

Giới thiệu Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”

Truyện Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết” thuộc thể loại ngôn tình hiện đại, bên cạnh đó cũng có các tình tiết hài hước. Nữ chính là một cô gái tự cho mình là Bá Vương, có lòng hận thù với Lạc Viêm Hành nhưng chưa được thanh toán thì đã bị tổng vào tù ...

Năm năm sau, cô lấy mối thù ấy làm lý tưởng sống của mình. Nhưng có vẻ khó khi mà hần đã là một tên có vị trí trong xã hội. !!!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Kiêu hùng nắm quyền

Bắc Kinh.

Trên con đường rộng lớn dẫn đến sân bay, đột nhiên một chiếc Ferrari màu đen chạy như bay, lần lượt xông qua đèn đỏ, chèn ép rất nhiều chiếc xe ở hai bên, dẫn đầu mở đường cho một chiếc Limousine phiên bản dài vô cùng nổi bật, phách lối như vậy, cho dù là quan chức đứng đầu cũng không dám lộ liễu như vậy, đếm một chút, tổng cộng đến hơn ba mươi chiếc xe tiên phong mở đường.

Trên xe đến tốt cùng là người phương nào?

Sân bay thủ đô

Xung quanh khu vực xa hoa không ngừng ồn ào náo động, trong hành lang sáng ngời, dòng người vô cùng chật chội, vào mùa du lịch, đủ các loại màu da ở khắp mọi nơi, các gia đình ríu rít mang theo con cái, lời chào hỏi xếp hàng tại quầy mua vé, trên mặt tươi cười rạng rỡ, cảnh sắc hài hòa.

Vốn có hàng loạt tiếng ồn ào nhốn nháo tại sân bay, càng thêm ồn ào nhốn nháo, rốt cuộc chen chúc tới cửa kiểm tra. "Oa, quá phong cách!"

"Người nào vậy? Có phải là quan chức nào tới hay không?"

"Nói nhảm, người nào làm quan dám lái nhiều loại xe này? Không muốn sống?"

"Nói cũng phải, lần đầu tiên tôi thấy nhiều chiếc xe phong cách sang trọng như vậy!"

Mọi người bàn tán ầm ĩ, suy đoán thân phận của người đến, không bao lâu, các cửa lớn ra vào bị chặn hoàn toàn, các ký giả cuồng nhiệt giờ cao máy quay chụp hình, cho dù không phải là nhân vật chính khách, trên máy bay là người giàu có nứt nẻ cả nước, cũng không đến mức khoa trương như vậy chứ?

Đi chuyến bay Quốc Nội? Có tiền như vậy, tạo sao không ngồi máy bay tư nhân? Quá nhiều bí ẩn làm cho đoàn người không cách nào rời xa, không hỏi đến cùng, chết không ngừng nghỉ.

Sau khi tất cả chuẩn bị xong, bên trong 30 chiếc xe Ferrari nhanh chóng đi xuống chừng một trăm người đàn ông khỏe mạnh mang giày Tây, bước chân lộ ra khí thế cứng rắn của quân nhân, không nói năng tùy tiện, lạnh lùng vô tình, hơn phân nửa số người bước đi tới cửa, lễ phép nói: "Làm phiền nhường một chút, nhường một chút!" Không đầy năm phút, liền ngăn ra một đường lớn thẳng tới phòng chờ.

"Hội trường!" Sau khi chắc chắn ta, một người đàn ông có một đầu tóc màu vàng chói, rất cung kính đứng ở bên cạnh chiếc xe, đưa tay mở cửa xe, bàn tay đưa tới trên đỉnh cửa xe, kính cẩn nghênh đón vị vua trong lòng.

Chạm đất trước tiên là một đôi giày Martin ông dài màu vàng nhạt, quần dài vàng nhạt, ống quần hoàn toàn bị nhét vào trong giày, chỉ cần nhìn bàn chân gầy số 43, đã biết người tới nhất định cao hơn người bình thường, tiếp theo xuất hiện một đỉnh đầu đội cái mũ cao bồi miền Texas, sau khi đội cả người xuất hiện, vốn không gian vô cùng náo nhiệt trong phút chốc yên lặng như tờ.

Trong lúc nhất thời, tất cả cũng nín thở, hai tròng mắt các cô gái càng thêm tròn tròn, cái miệng nhỏ nhắn ta mở lớn, đôi tay bụng bít miệng thật chặt, rất sợ thất lễ thét chói tai.

Người đàn ông cao 1m9, mũi ưng cao thẳng, đeo mắt kính màu đỏ tím gần trong suốt, đôi mắt câu hồn lạc phách màu xanh lục, thâm thúy không thấy đáy, cũng không nhìn bất cứ ai, lạnh lùng đủ để cả sân bay đông cứng, đôi môi màu hồng mím chặt thành một đường, làn da màu mật ong, có thể mơ hồ nhìn thấy ở dưới vành nón sợi tóc đen nhánh, ở cái nhìn đầu tiên, đầy phong cách Anh Quốc.

Đây chính là con lai người Anh, đẹp không gì sánh kịp.

Áo sơ mi trắng tinh rộng lưng thùng, vạt áo bỏ vào trong quần, mang thắt dây lưng màu bạc là sản phẩm nổi tiếng, tay áo xắn tới khuỷu tay, lộ ra hơn phân nửa cánh tay hoàn mỹ, cổ tay phải đeo một chiếc đồng hồ nổi tiếng tượng trưng cho thân phận, càng tăng thêm thân phận tôn quý không ít, tai trái

đeo một chiếc bông tai giống đầu đạn sáng lấp lánh, ăn mặc đơn giản, nhưng lại không giống với người khác.

Cổ áo khê mở hai cúc, lộ ra trái cổ khêu gợi, thỉnh thoảng di chuyển, bắp thịt xung quanh chiếc cổ thon dài vô cùng săn chắc, vóc người cân xứng, mập gầy vừa phải, người cao lớn, toàn thân cũng lộ ra khí thế mạnh mẽ bức người, người bình thường thật sự khó có thể thuần phục được.

Mê luyến nhìn người từ sải bước đi qua bên cạnh, nam nữ ở cửa cũng dè dặt cuồng loạn trong lòng, sống nửa đời người, lần đầu tiên nhìn thấy người có dáng dấp hoàn mỹ như vậy, khuôn mặt như được gọt gũa, thật giống như một tác phẩm điêu khắc do người thợ khéo léo tỉ mỉ làm ra, hơn nữa, đây thật sự là người sao?

Một trăm người vây quanh người đứng đầu từng bước, từng bước đi vào phòng chờ, mắt nhìn 6 phía, tai nghe 8 hướng, không dám sơ suất chút nào, rất sợ có người thừa cơ không an phận.

Lạc Viêm Hành trước sau vẫn giữ thái độ lạnh lùng, đối với không khí ào ạt cũng không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng, rất có phong độ thần sĩ.

Đã sớm chờ ở cửa lên máy bay, mười người đàn ông cùng mặc trang phục chính thống, người đàn ông cầm đầu gần ba mươi tuổi, đôi mắt đầy cơ trí, sau khi nhìn thấy phía trước một lực lượng lớn, lập tức khom người nở nụ cười, tiến lên lễ phép đưa tay nói: "Nhị gia, đã lâu không gặp!"

Trên nét mặt vô cảm của người đàn ông rốt cuộc có một chút thay đổi, môi mông khê cong lên, cũng đưa tay ra, trung văn lưu loát nói: "Kiểm soát viên quân sự số 2, Trần Vĩnh Bình?" Một tay tháo kính mát xuống, trong hốc mắt sâu, con ngươi màu xanh biếc như bảo thạch, có chút lạnh nhạt rõ rệt, thậm chí đem thân phận của đối phương nói ra toàn bộ, chờ đợi đối phương đáp lại.

Trần Vĩnh Bình bắt tay của người đàn ông cười khổ: "Chính là tôi!" Có thể bị nhớ kỹ, xem như là rất may chứ? Trước kia tiếp xúc với người đàn ông này đều là anh trai Trần Ngọc Bình, nói thật ra, anh ta vẫn là lần đầu tiên làm ăn với người đàn ông này.

"Xin chào!" Lạc Viêm Hành đối với trí nhớ của mình vẫn tương đối kiêu ngạo.

Bắt tay xong, Trần Vĩnh Bình tự mình dẫn người đàn ông đi về phía lối đi, giới thiệu: "Cấp trên đã căn dặn, tất cả bên trong buồng máy bay, sẽ không có người quấy rầy đến ngài!" Thấy Lạc Viêm Hành cũng không lộ ra vẻ gì, mới biết mình nói linh tinh, những thứ này anh ta sớm thành thói quen, bắt đầu cười cười.

Lực lượng vốn đi theo Lạc Viêm Hành cũng rút người trở về, Hàn Dục ôm chầm lấy anh em tốt lắc đầu thở dài: "Aiz! Cùng những người này giao thiệp thật sự là phiền toái, nhất định tới ngồi hàng không dân dụng!" Có máy bay tư nhân không ngồi, ở không đi gây sự, sẽ giằng vò Anh Hành.

"Ha ha, cậu biết cái gì? Như vậy mới gọi đi đường ngay, ngồi máy bay tư nhân của anh ta, một kiểm soát viên có máy bay tư nhân còn gì nữa? Ngồi máy bay của chúng ta? Một nhân vật quân sự, ngồi máy bay chúng ta không phải càng thêm đòi mạng sao?" Bạch Diệp Thành nhún vai một cái, thấy gương mặt phiền muộn của người anh em, vui vẻ nói: "Nghe nói kinh đô này mỹ nữ như mây, còn ba giờ nữa, muốn đi hưởng thụ hay không?"

Hàn Dục nhất thời liếc Diệp Thành một cái: "Xấu xa!" Sau đó quay mặt đi, sải bước cách xa.

Xấu xa. . . . . Bạch Diệp Thành châm biếm, không xấu xa, làm sao sanh con? Xem cậu có thể già bộ tới khi nào.

"Không phải đâu? Hiện tại không mua vé máy bay, máy bay lớn như vậy, chẳng lẽ để hai người kia ngồi sao?"

"Xem bộ dáng là vậy!"

"Chắc, chắc, chắc, nhân vật trâu bò! Hôm nay xem như là mở rộng tầm mắt rồi."

Có thể không trâu bò sao? Bill Gates cũng không được đối xử như thế này đi? Cái này so với người có mấy trăm chiếc máy bay tư nhân còn đáng sợ hơn, các bí thư tỉnh ủy cũng không có khả năng này, đáng tiếc không người nào biết thân phận của anh ta.

Mọi người không khỏi hâm mộ, vốn cảm thấy tiền làm cho người khác càng giận sôi, lần này thì tốt rồi, quyền còn lớn hơn trời, nhìn dáng dấp bất quá cũng chỉ 30 mà thôi, người lại có bản lĩnh lớn như vậy? Quả nhiên là người so với người, cũng hết sức khác biệt.

**

Ngục giam Bá Sơn, một trong những góc xanh của thành phố F, dưới bầu trời mênh mông, bên ngoài rất vui tươi thoải mái, khắp nơi xanh biếc một màu, chim hót hoa thơm, khoe màu đua sắc, nó cứ như vậy đứng yên ngay giữa sườn núi xinh đẹp.

Theo hai người nữ quản giáo trại giam, về mặt lạnh lùng kéo cánh cửa ra, người phụ nữ sải bước đi ra, cảm giác dường như hận không được chấp cánh nhanh chóng bay lượn, lâu thêm một chút cũng sẽ bị mất mạng, dưới ánh nắng chói chang, không kịp chờ đợi nhắm mắt, ngửa đầu, miệng há to hít không khí đã lâu, gần như từng tế bào trên người đều sôi trào.

Người phụ nữ có vóc dáng mảnh mai nhưng xương cốt cứng rắn giống như sắt thép, có lẽ vì mái tóc ngắn, nên lộ ra khuôn mặt xinh đẹp câu hồn lạc phách, dường như còn rất trẻ, cộng thêm vì đeo băng mà nơi ngực bằng phẳng, áo sơ mi trắng, quần jean màu đen bó sát, người buông lỏng, bước chân thoải mái, thậm chí mang phong cách của một tên con trai, ngạo mạn phách lối không ai bì nổi, biểu diễn rất sống động, cao thấp khó phân biệt.

Không ngờ chỉ cách một cánh cửa, không khí cũng không giống nhau, tầm mắt thẳng hướng về phía ánh mặt trời rực rỡ, mắt không chớp, Lạc Viêm Hành, năm năm rồi, lão nương thật sự không lúc nào không nghĩ tới anh, vậy còn anh?

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tình Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thói đời bạc bẽo

"Chó. . . . . Nhặt!"

Không sai, đây là câu nói đầu tiên sau khi Trình Thất ra tù, lời nói lộ ra hận ý, cô nhất định phải đánh anh ta gãy tay thiếu chân, nếu không khó tiêu mối hận trong lòng.

"Đi ra ngoài làm người tốt, đừng trở lại nữa!"

“Àm!”

Cửa chính một lần nữa đóng lại, Trình Thất hừ lạnh, trở lại? Cho dù muốn trở lại, cô cũng muốn lôi kéo tên khốn Lạc Viêm Hành kia cùng đi, không hề có tư chất, nghiêng đầu nhỏ nước miếng trên đất, chẳng qua. . . . . Sờ sờ mái tóc bị cắt ngắn lộn xộn và quần áo mốc meo, bộ dáng người không ra người, quý không ra quý, lấy cái gì tới gặp mặt anh em và bọn thù hạp?

Mặt mũi đại biểu cho người, mặt mất rồi, người còn sống trên đời sao? Nhưng lại không có lựa chọn nào khác, mắt nhìn thấy bên kia đường một chiếc xe MiniBus mở ra, vội vàng đưa tay trên đầu, vẫy lung tung.

"Đại tỷ!"

"Chị!"

Tiếng gào lên kinh hãi làm chấn động chim muông trong núi bay tan tác, liên tiếp từ trong buồng xe xông ra chừng ba mươi người, nhìn thấy mặt kiếng Trình Thất bị hồng đến lợi hại! Người chen vào hay sao? Mắt thấy đoàn người muốn xông tới, một lần nữa đưa tay sửa sang lại quần áo, cố gắng không muốn mất uy nghiêm.

Ba phút sau. . . . .

Trình Thất chậm rãi để tay cài cúc áo xuống, dùng một loại ánh mắt không thể tưởng tượng nổi từ trái quét phải, đôi môi khẽ nhếch, bị rung động hoàn toàn không có cách nào phát âm.

Bên kia đường, chừng ba mươi người có thể dùng dạng không đứng đắn để hình dung, tuy nói sắp hàng chỉnh tề, nhưng cao, thấp, mập, ốm, mọi thứ đầy đủ hết, ăn mặc càng thêm ngông cuồng, có người mang cái bao tay plastic đỏ thẫm, còn có người mang tạp dề ny lon, dép mủ, quần cụt, áo sơ mi vải bông quê mùa. . . . . Ôi chao, ông trời của tôi ơi, dường như cô còn có hình tượng hơn so với bọn họ?

"Đến. . . . . Cũng chỉ có các người?" Không thể chứ? Phi Vân Bang cũng đã từng là một bang phái lớn thứ năm tại thành phố F, 500 người, mặc dù không có quy định mọi người mang giày Tây, nhưng cô nhớ tài sản hơn một nghìn vạn, xe thể thao hơn ba mươi cỗ xe, thế nào cũng phải giống như trong phim ảnh chứ, Hắc bang đầu nào ra tù, đoàn xe lớn nghênh đón, tại sao lại. . . . .

Đứng đầu là một phụ nữ có bộ mặt rõ gọi là Ma Từ, vỗ ngực một cái, lớn tiếng nói: "Đại tỷ, cũng chỉ có chúng tôi! Cung nghênh đại tỷ thoát ly khổ ải, lại thấy ánh mặt trời!"

Trình Thất choáng váng, trong đầu kêu ong ong, thông minh như cô, há có thể không nghĩ tới, năm năm này nhất định xảy ra điều gì không cách nào tưởng tượng, trong nháy mắt không cách nào suy nghĩ được.

Duy nhất một người đàn ông có dáng dấp tương đối anh tuấn bước ra khỏi hàng, bi thống nhìn Trình Thất khổ sở nói: "Năm đó, sau khi cô bị bắt, xảy ra rất nhiều việc, tạm thời cũng nói không hết, tóm lại, ba mươi bốn người chúng tôi, xem thường cái chết đi theo cô, sáng lập lại huy hoàng!"

Trình Thất hít sâu một hơi, bắt đắc dĩ a, bắt đắc dĩ, ngón tay xoa xoa tâm mi, Đứng vậy a, không nên nản chí, hơn ba mươi cũng không phải là người sao? Chỉ cần chờ hiệu Phi Vân Bang vẫn còn, thì có cơ hội trở mình!

"Chị, chúng tôi bây giờ cũng sống khá tốt, khu chợ bán thức ăn cũng bị chúng tôi thầu bao, anh Lộ Băng mỗi ngày bán cá, chị Ma Từ bán rau, Bàn Từ bán thịt, mà em chỉ bán kẹo, mọi người ở trong khu Tứ Hợp Viện, mỗi ngày đều náo nhiệt, thật vui vẻ đấy!" Salsa chấp tay trước ngực lớp bốp giới thiệu, cô bé vốn nghĩ không báo thù cũng không sao, chỉ cần mọi người có thể ở cùng nhau, đối với cô bé mà nói chính là hạnh phúc lớn nhất.

Nhìn cô gái ngây thơ như vậy, người duy nhất mặc bộ tây trang giá rẻ trắng thối, Đông Phương Minh nhún nhún vai: "Đây chính là cuộc sống trước mắt, không phải mọi người không cố gắng, mà năm năm trước, một kích kia của Lạc Viêm Hành quá mức nặng nề, sau đó người các băng nhóm lớn

cũng đến dựa vào dưới trướng của Long Hồ Hội, hôm nay Hắc bang cả thành phố F cũng bị một người gọi là Nhị gia khống chế!"

"Nhị gia?" Trình Thất nhíu mày suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên trợn to mắt kêu lên: "Sẽ không phải là Long Hồ Anh quốc kia chứ?" Đây chính là Bang Hội lớn cô theo không kịp, Hắc bang trên thế giới đều ở trong phạm vi quản lý của anh ta, hội trưởng được gọi tên là Nhị gia, luôn ở tại Anh quốc phát triển, chẳng lẽ tới Trung Quốc rồi sao? Hay là đang ở thành phố F?

Nghĩ như thế, trong lòng không nhịn được kích động dữ dội? Có thể nói đời này không bội phục qua người nào, không ngưỡng mộ qua người nào, chỉ có Nhị gia này, nghe nói người này tuổi trẻ tài cao, mười sáu tuổi đã Duy Ngã Độc Tôn, hai mươi tuổi trở thành người đứng đầu Long Hồ, hai mươi lăm tuổi vang dội trên thế giới, hôm nay ba mươi tuổi thì sao?

Người này tương đối lợi hại, là cô học tập làm gương, từ sau khi biết anh ta có một nửa dòng máu Châu Á, trong lòng ngưỡng mộ, mặc dù năm năm qua, cũng chưa từng có người thương đến thăm từ một lần, nhưng nghĩ tới "Nhị gia" này, không nhịn được tim đập rộn lên, thật đáng buồn chính là cô gặp cũng chưa từng gặp qua anh ta một lần.

Tưởng tượng năm đó, điên cuồng thu góp tất cả tư liệu về Nhị gia này, bị ma xui quỷ ám, muốn chạy như bay đến bên cạnh anh ta, chỉ cầu đối phương nhìn mình một lần, nói cho anh ta biết ở thế giới bên kia, có một cô gái vô cùng ái mộ anh ta, cả ngày mơ mộng làm Cô bé lọ lem, vì vậy thiếu chút nữa làm hại bang hội đã vất vả may mắn thành lập bị tan rã.

Bất đắc dĩ mới tìm một người đàn ông để giải nỗi khổ tương tư, bởi vì cô biết, cho dù là diện mạo, hay tính cách từ nhỏ đã trà trộn đầu đường xó chợ, đều không xứng với một vương giả cao cao tại thượng, nghe nói người ta hai mươi lăm tuổi đã lấy hai bằng học vị tiến sĩ tại Harvard, liên tục vô địch giới võ thuật chín lần, đáng đáp đủ để khuynh đảo phái nữ trên thế giới, loại đàn ông này, phụ nữ nào không ái mộ?

Được rồi, ái mộ cũng chỉ ở tình yêu đầu tiên, ai mà không có thời niên thiếu?

Vốn đã sớm chết tâm, tuyệt đối không nghĩ tới, sau khi ra tù, ngày thứ nhất liền nghe được tin tức đối phương đã tới thành phố F, trái tim vốn đã chết, lại dấy lên lửa lớn hùng hực, Nhị gia, xưng hô đầy khí phách? Nếu như là đã từng, cô sẽ nghĩ hết mọi biện pháp gặp mặt một lần, theo tuổi tác trưởng thành, hiểu biết cũng trưởng thành.

Cái loại đàn ông đó, thích cô gái đơn giản, dịu dàng như nước, phong cách hào phóng, hơi thờ như lan, cũng không phải là cô, mà cô cũng sẽ không vì một người đàn ông, mà mạnh mẽ thay đổi mình, loại người như thế, chỉ có thể đứng xa nhìn, không thể chạm tới, không phải là của cô, cần gì phải gò ép?

Chẳng qua. . . . . Do dự một chút, Trình Thất không biến sắc nói: "Mục tiêu lớn nhất trước mắt của chúng ta chính là Lạc Viêm Hành!" Nghĩ đến ba chữ này, lại âm thầm cắn răng.

"Hừ! Chúng tôi chờ ngày này đã năm năm rồi, năm năm này, không phải chúng tôi không đem bang hội phát triển, mà không muốn tự tiện ra mặt, chờ đợi đại tỷ đi ra, nhắc tới cũng kỳ quái, cái tên Lạc Viêm Hành này, kể từ năm năm trước náo loạn như vậy, sau khi vừa ra, không còn lưu truyền sự tích về anh ta nữa, ngược lại năm đó càng giống như anh ta đang làm việc cho Nhị gia, bởi vì mới vừa làm xong một cuộc dọn dẹp to lớn, thì Nhị gia xuất hiện ở thành phố F rồi! Mà anh ta chỉ thỉnh thoảng xuất hiện một hai lần." Ma Tử cảm hận nhỏ nước miếng, lần này xem anh ta chết như thế nào.

Trình Thất cười lạnh: "Thì ra là một con chó bên cạnh Nhị gia sao? Trước hết mọi người gặt lại công việc trong tay, hãy tìm hiểu động tĩnh gần đây của Lạc Viêm Hành cho tôi, chờ lão nương xả con tức này xong, sẽ đi thăm viếng Nhị gia!" Phát lệnh xong, không cho cự tuyệt, đi thẳng đến chiếc xe Minibus thì thầm không nhìn.

Nhị gia. . . . . Chỉ nghĩ đến gặp mặt người này, nhiệt huyết sôi trào, có trời mới biết cô có bao nhiêu phần chán khi người thăm mền hơn mười năm sẽ xuất hiện ở trước mắt.

"À? Thăm viếng anh ta làm gì?" Ma Tử như tên Hòa thượng không suy nghĩ được, không phải từ trước đến giờ, đại tỷ không thèm ngó tới bang phái khác sao? Đặc biệt là những bang phái cao hơn Phi Vân Bang, lẽ ra, Nhị gia này cô ấy nên khinh bỉ chứ? Quá khác thường.

"Đúng vậy a đại tỷ! Tại sao phải thăm viếng anh ta?"

Trình Thất trầm mặc một tiếng hồng bét, chuyện thăm mền như vậy, há có thể nói ra? Đường đường Bang chủ Phi Vân Bang, sao có thể cùng những người bình thường kia ngang bằng? Chẳng phải để người ta cười rớt răng sao? Lúng túng xoay người nhíu mày nói: "Không phải các người nói hôm nay các đại Hắc bang cũng bị anh ta khống chế sao? Chúng ta muốn nổi lên, thì cũng phải lên tiếng chào hỏi chứ? Nếu không, người ta nói chúng ta không hiểu quy củ, đến lúc đó chịu không nổi!"

"Thì ra là như vậy, ha ha, đại tỷ nghĩ thật chu đáo, tốt lắm, chúng ta về nhà trước rồi nói!" Ma Tử cũng không nghi ngờ nữa, chân chó tiến lên mở cửa xe, gần như thấy khuôn mặt của đại tỷ tỉnh lại liền vô cùng mừng rỡ, không hổ là đại tỷ, vừa ra ngục liền muốn làm sao để chấn hưng, xem ra Phi Vân Bang chết đi sắp sống lại rồi.

Một cô gái cả lo phát phơ đứng ở trước cửa xe, chậm chạp không chịu bước lên, làm cho người phía sau cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, đừng thấy thân thể đại tỷ mỏng manh, Thiết Đầu Công một quyền đâm xuống mười mấy người đàn ông khỏe mạnh có thể thành bùn nhão cũng là chuyện trong nháy mắt.

Trình Thất luôn suy nghĩ đến kẻ thù năm năm trước, luông oán khí dâng lên trong cổ họng, ép tới thần kinh toàn thân đều đan vào nhau, không buồn không vui, dù sao năm đó người đàn ông kia cũng là cháu trai của Tổng Cục trưởng, con thứ hai của Thị trưởng, hôm nay sợ rằng địa vị cũng đến lão Tổng? Hội Trưởng?

Nhớ tới kẻ thù, đôi mắt đỏ lên, đôi tay chống nạnh, xoay người nhếch môi cười tà nói: "Nếu làm lại lần nữa, vậy từ nay về sau cũng không cần gọi tôi đại tỷ nữa !" "

Đám người không hiểu, cùng kêu lên: "Vậy gọi là gì?" Không phải đại tỷ sao?

Trình Thất cao ngạo ngửa đầu, nhìn nơi xa xôi, kích động nói: "Gọi là Trình chủ tịch!" Trong mơ hồ, không biết cao hơn bao nhiêu cấp bậc so với Lạc Viêm Hành kia.

Toàn thể ngốc trẻ.

Ma Từ hơi mím môi, cười so với khóc còn khó coi hơn: "Đại tỷ. . . . . Trình chủ tịch, mặc dù tôi biết rõ không nên hỏi, nhưng tôi vẫn muốn biết tại sao?" Có ngụ ý gì sao?

"Biết tại sao chúng ta nghèo túng đến nay không? Đó là bởi vì không có một người nào có danh tiếng vang dội!" Trình Thất nâng quả đấm, thật giống như nhìn trời thề, bắt đầu từ hôm nay, nhất định phải thay da đổi thịt, một ngày nào đó Phi Vân Bang sẽ lan ra Châu Á, hướng về quốc tế.

Lộ Băng đàn độn gãi gãi cái ót: "Vậy gọi là tiếng chuông không phải vang dội hơn sao?"

Vào!

Trong nháy mắt, trông mắt lạnh lùng quét qua, bộ dáng nói ‘Cậu ngu ngốc à?’.

Lộ Băng nhanh chóng cúi đầu, xong rồi, xong rồi, đại tỷ tức giận, nịnh nọt chỉ hướng xe: "Đại tỷ. . . . . Trình chủ tịch, lên xe trước!"

"Hừ!" Một cô gái nào đó trợn mắt nhìn người đàn ông một cái, lúc này mới giống như Hoàng đế bước lên cửa xe.

Xe an ổn chạy trên con đường lớn quanh co uốn lượn, vì trong núi yên tĩnh, càng tăng thêm một chút sắc thái, mà bên trong xe cũng không yên tĩnh như bên ngoài, khuôn mặt Trình Thất không lộ vẻ gì, hai cánh tay mở lớn, ánh mắt lạnh nhạt nhìn đường nhựa phía trước lùi về phía sau, chỗ ngồi bên trong xe toàn bộ bị xê dịch, vẫn chật chội đến nước chảy muốn không lọt, Kim Bàn Từ, Ma Từ nâng cánh tay chặn phía sau Trình Thất, rất sợ anh em chạm trúng vào người cô.

Chỗ cạnh tài xế, Đồng Phương Minh ôm một đàn ông trong ngực, Salsa ngồi xồm bên chân, cả bên trong xe bốc mùi khó ngửi, không đành lòng tận mắt chứng kiến.

‘Két!’

Đột nhiên, thảng gập, toàn thể kêu to, ngã về phía trước, Trình Đại Chủ Tịch cứ như vậy thiếu chút nữa bay lên không bay về phía cửa sổ thủy tinh, cần răng nghiêng lợi nhìn xuống lửa giận trong lòng, về mặt vẫn đề nén, khuôn mặt tà mị sau khi bị cửa sổ thủy tinh giầy vò, sung mặt sung mũi, rốt cuộc đối với thực tế tàn khốc, rơi xuống nước mắt bi thương.

Năm đó, mỗi lần ra cửa không phải một đội xe lớn sang trọng bảo vệ sao? Sau lưng bọn thủ hạ tay cầm súng nhiều không kể xiết, một cái chớp mắt, năm năm trôi qua, người liền. . . . . Nghiêng đầu nhìn các anh em, chị em ngày thường vô cùng náo nhiệt một chút, cũng chỉ mang cái đồ chơi gì đó? Trên cổ còn có nước bần bần, tóc Ma Từ càng giống như đã lâu không cắt tỉa, khoe miệng Salsa còn có vết bần. . . . .

Người người sợ hãi Phi Vân Bang, thế nhưng suy bại đến nước này, làm sao mà chịu nổi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Không thể chờ đợi

Mặt trời lặn phía tây, mặt biển rắng chiều, bên trong một chung cư cũ nát tại thành phố F, Trình đại Chủ Tịch chân mang dép kẹp, tay gấp tàn thuốc, mắt hôn ngồi trên một chiếc ghế quý phi duy nhất ở trong tứ hợp viện đang suy tư, mắt phượng híp lại nhìn về phía trời chiều, thỉnh thoảng giống như than thở, phun ra làn khói, hai chân vênh lên thỉnh thoảng đơng đưa.

Thế lực trước mắt, lấy cái gì đối đầu với đứa cháu trai của Tổng Cục trưởng trước kia? Hơn nữa, người ta cùng hắc đạo Nhị gia có lui tới riêng, nếu thật sự đánh nhau, người ta cảm sung, có lấy cái gì? Cái xeng sao? Cái xeng có thể bỏ chết anh ta, hay bàn chải bồn cầu? Chà một cái chết . . . . .

Mẹ ơi, chỉ suy nghĩ một chút tình cảnh kia liền . . . . .

"Phốc, khụ khụ khụ!" Một hộp khói mù không còn kịp phun ra nữa, sặc đến gần như bị sốc, phiền muộn vút tàn thuốc xuống, đáng chết, cũng may cha đã chết, nếu không, không phải từ trong mộ bò ra ngoài lột da của cô.

Một bang hội tốt lành trở nên như vậy, làm sao mà chịu nổi?

Đúng vậy, cũng không nên oán trời trách đất, chỉ trách tên cháu trai kia quá mức chó săn, nhất định là nghe nói Nhị gia sắp ở chỗ này phát triển, mới giúp cảnh sát giết diệt trừ băng đảng xã hội đen lớn, nhớ lại năm đó, một người một ngựa lập nên vùng đất riêng, tâm huyết một đời, bị hủy trong một đêm, cũng không cảm giác là mình tài nghệ không bằng người.

Nếu tên cháu trai này có bản lĩnh trực tiếp đối đầu, nơi nào chứa được anh ta phách lối như thế? Âm hiểm, xảo trá, vô sỉ, hèn hạ. . . . .

Hừ! Cùng lão nương chơi đấu trí, sẽ đùa chơi chết anh, đồ thất đức.

Anh ta đi đường âm hiểm, cô sao lại không làm theo? Không có cách nào đối đầu trực tiếp, vậy thì chơi con đường không đảng hoàng, nghe nói năm đó bị đưa vào ngục giam có thể có gần ba mươi người đứng đầu các băng đảng, ra ngoài trước thời hạn cũng ít nhất có hơn mười người, tại sao cũng không thấy báo thù vậy? (lời của tác giả: bởi vì cũng ra quân chưa đánh trận đã chết rồi !)

Bọn họ sợ anh ta, cô cũng không sợ, dù nói thế nào, cũng là Hồn Thế Ma Vương, người đời sau Trình Giảo Kim, Tiểu Ma Vương, từ nhỏ không sợ trời không sợ đất, cùng lắm thì chính là một cái mạng, ai dọa ai !

"Chị, tặng cho chị!"

Đang lúc này, Salsa đang cầm một bó hoa cúc dại màu vàng dịu ngoan đứng ở bên cạnh Trình Thất, hai bím tóc to buộc lên thật cao, hợp với một đôi mắt to ngập nước, ánh mắt hồn nhiên trong sáng, thật giống như một cô gái nhỏ chưa đủ mười tuổi, gương mặt xinh đẹp lộ ra nụ cười nồng đậm, áo đầm trắng tinh làm cho nó vô cùng giống một tiên nữ không dính khói bụi trần gian.

Trong lòng vốn nóng nảy, nhìn thấy cô bé thì trong nháy mắt an tĩnh lại, trêu mếu thò tay tiếp nhận bó hoa, khẽ thở dài: "Tại sao em không buồn không lo?" Một điểm này, thật làm cho người ta hâm mộ, từ nhỏ đã không thấy trên mặt cô bé này có ưu sầu, trừ lúc đầu bị bắt đi. . . . .

"Ha ha, bởi vì có chị ở đây, em sẽ vui vẻ a, mỗi lần vừa nghĩ tới chị, nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh lại!" Salsa chớp chớp mắt to, chị chính là tất cả của cô, lúc đầu nếu không phải chị chứa chấp cô, có lẽ đã sớm đối chết ở trạm xe lửa, những anh trai, chị gái khác, phần lớn đều là cô nhi không cha không mẹ, mà cô, rõ ràng có cha mẹ, lại muốn đem cô vứt bỏ, không sao, có chị là đủ rồi, chị chính là cha mẹ của cô.

Trình Thất rất thích cô bé không nản lòng, không chán chường, đã từng bao nhiêu lần ngã xuống, không bò dậy nổi, đều là cô gái nhỏ này cho cô sức mạnh, đầu óc một đứa bé chậm phát triển cũng có thể ôm ào tưởng mong đợi đối với tương lai, cô có tư cách gì nói không được?

"Chị Thất. . . . . Trình chủ tịch, có tin tức!"

Tập trung trong một phòng ăn, một nhóm người ngồi vây quanh cái bàn gỗ nhanh chóng buông chén đĩa xuống, nhìn ba người ngoài cửa thờ hồn hèn, Trình Thất phần chấn, trợn to mắt, âm hiểm cười nói: "Nói!"

Ma Tử vỗ ngực một cái, vọt tới trước bàn ăn bùng lên một chén nước ừng ực xuống bụng, lúc này mới thờ dốc nói: "Chúng tôi cầm một nửa gia sản trong bang tiếp cận người ở trên hời hợt được, ngày mai Lạc Viêm Hành đến đảo Quan Nham, hình như đi làm giao dịch phi pháp, một chết tôi!" Lau qua loa bốt đen gần đây gương mặt, có lẽ là vô cùng xấu xí nhất nhà, cho nên luôn luôn ăn mặc tùy ý.

Lộ Băng và Đông Phương Minh đồng loạt gật đầu, bày tỏ tin tức có thể tin.

Đông Phương Minh là tâm phúc lớn nhất của Trình Thất, anh ta làm việc rất cẩn thận, anh ta nói không sai thì nhất định không sai, Trình Thất biết đảo Quan Nham này, nằm ngay giữa vùng biển chủ quyền, trước kia cũng ở đó tiến hành giao dịch, cảnh sát rất ít đi đến nơi này dò xét, địa điểm phạm pháp tốt nhất, bàn tay nhỏ bé sờ cảm, không lâu cái miệng nhỏ nhếch lên tà ác, đảo Quan Nham, nơi đó thỉnh thoảng có sương mù dày đặc đấy.

"Mọi người có biết tướng mạo của Lạc Viêm Hành không?" Đây mới là mấu chốt, bắt nhầm người, không phải uống phí tâm cơ sao?

Một người đàn ông giơ tay đứng lên nói: "Tôi có may mắn mắt thấy qua một lần, ngược lại có mấy phần giống Nhị gia mà mọi người nói đến, con người màu xanh lục, phong cách ăn mặc phần lớn là tây trang, dễ dàng nhận ra!"

Con người màu xanh lục? Trình Thất trầm mặc, không thể nào tiếp nhận được kẻ thù và người sùng bái có đặc điểm tương tự, nói như vậy, Lạc Viêm Hành cũng là có một nửa dòng máu Tây Phương, như vậy, anh ta và Nhị gia quen biết cũng không có gì lạ, hừ, không phải chỉ là một con chó thôi sao? Đây là cơ hội tốt trời ban, ông trời cũng đứng về phe cô, cũng không thể bỏ lỡ.

Siết chặt chiếc đĩa, nghĩ tới một loạt sách lược vẹn toàn, đảo Quan Nham, sương mù dày đặc. . . . .

‘Rầm!’

Đánh mạnh trên mặt bàn, cổ đèn nện hưng phấn trong lòng, ra lệnh: "Đông Phương, cậu lập tức đi xem xét thời tiết ngày mai cho tôi, không được sai sót biết không?" Cho dù muốn báo thù, nghĩ đến người, não phát đau, nhưng tánh mạng của anh em phải được bảo toàn đầu tiên, không có sương mù dày đặc, như vậy chỉ có thể để cho cơ hội này vượt khỏi lòng bàn tay.

Đông Phương Minh lắc lắc điện thoại trong lòng bàn tay, cho một viên Đinh Tâm Hoàn: "Khi trở về, chúng tôi đã sớm tra rõ, ngày mai khoảng chừng năm giờ, cả đảo Quan Nham cũng sẽ có sương mù, mà còn là sương mù lớn hiếm thấy!"

Một cô gái nào đó hai mắt tròn tròn, ngây người ngồi xuống, ông trời ơi, đại ân đại đức này, ngày khác nhất định báo tạ, Lạc Viêm Hành. . . . . Lạc Viêm Hành. . . . . năm năm rồi, lão nương chờ anh đã năm năm, mỗi phút mỗi giây đều nghĩ làm thế nào để hại chết tên khốn khiếp anh, không ngờ, ngày ra tù đầu tiên, mơ ước được thực hiện.

Xong rồi, xong rồi, trái tim nhún nhảy muốn vọt khỏi lồng ngực, mỗi một sợi tóc gáy đều kêu gào uống máu của anh ta, rút gân của anh ta, róc xương của anh ta, không xả được con giận này, cả đời cô cũng sẽ không tỉnh lại, vì tương lai của mọi người, muốn không làm cũng không được, sống nửa đời người, chưa bao giờ bị kích động như vậy, nhất định là lão tổ tông phù hộ, các người yên tâm, nếu Trình Thất tôi có ngày nổi danh, nhất định tại thành phố F xây một tòa cao ốc chọc trời, ở lầu chót dựng lên một tòa Phật Đường, mỗi ngày cúng bái các người.

Tôi, con mẹ nó, chính là ngôi sao may mắn chuyển thế a!

"Chị Thất. . . . . Trình chủ tịch, nhưng chúng ta thật sự có nắm chắc bắt được người không?" Ma Từ có chút lo lắng, nghe nói Lạc Viêm Hành này mang theo không ít người đâu, hơn một ngàn, nhìn lại bọn họ một chút, đôi con người quét qua cái bàn tròn trong phòng, một đám người không ra hình dạng gì, một đầu ngón tay của người ta cũng có thể đâm chết bọn họ.

Trình Thất châm biếm: "Cổ nhân nói: thắng bại không dựa vào nhiều người!" Nhắm mắt giữa đầu hít thở thật sâu, cũng giống như người thấy mùi máu chảy ra từ thân thể tên cháu trai này rồi, thật thoải mái!

Toàn thể nắm cái ót.

"Cổ nhân nào nói như vậy?" Ở cổ đại, không phải là người càng nhiều càng tốt sao?

"Chuyện đánh giặc này, phải dựa vào đầu óc, không phải cậy mạnh, hơn nữa, chúng ta chỉ vì một người, cũng không phải muốn tất cả bọn thù hạ của anh ta, tôi nói được thì nhất định sẽ được!" Sáng khoái bụng cái lý lên uống một hơi cạn sạch, cuối cùng đầu lưỡi tà ác đảo qua trên bờ môi, bây giờ không làm, vậy phải chờ đến khi nào?

Quả thật, mọi người cũng nóng lòng báo thù, từ trước đến giờ, đại tỷ nói là một, không có hai, nói được làm được, thật ra cho dù chết, năm năm chịu nhục cũng đáng giá, Ma Từ vội vàng ngồi ở trước bàn, đoạt lấy một chén com, há miệng ăn: "Vây được, một chút nữa tôi đem khoản tiền cuối cùng đi mua vũ khí cho mọi người, thắng bại ở lần hành động này rồi !" Con tức này chưa trừ diệt, còn sống thật sự uất ức.

Đông Phương Minh tương đối bình tĩnh, đôi tay ôm ngực, nghiêng người dựa vào khung cửa, nói ra điểm mấu chốt nhất: "Vấn đề là chúng ta phải làm sao đi đảo Quan Nham? Trước kia đi, còn có thuyền của mình, hiện tại. . . . ."

‘Bốp bốp! ’

Lộ Băng vỗ vỗ tay, thành công hấp dẫn ánh mắt mọi người, tràn đầy tự tin vỗ ngực một cái, vui vẻ nói: "Cái chuyện này, dĩ nhiên là để tôi giải quyết, mọi người quên sao? Ở phương diện này tôi là người trong nghề, vô luận là bom hay thuyền bè, xe thể thao, muốn phi cơ, tôi cũng có thể làm cho các người!" Tự hào a tự hào, cuối cùng nở mày nở mặt một lần.

Trình Thất vui mừng gật gật đầu, mỗi một người thù hạ đều mang tuyệt kỹ, nói rõ cô biết dùng người, tuy nhiên, một Phi Văn Bang nghèo trắng tay, cậu ta muốn làm thuyền bè thế nào đây?

"Anh khoác lác sao?" Về mặt Ma Từ không tin.

Lộ Băng hừ một tiếng, bắt đầu nói khoác: "Tôi thật sự không lừa mọi người, dù sao Lộ Băng tôi có lừa gạt các người bao giờ chưa? Đúng không?"

Quả thật như thế, trong phòng cũng náo nhiệt hẳn lên, không ngừng vỗ tay khen ngợi, lần đầu tiên Ma Từ đối với người đàn ông bình thường làm việc không đảng hoàng có vài phân kính trọng, trong miệng vẫn còn ngâm thức ăn vui mừng nói: "Có thật không? Lộ Băng, tôi thật sự không ngờ đến thời khắc phút chót anh có ích như vậy, chẳng qua anh cũng dùng làm cái loại thuyền đập chân, sức chân của tôi không chịu nổi!" Đây chính là từ trong bờ ra biển, đừng để đến lúc đó, không còn hơi sức đánh, uống công làm bánh bao thật.

"Chuyện này mọi người hãy yên tâm, thuyền của tôi, có thể làm mọi người hài lòng, phía trên không chỉ có ăn có uống... đầy đủ mọi thứ trái cây lột da, còn có nước, có cá, trần nhà theo phong cách tự động mở, dọc đường cảnh đẹp thu hết vào mắt, tuyệt đối không kém hơn so với du thuyền, nếu không phải cái đầu nhỏ một chút, tôi thật sự muốn đặt tên cho nó là Titanic tuyệt đẹp!" Nói đến chỗ cao hứng thì không quên tròn to mắt, giơ ngón cái lên, bộ dáng ‘tương đối hoàn hảo’.

Đám người nghe xong ngây người như phỗng, Trình Thất càng thêm bội phục trong lòng, Lộ Băng a Lộ Băng, tên nhóc cậu rất được, lúc này còn có thể làm được đồ tốt như vậy, giống như đi du lịch giải sầu, dù sao lão đại vẫn là lão đại, không luống cuống như mọi người, vô cùng hài lòng, dựng thẳng ngón cái: "Lộ Băng, trước kia tôi xem thường cậu, không tề, không tề, vậy chuyện này liên giao cho cậu đi làm rồi ! Ma Từ và chú Phùng, hai người phụ trách đi lo vũ khí, những người khác tối nay nghỉ ngơi cho tốt, sáng sớm ngày mai lên đường, đặc biệt là Salsa, nhất định phải ngủ ngon!"

Một lần nữa, Salsa cảm thấy tầm quan trọng của mình, xoa xoa đôi tay, rất lâu không có thể hiện bản lĩnh, cũng không thể chờ đợi !

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Sắc đẹp trước mặt

"Không được, tôi thật sự phải đi!"

Trên giường lớn khách sạn sang trọng đầy mập mờ, người đàn ông tóc vàng lộ ra vẻ khá mệt mỏi ngồi dậy, từ chối nằm sấp trên hõm vai quyến rũ của cô gái, bắp thịt trên lồng ngực cường tráng căng cứng, đuỗi lưng một cái mới lật người xuống giường, đầu óc choáng váng, lông mày nhíu lại, tại sao uống nhiều như vậy?

"Đi? Muốn được sao, đã nói hôm nay cùng em cả đêm!" Cô gái chưa thỏa mãn dục vọng, từ phía sau lưng ôm chặt eo hỏ của người đàn ông, mót động mạch chủ, quyến rũ nói: "Diệp Thành, đi đâu tìm người tình tốt như em vậy? Không hỏi đồng hỏi tây, không quản anh phụ trách, anh xem, đến nay em cũng không biết tên tiếng Anh của anh, đến từ nơi nào, trong nhà có người nào, có kết hôn chưa, bên ngoài có bao nhiêu phụ nữ. . . . . Chỉ ở bên em đêm thôi, được không!"

Bạch Diệp Thành này mang dòng máu người Anh chính gốc, vẻ mặt khổ sở, chịu không nổi nhất, chính là phụ nữ hấp dẫn, lão Nhị lại không an phận, nhưng anh ta thật sự phải đi, nhớ tới đại ca có căn dặn chuyện gì, phải xử lý.

Cô gái xuất ra đòn sát thủ, trực tiếp lượn quanh ngay phía trước người đàn ông, ngồi xổm người xuống, đưa ra đòn trí mạng mất hồn.

"Oh, bảo bối. . . . . !" Giống như hương thụ, giống như nhẩn nại ngửa đầu, phụ nữ Phương Đông thật là quá nhiệt tình, hôm nay thân hình thơm tho mềm mại trong ngực, bảo anh ta làm sao kháng cự? Chuyện ngày mai, ngày mai nói, tối nay phải khiến cho tiểu dân phụ này cầu xin tha thứ, nếu không, khó lập oai nghiêm của đàn ông.

Hôm sau

Trong hành lang tập đoàn Lạc thị, một đám người đàn ông mặc áo đen nghiêm chỉnh theo sát người cầm đầu bước nhanh đi về phía cửa, Lạc Viêm Hành cầm đầu, vẫn mặc tây trang, điểm khác duy nhất là không đội cái mũ, mái tóc đen trơn bóng chải bảy ba, một chút tóc che kín đôi mày kiếm, mắt kính gọng đen an tĩnh nằm ở nơi sống mũi, làm cho khuôn mặt đẹp trai càng thêm nổi bật hơn.

Lộ ra nửa đoạn cánh tay vô cùng rắn chắc khỏe mạnh, bàn tay đang nhanh chóng lật xem danh sách giao dịch, mặc dù bọn thủ hạ đã tiến hành kiểm tra toàn bộ, nhưng vẫn lo lắng có sơ suất, chân mày bén nhọn vẫn nhíu lại, con ngươi màu xanh lục khóa chặt dòng chữ trên tờ giấy, cho đến kết thúc, mới hài lòng vỗ về phía ngực Hàn Dục: "Diệp Thành đang làm gì?"

Phía sau chừng hai mươi người cùng nhíu mày, cái này còn phải hỏi sao? Khẳng định ở trên giường người phụ nữ nào đó làm trẻ nãi chuyện đứng đắn rồi! Khấp nơi trên thế giới, chỗ nào mà không có lưu tình?

Hàn Dục cất xong tài liệu, nhìn bên ngoài một chút, âm thầm trách cứ một phen mới giúp tên kia che giấu: "Chỉ sợ là kẹt xe đi?" Cũng mấy giờ rồi? Không biết còn phải đi gặp khách hàng sao? Cả ngày giống như không có phụ nữ sẽ không sống được vậy.

Lạc Viêm Hành đứng tại bậc thang, đôi tay chống nạnh, neho mắt bất mãn: "Kẹt xe? Tôi thấy là cậu ta nhét tình trùng thì phải?" Mối mong lạnh nhạt mím chặt, giữa hai lông mày có chút tức giận.

"Chuyện này. . . . ." Thì ra lão đại cũng biết ! Hàn Dục lúng túng cười cười, lần nữa giải vây: "Anh Hành, anh cũng không phải là không biết, anh ấy đã lên tiếng, tôi cũng không tiện ngăn trở, hơn nữa, đàn ông mà, tranh quyền đoạt lợi, phần lớn cũng không phải là vì phụ nữ sao? Hơn nữa, có phải anh cũng nên tìm chị dâu về cho chúng tôi hay không?"

Lời này vừa nói ra, mấy thế hệ trước cũng đồng loạt nhìn về phía người đứng đầu dừng cảm và hùng mạnh, mang theo vô cùng mong đợi, 30 tuổi, không còn nhỏ nữa, hôm nay sự nghiệp phát triển không ngừng, nên kết hôn.

Nghe vậy, người đàn ông gần như không chút nghĩ ngợi, ngẩng nhìn phương xa đáp lời: "Kê làm chuyện lớn, há có thể cả ngày trầm mê trong sắc đẹp?"

Toàn thể thờ dài thất vọng, Hàn Dục sừng sốt một chút, lần nữa tươi cười nói: "Vậy kê làm chuyện lớn, cũng không muốn sanh con sao? Không phải tôi nói ngoa, hôm nay Tổng hội từ trên xuống dưới, tâm nguyện lớn nhất không phải bang hội lui về phía sau phát triển, mà là chuyện hôn nhân của anh. . . . . " Chẳng lẽ anh ấy muốn a di đà Phật, Thiện Tai Thiện Tai, làm cao tăng đắc đạo?

Đôi mắt nhìn thiên hạ, bao nhiêu oanh oanh yến yến, Quốc Sắc Thiên Hương, ai mà không động tâm? Sẽ không phải là. . . . . Thích đàn ông chứ? Kinh ngạc nuốt nước miếng, không biết sắc lui về phía sau một bước, cái trán bắt đầu thấm ra mồ hôi lạnh.

Bộ dạng Lạc Viêm Hành coi trời bằng vung, đứng trên núi cao một mình, đối với thiên hạ bầy mưu nghĩ kế, lời nói của Hàn Dục, hoàn toàn mất điếc tai ngơ.

Người phía sau cũng không dám nhiều lời nữa, tất cả đều lâm vào thế bí, cầu nguyện cái tên đại háo sắc sớm đến, làm trẻ nãi chuyện lớn, đại ca nổi giận lên, không ai có thể chịu nổi.

Phải biết chuẩn bị gặp khách hàng có lai lịch không nhỏ.

"Xong rồi, xong rồi, cô gái chết tiết kia, là dâm thú đầu thai sao? Lần này chết chắc!" Ngoài cửa lớn, Bạch Diệp Thành lo lắng nhanh chóng lao xuống xe, trên đường lầm nhảm bằng tiếng Anh, vừa tới bên ngoài đại sảnh, đã thấy đám người Lạc Viêm Hành sớm sẵn sàng lên đường, Sở Hương, lần này thật bị cô hại chết.

Vỗ ngực một cái, hết sức lo sợ tiến lên cúi đầu: "Anh Hành!"

Lạc Viêm Hành cũng không nói chuyện, cứ như vậy nhàn nhạt xem xét kỹ lưỡng, làm bằng dây ba thước, không khí tăng thêm một tầng sương lạnh.

Bạch Diệp Thành cũng không dám ngẩng đầu, khóe miệng giật giật, mắc cỡ chết người, cầu nguyện đối phương không cần khiển trách ở ngay trước mặt nhiều thủ hạ như vậy, nếu không sau này, còn ai nghe anh ta nói?

"Anh Hành, tôi . . . . . Tôi . . . . ."

Trông mặt Lạc Viêm Hành có thâm ý khác, tầm mắt quét một vòng nơi dưới đũng quần, sau không nhịn được nhắm mắt nói: "Làm xong chuyện chưa?"

Bạch Diệp Thành bị nhìn thấy, trong lòng phát run, xem ra đại ca biết vì sao anh ta trễ hai giờ rồi, trời ạ, anh ấy vẫn nhìn lão Nhị, chẳng lẽ trong con tức giận bắt anh ta thiếu chữ? Chuyện xử lý. . . . . A, nghĩ tới, chuyện thời tiết đảo Quan Nham, tại sao lại quên vụ này rồi? Một giây cũng không dám trì hoãn, gật đầu nói: "Điều tra rồi, hôm nay đảo Quan Nham cũng không có gì khác!" Nhìn này trời cũng không giống sẽ có mưa phùn và sương mù.

Nếu nói đã quên, chắc canh chọc giận, sau đó là ác độc chế nhạo, từ đó không nể mặt.

Lấy được đáp án mong muốn, người đàn ông lười biếng nhìn lướt qua: "Chuyện như vậy, làm nhiều không tốt, tiết chế một chút đi!"

‘Phốc! ’

Tiếng cười bị đè nén trong nháy mắt nổ tung, rồi rít che miệng, gương mặt Hàn Dục càng thêm hả hê, ai bảo anh cả ngày tìm phụ nữ.

Gương mặt Bạch Diệp Thành đỏ tới mang tai, quả nhiên là Anh Hành, luôn thích làm chuyện giết gà dọa khỉ này, nhứu mày nói: "Anh không làm, thì để người khác làm . . . . ."

"Cậu nói cái gì?" Mặt Lạc Viêm Hành không lộ vẻ gì, xoay người lại.

"À? Tôi không có nói cái gì? Anh Hành, anh nghe lầm đó? Xin mời anh!" Trước kia là sau lưng có con mắt, lần này thì tốt rồi, lại tăng thêm thính tai, chờ người kia đi xa, mới ôm chầm bả vai Hàn Dục thở dài: "Tôi nói cậu có rãnh rồi nói chuyện với anh ấy nhiều hơn một chút, cười nhiều một chút, cả ngày mặt mày căng cứng, phụ nữ nào dám đến gần?"

"Anh trừ phụ nữ ra còn biết cái gì?"

"Cậu nói sai rồi, yêu sắc đẹp là bản tính, biết các người có thành kiến với tôi, nhưng có lỗi sao? Lao tâm, lao lực, những phụ nữ tịch mịch kia cần an ủi sinh lý, cũng là một trong phương pháp cống hiến cho xã hội này!"

Hàn Dục giống như thấy quái vật, nhìn Bạch Diệp Thành một chút, sau đó vuốt cằm bắt đầu trầm tư, một hồi lâu vỗ tay phát ra tiếng: "Rốt cuộc, tôi đã hiểu ý tứ câu nói năm đó của đại ca rồi!"

"Hả? Đại ca nói gì?" Nhất định là khen anh ta phong lưu phóng khoáng, ngàn vạn thiếu nữ kính yêu.

"Anh ấy nói năm 2010, anh không làm cho heo mang thai, là tổn thất cho người dân!"

Bạch Diệp Thành không hiểu ra sao: "Có ý tứ gì?"

"Năm ấy giá thịt heo cũng sẽ không cao đến phát điên như vậy!" Vỗ vỗ bả vai Bạch Diệp Thành, lúc này mới cười đuổi theo Lạc Viêm Hành ở phía xa xa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Làm trái ý trời

Ở một đầu khác của thành phố, bên bờ biển, Trình Thất mặc bộ quần áo trắng tinh, nhàn nhạt nhìn phía trước, đôi mày thanh tú nhíu lại: "Đây chính là ‘Titanic xinh đẹp’ của cậu?"

Ma Tử cũng sững sờ nói: "Đây là thuyền cỏ mượn tên sao?" Dứt lời, cả đoàn người đàn độn nhìn về phía người trong cuộc.

Chỉ thấy cách đó không xa, trên mặt biển lặng yên, đậu một hàng bè gỗ to lớn, đếm một chút, vừa đúng mười lăm cái.

Lộ Băng không biết chết sống kiểu nào nói: "Như thế nào? Chị Thất, hài lòng không?"

Trình Thất hưng hăng nhắm mắt hít thở, sau đó trợn tròn đôi mắt, hận không thể nhấc chân lên tàn nhẫn đạp người đàn ông ngã trên mặt đất, gầm lên: "Tôi hài lòng cái đầu mẹ cậu, chẳng lẽ cậu muốn tôi bơi cái đồ chơi này đi đánh với vũ khí nóng của người ta sao?"

"Chị Thất, chị phải biết bây giờ năng lực chúng ta có hạn, không giống ngày xưa!" Lộ Băng rất ủy khuất, bận rộn cả đêm, đến giờ vẫn còn chưa ngủ đầy.

Ma Từ nhin muốn nôn mửa, lo lắng nói: "Không phải tôi đã nói sức chân của tôi không tốt sao?"

"Nhưng cái này không cần dùng đến chân của cô, tay là được!" Lộ Băng nhanh chóng đáp lời.

Ma Từ ngăn ra đến nói không nên lời, càng ngày càng tin rằng không thể đối kháng với Lạc Viêm Hành rồi, ông trời ơi, tại sao ông tạo ra người này? Toàn bộ nhất thời ngốc trẻ.

Gương mặt đẹp trai của Đông Phương Minh cũng đen xì: "Cậu muốn cố ý hãm hại chúng ta sao?"

"Anh nói làm tôi mất hứng, có thể si nhục tôi, nhưng không thể si nhục tâm huyết của tôi, tôi có lỗi sao? đáng lẽ phải có nhân công nhưng tôi tự mình làm!" Vọt tới trên bè gỗ, chỉ chỉ những quả cam trong thùng nước: "Trái cây lớt dẻ, còn có mái nhà tự động mở!" Ra sức kéo dây thùng, trong nháy mắt cả bè gỗ bị tấm vải plastic che lấp, thật giống như một con thuyền nhỏ: "Thật tốt có phải không?"

"Cái này, đến lúc đó bắt được người, làm sao thoát thân?" Trình Thất cũng không còn sức trách cứ làm gì, vò đã mẻ lại còn sứt quai, làm sao lại nghèo túng như thế này? Lạc Viêm Hành, anh là tên khốn kiếp, anh chờ đó.

Lộ Băng cười hi hi lấy ra bản đồ, giống như đang nắm giữ mọi thứ: "Cái này tôi sớm đã nghĩ xong, chúng ta từ con đường này lên đảo, khu vực gần đảo Quan Nham cũng có vài ngọn núi nhỏ xung quanh, đến lúc đó, chúng ta từ đường nhỏ này thoát nguy, xem như bị phát hiện, những đường nhỏ này, du thuyền bọn họ cũng không cách nào đi qua, hơn nữa tôi dám cam đoan, bọn họ tuyệt đối không ngờ chúng ta sẽ đi con đường này!" Chỉ vào một con đường trong dãy núi đi thông qua một thị trấn, đặc ý nói: "Không may bị bọn họ bắt được, ai biết là chúng ta làm? Ở trên thuyền, tôi thiết kế cơ quan, dưới thuyền có một khoang thuyền bằng sắt, đến lúc đó đem vũ khí ném bên trong, tôi cũng không tin bọn họ có thể lục soát!"

Trình Thất cười lạnh: "Đầu cơ trục lợi, cậu thật là lành nghề!"

"Ha ha, cảm ơn Chị Thất khích lệ!" Người nào đó ngượng ngùng, gãi gãi cái ót, nghĩ Lộ Băng anh ta là ai? Thông minh nhất trên thế giới cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi!

"Trời ạ, đây là chúng ta đi đánh cá hay đánh giặc vậy?" Ma Từ vung cánh tay, đến nơi rồi, còn hơi sức vác súng sao? Nhưng bây giờ cũng chỉ có thể như thế, cũng may thời gian vẫn còn sớm, nhất định gần tới có thể chạy tới, đã không muốn nói thêm gì nữa, ôm súng tự động, bắt đầu đi lên bè gỗ, cảm mái chèo lên nói: "Chị Thất, chị ở phía trên ngắm phong cảnh đi, tôi và Đông Phương Minh chèo!"

Salsa cũng lộ ra oán giận, cũng may hơi sức cô rất lớn, nhớ tới năm đó, Phi Văn Bang ra biển, lần đó không phải mười mấy chiếc du thuyền sao? Phiền chết rồi.

"Mọi người không nên nản chí, xem như tất cả phải làm lại một lần nữa, được rồi, toàn thể nghe lệnh, lên đường!" Trình Thất khôi phục bình tĩnh, lên thuyền vẫy tay phát hiệu lệnh.

Cứ như vậy, 15 chiếc bè gỗ song song di chuyển ra biển, hai người một tổ, khí thế mạnh mẽ, ở thế kỷ hai mươi mốt này, tập thể bơi bè gỗ ra chiến trường cũng xem như lần đầu, có một chiếc bè chỉ có một người đứng đầu, chiều cao 1.8m, khỏe như trâu, bộ mặt dữ tợn, đôi mắt cũng không mở lớn, tốc độ lại không thấp hơn mọi người.

"Bàn Từ, bảo quản thuốc mê cho tốt, dính vào nước sẽ hồi tị cậu!" Ma Từ vừa ra sức chèo, vừa dặn dò, cái này đặc biệt chuẩn bị cho Lạc Viêm Hành, mặc kệ võ lực của đối phương như thế nào, bị hôn mê mới là tốt nhất.

Bàn Từ thật thà cười nói: "Hắc hắc, chị Ma Từ cứ yên tâm đi!" Vỗ ngực một cái, bày tỏ bảo quản rất tốt.

Trình Thất ở trên một chiếc thuyền đi đầu, ngồi ở trên cái ghế đầu lau khẩu súng, năm năm chưa từng chạm qua, cũng không biết kỹ thuật có giảm sút không, dù sao đến buổi chiều mọi chuyện sẽ thấy kết quả, tất cả mọi người chưa từng nghĩ thua trận sẽ như thế nào, luôn vững tin tanh g lơi, bởi vì thua, sẽ trở về đất vàng, chết, mọi người chưa bao giờ sợ.

Nếu thật sự phải đến mức kia, chết cũng phải kéo kẻ địch cùng theo, đã có tay súng Salsa không ai bì kịp, kéo theo một người có khó khăn gì?

Đông Phương Minh nhìn thấy nét buồn phiền trên khuôn mặt Trình Thất, liền cười, nhìn mặt sông nói: "Không cầu sinh cùng ngày tháng cùng năm, chỉ cầu được chết cùng ngày cùng tháng cùng năm, nếu làm quý, chúng ta vẫn cùng nhau, không phải rất tốt sao?"

"Đúng, chỉ cầu được chết cùng ngày cùng tháng cùng năm!" Chú Phùng cũng vui vẻ hô to.

"Chỉ cầu được chết cùng ngày cùng tháng cùng năm!" Toàn thể phóng túng hô to, không có gì quý hơn so với sự đồng lòng của các anh em.

Trình Thất cảm động gật đầu một cái, rõ ràng cũng biết trận chiến này có thể ra đi không về, nhưng mọi người vui vẻ hòa thuận, tiếng cười không ngừng, nhìn mấy anh em bắt đầu hát vang, đột nhiên cảm thấy đột biến năm năm trước cũng không phải hoàn toàn là chuyện xấu, không ngã xuống, sao có thể biết ai mới là trung thần? Hơn năm trăm người, lại chỉ còn hơn ba mươi tay chân tuyệt đối có thể tin cậy.

Không khỏi âm thầm thề, sau khi chuyện này kết thúc, cô nhất định làm cho bọn họ nở mày nở mặt, phát tài giàu có, quay đầu lại nhất định phải cùng bọn họ uống máu ăn thề, từ đó, Phi Vân Bang không còn của một mình cô, 34 người anh em, mỗi người một phần, từ nay về sau, Phi Vân Bang chính là của tất cả chúng ta.

Hãy nhìn tôi làm sao dời sông lấp biển, đi lên đỉnh cao nhất thế giới.

Từ trước giờ, cô không cảm thấy mình hiền lành gì, lòng dạ độc ác, máu lạnh tàn khốc, vì đạt được mục đích, không chừa thủ đoạn nào, lần này nếu có thể thành công, cũng chứng minh bản lĩnh của cô kẻ tám lạng, người nửa cân, loại người như thế không có một phen thành tựu, làm sao người kia có?

Cô sẽ chứng minh cho bọn họ biết, Trình chủ tịch này cũng không phải là hư danh, cho dù phải gặp Nhị gia một lần, cô cũng sẽ cố gắng sống sót.

Đối với Mạc Trung Hiền, người nói yêu mình 11 năm. . . . . từ nay về sau không còn liên quan đến cô nữa, không chỉ như thế, dường như cô muốn bóp chết người này như con kiến, mang tai vạ đến, cô không nói, lại dám bỏ đá xuống giếng, cuốn đi tất cả tiền tài trong bang hội, đi làm người xã hội thượng lưu, còn cưới con gái thị trường, hừ, ngược lại anh ta tự tin, cho rằng cô vĩnh viễn không đứng nổi sao? Lại có thể nghênh ngang ở thành phố F phát triển.

Thấm thoát, đoàn người đã bơi ra biển, gió nhẹ từ từ thổi vừa vặn thuận thế, giảm bớt sức cánh tay, nguy hiểm cũng đang phủ xuống, ánh mặt trời chói chang cũng lặn xuống, mặt nước thăm thẳm sóng gợn lăn tăn, một đoàn bóng đen chẳng biết là vật gì đến gần, Trình Thất siết chặt thân súng, nhìn hết sức chăm chú: "Đó là vật gì?"

Hiển nhiên những người khác cũng thấy được, bắt đầu đem tất cả bè gỗ khép lại, Lộ Băng giờ một thanh đao lớn chờ đợi bóng đen đến, ngừng thở, không dám thở mạnh, đây chỉ là biển trong đất liền, sẽ không có loài động vật ăn thịt to lớn như cá voi, vậy quái vật khổng lồ này là. . . . .

"Ôi chào, má ơi, là cá mập!" Ma Tử trực tiếp vứt bỏ bè gỗ, rút ra súng, run rẩy nhắm ngay đầu cá, gầm thét: "Lộ Băng, tôi sắp chết rồi, thành quý cũng không bỏ qua cho anh!"

Lộ Băng nuốt nước miếng, thấy đoàn người thất kinh, thét to lên: "Mọi người không nên kinh hoảng, hãy nghe tôi nói, không có việc gì, chỉ một con, chúng ta tận lực bắn nó, nhanh lên một chút, nhanh lên!" Vứt bỏ đao, giờ súng lên bắt đầu mãnh liệt quét.

‘Pằng, pằng, pằng!’

Không gian yên tĩnh trong phút chốc đầy khói lửa, Trình Thất vừa định ngăn cản, thì đã trễ, mặt nước từ từ bị máu tươi nhuộm đỏ, đối với động vật hung hiểm này Salsa càng bắn dữ dội, mặt nước bắt đầu quay cuồng trong phạm vi rộng lớn, thật giống như thủy thần bị kinh động, đang oán giận nổi đóa, muốn cuốn người xâm phạm xuống nước.

"Năm xuống, mau năm xuống!"

"A!"

Trình Thất kinh hoảng, nhanh chóng đưa tay nắm lấy tay Salsa lăn xuống bè gỗ, kịch liệt thở hổn hển nhìn mặt nước bị máu tươi nhuộm đỏ, dường như cô nhớ Cá mập tuyệt đối không thể bắn mà? Về phần tại sao không thể bắn, nhất thời nhớ không nổi, cho đến khi mặt nước từ từ bình lặng mới thở dài một hơi, nguy hiểm thật, nếu chết như vậy mới gọi mất mặt.

"Phù, làm tôi sợ muốn chết, làm tôi sợ muốn chết!" Bàn Tử ngồi liệt ở trên bè gỗ thở gấp, những người khác cũng vuốt mồ hôi lạnh.

Lộ Băng xin lỗi: "Thật xin lỗi, tôi thật sự không biết vùng biển trong đất liền còn có này đồ chơi, tôi. . . . ." Nói xong, chợt dừng lại, thật giống như gặp được chuyện gì càng thêm kinh hãi, cứng ngắc cúi đầu, gần như một khu vực lớn nước trong bị nhuộm đỏ.

"Thế nào? Anh đừng dọa chúng tôi a!" Ma Tử dùng bè gỗ đập một phát vào người đàn ông ngu ngốc, về mặt hấn đang làm sao? không phải Cá mập đã chạy rồi sao?

Đông Phương Minh kiến thức sâu rộng, dù sao cũng tốt nghiệp ở đại học danh tiếng, lắm bả nói: "Tôi nhớ Cá mập thấy màu đỏ sẽ hưng phấn!"

"Chẳng lẽ chờ đưa tới một đám chứ?" Lộ Băng không suy nghĩ nói ngay.

Bây giờ Trình Thất mới hiểu được vì sao nhìn thấy Cá mập không thể bắn rồi, hít một hơi lạnh, đoạt lấy một cây chèo, điên cuồng ở trong nước bơi: "Lập tức tản ra cho tôi, nhanh chóng rời khỏi nơi này, nhanh lên một chút!"

Đông Phương Minh nhìn phương xa tuyệt vọng nói: "Không cần đi nữa!"

Năm phút sau. . . . .

Chỉ ba mươi người, tất cả đều vây ở bên cạnh Trình Thất, ánh mắt đờ đẫn, tất cả nhìn một hướng, chết, bọn họ không sợ, chỉ sợ bị chết không có chút giá trị.

Bốn phía bè gỗ, mấy chục cái đầu đếm không hết, cứ như vậy hung ác bơi qua bơi lại, bầy cá đem người đoàn bao vây, dường như ngửi thấy mùi tanh, cũng bắt đầu nổi trên mặt nước, tham ăn nhìn chăm chăm những người giết hại đồng loại của mình.

"Lộ Băng!"

Lần này Trình Thất muốn chết tâm cũng đã có, khóc không ra nước mắt, nhìn chăm chăm vào những con quái vật kia cắn răng nói: "Mặc kệ lần này là chết hay sống, lão nương cũng sẽ muốn cậu khỏe mạnh chờ xem!" Đáng thương cho cô một đời lừng lẫy, nếu lan truyền ra ngoài, chẳng phải làm trò cười cho người trong thiên hạ? Lạc Viêm Hành mà biết được, không phải cười nhạo sao?

Thật đáng buồn hơn chính là, vì sự nghiệp lớn của cô, người khác báo thù đều chết ở dưới đao của kẻ địch, cô vừa vắn chết trong miệng Cá mập, trước không có người, sau cũng không có người. . . . .(hahaha, mắc cười quá)

"Chị, em rất sợ, làm thế nào?" Salsa chưa từng thấy qua con gì lớn như vậy, đối với con vật không biết tên, tràn đầy sợ hãi, xong rồi, nhất định là cái con mới vừa rồi trở về đem viện binh, sao đồng như vậy?

Về mặt Lộ Băng như đưa đám, nâng súng run run nói: "Tôi nghĩ chúng ta có thể bắn lui bọn chúng!"

Trình Thất từ trong kẽ răng nặn ra: "Làm như vậy, con mẹ nó, cậu chỉ biết đem cá voi cho đưa tới!"

"Nơi này không có cá voi. . . . . Umh!" Lộ Băng phản xạ có điều kiện, kết quả ngược đau nhói, Chị Thất, chị không cần dùng sức như vậy chứ?

"Mặc kệ là thế nào, liều chết đánh một trận đi, hung hăng bắn cho tôi!"

Được lệnh, rồi rít gờ súng lên, liều mạng bắn càn quét, lại phát hiện kẻ địch không phải là người, mấy viên đạn đi xuống, không đến nơi đến chốn, ngược lại bắt đầu chuẩn bị tiến công, đang lúc tất cả mọi người quyết định buông tha thì Salsa linh cơ chợt động, nhớ lại con Cá mập lúc này, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn bị sợ đến trắng bệch, ngay lập tức đổi màu, con người không hề có nhiệt độ, neho lại, gờ súng lên nhắm ngay đầu một con Cá mập đang bơi, ngón trỏ kéo mạnh.

‘Pằng! ’

Một đầu con cá mập lỏng lẻo, đuôi cá quét trên mặt biển cuồng loạn, hoàn toàn chọc giận những kẻ địch khác, hơn mười con cá bắt đầu há cái miệng rộng chen chúc lao đến, khoe miệng xinh đẹp của Salsa cong lên một đường cong khinh miệt, liên tiếp bóp cò súng, ‘Pằng pằng pằng’, liên tục năm phát đạn, trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người.

Phải biết Cá mập ở ngoài mười mét, phạm vi từ nhỏ đến lớn, hỏa lực gần như không cách nào chạm đến, nhưng cô gái nhỏ này không bị lệch một phát súng nào, phải biết đó không phải là cái bìa, là động vật biết bơi, cô làm sao làm được?

Cũng quên chống lại kẻ địch, cứ như vậy giương mắt nhìn cô gái nhỏ biểu diễn, ngay cả Trình Thất cũng quên thở, thật không thể tưởng tượng nổi, cũng chỉ là thế, ngay cả đường đạn cũng có thể chặn lại, làm được thế này cũng không kỳ quái, mặc dù Salsa có thể bắn chính xác, không sai lầm, đuổi đi không ít cá, nhưng vẫn còn rất nhiều con lưu luyến ở bốn phía, không dám tiến đến, nhưng cũng không rút lui.

Tiếp tục như vậy không phải biện pháp, bắt đầu tấn công mạnh lần nữa: "Không muốn chết thì xuất ra bản lĩnh xuất chúng của các người cho tôi!" Cũng nhắm ngay cá mập bắn, đáng tiếc một phát không trúng, nhưng cũng đẩy lùi hai đầu.

Bầy cá mập tản đi, lại không dám tiến lên, có lẽ là biết lợi hại, nhưng bản tính kiêu ngạo khiến cho bọn chúng không muốn lùi bước, cho đến khi trên thân thể vết thương chồng chất mới chìm vào đáy biển, không dám lộ mặt.

Không ném được kẻ địch quá lợi hại, tức giận, vẫn cố gắng nuốt chửng kẻ địch, lộ ra hàm răng bén nhọn lạnh lẽo, đồng loại từng con một ngã xuống, giống như thù này không báo không phải là Cá mập.

"Bành bạch!"

"Chị Thất, không chịu nổi!"

"Tôi cũng không được rồi!"

Trình Thất bắn ra phát đạn cuối cùng, tức giận ném súng xuống, bất chấp mọi thứ, còn dư lại số lượng không nhiều lắm, cô tin tưởng Salsa có thể giải quyết: "Lập tức chèo khỏi khu vực này cho tôi!"

Cũng không dám chậm trễ, tản ra khắp nơi, toàn bộ nỗ lực tránh xa nơi nguy hiểm.

Salsa không cách nào phân tâm, ngồi xếp bằng, chờ đợi con vật hung hãn lộ ra trên mặt nước, khu vực màu đỏ chặn lại tầm mắt của cô, căn bản không nhìn thấy bọn chúng ở nơi nào, không có, không có nghĩa là nguy hiểm đã qua, quả nhiên, ‘Ầm’ một tiếng thật lớn, một con Cá mập cái miệng há to như chậu máu nhảy khỏi mặt nước, khoảng cách này, tuyệt đối có thể đem toàn bộ bè gỗ lật nghiêng, vậy mà có người còn nhanh hơn, không đợi nó nhảy ra một giây, hai mắt như con báo, thân thể uốn cong bắn ra biển, tiếng súng chấm dứt.

"Ôi trời ơi!!, cô ấy vẫn là người sao?" Một lúc lâu, Ma Từ mới thở ra, nói một câu như vậy, đã từng một lần kia, đến nay cô cũng còn chưa tiêu hóa xong, nhớ hình ảnh khi đó cũng giống như bây giờ, đoàn người bị hoàn toàn vây, vài khung súng máy nã đạn hướng về phía bọn họ ở trong kho hàng tàn

nhấn giết hại, không bắn được người, lại trốn không thoát, chỉ có chờ cái chết.

Mà bé gái đó làm ra hành động giết náy mình, cư nhiên cầm súng phá hỏng từng đường đạn, nếu không phải đầu óc không tốt, thì không có một người nghịch thiên như thế này, hôm nay càng thêm bội phục không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thủ Tình Khiết”* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Trời ban cơ hội tốt

Một bên kia, tình cảnh ngược lại, chỉ có thể làm cho Trình Thất hận đến dậm chân, mặt biển xa xôi sóng lớn, hơn mười chiếc du thuyền vốc dáng to lớn kiêu ngạo tiến về phía đảo, dường như người đàn ông thích thanh tĩnh, một mình ngồi nhìn bầu trời xanh mây trắng, một tay lắc chất lỏng trong chén, một tay rất hưởng thụ gõ vào chiếc ghế tay vịn.

Trên ngón tay cái mang một chiếc nhẫn màu đỏ sậm sắc sỡ chói mắt, mắt phượng khép chặt, trên cái bàn tròn đầy bảo như vi cá chưa từng động đến, thậm chí khinh thường liếc nhìn một cái, gió biển sáng khoải thổi mái tóc phát phơ, tóc đen nổi loạn vỗ da thịt màu mật ong, tạo nên một hình ảnh vô cùng đẹp mắt.

Núp ở chỗ tối, Hàn Dục cũng được xem là người đàn ông Phương Đông đẹp trai nhất, nhì, nhưng so với đại ca, chênh lệch khá xa, nhìn người đàn ông ngồi đó đã 2 giờ, chưa từng nhúc nhích, chột đau lòng, vì sao bóng lưng cô độc như thế? Có lẽ Bạch Diệp Thành nói đúng, đại ca nên có một hồng nhan tri kỷ làm bạn.

Anh em trước sau vẫn là anh em, vẫn không tìm được một người phụ nữ chu đáo và ngọt ngào, cho dù đứng được cao tới đâu, cũng không phải ăn thức ăn của loài người lớn lên sao? Thất Tình Lục Dục, mọi thứ không ít, chẳng biết tại sao anh ấy chưa bao giờ từng có hành động thân mật với phụ nữ, cho dù là xì căng đan. . . . .

Chẳng lẽ là bởi vì chuyện nhà họ Lạc, cho nên. . . . .

Còn nhớ rõ chuyện mẹ kế của Anh Hành chết, đại ca đến nay còn nhớ rõ?

‘Lạc Viêm Hành, đây là tên súc sinh, ngay cả cha ruột của mình cũng giết, anh trai, chị gái của mày, mặc dù không cùng mẹ, nhưng cũng chảy chung dòng máu, tại sao mày có thể xuống tay cho được? Đúng vậy, hôm nay mày thành người rồi, thì có ích lợi gì? Lòng dạ của mày đen tối, cả đời cũng không biết cái gì là tình người ấm lạnh, có câu nói cha thế nào thì con thế đấy, tương lai con của mày cũng sẽ phát điên giống như mày. . . . .’

Đại ca chỉ cười lạnh, sau khi người phụ nữ đó nói câu kế tiếp, anh ấy đã rút súng bắn chết, đừng nói từ đó về sau, trước kia cũng vậy, anh đi theo đại ca cũng đã 15 năm, chưa bao giờ thấy đại ca nở nụ cười, còn trẻ nhưng đã già dặn, quyết định mọi kế sách, trên gương mặt đó chưa từng xuất hiện tức giận, cũng chưa từng có buồn bã, cho dù là chuyện to lớn, gặp nguy không loạn.

Nếu một ngày nào đó anh ấy cười lên, mới là kỳ quái, nhưng điều này cũng là chuyện tốt, đại ca uy phong bốn phương, cũng không cột nhả, thật ra làm cho thuộc hạ cảm thấy lo lắng, rất sợ bị tai vạ, hết lòng hết dạ, chẳng qua làm anh em, nên phát ra một chút bức tức thôi.

"Cũng không biết trong lòng anh ấy nghĩ cái gì, nghe Hạo Vũ nói, anh ấy ở chỗ này tìm người, anh ấy có thể tìm người nào?" Bạch Diệp Thành bụng một ly Brandy xuất hiện, cũng cảm thấy cuộc sống của đại ca quá mức đơn điệu, mỗi ngày trừ công việc chính là công việc, trong đầu đều là sắp đặt mọi thứ làm thế nào để đem những người không an phận từng bước từng bước giam đập dưới lòng bàn chân, hoạt động giải trí gì cũng không tham dự.

Rõ ràng có bản lĩnh lật tay làm mây, úp tay làm mưa, giai nhân muốn leo lên đếm không xuể, bao nhiêu cuộc thi hoa hậu của các quốc gia, tuyển ra quán quân luôn đưa tới tay anh ấy, khen thưởng cho bọn họ, đối xử đến bức này, nhưng người không phải của mình không hưởng thụ, thật không thể tưởng tượng nổi.

Từ trước đến giờ, Hàn Dục trầm mặc ít nói, làm việc chừng chạc, mặc dù hiểu rõ suy nghĩ của Bạch Diệp Thành, cũng nghiêm chỉnh đáp lời: "Đàn ông chỉ ở bốn phương, anh quân anh ấy nghĩ thế nào làm gì?" Về phần tìm người, cũng có nghe qua, nhưng năm năm rồi, đại ca cũng không còn yêu cầu ra sức tìm kiếm, hỏi cũng chỉ vô ích thôi.

"Thôi đi, cậu gần đó thì đó, Hàn Dục, cậu cũng nên tìm người tình mà khao anh bạn nhỏ của cậu đi!" Bạch Diệp Thành đẹp trai khề hất mái tóc vàng sáng chói, anh ta sẽ không ủy khuất bản thân, ngược lại tò mò nhìn người anh em nói: "Cậu đừng nói cho tôi biết, cậu thật sự không có một chút cảm giác nào đối với phụ nữ?"

Phụ nữ, phụ nữ, anh trừ phụ nữ còn có cái gì? Đại ca cũng không vội, anh ta gấp cái gì?

"Cảm giác này, không phải anh nói có thì có!" Duyên phận đến, trời cao tự sẽ an bài, trước mắt, lý tưởng lớn nhất của anh ta chính là quản lý tốt Long Hồ hội, thân là người đứng đầu bên cạnh đại ca, cũng không thanh nhàn như vậy, tất cả công việc lớn nhỏ trong hội suốt ngày chất thành núi, không có cách nào trải nghiệm cảm giác của một bang hội nhỏ.

Không thú vị, quá cổ hủ, Bạch Diệp Thành lắc đầu một cái tiếp tục nhìn mặt biển xanh thăm uống rượu, trong lúc vô tình nhìn thấy phía xa xa có không ít người đang đưa, nghỉ ngơi nâng Ông Nhòm quan sát, thấy một nhóm người liều mạng chèo bè gỗ liền ‘phụt’ một tiếng phun rượu ra ngoài, sau đó kinh ngạc nói: "Đây là đang quay phim Tây du ký sao?"

Thời đại gì rồi, mà còn có bè gỗ này, đem Ông Nhòm đưa về phía anh em tốt: "Mau nhìn đi, rất thú vị đấy. . . . ."

Hàn Dục thờ dài lắc đầu một cái, cách xa: "Nhàm chán!" Mê muội mất cả ý chí!

Bên cạnh màn đêm dần đến, Trình Thất thành công đến được đảo Quan Nham, người người kéo dài hơi tàn, xuống bờ liền trốn vào phía sau Nham Thạch ngã xuống đất thở gấp, Salsa ừm khua mở lòng bàn tay, tất cả đều vết phỏng, chưa bao giờ một mồi như vậy, trừ Bàn Tử không giống người khác, đoàn người cũng gục xuống, trước kia làm rất nhiều cuộc buôn bán cũng không bị phỏng như vậy đi?

Trình Thất quan sát địa hình một chút, không hề có chút hình tượng nào, ngồi dậy dùng áo sơ mi quạt gió: "Vù vù. . . . . Đợi. . . . . Lão nương bắt được anh, không lột da anh ta là không thể!" Một chết cô.

Bàn Tử ha ha vui vẻ: "Mọi người nghỉ ngơi trước, tôi đi xem tình hình một chút!" Một không? Anh ta không cảm thấy chút nào, không hổ là Lý Nguyên Bá sống lại. (Thời Tùy- Đường, nhà Lý Đường, Lý Nguyên Bá là con thứ 4 của Lý Uyên, tức là em trai của Lý Kiến Thành, Lý Thế Dân, Lý Nguyên Cắc).

Tại trung tâm Đảo, Lạc Viêm Hành dẫn nhóm người tiến tới phía trước, thấy Trần Vĩnh Bình còn chưa tới, liền nhíu mày hỏi: "Người này không giống như người chậm trễ, phải không?"

"Đúng vậy a, theo lý là đã sớm đến rồi, cũng quá không coi trọng chúng ta đi?" Bạch Diệp Thành khó chịu chỉ trích, nhưng nghĩ lại, nhất định là có chuyện lớn gì nên bị chậm trễ, nếu không, không thể nào trễ được, đại ca đích thân tới, là đời trước của anh ta tu luyện được may mắn, giao dịch khổng lồ, mười thuyền súng máy đạn dược, lần đầu tiên anh ta trải nghiệm, há có thể đến trễ?

Hàn Dục nhìn một vòng bốn phía bố trí, xem như chặt chẽ, lính đánh thuê gần như đem trọn hòn đảo bao vây, một con ruồi cũng khó mà đến gần, cũng yên tâm không ít: "Anh Hành, thằng nhóc này lần đầu làm ăn, không có kinh nghiệm, làm trễ nãi, anh đi ngồi trước đi!" Chỉ hướng một đình nghỉ mát nhiều năm trước đã xây dựng, sớm dọn dẹp sạch sẽ, ngồi ở bên trong, ngược lại rất sáng khoái.

Lạc Viêm Hành liếc mắt nhìn đình nghỉ mát, dường như người thấy bên trong mùi cống, lắc đầu một cái: "Xem ra, còn phải đợi một chút, khoan hãy nói, mỗi lần tới trên đảo này đều rất vội vã, còn chưa có cẩn thận xem xét qua, các người ở chỗ này chờ, tôi đi xung quanh một chút!" Không cho người ta có cơ hội đáp lời, xoay người đi về phía chân núi.

"À?" Hàn Dục sừng sốt, muốn nói cái gì, nhưng thấy đại ca đưa tay ý bảo cầm miệng, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu, cứ như vậy nhìn người đàn ông, hai tay chấp sau lưng, từng bước, từng bước đi ra khỏi tầm mắt.

"Đừng nói là anh ấy, tôi cũng không muốn vào, đình nghỉ mát là chúng ta xây, nhưng đã nhiều năm rồi, những người tới giao dịch đã đem nơi này biến thành hình dáng gì? Gõ, trên tường còn có cứt mũi, chắc, chắc, chắc!" Bạch Diệp Thành chán ghét lắc đầu, quá không biết quý trọng rồi.

Hàn Dục cảm giác không yên lòng: "Tôi phải đi theo. . . . ."

"Đi cái gì mà đi? Phía trên đều là người của chúng ta, tại sao phải sợ anh ấy đi lạc hay sao? Cậu cứ thoải mái đi, đến đây, Hàn Dục, tôi nói với cậu một chút chuyện đứng đắn, phụ nữ a, thật ra phải làm qua mới biết tuyệt vời thế nào. . . . ."

Khỏe miệng Hàn Dục co quắp, một tai nghe, một tai ra, trước sau vẫn nhìn về phía Lạc Viêm Hành biến mất, tại sao trong lòng có cảm giác lo lắng vậy? Nhất định là đêm qua ngủ không ngon.

"Trời, là Nhị gia!"

"Nhị gia!"

Người đàn ông trông coi ở đảo vừa nhìn thấy mặt, vội vàng khom lưng chào.

Lạc Viêm Hành vẫn chấp đôi tay sau lưng, bộ dạng như ông già trên dưới một trăm tuổi, khí thế Quân Vương, giơ tay lên nói: "Tôi đi ra ngoài đi một chút, các người đợi là được, không có việc gì, ra ngoài vận động một chút!"

"Chuyện này. . . . . Không ổn đâu?" Người đàn ông run rẩy cau mày, trên đảo bụi cây quá nhiều, ra khỏi nơi này, đoàn người sợ rằng khó có thể chăm sóc chu toàn, nhưng người trước mắt đã biến mất, quên đi, cái đảo này lại lớn như vậy, các cửa vào cũng không thấy có thuyền bè đến gần, sai lang hồ báo, đừng nói không có, ngay cả có, cũng không phải đối thủ của người này.

Đi tới bên Nham Thạch nhô cao, nghe sóng biển đập vào dũ dội, cùng mùi cá tanh tươi, vô cùng ưu nhã, một tay chống vào tảng đá, hai mạnh mẽ lướt lên, ổn thỏa ngồi trên tảng đá, đối mặt với biển rộng, trong con người xanh lục lại thoáng qua bất đắc dĩ, chậm rãi nhắm mắt lại, nghe được vô số chim núi xẹt qua phía chân trời, phát ra tiếng kêu thê lương, bàn tay vô thức đưa lên, thật giống như muốn chạm tới loài chim đang bay trên đỉnh đầu.

Trong một căn phòng bí mật, Khâu Hạo Vũ đứng ngay giữa một hàng 15 chiếc máy vi tính, tất cả màn ảnh hiển thị hình ảnh của Lạc Viêm Hành, bên bờ biển mênh mông bát ngát, thấy một cánh tay đưa lên chặn ngang tầm mắt trước biển, cười nói: "Anh Hành, chim ưng bay trên cao, không chạm tới được!" Dứt lời mới phát hiện mình làm điều thừa, đại ca há lại không biết? Nghĩ đến cái gì, hướng về phía ông nói nói: "Anh ngồi trước một lúc, chút nữa

tôi sẽ tới!" Để xuống tai nghe đội trên đầu, đứng dậy đi nhanh về phía phòng toilet.

Lạc Viêm Hành nhủ mảy nhìn chìm ưng lướt qua, bóng dáng đơn độc, giống như thế ngoại cao nhân, không tranh quyền thế, nào có ai biết, một người bình thường như vậy, không mở miệng, trong đầu đến cùng ẩn chứa bao nhiêu khủng bố? Ép ông nội tự tử trong ngực, tự tay kết thúc tánh mạng của cha, anh trai, chị gái bị chôn sống, mẹ kế bị lăng nhục đủ kiểu còn khát vọng cầu sinh, thế nhưng anh lại không cho bà ta cơ hội này.

‘Con trai, con có thể giết cha, nhưng cha khuyên con không cần làm như vậy, bởi vì cả đời con sẽ trải qua không biết thế nào là vui vẻ, xem như tương lai con sẽ kết hôn, con của con hỏi ông nội của nó, con nói thế nào? Con tự tay giết ông nội của nó sao? Nghe cha, để súng xuống, con muốn cái gì, cha cũng có thể cho con!’

"Hừ!" Một tiếng cười nhạo từ trong môi kéo ra, vui vẻ, từ trước đến giờ anh chẳng thêm ngó tới, người đòi đầu nói Lạc Viêm Hành anh tốt cùng tàn bạo, không trái tim, không tình cảm, động vật máu lạnh, không người nào dám đến gần, ngay cả, đối xử với kẻ địch, cũng không nuông chiều, người phản bội tôi, không nói chôn thân, dù sao tiếng xấu đồn xa, cần gì quan tâm nhiều thêm vài nét bút tội ác?

"Chị Thất. . . . . Ôi trời. . . . ." Bàn Tử bởi vì chạy trốn quá nhanh, trực tiếp từ đỉnh núi lăn đến dưới chân Trình Thất, không đợi người đến đỡ, liền lồm ngồm bò dậy, hưng phấn nói: "Chuyện này chúng ta tới đúng rồi, tôi nhìn thấy Lạc Viêm Hành ở trên tầng đá phía trước!" Đầu ngón tay run rẩy chỉ vào một phương hướng vui mừng kêu lên.

"Cái gì?"

Trình Thất ‘vụt’ một cái đứng lên, đang thương lượng làm sao để lừa dối vượt qua kiểm tra, đi vào bắt người, đây cũng quá đúng dịp đi?

"Hơn nữa bên cạnh không có bất kỳ ai, thật, tôi nhìn thấy vô cùng chính xác, mang giày tây, áo sơ mi và quần đều là tây trang!" Bàn Tử vỗ vỗ trái tim, không phải bị mệt, mà là kích thích.

"Chuyện này. . . . . Đại tỷ, chẳng lẽ có bấy chứ?" Ma Tử không quá tin tưởng chuyện thuận lợi như vậy, Lạc Viêm Hành không có việc gì một mình chạy đến bờ biển làm gì? Bên cạnh không có bất kỳ ai, có câu nói càng an toàn lại càng nguy hiểm

Dường như Trình Thất cũng nghĩ tới điểm này, phần chần thì phần chần, an nguy của đoàn người mới là quan trọng nhất, suy nghĩ liên tục, vẫn quyết định buông tay thử một lần: "Như vậy, nếu đang ở bờ biển, tôi đoán rằng người giao dịch còn chưa tới, ra ngoài giải sầu, trên đảo tôi cũng xem như quen thuộc, nếu thật sự anhimột mình, như vậy những người khác cũng không cách nào trong nháy mắt theo dõi bên này, chúng ta đi bằng đường thủy qua, Bàn Tử cậu núp sau Nham Thạch, lặng lẽ tiến đến phía sau hần, hai mặt giáp công, cho dù có đề phòng, cũng không phòng được chúng ta bố trí tinh vi như vậy, kéo người vào trong nước, quay trở về nơi này, theo con đường Lộ Băng chỉ định rút lui!"

Lạc Viêm Hành, rốt cuộc chúng ta phải gặp mặt rồi, tên cháu trai anh, làm hại tôi thê thảm, không quên dự tính chuyện xấu nhất: "Salsa, chỗ của em còn 20 phút đạn, nhớ kỹ, một khi có người đến gần, trước hết giải quyết cho chị, biết không?"

Salsa thấy đoàn người vui vẻ như vậy, cũng đi theo cười gật đầu: "Chị yên tâm, em tuyệt đối sẽ bảo vệ các người!"

Thật giống như mọi người đều sinh ra ở biển, bơi giỏi, nhảy vào trong biển, ra sức di chuyển đến đích, Bàn Tử thật thà lấy ra thuốc mê, kỹ năng bơi của anh ta không tồi, tại sao anh ta phải làm chuyện này? Thôi đi, đại tỷ giao như vậy, nhất định sẽ có đạo lý của cô, cảm bao bố chạy trở về đường cũ.

Mà người ở trung tâm đảo cũng không ý thức được nguy hiểm phủ xuống, Bạch Diệp Thành vẫn còn liên thoảng không ngừng: "Biết phụ nữ thích tư thế cơ thể nào nhất không? Họ thích đàn ông khỏe mạnh, thích ôm cô ấy chống đỡ trên tường làm. . . . ." Lời nói đến một nửa, ngây ngốc nhìn nơi xa kéo đến sương mù dày đặc: "Tôi nghĩ, ngày chết của tôi sắp tới rồi!"

"Hả?" Hàn Dục tiện thể nhìn lại, cắn răng nói: "Không phải anh nói đã điều tra rồi sao?"

"Tôi đã điều tra a, nhưng tin tức khí tượng cũng không nhất định chính xác nha, nhanh lên, đón đại ca trở lại!" Chột dạ lấp liếm cho qua, như vậy, cũng không xác định là sẽ có kẻ địch xâm nhập hay không, lấy điện thoại di động ra nói: "Anh Hành, anh đang ở đâu?"

Lạc Viêm Hành lười biếng nhủ mảy: "Người tới chưa?"

‘Còn chưa tới, nhưng có sương mù, anh ở đâu? Chúng tôi đi đón anh!’

"Không cần!" Không nhịn được cắt đứt, hóng mát một chút mà thôi, thật coi anh là đứa trẻ ba tuổi sao? Vừa muốn thuận thế nằm xuống thiêm thiếp chốc lát, lổ tai bên phải bỗng nhiên, con người liếc xéo phía bên trái, giống như đang nhìn xem vật thể gì đang đến gần.

Trình Thất thoát ra khỏi mặt nước, không nhìn thấy rõ khuôn mặt người đàn ông, nhưng hình dáng ăn mặc giống như lão Lục, hống chi đều là người đồng đạo, người đàn ông này lộ ra khí thế bén nhọn, tuyệt không phải vật trong ao, thái độ này duy ngã độc tôn vừa nhìn chính là lãnh đạo có cấp bậc, hừ, rõ ràng chú ý tới có người đến gần, vẫn bình tĩnh như thế, cô thật muốn xem sau khi trở về còn thông dong thế nào.

Lạc Viêm Hành đã xác định người tới là đồng đạo, nhưng không kinh hoàng chút nào, ngược lại dò hỏi: "Đã đến rồi, sao không xuất hiện? Núp ở trong nước, cũng không sợ ướt quần áo sao!" Bàn tay cũng không tiếng động đưa vào trong ngực, chẳng qua đối phương là mấy tên tiểu tặc, không cần làm to chuyện.

Nghe vậy, đã sắp đến gần tầng đá, Bàn Tử thiếu chút nữa ngã nhào, bị phát hiện rồi? Hoảng sợ nhìn về phía Trình Thất trong nước.

Trình Thất tuyệt đối không ngờ người đàn ông này biết rõ gặp nguy hiểm phải xuống, còn không thông báo cho người khác, càng thêm kỳ quái, anh ta có ý tứ gì? Là cảnh cáo cô rút nhanh, từ đó xóa bỏ sao? Đáng ghét, ngược lại anh ta đủ tự tin, ánh mắt nhìn về phía Bàn Tử ra hiệu tiếp tục, sau đó vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của Salsa: "Nếu anh ta muốn cầm điện thoại hoặc là những vật khác, liền đánh tay anh ta!"

Nơi này tiếng sóng quá lớn, cũng phải chờ sương mù nổi lên, mặc cho anh ta gào thét thế nào, những tên đồng bọn cũng không đuổi theo được.

Quả nhiên, lúc Bàn Tử vừa muốn leo lên tảng đá, Lạc Viêm Hành liền âm ngoan móc ra khẩu súng, còn chưa mở chốt, mu bàn tay truyền đến cơn đau nhói, thế mới biết đựng phải cao thủ, đau đớn như kim châm muối xát nhưng chỉ nhướn mày, đạn xuyên thấu lòng bàn tay, lại có thể chịu đựng đau nhức, lập tức đổi lấy tay trái móc điện thoại di động ra.

Dưới tình thế cấp bách, Bàn Tử cầm thuốc mê muốn ném về phía mặt người đàn ông, ai ngờ đối phương lại thật nhanh chân đạp tới một cước, nửa bao thuốc bột rắc vào khuôn mặt của mình, sợ hết hồn hết vía trước khi hôn mê, liều mạng nhào tới, vẫn không tới gần được người, nhưng thật may mắn chính là, vừa đúng lúc gió thổi về phía người đàn ông.

Trình Thất đã sớm nhảy ra khỏi mặt nước, đánh cược tính mạng xông lên.

Mặc dù hít vào không ít bột thơm nứt mũi, nhưng Lạc Viêm Hành không phải là người bình thường, cắn răng lui về phía sau một bước, trong mắt xuất hiện cuồng nộ, Salsa lạnh tay lẹ mắt, nhắm ngay gót chân người đàn ông bắn ra một phát súng.

Người, trước sau vẫn là người, phản ứng tự nhiên lộn mào sang một bên tránh thoát làn đạn tàn phá, nhưng trời không chiều ý người, bước chân quá lớn, trực tiếp rớt xuống dưới biển, Ma Tử và Lộ Băng nhanh chóng mở bao bố, người đàn ông cứ như vậy từ trên không rơi vào trong bao.

Hai người bằng tốc độ nhanh nhất buộc chặt dây thừng: "Má ơi, đây cũng quá dễ dàng, Chị Thất, đại công cáo thành, mau rút lui!"

Trình Thất cũng chưa đánh nhau với người đàn ông một trận thật thống khoái, cái này kết thúc? . Thật mất hứng, nhìn người đàn ông bản lĩnh không tệ, kể từ sau khi cùng sư phụ học võ, còn chưa có gặp qua đối thủ, hiểm hoi mới đựng phải, lại. . . . . Thật muốn thả người ra ngoài tiếp tục đánh một trận, quên đi, mục đích hôm nay không phải đánh nhau, là bắt người, thấy sương mù lớn đến gần, đưa tay không thấy được năm ngón, phất tay nói: "Đi nhanh một chút!"

Trong nước, Lạc Viêm Hành không dám tin híp mắt, phỏng đoán người tới là ai, thân pháp khác hẳn với người thường, trả thù? Vì sao không trực tiếp đem anh đập chết? Khổ công tốn sức bắt đi? Ai nói không ai dám đến gần? Đây không phải là có kẻ gan to bằng trời sao? Đáng chết, không phải nói tìm tới đảo rồi sao? Vừa muốn dùng chủy thủ đâm rách bao bố, ý thức liền rơi vào tối tăm, Bạch Diệp Thành, cậu chờ đó cho tôi.

"Ôi trời ơi!., Bàn Tử quá nặng!"

Năm người phụ trách mạng Bàn Tử ngắt xiù chạy như điên, cuối cùng là gặp kinh hãi nhưng không nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thành công bắt đi

"Hất xì!" Xuyên qua trong rừng, Bạch Diệp Thành bất thành linh hất hơi một cái, nhất định là mỹ nhân nào đó lại đang nhớ nhung anh ta, sau khi đi ngoài, từ nơi xa truyền đến giọng nói áy náy của Trần Vĩnh Bình, cuối cùng cũng tới, nhìn anh ta một lúc lâu cũng không muốn chế nhạo anh ta, lấy điện thoại di động ra bấm số cho người lãnh đạo.

‘Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được . . . . . ’

Bước chân dừng lại, không thể tin được, gọi đi lần nữa, cũng được đáp lại như thế, cuống quýt chạy đến trước đình tra xét: "Anh Hành còn chưa trở lại? Điện thoại di động của anh ấy không gọi được!"

"Cái gì?" Hàn Dục buông tay Trần Vĩnh Bình, liền nhanh chóng xông về phía chân núi: "Nhị gia từ nơi nào đi?"

"Từ nơi này đi ra!" Những người đàn ông chỉ chỉ bờ biển.

"Còn ngầy người làm gì? Đi tìm cho tôi!" Bạch Diệp Thành biết đã xảy ra chuyện, điện thoại di động của đại ca chưa bao giờ tắt máy, tình huống như thế, nhất định là đã xảy ra chuyện, nhưng trước mắt hoàn toàn mơ hồ, sương mù đáng chết, anh ta đã gây họa, đã gây họa, đại ca, anh ngàn vạn lần không được có chuyện, nếu không, tôi chết cũng không hết tội a.

Chừng trăm nam nữ thân thủ bắt phàm bắt đầu chạy tới chạy lui xung quanh như thoi đưa, nhưng tầm nhìn bị hạn chế, ngay cả Trần Vĩnh Bình cũng biết không ổn, ra lệnh một tiếng, cho người của mình không dám thư giãn, tản ra.

"Anh Hành? Anh Hành, anh đang ở đâu?"

"Nhị gia, Nhị gia!"

Trình Thất nghe tiếng súng nổ, không thể nào? Tới nhanh như vậy? Xem nhẹ tính cảnh giác của những người này rồi, vừa leo lên bè gỗ, trong lòng vừa cảm ơn ông trời, sương mù này tới quá đúng lúc rồi, nếu không cô đã sớm thành tổ ong vò vẽ: "Kẻ địch đã phát hiện, nhanh lên một chút!"

Lộ Băng đem người đàn ông buộc chặt lại ném vào bên trong rương sắt dưới bè gỗ, đẩy nắp lại, dùng hết sức cố gắng bơi, cũng biết chậm một giây, là thêm một phần nguy cơ, kẻ địch đang kêu to ở cách đó không xa, còn cách một đoạn mới đến con đường nhỏ phía trước, một khi bị phát hiện ra, đạn sẽ tràn đầy trời đất, tất cả nghe theo mệnh trời.

Nhưng rõ ràng mạng cũng chưa đến đường cùng, lúc đoàn người thần tốc, rất nhanh tiến vào bên trong dãy núi, những tiếng súng cũng không thể nghe thấy nữa.

Trong không gian tối tăm, Lạc Viêm Hành hít thở lại mở mắt, mấy luồng ánh sáng từ phía trên lùa vào, gương mặt đẹp trai vô cùng suy yếu, dùng hết hơi sức toàn thân, ngón tay cũng không cách nào nhúc nhích.

Cũng không kinh hoàng, sau khi nghe được bên ngoài có tiếng mái chèo, ngược lại chế giễu một tiếng, cả đời gió êm sóng lặng, lần đầu tiên gặp hung hiểm như vậy, đang suy nghĩ người gây ra họa không dám đánh chết anh mà chỉ cần người, ai dám cả gan xuống tay với anh? Chỉ sợ là gây thù oán quá nhiều, muốn báo thù.

Giá áo túi cơm, nếu không có can đảm, bắt thì có ích lợi gì?

"Oh My God, đại ca, anh đang ở đâu? Tại sao lại tới như vậy?"

Sau khi Khâu Hạo Vũ trở lại chỗ ngồi, liền bị một màn trước mắt dọa sợ không nhẹ, tại sao bốn phía đông nguyệt? Còn có tiếng mái chèo? Gần như 15 màn hình đều cùng màu sắc, không thể nghĩ ngờ.

Lạc Viêm Hành cắn răng nghiêng lợi gầm nhẹ: "Cái này còn phải hỏi cậu một chút, làm việc thế nào? Mới vừa rồi đi đâu?"

"Đại ca, tôi . . . . . Tôi đi nhà cầu a, anh mau nói cho tôi biết, ở nơi nào?" Mới vừa rồi không phải thưởng thức phong cảnh ở trên đảo sao? Bây giờ mới gần mười phút thôi, cái bụng chết tiệt này, sớm không làm khó, muộn không làm khó, cố tình vào lúc này.

"Dừng phải một đám cao thủ, bị bắt đi thôi!" Vừa nghĩ tới phát súng kia trên mu bàn tay, thật rung động, vị trí vô cùng chính xác, có thể dưới tình huống vội vã như vậy, mà không tổn thương gân cốt của anh, và lại tốc độ quá nhanh, đây không phải là cao thủ thì là cái gì? Có thể nói, bên cạnh anh từ trước đến giờ luôn tự hào tài bắn súng của Hàn Dục, cũng không có bản lĩnh đến mức này.

"Na Na, nhanh chóng thông báo cho bọn Diệp Thành!" Khâu Hạo Vũ nuốt nước miếng, lấy điện thoại di động ra bấm một hồi, sau khi cắt đứt, mặt ửng đỏ: "Sớm biết anh như vậy đã nghe lời bọn họ, trang bị định vị ở trên người, lần này tốt rồi, bọn họ ở trên biển mở kim đáy biển, không cách nào xác định vị trí của anh, Trần Kiểm soát đã phái một hải quân tới lùng bắt rồi, anh yên tâm, rất nhanh các bến cảng cũng sẽ bị chặn lại!"

Lạc Viêm Hành thật đúng là không lo lắng, mặc dù không biết những người này bắt anh nhằm mục đích gì, nhưng duy nhất anh có thể xác định, những người này không dám giết anh, cũng không cung kính đối đãi, chưa bao giờ có người dám làm tổn thương thân thể của anh, hơn nữa còn nằm trong rương sắt nhỏ hẹp, chỉ một chút này thôi, mọi thứ cũng tạo thành tội chết.

Trình Thất biết đã thoát khỏi nguy hiểm, hai chân tréo ngược, vừa thưởng thức cảnh đẹp, trong đầu vừa nghĩ tới các loại biện pháp giày vò.

"Đại ca, bọn họ cũng không tổn thương tới tánh mạng của anh, chỉ sợ cũng biết anh lợi hại, anh nhất định phải để ý tới thân thể, không cần phải sợ!"

Khâu Hạo Vũ mới vừa nói xong, Lộ Băng liền tức giận nói: "Chị Thất, chị nói đi, sau khi trở về xử trí như thế nào?"

"Cứ ném xuống vạc dầu là được, âm thanh xì xì xì cực kỳ dễ nghe!" Ma Từ tà ác hí mắt, thì phải như vậy mới giải hết hận!

Khâu Hạo Vũ choáng váng, những người này thật không muốn sống nữa? Bọn họ biết đại ca là ai chẳng? Xem ra cũng là người cùng đường, không thể nào không biết toàn bộ Hắc bang thiên hạ, đại ca đều nắm trong tay, rung giọng nói: "Anh Hành, bọn họ không phải là không giết anh, mà là muốn mang trở về từ từ giết nha!" Vậy phải làm sao bây giờ? Hiện tại lại không biết vị trí chính xác của đại ca.

Tất cả tự tin của Lạc Viêm Hành cũng trầm xuống, gương mặt đẹp trai biến thành đen, một đám người mượn mặt của ông trời.

Trình Thất hài lòng gật đầu, sau đó lại cảm thấy không ổn: "Không được, quá tàn nhẫn, phải ôn hòa một chút!" Cô cũng không muốn từ đây về sau, đối với thịt nướng có thành kiến.

Khâu Hạo Vũ vừa nghe, vỗ vỗ trái tim nhỏ, xem như người phụ nữ này có nhân tính.

"Vậy dứt khoát để cho anh ta lăn bàn đĩnh là được, ở trên đĩnh bèn nhón lăn qua lăn lại, chơi đặc biệt vui!" Lộ Băng bẻ ngón tay.

Trên gương mặt của Lạc Viêm Hành, thay đổi không ngừng, vậy mà cô gái lại một câu không được, lông mày đang vận chặt mới vừa giãn ra, Khâu Hạo Vũ cũng lần nữa vỗ vỗ trái tim, dựa vào một điểm này, sau này anh sẽ dịu dàng cho cô gái này một đao.

Trình Thất vuốt cằm suy nghĩ hồi lâu, thấy thủ hạ cũng không nói chuyện, cái lưỡi liếm liếm cằm, khát máu cười nói: "Đem róc xương lóc thịt, cắt lấy từng mảnh từng mảnh, chờ sau khi còn lại một bộ xương khô, treo ở chánh đường bang hội, thỉnh thoảng ngắm một cái, thoải mái a!"

Toàn thể há hốc mồm cứng lưỡi, cái này cũng gọi ôn hòa sao? Cô cắt miếng cá sống sao?

Khâu Hạo Vũ cũng choáng váng: "Anh Hành, anh yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ tìm được anh trước!" Đây là kẻ thù ở vùng nào? Thậm chí vò đã mẻ lại sứt rồi, các người chờ đó, chút nữa các người chết còn khó coi hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đổi thành cỡi lên anh ta

Cổ Lĩnh trấn, bè gỗ liên tục lên bờ suốt đêm, Ma Tử thô lỗ níu lấy bao bố từ trong cái rương sắt, không dám dừng lại chút nào, nháy mắt cho Bàn Tử, sau đó bao bố vừa dầy vừa nặng được người đàn ông khiêng lên dễ như trở bàn tay, ném vào trong xe vận tải, không ngủ không nghỉ, chạy tới thành phố F.

Bên này, Khâu Hạo Vũ không ngừng găm thết trong điện thoại di động: "Bọn họ đã lên bờ rồi, các người làm việc thế nào vậy? Không phải các bên cảng đã đóng lại rồi sao?"

"Đã đóng lại hết rồi, vậy bọn họ lên bờ từ đâu?" Hàn Dục vẫn còn quanh quẩn ở đảo Quan Nham, sương mù đã tan ra, nhìn từng dãy dấu chân dưới mắt, kẻ địch lại là từ nơi này rút đi, vốn là cách bọn họ cũng không xa, lại nhìn không thấy được, thua là thua ở dự báo thời tiết chết tiệt này.

"Anh Hành bị chứa ở trong bao bố, tôi biết nơi nào? Hàn Dục, chuyện này không phải chuyện đùa, mặc dù tôi ở chỗ này không nhìn thấy, nhưng có thể nghe nói, trước không cần lộ ra, nếu không thiên hạ sẽ đại loạn, tôi cũng nghe được bọn họ nói chuyện, dường như thật sự muốn không tôn trọng đối với đại ca, anh trở lại trước, sau khi chờ đại ca từ trong bao bố ra ngoài, tôi mới có thể thấy rõ ở chỗ nào, đến lúc đó mới quyết định, đừng để kinh động những người khác!" mặc dù hiện nay Long Hồ hội đứng vững vàng hai chân, nhưng người đứng đầu dễ dàng bị bắt đi như vậy, uy tín trước kia tuyệt đối sẽ bị đá kích nghiêm trọng.

Giống như hiện tại, Trần Vĩnh Bình đã từ chối giao dịch với bọn họ, trên đường lo lắng phần tử bất hảo, cũng đừng để người ta nắm thóp.

"Cái này tôi biết, anh phải chú ý trước, cụ thể ở phương vị nào, tôi và Diệp Thành lập tức trở về, Trần kiểm soát đã an bài trước ở trong Hội, muốn cho tôi tìm được cái đám con cháu kia, không làm thịt bọn họ là không thể!" Cực kỳ tức giận cắt đứt, dẫn đầu đoàn người quay trở lại.

Trình Thất cũng không biết hành động lần này của mình có thể bị họa lớn rơi xuống, còn vui sướng hài lòng, quyền đầm cước đá vào bao bố: "Lạc Viêm Hành, anh cũng có hôm nay, có biết lão nương chờ đợi ngày này bao lâu không?" Dứt lời, tàn nhẫn đá một cước, bao bố bị đá ra xa một mét, neho mắt cắn răng chửi bới: "Anh, con mẹ nó, vẫn ở nơi này hưởng phúc, lão nương đời này chưa bao giờ bút rút như vậy, năm năm, năm năm trong tù giam thì cũng thôi đi, hôm nay càng thêm xuống dốc không phanh, may mắn thay giang sơn bị mất đi lại bắt đầu làm lại lần nữa. . . . ."

"Úm!"

Lạc Viêm Hành cố gắng chịu đựng xương cốt đau đớn, cũng không hô to gọi nhỏ, thỉnh thoảng cũng chỉ kêu rên mấy tiếng, lông mày anh oán giận siết chặt, ở trong mắt tức giận ngập trời, nhưng cũng không thể làm gì, cả người không có chút hơi sức, giống như trúng phải Thập Hương Nhuyễn Căn Tán thời cổ đại, tức giận thì tức giận, nhưng trong mơ hồ cũng biết nguyên do.

Mỗi một tiếng bừa bãi tàn sát nghe vào trong tai Khâu Hạo Vũ giống như tổn thương thân thể anh ta, siết chặt hai quả đấm, cố gắng bình tĩnh: "Anh Hành, xem ra là năm năm trước, anh làm càn quét một lần kia đã gây họa, nghe bọn họ gọi cô ta là Chị Thất, tôi đã phái người nhanh chóng đi lục soát, sẽ rất nhanh tìm được anh, đây vốn là người thành phố!"

Năm năm trước, anh Hành vì lấy được tín nhiệm của Cục trưởng tiền nhiệm, lợi dụng quan hệ đồng đạo, góp nhặt chứng cứ phạm tội của các đại Hắc bang thành phố F, trong một đêm, mười mấy nhóm người Mafia tan rã đi tù, người phụ nữ này, chắc hẳn là một người trong đó, Chị Thất? Tên có chút quen thuộc, hiện tại quả thật không nhớ nổi là người phương nào.

Mặc dù từng ở thành phố F căn rờ, thế lực khổng lồ hơn nữa, nhưng ở trong mắt của anh ta, so với Long Hồ Hội cũng chỉ là một hạt bụi, làm sao nhớ rõ ràng như vậy? Nhân vật nhỏ như vậy, lại có loại đám phách này, trắng trợn xâm phạm, còn muốn làm lại lần nữa, quả thật chính là mơ tưởng hào huyền.

Ếch ngồi đáy giếng, có lẽ chính là ý này, đừng nói là cô, người lãnh đạo cao nhất một quốc gia, cũng không dám không tôn trọng đối với đại ca của anh ta, cô là người đầu tiên.

Trình Thất đánh cho kiệt sức mới đặt mông ngồi bên cạnh bao bố đang ngoa nguẩy, mọi người ngồi vây quanh trên đất một bên, cùng nhìn bao bố, vẻ mặt cũng bị đáng về như phát điên của Trình Thất làm cho sợ đến run lập cập, đều mang buồn bã, tưởng tượng năm đó, bao nhiêu huy hoàng? Vô luận đi đến nơi nào, đều có người một mực cung kính tiếp đãi, xe sang trọng hào phóng chẳng thèm ngó tới, nhưng hôm nay thì sao? Đáng về như con quý.

Đông Phương Minh cũng không cảm thấy kích động được báo thù, ban đầu đi theo Chị Thất, cảm giác sẽ có một ngày vượt hẳn mọi người, không ngờ rơi vào kết quả làm giáo viên dạy học, các anh em trở thành tiểu thương, người bán hàng rong, té lộn mèo một cái, té ngã thật sự thê thảm, đừng nói là cung kính lễ độ, chỉ cần nghĩ đến bắt đầu lại lần nữa, cũng phải đi nhìn chút người không có mắt này.

Trình Thất cũng đã xả được tức giận không được sai biệt lắm, đôi tay đau đớn xoa nắn gò má, thật đánh không nổi nữa, cô vẫn chưa học được tính phúc hắc âm hiểm của người đàn ông này, đối đãi với một người không có sức đánh trả, cảm giác không phải là hảo hán nên làm, cũng được, chút nữa giải quyết tiếp, về phần sau khi hạ dạ xong thì phải làm thế nào, đến lúc đó rồi hãy nói.

"Các anh em, tôi nói rồi, chỉ cần chúng ta cố gắng, cũng không có chuyện không làm được, về sau cũng giống vậy!"

"Chị Thất, chúng tôi tin tưởng chị, cũng tin tưởng mình!"

Vẫn luôn rất tin tưởng, năm năm tù giam, sau khi ra ngoài, mạnh mẽ hơn rồi, không tới một ngày mong muốn đã trở thành sự thật, Chị Thất, tôi tin tưởng chúng ta sẽ có một ngày oai phong bốn phương.

Gần như không một người nào suy nghĩ, sau khi giết hại Lạc Viêm Hành, sẽ có hậu quả không tốt như thế nào, nhưng có lẽ cũng hiểu được, lúc này đối phương ở đẳng cấp cao, sợ rằng sẽ có hoàn cảnh khác, ở trong lòng bọn họ, Lạc Viêm hành cũng chỉ là một người tầm thường mà thôi.

Lạc Viêm Hành vô cùng tức giận, cũng sinh ra một chút khâm phục những người này, đã biết tục danh của anh, vẫn còn muốn đối đãi như thế, chỉ sợ Hàn Dục và Hạo Vũ, cũng không có can đảm nói làm thì làm ngay, người phụ nữ này sức lực không tầm thường, ai nói phụ nữ đánh người giống như gái ngựa? Đau lắm.

Ngày kế, xe hàng lần nữa thuận buồm xuôi gió chạy tới Xã Khu số 9 thành phố F, trong hành lang, mọi người nhao nhao háo hức, trong sân, Lộ Băng đã giờ lên cái cọc gỗ xích sắt, đang 'két két két' mài lấy dao cắt thịt, không có nụ cười, chỉ có vô tận thù hận, nhiều năm qua bị người của anh ta lấn ép lăng nhục, hận không được mài dao lóc thịt trên thân người đàn ông này, Lạc Viêm Hành, muốn trách thì trách anh đắc tội với người không nên đắc tội.

"Tốt lắm, mở ra, ngược lại tôi muốn nhìn xem người tôi năm năm tưởng tượng, rốt cuộc đáng về là cái quỷ gì!" Trình Thất lộ ra khí phách, ngồi nghiêng trong chiếc ghế cũ kỹ, một tay bưng chén sứ trắng uống trà, một tay bừa bãi gỗ lên tay vịn, hai chân mở rộng ra, một cước cong lên dẫm bẹp dưới móng, chẳng biết, ai nhìn cô có thể liên tưởng đến đây là một phụ nữ?

Nói dễ nghe một chút gọi là tính cách thoải mái, khó nghe một chút, giống một tên lưu manh.

Ở bên Khâu Hạo Vũ, trong căn phòng bí mật đã sớm đầy ắp người, những ông già khoảng năm mươi tuổi chiếm đa số, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm màn hình đen thui, bảy cô gái có thể sánh ngang cùng Tây Thi rồi rít mang tai nghe dây cộm nặng nề, nhìn chăm chăm màn hình, tay nghiêm túc gõ, Hàn Dục ấn chặt máy truyền tin trong tai lắng nghe bên trong truyền ra bất kỳ lời nói nào.

Lúc bao bố mở ra trong nháy mắt, Trình Thất lại giờ tay lên lưỡi biếng nói: "Bị mất lại!" Tuy nói đây là người sắp chết, nhưng mọi chuyện có thể xảy ra, cho nên phải chú ý tương đối cẩn thận.

Ma Tử hiểu ý, gạt mắt kính của người đàn ông trong bao bố ném tới trên bàn, sau đó dùng tấm vải bị kín cặp mắt người đàn ông, lấy ra dây lưng làm từ dây gân bò đem đôi tay trói ra phía sau lưng, hai lòng vén bao bố lên, giương môi nói: "Chị Thất, lần này an toàn!" Chị Thất sợ người đàn ông này làm quỷ tới đây đưa sao? Mê tín.

Mà đối thành một đầu trong căn phòng bí mật, gương mặt Trình Thất đã sớm phơi bày ra trước với hơn mười mấy vị tính, gần như ngay cả lỗ chân lông cũng có thể thấy rõ ràng. Khâu Hạo Vũ nhìn thấy cũng không phải là người quen, hơn nữa đáng đáp còn. . . . . Kinh ngạc há mồm: "Anh Hành, là một. . . . . phụ nữ xấu hơn heo nữa, tướng ngồi không đúng, còn mang dép kẹp, mặc quần cộc đàn ông, chắc, chắc, chắc!" Trời ạ, đây là phụ nữ sao? Hình tượng và phong cách cũng quá. . . . .

Mấy ông già liếc anh ta một cái, bắt đầu cẩn thận suy nghĩ vị trí cụ thể trong màn hình, một người trong đó nói: "Nhìn căn phòng, phải là phòng cũ những năm 80 để lại, các người tới xem một chút cách bày biện cụ thể là năm nào tháng!"

Chuyên gia Thiết kế nhanh chóng lấy ra tài liệu lật xem, một phụ nữ gầy gầy giải: "Trong lúc nhất thời đoán không ra thời gian cụ thể, có lẽ xuất từ giữa năm 85-90!"

"Hàn Dục, lập tức phái người tiến hành lục soát tất cả xã khu thành lập vào giữa năm 85-90 ở trong thành phố, nhớ kỹ, tha giết làm 1000, không thể bỏ qua cho một!" Một ông già đức cao vọng trọng nói xong liền mặt lạnh xoay người mang theo đám người bước nhanh.

Hàn Dục lập tức khom lưng, hết cách rồi, đây mới là đầu rỗng chân chính thường ngày của Long Hồ Hội, vừa là cha nuôi anh Hành, cũng là cha của bọn họ, nhất định phải tôn trọng, mặc dù cũng đã lui về sau nghỉ ngơi, cũng không thể khinh thường.

Lạc Viêm Hành được mở ra, lập tức không thể bỏ qua đứng lên, đôi bàn tay đã sớm đầm đìa máu tươi, áo sơ mi trắng tinh hoàn toàn bị nhuộm máu, có thể nói là thê thảm không nổi nhìn, nhưng gương mặt đẹp trai hoàn hảo không chút tổn hại, vẫn không giảm đi phong cách thường ngày, người trong phòng nhìn thấy hít một ngụm khí lạnh, hai mắt Ma Tử tròn tròn, tên nhóc khá lắm, đáng đáp thật đúng là đẹp trai không phải bình thường.

Ngược lại, Trình Thất có vẻ tương đối bình tĩnh, mắt phượng khẽ nhướng lên, nhìn không chớp mắt, thân hình cao lớn, khí lực mạnh mẽ, cô tin tưởng, nếu không phải bị thuốc mê quấy phá, đôi chân mạnh mẽ kia sẽ lập tức càn quét, đá tung đầu người, tuyệt đối không thành vấn đề, cảm trọn bóng kẻ nhếch, không lộ kinh hoàng, cộng thêm đôi tay bị trói tay sau lưng, giờ phút này thái độ càng giống như một ông Hoàng.

Nhìn như không thèm để ý, nhưng tay nắm ly trà cũng đang không ngừng dùng sức, có thể nói, cả đời này, có lẽ đời trước, cũng không gặp qua người đàn ông đẹp mắt như vậy, có thể sẽ phải bị róc xương lóc thịt vẫn không nhúc nhích, cho dù là cô, cũng làm không được như vậy? Anh ta thật sự không sợ sao?

"Tại sao anh ta không sợ?" Bàn Tử ngu ngơ kéo kéo Ma Tử, nếu là anh ta, sẽ bị hù chết, tiếng mài dao của Lộ Băng ở trong sân rất dọa người.

"Tôi làm sao biết?" Ma Tử nhỏ giọng đáp, sau đó không kịp chờ đợi, nhìn về phía đàn ông, đây chính là loại mà cô thích, thành thực, chững chạc, không sợ hãi sống chết, không giống những thứ được gọi là con em nhà giàu, luôn cuồng vọng tự đại, ngậy thơ, ý vào thế lực của cha ông không ai bì nổi!

Trình Thất thấy người đàn ông không cầu xin, bộ dáng lại khinh thường đàm phán với cô, rất là buồn bực, còn tưởng rằng anh ta sẽ quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, không khỏi có chút thất vọng, đặt ly trà xuống đứng dậy đối diện, cười lạnh nói: "Nếu anh quỳ xuống cầu xin tôi, có lẽ tôi sẽ suy nghĩ cho anh được sáng khoái!" Róc xương lóc thịt là cực hình tàn nhẫn nhất, cô không cảm thấy có bao nhiêu người có thể chịu đựng nổi.

Đây tốt cùng là một người đàn ông như thế nào? Cứng rắn đứng thẳng, tuyệt không cúi đầu trước người khác, tôn nghiêm có quan trọng như vậy không?

Lạc Viêm Hành nghe vậy, giương môi cười lạnh một tiếng, sau đó khinh bỉ nghiêng đầu, thái độ làm như 'cô đang nằm mộng'.

Không ai biết, cái mắt kính ở trên bàn ảo diệu ở chỗ nào, không biết vật này đã sớm đem tất cả bọn họ phơi bày trước mặt người khác, Khâu Hạo Vũ nhìn tất cả chuyện xảy ra trong phòng, thật là ghét, trong mắt người phụ nữ này cũng quá không có người đi? Đại ca quỳ xuống cho cô ta? Lòi như thế cô ta cũng nói ra miệng được? Cô ta cho là cô ta là ai?

Cho dù từng huy hoàng ở tại thành phố F đi nữa, nhưng mà cũng chỉ là một nhóm người, lại muốn một ông hoàng quỳ gối xuống trước cô ta, tổ chức trò đùa quốc tế sao?

Trình Thất giận quá hóa cười, rất có chí khí sao! Hợp khẩu vị của cô, trong lúc vô tình quét một đôi môi mỏng màu đỏ nhạt có góc cạnh rõ ràng, lại rất dụ người, không biết nhâm nhi thưởng thức mùi vị sẽ thế nào, cảm giác cổ họng thỉnh thoảng chuyển động, ngón tay trở nhỏ bé có chút không kềm chế được, muốn chạm vào xem có thể bóng loáng như vậy hay không?

Dục vọng nguyên thủy núp ở dưới túa da bắt đầu quấy phá, 26 năm qua, thật chưa từng có hành động thân mật với đàn ông, trước kia, người yêu thương luôn đi học ở bên ngoài, khó được gặp mặt một lần, lại bởi vì chuyện bang hội, loay hoay không cách nào dành thời gia cho việc khác, lần này thanh nhàn, ngược lại muốn những thứ phàm trần tục thế này rồi, một người đàn ông có thể để cho kẻ địch thêm nhỏ dãi, nhất định là anh ta có tư chất không tầm thường, mà anh ta để cho cô thêm muốn.

Không riêng gì thân xác hơi tốt, còn có bản tính ương ngạnh giống cô, cùng khí chất quý tộc mà cô vĩnh viễn không thể nào có, đều nói, người không thể luôn ngưỡng mộ với chính mình, mà người nọ lại thuộc loại có thể.

Dường như Lạc Viêm Hành không thích bị một phụ nữ xấu hơn heo chảy nước miếng nhìn chăm chăm như vậy, giữa hai lông mày nghi ngờ và chán ghét, hơn nữa không nhìn được, dù tu dưỡng tốt đẹp nhưng cũng khiến cho anh phun ra một chữ thô tục, chẳng qua thái độ vẫn bình thường, ngẩng đầu ưỡn ngực, chờ đợi cứu viện đến.

"Chị Thất, mài dao xong rồi!" Lộ Băng vỗ vỗ trên mặt dao, tuyệt đối thổi cọng tóc trên lưỡi là đứt ngay.

Trình Thất rất muốn nhìn vẻ mặt hoang mang sợ hãi của người đàn ông này một chút, muốn xé nát kiêu ngạo trên mặt anh ta, cười tà vuốt cằm thỉnh linh nói câu: "Tôi đột nhiên thay đổi chủ ý không muốn giết nữa!"

Nhìn dao, nhịp tim gần như tắc nghẽn, Khâu Hạo Vũ thở ra một hơi, thật tốt quá thật tốt quá, làm cho anh ta sợ, xoa đầu đầy mồ hôi lạnh một chút, cùng Bạch Diệp Thành liếc nhau một cái, trong lòng cùng buồn lòng, nếu cô ta thật sự muốn đem anh ấy giết, đừng nói làm lại lần nữa, chỉ sợ rằng toàn bộ thế giới hắc đạo cũng sẽ bắt tay nhau đem cô ta nghiền xương thành tro, phải biết một khi đại ca đột nhiên chết, sẽ làm cho tất cả bang hội lâm vào khủng hoảng tài chính.

"Anh Hành, tôi đã nói rồi, người uy chấn thiên hạ giống như anh vậy, ai dám ở trên người anh động đao? Anh yên tâm, ông cụ đã phái người đi lục soát, tin rằng sẽ rất nhanh tìm được!"

Lạc Viêm Hành hiểu ý nhướng mày, sau đó đối với lời nói của người phụ nữ, khinh bỉ hừ lạnh một tiếng, hất cằm, kiêu ngạo, trên cao nhìn xuống nói: "Xem như cô thức thời!"

Đám người Ma Tử còn chưa hiểu ý từ trong lời nói của Trình Thất, trong phòng yên tĩnh như địa ngục, cái gì? Không giết? Mọi người vật vờ như vậy, không phải uống phí sao?

Trình Thất đầu có tốt bụng như mọi người nghĩ? Thấy người đàn ông càng thêm kiêu ngạo, nói ra một câu chết người không đền mạng: "Đổi thành cời lên anh ta!" Cô cũng không tin anh ta còn có thể giữ được bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Thấy sắc nổi lòng tham

"Hà!"

Toàn trường im lặng, lúc đầu Ma Tử còn cảm thấy thế gian này, người đàn ông như thế vốn không thấy nhiều, giết vô cùng đáng tiếc, hôm nay Trình Thất nói như vậy, ngược lại cảm thấy có thể được, hơn nữa, nhìn nét mặt người đàn ông này không lộ ra xúc động chút nào, giết cũng có cảm giác không thành tựu, không hồ là Chị Thất, ngoan độc!

Quả nhiên, nét mặt chê cười của Lạc Viêm Hành cứng đờ, khoe miệng khề nhếch đôi lại thành co quắp, đàn độn quay đầu lại, nếu không phải đôi mắt bị che, giờ phút này nhất định là hai mắt tròn tròn, sau khi biết đối phương cũng không phải là đùa giỡn, trong phút chốc giữa hai lòng này bắn ra ác độc, có thể thấy được bị si nhục biết bao nhiêu.

"Hít!"

Hàn Dục và Bạch Diệp Thành đồng thời cũng hít khí lạnh, vẻ mặt người phụ nữ trong màn hình rất nghiêm túc, và lại hiểu rất rõ, loại người đó tuyệt đối nói được làm được, Hàn Dục nghĩ thầm, dù sao hôm nay nước xa không cứu được lửa gần, cũng còn tốt hơn so với bỏ mạng, có thể kéo dài thời gian, lập tức đề máy truyền tin trấn an: "Anh Hành, như vậy cũng không phải không tốt, núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đốt!" Trừ nói như vậy, anh ta còn có thể nói gì?

Trách thì trách bọn họ làm việc không thuận tiện, sau này nhất định không có quả ngon để ăn, cố gắng giữ được tính mệnh mới là kẻ sách tốt nhất.

Cả khuôn mặt Bạch Diệp Thành vặn vẹo thành một nhúm, giống như chính anh ta sẽ bị cưỡng hiếp: "Oh My God! Đại ca, Hàn Dục nói không sai, tạm thời anh hy sinh nhan sắc đi, đừng phải loại phụ nữ này, tôi không còn cách nào, mặc dù người phụ nữ này xấu xí kinh khủng, hơn nữa tôi nhìn mặt cô ta dinh dưỡng không đầy đủ, cũng biết bộ ngực nhất định giống bánh bao xá xíu. . . . ."

"Bánh bao xá xíu cũng là bao!" Hàn Dục tròn mắt nhìn Bạch Diệp Thành một cái, đến lúc nào rồi hả ? Còn kích thích đại ca, có trời mới biết Anh Hành thích loại phụ nữ dịu dàng hiền thực, khéo léo động lòng người, mà chị Thất này hoàn toàn chính là loại anh ấy chán ghét nhất, Bạch Diệp Thành, đây không phải là liên tiếp gặp họa sao?

Lạc Viêm Hành nghe xong, gân xanh trên trán cũng nhảy lên thành thịch, môi mím chặt thành một đường, lộ ra vạn lần không muốn, nhưng vừa nghĩ đến lời nói của Bạch Diệp Thành, cũng đành phải như thế.

"Anh Hành, anh yên tâm, chúng tôi tuyệt đối sẽ tìm được anh trước khi bị độc thủ thật thê thảm!" Hàn Dục ném tai nghe xuống, nhìn thấy số người ở trong phòng cũng không ít, anh ta cũng không dám xác định 100%, vì giữ mặt mũi cho người đứng đầu, phát tay nói: "Đều đi ra ngoài!"

Bây cô gái đã sớm nghe được tin gan run sợ, thả tai nghe xuống, chạy như bay ra ngoài, nếu nghe được những gì không nên nghe, sợ rằng lối thoát tốt nhất của bọn họ chính là cái chết.

Bạch Diệp Thành lại không chịu đi khỏi, cùng Khâu Hạo Vũ cẩn thận lắng nghe, đời này, đây là lần đầu tiên kinh hiểm kích thích như vậy, Anh Hành cũng gặp phải chuyện như thế này, thật khó tin!

Rốt cuộc nhìn thấy khuôn mặt của người đàn ông lộ ra vẻ sợ hãi, ở trong lòng Trình Thất không ngừng cười ha ha, đấu với cô sao, trở về luyện 1.800 năm nữa đi, rất có cảm giác thành tựu rồi, xoay người quả quyết ra lệnh: "Mang vào trong phòng cho tôi!"

"Dạ!" Lộ Băng và Đông Phương Minh gật đầu, Chị Thất làm thật? Nhất định là muốn Tiền Dâm Hậu Sát, nhưng đây không phải là cách của đàn ông thường làm sao? Chị Thất cũng quá. . . . . muốn chồng đi?

Trình Thất thấy rất nhiều các anh em cũng không đồng ý, cảm thấy trừng phạt quá nhẹ? Vỗ vỗ bả vai của Bàn Tử: "Yên tâm, tôi sẽ để cho anh ta sống không bằng chết!" Được rồi, cô thấy sắc nổi lòng tham, nhưng chỉ kiếm có thỏa mãn cho lòng riêng của mình mà thôi, đợi ngày mai sẽ trừng phạt, mặc dù cuộc đời này không có đàn ông cũng vui rồi.

Vừa vặn cũng chặt đứt một chút ý nghĩ không nên có, thời niên thiếu mong đợi có thể cùng Nhị gia bạc đầu chẳng xa nhau, hôm nay ngược lại cảm thấy rất buồn cười, người ta sao có thể coi trọng cô sao? Phá thân, cũng sẽ thử làm thiêu thân lao đầu vào lửa, sau này trong lòng chỉ có sự nghiệp thôi.

Bàn Tử kỳ quái nhìn chằm chằm cái chấm nhỏ xíu màu đen trong lỗ tai người đàn ông, có chút chướng mắt, tiện tay ném vào trong một góc, lúc này mới thô lỗ đẩy người đàn ông theo sát sau lưng Trình Thất.

"Này, uy uy!" Hàn Dục kinh hoàng đứng lên, đáng chết, chẳng những đại ca thoát khỏi tầm mắt, còn không cách nào trò chuyện, phải làm sao đây?

Khâu Hạo Vũ thấy mắt kính cũng bị ném tới một góc, cũng đưa tay nâng trán: "May mắn đại ca vẫn còn bông tai, mặc dù anh ấy không nghe được chúng ta nói chuyện, nhưng chúng ta có thể nghe được động tĩnh bên anh ấy, anh không nên hốt hoảng trước, nhìn kỹ hẳn nói!"

"Oh My God, vừa nghĩ tới đại ca bị loại phụ nữ này chà đạp, tôi liền đau lòng, đây quả thực là phí của trời nha, Anh Hành vẫn còn xử nam!" . Hơn nữa dựa theo tác phong làm việc nghiêm chỉnh của đại ca, đoán chừng súng lục cũng chưa từng bắn, lần đầu tiên bị dâm phụ bức này cường bạo, làm sao chịu được?

Trong khi gãy chết, nếu ở trong tay loại phụ nữ này có phản ứng, đó mới là mất mặt.

Lần đầu tiên, Lạc Viêm Hành biết thế nào là sợ hãi, cũng không phải là anh khác người, cho dù thật sự bị róc xương lóc thịt, cũng sẽ không nhú máu, chẳng qua, đường đường là một Hội Trưởng, đứng ở đỉnh cao nhất thế giới, lại bị một phụ nữ muốn làm gì thì làm, mặc kệ là ở bên trong, nếu bị truyền đi sẽ không còn mặt mũi, phá hỏng uy tín của 'Long'.

Siết chặt hai quả đấm, cố gắng tránh thoát, vẫn có lòng nhưng không có sức, thứ chết tiệt này là thuốc gì? Bạch Diệp Thành, cậu tốt nhất cầu nguyện tối nay gió êm sóng lặng, nếu không cậu sẽ biết tay.

Đám thuốc hạ ngồi vây quanh bàn ăn, mang theo nụ cười tà có thâm ý khác, bàn tán: "Chị Thất không giống phụ nữ khác, đủ dũng mãnh!"

"Ừm, các người nói, chị ấy sẽ hành hạ tên nhóc này như thế nào?"

"Thủ đoạn của Chị Thất, tôi và anh há có thể nghĩ ra sao? Mặc kệ như thế nào, chắc, chắc, chắc, một chữ, thảm!"

Vốn là phụ nữ phải chịu thua thiệt, đến nơi này, lại thành địa ngục của đàn ông, có thể nói là trời đất điên đảo.

Trong một căn nhà nhỏ, tối nay thế nào cũng phải chịu sự dằn vặt, cũng bởi vì tối nay, quyết định hướng đi không tầm thường trong tương lai.

Trong phòng ngủ đơn sơ, ánh đèn mờ nhạt, vì vậy lộ ra một chút mập mờ, không một chút tạp âm, đều là tiếng thở dốc nặng nề của người đàn ông, nằm ngang trên giường gỗ, hai chân bị trói vào đầu giường, toàn thân trần truồng, chiếc bụng bằng phẳng không có chút thịt dư, buộc một vòng xích sắt, các biện pháp an toàn ngược lại làm rất chu đáo.

Hai cánh tay mờ lớn, bị cột trên đầu giường, nếu không phải vết thương trên mu bàn tay truyền đến cơn đau nhói, Lạc Viêm Hành thật sự cho rằng đây là một cơn ác mộng, đến giờ cũng không tin Lạc Viêm Hành anh sẽ gặp chuyện như thế, nhắm mắt không nói tiếng nào chờ đợi cứu viện, mặc kệ người phụ nữ này sẽ làm gì kế tiếp, cũng sẽ không dễ dàng tha thứ.

Trình Thất rất hưởng thụ ngồi ở trên sofa, lấy trà thay rượu, bùng lên một chén chậm chậm không chịu uống vào, tầm mắt chưa từng rời khỏi thân thể trên giường, chưa từng thấy qua mạnh mẽ, bắp đùi kia to khỏe nhưng không lộ ra thịt dư, vừa vặn và tương xứng với thân thể quá cao, bắp chân bao phủ sợi lông măng màu đen thưa thớt, móng chân cũng được cắt tỉa vô cùng tròn trịa, nếu không phải không muốn bị người này ghi nhớ vào tâm trí, thật sự muốn ngay lập tức mờ mắt và che đôi mắt màu xanh lục.

Không cúi đầu, không lên tiếng, thái độ trước sau như một, không thể không nói có dũng khí!

Hai khối cơ ngực rắn chắc đang theo hô hấp nặng nề của chủ nhân mà lên xuống, bởi vì thần kinh căng thẳng, tám khối cơ bụng hoàn toàn gồng lên, có thể thấy được thường ngày tương đối chăm chỉ rèn luyện, xuống chút nữa, thấy nơi cằm trẻ nhỏ, vẫn nhìn không được 'ức' một tiếng, nuốt vào nước miếng đối khát, cơn khát, cơn khát, cơn khát, cái gì? Đây chẳng qua là tủi hổ của cô, mặc kệ cô xâm lược, không cần kiêng dè.

Lạc Viêm Hành nghe được một tiếng thềm thoảng kia, chân mày chau mày chặt hơn, lạnh lùng nói: "Tôi mặc kệ cô là ai, lập tức thả tôi ra, nếu không cô không chịu nổi!"

Giọng nói rất từ tính, rất dễ nghe, Trình Thất nhìn trên thân người đàn ông không chỉ đẹp trai, hơn nữa còn hấp dẫn, giọng nói cũng con mẹ nó, mê người như vậy, là do 26 năm qua cô bị tính mệnh, hay do bản tính sắc nữ? Ngày trước đối với trai đẹp cũng chỉ gần mà xa, vì sao hôm nay điên cuồng như vậy?

Ở tù năm năm, ba chữ Lạc Viêm Hành này theo cô năm năm, mỗi phút mỗi giây, không có lúc nào quên, gần như nằm mơ cũng là ba chữ này, vì vậy hấp dẫn cô hay sao?

Đây là triệu chứng không tốt, người làm chuyện lớn, há có thể tham luyến tình nam nữ? Cho là như vậy, bụng chén lên, hào khí bốc cao uống một hơi cạn sạch, đứng dậy tiến lên ngồi trước giường, bàn tay nhỏ bé tham luyến sờ lên đầu gối người đàn ông, cảm nhận nó ở đầu ngón tay trượt lên trượt xuống, da thịt trơn nhẵn như mỡ đông, màu da mật ong đại biểu cho khỏe mạnh cũng là niềm kiêu ngạo của đàn ông, sau chậm rãi dời xuống đến ngực, to gan vượt ve, cơn người hận không được áp vào trên thân người đàn ông để nhìn cho rõ, cuối cùng đôi tay dừng lại kêu lên: "Không ngờ da của tên nhóc anh tốt như vậy!"

"Ừm. . . . Buông tôi ra, cô quả thật không muốn sống nữa?" Lạc Viêm Hành lại cảm giác cơn bão vây quanh, vô cùng ghê tởm, cắn răng tức giận gầm nhẹ, cố gắng toàn lực giãy giụa, xích sắt buộc chặt ở trên bụng phát ra tiếng va chạm, không tới chốc lát, bụng bị bầm đen một mảng.

"Chát!"

Cặp mắt Trình Thất đột nhiên trầm xuống, giờ tay tát một cái trên gò má người đàn ông, sau đó năm ngón tay lạnh lẽo kẹp chặt ở cổ, rút ngắn khoảng cách: "Nhìn rõ tình thế, anh có tư cách gì nói chuyện với tôi như vậy? . Lạc Viêm Hành, đối mặt với thực tế đi, năm năm trước anh nên nghĩ đến sẽ có một ngày này, nếu không phải nhìn thấy anh là một túi da tốt, lão nương đã sớm giết chết tên cháu trai anh rồi!" Dứt lời, dịu dàng vỗ vỗ khoe môi đã chảy máu người đàn ông, thấp giọng, lau đi vết máu chứng mất, nhìn chằm chằm cánh môi tím bầm nói: "Không biết hôn lên sẽ có cảm giác gì!"

Vẫn còn căm tức vì một cái tát kia, một người đàn ông nào đó vừa nghe, nhất thời nhe răng, thật giống như một con sư tử giận dữ, gần từng chữ một: "Cô dám!" Hai quả đấm nắm chặt vô cùng mạnh, khớp xương trắng bệch bùng ra, có thể thấy được hơi sức đã khôi phục, nhưng toàn thân lại bị giam cầm, hoàn toàn không cho anh cơ hội phản kích.

Trình Thất hoàn toàn không để ý đến sự tức giận và uy hiếp của người đàn ông, thích cánh môi không hài lòng khắc ra lời nói ngông cuồng, cúi đầu há mồm gầm toàn bộ, đầu lưỡi quét sạch một vòng, vui vẻ nói: "Thật mềm, cũng không biết bị bao nhiêu phụ nữ thương thức qua rồi!"

"Ừm. . . . . Cô kia, cô đừng làm bừa, buông tôi ra!" trên trán của Lạc Viêm Hành đỏ mồ hôi đầm đìa, mặc kệ anh gầy gù thế nào, cũng đều vô ích, đáng chết, tại sao bọn thủ hạ còn chưa tới?

Trong căn phòng bí mật, Khâu Hạo Vũ khẽ sờ cúi đầu: "Anh Hành, anh. . . . ."

"Bị ngược đãi rồi!" Bạch Diệp Thành nói tiếp, người phụ nữ kia, dáng người giống như một tên con trai, đây là Anh Hành lên giường với phụ nữ hay với đàn ông? Cũng không biết 'Chị Thất' này đã từng có một chân với bao nhiêu người đàn ông, có thể phóng đảng mạnh hơn đàn ông, chắc hẳn nhất định bản thân không chịu nổi, khổ Anh Hành rồi, đều là lỗi của anh ta, nếu không phải là anh ta không có tra xét tin tức khí tượng, Anh Hành cần gì chịu sự nhục đến mức này?

Càng nghĩ, càng khó chịu, cuối cùng thò lỗ lau mặt một cái, hai hàng lệ trượt xuống, Anh Hành quá thảm, anh ta cũng không đành lòng nghe nữa rồi.

*****

"Các người là ai, làm gì?"

"Này, này, này!"

Ba giờ gần ngủ, khu vực phía Bắc thành phố F các chung cư thời xa xưa bị lực soát toàn bộ, bày biện của từng nhà xuất hiện trong màn hình, người tới đều mặc đồ đen, cũng không giống như tìm kiếm một trọng phạm, cộng thêm Trần Vĩnh Bình mang theo quân đội, càng giống như là vị quan chức nào đó bị bắt cóc.

"Ông cụ, đây là lệnh lực soát của chúng tôi!" Trần Vĩnh Bình vận lông mày, đem lệnh lực soát ném tới trước mặt người gác cổng, sau đó dẫn chừng trăm quân nhân xông vào cửa chính: "Cẩn thận lực soát cho tôi! Không được bỏ qua cho bất kỳ chỗ nào, tìm được trước tiên, nhất định có thưởng!" Xoa một chút mồ hôi lạnh trên trán, tại sao lại bị bắt cóc đây?

Theo lý thuyết, Lạc Viêm Hành không giống như người làm việc không đáng tin cậy, trước kia giao dịch với anh trai, không phải cũng thuận thuận lợi lợi sao? Tại sao đến anh ta, lại xảy ra nhiều chuyện rắc rối như thế.

Hàn Dục theo sau, nói xin lỗi: "Trần kiểm soát, thật sự làm phiền anh!" Có anh giúp một tay, lực soát cũng dễ dàng hơn.

Trần Vĩnh Bình không nhịn được khoát tay: "Hàn Dục, tôi đã cho các người mặt mũi rồi, hi vọng đây không phải là các người chơi tôi!" Mẹ đã hao hết tâm lực mới giành được cho anh ta một chức vị quan trọng, nhưng nếu tay không mà về, sẽ không thể trở mình.

"Thật ra 13 thuyền súng ống đạn dược đã trữ hàng ở đảo Quan Nham rồi, nếu anh sốt ruột, chúng tôi có thể cho anh trước!" Hàn Dục tự biết đuối lý, cúi đầu khom lưng.

"Thôi đi, trong 48 giờ, nhất định phải tìm được người cho tôi!" Đối với số lượng hàng khổng lồ như thế, không phải là không động lòng, mặc dù Lạc Viêm Hành làm đường hoàng đi nữa, anh ta cũng biết rõ người kia không phải là người lương thiện, thủ lĩnh xã hội đen, giao thiệp cùng với loại người này, tự nhiên phải vô cùng cẩn thận, không thể mắc sai lầm không đáng có.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Vô cùng bí hiểm

Cái này chẳng may không tìm được người, anh ta nên làm thế nào cho phải? Phía trên trách tội xuống, thật không gánh nổi trách nhiệm, xông về phía mấy vị quân nhân đầu óc còn mơ hồ giận dữ hét: "Còn đứng ngây đó làm gì? Cẩn thận lực soát cho tôi, không tìm được người, tất cả đều phải bị liên can!" Đáng chết, không thấy người, cũng không thể dễ dàng làm cuộc mua bán này.

"Kiểm soát viên, thành phố F lớn như vậy, ngại yên tâm, nhất định tìm được người cho ngài!" mặc dù quan vị Trần Vĩnh Bình không lớn, nhưng người đứng sau lưng anh ta không phải bọn họ có thể đắc tội, một người đàn ông quân trang phảng phất đi tới một bên cầm điện thoại lên nghiêm túc ra lệnh: "Tiểu vương, lập tức phái người đến Khu vực phía Tây, một chút nữa tôi sẽ gửi giấy tờ tới cho cậu, tìm phòng ốc theo trong hình, lập tức!"

‘Đoàn trưởng, rốt cuộc tôi tìm ai?’

"Tôi làm sao biết? Tìm được phòng kia là được, không nên nói nhảm nhiều như vậy?" ‘pằng’ một tiếng cắt đứt, tối nay nhất định không cách nào an nghỉ rồi.

Trong một khu tứ hợp viện thuộc Phía Đông vùng ngoại ô, Trình Thất mặt không đỏ, tìm không gặp, đùa bốn chân người đàn ông: "Đến ngón chân cũng đẹp như vậy!" Ông trời chính là không công bằng, mấy thủ hạ bên cạnh gần như không bằng một ngón chân của người đàn ông này, quanh năm giấu ở trong giày, làm da thịt trắng nõn, óng ánh trong suốt như ngọc, nơi khớp xương, mấy sợi lông có thể thấy rõ, thật sự là đẹp.

Lập tức càng nhìn ngây dại, yêu thích xoa lấy không buông tay.

Lạc Viêm Hành vô cùng chán ghét cắn răng, trong dạ dày trào lên chua chua, đè nén trong lồng ngực đã sớm toát mồ hôi rơi như mưa, cố gắng hít sâu, để cho mình hết sức bình tĩnh.

Trình Thất lau khô môi một chút, thật là không có tiền đồ, không phải là chân sao? nhìn cả ngày, dời đi chỗ khác, bàn tay nhỏ nhắn theo bấp chân cần thận thăm dò lên trên, phim sex xem qua không ít, vẫn biết rõ bước kế tiếp phải làm như thế nào, đến chỗ kia thì lại phát hiện thân thể người đàn ông này giống như một xác chết, không phản ứng chút nào, bất mãn nói: "Không phải là anh không được chứ?" Người đàn ông nào chịu được loại trêu đùa này?

Sợ rằng người đàn ông nào đó muốn chết cũng đều có rồi, khinh bỉ nghiêng đầu, thật giống như đang nói 'Làm sao cô không nhìn xem mình là mặt hàng gì?'

"Không sao, lão nương có thù đoạn!" Xoay người lấy ra một ống kim, nhắm ngay bắp đùi người đàn ông, máu lạnh đâm xuống.

Nét mặt Lạc Viêm Hành vẫn không đổi sắc, đối với con đau nhói dường như không cảm giác chút nào, chân mày cũng chưa từng nhíu một cái, cũng không hỏi đến cùng là vật gì, giống như chết còn dễ chịu hơn bị nhục nhã, chẳng qua . . . . Không tới mấy phút, liền phát hiện cái gì đó không đúng, cả người máu nóng sôi trào, các lỗ chân lông mở ra, mồ hôi chảy ra không thể ngừng, ngay cả hơi thở cũng lộ ra hơi nóng có thể đã thương người.

Lồng ngực phập phồng càng lúc càng lớn, một bàn tay nhỏ bé lạnh buốt tập kích xuống dưới. . . . . thất lung không nhịn được nâng lên nghênh hợp, một màn này bị dọa sợ không nhẹ, tức giận gầm nhẹ: "Cô tìm cái gì cho tôi?"

Trình Thất đắc ý nhún vai: "Dĩ nhiên có thể làm cho anh sung sướng chết lên chết xuống!" Đáng chết, toàn thân người đàn ông tan nát ra màu đỏ, một cô gái nào đó cũng kiềm nén không được nữa, bộ dạng gấp gáp khom lưng đưa tay bóp cầm đối phương, đầu lưỡi không hề kỹ thuật tự do mê luyện càn quét, bên trong khoang miệng của người đàn ông có mùi thuốc lá đủ để cho cô điên cuồng, không một mùi lạ, hơi thở đặc biệt cuồng dã của phái nam để cho cô không cách nào tự kiềm chế, mặc dù đối phương không một chút đáp lại.

Lạc Viêm Hành vẫn luôn kiêu ngạo về sức kiềm chế đã từ từ tan rã, theo nụ hôn trực tiếp của người phụ nữ, suy nghĩ trong đầu hoàn toàn nổ tung, tất cả máu nóng cũng tụ tập dưới thân, chưa bao giờ có cảm giác, không nói ra được thoải mái và khát vọng, không đến mười phút, dục vọng nguyên thủy bị hoàn toàn thức tỉnh.

Thấy đàn ông muốn né tránh, Trình Thất không nói hai lời, đôi tay bùng lấy thật chặt đỉnh đầu không an phận mạnh mẽ hôn, vốn chỉ muốn trêu chọc một phen, không ngờ càng lúc càng nghiêm trọng: "Ừm!"

Lơ đãng tán ra yêu kiều khiến cho người đàn ông vẫn còn kháng cự yên tĩnh lại, thần trí cũng bị đánh tan, tinh tâm cảm nhận đối phương truyền cho anh giây vò, lại cảm thấy cũng không phải hồngбет như vậy, Hạo Vũ miêu tả người này rất kinh khủng, có thể nói là loại anh ghét nhất, nhưng không biết trong cái miệng nhỏ nhắn mùi vị ngọt ngào như vậy.

Có mùi vị trà thấm vào ruột gan, tự cho rằng trong thiên hạ chưa từng có món trà thơm nào mà anh chưa thưởng thức qua, nhưng trong miệng người phụ nữ này, thật đúng là không có, làm người ta ngất ngây thần trí, vô tình nâng cằm lên, đối khách làm chủ, gặm cái miệng mềm như bông, đầu lưỡi dò xét một chút, rõ ràng chính là cái miệng anh đào nhỏ, cũng không như thủ hạ miêu tả cái gì miệng to như chậu máu.

Trình Thất tuyệt đối không ngờ người đàn ông này sẽ chủ động, ngược lại đối phương đáp lại, cô lại có chút muốn rút lui, tính ra, cũng là nụ hôn đầu, đối với đàn ông, cô cũng chỉ là một phụ nữ, tần số nhịp tim bắt đầu trào cao, đối với lần này, không phải rất ưa thích, vừa muốn rút ra, đầu lưỡi liền bị sức lớn hút lại: "Ừm!" Đôi mày thanh tú buộc chặt, cái lưỡi chọt đau nhói, sao dùng sức như vậy?

Đỉnh đầu người đàn ông nâng lên theo động tác đứng dậy của người phụ nữ, gần như điên cuồng ở trong miệng người phụ nữ càn quét, hàm răng trừng phạt tính gặm cắn cắn môi kia, kháng khí không hề hờ, cũng không có kỹ thuật, xông mạnh xông thẳng, cho đến khi không cách nào thở nổi mới bằng lòng buông ra, thở dốc thật mạnh nói: "Mau. . . . .!"

Trình Thất xoa xoa đôi môi, vô cùng đau nhức, ai nói hôn môi là chuyện tốt đẹp thần thánh? Đầu lưỡi cũng tê dại, oán giận nói: "Rốt cuộc anh có biết hôn môi hay không?" Thấy người đàn ông mặt ửng mầu, chợt nghĩ đến cái gì, nghiêng người kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ anh vẫn còn là một xử nam sao?" Có xử nam già như vậy sao? Vừa muốn phủ nhận, chẳng qua. . . . .

Lạc Viêm Hành vận vẹo khóe miệng, cắn răng thầm nếm một câu, liền nghiêng đầu không nói thêm gì nữa, gương mặt đẹp trai lúc đầu trắng bệch không biết có phải bởi vì tác dụng của thuốc hay không, lại đang nhanh chóng ửng đỏ, vô cùng miễn cưỡng hỏi "Rốt cuộc còn muốn tiếp tục hay không?" Bộ dáng kia, giống như tráng sĩ một đi không trở lại.

"Anh. . . . . anh thật là xử nam?" Trình Thất có vẻ vô cùng rung động, không phải cô chưa từng thấy qua việc đời, nên ngạc nhiên, mà là thấy việc đời quá nhiều, vì sao người đàn ông có dáng dấp như Phan An, tiền quyền đều thành công, người nào không phải hồng nhan khắp nơi? . Thấy hai má người đàn ông càng lúc càng đỏ, chứng minh suy đoán của cô và tưởng tượng trong năm năm hoàn toàn khác nhau.

Nếu anh ta không phủ nhận, anh ta không phải là Lạc Viêm Hành, thật đúng là không thể tin được, chắc, chắc, chắc, giống người bị tiết chế, hơn nữa còn rất khó chịu, rõ ràng mới vừa rồi còn gọi cô nhanh lên một chút, bây giờ lại bộ dáng không vui, đột nhiên cảm thấy lựa chọn tối nay là đúng, xử nữ già đối với xử nam già: "Anh yên tâm, tối nay tôi sẽ yêu anh thật tốt!" Dù là xử nam, cô cũng sẽ không có lòng thương hại.

Lạc Viêm Hành đột nhiên phụt ra một tiếng buồn cười, rõ ràng là nên tức giận, nhưng nghe được người phụ nữ nói như vậy, ngược lại buồn cười, có lẽ vừa hôn một chút không quá kém, hiện tại trong miệng vẫn còn giữ lại mùi thơm ngọt và triền miên, tuy nói như thế, nhưng vì sao còn chưa ra tay vậy?

Khiêu khích nói: "Không phải là cô không dám chứ?" Sau khi có ấn tượng tốt, lời nói cũng không khỏi nhiều hơn.

Trình Thất nghi ngờ đưa tay vẩy vẩy ở trước mắt người đàn ông, thật không nhìn thấy? Đúng vậy a, không dám, bởi vì chỗ đó của người đàn ông, con mẹ nó quá dọa người, phải suy nghĩ một chút, cũng đừng tự mình tìm chịu tội.

"Hừ!" Một người đàn ông nào đó khinh bỉ giương môi.

"Anh hừ cái gì mà Hừ? Chẳng qua tôi đang suy nghĩ trong cơ thể loại người như anh, có thể mang theo vi khuẩn mầm bệnh gì đó hay không, nghe nói người nước lầy bệnh qua đường sinh dục rất khủng khiếp!" Trình Thất giơ tay lên vỗ một cái mạnh bên đầu người đàn ông, từ trong áo lót móc ra một chai tinh dầu, lúc đi vào Ma Tử cho cô, nói dùng làm vệ sinh, cầm giận mở nắp đem toàn bộ trong chai trút xuống dưới bụng người đàn ông.

"Há!" Lạc Viêm Hành trong khoảnh khắc vô cùng khó chịu, cắn răng vận lòng mảy: "Cô đang làm gì?" Nơi yếu nhất trên thân thể bị kích thích như vậy, thật sự không thể nhịn được, Thiết Quyền lần nữa bắt đầu tổn sức gãy gẫy, sức lực vô cùng lớn, khiến cho giường gỗ bắt đầu rung đưa trái phải, thật giống như mảnh thú đang bị ngược đãi vô cùng bị thảm.

Ngược lại, Trình Thất tốt bụng trấn an, lười biếng nói: "Yên tâm, đây chỉ là tinh dầu!"

"Dầu. . . . . Cô bôi cái này cho tôi làm gì?" Lạc Viêm Hành cắn hận rít gào.

"Dĩ nhiên là vì tiêu trừ dơ bẩn trên người!" Vứt bỏ bình, kỳ quái, mới vừa rồi khí thế còn hung hăng, tại sao bây giờ lại không có phản ứng, khom lưng bắt đầu cố gắng khơi dậy dục vọng của đàn ông.

Lạc Viêm Hành choáng váng: "Người nào nói cho cô?"

"Trên web nói như vậy, hiệu quả tuyệt cao, sẽ không tạo thành hậu di chứng, anh an tâm hưởng thụ đi!" Chẳng lẽ là lượng thuốc không đủ? Bận rộn mười phút, lại không phản ứng chút nào, suy nghĩ một chút, cầm lên ống kim vứt bỏ, đem một nửa còn dư lại tiếp tục tiêm vào thân thể của người đàn ông.

Lần này thật là sống không bằng chết, nóng, lạnh đấu nhau, Lạc Viêm Hành ngoại trừ cố chịu đựng chính là cố chịu đựng, chờ đợi khổ sở tan đi, nhưng tinh dầu quá nhiều, thật sự khó có thể chịu đựng, trong máu chất thuốc lại tới quá gấp, một lần nữa anh lại rướn người lên, cũng không sáng khoái giống như mới vừa lúc nãy, ngược lại thân thể run rẩy chỉ muốn thoát khỏi đối đãi ác liệt này, gân xanh trên trán gần như muốn nổ tung, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Ai nói chuyện trên giường đàn ông hưởng thụ nhất? Đột nhiên cảm thấy khổ thân Bạch Diệp Thành rồi, nhiều năm như vậy, giờ khắc này mới phát hiện, thậm chí thủ hạ có khuynh hướng thích ngược đãi.

Một đầu khác, Bạch Diệp Thành nghe được ngây người như phỗng, ngờ ngác nói: "Không ngờ đại ca chẳng những thân người trải qua trăm trận chiến, ngay cả cậu nhỏ cũng mạnh mẽ như thế!" Bình thường giả bộ giống như Thánh Nhân, chơi còn điên cuồng kích thích hơn mình, tinh dầu cũng đem ra hết!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Lột sạch ném ra

"Ông trời không phụ nỗi khổ tâm của người, rốt cuộc đã lên rồi!" Trình Thất nhếch môi vỗ vỗ khuôn mặt người đàn ông, tốt bụng hỏi "Anh thích tiết tấu nhanh một chút hay chậm một chút? Hay là anh thích kích thích một chút hay nhẹ nhàng một chút? Hay là muốn dùng công cụ trợ hứng?"

Người phụ nữ nói như chuyện hiển nhiên, nhưng người đàn ông nghe cảm thấy hành vi kia quá phóng đãng, mặt Lạc Viêm Hành càng thêm đỏ tới mang tai, chán ghét, nghiêng đầu nhỏ giọng nói: "Vô si!"

"Ai nói? Hàm răng của tôi rất tốt!" Một cô gái nào đó đối đáp trôi chảy, khoe mắt cười nở hoa, người đàn ông càng tức giận, cô càng vui vẻ, cúi thấp thân thể tiếp tục trêu chọc: "Anh thích bị chơi hay chơi người?"

Lời nói thô tục hạ lưu như thế, thật khiến người đàn ông trở mắt, lòng mảy của anh vận thành một đường, im re, rõ ràng tức giận.

Thật đúng là kẻ địch khổ sở, chính là niềm vui thú lớn nhất của mình, Trình Thất chưa bao giờ nhiệt tình lại lảng như vậy, rất có cảm giác thành tựu: "Anh đã thích bị động, vậy đóa hoa cúc phía sau anh, tôi sẽ dịu dàng đối đãi một chút, chờ nha, tôi đi lấy công cụ!" Vừa muốn đứng dậy. . . . .

Rốt cuộc, Lạc Viêm Hành không kềm chế được, liều mạng gãy dựa, gầm thét: "Cô kia, cô, cô sẽ phải hối hận!" Cũng bị sợ đến xanh cả mặt, giống như làm như vậy, đối với anh mà nói tuyệt đối không thể chịu nổi lẳng nhục, nghiêng răng, trong lòng tranh đấu một lúc lâu, không thể không cúi đầu, giọng điệu mềm nhũn, lúng túng nói: "Cô thích như thế nào thì làm như thế ấy!"

Trình Thất thâm cười lạnh một tiếng, cũng không tin không trị được anh, cái này không phải là rốt cuộc cũng chịu đi vào khuôn khổ sao: "Tôi là một

người hiểu chuyện, chỉ cần anh ngoan ngoãn nghe lời, nhất định không làm khó anh!"

Người đàn ông không thể làm gì, hít sâu: "Biết!"

Ở bên này, Khâu Hạo Vũ, nghe rợn cả tóc gáy, đại ca đừng phải dạng biến thái gì? Chưa từng chịu sỉ nhục đến mức này? Há là một chữ thâm có thể nói hết? Trong mấy bộ đàm truyền đến tiếng còi quần áo sột sột soạt soạt, mà bên kia Hàn Dục vẫn chưa truyền đến tin tức, xem ra đại ca khó giữ được trình tiết không thể nghỉ ngơi nữa rồi, mà chút nữa bọn họ trừng phạt cũng đã giải quyết xong.

Trình Thất dùng tốc độ nhanh nhất đem lấy quần áo của chính mình cởi hết, sau đó bò lên giường, lấy ra một sợi dây đỏ trên tủ ở đầu giường giải thích: "Nghe nói xử nam sẽ không cách nào làm cho phụ nữ tận hứng, cho nên chỉ có thể tạm thời ủy khuất anh!"

Một lần nữa, kéo tới đau đớn như kim châm muối xát khiến cho người đàn ông nào đó khổ sở nhắm mắt, bây giờ thật giống như phát tiết hay không phát tiết, đã không có chút nào quan trọng, quan trọng là có thể mau sớm kết thúc giây vò, mau sớm thỏa mãn thú tính của người phụ nữ, trong cơn mắt xanh thâm thối dưới miếng vải đen, tất cả đều là âm trầm khiến người ta sợ hãi, ẩn nấp một chút không chịu thỏa hiệp.

Rõ ràng là nam nữ mây mưa vui thích, ở chỗ này lại hoàn toàn ngược lại, người phụ nữ không có kỳ chút nào cảm thụ của người đàn ông, muốn làm gì thì làm, chỉ là mấy phen ném thừ, đều không thể giao hợp bình thường, thấy sắc mặt của người đàn ông khổ sở không chịu nổi, không những không thương hại, ngược lại trong lòng càng thêm kích thích, bừa bãi tàn sát, hưng phấn cắn răng, mạnh mẽ hợp hai người làm một.

"Shit!" Lạc Viêm Hành không thể nhịn được nữa, nâng cái ót thâm nắn, đau đến đôi môi không ngừng rung động, tiếng nói rời rạc, vì vô cùng dùng sức, vết thương trong lòng bàn tay bị triệt để xé rách, máu tươi cuộn cuộn thoát ra không dứt, thấm ướt mảng lớn gối mềm, nhìn thấy mà đau lòng.

Trình Thất cũng hít một ngụm khí lạnh, không kêu đau, thờ hờn hờn, không dám làm ra cử động nào, tự nhận là không sợ hãi bất kỳ đau đớn, lại xem thường lớp màng kia, thật giống như một chỗ yếu nhất trong cơ thể bị dao găm cứng rắn mờ ra, nghĩ tới tất cả phụ nữ đều phải đi qua, cũng không cảm thấy ủy khuất, người khác có thể chịu đựng, tại sao cô không thể?

Nhưng dường như so với tưởng tượng còn đau đớn vạn lần, là vì tinh dầu sao? Đáng ghét, lại tự mình chuốc lấy khổ sở.

Dường như Lạc Viêm Hành cảm giác thịt mình bị xé nứt, chắc chắn có nhiều chỗ rách da, vừa muốn cọ vào chiếc bông tai găm thét rung trời thì phát hiện dường như người phụ nữ trên người đang phát run, khổ sở không phải chỉ một mình anh, vì vậy tức giận cũng tan đi không ít, há hê nhíu mày nói: "Biết cái này gọi là cái gì không? Làm chuyện ác thì có ác báo!"

‘Chát! ’

"Ừm!"

Đã dùng hết toàn lực đánh cho người đàn ông một cái tát nghiêng cả mặt, vết máu lần nữa theo khóe miệng lăn xuống, đầu lưỡi đỏ tươi không thêm để ý, liếm đi, giận quá hóa cười: "Thẹn quá thành giận?"

Trình Thất rất là ghét gương mặt của người đàn ông có chút há hê, đáng ghét, rõ ràng cũng bị đau đến toàn thân run lên, vậy mà còn có ý muốn nói móc cô, phát hiện không phải khó khăn để tiếp nhận như vậy, sau khi tìm thấy cảm giác có thể cử động, cực kỳ thô lỗ, thương hương tiếc ngọc cái gì đó, không thích hợp với cô, dù sao cô cũng cảm nhận được đỉnh điểm vui sướng, nhưng người đàn ông không giống như vậy, từ đầu chí cuối cũng cau mày, cắn chặt răng chịu đựng, đây chính là phản ứng cô muốn.

Sau ba giờ, đôi môi Lạc Viêm Hành đã tím bầm, cũng ném thừ được sung sướng, nhưng lại không được phát tiết, cộng thêm vừa là lần đầu tiên, càng thêm muốn chết, nhưng bản tính quật cường không cho phép anh cúi đầu xin tha, cho dù sẽ bị lừa dục thiếu đốt chết, nhất quyết cũng không nói một câu lời dục dăng.

Trình Thất cũng không ngờ khổ sở đi qua, lại vui vẻ như vậy, đem người đàn ông làm thành một con búp bê thổi khí, tùy ý vuốt ve, về phần đàn ông quá lâu không phát tiết sẽ tạo thành hậu quả gì, cô cũng không thêm để ý, dĩ nhiên, cũng không phải là quá hiểu, dù sao chính cô sáng khoái là được, suốt cả đêm, sau khi người đàn ông ngắt xi, vẫn còn điên cuồng không ngừng, đến khi sức cùng lực kiệt mới rút người ra.

Mặc quần áo chỉnh tề, cuối cùng nhìn người đàn ông đang thoi thóp trên giường một chút, thấy hai cánh tay đầm đìa máu tươi, ngực xanh xanh tím tím, bụng bị xích sắt cọ làm cho tróc một lớp da, nửa người trên có thể nói là thương tích đầy mình, vẫn còn mê người như vậy? . Từ trước đến giờ chỉ thích loại vua trong vua, loại chó săn này không đáng nói, nhất định là bị về ngoài mê mẩn tâm trí, không tiếp tục nhìn nữa, kéo cửa ra, hướng về phía ánh nắng ban mai thư giãn gân cốt, hôm nay thời tiết tốt, tâm tình chưa bao giờ tốt như vậy.

"Chị Thất, chị. . . . . Có khỏe không?" Ma Tử to gan đi tới, liếc mắt nhìn một cái vào bên trong phòng đối diện, lập tức che miệng lại, không phải đâu? Chị Thất lợi hại như vậy? Đem một đấng mày râu sống sờ sờ chơi đùa chết rồi hả ?

"Chết?" Lộ Băng và Đồng Phương Minh cũng lại gần, vừa nhìn thấy hình dạng người đàn ông trên giường, không thể không sinh lòng sợ hãi, Chị Thất quá độc ác, nhìn đáng ghét Lạc Viêm Hành này, cả đêm cũng chưa từng được phát tiết, đến giờ còn buộc sợi dây đỏ, đôi môi đen xỉ, cộng thêm ống kim nơi chân giường, thuốc kích dục cũng dùng hết, như vậy không chết cũng khó.

Trình Thất lắc đầu một cái: "Còn chưa!" Xem như anh ta mạng lớn, năm năm uất ức đã sớm tiêu trừ, chuyện Phi Vân Bang nghèo túng cũng không liên quan đến anh ta, ban đầu chỉ đưa cô vào tù, cuốn đi tiền tài chính là Mạc Trung Hiền, cô đã từng tin tưởng anh ta, giao do anh ta trông coi, quản lý toàn bộ tài sản, lại dám bỏ đá xuống giếng, bước kế tiếp nên làm thế nào lấy lại những thứ thuộc về cô rồi.

"A, vậy xử trí thế nào?" Lộ Băng rút ra một điều thuốc châm cho Trình Thất: "Trực tiếp giết?" Dù nói thế nào cũng đã từng da thịt thân thiết, tuyệt đối sẽ không đem róc xương lóc thịt chứ?

Một cô gái nào đó nhận lấy điều thuốc, sai bước xuống bậc thang đi tới trước ghế quý phi ngồi xuống, bắt chéo chân, rất hường thụ nhà khói thuốc, biết bọn thủ hạ vẫn chờ trả lời, liếc phòng ngủ một cái, giết. . . . . Ngược lại có chút không nhẫn tâm rồi, thứ nhất, lúc này người đàn ông sức trời gà không chặt, hơn nữa đêm qua dạy dỗ cũng đủ rồi, rất thảm, gần như không chút lương tâm, cô khẳng khái nói: "Bộ đáng cũng không tệ lắm, giết chẳng phải là đáng tiếc? Thôi, tôi không phải là hạng người lấy mạng hiếp yếu, lột sạch ném ra!" Đột nhiên phát hiện, mình càng ngày càng thiện lương.

Mới vừa mặc xong quần áo cho người đàn ông, Lộ Băng dừng lại, nhìn Lạc Viêm bị làm rất thê thảm, quả thật có chút không nhìn được, đại tỷ làm như vậy, đối với một người đàn ông mà nói, có thể so với róc xương lóc thịt còn thực tế hơn, thôi, thỉnh thoảng làm chút việc thiện, tích một chút đức chờ đường lui sau này, lại cỡi quần áo ra, cỡi dây xích, giao do Bàn Tử khiêng ra.

"Đại tỷ, ném nơi nào?"

Bàn Tử không cần tốn nhiều sức, khiêng chặn bông bọc người đàn ông, hỏi.

"Càng xa càng tốt, tùy tiện đâu có!" Trình Thất không nhìn được vứt tàn thuốc xuống, đứng dậy trở vô nhà: "Nơi này không thể ở lâu, chuẩn bị một chút, bỏ chạy!" Một ngày mới bắt đầu, quyết định đi thăm hỏi Nhị gia, người mà từ nhỏ đã ngưỡng mộ.

Bàn Tử hiểu gật đầu một cái, bước lên xe Minibus, đạp cần ga phóng ra hướng ngoại ô, lúc đến một bãi sậy, đem người đàn ông ném bên cạnh sông nước, lại cảm thấy làm như vậy quá cực kỳ tàn ác, nghe nói xung quanh có cá sấu xuất hiện, nhìn nửa cái đầu của Lạc Viêm Hành cũng chôn ở trong nước, ngây ngốc gãi gãi cái ót, tiến lên cầm lấy chân bông ôm người đàn ông bỏ vào ven đường, quẩn vào trong chẵn: "Anh tự cầu nhiều phúc đi, cũng đừng oán hận chúng tôi, nếu muốn trách thì trách trong mắt anh quá không có người, anh nói bản thân mình từ nhỏ cơm áo không lo, muốn cái gì có cái đó, tại sao phải tranh đoạt với những cô nhi cơ khổ chúng tôi? Tôi chưa bao giờ thấy Chị Thất tức giận như vậy, trước kia chúng tôi tổn thất nhiều người, mới có chút thành tựu, mới không bị người chà đạp, nhưng anh lại đạp đổ giang sơn mà chúng tôi dùng máu tươi đánh đổi, trước kia, nếu không phải là Chị Thất, những người như chúng tôi sớm đã bị chém chết!"

Trong căn phòng bí mật, Khâu Hạo Vũ cố gắng lắng nghe: "Có nước, có Cỏ Lau, tuyệt đối là Cỏ Lau, mà lại còn không ít, mới vừa nghe được có xe chạy qua, tốc độ cực nhanh, chắc là đường nhựa. . . . ."

"Phái máy bay trực thăng, lập tức lục soát toàn thành phố!" Bạch Diệp Thành ném tai nghe xuống, lao ra khỏi căn phòng bí mật thật nhanh, đến cửa lại lộn trở lại, nhìn mấy vi tính khắp phòng, hỏi nghi ngờ trong lòng: "Hạo Vũ, tôi không biết anh và đại ca còn có thứ này, chuyện này rốt cuộc là thế nào?" Chỉ chỉ mấy vi tính trong phòng, tại sao trên người đại ca có chứa máy theo dõi?

Khâu Hạo Vũ không chút kinh hoảng, lạnh lùng nói: "Anh thật sự cho rằng sau lưng đại ca có mắt? Sau này bớt ở sau lưng của anh ấy làm chuyện mờ ám, anh ấy biết rất rõ!"

Giải thích xem như hợp lý, nhưng cảm giác không có đơn giản như vậy, Bạch Diệp Thành cũng nghĩ không ra vì sao, không trách được, mỗi lần đại ca thấy khách hàng quan trọng thì cũng thích đội cái mũ, thì ra có chỗ ảo diệu, nhưng hôm qua không phải đại ca không đội mũ sao? Tại sao Hạo Vũ còn phải theo dõi? Mắt kính kia chỉ có thể nhìn ngay phía trước.

"Không cần đoán mò rồi, chỉ cần nhớ kỹ, tôi là đôi mắt thứ hai của Anh Hành là đủ rồi, Diệp Thành!" Về mặt đột nhiên nghiêm túc, có chứa cảnh cáo nhìn về phía người anh em: "Ồ đây không có bất kỳ chuyện gì lạ, có một số thứ, biết được quá nhiều, đối với ai cũng không có chỗ tốt!"

Bạch Diệp Thành hơi mím môi, anh ta đối với đại ca trung thành có trời làm chứng, Hạo Vũ suy nghĩ nhiều rồi: "Ha ha, tôi chỉ tò mò mà thôi!"

"Tò mò tò mò có đôi khi bị mất mạng, còn không mau đi? Anh Hành gặp chuyện không may, chúng ta cũng phải gặp nạn theo, đừng cho rằng tôi không biết ở đảo Quan Nham xảy ra sương mù!" Trùng trùng liếc, lựa ra một bộ mắt kính màu vàng bắt đầu cài đặt từng máy theo dõi.

Bạch Diệp Thành không đi không được, quá kỳ quái rồi, thật sự nghĩ không ra.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cảm Thủ Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Muốn cô ta sống không bằng chết

Ánh nắng chiều xa xa chậm rãi rơi vào trong núi, ở nơi trung tâm thành phố hoa lệ nổi tiếng nhất, tòa cao ốc đơn độc cao gần 93 tầng, diện tích khổng lồ, không cách nào đánh giá hết, tên như ý nghĩa ‘Tập đoàn Lạc thị - Công ty TNHH’, mọi người đều biết là trụ sở chính của Long Hồ xã hội đen nổi tiếng trên thế giới.

Giờ phút này quảng trường trước cửa công ty có rất nhiều dòng người nhiều, rồi rít chờ tại vị trí xe của mình, bãi đậu xe, toàn bộ quảng trường bị chiếm hết, người gác cổng cũng không khỏi lắc đầu than thở: "Tôi tới nơi đây cũng đã mười năm, đây là lần đầu nhìn thấy náo nhiệt như thế!"

"Đúng vậy, mới hai mươi tiếng, tất cả đều tới, đại ca đúng là đại ca, cũng chỉ anh ấy mới có bản lãnh triệu tập nhiều người đến như vậy!"

"Thật may mắn đã an toàn trở về, nếu không những người này rối loạn thì thế nào?"

"Tôi đã nói với cậu, lão Hội Trường cũng đã từng có xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng người đến thăm không tới một phần mười, cái này gọi là gì? Là bản lãnh Anh Hành, tuổi trẻ tài cao!"

Dưới bầu trời xanh thẳm, đứng ở tầng lầu 28, trong tay Bạch Diệp Thành cầm Ống Nhòm quan sát tình hình phía dưới, chính anh ta cũng không ngờ đại ca lại được lòng người như vậy: "Oa, không có ống nhòm thật đúng là xem không hết!"

"Anh Thành, có hơn tám mươi chiếc máy bay trực thăng, nếu như không phải là chính phủ không dám lộ liễu, sợ rằng đã phá hỏng quảng trường của chúng ta rồi, Tổng Tư Lệnh quân khu cũng tới!"

"Trần Vĩnh Bình ở đâu, anh ta không tới sao? Được rồi, cậu ở nơi này quan sát cho kỹ, tránh để cho người ta thừa cơ hội, tôi vào xem Anh Hành một chút!" Thật đúng là không muốn đi vào, là không dám vào, bởi vì Hạo Vũ cũng đã nhìn ra anh ta không có tra xét tin tức khí tượng, nhất định đại ca sẽ. . . . Cô gái chết tiệt, lần này thật bị hại chết rồi.

Bên trong phòng bệnh, hơn ba mươi ông già đồng loạt nhìn chăm chăm người trên giường, trên mặt mọi người lo âu, rất sợ có việc gì không hay xảy ra, Hội Trường tiền nhiệm có uy vọng lớn nhất, bèn nhón nhìn chăm chăm Hàn Dục: "Không tốt!"

Hàn Dục nuốt nước miếng, đôi tay rất quy củ chắp dưới bụng, khom lưng nói: "Dạ!"

"Các người làm việc thế nào? Lại có thể bị mấy giặc cỏ bắt cóc, các người có ích lợi gì?"

"Tốt nhất là cầu nguyện cho nó không có việc gì, nếu không, hậu quả các người gánh chịu!"

Ông già tới tấp chỉ trích, thật vất vả mới tìm được người thừa kế có thể gánh trọng trách, cho rằng có thể được nhân rồi hưởng thanh phúc, lúc này mới có mười năm, lại xảy ra chuyện, thật đồ mồ hôi lạnh, mấy đời người may mắn, vất vả thành lập được lãnh thổ riêng, há có thể tùy tiện bị lật đổ? Phải dạy dỗ một chút mới được.

Trên chiếc giường lớn trắng tinh, người đàn ông ngủ thật lâu không tỉnh, chừng mười vị bác sĩ nghiêm túc tỉ mỉ chăm sóc, cho đến khi tần số nhịp tim ổn định, một người đàn ông có khuôn mặt Tây Phương, tóc nâu, dùng tiếng trung không lưu loát nói: "Ổn định rồi, nếu không phải phát hiện kịp thời, sợ rằng đời này Hội Trường cũng không thể sinh con!"

Bạch Diệp Thành vừa nghe, trong lòng lộp bộp một chút, cũng may đã không còn đáng ngại, nếu không chính là cái chết, cũng khó hết tội, Anh Hành một đời anh mình a.

Tính chất đã xác định, Hàn Dục nhìn về phía các đồng bạn ra lệnh: "Chuyện này không thể truyền ra ngoài, chỉ nói Hội Trường bị thương nhẹ, trông nom tốt cái miệng của các người!"

Ngoại trừ chừng ba mươi ông già, toàn thể gật đầu, cho bọn họ một vạn lá gan cũng không dám chứ? Liên quan đến danh dự của đại ca đấy.

Ông già cầm đầu tiến lên ngồi ở mép giường, lộ ra chút thương yêu hiếm thấy, nắm tay đứa con nuôi thờ dài: "Không phải cha nuôi nghiêm khắc, chúng ta làm cái nghề này, không thể có chút sai lầm nào, nếu không toàn bộ mọi người sẽ gặp nạn, về sau mọi chuyện cần thận một chút, nếu chúng tôi đem bang hội giao cho đám người tuổi trẻ các con xử lý, chứng minh chúng tôi hi vọng tất cả vào các con, nhất định không thể phụ lòng!"

"Lão Hội Trường, ngài yên tâm, sau này tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện như vậy!" Hàn Dục thay Lạc Viêm Hành bảo đảm.

"Để cho chúng tôi bớt lo một chút, Hàn Dục, tuy rằng con là con của cha, nhưng cha vẫn phải cảnh cáo con, nếu có lần sau, thì rút ra khỏi Long Hồ cho cha!" ông già họ Hàn giơ tay lên hung hăng chụp cái ót của con trai, khuôn mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Còn nữa, thân phận trên dưới phải khác biệt, đừng cả ngày kẻ kẻ với Hội Trường, còn ra thể thống gì?"

Hàn Dục cực kỳ ủy khuất, đại ca cũng không để ý, cha để ý cái gì? Cổ hủ, người tuổi trẻ bây giờ, ai còn để ý những thứ này? Minh và đại ca vốn là tâm đầu ý hợp, cần gì làm cho lạnh nhạt như vậy?

Lông mi Lạc Viêm Hành khẽ run, có thể thấy được đã sớm tỉnh lại, nhưng không mở mắt ra, trừ hai chân, bụng trở lên, băng gạc vừa dày vừa nặng quấn vòng quanh, thật giống như một người máy, không cách nào tưởng tượng bây giờ mình giống như quỷ, không mặt mũi nào đối mặt với một đám thủ hạ, dứt khoát giả chết, cô gái kia, cô chờ đó cho tôi.

"Báo cáo lão Hội Trường, đã điều tra được!" Một người đàn ông đẩy cửa phòng ra báo cáo, lấy ra một xấp tài liệu trình lên, có hình Khâu Hạo Vũ cung cấp, gần như là người cục cấn sát cận kề giới thiệu tám đời tổ tông: "Người phụ nữ này tên gọi Trình Thát, hai mươi sáu tuổi!"

Chỉ nghe tên, Lạc Viêm Hành liền chán ghét cau mày, người cũng như tên, không có phẩm chất, Trình Thát, anh nhớ kỹ cô.

Ông già họ Hàn nhận lấy tài liệu đưa đến trong tay người anh em: "Đại ca, anh xem!"

Tôn Kế Trung nhàu mày trắng, mặc dù nhiều nếp gấp, bàn tay vẫn mạnh mẽ cầm lấy tài liệu lật xem một hồi, lúc đầu phần 1 về mặt không thay đổi, nhưng lật xem đến phần 2: chân mày giãn ra không thể tưởng tượng nổi: "Là ông ta?"

"Đây không phải là Trình lão cừ sao?" Ông già họ Hàn cùng mấy ông già khác cũng hít ngậm khí lạnh, hai mặt nhìn nhau, giống như là gặp ma.

Đường như Hàn Dục không chú ý, ngược lại Lạc Viêm Hành có chút tò mò, có lẽ là hơi tò mò đối với chuyện liên quan đến Trình Thất, bị làm thành như vậy, muốn không nhớ cũng khó khăn, rất muốn hỏi cho ra lẽ, nhưng vẫn không mặt mũi nào gặp người.

Hàn Dục đã nhận ra đại ca có thay đổi nhỏ, hỏi "Trình lão cừ là ai?"

"Cái này không thể nào chứ?" Ông già họ Hàn không để ý đến câu hỏi của con trai, mở ra tư liệu Trình Thất: "Cũng gọi là Phi Vân Bang, không phải Trình lão cừ ở thành phố B sao? Con gái của ông ta làm sao chạy tới thành phố F? Cách xa nhau hơn ba ngàn dặm, chẳng lẽ là trùng hợp?"

"Báo cáo Lão Hộ Pháp, những tài liệu này tuyệt đối chính xác!" Người đưa tài liệu nghiêm túc trả lời.

Tôn Kế Trung cầm tài liệu của Trình lão cừ không chịu buông tay, đối với Trình Thất cũng không có để ý nhiều, bắt đầu đã nói: "Trình lão cừ này là kẻ kiên cường, năm đó tình nguyện bị chúng ta ép cùng đường, cũng không chịu gia nhập bang hội, đây cũng là tiếc nuối lớn nhất của tôi trong cuộc đời này, cũng bởi vì chúng ta chèn ép, bang khác luôn tìm ông ta gây phiền phức, vì vậy lúc vợ của ông ấy sinh đứa bé thứ hai bị sinh khó nên chết rồi, vì để không liên lụy đến anh em trong bang hội, mang theo hai con gái đi đến vùng nông thôn, sau đó không biết thế nào, quay về nghiệp cũ, Rồng chính là Rồng, nói làm cũng làm ngay, ngược lại còn làm tốt hơn ngày trước!"

"Đúng như vậy sao? Người này, lúc ấy tôi cũng vô cùng bội phục!" Ông già họ Hàn nhủ mảy, coi là người quen biết đã lâu.

"Không phải đâu? Lợi hại như vậy sao? Trên đời có rất ít người ngã xuống còn có thể đứng lên, phải biết người chèn ép cũng không ít!" Ngược lại Hàn Dục cũng sinh một chút kính sợ, anh hùng tiếc anh hùng mà.

Tôn Kế Trung trêu ghẹo: "Ha ha, biết ông ta chết thế nào không?" Thấy đoàn người cũng lác đác, vui vẻ nói: "Nhảy Bungee sợ hãi mà chết, đáng tiếc!"

Lại một ông già cầm lấy tài liệu của Trình Thất nói: "Con gái của ông ta cũng không phải là đèn cạn dầu, sáu tuổi nhà tan cửa nát, lưu lạc một mình ở thành phố F, cả ngày ở đầu đường giành ăn giành uống..., vẫn sống sót, mười mấy tuổi bắt đầu kéo bè kết phái, xây dựng lại Phi Vân Bang sắp mất đi, sau lại buôn bán còn lớn hơn, năm năm trước ở chỗ này mọi người đều biết, chẳng qua bị Viêm Hành một chân đá bay, không trách được tích oán sâu như vậy!"

"Có cha hay phải có con gái giỏi, mặc kệ nói thế nào, năm đó Phi Vân Bang thảm bại cũng có liên quan đến chúng ta, hiện tại Phi Vân Bang nghèo túng, cũng là một tay chúng ta tạo thành, chúng ta già rồi, đã sớm thoái ẩn giang hồ, Viêm Hành, nếu như đổi lại người khác, mối thù này cha nuôi cũng sẽ báo cho con, nhà họ Trình. . . . . Cha không muốn sau khi chết, Trình lão cừ lại liều mạng với cha, chuyện của những người tuổi trẻ các con, tự các con xem mà giải quyết!" Tôn Kế Trung ném tài liệu xuống, xoay người đi ra sân, là giết, là róc xương lúc thịt, cũng không liên quan đến ông ta.

Sau khi tất cả mọi người đi khỏi, Lạc Viêm Hành mở mắt ra, bên trong cũng không có nửa chút thương hại, nhưng cũng không có bao nhiêu ý giết chóc: "Để mình nghĩ kỹ xem!" Cảm giác là lạ ở chỗ nào, theo lý mà nói, một thủ lĩnh Hắc bang mới ra ngục, muốn bắt đầu lại, tuyệt đối sẽ không đối địch với người, ngay cả sợi tóc cũng không chọc nổi, chớ đừng nói chi là ngược đãi.

Người thông minh, không tình nguyện, cũng phải đi lấy lòng, cô cũng không giống như người ngu xuẩn, nếu không sao có thể dễ dàng bắt được anh như vậy? Thuộc hạ còn có cả tay súng thần làm cho anh cũng khiếp sợ, chỉ dùng người mình biết, nếu không có chuyện này, thật đúng là muốn đưa cô vào dưới trướng để trọng dụng.

Nghĩ đến bản thân mình cao 1m9, thân thể cao lớn, có thể bị tên mập mạp kia một tay khiêng lên mà không thờ ơ, có thể nói là sức lực kinh người, nhìn bang hội nhỏ, nhưng mọi người thân mang tuyệt kỹ.

Hàn Dục không biến sắc nhìn ánh mắt người trên giường, nghĩ đến căn phòng bí mật và Khâu Hạo Vũ, cộng thêm giờ phút này đại ca cũng không có nhìn qua anh ta một cái, trong lòng có chút hoảng sợ, không nói nhiều, cầm tài liệu lên cẩn thận xem qua một lần, sau đó nói: "Đây chính là một tên lưu manh nhỏ lớn lên, tôi vẫn không hiểu, phía trên ghi rất rõ ràng, Trình Thất là một cô gái cực kỳ thông minh, có thể chịu đựng chuyện mà thiên hạ không thể chịu đựng, cũng sẽ không đem tánh mạng của thủ hạ mình ra đùa giỡn, tại sao lại làm ra chuyện này?" Anh ta tuyệt đối tin thủ hạ sẽ không cho tin tức giả, một điểm này, chết cũng không nghĩ ra.

Cũng giống Lạc Viêm Hành nắm được điểm mấu chốt kia, nhưng cũng không nghĩ ra vấn đề, trong lời nói, người phụ nữ kia đối với anh rất không tôn trọng, giống như anh là người xấu xa đến cỡ nào, không chút cố kỵ, một nhân vật nhỏ không tầm thường chút nào để cho anh tuyệt đối có thể nắm giữ, vận lòng mảy nghĩ một hồi lâu, đột nhiên hí mắt: "Cậu nói có thể căn bản cô ta cũng không biết tôi là Hội Trường Long Hồ hay không?" Người cùng đường, hẳn là phải biết một chút chứ?

"Nếu nói như vậy, cũng có khả năng, cô ta không thể nào không nghĩ tới, cô ta muốn nổi lên, cũng phải thông qua sự đồng ý của chúng ta, hơn nữa cô ta ở tù năm năm, đối với chuyện bên ngoài không biết gì cả, cộng thêm chỗ ở của bọn họ vô cùng nghèo túng, chắc hẳn năm năm trước, những thù hằn của cô ta cũng ít lẫn lộn ở bên ngoài, lúc này mới vừa tụ tập lại, ha ha! Chuyện này cũng rất thú vị!" Trải qua cuộc trò chuyện của người tiền nhiệm, Anh Hành cũng không còn lo ngại, ngược lại cũng không có cảm hận, về phần có muốn xử cô ta hay không, chỉ bằng đại ca nói một câu.

Nếu không có chuyện gì, cần gì gây khó dễ với một phụ nữ?

Lạc Viêm Hành âm thầm suy nghĩ hồi lâu, quả thật rất thú vị, không thể chờ đợi, muốn nhìn người phụ nữ kia một chút, sau khi phát hiện thân phận của anh, sẽ có thái độ thế nào.

"Anh Hành, bây giờ có muốn tôi dẫn người đi bắt người đến cho anh hay không? Hay là trực tiếp giết?" Giờ phút này Hàn Dục có thể làm, cũng chính là cố gắng làm cho người đàn ông này bớt giận, cố gắng quên đi chuyện bọn họ làm việc không tốt.

"Không cần!" Lạc Viêm Hành bí hiểm lắc đầu.

À? Thật chẳng lẽ là một đêm vợ chồng bằng trăm năm ân ái? Chẳng lẽ Anh Hành bị cời lên sinh ra tình cảm chứ? Đây là loại thường thức gì? Anh ta cũng không muốn người phụ nữ như vậy làm chị dâu, đãi cũng không đãi ra.

Một tên đàn ông âm hiểm nhếch môi, ác liệt nói: "Chết, cũng chỉ là chuyện một đao thôi, tôi muốn cô ta. . . . . Sống không bằng chết, nói cho phía dưới, xem như không biết cô ta, gọi Trần Vĩnh Bình vào đi!"

Hàn Dục ngốc trẻ, chớp mắt một cái, không hổ là đại ca, làm việc luôn tuyệt tình như vậy, Trình Thất, bản thân mình cầu nhiều phúc đi, chỉ nghĩ đến kết quả một chút, cũng không nhìn được rừng mình, cho đến thật lâu về sau anh ta mới biết, còn không bằng một đao giết đi, vừa muốn đi ra ngoài, lại nghĩ đến cái gì, thấy Lạc Viêm Hành muốn đưa tay che bụng dưới, liền giải thích: "Nhiều chỗ bị rách da, trong thời gian chờ khô hẳn, sợ rằng sẽ rất đau, còn có. . . . . Ở trên mạng tra xét, tinh dầu rút ra từ nơi dơ bẩn, mà không có bao bì!" Lại không dám nhìn về mặt người đàn ông, nên cười nhanh chóng lách người chạy.

:clap:

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thăm hỏi Nhị gia

Ba chữ nơi dơ bẩn làm Lạc Viêm Hành kinh ngạc nhìn ra cửa, dưới thân vẫn kéo dài đau đớn, mùi tinh dầu gay mũi giống như còn quanh quẩn ở lỗ mũi, nghĩ đến cảnh tượng hai người chẳng khác nào như trâu ngựa, khóe môi liền dữ tợn.

Hoàn hảo không chút tổn hại, bàn tay không còn hơi sức giờ lên, hung hăng vỗ vào trên ót, nói đi thì phải nói lại, thật ra, dường như người phụ nữ kia có thể làm được chuyện, mức độ chán ghét gần như thăng lên đến cực điểm.

"‘Thịnh Thế Gia Viên’, tại sao lại nghèo túng như vậy?"

"Đúng vậy a, so với trước kia, còn cũ nát hơn chung cư!"

"Giống như hơn mười năm không có tu sửa!"

"Chị Thất, xác định chúng ta phải ở nơi này sao?"

Tòa nhà nhỏ sáu tầng hơn ba mươi nóc, vách tường trắng tinh trải qua gió táp mưa sa, đã sớm thay đổi hoàn toàn, vô cùng bụi bặm, cộng thêm song sắt từng tầng lầu rơi ra, càng thêm thể thảm không nỡ nhìn, đi thông cửa lớn chung cư trên con đường chật hẹp, vẫn có người đến người đi, mấy ông già dẫn sủng vật của mình dạo chơi giải sầu, bên trong còn thiết kế sân tập thể dục nhỏ, những máy tập thể hình này xem như mới mẻ độc đáo.

Quét dọn xong cũng xem như sạch sẽ, màu xanh biếc đáng khen, có lẽ từ Tứ Hợp Viện đến nơi này, vẫn còn cảm giác rớt xuống ngàn trượng.

Trình Thất vừa dẫn đoàn người đi về phía tận cùng bên trong, vừa giải thích: "Các người cũng đừng coi thường khu nhà nhỏ này, những ông già, bà già ở đây, tùy tiện giờ một tay, đều tạo ra sấm sét, tuy cách nội thành hơi xa một chút, sống yên tĩnh, chúng ta không nên quá mức rêu rao, chờ kiếm được tiền, lại chuyển vào thành phố!"

Người không có đồng nào, mọi thứ đều kén chọn, có câu nói nếm trải trong khổ đau, mới là người trưởng thành, so với khi còn bé ở đầu đường cướp miếng ăn với chó, không biết mạnh hơn gấp bao nhiêu lần, làm người nha, nhất định phải hiểu được biết đủ.

"Không phải đâu? Chị nói tòa lâu trước mặt, chính là cơ sở nghiên cứu ra đa hay sao?" Ma Từ chỉ chỉ một nóc tòa nhà duy nhất xung quanh, đợi chút. . . 'Thịnh thế gia viên', kêu lên: "Tôi nhớ ra rồi, không phải Kỳ Dịch ở nơi này sao?"

Một câu nói, khiến cho tất cả mọi người dừng bước tiến tới, Đông Phương Minh lau mồ hôi trên gương mặt đẹp trai một cái, giống nhau bưng bình: "Kỳ đại cảnh sát, tôi nhớ anh ta ở thịnh thế gia viên, Chị Thất, năm đó chị đi tù, sau khi Mạc Trung Hiến cuốn đi tiền tài của chúng ta, nếu không phải là anh ta nghĩ cách nhận thầu khu chợ bán thức ăn cho chúng ta, chỉ sợ sớm đã lưu lạc thành tên ăn xin rồi!"

"Phốc, chẳng qua lúc ấy tên nhóc đó nói gì ‘người nào còn dám không an phận, thì tất cả đi vào ngồi xổm cho tôi!’ rõ ràng muốn giúp chúng ta!" Ma Từ không nhìn được phụt cười, trong tay anh ta không biết nắm bao nhiêu nhược điểm của bọn họ, nhiều năm như vậy, cũng không thấy gây phiền toái, kể ra cũng coi như là ân nhân.

Mặc dù không biết tại sao anh ta dung túng khắp nơi, nhưng loại bạn bè này không được, quá chánh khí rồi.

"Nhìn đi, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến!" Chú Phùng chỉ chỉ chiếc xe cảnh sát màu xanh dương từ nơi xa chạy tới, xem bộ dáng là muốn đi ra ngoài.

Trình Thất nghe vậy nhanh chóng quay mặt đi, giả vờ như không nhìn thấy, trước kia đi, cảnh tượng huy hoàng, có chút tư cách cùng người này đối mặt, hôm nay, mặt mặt a.

Vậy mà chủ nhân ở bên trong xe đã sớm nhìn thấy, cố ý dừng sát ở bên người chừng ba mươi bước chân, cửa xe đẩy ra, người đàn ông mặc cảnh phục nghiêm chỉnh lạnh lùng xuống xe, sắc mặt tái xanh, không nhiều lời, trực tiếp đứng trước mặt ở Trình Thất, chiều cao 1m88 làm cho cô gái liều lĩnh nào đó trong nháy mắt thấp đi một đoạn, lộ ra khuôn mặt cực kỳ đẹp trai, chảnh nghia, nghiêm túc, khoảng hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, quan sát Trình Thất, Giống như xem kỹ phạm nhân.

Trình Thất buồn bực gãi gãi cái ót, mạnh mẽ kéo ra nụ cười: "Hi! Tạm thời chúng tôi cũng ở nơi này!" Cô làm sao không biết Kỳ Dịch ở nơi này? Thật sự giả phòng nơi này thấp nhất, xung quanh xã khu nhiều không kể xiết, là một không gian phát triển thật tốt, nếu không, chính là chết cũng sẽ không tự tìm phiền toái.

Sắc mặt Kỳ Dịch càng thêm khó coi, đôi mắt sắc bén quét qua đám đàn em, không còn ăn mặc tốt như ở chợ bán thức ăn, mọi người đều thay đổi mặc không đứng đắn, lạnh lùng nhìn chằm chằm Trình Thất cao giọng giáo dục: "Vốn là bọn họ cũng sống thật tốt, cô vừa ra tới, lại muốn đi đường cũ? Cô có biết hay không cô làm như vậy là hại chết bọn họ?"

Ma Tử há hốc mồm cứng lưỡi, dường như trước kia Kỳ Dịch không hề có qua lại với mọi người? Ngược lại thường xuyên lui tới cùng đại tỷ, bắt đầu quan tâm bọn họ khi nào vậy?

Loại lời khuyên để người thay đổi, sợ rằng cả đời này Trình Thất cũng không nghe lọt tai, cho dù hôm nay sa sút, khí thế vẫn còn, chán ghét nhất phải chịu đựng bị người quở trách ở trên đường, ngẩng đầu không thấp kém, lên tiếng phản bác: "Không phải cá, làm sao biết niềm vui của cá? Diendanlequydon. Kỳ Dịch, tôi cũng có chút bản lĩnh văn hóa, tôi biết rõ anh luôn xem thường tôi, vậy anh cứ coi như không nhìn thấy có phải tốt hơn không? Tôi có tìm anh sao?"

"Chị, không nên âm ỉ với anh rề!" Salsa hoảng sợ kéo kéo Trình Thất.

"Hút!"

"Anh rề?"

Không riêng gì Kỳ Dịch và Trình Thất giật mình, bọn Ma Tử lùi về phía sau một bước: "Salsa, em nói bậy gì đó?"

Kỳ Dịch nhìn thấy Trình Thất có chút hoảng sợ, ngược lại không có phản ứng quá lớn.

Salsa chớp chớp đôi mắt to: "Chẳng lẽ không đúng sao? Tất cả cảnh sát đều muốn đem chúng ta vào tù, chỉ có anh rề mỗi lần đều bỏ qua cho chúng ta, năm đó còn giúp chúng ta chạy trốn, sau đó còn sắp xếp cho chúng ta công việc, nhất định là muốn kết hôn cùng chị! Mà chị đối với những cảnh sát khác đều rất xấu, chỉ có đối với anh Kỳ Dịch rất tốt. . . . ."

"Thôi, thôi, thôi, nói bậy nói bạ!" Trình Thất thấy cô gái nhỏ càng nói càng lên mặt, vội vàng kéo một bên, vốn là thái độ vô cùng tức giận, nhất thời vì một câu 'anh rề' này có vẻ rất lúng túng, xem như cô muốn tìm đàn ông, cũng sẽ không tự mình tìm lấy một mẫu giấy trắng chuốc lấy cực khổ, không kiên nhẫn nói: "Kỳ Dịch, tóm lại về sau chúng ta nước sông không phạm nước giếng, cục cảnh sát có rất nhiều phạm nhân cho anh bắt, xem như anh đối với Phi Vân Bang có ân, đập ranh giới cuối cùng của tôi, vẫn không bỏ qua cho anh!"

Kỳ Dịch thấy cô gái đến chết cũng không hối cải, gân xanh trên trán cũng nổi lên: "Nhận thầu một chợ bán thức ăn cô còn không thỏa mãn sao?"

Trình Thất nhún vai: "Chúng tôi và anh, ý chí khác nhau không cần trao đổi, còn nữa, tôi rất ghét những người được gọi là chính đạo tới nói mấy lời quay đầu là bờ với tôi, chúng tôi có con đường của chúng tôi, anh đã không tùy tiện, vậy xem như là người xa lạ, cứ như vậy, đi thôi!" Phiền não kéo hành lý sải bước đi vào trong.

Kỳ Dịch trừng mắt, đứng tại chỗ thật lâu không chịu rời đi, cho đến khi đám người gần biến mất mới xoay người rống giận: "Trình Thất, cô sẽ phải hối hận!"

"Tôi hối hận hay không, không cần anh tới cảnh cáo!" Trình Thất cũng không quay đầu, khoát khoát tay, rõ ràng hai người cũng rất thích hợp làm bạn bè, tại sao mỗi lần gặp mặt cũng tan rã không vui? Đây chính là nguyên nhân không cùng đường sao? . Anh ta là người khuyên người ta hướng thiện Phật Đà, mà cô là ma quỷ kéo người xuống Địa ngục, vĩnh viễn sẽ không có một ngày bình lặng.

Cuối cùng, đôi tay người đàn ông chống nạnh, ngửa đầu hít sâu mấy cái, sau khi thất vọng, đá một cái vào xe cảnh sát, trên nét mặt cương trực công chính xuất hiện bất đắc dĩ, thật giống như đã hao hết tâm trí kéo người về con đường chính, trong nháy mắt, đối phương lại rơi xuống, thấy mấy ông già rồi rít quăng tới ánh mắt bất mãn, tâm trạng không thể không điều chỉnh tốt, lên xe nghiêng ngàng rời đi.

"Kỳ quái, anh ta làm gì tức giận như vậy? Chị Thất, chẳng lẽ chị và anh ta thật sự có. . . . ." Ma Tử nghĩ hoài không ra, Kỳ Dịch này cũng không phải là một loại cảnh sát đơn giản, cha là Sở trưởng Sở nghiên cứu bên cạnh này, mẹ vừa em gái của vợ người lãnh đạo cấp quốc gia, đồng thời vừa thường xuyên ra vào nơi lãnh đạo, gia thế vô cùng hiển hách?

Bị mất hứng, nên sinh ra tức giận lớn như vậy?

"Có cái gì mà có? Đừng nghe Salsa nói bậy, tôi và anh ta, chẳng qua là oan gia ngõ hẹp mà thôi!" Trình Thất hoàn toàn không để ý, căn bản cũng không suy nghĩ chuyện gì, hơn nữa, loại đàn ông tru tú này, sao có thể coi trọng cô? Cà lơ phát phơ, còn nhớ rõ lần đó anh ta uống quá nhiều, chỉ đưa anh ta về nhà, liền bị mẹ của anh ta cầm chổi đuổi ra.

Nói cực kỳ khó nghe, cái gì tên đầu trộm đuôi cướp, không đứng đắn, vừa nhìn thì biết không phải là người nhà đứng đắn, cũng từ lúc đó bắt đầu ý thức hôn nhân cũng không phải chuyện của hai người, còn phải được cha mẹ của đối phương tiếp nhận, từ nhỏ không biết chữ mấy, người khác có hơi ức tốt đẹp, mà cô, không phải ở đầu đường đánh nhau với người thì chính là đập vỡ thủy tinh của người, ăn trộm, giành giật.

Không có một chút mặt mũi, cái loại đàn ông tốt, con nhà đảng hoàng, không thích hợp với cô, thậm chí ngay cả anh ta vừa thấy mặt đã quở trách, phải tìm môn đăng hộ đối, lưu manh nên đi tìm lưu manh, tuy Nhị gia là bạn cùng đường, nhưng thân phận và địa vị cách nhau quá lớn, lớn đến nỗi không dám có ảo tưởng, nếu không, cũng sẽ không nóng lòng xảy ra quan hệ với Lạc Viêm Hành.

Như vậy mới càng có thể cắt đứt tư tưởng.

"Oa, không phải đâu? Chị Thất, chung cư hư hỏng như vậy, chúng ta không được sống ở tầng lầu, xem như xong, còn ở đây. . . . ."

Khu nhà nhỏ hạng bét, như cái nồi hơi nước nóng cung cấp cả chung cư, trái lại diện tích rất lớn, nhiều năm chưa từng có người ở, phòng ốc trống rỗng, thê thê thảm thảm, thấy Trình Thất không nói gì, giống như chìm vào suy tư, cũng không nhiều lời, chấp nhận đi, cả trong khu nhà tập thể, cũng chỉ có một ông già tóc trắng xóa đi tới đi lui, về sau chúng ta sẽ phải sống nương tựa lẫn nhau rồi.

Ban đêm, bàn bạc xong cách rửa tiền, dùng mảnh khỏe của mình, tìm đối tác mở một cửa hàng rượu, thuốc lá, cộng thêm trước đây quen biết người cùng đường cũng không ít, cũng có thể nhận được mỗi buôn lậu rượu thuốc lá giá thấp.

"Chờ cửa hàng của chúng ta kiếm được tiền, cho dù mỗi ngày kiếm được 100 đồng, nhưng có thể gom từ nhiều chỗ khác được 1.000 đồng, chúng ta mới vừa khởi đầu lại, phải tránh đừng để quá rêu rao khắp nơi, loại nhược điểm này, đã ăn thiệt thòi một lần rồi, đã có vết xe đổ!" Trước kia chưa học bò xong, đã học bay, để Lạc Viêm Hành có cơ hội, một ông chủ mở một bãi tắm, làm sao có thể thu được 100 ngàn một ngày? Mới để cho người khác có cơ hội điều tra, cô là người làm chuyện lớn, kiếm tiền lớn cũng không thể mang theo toàn bộ tiền trên người phải không? Một khi gửi vào ngân hàng, tiêu biểu mỗi một phần công sức cũng sẽ bị người khác dòm ngó.

"Không phải bây giờ chúng ta vẫn có thể giúp người vận chuyển ma túy và súng ống đạn dược sao?" Ma Từ có chút cô đơn, từ trước nay bọn họ thành thạo nhất chính là cất giấu vận chuyển ma túy, chưa bao giờ bị phát hiện, một lần thành công được hàng chục ngàn đồng, một ngày mấy ngàn, phải kiếm đến bao lâu?

Ngược lại Lộ Băng sợ ngã xuống một lần nữa, đồng ý nói: "Tôi đồng ý với Chị Thất, hơn nữa để kiếm tiền, chúng ta mở nhiều cửa hàng hơn, tự nhiên tiền tài chảy vào cuộn cuộn!" Diendanlequydon. Xung quanh đây người ở nhiều như vậy, một ngày kiếm một ngàn hai ngàn, cũng không thành vấn đề.

Chú Phùng gờ tay: "Tiền kiếm hoài không hết, sinh mạng quan trọng nhất, Bang chủ muốn bắt đầu lại, nhất định phải lên tiếng chào hỏi Nhị gia trước, một khi anh ta gạt đầu, chẳng khác nào chúng ta có chỗ dựa vững chắc, tiền vào nhiều hay ít cũng không đáng ngại, đã xảy ra chuyện, nếu Nhị gia đồng ý, không nên quá khoa trương, cảnh sát cũng không dám dính vào!"

"Đúng vậy a, trước đây không lâu nghe nói mừng 10 tháng sau Nhị gia sẽ tổ chức một bữa tiệc thật long trọng, muốn mời đồng đạo tụ họp, muốn dặn dò cái gì, chúng ta thừa dịp này tới, xem như cho anh ta mặt mũi, đang cao hứng, chắc không từ chối đâu!"

"Nhưng chúng ta không thể đi bằng tay không? Như vậy, còn có mười lăm ngày, mười lăm ngày này, các người đi kiếm tiền, trộm cũng được, cướp cũng tốt, có thể kiếm hai, ba chục ngàn là được, đối với chúng ta mà nói, lúc này xem như rất lớn, tôi biết rõ mọi người cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ, nghe mọi người nói Nhị gia này là một người mến tài, đến lúc đó phải che giấu tốt tài năng của mình, tránh để thợ gây bánh xe, rồi trở mặt!" Trình Thất cẩn thận dặn dò, nhất quyết không thể có chút xung đột với Nhị gia, nếu không, không còn sức trở mình.

Chẳng những cánh tay cũng bị bẻ gãy đến bắp đùi, chớ đừng nói đến một ngón tay, bọn họ nhiều nhất cũng chỉ là một ngón tay tàn phế, nếu người ta không cho bọn họ đi con đường này, mà vẫn kiên quyết đi, chỉ có một con đường chết.

Năm tháng vội vã qua trong giây lát, mười lăm ngày đã tới, Trình Thất vô cùng kích động dẫn đầu người toàn bang đi gặp mặt, đến cửa chính khách sạn Riverside, nhìn người lui tới mới biết năm năm trước mình nhỏ bé đến dường nào, người cùng đường tụ họp, ở đâu ra nhiều xã hội thượng lưu như vậy?

Chỉ là chiếc Rolls-Royce ngưỡng mộ đã lâu thiếu chút nữa chói mù mắt cô, chạm vào sườn xe màu xám bạc yêu thích không buông tay: "Trời ạ, rất quý giá, biết xe này bao nhiêu tiền không?" Hơn 20 triệu a, quả nhiên là trời có trời cao hơn, trước kia cả bang hội cộng lại, cũng không bằng một chiếc xe của người ta đấy.

"Đồ nhà quê!" Chủ xe phía trước mở cửa xe, sau khi lấy ra túi xách, kiêu ngạo vắn eo lắc mông bước đi, xinh đẹp, toàn thân ngọc trai phi thúy, chỉ nhìn cách ăn mặc xa xỉ, cũng biết thân phận cao quý biết bao.

Nhà quê. . . . . Trình Thất cố nhịn ý muốn giết người, quên đi, cùng loại phụ nữ mắt chó này so đo làm gì? Ném đi xúi quẩy, cũng như năm đó, nghênh ngang tiêu sái đi về phía đại sảnh, vậy mà người gác cổng như bức tượng lại đưa tay chặn đường cô, cũng không nói lý do, dứt khoát vòng qua, tiếp tục vào.

Sau khi lần thứ mười bị chặn lại, thật sự không thể nhịn được nữa: "Anh có ý gì?"

Bốn người đàn ông cùng khinh bỉ ngó ngó một đám người ô hợp, một trong bốn người đó hồ hững nói: "Người quần áo xốc xếch, không được đi vào!"

Quần áo xốc xếch? Trình Thất cúi đầu nhìn bản thân mình, áo sơ mi vải bông, cúc áo cài đến nơi, quần cộc rộng rãi, đôi dép kẹp mới mua, rất tốt a, trước kia tụ họp không phải đều như vậy sao? Đây là một bộ tốt nhất cô giữ lại, nhưng dường như người gác cổng không nhường đường, buồn cười hai tay chống nạnh, lay động bắp chân, bộ dạng khiêu khích: "Nếu tôi vẫn muốn đi vào thì sao?"

Dường như người đàn ông sớm có chuẩn bị, không nóng không lạnh, từ phía sau lưng lấy ra một bom cay, lắc lắc trước mắt một cô gái nào đó.

Trong một giây, vẻ mặt Trình Thất trong nháy mắt đổi thành chân chó, đưa tay vỗ vỗ bả vai người đàn ông: "Ha ha, người anh em, chỉ đùa một chút thôi, anh nói đi, tôi phải làm thế nào mới có thể đi vào?" Anh là ông chủ, anh lợi hại!

"Ít ra phải tây trang đeo caravat!"

"Nhưng tôi là phụ nữ!" Trình Thất chỉ chỉ vào mũi của mình, mới vừa rồi không phải phụ nữ mặc váy đi vào sao?

Lúc này, bốn người đàn ông mặc tây trang mang giày da sừng sốt, không thể tin được, nhìn Trình Thất, đánh giá từ trên xuống, cũng nhân cơ hội này, Trình Thất lôi kéo đám người Ma Tử sai bước xông vào, bên trong đầy người, cô cũng không tin tên kia dám ném bom cay.

Trong căn phòng bí mật, hai mắt Khâu Hạo Vũ ở trước 15 chiếc máy vi tính, trong lúc vô tình nhìn thấy trong đó có một gương mặt quen thuộc xông vào, hướng vào máy truyền tin chế nhạo nói: "Anh Hành, người mà anh coi trọng đến rồi! Phía bên trái cửa chính, hùnh hồ xông vào ! Còn cầm quà tặng!" Rất thú vị, muốn biết người phụ nữ này sau khi biết thân phận của Anh Hành, có thể sợ tới mức đá ra quần hay không?

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Đứng ngồi không yên

Các trùm hắc bang hàng đầu đến từ khắp năm sông bốn biển rồi rít hướng người đàn ông chủ vị mời rượu, không hãi sợ, cũng không nịnh nọt, lấy ra chân thành của mình, ai chẳng biết Lạc Viêm Hành này là một người cực độ chán ghét người khác ở ngay trước mặt thì khác, sau lưng lại khác?

Dĩ nhiên, dù sao toàn thể đều ở trong phạm vi quản lý của anh, tôn trọng ắt không thể thiếu.

La Hiểu Hiểu càng sử dụng tất cả vốn liếng quyến rũ, loại người đàn ông này, ai không thích? Chỉ là đối phương từ đầu chí cuối cũng chưa từng nhìn đến cô một cái, dù sao cũng là bông hoa số một trong quân đội thành phố F, cha là thủ trưởng quân khu số 1 thành phố F, được cho môn đăng hộ đối, năm năm rồi, nơi nào có anh xuất hiện, cô cũng không rút lại ở phía sau.

Nhìn người đàn ông ở trong đám người thành thạo, tác phong nhanh nhẹn, thân sĩ lễ độ, một cái nhãn mày, một nụ cười cũng ảnh hưởng thật sâu đến trái tim của cô, Lạc Viêm Hành, anh cũng đã biết em đã rất nhiều năm?

"Này, các người không thể đi vào. . . . ." Bốn người gác cổng hoang mang sợ hãi vọt vào trong đại sảnh cố gắng ngăn chặn những kẻ tầm thường.

Trình Thất nghe vậy, bước nhanh, xông thẳng về phía trước tiếng người huýt náo trong phòng ăn, thấy trong phòng ngồi đầy người, oa! . Đây chính là xã hội đen quốc tế sao? So với trước kia, có thể nói là khác nhau một trời một vực, xem ra đã từng là ếch ngồi đáy giếng rồi, như vậy cũng tốt, làm cho cô càng thêm có động lực, một ngày nào đó, đi vào nơi này, những người này cũng sẽ đứng dậy vỗ tay nghênh tiếp.

Bốn tên khốn kiếp này làm gì vẫn đuổi theo cô? Kéo tay Salsa chạy trốn nhanh hơn, lúc muốn bước vào nơi trắng lệt thì ‘rắc’ một tiếng, mãnh liệt dừng lại, hít một hơi lạnh nhìn người đàn ông đứng đầu, quy củ giang hồ cô hiểu, chỗ ngồi phía trước chuẩn bị cho người có thân phận không thể khinh nhờn.

Mà người đàn ông kia đứng chỗ đối diện cả đại sảnh, cô không phải người ngu, trong đầu xoay chuyển thật nhanh, Nhị gia, Lạc Viêm Hành, trên có một anh trai, trong nhà đứng hàng thứ hai, mắt xanh lục, giống hệt như Nhị gia, chỉ dùng năm giây liền đem tất cả không thể nào, biến thành có thể, kinh hãi hét lên: "Mẹ nó!" Không nói hai lời, kéo một đám thủ hạ cũng đang choáng váng, xông ra ngoài cửa: "Đi mau, đi mau!"

Không biết nên lấy cái gì để hình dung sự kinh hãi trong lòng, Lạc Viêm Hành chính là Nhị gia, điều này không thể nghi ngờ, về phần những chuyện nghĩ không ra, sau đó rồi nói, chạy trời chết quan trọng hơn.

Lén lút chạy ra cửa không gây chú ý cho những người khác, chỉ có thể nói, người tới vô cùng tầm thường.

Nhưng boss lớn nhất lại không phải như thế, hôm nay người đàn ông này toàn thân mặc tây trang màu đen trắng tắp, mắt kính màu vàng làm tăng thêm một phần trầm ổn, khẽ lắc rượu trong ly, đùa giỡn nhìn về phía cửa: "Tự nhiên tới, tại sao muốn đi? Còn không mau dẫn khách ngồi vào vị trí?"

Bốn người giữ cửa đang buồn bực nhìn đám người Trình Thất như gặp ma xông ra ngoài, không phải liều mạng cũng muốn đi vào sao? Tại sao bây giờ lại muốn rời đi? Vừa nghe người đứng đầu lên tiếng, vốn đuổi người thành mạnh mẽ giữ người, lập tức đứng thành một hàng, giang hai tay ra chặn lối đi hơn ba mươi người.

Trình Thắt thỉnh thoảng đánh tới lòng ngực người đàn ông, thiếu chút nữa ngã lăn ăn cứt chó, mà đối phương vẫn không nhúc nhích, phiên muộn nói: "Nơi này quả thật không thích hợp với loại người hỗn tạp như chúng tôi, ha ha, tự chúng tôi đi!"

"Người đó à?"

Theo câu nói của Lạc Viêm Hành, hơn ba trăm người khắp phòng hơi nghi ngờ nghiêng đầu nhìn về phía cửa lớn, không khỏi khinh bỉ, mặc những thứ đồ chơi gì vậy?

La Hiểu Hiểu nhíu mày, đây không phải là đám nhà quê mới vừa rời ngưỡng mộ xe của cô sao? tại sao Nhị gia muốn giữ bọn họ? Thật là quá hỗn loạn, giống như rơi xuống một cục cứt chuột, rốt cuộc tìm được cơ hội gần gũi, nâng chén tiến lên phía trước nói: "Tại sao anh lại không đề cho bọn họ đi? Nếu nhìn thấy bọn họ, chúng tôi cũng không có cách nào tận hưởng!"

Tất cả lực chú ý của Lạc Viêm Hành đều đặt ở cửa, không thấy La Hiểu Hiểu ân cần, mang theo vẻ mặt xem kịch vui, thật giống như muốn cũng không cách nào tận hưởng.

Trình Thắt biết Lạc Viêm Hành không lên tiếng, hôm nay bọn họ có chấp cánh cũng không thể bay, không đứng, Lạc Viêm Hành cũng không biết cô chính là người bắt cóc anh mà? Lúc ấy rõ ràng có che mắt, nghĩ như thế, lòng thấp thòm 'bùm' một tiếng, rơi xuống đất, mình tự hù dọa mình, thò ra một hơi, xoay người khách sáo đi về phía người đàn ông như hạc đứng trong bầy gà: "Là như vậy, nghe nói hôm nay chỗ của Nhị gia mở tiệc, nên đặc biệt tới thăm hỏi, đây là món quà nhỏ, mong rằng vui vẻ nhận!" Nhận lấy hai chai rượu Ngũ Lương trong tay Lộ Băng, rượu ngon a rượu ngon, 15 ngàn một chai, cô cũng không nổi uống.

Cử động thay đổi này khiến cho Lạc Viêm Hành nghĩ hoài không ra, mới vừa rồi vẫn còn run như cây sậy, hiện tại . . . .

"Đại ca, tôi nghĩ, cô ta cho rằng anh không nhận ra cô ta, không nghe giọng nói cũng thay đổi sao?" Khâu Hạo Vũ một câu đã vạch trần.

Ngược lại hợp lý, Lạc Viêm Hành không sao cả nhếch môi, cười như không cười, nhìn về phía hai chai rượu này: "Trình Thắt, ngoại hiệu Trần Bì, năm năm trước ở tù, trước kia là bang chủ Phi vân bang?"

"Là cô ta sao, không phải xử 40 năm sao? Nhanh như vậy đã ra rồi?"

"Lúc ấy cô ta rất nổi tiếng ở thành phố F!"

"Chắc, chắc, chắc, đúng vậy a, không nghĩ tới hôm nay sa sút như vậy, chắc là muốn Đông Sơn quét khỏi, cho nên mới tới thăm hỏi!"

"Chỉ bằng cô ta còn muốn Đông Sơn quét khỏi sao? Một phụ nữ, không ở nhà giúp chồng dạy con cho tốt, cả ngày ra ngoài trộn lẫn với đám đàn ông. . ."

Trình Thắt nhìn thấy Lạc Viêm Hành chậm chạp không chịu nhận quà tặng, còn nói ra lai lịch của cô không sót một chữ, cười khổ nói: "Ánh mắt của Lạc Nhị gia thật tốt, không sai, chính là tôi!" Tính cách con người luôn khó có thể sửa đổi, nghiêng đầu nhìn về phía những người không ngừng hướng về phía cô chỉ chỉ chỗ chỗ, cùng vẻ mặt khinh bỉ của cô gái ở bên ngoài nói cô là tên nhà quê, cũng không giận, ngược lại mỉm cười, thoải mái đi đến chỗ người chủ buổi tiệc, đột nhiên gương mặt lạnh lùng, 'Bốp' một tiếng, đập xuống mặt bàn: "Trình Thắt tôi, không có bản lãnh gì, bản lãnh duy nhất chính là có thù tất báo, cho dù là một câu nói linh tinh, đúng rồi, nghe nói đang ngồi ở đây có không ít người từ Phi Vân bang tôi ra ngoài chứ?"

Nghe vậy trên mặt không ít người tỏ vẻ áy náy, nhưng không có chút úy kỵ, trong đó một người đàn ông trung niên cầm cây gậy, hừ lạnh: "Vậy thì thế nào? Chẳng lẽ cô sụp đổ, còn muốn anh em thuộc hạ đi theo cô chịu tội sao?"

"Đại Tam, tên phản đồ này, tại sao nói chuyện với Chị Thắt như thế?" Ma Từ căm giận bắt bình tiến lên chỉ vào người đàn ông, rống giận.

Trình Thắt kim chế muốn cầm bình rượu đập vào người Ma Từ, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, nhìn mọi người: "Không sai, vào Phi Vân Bang, muốn đi có thể, đi tới chỗ ông nên đi, một khi đi nhầm đường, giữ cửa cũng sẽ không cho phép!"

Danh như ý nghĩa, hoặc là về nhà trồng ruộng, quyết không cho phép đi ăn máng khác.

"Trình Thắt, cô cho rằng bây giờ cô là ai? Còn là Trần Bì năm đó đó sao? Tại sao nói với anh Tam như thế? Biết bây giờ anh ấy là ai không?" Một tên thuộc hạ đứng dậy hét to.

Lạc Viêm Hành lạnh lùng đứng một bên, nhìn ân oán trước kia diễn ở địa bàn của mình, cũng không ngăn cản, khoanh tay nghiêng người dựa vào một bên, đem chỗ ngồi của mình tặng cho người phụ nữ đang phát uy này.

Trình Thắt khinh miệt hừ một tiếng, siết chặt quả đấm, đột nhiên phát hiện người trong phòng, thật là có không ít con chó từng bên cạnh mình, hiện tại tùy tiện bắt một người, cũng tốt hơn so với cô, nhìn xem người ta, ăn mặc quý giá, bên cạnh có vô số người phục vụ, nhìn lại cô một chút, không sao cả, nếu năm đó không ở tù, cô tin lúc này cũng không phải quang cảnh như vậy.

Muốn được người đề mắt tới thì phải từng bước một, nhất thời nhin xuống khuất nhục, trước mắt không phải là lúc để so đo với những tên tay sai này, bỏ qua đám người Đại Tam kêu gào, nhìn hướng Lạc Viêm Hành: "Là như vậy, hôm nay chúng tôi phải đi Hongkong, cho nên bắt tiện ở lâu!"

Lạc Viêm Hành hiểu gật đầu một cái: "Trình bang chủ cần gì khách khí như vậy? Điều là cùng lăn lộn trên giang hồ, theo lý nên giúp đỡ lẫn nhau, vé máy

bay mua chưa?"

"Phốc, nhìn bộ dạng cô ta nghèo kiết xác, ngồi được cất cánh phi cơ sao?" La Hiểu Hiểu nhìn ra Lạc Viêm Hành cũng không thích cô gái này, anh chán ghét, tự nhiên cô không ưa thích, chờ đến cơ hội chế nhạo.

Trình Thất cảm tức, rũ mắt: "Mua rồi!"

"Mấy giờ?"

"Ba giờ!"

"Nhưng tôi nhớ chuyến bay từ thành phố F đi Hương Cảng đều vào buổi tối!" Lạc Viêm Hành cố làm ra vẻ không hiểu, chẳng lẽ máy bay thay đổi thời gian rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tình Khiết”* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Giải vây cho cô

Trong lòng Trình Thất căng thẳng, tại sao người đàn ông này đông dài như vậy? Không thấy cô không muốn nhìn thấy anh sao? Rất sợ một khi không chú ý bị lộ tẩy, hậu quả không cách nào tưởng tượng, cổ nén lửa giận, cung kính nói: "Đúng vậy a, hôm nay thay đổi thời gian rồi, việc đó chúng tôi thật muốn. . . . ."

Lạc Viêm Hành rất là nhiệt tình gọi thủ hạ: "Đề phòng ngựa ngũ nhỡ, cậu đi tra một chút, cụ thể máy bay mấy giờ cất cánh!"

"Dạ!"

Tra cái đầu mẹ anh, Trình Thất gấp đến độ trong lòng dậm chân, cực kỳ lúng túng cầu nguyện hôm nay máy bay thay đổi thời gian, cho đến mười phút sau, tên đàn em trở về, chạy tới bên tên cháu trai, rỉ tai mấy câu, cũng biết chuyện bại lộ, rốt cuộc anh muốn hể nào? Chẳng lẽ anh biết là cô rồi hả ? Không phải chứ? Nhưng vì sao nắm chết không buông?

"Xem ra Trình bang chủ hồ đồ, máy bay vẫn tám giờ tối mới cất cánh!" Lạc Viêm tốt bụng nhắc nhở.

Trình Thất cười ha ha: "A ha ha, có thể tôi nhớ nhầm, vừa đúng, cũng muốn nghe ý kiến của Lạc Nhị gia một chút, vậy thì. . . ." Da đầu tê dại nhìn một chút trong phòng, chỉ vào bàn trống nói: "Chúng tôi cung kính không bằng tông mệnh!" Đồ mờ hồ lạnh, mang theo bọn thủ hạ bước nhanh cách xa, sau khi ngồi xuống mới âm thầm vỗ ngực một cái.

"Chị Thất, tại sao có thể như vậy?"

"Tại sao Lạc Viêm Hành lại là Nhị gia?"

"Tôi, con mẹ nó làm sao biết?" Trình Thất bùng lên một chén nước há to miệng uống xuống bụng, cũng may lúc ấy che mắt lại, nếu không ngày này sang năm, chính là ngày giỗ của cô rồi, ông trời ơi, người này chơi đùa thật lớn.

Trừ Salsa hết nhìn đồng tới nhìn tây bên ngoài, mọi người như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, tất cả đều ôm may nấn trong lòng, cũng không biết người bắt cóc anh là bọn họ chứ? . Vừa nghĩ tới tình cảnh lúc ấy, Chị Thất ra tay tàn nhẫn, thiếu chút nữa giết chết, nếu nói anh ta không biết, tại sao lại muốn ép bọn họ? Nếu nói biết, không phải sớm nên kéo ra ngoài bắn chết sao?

Đáng chết, rốt cuộc anh ta biết hay không biết?

"Đại ca, dường như tất cả bọn họ cũng không thích cô ta, đều phê phán, bàn luận!" Bạch Diệp Thành nhìn một lúc lâu, khom lưng ngồi xuống rỉ tai Lạc Viêm Hành, nhìn có chút hả hê, gần như tất cả viết ở trên mặt, rốt cuộc anh ta hiểu rõ tại sao đại ca muốn giữ bọn họ lại rồi, không phải để cho người khác tới làm nhục sao?

Đáy mắt Lạc Viêm Hành thoáng qua một tia tàn nhẫn, quả thật không ngăn cản.

"Thứ gì, trường hợp này, cô ta cũng không biết xấu hổ !"

"Đúng là, còn cảm quà tặng, chút đồ vật kia cũng lấy ra!"

"Bây giờ cô ta cũng chỉ có thể lấy ra những thứ này, chẳng lẽ muốn cô ta đứng trên phố kêu gọi kiếm tiền sao?"

"Vậy cũng phải, có người muốn đứng không? Ha ha ha!"

Trình Thất nắm chặt ly thủy tinh, thật là tường sập người đầy, trước kia có ai dám trắng trợn nghị luận cô như vậy? Các người chờ đó, một ngày nào đó sẽ làm cho các người quý xuống đập đầu vào tường. Lạc Viêm Hành hơn phân nửa là nghi ngờ đến cô, cho nên cố ý làm cho người ta tới si nhục cô, thật sự hối hận ban đầu không có một dao đâm thật anh ta.

"Chị Thất, không sao, không cần khổ, ở đâu ra ngọt?" Đồng Phương Minh lựa chọn cười một tiếng cho qua, bị si nhục vài câu cũng tốt, như vậy mới có thể làm cho mọi người thấy rõ hình thức, mới có thể càng thêm cố gắng vươn lên.

Những người khác nói nhiều câu khó nghe, về phần vì sao không ra tay, quả thật có chút không dám, Trình Thất này nổi tiếng tàn nhẫn, lúc này ra tay trước, Nhị gia cũng sẽ không giúp bọn họ, chỉ có thể công kích bằng lời, bức bách đối phương nổi điên, chỉ cần cô dám làm loạn, hôm nay sẽ bị mất mạng.

Nhìn như không khí ôn hòa, thực ra ngầm chứa khói lửa, sát cơ bốn phía, hôm nay xem như là đắc tội với phụ nữ này, không giết, hậu họa vô cùng.

Thất vọng, Trình Thất không hề có động tác, có thể nói khinh thường, vì những chuyện vặt vãnh này, đắc tội với Lạc Viêm Hành không đáng giá, năm năm trong tù, học được không ít thứ, hai năm sau lưng là hèn hạ, nhưng nó có thể làm cho cả vương quốc của cô tan rã, có thể làm cho cô bị ở tù năm năm, không để đâm lên vết xe đổ, một điểm này, dường như Lạc Viêm giúp cô học được.

"Các người nói tại sao cô ta không tức giận đây? Theo như trước kia, sớm lật bàn rồi!"

"Xem ra là sợ, thôi, không có ý nghĩa!"

Lạc Viêm Hành không thấy ai nhìn chằm chằm Trình Thất nữa, không tha, liền nói: "Hôm nay triệu tập mọi người đến, chủ yếu là năm gần đây phát hiện không ít chuyện không thể tha thứ, về phần là chuyện gì, tôi nghĩ trong lòng mọi người rõ ràng, hiện tại đều suy nghĩ cho thật kỹ, nghĩ xong, sau bữa cơm này, cho tôi câu trả lời thỏa đáng!" Nói đến chuyện chính, về mặt không chỉ có nghiêm túc, còn làm cho tất cả mọi người cảm thấy lo lắng.

Có lẽ chỉ có bàn Trình Thất an lòng nhất, năm năm này bọn họ không làm gì.

"Sẽ không phải là chuyện đem ma túy đưa lên thành phố F chứ?"

"Năm năm này tôi cũng không làm chuyện gì không hợp quy củ?"

Tiếng nói thì thầm liên tiếp vang lên, không một ai yên lòng, đám phục vụ nữ đẩy xe đẩy, đem một chén nước to đặt trước mặt khách.

Ánh mắt Trình Thất quét chung quanh, thật đúng là thấy không ít lão đại lau mồ hôi lạnh, rốt cuộc là chuyện gì? Cô phải rửa tai lắng nghe, tránh cho ngày sau theo gót, thấy cô gái lái chiếc xe hàng trăm ngàn ở bên cạnh đang khinh bỉ nhìn mình, à, không phải là một chiếc Rolls-Royce thôi sao? Không phải là vật quý giá sao? Tương lai có tiền, lái một xe, phía sau còn phải kéo một chiếc.

Bưng lên chén nước trong trên bàn húp hai cái: "Mùi vị không tệ, còn có mùi chanh thơm ngát!"

"Đúng vậy a, uống rất ngon!" Ma Tử và Salsa cũng say mê liếm liếm môi dưới.

Đôi mày thanh tú của La Hiểu Hiểu nhíu lại, không dám tin, bản chết, chính là không nghĩ ra tại sao Nhị gia phải giữ lại mấy bọn chuột nhắt, dù sao không phải thích là được rồi, cố ý nhưng cao lỏng mày nhìn mấy người kia uống xong mới nâng đôi tay thon dài, ở trong chén nước to rửa tay.

"Phốc!"

"Bọn họ thật đúng là uống!"

"Trăm năm khó gặp!"

Không ít người cười vang, thấy bày để nhui kia còn không hiểu, liền cùng nhau đặt tay ở trong chén rửa sạch.

"Chị Thất. . . . . cái này dường như không phải dùng để uống!" Ma Tử mặt đỏ tới mang tai, muốn chui xuống đất.

Trình Thất cũng thán mắng không ngừng, thấy cô gái lái chiếc xe quý giá đang nhíu mày nhìn cô, đáng ghét, rõ ràng thấy cô uống, cũng không nhắc nhở, quên đi, dù sao nước không có độc, Lạc Viêm Hành, anh muốn trả thù tôi thì tự mình làm, cần gì mượn tay người? Hung hăng trừng mắt về phía người đàn ông đang muốn rửa tay.

"Phốc, đại ca, cô ta lại uống nữa, làm tôi cười chết rồi, đang lừa anh đấy, giống như muốn giết anh!" Bạch Diệp Thành nén cười đến ruột thắt, đã thật lâu không có vui vẻ như vậy.

Lạc Viêm Hành cũng kinh ngạc nhìn về phía Trình Thất bên kia, không trách được có nhiều tiếng cười như vậy, cũng buồn cười, cúi đầu cố nhịn cười, có lẽ muốn kéo dài trò chơi, cầm lên một chén nhỏ múc ở trong tô nước trong, đưa vào trong miệng, một màn này, làm những người chăm chọc đùa cột kinh hoàng, im lặng, rốt cuộc bọn người ở phía sau, còn là để nhui không?

Lúc nào thì thịnh hành uống nước rửa tay?

Trình Thất cũng thật không ngờ, hành động này của Lạc Viêm Hành là bán cao đấy! Anh nhất định là không biết chuyện, nếu không sẽ không giúp cô giải vây, nếu không có lòng trả thù, một màn này thật khiến cho cô giảm bớt mấy phần địch ý đối với anh, không hổ là người nắm quyền.

"Mùi vị không tệ, trong veo ngon miệng!" Lạc Viêm Hành để chén nhỏ xuống, cầm lên khăn lông ưu nhã lau khóe môi.

Rất nhiều người chưa có rửa tay thấy thế, cũng cười bụng chén lớn uống, mà những người đã rửa tay cảm thấy khó khăn, La Hiểu Hiểu mang bộ mặt sầu thảm, sau khi gần như chờ uống xong, bụng chén lên làm một chút.

Đáng ghét, tại sao Nhị gia phải giải vây cho phụ nữ kia? Chẳng lẽ cô đã đoán đúng? Không thể nào, loại phụ nữ này khó mà đến được nơi thanh nhã, làm sao Nhị gia cảm thấy hứng thú? Anh chỉ có thể là của cô, mặc kệ như thế nào, cũng phải tra một chút.

Thật là muốn chứng minh, như vậy không thể lưu lại!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Trâu tìm Trâu

"Anh Hành, anh làm như vậy, khiến cho các anh em có chút không hiểu!" Nhìn người cả phòng đều bắt chước uống nước rửa tay, Bạch Diệp Thành và Hàn Dục giống như ăn phải mướp đắng, không phải muốn người phụ nữ kia sống không bằng chết sao?

Lạc Viêm Hành để xuống khăn lông, lạnh lùng nói: "Đừng quên mục đích hôm nay!"

Thì ra là như vậy, không muốn để người phụ nữ này làm lỡ chuyện chính, chắc, chắc, chắc, lúc này còn nghĩ đến sự nghiệp, cũng là đại ca rộng lượng có thể dễ dàng tha thứ, đổi lại là bọn họ, mỗi phút mỗi giây đều không quên hành hạ.

"Đại ca, anh xem đám người kia, giống như cả đời chưa từng ăn đồ ngon, Ôi trời ơi!, để cho người ta biết anh cùng loại người này đã từng có một chân, tương lai làm sao ngẩng đầu?" Bạch Diệp Thành có thể nói là ghét đến độ không thêm nói, nghĩ thầm, cũng may là đại ca, nếu không thì anh ta tình nguyện mổ bụng tự sát, nhìn thấy Lạc Viêm Hành ném tới ánh mắt xem thường, lập tức im miệng.

Quả nhiên, Trình Thất bên này, một mình bưng một cái mâm, điên cuồng đem món ăn quý giá nổi tiếng toàn bộ đổ vào trong mâm, hận không được ăn hết, hơn một ngàn món ngon để chọn lựa, Wow, cả đời này của cô, quả thật chưa từng ăn ngon như vậy, cũng là vậy cá, nhìn một chút người ta làm cũng tốt hơn so với đầu bếp của mình.

Mức tràn đầy một chén to, vừa húp vừa đi về phía chỗ ngồi, tương lai sau này, cô cũng muốn mời người đầu bếp như vậy, chuyên phục vụ một mình cô.

"Một món ăn ngon bị cô cứ như làm thành súp nấm hương rồi!" Hàn Dục cũng không khỏi lắc đầu, có lẽ đây chính là mọi người gọi là để nhũ sao? Có thể đem bào ngư trộn với nấm hương, chỉ sợ cũng chỉ có vị trước mắt này thôi.

La Hiểu Hiểu mới vừa cầm chén nhỏ đưa về phía bàn thủy tinh, Salsa liền lạnh tay lẹ mắt trực tiếp bưng đi tất cả, thật là nhiều Ice Cream, đủ mọi màu sắc, hương vị đủ cả.

"Này, cô ăn được hết sao?" La Hiểu Hiểu khinh bỉ gầm nhẹ, ở đâu ra kẻ ngu?

Salsa thấy đối phương muốn tới giành, nhanh chóng dùng bàn tay nhỏ bé ở trong Ice Cream nắm lên một vốc đưa vào trong miệng, lúc này mới tốt bụng dâng lên: "Này, chia cho cô một nửa?"

"Phốc!" Ma Từ ôm một chén to canh tổ yến hướng về phía Salsa rí tai: "Giỏi lắm!"

Đó là tự nhiên, đi theo các anh chị trộn chung đã lâu, làm sao để giữ được thức ăn, cô tuyệt đối không có chỗ thua kém, nếu không ngại bản, cô liền phun ngụm nước miếng vào, dù sao cô xem trọng cái gì đó, ai cũng đừng nghĩ cướp đi, cố ý làm bộ dạng nhiệt tình chớp chớp mắt to.

Quả nhiên La Hiểu Hiểu ghét bỏ xoay người: "Ngu ngốc, ghê tởm!"

"Con mẹ nó. . . . ."

"Nói ai vậy?"

Lộ Băng nghe vậy vừa muốn nổi giận, ai ngờ một giọng nữ xa lạ vang lên, cắt đứt lời anh ta, nhìn thấy người phụ nữ mặc quần áo da, đầu tóc quăn, roi da giắt ngang eo, chân mang giày Martin, bên cạnh dẫn theo một người đàn ông dường như hơi ngớ ngẩn, xem ra, cô làm tưởng La Hiểu Hiểu nói cô.

Chỉ là nhìn vẻ mặt người phụ nữ giống như Bá Vương, cũng không quá thích, dường như nhìn thấy được một Chị Thất khác.

"Anh Hành, có cần tôi ngăn cản hay không?"

Thấy các lão đại đang dùng tốc độ cực nhanh, không tới một phút, dọn ra một khoảng lớn không gian cho những người kia, Hàn Dục biết tình huống không ổn, khom lưng hỏi thăm, phải biết Lăng Gia Bang - Lăng La Sát này làm việc chẳng những không phân tốt xấu, mà còn bị chọc tức phải phát tiết, không cần chờ đợi, chắc chắn sẽ làm

Dù sao La Hiểu Hiểu cũng là con gái của thủ trưởng quân khu số 1, không thể dễ dàng đắc tội, hơn nữa, đại ca cũng từng nói, vì hòa bình giữa hắc đạo và bạch đạo, sẽ có thể kết thân với La gia, chỉ đâu sau này, tự nhiên phải giúp một tay.

Không biết có phải muốn giết chết uy phong thường ngày của La Hiểu Hiểu hay không, Lạc Viêm Hành gơ tay ngăn lại, làm như không nhìn thấy, tiếp tục dùng cơm như không có chuyện gì xảy ra.

"Đó không phải là Lăng La Sát sao? Đi mau, đi mau!"

"Chọc cô ta, về sau sẽ phải chịu khổ!"

Tự xưng là vua trong vua, người cũng không khỏi xa cách, về thể lực không lo sợ, lực lượng ngang nhau, nhưng tính khí này thật không dám khen tặng.

Quả nhiên, La Hiểu Hiểu không chút nào lo lắng liếc mắt nhìn kẻ ngớ ngẩn bên cạnh Lăng La Sát, cao ngạo nói: "Dĩ nhiên là nói những kẻ ngu ngốc!"

Lăng La Sát đẩy em trai của cô ra, không nói gì, rút ra roi 'chất' một tiếng, quất vào mặt đất, nheo mắt nói: "Lặp lại lần nữa!"

"Cô làm gì. . . . . A!" Mấy người người đàn ông mặc quân phục tiến lên ra mặt cho tiểu thư nhà mình, nhưng còn chưa có nói xong, một cây roi quất xuống, ba người đồng thời bay ra xa ba mét, nặng nề rơi xuống mặt đất.

La Hiểu Hiểu hoảng sợ, bắt đầu liên tục lùi về phía sau, mặt hoa biến sắc: "Cô. . . . . Cô thật to gan, có ai không!"

Trình Thất buông chén xuống, nhỏ giọng hỏi: "Vậy là ai?"

"Chị Thất, mắng Salsa chính là La Hiểu Hiểu, con gái La thủ trưởng, trước kia tôi cũng cùng La thủ trưởng đã từng quen biết một người tên Lăng La Sát, đại tỷ cầm đầu Lăng Gia Bang, sau này Lăng Gia Bang nổi dậy, mặc dù hiện tại ở thành phố F Nhị gia hơi lớn, nhưng phía dưới có bốn thế lực chúng ta không thể đắc tội, đứng đầu chính là Lăng Gia Bang, dưới một người trên vạn người!" Ma Từ kê vào lỗ tai nghiêm túc giới thiệu, cuối cùng tiếp tục nói: "Hơn nữa Lăng La Sát này là một người vô cùng tàn nhẫn, động một chút là thích vung roi giết, chồng của cô ấy bị cô ấy đánh chết!"

Đó chính là đàn bà góa? Trình Thất sờ cằm, thấy mấy người mặc quân phục người muốn đi tìm người, ở chỗ này khai chiến? Đây không phải là đánh vào mặt Lạc Viêm sao? Lập tức đứng dậy đi qua hòa giải: "Cô ta. . . . ."

"Các người. . . . . Các người chờ đó. . . . ." La Hiểu Hiểu thấy tên nhà quê kia cũng khi dễ cô, vươn tay bèn nhón chỉ vào Trình Thất.

‘Àm! ’

Trình Thất thình lình đập một cước vào bụng La Hiểu Hiểu, giống như đem người ta đá ra xa hơn ba mét, đôi tay chống nạnh khiêu khích nói: "Nhìn cái gì vậy? Đánh cô đấy, kẻ ngu? Kẻ ngu thế nào? Người mẹ nào muốn sinh ra anh ta làm kẻ ngu? Nếu tôi là cô, cũng đừng uống phí kiếp trước làm quá nhiều chuyện tốt, mới có kiếp này nấn làm con gái nhà giàu, cuộc đời tôi ghét nhất chính là súc sinh khi dễ người tàn tật! Còn muốn tới sao?" Xoay xoay quả đấm

La Hiểu Hiểu thấy thế, chỉ có thể tè ra quần bỏ chạy xông ra cửa, các người chờ đó, chờ đó!

Tất cả đáng về kiêu ngạo của Lăng La Sát cũng vì vậy mà tan thành mây khói, giả bộ nâng roi da, giương môi cười nhìn Trình Thất, lộ ra thương thức.

Trình Thất cũng nhếch môi nhìn Lăng La Sát, đáng về không tệ, độ tuổi cũng tương tự, giống như cuối cùng đã gặp được người cùng chí hướng, tiến lên đưa tay hung hăng vỗ vỗ bả vai người phụ nữ, nhìn lên nhìn xuống đánh giá, ca ngợi nói: "Quốc Sắc Thiên Hương!"

"Nôn!"

Vô số người làm dáng nôn mửa.

Lăng La Sát khoác lác vô sỉ tiếp nhận, cũng đưa tay vỗ mạnh về phía bả vai Trình Thất: "Hoa sen mới nở!"

"Tôi là Trình Thất! Để thuận tiện, tất cả mọi người gọi tôi Trần Bì!"

"Tôi là Lăng La Sát, cũng vì để thuận tiện, nên gọi tôi La Sát!"

"Anh hùng gặp nhau hơi muộn!"

"Chỉ hận không gặp sớm!"

Ôm thật chặt, làm bạn bè có đôi khi đơn giản như vậy!

Hàn Dục không thể tin được, một cuộc chiến như vậy lại không xảy ra, nhìn hai người phụ nữ Quý Kiến Sầu khách sáo không ngừng, rì rì nói: "Trâu tìm trâu, quả nhiên không sai!" Hôm nay đúng thật là náo nhiệt!

Trình Thất kéo Lăng La Sát ngồi vào bàn của mình, vô cùng yêu thích, ngay từ cái nhìn đầu tiên, cô đối với người phụ nữ này rất có hảo cảm, về phần lúc này chọc vào phụ nữ tên La Hiểu Hiểu không nên dây vào, cô đã sớm trải tốt đường lui, có chỗ dựa vững chắc Lăng La Sát ở đây, sợ cái gì? Chẳng những có thể trút cơn giận, còn có thể leo lên chỗ quyền quý, một mũi tên bắn hai chim!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tình Khiết”* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Cũng không muốn gặp lại

Lăng La Sát cũng rất là thích tính cách tùy tiện không câu chấp của Trình Thất, không điệu bộ, dám làm dám chịu, cả đời, người ngoài chưa bao giờ khen cô, lại không người nào chịu thân thiết với cô, Trình Thất này mới là người cùng cô đi chung đường, về phần thân phận của cô, có cô ở đây, nhất định ngày sau thành đại khí, tiền bạc danh lợi cô không thiếu, chỉ thiếu một tri âm như vậy.

"Tôi cho cô biết, trong thời gian ở tù, thật ra không có lời đồn như vậy, tôi ở bên trong, những tên quản giáo giống như con rùa đen, không dám nói chuyện lớn tiếng!" Trình Thất vỗ vỗ lồng ngực, tự khoe khoang, sự thật cũng là như thế.

"Nói như vậy, thật là khâm phục cô, những người đó sau khi tôi tiến vào, rất ít được đi ra ngoài, đứng rồi, cô bao nhiêu tuổi rồi?" Lăng La Sát ngồi giang rộng hai đùi, ôm bả vai Trình Thất không thả, đã nói sẽ không nhìn lầm người, ở ngục giam cũng có thể lẫn lộn hô gió gọi mưa, không hổ là bạn bè của cô.

"Tôi 26!"

"Tôi cũng vậy, cô tháng mấy?"

"Trùng hợp như thế? Tôi tháng chín!"

Khỏe miệng Lăng La Sát giật giật, sau đó không sao cả cười nói: "Tôi tháng Mười, vậy sau này tôi gọi cô là Chị Thất!"

"Lăng muội!" Cho tới bây giờ Trình Thất không phải là người tự coi nhẹ mình, đối với một người quyền thế cao hơn cô vô số lần gọi một tiếng chị, cũng tiếp nhận không chút nào sợ hãi, cô vốn lớn hơn cô ấy, hơn nữa từ nay về sau, mặc kệ thành công hay không, người bạn này cũng kết giao, nếu là bạn bè, lấy ở đâu nhiều khách khí như vậy?

Cứ như vậy, một bàn người vừa nói vừa cười, Salsa và Lộ Băng cũng hoà mình, chơi vô cùng vui vẻ, người của Lăng Gia Bang không một ai có điều kỳ thị, bạn bè của đại tỷ, chính là bạn bè của bọn họ, chị của đại tỷ, chính là chị của bọn họ, sau này nhất định phải cung kính kính, rồi rút mời rượu.

Lăng La Sát thấy không ít người ở sau lưng nghị luận, liền đứng lên trừng mắt về phía những người đó âm hiểm cười nói: "Đừng tưởng rằng mới vừa rồi tôi không nghe thấy các người nói những lời đó, về sau người nào còn dám sau lưng nói linh tinh, hoặc là đứng để tôi nghe đến, tôi không cần biết các người là Hội Trưởng, Bang chủ nào, chính là đánh bạc vận mệnh, cũng sẽ cắt đứt đầu lưỡi của các người!"

Không ít người cúi đầu, đùa cái gì vậy!

"Đại ca, người phụ nữ này lợi hại a, anh xem, mới bao lâu, cùng Lăng gia xưng chị gọi em!" Bạch Diệp Thành thổn thức, tuyệt đối không phải là một điều không tốt, không sợ khác, chỉ sợ một ngày nào đó cũng sẽ cùng đại ca. . . . . Vậy thì hồng bát.

Lạc Viêm Hành cũng kinh ngạc lắc đầu, cho đến khi người dẫn đầu của mấy bang hội tiến lên chịu đòn nhận tội, mới chậm rãi ngẩng đầu lên, quét qua trên mặt chừng mười người, khẽ cười nói: "Mọi người nói một chút, có lỗi ở đâu!"

Cả phòng yên lặng như tờ, người tiến lên lại là người có uy vọng nhất, rốt cuộc là chuyện gì?

"Rốt cuộc là có chuyện gì?" Trình Thất không khỏi tò mò.

Lăng La Sát mở bàn tay: "Dù sao tôi không thẹn với lương tâm, Chị Thất, tôi phải nhắc nhở chị mấy câu, mặc dù tôi không biết chị và Nhị gia có ân oán gì, nhưng người này, chị không chọc nổi, chính tôi cũng không dám không vâng lời nửa câu, cho dù anh ta mở lòng thương xót, nhưng dưới tay anh ta có nhiều người như vậy, cũng sẽ không để cho chị đường sống, không thích cũng phải cố nhẫn nhịn!"

"Cô đã nhìn ra?" Thấy cô gật đầu, lo lắng: "Stop! Sợ anh ta mới là chuyện lạ!"

"Cái này tự cho mình siêu phàm, có đôi khi phải mất mạng, một ngày nào đó chị sẽ hiểu!" Lăng La Sát thấy khuyên không nghe, đành phải nhìn phía trước, 13 người này, chỉ sợ là phạm vào đại kỵ, nếu không cũng sẽ không ở trước mặt mọi người thẩm tra xử lý, có lẽ Chị Thất không cần một ngày nào

đó, chờ một chút sẽ rõ ràng thôi.

Một đầu trục ‘phủ’ một tiếng quỳ xuống, run giọng nói: "Không nên buôn bán súng ống đạn dược!"

Hàn Dục ‘vèo’ một tiếng, rút súng lục ra, nhắm ngay ót người đàn ông ‘Pằng’ một tiếng bắn ra, nhìn đầu trục ngã trong vũng máu, không hề đồng tình, bên này đại ca không ngừng đem súng ống đạn dược từ nước ngoài mang về Trung Quốc, bọn họ thì ngược lại, không ngừng đem đạn dược trong nước buôn bán ra nước ngoài, thật sự cho rằng bọn họ không biết?

"Xoạt!" Toàn thể buồng chén đĩa xuống, lại không dám động, thì ra chuyện này, quả thật muốn chết.

Trình Thất cũng bị hoảng sợ đến vứt bỏ đĩa, mẹ nó, chém đầu trong bữa cơm a, xoa một chút mồ hôi lạnh: "Lăng muội, các người không buôn bán súng ống đạn dược sao?" Trời ạ, cái này không thể nào chứ?

"Súng ống đạn dược vẫn bị Long Hồ một mình nắm lấy, Nhị gia ký hợp đồng với quốc gia, hơn nữa chỉ cho vào, không cho phép ra, súng ống đạn dược đang ở trong tay anh ta, chúng tôi không dám dính vào!" Thật ra Lăng La Sát thấy nhưng không hề sợ, một bộ chuyện như vậy rất thường xảy ra.

Ký hợp đồng với quốc gia? Trình Thất lại nhìn thấy một người nữa gục xuống, rơi vào trầm tư, quốc gia sẽ ký hợp đồng với xã hội đen? nhưng chỉ cho vào không cho phép ra, chẳng những có thể tăng cường thực lực cho quốc gia mình, còn có thể làm suy nhược thể lực nước khác, những thứ này đều dựa vào dưới chân Long Hồ, một khi vi phạm hiệp ước, quốc gia nhất định cho rằng bị lừa dối, mạnh mẽ truy cứu, Châu Á không còn đất để cho Lạc Viêm Hành đặt chân.

Nhưng. . . . . Anh ta có thể đi những quốc gia khác phát triển mà? Tại sao nhất định phải ở chỗ này? Chẳng lẽ Trung Quốc có thứ gì đó mà anh ta phải tìm sao? Dù sao cô không cảm thấy người đàn ông này là một người yêu nước, hoàn toàn không nghĩ ra.

‘Rầm rầm rầm!’ Liên tục hơn mười phát súng, một đám đầu não các bang phái ôm hận xuống cửu tuyền, vì trấn an lòng người, Lạc Viêm Hành đứng lên nhìn tất cả mọi người giáo dục: "Các người cũng đừng trách tôi không niệm tình xưa, những năm này các người tại sao có thể bình yên vô sự? Tại sao quốc gia không mạnh mẽ dẹp tan các người? Dĩ nhiên chúng ta bị bọn họ lợi dụng, một khi các người không hề có giá trị lợi dụng thì bọn họ sẽ bảo vệ các người sao? Một quốc gia, quan tâm nhất là cái gì? Là vũ khí, các người không ngừng đem thứ bọn họ quan tâm nhất đưa cho kẻ địch bọn họ, có thể dùng tung sao?"

"Không thể!" Tập thể hô hào.

"Tôi biết không được đem lấy những thứ đồ này chuyên chở ra ngoài là một tổn thất lớn, nhưng làm người phải biết thỏa mãn, buôn lậu thuốc phiện còn chưa đủ để các người tiêu xài? Tôi nói rất nhiều lần rồi, súng ống đạn dược không thể chạm vào, các người lại cứ không nghe, chuyện này tôi phát hiện chậm trễ, nãy người bọn họ sẽ liên lụy cả Long Hồ Hội chúng tôi, chúng tôi ngã, các người còn có đất đặt chân sao?"

Đoàn người rũ xuống suy nghĩ một chút hơn thiệt, thức thời lắc đầu: "Không có!"

Quả thật không có an toàn như vậy, lấy hiện tại mà nói, không có Long Hồ Hội, bọn họ nào dám tụ họp trắng trợn như vậy? Lấy ở đâu giờ phút an tâm này? những người đầu não Hắc bang tụ họp, lo lắng nhất chính là sẽ bị một lưới bắt hết, mà bây giờ không một chút lo lắng, có người bên trong làm bảo đảm sao!

"Bọn họ lợi dụng chúng ta, không phải chúng ta cũng lợi dụng bọn họ sao? Liên quan đến chuyện này, rất khó bảo vệ tánh mạng, tôi không hy vọng sau này còn người đến thách thức phần an bình này nữa, quyết không dung túng!" Tức giận ném đĩa xuống: "Giải tán!"

"Nhị gia, ngài yên tâm, sau này chuyện súng ống đạn dược, cho dù là trong nước, chúng tôi cũng sẽ không ham muốn nữa!"

"Xin ngài bớt giận, ý của ngài chúng tôi đều hiểu, mấy người này quả thật đáng chết, vì bọn họ mà tức giận không đáng giá!"

"Vậy chúng tôi đi đây!"

Nơi dễ xảy ra chuyện, không một người nào dám ở lại nữa, thoáng chốc đập chết mười ba người đứng đầu bang hội, chuyện này nói rõ một vấn đề, Lạc Viêm Hành hoàn toàn nắm giữ quyền sinh sát của tất cả mọi người, lúc này đang ở trung tâm thành phố, quá đáng sợ.

Bọn họ đi xong, hai tay của Trình Thất vẫn còn run run, chỉ buôn bán súng ống đạn dược thì phải bán chết trước mặt mọi người, như vậy cô. . . . . Chẳng phải là nên ngủ mê phanh thây sao? Chờ cho Lăng La Sát cũng đi, sau đó đứng dậy dẫn bọn thủ hạ từng bước từng bước đến gần người nắm quyền, hiện tại bốn bề vắng lặng, chẳng lẽ anh trước cường dân sau giết chết chứ?

Muốn bắt đầu lại, cũng phải hỏi sao, lau một chút mồ hôi, vượt qua từng thi thể, nhìn về phía gương mặt lạnh lùng của người đàn ông, âm ừ nói: "Chuyện này. . . . . Nhị gia, tôi. . . . ."

"Nói!" Lạc Viêm Hành xoa xoa huyệt Thái Dương đau nhói, nhìn chăm chăm mặt bàn, cũng không thèm nhìn nhưng không nhìn được quay lại.

"Là như vậy, Phi Vân Bang chúng tôi muốn bắt đầu lại, không biết ý của anh thế nào?"

Hàn Dục thiếu chút nữa cũng cầm rơi xuống đất, bây giờ đại ca đang nổi nóng, người phụ nữ này còn dám tới trêu chọc? Hơn nữa tại sao da mặt cô ta dày như vậy? Làm loại chuyện đó, có can đảm đề xuất yêu cầu?

Lạc Viêm Hành nhủ mày, trong nháy mắt dường như cũng không ngờ tới người phụ nữ này lại nói chuyện này, đối với chuyện cũ chẳng những không xin lỗi, ngược lại còn. . . . . khỏe mắt giặt giặt, ngược mắt: "Cô cứ nói đi!"

"Ha ha, tôi nghĩ anh cũng sẽ không để ý chứ? Chúng tôi cũng chỉ vì tìm con đường sống, anh nhìn anh xem, rất uy phong a, nhiều người cầm đầu ngược nhìn như vậy, rất có phong thái Tây Sở Bá Vương, đã sớm nghe nói qua về anh, ngưỡng mộ như sông Hoàng Hà vỡ đê, anh chính là tấm gương để chúng tôi học tập, anh. . . . ." Nói như thế nào đây, gân xanh cũng nổi lên? Run rẩy nhìn một chút thi thể dưới chân: "Những người này đáng chết!"

"Hả? Tại sao đáng chết?" Lạc Viêm Hành nhủ mày.

"Bọn họ đơn giản cũng không hiểu được nỗi khổ tâm của anh, không phải anh vì bảo vệ cho bọn họ sao? Lòng tốt được đáp lại bằng lòng lang dạ thú, anh tội gì vì bọn họ mà tức giận!" Anh tức giận cũng phải đợi lão nương đi a, rốt cuộc có đồng ý hay không? Gấp chết cô.

Lạc Viêm Hành nghe vậy thở dài một tiếng: "Từng người một, trong lòng luôn ôm may mắn, mãi mãi không hết tham lam!" Không biết như vậy sẽ sớm hại chết mọi người bên cạnh.

Trình Thất Liên gật đầu liên tục, giống như chó Nhật vì người đàn ông rót đầy một chén nước: "Anh nói rất đúng, như vậy chuyện của tôi?"

"Chuyện gì?" Một tên đàn ông không hiểu, ngẩng đầu?

Một cô gái nào đó ngây ngốc, con mẹ nó, tôi nói nhiều như vậy, còn hầu hạ anh uống nước, lại hỏi cô chuyện gì? Nén nhịn lửa giận, cười nói: "Là chúng tôi có thể làm lại không?" Chờ, một khi đồng ý, tương lai ngồi ở chỗ này nhất định là cô, đến lúc đó không thể không giết chết anh ta.

Lạc Viêm Hành uống xong trà thơm, vô cùng nghiêm túc suy nghĩ một hồi lâu, sau đó lắc đầu một cái: "Chuyện này sao, sợ rằng có chút khó khăn!"

"Khó cái gì khó? Lạc Viêm Hành, anh không cần quá đáng, tôi cũng nghèo túng như vậy rồi. . . . ." Giơ tay lên, vừa muốn rất bắt kính vỗ vào trên đỉnh đầu của người đàn ông, thấy Hàn Dục móc súng, bỗng chốc đem bàn tay nhỏ bé trên không trung lấy xuống đường cong một tuyệt đẹp, sau đó chuyển thành quạt gió: "Ha ha, hôm nay rất nóng, Nhị gia, anh xem, dù sao tôi cũng đứng đầu một bang, nhưng nghèo đến nỗi đục tường trộm cắp, đầu đường xó chợ rồi, có lúc cạy cứt mũi cũng không nỡ ném bỏ!"

Hàn Dục và Bạch Diệp Thành ghét quay mặt, đây chính là người phụ nữ trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

Trình Thất càng nói càng kích động, thiếu chút nữa quỳ xuống ôm bấp đùi người đàn ông gọi tổ tông: "Hơn nữa, chúng ta lẫn lộn cùng một khu vực đấy, tôi nghèo túng như vậy, anh cũng không mất mặt sao? Chúng tôi làm ăn nha, mọi người cùng nhau kiếm tiền, có cơm cùng nhau ăn, đây chẳng phải là nếp sống xã hội mới sao? Nhị gia, anh ăn thịt cũng để lại cho chúng tôi một chén súp a, bây giờ không có súp, có canh hẹ cũng được, cũng không thể để cho anh em chúng tôi nhìn anh ăn, nghe mùi không thể no được, chúng tôi cũng muốn ăn cơm, tôi biết anh không thêm nhìn chút tiền chúng tôi kiếm được, nhiều nhất cũng chỉ lớn bằng móng tay của anh, có câu cứu một mạng người hơn xây 7 phủ đồ. . . . ." Làm liền một mạch, cuối cùng dừng lại, nghiêng đầu nhìn về phía Đông Phương Minh ý hỏi: "Phủ Đồ là cái gì?"

Đông Phương Minh còn đắm chìm trong tài ăn nói của đại tỷ mình, dần dần nói: "Bảy tầng tháp!"

"Chúng tôi 34 người. . . . . Thi đồng nghĩa với việc anh xây được 238 tầng tháp, mấy đời anh cũng không ở hết a, anh cần gì phải gây khó dễ một chút tiền chứ? Mặc dù tôi biết người càng nhiều tiền càng hẹp hòi, dĩ nhiên, tôi biết rõ anh nhất định không phải người nhỏ mọn như vậy!" Vô thức đã xen vào một chút hài hước, đôi tay nhào nặn trên bàn vai người đàn ông.

Đám người Ma Tử nhìn thấy như vậy cũng rung động, Chị Thất, chỉ đi tù năm năm cũng không phải hoàn toàn không chỗ tốt nha, nói hài kịch cũng học được!

Nói như đạn bắn không ngừng, một người đàn ông nghe vậy phiền muộn day day thái dương huyết, đứng lên nói: "Cũng không phải là không thể, sau khi Phi Vân Bang phải đổi thành một đường của Long Hồ Hội!"

Trình Thất nhanh chóng vỗ vỗ đầu vai người đàn ông, chân chó cúi người: "Cái này là tất nhiên, cái này là tất nhiên!"

Lạc Viêm Hành rất buồn cười, cúi thấp người, đem môi mỏng dán lên vành tai người phụ nữ: "Gặp lại!" Đứng thẳng sải bước nhanh đi khỏi, khoe môi dần hiện ra một cười yếu ớt, nhớ lại một đêm kia, hưng hân đi đâu rồi, không đi làm diễn viên thật là nhân tài không được trọng dụng!

Trình Thất thở ra một hơi, vừa đứng dậy vừa nói: "Gặp lại!" Gặp lại sao, cũng không muốn gặp lại nữa, sợ hết hồn hết vía nhìn bọn thủ hạ, thấy vẻ mặt cũng màu gan heo, không đứng, nên vui vẻ mới đứng, tại sao lại. . . . .

Một đường của Long Hồ. . . . .

"Lạc Viêm Hành, con mẹ nó, mười tám đời tổ tông nhà anh, tên già kia, không đồng ý thì thôi, lão nương cũng không tin cách xa Long Hồ của anh sẽ không sống được!" Con bà nó, dám đùa cô, còn là Phi Vân đường, nghĩ thật tốt, cùng lắm thì tự mình làm, có bản lĩnh tới bói móc, hùng hăng hỏ hỏ từng mất về phía bọn thủ hạ: "Còn đứng làm gì? Lấy lại hai chai rượu, đi!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đàn ông cũng sẽ đau sao

"Ha ha!"

Vừa bước vào thang máy, cửa còn chưa kịp khép lại, khuôn mặt như núi băng ngàn năm không đổi dường như trong nháy mắt bị nham thạch nóng chảy hòa tan, nghe người phụ nữ vô cùng tức giận mắng chửi, cũng không giận, ngược lại tràn ra nụ cười, cho đến khi mấy nữ phục vụ canh giữ ở cửa thang máy nhìn thấy trở mặt, đây là Hội Trường luôn nghiêm cần sao?

Nhưng cười lên rất đẹp mắt, chỉ tiếc thời gian quá ngắn, cánh cửa đã ngăn cách cái đẹp ở bên trong, có câu nói là điên đảo cả đời, cũng chẳng qua như thế.

Lạc Viêm Hành một tay cầm vào túi quần, một tay đẩy đẩy gọng mắt kính màu vàng được chế tạo đặc biệt, khẽ vuốt cằm che giấu luồng cuống, bắt đầu đi lặc đầu, giương môi nói: "Biết tại sao tôi không giết cô ta không?"

Sớm bị nụ cười kia dọa sợ, Hàn Dục và Bạch Diệp Thành dần dần lắc đầu một cái, chẳng lẽ đại ca bị quỷ ám sao? Bị chửi vẫn vui vẻ như thế? Không thể tưởng tượng nổi, có thể nói, kể từ lúc anh năm tuổi, sau khi bà cụ chết, liền nói vĩnh biệt với cái chữ 'cười' này, ngày hôm nay. . . . . Đáng sợ nhất là đang trong trạng thái cực kỳ tức giận, còn có thể vui vẻ như vậy, nếu là trước kia, khẳng định sẽ tìm ai đó để khai đao.

Hơn nữa từ sau khi anh bắt đầu tỉnh lại, đến nay cũng không đề cập tới chuyện mọi người làm việc bất lực, trong đầu đều là người phụ nữ kia sao? Cũng không phải là kẻ ngu, có câu nói khác phải hấp dẫn nhau, nhưng. . . . . người phụ nữ kia cầu thả, cả ngày hùng hùng hổ hổ, giống hệt một người đàn ông, khẩu vị của đại ca cũng quá nặng chứ?

Không phải là nhìn vừa mắt rồi chứ, đại ca thường thức không có kém như vậy!

"Từ trên người cô ta, tôi nhìn thấu thiếu sót của các người!" Lạc Viêm Hành nghiêng đầu nhìn thẳng vào mắt hai tên thù hạ, đặc biệt là Bạch Diệp Thành, thấy đối phương có ý khinh thường, liền giận tái mặt hừ lạnh nói: "Một người phụ nữ cũng không lúc nào quên vì sự nghiệp phấn đấu, vì anh em tình thâm mà bỏn bẻ, mà cậu, cả ngày chỉ biết sống mơ mơ màng màng, Diệp Thành, bởi vì cậu nhất thời ham mê nữ sắc, thiếu chút nữa vùi dập cả Long Hồ vào hiểm cảnh, không cảm thấy xấu hổ sao?"

Bạch Diệp Thành lúng túng gãi gãi cái ót: "Đại ca, tôi biết rõ tôi có tội, nhưng anh cũng không thể nói tôi không bằng một phụ nữ lưu manh như vậy chứ?" Anh và cô ta, quả thật khác biệt như trời và đất, làm sao có thể đánh đồng?

‘Àm! ’

"Úmnh!"

Hàn Dục nhanh chóng lắc mình, né tránh, đụng trúng thân thể cao lớn, đối với lần này, mặt không đổi sắc.

Lạc Viêm Hành xoa xoa cổ tay, cũng không quay đầu lại đi ra khỏi cửa chính thang máy, dẫn đám người chạy thẳng tới nhà để xe, giờ khắc này Hàn Dục có một chút cảm ơn Trình Thất, lúc này tâm trạng của đại ca tốt như vậy, không cần nom nớp lo sợ, nếu không, người bị đánh là anh ta rồi, chết cũng nghĩ không ra người phụ nữ kia rốt cuộc đáng giá ở chỗ nào mà anh ấy thường thức như vậy, hay là vì nhìn anh ấy không thấy? Làm đem khủng long thành tiên nữ?

"Bạch Diệp Thành làm việc bất lực, tạm cách chức, ngày nào đó suy nghĩ sẽ hiểu rõ, viết một bản kiểm điểm!" Đối với người phạm sai lầm, có thể nói là Thiết Diện Vô Tư, không chút nào niệm tình anh em.

Hàn Dục vừa lái xe vừa gật đầu, dù sao anh em kết nghĩa, nên giúp một tay lúc thuận tiện: "Anh Hành, khi nào thì để cho anh ấy trở lại?"

Lạc Viêm Hành tròn mắt nhìn người nhiều chuyện một cái, lạnh lẽo: "Vậy phải xem đến khi nào thì cậu ta viết tốt, viết không tốt thì vĩnh viễn ở nhà úp mặt vào tường sám hối!"

Chuyện này. . . . . Cũng quá nghiêm trọng đi? Từ trước đến giờ Diệp Thành rất cao ngạo, kiêu kỳ nhất là ở trước mặt thủ hạ không cách nào ngăn đầu, bây giờ đại ca cho ăn thiết quyền, trách ai đây? Bản thân không có tiền đồ, cả ngày trong đầu chỉ có phụ nữ, quả thật nên sửa chữa một phen, nếu không, làm thêm mấy lần nữa, e rằng Long Hồ sẽ không còn đất để anh ta đặt chân.

Lạc Viêm giống như gặp phải vấn đề khó khăn, khó có thể mở miệng, suy đi nghĩ lại, cúi đầu nhìn báo cáo trong tay, nhân nhả hơi: "Lần đầu tiên của người đàn ông cũng sẽ đau sao?"

Đôi tay nắm giữ tay lái thiếu chút nữa trượt ra, Hàn Dục không hiểu, ngẩng đầu nhìn về phía kính chiếu hậu, thấy vẻ phớt tình của mặt đại ca mới yên lòng, tại sao lại vô duyên vô cớ hỏi cái này? Hai gò má trắng nõn ửng hồng, lắc đầu một cái: "Tôi cũng chưa tự thân trải nghiệm qua, chuyện như vậy, anh nên đi hỏi Diệp Thành, anh ấy rất thành thạo!"

Thấy đại ca bất mãn nhú mày, tiếp tục nói: "Về luôn gió mặc gió, đột nhiên đi vào không gian nhỏ hẹp như vậy, nhất định là không thích ứng, hơn nữa chỗ đó của người đàn ông vô cùng yếu, làm mạnh có lẽ sẽ đưa đến nhiều chỗ rách da, nhưng ở trong sách nói, dịu dàng một chút, căn bản không có vấn

đề gì!" Hai đảng này rầu thảo luận chuyện này, cũng quá lúng túng.

Lạc Viêm Hành lại lắc đầu một cái, cho dù dịu dàng một chút cũng không muốn nếm thử nữa, có thể thấy được đêm hôm đó đối với anh hoàn toàn tạo thành bóng ma cực lớn trong lòng, bất cứ đau đớn nào cũng có thể chịu đựng, duy nhất chỉ có nơi khó xử này, không chịu nổi.

"Thật ra màn dạo đầu làm tốt thì rất thoải mái!" Không phải ngay cả máy bay Đại ca cũng không đáp được chứ? Vậy thật là đủ thảm, lần đầu tiên chẳng những không được phát tiết, còn bị giày xéo như vậy, không trách được thờ ơ, ông trời ơi, chẳng lẽ từ đây về sau anh ấy sẽ không gần gũi với phụ nữ nữa?

Chuyện này khá nghiêm trọng, hơi không chú ý sẽ không có con cháu nối dõi.

Lạc Viêm Hành thờ dài vô cùng bất đắc dĩ, nói sang chuyện khác: "Cậu đi chuẩn bị một chút, buổi tối hẹn Trần Vĩnh Bình đến hộp đêm, có một số việc phải trao đổi một chút!"

"Tốt!" Hàn Dục âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nếu tiếp tục hỏi vấn đề này nữa, anh ta thật đúng là không đáp được, chẳng lẽ vì ứng phó đại ca, anh ta cũng nên đi tìm phụ nữ thử một chút? Người đời đều nói, lý tưởng lớn nhất của người đàn ông chính là thể thiếp thành đàn, nhưng anh ta nhìn thấy cha mẹ mình giống như đôi Thần Tiên, người đẹp dễ kiếm, tri âm khó cầu.

Đôi mắt ra thiên hạ, người đẹp khuynh quốc nhiều vô số kể, đã thấy nhiều, ngược lại không có hứng thú, anh ta tin tưởng trời cao sớm an bài cho anh ta một cô gái có một không hai, ưu tú hơn người, tìm không được cô gái này, cam nguyện cả đời không lập gia đình.

Trong thang máy, Bạch Diệp Thành thê thảm che ngực đứng lên, một quyền này của đại ca, thật là độc ác, ngũ tạng lục phủ cũng gần lệch khỏi vị trí, đường đường là phó đồng sự Long Hồ, lại phải đi học tập một lưu manh đầu đường xó chợ, còn không bằng trực tiếp giết anh ta cho rồi, vừa vặn có thể an tâm chơi bởi trắng hoa mấy ngày, đợi đại ca bớt giận, tự nhiên sẽ tìm anh ta về.

Trình Thất bên này, sau khi mạnh mẽ đem rượu trả lại, về đến nhà cùng các anh em bắt đầu bàn tính đối sách: "Chúng ta không thể nản chí, nên làm cái gì thì làm cái nấy, nếu Long Hồ tìm đến gây phiền toái, chúng ta chống lại, hơn nữa chúng ta là bang hội nhỏ, anh ta cũng tội gì cả ngày nhìn chằm chằm không thả, một khi có cơ hội trở mình, anh vẫn dám giơ đuốc cầm gây chèn ép, anh ta có quyền thế, chúng ta có đầu óc, hãy cùng anh ta đấu trí, đấu dũng tới cùng!" Cứ cho rằng như vậy thì cô không gượng dậy nổi sao? Làm cho anh ta tỉnh mộng.

"À? Chị Thất, chúng ta chỉ có một ít người thế này, đấu với anh ta? Quá gượng ép đi?"

"Đúng vậy a, chị cũng thấy đó, Long Hồ nói một câu, ngay cả Hắc Lão Quỷ Châu Á cũng đến!"

"Đừng nói là Long Hồ Hội, trường hợp hôm nay, tùy tùy tiện tiện lấy một. . . . . Đại Tam đang ở Lam Bang mà nói, cũng có thể hại chết chúng ta!"

"Nói đến Đại Tam, bây giờ ông ta đang tìm cách hại chúng ta!"

Trình Thất một chút cũng không lo lắng, giữ xi gà, lắc lắc bắp chân dựa vào thành ghế, chê cười: "Các người cho rằng hôm nay tôi và Lăng La Sát kết thân là vì rượu gặp tri kỷ? Người phụ nữ này, ngay từ cái nhìn đầu tiên, tôi biết ngay cô ấy muốn cái gì nhất!"

"Là cái gì?"

"Nếu không tại sao nói các người không đấu lại một tên Mạc Trung Hiền? Không có một chút cái nhìn, Lăng La Sát này muốn cái gì, ngay cả chính các người nói đến cô ấy thì bộ dạng giống như chuột nhìn thấy mèo, đánh chết chồng của mình, người ngoài không khỏi xa lánh cô ấy, loại người như thế, ước muốn đơn giản nhất chính là một tri âm chân thành, mà tôi vừa vặn cùng cô ấy là người cùng đường, có bao nhiêu người phụ nữ gánh vác nỗi cái danh hiệu đại tỷ này sao? Tôi đoán nhất định cô ấy sẽ không từ chối tôi lấy lòng, cái này không phải đã thành công sao?" Mặc dù lúc đầu suy nghĩ có chút hèn hạ, muốn dựa vào cô ấy để bảo vệ chúng ta, nhưng thích nhất định là có.

"Ôi trời, tại sao tôi lại quên Chị Thất mới kết giao Lăng Gia Bang chứ, có Lăng La Sát chống đỡ cho chúng ta, bọn người Đại Tam khẳng định không dám làm loạn, Chị Thất, chị thật là mưu tính sâu xa, bội phục, bội phục!" Thì ra là Chị Thất cùng người phụ nữ kia kết giao là vì bảo vệ chúng ta, bọn họ cũng không nghĩ đến điểm này, còn tưởng rằng Chị Thất chỉ là đơn thuần thích đấy.

Trình Thất thấy vẻ mặt hài lòng của các anh em, liền cảnh cáo nói: "Mặc dù chúng ta thân thiết Lăng Gia Bang là có mục khác, nhưng nếu cô ấy gọi tôi một tiếng chị, từ nay về sau, cô ấy chính là em gái của Trình Thất tôi, không cho phép bất cứ ai buông chuyện nói xấu chúng tôi, sau này cô ấy chính là nửa Bang chủ của các người, ngày sau nếu có cơ hội, tôi nhất định cùng với cô ấy kết nghĩa kim lan." Cho dù vào nước sôi lửa bỏng, không chối từ.

Phi Vân Bang, cái khác không có, chỉ có tình bạn bè, tình thân vì nghĩa chân chính!

Lăng muội a lăng muội, ở trên thế giới này, tôi cảm giác không phải chỉ mình cô cô độc, hi vọng sau này chúng ta thật sự có thể trở thành bạn bè sống chết có nhau, ai nói phụ nữ chỉ có thể ở nhà giúp chồng dạy con, an phận giữ mình?

"Chị Thất, Kỳ Dịch tìm chị ở bên ngoài!"

"Hả? Vừa đúng, cửa hàng chúng ta khai trương còn phải nhờ anh ta giúp một tay làm chứng nhận buôn bán, các người cũng phải bàn tính xem, chọn ngày tốt khai trương!" Aiz, lại bị cần nhand là rầy, ai kêu cô có việc cầu người?

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Tâm linh tương thông một chút

Tại một góc than đá chất đống như núi, cả người đứng đắn, công chính nghiêm minh, hai tay người đàn ông đang chấp sau lưng, ngửa đầu nhìn bầu trời xa xa, tỉnh tỉnh đứng đắn kiên cường không cho phép anh cợt nhả, có thể nói vô cùng lạnh lùng, cảnh phục màu đen cẩn thận tỉ mỉ, huy hiệu quan hàm trên bả vai đại biểu trường một tổ, nón cảnh sát ngay ngắn cài cách đỉnh đầu, vốn cảnh tượng dơ bẩn không chịu nổi, cũng vì một người mà trở nên sáng lạn.

Trình Thất vừa chậm rãi đi về phía người đàn ông, vừa cúi đầu không ngừng dùng sức xoa nắn gáy, hết cách rồi, dù là trước kia huy hoàng nhưng khi nhìn thấy người đàn ông này cũng không khỏi sinh ra lo ngại, có lẽ là một loại tôn trọng, dù sao quen biết hơn mười năm, mặc dù số lần gặp mặt không nhiều lắm, nhưng thiếu nợ ân tình, cuộc đời này cũng chưa hẳn có thể trả hết.

Cộng thêm vừa nhìn thấy mặt, lời nói cũng không thay đổi, không phải khuyên cô bỏ xuống đồ đao, chính là lên lớp chính trị, dần dần trong đáy lòng ngược lại tự nhiên xem anh là một người anh trai, mặc dù nói cũng không xuôi tai, nhưng cô biết, anh thật lòng hi vọng cô có thể sống vui vẻ, vì phần thật lòng này, nếu không hài lòng, cũng sẽ không phản đối.

Trông mắt Kỳ Dịch thoáng liếc qua, trên cao nhìn xuống, vừa thấy cô gái này ăn mặc cầu thả, mày kiếm chột nhẵn lại.

Trình Thất biết anh lại bắt đầu bắt mẫn với cô, nâng cằm trên ghẹo nói: "Thật ra ở trên thế giới này, người tôi không muốn nhìn thấy nhất chính là anh, biết tại sao không?"

Nghe vậy, đáy mắt người đàn ông thoáng qua lạnh lùng, hít thở sâu, quay mặt lạnh nhạt nói: "Không làm việc trái với lương tâm, cần gì phải sợ tôi?"

"Anh xem, anh xem, anh vốn là như vậy, Kỳ Dịch, anh cũng chỉ lớn hơn tôi hai tuổi mà thôi, đừng giống như cha tôi, có lúc tôi cũng nghi ngờ, kiếp trước anh có phải là cha ruột của tôi hay không, anh cảm giác tôi làm tất cả mọi chuyện đều sai, mỗi lần đều phải giáo dục nửa ngày, anh không cảm thấy mình trông nom quá nhiều sao? Xem như cha tôi còn sống, ông ấy cũng là sẽ ủng hộ tôi, ông ấy cũng không quản, tại sao anh quản làm gì? Tôi cảm thấy cách làm của anh không hợp đâu!" Phiền não chống nạnh, xoay người không muốn nhìn lại.

Đáng ghét, cũng biết không có chuyện gì tốt, cô cố gắng như vậy, tại sao anh cũng không tán thành cô vậy?

Kỳ Dịch xi mũi coi thường: "Ít ra cách của tôi làm, sẽ không để cho tôi chui vào tù, càng không để cho tôi cả ngày lo lắng đề phòng sẽ bị người ta làm thịt, nhận được đồng tình của quần chúng, mà cô thì sao? Chuột chạy qua đường, người người kêu đánh, Trình Thất, năm năm cơm tù, còn chưa ăn đủ sao?"

"Người người kêu đánh? Chẳng lẽ không đi đường này, cũng sẽ không có người người kêu đánh sao? Đã từng như thế, tôi cũng chỉ là cùng đường, hoàn toàn bất đắc dĩ mới lưu lạc đầu đường xó chợ, anh nói quần chúng đối với tôi thế nào? Đi tới chỗ nào cũng bị kỳ thị, chê tôi bẩn, muốn ăn một chút, còn muốn tôi đập đầu, lấy cái bánh bao, mỗi lần đều muốn bị đuổi theo mấy con phố, con nhà ai trộm đồ, cũng đổ cho tôi lấy, những người đó năm lần bảy lượt đuổi tôi, tại sao? Nếu không có sự phụ tôi giải thích, không biết tôi lưu lạc tới nơi nào, nếu không phải đi con đường này, có lẽ tôi sớm bị bọn họ đánh chết, bây giờ anh tới nói cho tôi biết, tôi lựa chọn sai, anh không cảm thấy rất buồn cười sao?"

Đến giờ thậm chí cũng không quên được hình ảnh lúc bị người ta cả ngày đuổi đánh, thật may là quen biết rất nhiều anh chị em, người nào lén áp, liền đập quán của người đó, những người đó mới không dám khi dễ cô, hôm nay muốn cô vứt bỏ những anh em này không để ý tới là không thể nào! Cho dù Thiên Vương lão tử cũng đừng mơ tưởng!

"Cô cái chày cái cối, chết cũng không hối cải!" Kỳ Dịch thở hỗn hển, hận không được trực tiếp dùng bạo lực đánh cho cô gái này tỉnh ra, bốn mươi năm nhưng năm năm có thể ra ngoài, mà không có sự giúp đỡ của người bên ngoài, quả thật giết này mình, biểu hiện thật tốt mới có thể được? Vừa ra tới lại không chút nào quý trọng, tích cực như vậy chính là vì ra ngoài để trở lại con đường cũ sao?

"Hừ! Mỗi lần nói không lại, chính là cái chày cái cối, tôi nói là sự thật, tôi còn không ngại nói cho anh biết, trừ phi tôi chết, nếu không vĩnh viễn không thể nào!" DDLQĐ. Cô tôn trọng anh như vậy, không khích lệ cô xem như xong, mỗi lần đều là thái độ giáo dục phạm nhân, nếu không phải là còn có việc cầu người, thật muốn lập tức quay đầu đi.

Kỳ Dịch thấy cô gái này cũng không tức giận mà xa lánh, ngược lại có chút vui mừng, nhìn thái độ kiêu ngạo, ngược lại trong đáy mắt sinh ra chút đau lòng: "Hôm nay không phải tìm cô gây gỗ, theo tôi đi uống một chén!" Không cho từ chối xoay người dẫn đường.

"Ai muốn gây gỗ với anh!" Trình Thất nói lăm nhăm, cho đến khi ngồi lên xe cảnh sát xong, nhìn thấy người đàn ông vẫn nghiêm túc, nhớ tới nhiều năm qua chung đụng, không khỏi khi khi bật cười: "Không trách được còn chưa kết hôn, tìm ai cũng giống như kẻ thù giết cha. . . . . ok, ok, xem như tôi chưa nói gì." Vẫn chưa nói cái gì, ánh mắt giống như lưỡi đao, aiz, nghiệt duyên a nghiệt duyên, tại sao cô cùng loại người này chung đụng lâu như vậy?

"Đối với cô, thực sự chỉ có xã hội đen mới có không gian phát triển? Mới có thể làm cho cô trưởng thành?"

Một cô gái nào đó không cần suy nghĩ gật đầu: "Xã hội đen rất tốt, không cần lo ngại cái gì lễ nghĩa liêm sỉ, không cần vì nếp sống xã hội mà thận trọng,

tự do thoải mái phải không? Muốn làm gì thì làm nha, ai dám nói phê bình chỉ trích, không muốn để ý tới liền cười một tiếng cho qua, nếu để ý lời nói, trực tiếp giết chết họ là xong!"

Kỳ Dịch bất đắc dĩ lắc đầu, cuối cùng thở dài một tiếng kết thúc, vậy cô có biết như vậy sớm sẽ làm cho cô cửa nát nhà tan hay không? Khi đó hối hận, thì có ích lợi gì?

‘xì xèo, xì xèo, xì xèo’

Đôi đũa ở trên miếng sắt lật lật có quy luật, từng miếng thịt ba chỉ trở nên vàng ươm, tiếng người xung quanh ồn ào, buôn bán sung túc, Trình Thất cũng rất hưởng thụ loại không khí này, bưng lên một ly rượu tán thưởng: "Rất lâu không uống loại rượu trắng này rồi, không ngờ cũng đã năm năm, anh vẫn thích loại rượu này! Vẫn là quán đồ nướng này!"

Kỳ Dịch nâng chén chạm một chút, uống một hơi cạn sạch, cười khổ nói: "Có một vài thứ một khi đã quen thuộc rất khó thay đổi!"

Không biết lời này của anh có phải có thâm ý khác hay không, dứt lời, ngược nhìn cô không chớp mắt, thấy đối phương ngẩn đầu, cô rừ mí mắt tiếp tục rót rượu.

"Rất lâu không có bụng lỏng như vậy, còn nhớ . . . . . Bây, tám năm trước chứ? Tôi còn nhớ lần đầu tiên gặp anh, khi đó phạm vào chút chuyện, bị bắt đi vào giáo dục, dường như anh đi chơi với ông chú, không ngờ xin tha cho tôi, ông ấy mới tha tôi!" Nhớ tới chuyện cũ rất hoài niệm, kí ức này tốt đẹp nhất cuộc đời.

"Từ đó về sau, cô là ba ngày thì hai bữa đi vào làm khách!" Kỳ Dịch khinh bỉ liếc một cái.

"Không phải tôi cũng chỉ vì kiếm miếng cơm ăn sao? Hơn nữa mới vừa vào xã hội không lâu, xui xẻo a, luôn bị bắt tại trận, cũng may sau đó anh ở nơi đó công tác!" Những năm đó, động một chút là vào cục cảnh sát, nhờ có Kỳ Dịch nhiều lần cũng đại phát thiện tâm, chuyện cũ bỏ qua, nếu không sao lại có thể hòa đồng như vậy? Thấy người đàn ông chỉ tiếc rên sắt không thành thép liền khoe khoang: "Không tới hai năm, tôi đã học được thông minh, sau này các người có bắt được nhược điểm của tôi không? Không có chứ? Ha ha!"

Kỳ Dịch cười lạnh: "Đúng là không có, chỉ một cái chộp tay đã không còn đất sống! Xử một phát bốn mươi năm!"

Trình Thất lơ đãng buồn bực uống một hớp rượu: "Stop! Đó là tên cháu trai Lạc Viêm Hành này quá âm hiểm, anh ta đã sớm để mắt tới tôi, lại thu thập nhiều chứng cứ như vậy, tôi nghĩ không thể một năm, nửa năm, anh ta có bản lĩnh này, chỉ có thể nói, không sợ bị ăn trộm, chỉ sợ bị trộm nhớ đến, chỉ trách tôi quá tự mãn, cho rằng một bước có thể lên mây, sau này mọi chuyện sẽ cẩn thận hơn! Hơn nữa, không phải năm năm cũng đã ra rồi?" Đây chính là bản lĩnh.

"Cô thật sự cảm thấy vinh quang!" Kỳ Dịch lại lắc đầu, dường như người này nhất định thành gỗ mục rồi.

"Quên đi, không nói về tôi nữa, tránh cho một hồi lại phải tranh cãi, nói về anh một chút đi, đang êm đẹp, tại sao mời tôi uống rượu?" Cũng một bộ dạng đồng ý với đối phương hết hy vọng chuyện của mình, ai có chí nấy.

"Tại sao cô đồng ý ra ngoài uống rượu với tôi?" Kỳ Dịch gấp một chút thức ăn đặt vào trong đĩa cô gái, không trả lời mà hỏi lại, trong con mắt thâm thúy có chút mong đợi, chẳng lẽ rốt cuộc thông suốt?.

Đóa hoa nở hơn mười năm, rốt cuộc đến một ngày kết trái?

Con người của cô gái nào đó xoay xoay, vô cùng khéo léo nói: "Là như vậy, anh cũng biết chúng tôi lăn lộn được thế này, dù thế nào cũng phải có người che giấu tai mắt chứ? Cho nên tôi muốn trước mở cửa hàng rượu thuốc lá, chẳng qua làm giấy phép buôn bán vẫn có chút phiền toái!" Vẫn hết sức phân đôi cô làm chuyện này, cũng sẽ không đồng ý chứ?

Kỳ Dịch đang gấp thức ăn cho cô gái, động tác dừng lại một giây, sau đó tối tăm trừng mắt: "Vì chuyện này mới ra ngoài?"

"Ừm. . . . . Chẳng lẽ anh lại cho rằng tôi thật muốn uống rượu? Các anh em của tôi đang ở nhà ăn trầu nuốt rau, tôi làm sao không biết xấu hổ một mình hưởng thụ?" Về mặt anh sao thế? Chẳng lẽ cô còn có lý do khác sao?

Người đàn ông lại cố gắng hít sâu, không nói hai lời, đem đĩa thức ăn ngon trước mặt cô gái bưng trở về: "Nói trên đời này không có lương tâm nhất, không ai có thể hơn Trình Thất cô!"

"Wey wey wey, đưa thứ đó ra chỗ khác làm gì, mang lại cho tôi!" Đoạt lấy cái đĩa, há miệng cắn ăn, nhìn bộ dáng là đồng ý rồi, vui mừng nói: "Tự nhiên còn một lý do nữa cũng là vì muốn nghe chuyện phiền lòng của anh, nói một chút, tại sao muốn tới uống rượu? Trước kia mỗi lần tới, cũng không như ý, thế nào? Thất tình?"

Kỳ Dịch khổ sở uống ừng ực 3 chén, bộ dạng thất bại: "Tôi không biết làm thế nào mới có thể để bọn họ hài lòng, kể từ khi vào cục cảnh sát, bọn họ bắt đầu lựa xương trong trứng gà, cái này cũng không đúng, cái kia cũng không đúng, tôi muốn. . . . . Dọn ra ngoài ở!"

‘Kỳ Dịch, lần này anh phải kết hôn đi, không muốn kết hôn cũng phải kết hôn, 28 tuổi rồi, thật muốn độc thân sao? Cũng không sợ người chê cười, anh không sợ mất mặt nhưng tôi sợ!’

‘Muốn kết hôn thì phải với cô, hôn nhân của tôi, ai cũng đừng nghĩ can thiệp!’

‘Anh anh anh. . . . . Anh muốn tôi tức chết mới vừa lòng phải không? Kỳ Dịch, anh đứng lại đó cho tôi, ời chào, tôi. . . . . Tên nhóc anh có gan thì vĩnh viễn cũng đừng trở về!’

Trình Thất đưa tay vẫy vẫy ở trước mắt người đàn ông: "Nghĩ gì thế? Thật ra muốn chuyển ra ở cũng được, dù sao cha mẹ của anh, tôi không chịu nổi, chẳng qua, con không chê mẹ xấu, nói thế nào bọn họ cũng ngậm đắng nuốt cay nuôi anh khôn lớn, giận dỗi đi ra ngoài yên tĩnh một chút, người giận trở về!" Khoảng cách sinh ra tốt đẹp nha!

"Tôi cũng nghĩ như vậy!"

"Rốt cuộc chúng ta tâm linh tương thông một chút rồi . . . . . cạn chén!"

Kỳ Dịch liếc cô một cái: "Không biết dùng thành ngữ cũng đừng dùng loạn!" Biết ý nghĩa tâm linh tương thông không? Nhìn thái độ giống như bạn thân thì im lặng không nói gì.

Trình Thất nghiêm túc gật đầu một cái: "Đương nhiên tôi biết, tâm linh tương thông! Bình thường dùng để chỉ hai người yêu nhau, trong lòng luôn suy nghĩ về nhau!" Nói cách khác, cũng là hai người nghĩ chuyện đến một chuyện, có gì sai sao?

Hai người yêu nhau. . . . . Nhịp tim Kỳ Dịch muốn ngừng đập, thật sự thông suốt? Cũng không phải là không thể, mỗi ngày vào cục cảnh sát nhiều phạm nhân như vậy, nhưng anh lại khoan dung chỉ một mình cô ngoài vòng pháp luật, có lẽ cô không biết, thật ra nguyện vọng lớn nhất của anh chính là làm một bác sĩ trị bệnh cứu người mà không phải đem từng người ép đến đường cùng.

Cả đời chưa từng cãi lời cha mẹ, chỉ có một lần đó say rượu, thiếu chút nữa đoạn tuyệt quan hệ cha con. Lần này, càng thêm không thể tách rời ra, vì những lời này, tất cả đều đáng giá, còn tưởng rằng tương tư đơn phương, con đường này vĩnh viễn không có kết thúc, thì ra là. . . . .

Yêu nhau, tại sao không sớm nói cho anh biết vậy? Lại dùng cách này tỏ lộ: "Thật ra nếu không phải là cô, tôi cũng sẽ không đợi tại cục cảnh sát nhiều năm như vậy!" Vứt hết óc đặc tội vì cô, đàn ông mà, dù sao cũng nên vì người trong lòng làm một chút chuyện, không được hoàn toàn, nhưng nói tình yêu luôn sẽ đến rất bất ngờ, quả nhiên là vậy.

"Vậy anh phải nên cảm ơn tôi!" Mặc dù không hiểu lời này của anh, nhưng nếu anh nói như vậy, vậy anh lên làm đội trưởng, hơn phân nửa là công lao của cô.

Kỳ Dịch dờ khóc dờ cười: "Đúng vậy, cảm ơn cô!" Đã bao nhiêu năm? Chưa từng có tâm tình vui vẻ như vậy, lần đầu tiên buông lỏng, tháo xuống nón cảnh sát, một đầu tóc mềm mại, có lẽ cô gái cũng là vô cùng căng thẳng, cho nên không lên tiếng nữa, mà anh cũng không biết phải sao phá tan bầu không khí lúng túng này, cũng muốn tìm cách ăn mừng thời khắc đáng quý này, khoe môi nhảy lên: "Đi hát?"

Trình Thất đang vui vẻ ăn, có chút bất mãn ngửa đầu: "Đi hát?" Anh lấy đâu ra tinh lực nhiều như vậy ?

Người đàn ông đem tất cả phản ứng của cô gái quy thành loại xấu hổ, không nói tiếng nào, đứng dậy, hai tay chống mặt bàn, cúi thấp thân hình cao lớn, không cho phép từ chối, ra lệnh: "Còn muốn chứng nhận, cũng đừng phản kháng vô ích!" Không để cho người ta có cơ hội đổi ý, xoay người móc bóp da, sải bước đi tới quầy, nở nụ cười ấm áp làm người ta như tắm gió xuân.

"Này, anh ấy cười, sáu năm rồi, lần đầu tiên tôi mới nhìn anh ấy cười đấy!"

"Cái này cũng không nhìn ra? Nhất định là thành công rồi!" Mấy viên thu ngân châu đầu ghé tai, khách hàng đã từng thường xuyên mang cô bé kia đến, họ đã sớm nhìn ra anh đối với cô không tầm thường rồi, hôm nay cuối cùng công đức viên mãn, nhìn thấy khách đã đến bên cạnh, viên thu ngân vừa thối tiền lẻ, vừa vui vẻ nói: "Kỷ tiên sinh, chúc mừng anh!"

Kỳ Dịch xoa xoa tay, có chút ngượng ngùng cái nút nón cảnh sát, gật đầu nói: "Cảm ơn!" Thì ra ngay cả người ngoài này cũng đã sớm nhìn ra, anh làm thật rõ ràng như vậy sao?

"Chúc các người sớm ngày kết thành vợ chồng, đến lúc đó đừng quên đến quán chúng tôi uống rượu mừng a, lần hai là chuyên để đặt tiệc cưới, lần sau nhớ mang theo bánh kẹo cưới!" Aiz! Người đàn ông tốt không phải kết hôn rồi thì chính là chuẩn bị cưới, thật hâm mộ Trình tiểu thư, khiến một người đàn ông ưu tú như thế khổ khổ theo đuổi vô số năm.

Trình Thất cũng không biết tình huống trước quầy, trong lòng vẫn lầu bầu, không phải là không vừa ý sao? Vì sao cười vui vẻ như vậy? Ông trời! Chẳng lẽ Kỳ Dịch thích viên thu ngân này chứ? Nghĩ đến nhiều năm qua, lần này đối với đối phương kiên nhẫn. . . . . Nhất định là như vậy, nếu không, đối mặt với cô ấy giống như kẻ thù giết cha rồi?

Ồi, chắc, chắc, chắc, nhìn bộ dạng bảnh bao này, lại có thể đối với cô ấy cũng cười nhẹ nhàng, sau khi cùng rời đi quán đồ nướng, mới trêu ghẹo nói: "Anh thích cô ấy?"

"Ai vậy?"

"Cô thu ngân đó!"

Kỳ Dịch đầu đầy vạch đen, gơ tay lên nhẹ nhàng vỗ về phía cái ót cô gái: "Nghĩ gì thế? Lòng tôi như bàn thạch, không có gì lay chuyển nổi!" Bày tỏ thật lòng, hung hăng vỗ ngực một cái, đưa ngực, cô coi anh là cái gì?

Vậy thì kỳ quái, vô duyên vô cớ cười không chút kiêng kỵ như vậy, được rồi, cô không phải là người quá nhiều chuyện, chỉ cần anh vui vẻ là được rồi, như vậy giấy chứng nhận buôn bán mới có hi vọng, hôm nay liều mình tiếp quân từ thôi.

"Không phải đâu? Anh xác định là nơi này?"

Bên trong phòng xa xỉ giống như hoàng cung, Trình Thất không biết là nên ngồi hay nên rời đi, thấy người đàn ông nhún nhún vai, rất lo lắng: "Kỳ Dịch, con mẹ nó, anh đừng quên anh là nhân viên công vụ, hành động cử chỉ phải khiêm tốn, chúng ta tùy tiện tìm một phòng khác là được! Anh không sợ người khác mượn cớ sao? Cô biết anh từ trước đến giờ không thiếu nhất chính là tiền, hơn nữa rất giàu có, chỉ là xài không được mà thôi.

"Lúc nào cũng có thể tùy tiện, nhưng hôm nay thì không được, ừ, cô thích nhất uống Burgundy rượu đỏ La Mã!" Không keo kiệt chút nào gọi lên bốn chai: "Tôi cũng không sợ, cô sợ cái gì?"

Nếu anh cũng không thêm đề ý, cô có cái gì không buông được? Giống như bảo bối cầm lên một chai than thở: "Oa, năm 1992, hơn 200 ngàn một chai, tên nhóc anh cũng không sợ bị lừa?" Dĩ nhiên, hộp đêm này cao cấp nhất thành phố sẽ không bán rượu giả, không biết ông chủ của nơi này là ai, lúc nào thì cô mới có thể có một sản nghiệp như vậy?

Đoán xem Trình Thất gặp ai!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Biểu hiện sai

Duyên phận luôn vô cùng xảo diệu, chỉ cách một bức tường, trong phòng Tổng Thống, yên tĩnh không tiếng động, Lạc Viêm Hành tỉ mỉ lật xem hợp đồng, sau đó lắc đầu nói: "Cái này chỉ sợ tôi không thể đồng ý với cậu!"

Hàn Dục nhàn nhạt nhìn người đàn ông ngồi phía bên kia, đã từng năm năm, sau năm năm, chính là mười năm, khẩu vị thật là càng lúc càng lớn.

Trần Vĩnh Bình không sao cả giải thích: "Cho tôi lý do!" Chẳng qua là thêm mười năm mà thôi, có khó khăn như vậy sao?

Lạc Viêm Hành nhàn nhã bắt chéo hai chân, dựa vào ghế sa lon: "Tôi cũng không dối gạt cậu, nếu không phải có nguyên nhân, nhất định sẽ không trú đóng ở nơi này, lần này trở về, chỉ vì tìm được một người!"

"Ý của Nhị gia cũng không muốn định cư với Trung Quốc?" đây cũng không phải là chuyện tốt, trong năm năm qua, anh vì quốc gia cung cấp không ít tiền tài, lấy buôn bán ở chính giới của anh, chỉ nội tiền thuế cũng không thể khinh thường, hàng năm bán một lượng lớn súng ống đạn dược cho quốc gia với giá thấp, vì vậy, phía trên mới đối anh bảo vệ dung túng mọi thứ, lập hợp đồng này đơn giản đúng là một loại ràng buộc, ép buộc anh vẫn phải vì quốc gia dốc sức.

"Quả thật như thế!"

Trần Vĩnh Bình khó xử, nhận được tin dữ, tạm thời không vội vã, lấy ra một hộp thuốc lá trình lên: "Nhị gia đừng vội từ chối, phía trên lên tiếng, nếu anh có thể làm giống như trước đây, như vậy đãi ngộ sau này, cũng giống như người sở hữu thuốc lá này!" . Đi quốc gia khác, là bởi vì các nước kia đưa ra điều kiện vô cùng tốt sao? Không trách được lần này cấp trên cố ý dấn dõ, chỉ sợ là đã sớm nghe được tin tức gì.

Hàn Dục nhìn thấy trên hộp thuốc lá kia cũng không có chữ, cũng chỉ có bốn con số 0000, thậm chí ngay cả kiểm tra đo lường cũng tinh lược, hai mắt không khỏi tỏa sáng, bao thuốc lá màu vàng kim cũng đặc biệt cao quý, quả thật không biết bốn con số này là đại biểu hết sức vinh dự, loại thuốc lá đặc biệt này, người bình thường chỉ sợ cả đời cũng chưa từng nhìn thấy.

Thành ý dâng lên, xem như làm tương đối đúng lúc, đi theo đại ca, xem như là lựa chọn sáng suốt nhất trong cuộc đời này.

Lạc Viêm Hành cũng không chút động lòng, lời của đối phương rất rõ ràng, làm giống như trước đây, sẽ được đãi ngộ cũng giống như người sở hữu thuốc lá này sao? Hàng năm cung cấp hàng không thay đổi, còn không thể để cảnh sát bắt được bất kỳ nhược điểm, có lẽ là không khó, và lại Anh quốc đưa ra điều kiện thấp hơn một chút, người thông minh đều biết phải lựa chọn như thế nào, vấn đề là anh đối với Trung Quốc không một chút hảo cảm: "Nếu như tôi vẫn không đồng ý?"

"Lạc Nhị gia, vậy xin hỏi anh muốn tìm người là?" Người yêu? Hay người nhà? Không đúng, người nhà của anh không phải đều chết hết sao? Vẫn là anh tự tay giết chết, duy nhất một cô em gái ruột đã tìm được từ lâu, vậy sẽ là người nào? Người yêu vô cùng không đáng tin cậy, anh ta cảm thấy không có cô gái nào sẽ để cho anh có cơ hội tìm kiếm, mọi người cũng không kịp chờ đợi mà leo lên giường rồi, vậy sẽ là?

Ngay cả Khâu Hạo Vũ ở trong căn phòng bí mật về mặt cũng mê mang, từ nhỏ cùng Anh Hành lớn lên, chuyện của anh Hành, thậm chí anh ta còn rõ

ràng hơn chuyện của mình, chẳng lẽ mười bảy năm trước. . . . . nhớ khi đó Anh Hành có mắt tích hai tháng, sau đó cũng bình an vô sự trở lại sao? Chẳng lẽ trong vòng hai tháng này xảy ra chuyện gì không muốn cho người biết chuyện?

Lạc Viêm Hành cười một tiếng cho qua: "Cũng chỉ là một chút chuyện riêng mà thôi, không đáng nhắc tới, thế này, tôi sẽ suy nghĩ lại một chút!"

‘Àm!’

Đang lúc Trần Vĩnh Bình muốn cố gắng biến điều không thể thành có thể thì sát vách tường đột nhiên truyền đến một tiếng đập cửa, ngay sau đó là tiếng chửi rủa cực kỳ chói tai, quấy rầy yên tĩnh trong phòng, Lạc Viêm Hành đã sớm vì một tiếng họ ‘Trình’ mà nhướng mày, nhìn về cửa.

"Họ Trình kia, tại sao cô không biết xấu hổ như thế? Lại tới quyến rũ con tôi, cũng không nhìn mình một chút xem giống thứ gì, xứng đáng vào cửa nhà họ Kỳ tôi sao? Hôm nay tôi thay mẹ cô dạy dỗ cho cô biết cái gì gọi là liêm sỉ, tôi đánh chết cái con bại hoại thấp hèn cô. . . . ."

Xao động lớn như thế, muốn tiếp tục thảo luận sợ rằng không thể nào, mười mấy người đàn ông ăn mặc nghiêm túc canh giữ ở cửa cùng nhau cau mày, tại sao cách âm kém như vậy?

Trần Vĩnh Bình thấy âm thanh hơi nhỏ một chút, tiếp tục nói: "Nếu Nhị gia ký hợp đồng, mặc dù sau này không làm buôn bán, trên thương trường cũng vẫn được đối đãi như thế!" Nếu là anh ta, sợ rằng kiếp sau nữa cũng không thể tu thành chánh quả như anh, bất luận kẻ nào cầu cũng cầu không được, mở ra bao thuốc lá, đưa tới.

Lạc Viêm Hành nhận lấy, sau khi đốt một điếu, thuận thế bỏ vào trong túi quần, trong nháy mắt trong phòng tràn ngập ra mùi thơm thấm vào ruột gan, mùi vị có thể thấy tương đối hài lòng, bỏ qua ồn ào sát vách, vẫn không quá tệ ý: "Xem ra phản hợp đồng này đối với cậu rất quan trọng?"

"Quả thật như thế!" Đầu chỉ quan trọng? Trực tiếp liên quan đến tiền đồ tương lai, một khi ký hợp đồng không thành công, trở về sẽ không cách nào ăn nói, nếu phía trên phái người khác đến, ký hợp đồng thành công, như vậy thì không còn đất để anh ta đặt chân, vấn đề năng lực, nhưng lại không thể ép buộc, trong lòng bất ổn, vậy phải làm sao bây giờ?

"Như vậy, phản hợp đồng này tôi dĩ nhiên sẽ không đồng ý, chẳng qua chỉ cần ở lại Trung Quốc một ngày, cũng làm giống như trước kia, thế nào?"

Đây là nhượng bộ lớn nhất của anh, Trần Vĩnh Bình hơi có vẻ thất vọng, nhận lấy hợp đồng, gạt đầu một cái: "Nhị gia cũng đã nói như vậy, tôi làm sao có thể làm khó người khác. . . . ." Nói được nửa, sát vách lại một hồi ‘Bịch bịch, bình bình!’, tất cả rèn luyện hàng ngày trong khoảnh khắc tan rã, trợn lên giận dữ nhìn bọn thủ hạ: "Gọi quản lý tới đây!"

"Được rồi, được rồi, tôi đi xem một chút!" Hàn Dục giơ tay lên ngăn lại, nhanh bước mở cửa đi ra, đến bên ngoài mới thôn thức, ở đâu ra nhiều người như vậy? Chỉ thấy trong hành lang sớm bị vây tới nước chảy không lọt, thấy quản lý đang dẫn người vội vàng chạy đến, kéo lại khiển trách: "Xảy ra chuyện gì?"

"Anh, em cũng không biết, nhưng người gây chuyện có lai lịch không nhỏ, có quan hệ mật thiết với Trung ương, xem trước một chút rồi nói!" Hình như là vì một cô gái, vì một cô gái mà chửi chửi với bà già kia, không đáng giá, cũng không vội ngăn lại.

Hàn Dục không thể tin được loại người có thân phận này lại mắng ác liệt như vậy, tiến lên vài bước, vừa nhìn vào trong phòng, nhất thời há hốc mồm cứng lưỡi.

Trong phòng rộng mênh mông, Kỳ Dịch vẫn giữ lạnh lùng, ngồi ở một góc tối thờ ơ lạnh nhạt.

Một phụ nữ đã hơn bốn mươi tuổi nắm tóc Trình Thất, tay nắm chân đá, càng thêm trực tiếp kéo tóc cô gái, hận không được kéo tróc da đầu đối phương: "Đánh chết đồ rác rưởi cô, đàn bà hư hỏng, có mẹ sinh, không có mẹ dạy, cô làm gì không làm, lại muốn học người ta làm hồ ly tinh. . . . ."

"Wey wey wey, a. . . . . Cảnh cáo bà không được đánh vào mặt, nếu không sẽ trở mặt!" Trình Thất cố gắng bảo vệ đầu, bà già đáng chết, hơi sức thật không nhỏ, nếu không phải đối phương là mẹ của Kỳ Dịch, đã sớm một quyền đánh cho bộ mặt bà ta nở hoa, bị kéo túm lưng quần lôi ra phòng, chặt vật không chịu nổi.

Người phụ nữ lớn tuổi đã sớm giận không thể nhịn được, móng vuốt bén nhọn hung hăng ở mặt của cô gái cào một cái, năm đường máu nhanh chóng nổi lên, một chút cũng không đồng tình, hung hăng nắm lấy lỗ tai kia liều mạng vặn, hoàn toàn không chú ý tới sẽ tổn hại hình tượng, la lối om sòm.

Kỳ Dịch nắm chặt quả đấm gần như muốn bộc phát, hai mắt bắt đầu đỏ au, cố gắng chịu đựng cái gì đó, không lập tức ra tay.

Hàn Dục thấy Trình Thất nhếch nhác như vậy, hừ lạnh một tiếng, quay người ra trở về phòng, xông đến Lạc Viêm Hành rỉ tai mấy câu, sau đó khuôn mặt hài lòng, cô cũng sẽ có hôm nay, đáng đời.

Lạc Viêm Hành nghe vậy liếc thủ hạ một cái: "Tôi còn không biết cậu là người thích bỏ đá xuống giếng!" Biết không ra mặt giải quyết, hôm nay cuộc thương lượng này cũng không cách nào tiếp tục được, đứng dậy đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21: Cô ấy là phụ nữ của anh?

Ngoài cửa đã sớm ồn ào, rối loạn, người xem náo nhiệt rối rít chỉ chỗ chỗ Trình Thất, lời nói đều rất khó nghe, hơn nữa không người nào tiến lên giúp đỡ, Trình Thất bị đánh đến có thể nói là sừng mặt sừng mũi, chỉ bảo vệ chó không đánh trả: "A. . . . . Đánh đủ chưa a. . . . . Đau quá. . . . ." Con bà nó, con cọp không phát uy, thật coi cô là mèo bệnh rồi sao? Đáng ghét.

Quần áo của người phụ nữ lớn tuổi cũng xốc xếch, đầu bù tóc rối, đánh một mội đứng dậy xông vào đám người chung quanh nói: "Các người nhìn con để tiện này xem, tức chết tôi rồi, hình người dạng chó, không làm chuyện người, con tôi, từ nhỏ đã an phận thủ thường, kính già yêu trẻ, cũng không cãi lời cha mẹ, vì tên lưu manh này, hôm nay lại có thể làm cho cha nó tức giận đến phải vào bệnh viện, các người nói loại người này có đáng đánh hay không?"

"O! Trung Hiền, đây chính là người bạn gái trước kia của anh?"

Còn ngồi chồm hổm ở trên đất xoa nắn da đầu, Trình Thất kinh ngạc tròn mắt, không ngẩng đầu lên nhìn cũng biết người đến là ai, nhưng không thèm để ý, sửa sang lại áo, nghe răng nhếch miệng, khoe miệng nhất định bị rách, trên mặt đau rát, xuống tay thật đúng là hung ác.

Trong đám người nhường ra một lối đi, một người phụ nữ cao quý trang nhã ôm người chồng tuấn tú lịch sự nhìn cô gái trên đất như chó rơi xuống nước, chế nhạo: "Trung Hiền, mau nhìn xem, có phải cô ta hay không?" Cô gái mừng rỡ chỉ vào Trình Thất, cũng không sợ chồng mình đồng tình, đã từng lo lắng sau khi tình địch kia xuất hiện, sẽ tạo thành uy hiếp với cô, hôm nay vừa nhìn, ông trời ơi! Cô bởi vì loại người nam không nam, nữ không nữ mà lo lắng lâu như vậy!

Người đàn ông ăn mặc danh giả, quanh thân lộ ra phong cách xã hội thượng lưu, một tay cầm vào túi, mắt nhìn chăm chăm cô gái trên đất, bộ dạng bạn gái trước thế này là si nhục lớn nhất cuộc đời anh ta, hơn nữa thấy đối phương nghèo túng như thế, một chút buồn phiền trong nháy mắt không còn sót lại chút gì: "Cô không sợ mất mặt sao?"

Mặc dù trong lòng của Trình Thất rất tức giận, nhưng không thể phát tác, mặt khác biết đây là địa bàn của Lạc Viêm Hành, không phải đất để cô gây chuyện, và lại bên cạnh không một người đi theo, thể cô sức yếu, dứt khoát mất điếc tai ngơ, làm người nha, phải hiểu tự lượng sức mình, tốt nhất bọn họ chưa tới chia một ít, như vậy sau này làm cũng yên tâm thoải mái.

"Di à, tôi đã nói với di, người phụ nữ này, là tên lưu manh chính cống, cái loại cả ngày ở đầu đường ăn chùa, nhất định là coi trọng tài sản nhà các người rồi, dạy dỗ con trai của di cho tốt, cách xa loại người này một chút, di xem cô ta mặc cái gì vậy? Nhìn lại di đi, thứ người như thế làm sao xứng cùng di đứng chung một chỗ?" Thái Thủy Vân kéo chồng đi về phía người phụ nữ lớn tuổi không ngừng nói lời chỉ bảo.

Người phụ nữ lớn tuổi càng nghe càng chán ghét: "Trước kia đã đuổi một lần, cho rằng cô ta còn có chút lòng liêm sỉ, hôm nay lại đến nữa!" Trên thế giới sao có thể có loại phụ nữ chẳng biết xấu hổ như vậy?

Mạc Trung Hiền cũng lắc đầu nói: "Ngồi tù năm năm, lại còn có dáng vẻ giống quý!" Nói ra lời này, không khỏi có chút áy náy, nhưng anh ta cũng không còn biện pháp, nếu lựa chọn con đường hôm nay, thì không có chỗ để hối hận, có thể mượn tay người khác đuổi cô đi mới là kế sách vẹn toàn, nếu không, để cho cô xoay người, hậu họa vô cùng.

"Cái gì? Còn đã từng ngồi tù?" Lần này, người phụ nữ lớn tuổi thật là lửa giận ngập trời rồi, nhắc chân đạp ngã cô gái muốn đứng lên: "Cô là sao chổi, về sau còn dám quyến rũ con tôi thì nhất định sẽ chết, tôi cũng không tha cho cô!"

Trình Thất ngã xuống, lại đứng lên, lúc này mới lạnh lùng ngẩng đầu nhìn về Mạc Trung Hiền, người đàn ông đó mien mui mười một năm, sau đó cuốn đi tất cả tiền tài bang hội của cô, mắt sáng như đuốc, thấy người đàn ông chợt dạ dòi đi tâm mất, chề cười, lau chùi vết máu nơi miệng: "Mạc Trung Hiền, trước kia, tôi vẫn cảm thấy anh rất sợ chết, hôm nay mới phát hiện anh rất người đàn ông!" Cô còn chưa có đi tìm anh ta, bây giờ lại tìm tới cửa, rất tốt!

"Cô nói người nào rất sợ chết vậy?" Thái Thủy Vân vênh vào tự đắc tiến lên một bước, đôi tay chống nạnh, tròn mắt nhìn: "Chồng của tôi, còn chưa tới phiên cô tới phê bình!" Thấy người khác đều ở đây quan sát chồng mình, liền bắt đầu tán dương: "Mọi người đừng nghe cô ta nói xằng bậy, chồng tôi hiện là chủ tịch tập đoàn Quốc Hào, hai mươi ba tuổi tốt nghiệp Đại học Thanh Hoa, sau tay trắng dựng nghiệp, khách sạn năm sao dưới cờ của Tam Gia, mạng lưới trải rộng cả nước, năm đó nếu không phải là nhìn người phụ nữ này đơn thuần, mới lui tới, sau lại phát hiện hành vi của cô ta không đứng đắn, làm một số chuyện không muốn người biết, nhiều lần khuyên không nghe, lúc đó mới chia tay đây!"

"Vậy là nhất định ghi hận trong lòng!"

"Người này vừa nhìn là biết không phải thứ tốt!"

Trình Thất Liên gật đầu liên tục, bày tỏ đối phương nói không sai, là hai mươi ba tuổi tốt nghiệp Đại học Thanh Hoa, bắt quá bên trong tóm tắt quá nhiều thứ.

Khâu Hạo Vũ lại nghe không hiểu ra sao, lấy ra tài liệu xem qua một lần, hướng máy truyền tin nói: "Đại ca, cái này kỳ quái, trong tài liệu rõ ràng viết Mạc Trung Hiền sinh ra ở nông thôn, thành tích quả thật tương đối nổi trội, nhưng bởi vì gia đình khó khăn, nhiều lần bị nghỉ học, sau đó vô tình gặp được Trình Thất, trở thành người yêu, có thể nói anh ta có thể thuận lợi đi học, có thể đi vào Đại học Thanh Hoa, căn bản đều là do Trình Thất ở sau lưng tài trợ, năm năm trước, anh ta học xong trở về, trước một ngày kết hôn, Trình Thất bị đi tù, anh ta vẫn phụ trách kế toán Phi Vân Bang, cho nên đem toàn bộ tiền tài trong bang cuốn đi, chắc là vì vậy mới có thân phận đồng sự hôm nay, chẳng lẽ tài liệu ghi sai?" Không thể nào, dưới cờ hiệu Long Hồ, năng lực xử lý chuyện của từng người, anh ta chưa bao giờ nghi ngờ.

Như vậy thì là Mạc Trung Hiền nói dối, nhưng vì sao Trình Thất không phản bác? Hôm nay còn gặt đâu?

Lạc Viêm Hành rất hứng thú đưa tay sờ sờ cằm, nhớ lại một đêm kia, người này tuyệt đối không phải là người vì lợi ích bản thân mà làm hại người khác.

Khâu Hạo Vũ cũng sờ cằm: "Chắc, chắc, chắc, bị đánh đến rất thảm, khoe miệng chảy máu, trên mặt cũng bị cào rách da, nhưng không khóc, ngược lại bộ dạng không sao cả, anh nói có kỳ quái hay không? Theo tôi biết, bản lĩnh của cô ấy chỉ sợ rằng ngay cả tôi cũng khó có thể chế phục, nhóm người kia, cô ấy tùy tiện cũng có thể giải quyết!"

"Các người nhìn xem, cô ta còn thừa nhận, phi!" Thái Thủy Vân há hê quên hình tượng, nhờ mấy bãi nước miếng trên đất.

Không ít người bắt đầu tiến lên xô đẩy Trình Thất, rất có tinh thần trọng nghĩa: "Loại người như cô, chúng tôi đã thấy nhiều, về sau nếu để cho chúng tôi gặp lại cô, nhất định cô chờ xem!"

Trình Thất thật oan uổng a, không muốn người không chú ý ở chỗ này đắc tội nhiều như vậy, tạm thời không thể đắc tội, nhìn ra được, tùy tiện kéo ra một người, sau lưng đều có một thế lực đủ để cô không có một ngày yên tĩnh, quả thật là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, mấy người phụ nữ hải bắt đầu vận cánh tay của cô, nếu đánh lại, khi dễ phụ nữ tay không tác sát, không phải là tác phong của cô, không đánh, chạy trốn là kẻ sách hay nhất, vừa muốn xoa người, liền bị bao vây.

"Không thể để cho cô ta đi, nếu không dây dưa người ta nữa làm thế nào? Chú cũng bị tức giận vào bệnh viện, sau này lại nhà tan cửa nát thì sao? Nhanh báo cảnh sát, thứ người như thế thì phải bắt lại!" Thái Thủy Vân đứng là không tha người, mặc dù họ hàng chồng cùng với cô cùng chung mối thù, nhưng ngộ nhờ ngày nào đó lại chung một chỗ thì làm thế nào? Chỉ cần vào cục cảnh sát, cô sẽ có biện pháp để cho cô ta không có cơ hội ra ngoài.

Kỳ Dịch đấu tranh tư tưởng thật lâu, rốt cuộc hạ quyết tâm, đứng dậy đi theo ra ngoài, lạnh lùng nói: "Tôi là . . . . ."

"Trời ạ, là lạc Nhị gia. . . . ."

"Lạc Nhị gia!"

Vừa bắt đầu, bà Kỳ còn không biết người đến là ai, vừa nhìn Trần Vĩnh Bình đi theo phía sau, cùng ba chữ 'Lạc Nhị gia', nhanh chóng cúi đầu nhường đường, chị đã nói, bất luận kẻ nào cũng có thể chọc, duy nhất chỉ có người này.

Gần như người tới chỉ đi ngang qua, tất cả `rời rít tán ra, về mặt mấy người đàn ông lấy lòng, hi vọng có thể làm quen, có thể cùng người này có lui tới, đó mới là tài giỏi.

Trình Thất thật không ngờ Lạc Viêm Hành ở đây, không sao cả, nghiêng đầu âm thầm oán giận, tại sao anh ta lại ở chỗ này? Lần này thật mất hết cả mặt mũi rồi, vội vàng đưa tay vuốt tóc ngay ngắn, nhất định rất nhếch nhác, xác định sẽ bị cười nhạo, ra cửa quên thấp hương, đụng phải một đám người đàn bà chanh chua, đi lại không thể đi, phiền chết rồi.

Lạc Viêm đi lại đến trước mặt Trình Thất, nhìn bộ dạng quần bách, cười nhạt, tiếp tục đi về phía trước.

Trình Thất cắn răng nghiêng lợi, cứ nói đi, nhất định là đến xem chuyện cười, xem như anh không biết người đêm đó là cô, cô và anh ta đòi trước cũng là kẻ địch không đội trời chung, cái loại hết sức đồ mất đó, hơi có cơ hội, muốn bắt không thả, không sao cả, cười nhạo mấy câu mà thôi, điểm này dễ dàng tha thứ, độ lượng cô vẫn phải có.

Thấy người không đi, bà Kỳ ngẩng đầu, không thể không lên tiếng hỏi: "Ngài có chuyện gì sao?" Mặc dù không thể chọc, nhưng bà cũng không phải là người dễ khi dễ, muốn nhúng tay vào chuyện nhà của bà, tuyệt đối không được.

Lạc Viêm Hành hai tay cắm vào túi, ngửa đầu nhìn trần nhà, hơi phách lối lạnh lùng nói: "Cũng không có chuyện gì, chẳng qua cô ấy là phụ nữ của tôi, chỉ là muốn biết người tình kia là ai!" Cuối cùng, mắt phượng bên nhon nheo lại, lộ ra ý muốn giết người.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen* “*Cầm Thú Tinh Khiết*” được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Giả bộ đáng thương

Hàn Dục rất nhanh hiểu ý đàn anh, lập tức phát tay, chừng ba mươi người đàn ông vạm vỡ chen chúc tiến lên bao vây đám người ở cửa, có thể thấy được một khi biết rõ, nhất định sẽ giết một trận.

Mọi người hít một hơi lạnh, thật hay giả? khẩu vị của Lạc Nhị gia cũng quá không tầm thường rồi, lại có thể thích loại này, nếu là thật, vậy thì có kịch hay xem, đường đường là hội trưởng Long Hồ Hội gặp phải người phụ nữ của mình ngoại tình, bắt kẻ người đàn ông kia là ai thì đôi câu nam nữ này cũng không chịu nổi!

Trình Thất thiếu chút nữa ngã xuống như chó ăn phân, tôi nói anh bạn già, lúc anh nói dối làm ơn cũng phải nháy mắt mấy cái chứ? Trở thành người phụ nữ của anh khi nào hả? Người đàn ông này đến cùng muốn làm cái gì? Lần trước giải vây cho cô, cũng đã không biết vì sao, lần này. . . . . Wow, không phải anh biết người đem đó là cô chứ? Cho nên muốn đường hoàng đập chết cô? Vậy thật là chết không nhắm mắt.

Kỳ Dịch kinh ngạc nhìn Trình Thất một chút, nhìn lại Lạc Viêm Hành một chút, thấy Trình Thất bị sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trái tim như bị thứ gì hung hăng đập vào, lạnh nhạt hỏi: "Có thật không?"

Cầu xin anh đừng nói nữa, không nhìn chúng tôi muốn chết rồi sao? Trình Thất gấp đến độ hận không được đào cái hang chạy trốn.

Bà Kỳ lại kéo Kỳ Dịch cười làm lành: "Dĩ nhiên không phải, Lạc tiên sinh, ngài hiểu lầm rồi, chúng tôi chỉ đùa giỡn!"

Mạc Trung Hiền và Thái Thủy Văn như hóa đá, tại sao có thể như vậy?

Lạc Viêm Hành giơ tay lên nắm cằm Trình Thất, bức bách nhìn thẳng vào mắt, khom lưng rút ngắn khoảng cách: "Lá gan cô thật là càng ngày càng lớn rồi, lại dám ở sau lưng tôi trộm đàn ông?" Gần như đã nhận ra cô gái này run rẩy, khỏe mỗi càng giường cao.

Mà ở người ngoài nhìn thấy, đây là nụ cười khát máu, rất nhiều người lo ngại rước họa vào thân, bắt đầu rút lui.

"Đánh chết tôi, cũng không có!" Trình Thất nhấn mạnh từng chữ, đừng nói thật sự cùng Kỳ Dịch không có gì, ngay cả có, cũng chết không thừa nhận, huống chi thật sự không có, thấy sức tay của người đàn ông đang gia tăng, đáng chết, đây là muốn nghiêm hình bức cung, một khi gặt đầu, như vậy chết không nơi chôn thân.

Hèn hạ vô sỉ, lại muốn dùng cách này giết chết cô, mẹ nó, có bản lĩnh gì thì lấy ra đi, anh cứng rắn tra tấn miệng cô, hể mà còn một hơi thở, tương lai đòi lại gấp trăm lần.

Kỳ Dịch vốn còn muốn nói gì, thấy Trình Thất thừa nhận có quan hệ với Lạc Viêm Hành, cũng không quay đầu lại, nhắm hướng cửa cầu thang: "Tôi và cô ấy. . . . . Chỉ là bạn bè bình thường!"

Đám người thấy không còn kịch vui để xem, rối rít giải tán ngay, Mạc Trung Hiền trong lòng đầy suy nghĩ cũng rút lui, lần này xong rồi, xong rồi, xong rồi, Trình Thất là phụ nữ của Lạc Viêm Hành, như vậy muốn xử mình. . . . . Càng nghĩ càng sợ.

"Này, anh bóp tôi rất đau!" cời bỏ hiểu lầm, cũng không cần phải ăn nói khép nép, mò ra tay của người đàn ông, muốn chạy trốn trời chết, cánh tay lại bị kéo, luống cuống rống giận: "Con mẹ nó, rốt cuộc anh muốn thế nào?" Được rồi, cô có tật giật mình, một phút chốc cũng không muốn ở lâu cùng người đàn ông này.

Lạc Viêm Hành khinh bỉ, cười nói: "Cô đền đáp ân nhân như vậy sao?"

À. . . . . Trình Thất bừng tỉnh, tình hình mới vừa rồi cũng không phải là muốn giải vây cho cô chứ? Đối phương đã nói xong rất rõ ràng, thu hồi sừng sộ, đuối lý, nhún nhún vai: "Cảm ơn!" Không đúng, tại sao anh nhiều lần giải vây cho cô? Cô và anh ta quen lắm sao? My God, không phải anh ta. . . . . Nhịp tim đang tăng lên 180°, rất lúng túng hỏi: "Không phải anh yêu thích tôi chứ?"

Nếu không tại sao luôn giúp cô? Được nhân vật thế này yêu thích, đại biểu bản thân có sức hấp dẫn, ai nói cô rất tệ?

Lạc Viêm Hành nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của phụ nữ ửng đỏ, tay chân luống cuống nắm tóc, không nóng không lạnh nói: "Cô tỉnh lại đi, chẳng qua không muốn các người tiếp tục làm hư hỏng danh tiếng nơi này!" Dứt lời, mặt không thay đổi, xoay người đi vào phòng Tổng Thống, 'phịch' một tiếng đóng cửa phòng.

Trình Thất á khẩu không trả lời được, sau khi tỉnh hồn lại, mặt lạnh đi vào thang máy, mặt lạnh ra thang máy, mặt lạnh xuyên qua đại sảnh, mặt lạnh đi tới đường cái, mặt lạnh ôm một cây cột điện không ngừng đập đầu, đáng ghét, đời này, cho dù là ngồi tù, cũng chưa mất mặt như vậy, cho đến khi cảm giác đầu chảy máu mới mạnh mẽ xoay người, thỉnh linh đụng vào một tường bức thịt, chỉ là mùi nước hoa này quen thuộc có thể không quen thuộc hơn nữa, đã biết người tới là ai, thù mới hận cũ, rất nhanh nắm quả đấm, hung hăng nói: "Chó ngoan không cần đường!"

Đã không còn đất dung thân, còn muốn như thế nào nữa? Thấy người đàn ông không tránh ra, chỉ có thể cúi thấp đầu đặt móng ngồi ở bên bồn hoa, móc ra thuốc lá, thấy bên trong rỗng tuếch, phiền muộn đem bao thuốc lá vò thành một cục ném ra: "Tôi hiện tại rất phiền não, cho tôi điều thuốc!"

Lạc Viêm Hành chán ghét lắc đầu một cái, cùng ngồi xuống, móc ra thuốc lá đưa tới: "Không phải cô rất mạnh mẽ sao? Tại sao bị đánh thành như vậy?"

"Thôi đi, anh có thể ra tay với một người phụ nữ lớn tuổi sao?" Nói nhảm, thấy bao thuốc lá đơn giản giống như bị đánh cướp, đưa trở về: "Giữ cho tốt!"

Người đàn ông lơ đãng: "Nếu không phải tôi đưa cho cô, đời này cô cũng không rút ra được thứ tốt như vậy!"

"Thật sao?" Trình Thất nghi ngờ đem bao thuốc lá lật xem, thiết kế ngược lại tình xảo, nếu tên cháu trai này nói tốt, vậy khẳng định. . . . . Cũng không biết lấy về bất chúc đúng cách, bán lấy tiền mặt có thể thu hoạch tốt hay không, rất thành công, rút ra một cây, đem hộp cũng bỏ vào trong áo lót, trở về sản xuất số lượng lớn, thấy người đàn ông đưa tới một hộp băng keo cá nhân, tùy ý khoát tay từ chối.

"Đừng hiểu lầm, cô ở địa bàn của tôi bị thương, tôi vẫn có một chút trách nhiệm, cầm đi!"

Trình Thất lại từ chối: "Bị thương ngoài da thôi!" Từ trong mũi nhả khói thuốc, không giống mùi vị thuốc lá bình thường, hương thơm nồng nặc làm người

ta say mê, có thể nói là khen không dứt miệng, lần này phát tài, xác định bán lớn.

Lạc Viêm Hành cũng không cố ép: "Cô tự chăm sóc!"

Nếu không, tại sao nói ông trời không phụ nỗi khổ tâm của người có lòng, nhìn xem, không phải cơ hội đã tới rồi sao? Cố làm ra vẻ hào phóng: "Đây coi là cái gì? Nhớ năm đó lưu lạc ở đầu đường, đừng nói rách chút da, giành cái bánh, chân cũng bị cắt đứt đến mấy lần!" Thấy người đàn ông không tin, liền liếc một cái: "Loại người như anh tự nhiên sẽ không hiểu, không phải nói bừa, khi đó còn nhỏ, mới sáu tuổi, cha tôi chết đi, khắp nơi đều là kẻ thù của ông ấy, bác cả liều mạng mới đem tôi đưa đến nơi này, không người thân thích, một mình giống như một tên ăn xin đứng ở đầu đường xin cơm, giành chỗ ở cùng người ở dưới gầm cầu, năm đó lường gạt quá nhiều, ai chịu cho tiền kẻ ăn xin? Không có cách nào chỉ có thể chém giết, cứ thế bị đuổi theo mấy con phố, hừ, anh cho rằng đuổi kịp tôi có thể đem đồ về sao? Đã sớm vào trong bụng tôi rồi!" Hả hê vỗ vỗ bụng.

Lạc Viêm Hành nghiêm túc lắng nghe, thấy cô gái cũng không buồn bã hối tiếc liền tán thưởng nói: "Xem ra cô trời sanh cũng rất lạc quan!"

"Có thể sao? Lúc ấy bác cả đã nói với tôi, bọn họ không thể không trở về, mặc dù trở về là chịu chết, nhưng vì bảo vệ cho tôi, chỉ đành phải làm như vậy, cho nên sứ mạng của tôi là phải sống sót thật tốt, ông trời vẫn còn thương tôi đấy, để cho tôi quen biết một đám người cùng cảnh ngộ, cùng nhau tranh đấu giành thiên hạ, lúc ấy tụ tập hơn tám mươi anh chị em lẫn lộn ở đầu đường, mọi người tràn đầy nhiệt huyết không chỗ vùi vẩy, nhất trí quyết định làm chuyện lớn một phen. Khi đó tôi mới mười tuổi, lại có thể đánh bại tất cả bọn họ, trở thành người cầm đầu!"

"Mười tuổi?"

Vừa nhắc tới chuyện cũ, Trình Thất rất kiêu ngạo: "Anh đừng không tin, trước đó, tôi có đã bán một sư phụ, ông ấy mở võ quán, vô cùng lợi hại, tôi biết ông ấy vì nhìn thấy tôi đáng thương, mới dạy tôi, không ngờ một đêm kia lại có thể có đất dụng võ, rất nhiều thế hệ trước cũng bị tôi cảm phục, bắt đầu dốc hết tâm huyết dạy dỗ, mười lăm tuổi liền xông ra đường điếm danh, sau đó làm một trận ngất trời, rốt cuộc có thể ngắt đầu ưôn ngực rồi, nhưng hơn tám mươi người chỉ sống sót ba mươi mấy người, tất cả thành tựu đều là dùng máu của bọn họ đúc thành. . . . ." Nghiêng đầu ai oán nhìn về người đàn ông, tiếp tục nói: "Năm năm trước lại bị anh một tay đánh sụp, lúc ấy tôi không còn hy vọng, cảm thấy rất có lỗi với anh em đã chết, có lỗi với mọi người, có lỗi với bác cả đã liều mạng bảo vệ tôi!"

"Cho nên bây giờ cô rất hận tôi?" Không trách được đêm đó muốn đem anh róc xương lóc thịt, không cách nào tưởng tượng một đứa bé sáu tuổi, làm thế nào một thân một mình tồn tại cho đến nay, trong con mắt màu xanh xẹt qua chút thương hại.

Cô gái lại lắc đầu một cái: "Không trách được anh, chỉ trách bản thân tôi, làm việc không đủ vững chắc, xem như không phải anh, cũng sẽ có một ngày bị người kéo xuống, xem như mua một chút bài học, mặc dù tôi không biết hôm nay tại sao anh phải nghe tôi nói những thứ này, nhưng tôi vẫn hi vọng anh giờ cao đánh khẽ, tha cho húng tôi một con đường, sau này nước giếng không phạm nước sông!" Không quên nặn ra vài giọt nước mắt, cố gắng có bao nhiêu đáng thương thì làm bấy nhiêu đáng thương, bàn tay nhỏ bé gần như muốn đem bắp đùi nhéo rách da, hể mà cho cô cơ hội trở mình, ngày đó dĩ nhiên là một núi không thể chứa hai cọt rồi !

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Thì ra đáng thương như vậy

"Anh Hành, xem ra các người vẫn còn tán gẫu, vậy tôi và Hàn Dục đi trước, không quấy rầy!" Khâu Hạo Vũ thức thời lựa chọn đóng mạch, nhưng không bật máy truyền tin ngay, nhàn nhạt nhìn màn ảnh, có lẽ người phụ nữ này cũng không tệ, mặc dù tất cả mọi người nói cô tệ hại, nhưng anh ta không quan tâm, đã bao nhiêu năm rồi? Lần đầu tiên, Đại ca quan tâm một người xa lạ như vậy.

Có lẽ giống như lời anh ấy nói, bọn người Bạch Diệp Thành không sánh bằng người phụ nữ này, thật ra bọn họ hiểu lầm ý tứ của anh ấy, đại ca muốn nói bên cạnh không có một người bạn để tâm sự, chính bản thân anh ta cũng vì thân phận, không dám nhiều lời, nhưng vì Trình Thất không sợ hãi quyền uy, đánh bậy đánh bạ, chạm vào trái tim của đại ca.

Lúc này mới biết, thì ra đại ca vẫn cô độc như vậy, cô độc đến bụng đói ăn quàng, muốn xem một người bình thường như bạn bè.

Gió đêm xuân phe phẩy, thổi trúng cành lá vang xào xạc, chừng một trăm người tản ra, rồi rít ngăn trở người đi đường vượt qua, dọn ra không gian lớn yên tĩnh, sau đó hết sức trung thành đứng thẳng ở các nơi làm nhiệm vụ canh gác, tránh khỏi quấy rầy.

Lạc Viêm Hành cũng móc ra một miếng thuốc đốt, ngửa đầu ngắm nhìn bầu trời sao, dưới đèn đường, trên khuôn mặt thông minh có vẻ như cô đơn tịch mịch như vậy, trong chớp mắt, Trình Thất có một suy nghĩ rất kỳ lạ, dường như lúc này cô tồn tại dư thừa, ngó nhìn bốn phía, dường như người đi đường dần dần ít đi, ít đến không có một bóng người, thế giới này cũng chỉ còn lại có một mình người đàn ông, trong mắt anh ưu sầu là vì cô nói những lời đó sao?

Khi còn bé quả thật là như thế, chẳng qua nước mắt là giả, tuổi thơ tất nhiên bất hạnh, nhưng sớm thành thói quen, chen vào một chút nước mắt cũng không phải là vì Phi Vân Bang sao? Không ngờ tên nhóc già này nhạy cảm như vậy, có chút chột dạ cúi đầu: "Anh không cần tự trách!" Chỉ cần đừng gây phiền toái là tốt rồi.

Người đàn ông theo bản năng nhủ mảy, anh có tự trách sao? Lần nữa đưa ra bằng keo cá nhân."Thân thể do cha mẹ sinh ra, xem như cô không thêm để ý, cũng vì bọn họ suy nghĩ một chút!"

"Tôi đã nói không dùng. . . . ."

Phản ứng không kịp nữa, bàn tay đã dán lên gò má, ngay sau đó vết thương trên trán bị bao phủ, Trình Thất muốn vươn tay tránh va chạm bất thành linh, nhưng không biết tại sao, cả người cứng ngắt không thể cử động, cứ như vậy ngơ ngác để mặc cho đối phương ở trên mặt muốn làm gì thì làm, tròng mắt lo lắng, nhớ tới tình cảm nhiều năm che giấu ở đáy lòng, bao nhiêu lần ảo tưởng có thể gặp mặt Nhị gia, hôm nay, người đàn ông này đang ở trước mắt, lại còn chăm sóc vết thương cho cô, tất cả đều tới vô cùng đột ngột, không biết nên ứng đối ra sao.

"Cô rất hồi hộp?" sau khi Lạc Viêm Hành dán xong miếng dán thứ tư, buồn cười hỏi.

Trình Thất còn đắm chìm trong tư tưởng của mình, quên mất đáp lại, nếu là trước kia, nhất định cho rằng lúc này đang ở trong mộng, càng hy vọng thời gian dừng lại vĩnh viễn, nhưng bây giờ. . . . .Hạ năm năm, oán năm năm, đùa giỡn, Lạc Viêm Hành chính là Nhị gia, kẻ thù hủy diệt tâm huyết của vô số anh em, kẻ thù không thể tha thứ được, làm sao vui vẻ được?

Lông mi không ngừng rung động, khẽ nâng lên, nhìn chăm chú vào không chớp mắt, bắt đầu nghiêm túc quan sát, gương mặt đẹp trai gần như hoàn mỹ đến nỗi không tìm ra chút khuyết điểm nào, phong cách thành thực hấp dẫn, rõ ràng mỗi mông không buồn không vui, toàn bộ hơi thở phả vào mũi của mình, hút vào trong phổi thật sâu, thật giống như thân thể ngâm trong rượu ngon lâu năm, ngây ngất men say.

Con người màu xanh lục lộ ra ảo giác quen thuộc, bên trong tràn ngập mơ hồ, làm cho người ta không nhận được muốn tìm hiểu đến cùng, ít tiếp xúc với người nước ngoài, chớ đừng nói chỉ là con lai, thì ra người không cùng loại sinh ra đứa bé xinh đẹp như vậy, chuyện này hơn mười năm trước đã chứng thật, còn nhớ rõ khi đó có một đứa bé trai ngoại quốc tóc vàng, vết máu loang lổ xuất hiện trước mắt, chết cũng không đi, cái gì cũng không biết làm, cũng chỉ biết ăn, miệng không thể nói, mắt không thể nhìn, ưu điểm duy nhất chính là đối với người ngoại quốc này có phản tò mò.

Lạc Viêm Hành nhìn thấy cô gái không nhúc nhích, liền dùng sức nheo gương mặt mềm mại: "Nghĩ gì thế?"

"Đương nhiên rồi cuộc anh có đồng ý hay không, trong mắt anh, chúng tôi ở cũng chỉ là nhóm người nhỏ, không tạo thành uy hiếp, hơn nữa phụ thuộc vào bang hội của anh nhiều như vậy, tại sao không thể dễ dàng tha thứ chúng tôi?"

"Cô thật sự coi nhẹ mình!"

"Sự thật chính là như thế, Lạc Viêm Hành, chúng ta không thù không oán chứ?" Trình Thất thử dò xét hỏi.

Không thù không oán. . . . . Một tên đàn ông đem bốn chữ này lẩm nhẩm một lần trong lòng, xem thường mức độ vô liêm sỉ của cô gái này, gật đầu một cái.

Phù! Xem ra anh thật sự không biết, trái tim của một cô gái nào đó quay về trong ngực, cười nói: "Suy nghĩ lại một chút được không?"

Lạc Viêm Hành cố giả vờ thoải mái hỏi ngược lại: "Ồ trong lòng cô, tôi là hạng người gì?"

Cái vấn đề này hết sức sâu sắc, Trình Thất phải suy nghĩ cẩn thận một chút, tránh cho không cẩn thận dẫm lên cút chó, nói thật ra? Đó không phải là va vào trên họng súng sao? Còn nói dối? Mẹ nó, ai thích bằng mặt không bằng lòng? Thật là một người khó dây dưa, sau một lúc, lựa chọn nói thật, gãi gãi cái ót ề a nói: "Nghe nói. . . . . Anh giết cha mẹ. . . . ." Không nhân tính, phát điên. . . . . Nếu không phải có chuyện cầu ở anh, sớm chửi mắng một trận rồi.

Khóe môi vốn đang khẽ nhếch trong nháy mắt lạnh nhạt, về mặt tối đi, quay lại cúi nhìn xuống đất: "Ồ trong mắt loại người như cô, tôi cũng máu lạnh vô tình như vậy?"

Loại người như tôi thế nào? Có biết nói chuyện hay không? Trình Thất giận sôi lên, cố gắng đè nén lửa giận, tiếp tục lấy lòng: "Dĩ nhiên không phải, nếu không làm sao còn có thể ngồi ở đây? Tôi nghĩ. . . . . Nhất định là có nguyên nhân gì. . . . . Cho nên. . . . ." Con mẹ nó, anh cũng không thể giết cha của anh chứ? Quá không đúng rồi.

Lạc Viêm Hành vút tàn thuốc xuống, nhìn trời thờ dãi: "Nguyên nhân. . . . . Đúng vậy, nào có ai không duyên vô cớ giết chết cha mẹ của mình?"

"Vậy anh vì sao?" Trình Thất rất tò mò nhích cái mông, khoảng cách của hai người gần hơn, hôm nay mới biết thì ra mình nhiều chuyện như vậy.

"Cô thật sự muốn biết?"

Muốn, muốn đến mỗi mồn con mắt: "Trả lễ lại nha, dù sao bây giờ tôi đi về cũng không có chuyện để làm, xem như bày tỏ lẫn nhau, anh yên tâm, tôi thể với trời, tuyệt đối sẽ không tiết lộ với người thứ ba!" Nói giỡn, lời thể có tác dụng, còn muốn đến lễ trời làm cái gì? Bất cứ khi nào có lợi, tuyệt đối nắm chặt không thả.

Có lẽ người đàn ông cũng bị đè nén quá lâu, lúc này cần thổ lộ, cũng có lẽ muốn nghe một chút cảm tưởng của người khác, lần nữa móc ra một điều thuốc đốt lên, lúc này mới giải bày: "Trước kia tôi vẫn cảm thấy mình có một gia đình vô cùng hạnh phúc, ông nội Cục Trưởng yêu thương, người cha Thị Trưởng hiền lành, người mẹ hiệu trưởng dịu dàng và một em gái chưa ra đời, khi đó tôi mới năm tuổi, tất cả mọi người nói, tôi đầu thai ở một gia đình giàu có nhất là phúc đức đã tu luyện mấy đời, bản thân tôi cũng cho rằng như vậy, còn nhớ Đó là ngày đầu tiên đến nhà trẻ, cha đưa về một phụ nữ, mang theo hai đứa bé!"

Trình Thất yên lặng gật đầu, tỏ ý hiểu rõ, những thứ này cô biết, khi Lạc Viêm Hành năm tuổi thì mẹ của anh vì khó sinh mà chết, ông Lạc Danh sớm đã có vợ bé ở bên ngoài, có một đứa con trai lớn hơn Lạc Viêm Hành một tuổi và con gái sinh đôi, chẳng qua không biết vì nguyên nhân gì, vợ cả còn chưa chết, vợ lẽ đã vào cửa mà thôi.

Đây cũng quá càn quấy mà? Vợ cả còn chưa sinh đã đem vợ lẽ mang về nhà?

"Lúc ấy mẹ vì tôi, ủy khuất cầu toàn, nói thế nào cũng không chịu ly hôn, cha năm lần bảy lượt cảnh cáo, mẹ hoàn toàn cam chịu, nói sinh xong tự nhiên sẽ đi, mặc kệ tôi cầu xin thế nào, ông ta đều thờ ơ, ông ta nói kết thân chính trị chính là như vậy, ông ta nói từ trước đến nay không yêu bà, trước kia là kiêng kỵ thế lực nhà bà ngoại, bây giờ ông ta không sợ nữa!" Nói đến đây, không khỏi đưa tay chống trán, không ngừng lắc đầu.

"Sau đó thì sao?" Nếu không yêu, tại sao lại có anh? Nếu không yêu, vì sao vừa bắt đầu không nói rõ ràng?

"Mẹ tôi cũng quyết định rời khỏi cái nhà kia, ai ngờ tối hôm đó muốn sinh, trong lúc vô tình nghe được phụ nữ kia nói với bác sĩ, cho dù như thế nào, chỉ cần đứa bé, tôi cũng không biết ý tứ trong đó, cho đến khi. . . . ." Đôi tay ôm chặt lấy đỉnh đầu, nghẹn ngào nói: "Nếu như lúc ấy tôi không ngu ngốc, có lẽ bà sẽ không phải chết, cũng tại tôi. . . . ."

Trình Thất dùng sức vịn đôi tay, muốn khuyên giải, cô cũng không biết an ủi ra người thế nào, không khuyên giải cũng nên nói chút gì, không trách được sẽ hận đến mức đó, thấy người đàn ông có chút mất khống chế cảm xúc, liền ho khan nói: "Năm tuổi, biết cái gì? Không phải lỗi của anh! Nói không chừng lúc đó anh đi tìm cha của mình, ông ta cũng không nhất định sẽ trông nom!"

Lạc Viêm Hành hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên nói: "Đúng vậy, sau đó tôi nói cho ông ta biết chuyện này thì ông ta nói nếu bị lan truyền ra ngoài, sẽ đem em gái đưa đến cô nhi viện, từ đó về sau, ở trong nhà giống như là một động ma, mặc dù tôi không muốn trở về thế nào đi nữa, vì em gái, sau khi học xong, luôn vội vã tới đó đầu tiên, hai đứa bé kia, một đứa không vui sẽ đem con bé trút giận, con bé mới sáu tháng tuổi, mỗi ngày đều thương tích khắp người, có một lần tôi về đến nhà, liền nhìn thấy bọn họ đang dùng tay che mặt của nó, không cho nó thở, muốn cướp đi tính mạng của nó, nhiều người giúp việc như vậy, cũng không một người tiến lên ngăn lại, lần đó, tôi và Hạo Vũ cùng nhau hung hăng đánh bọn họ một trận, buổi tối liền. . . . ."

Đầu ngón tay vuốt đến mắt, có chút run run.

Khâu Hạo Vũ không còn hơi sức, nằm vật xuống, nếu như có thể, anh ta thật rất hi vọng thay đại ca tới gánh chịu đau đớn này, có ai biết ông Trầm hắc đạo tối cao năm tuổi đã là người mù? Đêm đó, anh ta vĩnh viễn cũng không cách nào quên, đứa bé trai kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng, tiếng khóc, tuyệt vọng, cuộc đời này đều không thể quên, buồn cười nhất chính là trong cùng một ngày anh ta còn nói ước ao cuộc sống của đại ca.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Đồ đàn ông hẹp hòi

"Buổi tối liền thế nào? Có phải mẹ kế của anh đánh anh hay không?" Trình Thất vội hỏi, quả nhiên, phần lớn mẹ kế đều ác độc, cũng may cha của cô một lòng một dạ, nếu không. . . . . Nếu có thể, thật rất muốn ôm chặt người đàn ông này vào trong ngực, chỉ tiếc, anh đã sớm không còn là bé trai đã từng cần ấm áp rồi.

"Từ đó về sau, không đi học nữa, cũng mất đi khả năng bảo vệ Tâm nhi, cả ngày còn phải nhờ người khác chăm sóc, cũng may, cậu tôi đã cho Hạo Vũ ở lại bên cạnh tôi, năm sáu tuổi? Vào sinh nhật, người phụ nữ kia đem Tâm nhi đặt ở trong lồng heo, ném vào biển, bà ta không tha cho con bé, cũng không tha cho tôi, cũng may cậu kịp cứu, mới giữ mạng cho Tâm nhi, từ đó về sau, tôi mới hiểu được, từ lúc người phụ nữ kia bắt đầu vào cửa, cái nhà kia cũng đã không thuộc về tôi, lúc ấy tôi rất muốn cầm dao giết hết tất cả người trong nhà, mọi tội tôi cột tôi vào trên giường, một mình đi đòi công đạo, có lẽ tôi biết bà đi nói điều gì, cho nên mới một đi không trở lại, cũng từ ngày đó cậu tôi bắt đầu trở nên rất bén nhon, rất đáng sợ, ông bảo tôi già vờ như không biết chuyện gì, tiếp tục trở lại cái nhà kia, ông sẽ cố gắng dùng sức cả đời, giúp đỡ tôi tranh thủ quyền thừa kế tương lai, mỗi ngày đều lăn lộn trong máu, lúc tôi mười ba tuổi, cậu cũng bị bọn họ giết chết!"

Trình Thất lắng nghe tim gan run sợ, không thể tin được trên thế giới có người còn thảm hơn so với cô, mặc dù mỗi ngày ăn bữa có bữa không, nhưng cũng không đến nỗi bỏ mạng, đây cũng quá đáng sợ: "Vậy không phải anh rất nguy hiểm sao?" người bảo vệ duy nhất cũng bị mất, làm sao sống tiếp?

"Khi đó bản thân tôi cũng hiểu chuyện, nghĩ hết tất cả biện pháp tranh thủ cơ hội xuất ngoại du học, Hạo Vũ là con trai duy nhất của cậu, cậu ta cũng theo tôi tới Anh quốc, không có nơi nào an toàn hơn so với nơi đó, lúc nào cũng không quên báo thù, liều mạng vrom lên, biết dựa vào thủ đoạn đảng hoàng căn bản là không thể, cho nên làm quen rất nhiều phần tử khủng bố nơi đó, cơ duyên xảo hợp vào Long Hồ Hội, có lẽ là do thái độ liều mạng, phía trên rất coi trọng tôi, cộng thêm học tập vẫn rất nổi trội, bất kể bọn họ bảo tôi học cái gì, tôi cũng sẽ cố gắng hoàn thành trong thời gian bọn họ quy định, sau đó, người đứng đầu Long Hồ thu tôi làm con nuôi, mười bảy tuổi đã đem Long Hồ Hội giao cho tôi quản lý!"

"Không phải chứ? Không có ai phản đối sao?" Mười bảy tuổi, quá khinh suất rồi?

"Cha của Hàn Dục và Diệp Thành vốn là hai hộ pháp trong hội, nguyện vọng lớn nhất của bọn họ chính là mình con trai của có thể thừa kế nghiệp cha, tôi cùng với Diệp Thành và Hàn Dục là bạn bè sống chết, bọn họ vẫn gọi tôi là đại ca, có bọn họ, tự nhiên không có ai phản đối, chẳng qua là không yên lòng thôi!"

Trong lòng Trình Thất không khỏi dựng thẳng ngón cái: "Sau đó phát hiện anh xứng đáng được giao trọng trách, cho nên mấy ông già kia mới thoái ải, đem Bang hội giao cho anh toàn quyền xử lý, những thứ này tôi đều biết!" Không ngờ người đứng đầu Long Hồ Hội lại có nhiều chuyện xưa như vậy, so với những chuyện cũ của cô, không bì kịp, vấn đề là tại sao biến thành cô đồng cảm với anh?

Lạc Viêm Hành cười khổ: "Sau khi về nước, không cần tốn nhiều sức, đưa ông nội vào tù, tôi vốn không muốn giết ông ta, nhưng bản thân ông ta quá cực đoan, nên tự tay kết thúc tính mạng cha, mẹ kế, cùng hai con gái sinh đôi của bà ta!"

Thấy người đàn ông nói vô cùng nhẹ nhõm, một cô gái nào đó cũng vui vẻ nói: "Sau khi báo thù, có phải rất vui vẻ hay không?" Vui vẻ thì tốt, không vui, coi như là thả một cái rắm thôi.

Vui vẻ? Từ lúc lên năm tuổi, anh cũng không biết vui vẻ là thứ gì, lời nguyện rửa ác độc của mẹ kế ám ảnh hàng đêm, càng không có một người dám lớn tiếng nói chuyện với anh, xem anh như ma quỷ, không biết tình người ấm lạnh, làm sao vui vẻ? Hỏi một đảng, trả lời một nẻo: "Nếu là cô...cô sẽ làm thế nào?"

"Cái này sao. . . . ." Rốt cuộc làm thế nào mới có thể đối mặt với chuyện của mình? Ngược lại còn hỏi cô, nhưng nếu sự thực là như vậy, sờ sờ cảm vừa suy nghĩ, vừa nói: "Nếu là tôi, tôi sẽ không đi giết bọn họ, nếu bọn họ đã không có bản lĩnh hại tôi, vậy thì nước giếng không phạm nước sông!"

"Cô sẽ tốt bụng như vậy sao?" Một tên đàn ông nào đó rõ ràng không tin.

Trình Thất cười lạnh: "Đừng quên, dù sao, đó cũng là cha, tôi giết ông ta rồi, sau đó cả đời sống trong bóng ma, đây không phải là tự mình làm khó mình sao? Tôi lại không ngốc, mặc dù bản thân tôi có thù phải trả, nhưng điều kiện trước tiên, nhất định phải có lợi đối với mình, đôi khi sự hành hạ thể xác còn dễ chịu hơn hành hạ tinh thần đấy!" Nói giỡn, cô sẽ không tự gây khó khăn cho mình, cũng lắm thì mỗi ngày chọc tức ông ta, nghĩ mọi cách để cho ông ta đi đến cầu xin mình, sau đó đuổi ra ngoài như một con chó là được.

Lạc Viêm Hành không ngờ cô gái này sẽ nói như vậy, mà anh cho rằng cô là loại ngu xuẩn nhất, gương mặt đẹp trai trong nháy mắt tối tăm, không thể nào tiếp nhận được sự thực, mình không bằng một tên lưu manh.

"Người anh em, mặc dù tôi không biết đắc tội với anh chỗ nào, xem như tôi nay chúng ta tâm sự hơn ba giờ rồi, về sau tôi đi đường Dương Quan của tôi, anh đi cầu Độc Mộc của anh, được không?" Hào phóng đưa tay ôm bả vai người đàn ông, hung hăng vỗ vỗ lồng ngực, đừng hẹp hòi như vậy!

Lạc Viêm Hành đầu đầy vạch đen, thì ra đây mới là mục đích cuối cùng mà cô ở lại, cô bắt nhân, tôi bắt nghĩa: "Cơ hội tôi đã cho cô rồi, vua không nói đùa!" Đứng dậy phui phui bụi đất trên người, cũng không quay đầu lại đi xa.

Ông Trời! Đời này của cô cũng không đụng phải người đàn ông hẹp hòi như vậy, hơn nữa, trừ chuyện đêm đó, cô đắc tội với anh chỗ nào? Giận dữ hét: "Lạc Viêm Hành, con mẹ nó, đến tận cùng tôi đắc tội với anh chỗ nào?"

"Tự mình nghĩ đi, nghĩ xong rồi trở lại!" Bàn tay thông thả vẫy vẫy, để lại một bóng lưng tuyệt đẹp.

Trình Thất hận không được đưa tay bóp chết tươi, chảy nhiều nước mắt vô ích như vậy, trừ đêm đó, cô thật không biết rốt cuộc đắc tội chỗ nào, đồ chó, nếu không có thành ý, tại sao lại muốn nói với cô nhiều chuyện không có ích như vậy? Không được, không được, quá kiêu ngạo rồi, phải nhanh chóng vùng lên, móc thuốc lá trong áo lót, món tiền đầu tiên, sẽ lấy mày làm tiền đánh cuộc!

"Chị Thất, chị đã về? Mới vừa rồi Kỳ Dịch đã tới, nói chuyện giấy phép, một tuần lễ là có thể có!" Ma Tử vừa thấy Trình Thất thờ phỉ phò đi vào cửa liền đứng dậy nói trấn an, hi vọng giảm bớt con tức giận kia: "Chị. . . . . Mặt. . . . ." Tại sao vậy?

Trình Thất nghe xong, vui vẻ: "Thật sao? Không ngờ hiệu suất làm việc của người này cao như vậy!"

Salsa lại biu môi nói: "Nhưng anh rẽ xách theo hành lý, đáng vẻ dường như rất không vui. . . . .!"

"Chuyện này tôi biết rõ, anh ta đã nói với tôi rồi, đừng lo lắng vớ vẩn, chẳng qua đi ra ngoài mấy ngày cho tỉnh táo, rất nhanh sẽ trở lại, tại sao các người còn chưa ngủ?" Bây giờ là mấy giờ rồi?

Ma Tử che miệng cười nói: "Không phải chị nói tìm đối tượng cho Salsa sao? Mấy ngày trước đi ghi danh cho cô ấy, ngày mai Salsa sẽ phải đi xem mắt, đang bàn xem mặc cái gì!"

"Bàn cái gì? Em đã nói, em không muốn đi, chị, chị bỏ qua cho em đi, em không kết hôn, em muốn đi theo các người, tại sao các người nhất định phải đuổi em đi vậy?" Hai mắt Salsa đỏ bừng, dậm chân, gập đến độ luống cuống tay chân, rốt cuộc phải làm sao mới có thể nói cho chị hiểu? Vừa nghĩ tới, từ nay về sau phải đi vào gia đình người xa lạ liền vô cùng sợ hãi.

Khấp thiên hạ, chỉ có nơi này là có cảm giác an toàn nhất, cho dù như thế nào cũng muốn ở lại.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Salsa tìm trai đẹp

Trình Thất thấy cô lo lắng như thế, tiến về phía trước đối diện ngồi xuống, dạy dỗ nói: "Salsa, em không còn nhỏ nữa, cũng 25 rồi, nếu không kết hôn, sau này sợ rằng. . . . . Không phải chị nói khó nghe, em vốn không giống với người bình thường, có thể tìm được gia đình người tốt thật không dễ dàng, chị chắc chắn sẽ không hại em!"

"Đúng vậy Salsa, em nhìn em xem, đáng đáp xinh đẹp, hơn nữa còn là một trinh nữ ở trong xã hội này rất khó tìm, tôi tin cô có thể tìm được một người chồng tốt, nghe chúng tôi đi, nhanh đi ngủ, ngày mai chúng tôi cùng cô đi!" Ma Tử tận tình khuyên bảo, đứa nhỏ này, tại sao lại không nghe? Đi theo đám người bọn họ có thể là một đứa bé được sao?

Salsa lắc đầu như trống bỏi: "Chị, em thật sự là không muốn kết hôn, về sau em sẽ nghe lời, không bao giờ ăn Ice Cream nữa có được không?"

"Em lại không nghe lời?" Trình Thất nhướn mày, trên mặt tức giận.

Salsa chỉ cúi đầu nắm vạt áo, ủy khuất nước mắt từng viên lớn chảy xuống, rốt cuộc cô đã làm sai điều gì? Tại sao các chị đối với cô như vậy? Cong môi chậm rãi đi ra ngoài phòng.

Ma Tử vừa châm trà cho Trình Thất vừa nói: "Vẫn là chị nói được con bé, nghe nói nhà đàn trai điều kiện rất tốt, còn là một giáo viên tiểu học, hai mươi chín tuổi, đáng đáp cũng sáng láng, chỉ hy vọng tìm được người vợ dịu dàng khéo léo, dù sao Salsa cũng có thể làm mấy món ăn sở trường. . . . ."

"Anh ta biết tình huống của Salsa không?" Đây mới là điều Trình Thất lo lắng nhất.

"À! Nhưng anh ta nói xem hình Salsa, anh ta rất ưa thích, thật ra tôi đã điều tra qua rồi, người đàn ông này nghiêm trọng thích phụ nữ sạch sẽ, không phải là coi trọng Salsa chúng ta cả người sạch sẽ sao? Cũng may mấy năm này trông chừng con bé nghiêm túc, không cùng đàn ông làm loạn, nếu không sẽ khó khăn!"

"Vậy thì tốt, cũng mười hai giờ rồi, cô nghỉ ngơi sớm đi, tôi cũng vậy đi ngủ!"

Không người nào nhìn thấy chỗ tối tắm ngoài cửa, Salsa đang rón ra rón rén dưới tầng cây ngô đồng ở trong sân, giống như kiến bò trên chảo nóng đi qua đi lại, thích sạch sẽ là vật gì, cô không rõ ràng lắm, nhưng cả người sạch sẽ và làm loạn cái gì, rõ ràng, ý của các chị, nếu như mình cùng đàn ông làm loạn, người đàn ông kia cũng sẽ không mang cô đi, nhưng bây giờ cô đi đâu để tìm đàn ông làm loạn?

Buổi khuya. . . . . Thấy ông già ở lò nấu rượu đang khom lưng đẩy than đá đi đến, tìm ông ấy? Không được, không được, cô không cần cời hết sạch ôm ông ấy, chỉ mới nghĩ đến bàn tay đen nhem kia sờ loạn trên người thì tóc gáy dựng đứng: "Ông nội, ông biết nơi nào có đàn ông không?"

Ông già hít một hơi lạnh, té ngã vào trong xe than, sau khi bò dậy, nổi giận mắng: "Buổi khuya không ngủ được, cô muốn hù chết người à?"

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, cháu không phải cố ý, ông không có sao chứ?" Salsa hoang mang sợ hãi vì ông già mò mẫm trên mặt bản thư: "Cháu chỉ muốn hỏi ông, nơi nào có thể tìm được đàn ông mà thôi!" Cô không phải cố ý hù dọa ông ấy.

"Đàn ông?" ông già vừa nghe, trong nháy mắt chán ghét lắc đầu một cái, sớm biết đám người kia không phải là thứ tốt, không ngờ hư đến mức này, người bị xói mòn đạo đức, trước chỗ công cộng muốn tìm đàn ông, không muốn gây chuyện, chán ghét nói: "Nhà khách Nguru Lang có nhiều mà!" Giống như rất sợ dính vào bệnh khuẩn, nhanh chóng đẩy xe chạy trốn.

Salsa bối rối, nhà khách Nguru Lang có đàn ông, không phải cô không biết, nhưng phải xài rất nhiều, rất nhiều tiền, nghe chị Ma Tử nói, đàn ông nơi đó, cả đêm ba ngàn đồng, mấy năm này để dành tiền tiêu vật cũng chỉ có hơn một ngàn đồng, cũng có thể xài được, chẳng qua xài nhiều tiền như vậy có chút nhứt nhối, nhưng so với rồi khỏi các anh chị. . . . . Đáng giá!

Trở về phòng lục tung lấy ra hết tiền mặt: "Mười đồng. . . . . 80. . . . . 1.451. . . . ." Tiền xu rải rác chất đống một nơi, giống như ngọn núi nhỏ, chẳng qua tiền xu cũng nặng như núi, thật đúng là kiếm được hơn 1.800 đồng, nhét vào trong túi, dáo dác hướng hộp đêm lên đường.

Trong căn phòng bí mật của tập đoàn Lạc thị, Khâu Hạo Vũ thấy Lạc Viêm Hành đã ngủ, ném xuống tai nghe, cầm điện thoại di động không nhìn được nói: "Cũng chỉ có lúc này anh mới nghĩ đến tôi!"

Hàn Dục vừa tháo cà vạt vừa cười lạnh: "Cũng không phải thật sự để cho anh bán mình, thăm dò tin tức thôi, hơn nữa anh nhìn hình dáng này của tôi, giống như đi làm 'con vịt' sao? Cô gái nào chấp nhận một tòa núi băng son phải không?"

"Anh rất tự hiểu mình!"

"Đúng vậy, tôi làm sao có phong thái hào phóng như anh? Nhớ kỹ, bây giờ đại ca rất ghét bọn người bên dưới buôn bán súng ống đạn dược, hộp đêm này là trụ sở bí mật buôn lậu của Lam bang, hôm nay tôi cũng mới nhận được tin đồn, trong cửa tiệm này giấu riêng gần 20 xe súng, dự định ba ngày sau bán cho Mafia Italy, anh cần phải nắm được chứng cứ chính xác, đến lúc đó lấy danh nghĩa đại ca trực tiếp giao cho cảnh sát!" Lúc đó quốc gia sẽ càng thêm tin tưởng Long Hồ Hội, xem ra Trình Thất xuất hiện, không hoàn toàn là chuyện xấu.

"Anh nói Lam bang này đang làm cái gì?"

Hàn Dục hừ cười: "Còn không phải là sợ Trình Thất sẽ tìm tới cửa, cho nên mau chóng gom đủ tiền đường lão chạy trốn ra nước ngoài sao, có Lăng La

Sát che chở, xem như anh ta bỏ tay hết cách với Trình Thất!"

Khâu Hạo Vũ đã thay một bộ đồ khác, T-shirt màu đen bó sát người, quần jeans, nhìn thấy cơ bụng không sót gì, hợp với kiểu tóc đang lưu hành, ngược lại thật sự giống như cậu ấm đủ dựa vào thân xác để ăn com bao phòng, móc ra chìa khóa xe rêu rao lái chiếc xe Rolls-Royce thẳng hướng Câu Lạc Bộ xử nữ nổi tiếng.

Một nơi khác, Salsa gần như bị hơn một ngàn đồng tiền xu ép tới mồ hôi đầm đìa, thân thể vốn gầy gò, lại cả ngày chưa ăn com mà thờ hồng học, bao bố nhỏ màu trắng vác trên đầu vai, giống như con kiến dọn nhà, cứ thế đi hai giờ mới vừa tới đích, ngửa đầu nhìn câu lạc bộ quốc tế này, lau mồ hôi, cuối cùng đã đến, rất khác tưởng tượng, không muốn cứ như vậy mà quay về, từ trong bao vải lấy ra hơn hai mươi đồng, thế nào cũng phải thuê người, không thể trở về, cho dù ai khuyên gạ cũng gấp.

Trong phòng yên lặng không tiếng động, quản lý có chút kinh ngạc, nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô gái, nếu không phải nhà có bà chằn, sợ rằng đã sớm tự mình ra trận, khoan hãy nói, làm ở đây 4 - 5 năm, vẫn là lần đầu gặp phải cô gái hư hỏng xinh đẹp như vậy, hoàn toàn không cảm thấy trong thành thị ô trọc, lại thiếu hơi thở nồng thôn chân chất.

Ăn mặc cũng không lộ lố, càng làm cho bản thân thêm xinh đẹp trong sáng, thật giống như thiên sứ xuống phạm trần.

Đôi mắt to long lanh của Salsa cũng quan sát người đàn ông: "Tại sao ông còn chưa đi?" Không nhìn cô rất gấp lắm sao?

"Cô xác định muốn người đàn ông?" Nói nhảm, tới nơi này không tìm đàn ông thì tìm cái gì? Vấn đề là loại phụ nữ này, trai đẹp dạng nào không có?

"Tôi không thể được sao?" Nơi này không tiếp người đầu óc khuyết tật sao? Vậy thì làm thế nào?

"Không phải, cô chờ một chút!"

Mười phút sau, Salsa mặt không đỏ tím không đập, đi qua trước mặt chừng hai mươi tên con trai, đôi tay ôm thật chặt bao bố, vỗ nhẹ, dường như không phải chọn đàn ông, mà chọn một con vật cưng.

Một cô gái lớn mặt hào phóng như thế, cũng là lần đầu tiên mấy tên con trai nhìn thấy, khách quen đi nữa, khi nhìn thấy nhiều trai đẹp như vậy, ánh mắt cũng không khỏi có chút bối rối, vốn là còn có một chút hào cảm trong phút chốc tan thành mây khói.

Khâu Hạo Vũ đứng ở đầu, đầu tiên nhìn thấy cô gái này liền nhận ra, đây không phải là người bên cạnh Trình Thất sao? Trước kia không cần thận nhìn qua, không ngờ đáng chấp thật đúng là xinh đẹp, đáng tiếc bộ dạng thật hơi hột, lại phóng đảng đến mức nông nổi ra ngoài tìm Ngưu Lang, đối với loại phụ nữ này, từ trước đến giờ ngàn vạn chán ghét.

Cho nên cố gắng không ngẩng đầu lên, anh ta cũng không muốn bị đại ca giáo dục.

Salsa phiền não vuốt vuốt mái tóc, tại sao đều giống nhau? Nhiều người giống như muốn cô nuốt vào trong bụng, chỉ là cũng không tệ, lấy ra bao bố, đem tiền xu 'rào rào' toàn bộ trút ra ở trên bàn thủy tinh: "Nơi này có 1.854 đồng, tôi biết có thể sẽ không đủ. . . . ."

"Phốc!" Mấy tên con trai buồn cười.

Đây là lần đầu tiên nhìn thấy khách loại này, cũng không phải là xem thường, mà là hi vọng đưa tới chú ý.

Khâu Hạo Vũ lại khinh bỉ, nghèo như vậy cũng không quên tìm đàn ông, thật đáng buồn!

Quản lý á khẩu không trả lời được: "Không. . . . . Không cần nhiều như vậy, rượu 1000, người mẫu nam 400. . . . ."

Salsa khoát tay: "Ông không có hiểu ý của tôi, tôi không uống rượu, là như vậy, tôi chỉ muốn làm loạn một lần, chính là thoát khỏi 'xử nữ', ôi chao. . . . . được rồi. . . . . Chính là qua đêm, đúng vậy, qua đêm!" Nhanh chóng giải thích, cùng ôm nhau ngủ chung mà thôi, chỉ đơn giản như vậy.

Toàn thể im lặng, cực phẩm!

Quản lý hít khí lạnh, xử nữ? Tìm đến đàn ông phá thân? Nhìn lại một chút đồng tiền lẻ trên bàn, chuyện lạ hàng năm đều có, năm nay đặc biệt nhiều, khổ sở nói: "Thật xin lỗi, tiểu thư, người mẫu nam của chúng tôi không phải ra sân khấu!" Mặc dù không chút thiệt thòi nhưng nguyên tắc ở chỗ này, thấp hơn 3000, dứt khoát không thể nhận, thấy mấy tên con trai không nhận được, liền trừng mắt một cái.

Salsa không sao cả, vỗ vỗ ghế sa lon: "Vậy thì ở chỗ này là được!" Bộ dạng rất lão luyện.

Khỏe miệng Quản lý giật giật, xử nữ? Ai tin a, vừa định từ chối. . . . .

"Quản lý, tiền có thể cho ông!" Một tên con trai nhún vai, anh ta có thể không cần bất kỳ tiền chi tiêu nào.

"Đúng vậy a, tôi cũng có thể không cần!"

"Vậy được, thời gian không thể vượt qua 20', tiểu thư, cô xem được không?"

Salsa gật đầu như bầm tỏi, ngủ không đủ cả đêm, coi là làm loạn sao? Vì kế hoạch hôm nay, đi một bước tính một bước rồi.

Quản lý lấy đi tất cả tiền, chỉ vào tên con trai trong đám người lễ phép nói: "Vậy cô muốn trai đẹp kia tiếp cô không?"

Salsa lại nhìn về phía những trai đẹp, không cách nào đưa ra quyết định: "Các người gọi là gì?"

"Tiểu Uy!"

"Jack!"

"Tiểu Vũ!"

"Tiểu Bát!"

Nghe như lạc vào trong sương mù, cô gái nghe xong hai mắt sáng lên, chỉ vào một tên con trai đứng lên nói: "Là anh ta !"

Khâu Hạo Vũ kinh ngạc tròn to hai mắt, xui xẻo như vậy?

"Tại sao?"

"Anh tên là Tiểu Bát, chị tôi gọi Tiểu Thất, Tiểu Thất Tiểu Bát không phân biệt, quản lý, tôi muốn anh ta!" Dáng dấp thật là đẹp mắt, so với anh Đông Phương Minh nhìn khá tốt, hôm nay thật là nhật được bảo vật, sau khi chị biết, nhất định sẽ cảm thấy cô rất hiểu thuận.

Khâu Hạo Vũ hận không được tát cho mình một bạt tai, anh ta chỉ tùy tiện lấy tên hiệu. . . . .

Quản lý vỗ vỗ bả vai Khâu Hạo Vũ vui vẻ nói: "Không ngờ tên nhóc cậu có ngày như vậy, ngày đầu tiên tới đã có thành tích tốt, hầu hạ Salsa tiểu thư cho tốt, các người đều cùng tôi đi ra ngoài đi, không có phần phở, cho dù kẻ nào cũng không cho phép vào !"

"Aiz!" Đoàn người không khỏi thờ dài, chuyện tốt như vậy, làm sao lại để cho một người mới chiếm đi? Lại còn là một người đàn ông lớn tuổi. . . . .

Không gian thu hẹp, lúc này Salsa đứng ngồi không yên, đôi tay đan vào nhau thật chặt, trong lòng cuồn cuộn, tại sao khản trương như vậy, chính cô cũng không biết nguyên nhân, là hưng phấn? Đúng vậy, như vậy cũng sẽ không chia lìa với chị nữa, chị vĩnh viễn cũng không biết đến tội cùng cô muốn cái gì, luôn nói muốn tốt cho cô, theo ý cô, không tốt chút nào.

Chỉ muốn cùng mọi người vĩnh viễn sống chung không buồn, không lo, ngược mắt quay về phía người Nam, phát hiện anh ta vẫn mắt lạnh nhìn cô, phải không vui vẻ sao? Hừ! Dù sao cô cũng tốn tiền, nghĩ đến đây dứt khoát không hàm hồ đem áo côi ra: "Tôi đã nói với anh, đều là người trưởng thành, không cần nhìn như vậy, cùng lắm thì còn dư lại 1.300 đồng sau này tôi trả cho anh!" cái này phải để dành bao lâu?

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Đưa ra nghi vấn

Khâu Hạo Vũ đưa tay sờ sờ cái ót, nhanh chóng dời mắt đi chỗ khác, phi lễ chó nhìn, lần nữa đối với cô gái hành động lớn mật cảm thấy sợ hãi than? Như vậy nhiệm vụ. . . . . Khó được Hàn Dục tự mình tìm anh ta một lần, và lại đại ca vẫn không ủng hộ Lam Bang tồn tại, chút chuyện này cũng làm không xong, nuôi anh ta làm cái gì?

Đúng vậy a, có cái gì không nhìn được hay sao? Dù sao dáng dấp cô gái này xem như đầy đủ, giữ thân xử nam 28 năm nên vẫy tay từ biệt rồi, nhưng cũng không đến nỗi tìm người không đứng đắn như vậy? Thuở nhỏ mơ ước có thể cùng một cô gái tự nhiên hào phóng, trong sạch cặp tay cả đời, ít ra cũng phải giống như mẹ mình một người phụ nữ chuẩn mực. . . . .

Salsa không biết người đàn ông đang đấu tranh tư tưởng, thuần thực, côi hết trơn, nằm ngang ở bên trong ghế sa lon mềm mại rộng rãi, vỗ vỗ một bên chỗ ngồi: "Anh nhanh lên một chút a, chỉ có 20'!" Không phải là 1.300 đồng sao? Anh ta so đo như vậy? Nói sẽ trả anh ta thì sẽ trả mà.

Sau khi Khâu Hạo Vũ một hồi lên tiếng tự giễu, tại sao cho anh ta như đàn bà rồi ? Mắt phượng lạnh nhạt ngừng trên thân thể chọc giận của cô gái này, con người chọc co rút lại, từ sau khi cha qua đời, gần như từng giây từng phút cũng ngồi xồm ở trước máy vi tính, đừng nói thân thể phụ nữ, ngay cả phim sex cũng không có thời gian tiếp xúc, lần đầu tiên nhìn thấy thân thể phái nữ phơi bày, hơi thờ khó tránh khỏi có chút không ổn.

Không gian mờ tối, ghế sa lon đen nhánh, thân thể mềm mại tinh khiết hoàn mỹ, tuyệt đối là một loại đánh vào thị giác, tóc đen trơn mềm như tơ toàn bộ xổ ra, che lại cảnh xuân trước ngực, thật xinh đẹp giống như vì sao sáng chói nơi chân trời, hầu kết lung tung chuyển động, lý trí nói cho anh ta nên lập tức thoát thân đi, mà bàn tay lại không tự chủ được đưa về phía cổ áo áo sơ mi, ngón tay thon dài từng lần lượt đẩy ra nút cài, lồng ngực to lớn rắn chắc xuất hiện.

Salsa cố gắng nắm chặt bàn tay nhỏ bé, là sợ sao? Sợ hãi cái gì? Sợ sau khi trở về chị sẽ nổi trận lôi đình? Chị Ma Từ sẽ gõ lỗ mũi dạy dỗ? Họ phí hết suy nghĩ lo liệu cho cô tất cả thất bại trong gang tấc? Nhất định là vậy, trời ạ, cho dù là đối mặt với bốn bề khói lửa, Cá mập bao vây cũng không sợ như vậy.

Khâu Hạo Vũ vốn muốn xoay người rời đi, nhưng thấy bộ dáng không còn hơi sức của cô gái cũng không có ý kiến gì, kéo dây lưng, cười nhạo nói: "Giả bộ thật giống!"

Giả bộ? Cô giả bộ cái gì hả? Vội ho một tiếng, điều chỉnh tốt tư thế, hai mắt nhắm chặt, cảm giác bên cạnh lồm xồm một khối, lập tức vào trong hoạt động, rộng rãi như vậy, sao anh ta làm gì gần như vậy? Cho đến khi một bàn tay to nâng cô lên mới mở mắt cảnh cáo: "Anh . . . . Anh không cần tới nữa!" Ông trời! Thân thể người đàn ông này tại sao nóng như vậy? Chân của anh ta làm gì quăn lên cô? Đối với loại tiếp xúc không biết tên này rất là chán ghét, đừng tới đây, tới nữa ra tay đây.

"Không phải muốn phá thân sao? Không như vậy, cô làm sao phá thân?"

Người đàn ông đã sớm không mảnh vải che thân, cô gái càng phản kháng thì càng quá đáng, trực tiếp bao trùm lên, bàn tay rất thường thức khế nâng lên khuôn mặt xinh đẹp, đáng tiếc.

Không phải cởi sạch hết ngủ chung là được rồi sao? Tròng mắt trong suốt như nước mê mang nhìn về người đàn ông, không xen lẫn bất kỳ ham muốn nào, một lúc không chú ý, người đàn ông liền mót xuống viên tai náy cảm, tẩn ra hơi thở dốc làm lòng người ngựa khó nhịn, cứ như vậy kinh ngạc nhìn sọ đầu của anh ta di động từng chút xuống dưới, anh ta, anh ta, anh ta lại có thể hôn cô . . . . . Trái tim nhảy thình thịch và đánh trống, vừa muốn đưa tay che bộ ngực sắp nổ tung, tay lại bị thô lỗ mở ra.

"Đừng giả bộ với tôi, càng đừng để cho tôi nói lần thứ hai!" Khâu Hạo Vũ rất phiền muộn, hận mình đối với loại phụ nữ này có hăng hái, giảm thấp ngưỡng thức của mình, đôi tay không lưu tình dùng sức nắm bóp, giống như trừng phạt, giống như phát tiết.

"A. . . . Anh làm đau tôi. . . ." Salsa vặn lỏng mày chịu đựng, bắt đầu đẩy ra cự nự, thấy đẩy không ra, nghe rằng cố gắng bắt lấy gáy người đàn ông hất ra, mà người đàn ông không phải ngồi không, trong nháy mắt nhìn hiểu ý đồ của cô, đôi tay trực tiếp bị giam cầm đỉnh đầu: "Anh thật làm đau tôi. . . ." "Chị, cứu mạng a! Cô tay nhất định sung lên.

Khâu Hạo Vũ hiển nhiên rất tức giận, không cần bất kỳ màn dạo đầu, đã man cán rặng hợp hai làm một.

"Ô ô ô. . . . . Đau. . . . . Chị. . . . . Ô ô ô!"

"Đáng chết. . . ." Chưa từng hưởng thụ qua quá trình cực khoái đến mức này, bản thân Khâu Hạo Vũ cũng thật sự cực kỳ khó chịu, không có chuyển động, vụn vặt lần không muốn cô gái thật chưa có kinh nghiệm, lần đầu tiên lắng lơ như vậy, không biết sau này sẽ điên cuồng như thế nào, loại phụ nữ này, cần bản không cần thương tiếc, bắt đầu dâng lên dục vọng tiến công.

Salsa đau đến chết đi sống lại, nhưng sức lực không sánh bằng người đàn ông, miệng lại bị mạnh mẽ che đi, chỉ có hai mắt nhắm lệ lắc đầu, không dám giãy giụa, cô phát hiện càng như vậy, người đàn ông càng hung mãnh, cảm giác nơi yếu ớt nhất từng miếng thịt rõ ràng tê liệt, thật sự khó có thể tiếp nhận, hối hận đến ruột đau xanh: "Uỳnh umh umh!" Khốn kiếp, người xấu, vì 1.300 đồng khi phụ cô, về sau tuyệt đối, tuyệt đối không trả lại cho anh ta.

Khâu Hạo Vũ mồ hôi đầm đìa, cũng không nhìn qua cô gái một cái, chớ nói chi là hôn môi, như vậy chi biết là dơ bẩn cái miệng của anh ta, một tay nắm chặt hai cổ tay không an phận, một tay tàn khốc che miệng của cô gái, chỉ để ý mình vui vẻ hay không, không tới mười giây liền bỏ vũ khí đầu hàng, lại không chịu rời đi, tiếp tục hung hăng làm động tác hành hạ.

Hai mươi phút sau. . . . .

"Rầm rầm rầm!"

"Hết giờ rồi!"

Khâu Hạo Vũ lạnh lùng trợn mắt nhìn ngoài cửa một cái, thầm mắng một câu, chưa thỏa mãn dục vọng, đứng dậy cầm lên áo sơ mi bó sát người mặc vào, từ đầu chí cuối cũng không nhìn cô cái một cái, trong mơ hồ nghe được tiếng nước nở, khinh bỉ trừng mắt liếc, tiêu sái mở cửa đi, tùy ý đến cửa cũng lười đóng lại.

Rốt cuộc, mấy tên trai trẻ cũng có thể thấy trực tiếp, thấy thân thể cô gái không mảnh vải nằm ở trên sô pha khóc thút thút liền rất đau lòng, thật đúng là xử nữ?

Salsa còn biết một chút xấu hổ trong lòng, đầu óc cô chỉ tối dạ, không phải người ngu, đã nắm quần áo che đậy thân thể, chò đóng kín cửa mới bắt đầu luống cuống tay chân mặc vào, cổ tay trắng nõn quả nhiên sưng đỏ, toàn thân cao thấp khắp nơi tím bầm, khốn kiếp, lại có thể đã man như vậy, chị cũng không ngờ đựng cô té ngã, thì ra là đây mới gọi là phá thân, quên đi, xem như bị chó cắn một cái.

Dưới bụng đau rát, nhìn thấy trong áo lót còn 20 đồng tiền lẻ thì không khỏi nín khóc mà cười, cũng may cô thông minh, nếu không thân thể này đi trở về, không chết cũng tàn phế, rất sợ bị người phát hiện, siết chặt tiền mặt vội vàng chạy trốn.

"Này! Dù sao đó cũng là khách, cậu cũng quá không lịch sự đi? Tại sao đi cũng không đóng kỹ cửa lại chứ?" Bà di quét sân, xách theo cây lau nhà đang cầu nhàu chế nhạo người đàn ông này, quá không tôn trọng phụ nữ.

Về mặt Khâu Hạo Vũ vốn muốn giết người, nghe nói càng thêm nhấc chân đạp trên băng ngồi, liếc nhìn người phụ nữ lớn tuổi một cái, đi về phía kho hàng, đóng cửa? Cô ta phải ước gì được người đàn ông vậy xem đó chứ? Lớn như vậy, chưa từng nhìn thấy người phụ nữ nào phóng lạng, mà anh ta lại có thể đem lần đầu tiên cho thứ người như thế, càng nghĩ càng chán ghét. (aiz tên này sẽ rất thâm với Trình chủ tịch!).

Nếu bị các anh em biết, còn không biết cười nhạo anh ta như thế nào, lịch sự? Lịch sự chỉ đối với loại người đáng yêu thôi.

"Chắc, chắc, chắc, người này là ai vậy?" Người phụ nữ lớn tuổi đem băng ngồi vờ vụn quét vào thùng rác, lắc đầu chán ngán, tính khí thối, thứ người như thế nên cho đi lao động cải tạo.

Ánh mặt trời vừa hé mở, chiếu rọi xã khu rực rỡ hẳn lên, Chú Phùng vừa đi về phía cửa lớn cùng đám người lui tới chào hỏi, người xã khu nhỏ thật nhiệt tình, không biết cũng nhiệt tình như vậy, cấp hộp thức ăn ngon, ngày mai cửa hàng sẽ khai mở trưng, hôm nay mua cái gì ăn mừng đây? Trong lúc vô tình thấy một cô gái quần áo xốc xếch, đầu tóc rối bù tiến đến, đầu tiên là buồn bực ghé đầu cẩn thận xác nhận, nơi cổ cô gái lộ ra đầy vết hôn, sắc mặt đỏ thắm đầy đặn, khỏe miệng khẽ nhếch cười, không cần nghĩ cũng biết xảy ra chuyện gì, không hề nói gì, nghiêng đầu trở về đường cũ.

Salsa tâm tình cực kỳ thoải mái, dường như đêm qua cũng chỉ là một giấc mộng xuân, mặc dù còn mơ hồ đau, nhưng xem mắt coi như là tránh thoát, lần này xem các chị còn có thể nói gì, cần phải nói như thế nào với chị? Nhất định sẽ mất hứng, ôm lòng thấp thỏm lo lắng vào nhà, thấy trong hành lang ngồi đầy người, chợt dạ nói: "Các người dậy sớm như vậy. . . . ."

Trình Thất một tay xoay hai hột đào, không nóng không lạnh cắt đứt: "Đi nơi nào?"

Ma Tử và Đông Phương Minh cũng bộ dạng tra hỏi phạm nhân, Salsa biết bọn họ khẳng định nghe được tin đồn gì, gãi gãi đầu tóc rối loạn ô ô a a: "Có phải các người. . . . . đã biết rồi hay không?"

"Tôi hỏi em tối hôm qua đi nơi nào?"

‘Rầm!’

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tình Khiết”* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Giận dữ

Bàn tay nhỏ bé vỗ mạnh vào mặt bàn, hai hột đào cứng rắn bị đập vỡ, âm thanh giống như chuông đồng, ánh mắt sắc bén, Salsa bị hoảng sợ đến lùi một bước, chỉ nghĩ chị có thể sẽ tức giận, không ngờ đáng sợ như vậy, nước mắt trong khoảnh khắc chảy xuống, khàn khàn nói: "Em. . . . . Em. . . . . Anh ta gọi là Tiểu Bát. . . . . Tiểu Bát. . . . ."

Trình Thất hồi tiếc đưa tay vuốt sau ót, huyết Thái Dương như có mấy vạn cây châm đâm vào, trong lòng đau đớn, con ngươi dùng sức nhắm lại, lại mở ra thì bên trong hiện đầy tia máu, hút hút lỗ mũi không ngừng tự trách: "Tôi vẫn cho rằng, mang theo em ở bên người là chuyện tôi đã làm đúng nhất đời này, hiện tại tôi mới phát hiện. . . . ." Thất vọng ngửa đầu, nhìn về phía cô gái khóc như hoa lê trong mưa: "Là tôi quá tự mãn!"

"Chị. . . . . Em. . . . . Thật xin lỗi, thật xin lỗi!" Salsa nhanh chóng quỳ xuống hai đầu gối, lắc đầu nói: "Đều là lỗi của em, chị không nên tức giận, là lỗi của em, ô ô ô em sai rồi, xin chị đừng đuổi em đi, van xin chị, về sau em không dám, cũng không dám nữa!"

Ma Tử cũng hồng vành mắt, che miệng lại ghen ngào: "Tại sao em làm như vậy?"

"Em. . . . . Em không muốn tách ra khỏi mọi người, chị, chị đánh em đi, cầu xin chị, chị đánh em đi!" Salsa chưa bao giờ thấy chị tức giận như vậy, trong lòng cực kỳ sợ hãi, quỳ bò tiến lên nắm chân Trình Thất lắc lắc: "Em không muốn xem mắt, ô ô ô em thật sự không muốn rời xa mọi người, ô ô ô em chỉ muốn chị, tôi chỉ muốn chị!"

‘Chát!’

Trình Thất không cách nào kiềm chế, gơ tay tát lên mặt cô gái, thấy cô gái té nhào xuống đất, lại không khỏi sinh lòng thương tiếc, vừa muốn đưa tay ra, nhưng nghĩ đến. . . . . Bất đắc dĩ quay mặt cắn răng nói: "Tiểu Bát đó là ai?" Từng chữ lộ ra ý muốn giết người, một cô gái đơn thuần như vậy cũng không bỏ qua cho, cô nhất định phải đi giết anh ta.

"Mau nói cho chị, rốt cuộc Tiểu Bát là ai?" Đám người Ma Tử đều bị sợ đến không dám nói chuyện lớn tiếng, chỉ có thể đỡ cô gái khóc không thành tiếng tra hỏi: "Nói mau a, rốt cuộc là ai?"

Salsa run run rẩy rẩy rúc vào trong ngực Ma Tử, vuốt gương mặt đau nhói cúi đầu, ngần ngại ừ ừ: "Là. . . . . Là trai bao!"

"Hả!"

"Ôi trời ơi!!, Salsa, em học được hư hỏng lúc nào vậy?"

"Em lại có thể đi tìm trai bao?"

Trình Thất trợn tròn hai mắt, cứng ngắc ngửa đầu nhìn về cô gái: "Trai . . . . Trai bao?"

Mắt nhìn thấy lão đại lại muốn nổi giận, Lộ Băng đi tới khuyên: "Chị Thất, chị bớt nóng giận trước, tôi nghĩ chuyện không phải như vậy, khẳng định các người nói cái gì làm cho cô ấy lầm tưởng phá thân sau này có thể vĩnh viễn ở lại bên cạnh chị, nếu không cô ấy sẽ không có loại ý nghĩ này!"

Trình Thất hết sức đè nén lửa giận, nhớ tới đêm qua quả thật có nói với Ma Từ chuyện này: "Là như thế đúng không?"

"Đúng vậy!" Salsa đã không biết bọn họ đang nói cái gì, chỉ là không ngừng gật đầu, đáng thương nhìn người thân duy nhất, chị, về sau Salsa cũng không dám nữa.

"Cái này đúng rồi, Chị Thất, cô ấy làm như vậy, đơn giản đúng là không muốn rời xa chúng ta, là chúng ta ép quá gấp, chuyện này không trách được cô ấy!" Lộ Băng thở ra một hơi, là tên khốn kiếp nào nói cho cô ấy biết trên thế giới có trai bao vậy?

Trình Thất không còn hơi sức đứng dậy, đi về phía cô bé ngốc không ngừng lùi lại, nhắm mắt một tay run run kéo thân thể vào trong ngực, giọng nói run rẩy: "Tại sao không nói với chị?"

Tất cả ủy khuất của Salsa cũng bởi vì cái ôm mà hồng mắt, than vãn: "Ô ô ô em nói rồi, ô ô ô các người căn bản không nghe em ô ô ô, chị, em không muốn rời xa các người, cầu xin chị đừng đuổi em đi, em không thể không có chị, em không biết rời xa các người sau này sẽ phải đi đâu ô ô, là lỗi của Salsa, không nên làm chị tức giận, Salsa cũng chỉ có chị là người thân. . . . . Ô ô ô chị không cần Salsa, Salsa phải đi nơi nào ô ô ô!" Đưa tay dùng sức ôm giữ sau lưng chị, cũng là cô không tốt, làm chị khóc.

"Chị chỉ hi vọng Salsa có thể tìm được một gia đình tốt, có thể giống như những người phụ nữ khác, có một chồng chăm sóc cho em thật tốt, có con cái, có nhà cửa. . . . ." Mười tuổi đã bị người nhà vứt bỏ, Phi Văn Bang không phải là đến cuối cùng của em, Phi Văn Bang không cho em được người bạn đời, không cho được gia đình, không cho được. . . . .

Biết bao hy vọng nhìn thấy cô có thể nở mày nở mặt gã chồng, hưởng thụ ấm áp gia đình, tại sao điều này ông trời cũng muốn tước đoạt? Bất công như thế!

"Salsa, hong khô tóc đi!" Trình Thất khó được tự mình gọi đầu cho cô gái nhỏ, thật giống như một người mẹ hiền hòa, chăm sóc cẩn thận.

Về mặt Salsa tươi cười: "Cám ơn chị!" Còn tưởng rằng từ đó về sau cũng sẽ không để ý đến cô, lo sợ đã qua, đã nói rồi, chị là người rất thương yêu cô trên thế giới này, làm sao có thể không cần cô?

Trình Thất vừa chảy tóc cho cô gái, vừa hỏi: "Có phải anh ta thật thô lỗ không? Tại sao làm cho trên người đều là vết thương?"

"Dạ, nhưng làm đến bây giờ còn đau, về sau Salsa cũng không dám nữa!" Đó chính là một con ác mộng, quá đáng sợ, vài lần cho rằng cũng sẽ không nhìn thấy mặt trời hôm nay, so với đạn bắn trúng thân thể còn đau hơn.

"Nói cho chị biết, là Nhà khách Ngưu Lang nào vậy?"

"Câu Lạc Bộ xử nữ Quốc tế, bên trong có rất nhiều đàn ông, anh ta tên Tiểu Bát, nếu không phải thấy anh ta tên Tiểu Bát, em mới không tìm anh ta!"

"Tại sao?" Mặc dù nhìn Trình Thất như nghiêm túc lắng nghe, mà trong đầu nghĩ cũng không phải là những thứ này, Câu Lạc Bộ xử nữ quốc tế, đó không phải là địa bàn Lam Bang sao? Lam Bang, ba năm trước đây Đại Tam lợi dụng thủ đoạn hèn hạ 'tu hú chiếm tổ chim khách', ép chết Lão Bang Chủ, trở thành thủ lĩnh Lam Bang, là người lòng dạ ác độc, làm đủ trò xấu, cảnh sát ngại vì có Long Hồ làm chỗ dựa, lựa chọn buông tha.

Đại Tam, cái tên phản đồ này, ngay cả ông trời cũng buộc tội tới thu ông, thô lỗ? Đâu chi thô lỗ? Giết cô gái khi tắm, có thể nói là nhìn thấy mà ghê, thương tích đầy mình, cổ tay lộ ra một lớp da, ngực bị hàm răng cắn vết máu bảy tám nơi, rõ ràng chính là cưỡng bạo, đủ để tạo thành tội tổn thương thân thể, chẳng qua từ trước đến giờ cô không tin luật pháp, Lam Bang. . . . . Đại Tam, tôi sẽ chơi trò chơi bọ ngựa bắt ve, chim sẽ rình phía sau!

"Chiều cao tiêu chuẩn 1m84, đầu trục, cách anh 1m23. . . . ." Trong căn phòng bí mật, Khâu Hạo Vũ hướng về phía máy vi tính liên tục giải thích: "Đưa tay ra phía bên phải, độ cao 43 cm. . . . . Quẹo trái 4 mét, lên 60 bậc thang, bậc thang cao 1,3 cm, đứng rồi. . . . . Tầng bảy. . . . . Không đứng, tầng tám. . . . ."

Một bên kia, Lạc Viêm Hành áo mũ chỉnh tề, tây trang cẩn thận tỉ mỉ, nghe vậy mắt phượng híp lại, có ý trách móc đề máy truyền tin nhỏ giọng nói: "Rốt cuộc cậu đang làm cái gì?"

"Đại ca, thật xin lỗi! Hôm nay tâm trạng tôi có chút không tốt, anh xem có nên nghỉ ngơi một giờ hay không?" Khâu Hạo Vũ đau đầu như ốc, đáng chết, tại sao trong đầu đều là ánh mắt vô tội của cô gái kia? Rõ ràng hành vi phóng đảng, ánh mắt lại trong suốt ngây thơ, xua đi không được, chẳng lẽ ấn tượng đầu tiên của mỗi người đàn ông đối với một phụ nữ cũng khắc sâu như vậy?

Khoan hãy nói, cô gái kia họ tên gì cũng không biết: "Ba mét nơi quẹo trái, tay cầm cái cửa cao 1m4, đứng rồi, tốt lắm, anh nghỉ ngơi trước, tôi. . . . . Tôi điều chỉnh tâm trạng một chút!" Không kịp chờ đợi, ném xuống tai nghe, bàn tay ấn về phía ót, rõ ràng khuôn mặt từ từ vận vẹo, anh ta cũng không hiểu, rõ ràng không kịp chờ đợi, còi hết muốn đàn ông đùa bỡn, tại sao lại phải giả bộ ngây thơ như vậy?

Kỹ thuật diễn xuất có thể đi tham gia kỷ lục Guinness, nhất định đoạt giải thưởng.

Trong không gian tối tăm, trong tay Lạc Viêm Hành cầm tuần san tài kinh tế xem xét, mà tay phải lại sờ về phía một bộ sách tựa đề Tam Quốc Chí, đầu ngón tay chậm rãi quét qua ở trên hàng chữ nhỏ rậm rạp chẳng chặt, thỉnh thoảng gạt đầu, đại biểu tán thưởng: "Tào Tháo không hổ là một đời kiêu hùng!"

Khâu Hạo Vũ sừng sốt một chút, cười nói: "Đại ca, không ngờ văn hóa Trung Quốc anh cũng hiểu rõ, có cơ hội tôi sẽ đọc cho anh nghe, không cần sờ soạng!" Bác sĩ nói sờ quá lâu, đầu ngón tay sẽ tê, đi theo hơn hai mươi năm, đến nay đối với chữ nổi cũng không biết một chữ, đại ca cũng chỉ có thể dựa vào cái này để giết thời gian: "Được rồi, Phát Tư tiên sinh vẫn còn ở phòng khách, có thể bắt đầu!"

"Đừng tiếp tục phạm lỗi cho tôi!" Lạc Viêm Hành khép lại sách vở, đứng dậy quen cửa quen nẻo đi tới cửa, hầu như không cần thủ hạ nói giúp, có thể chính xác không lầm đi về phía phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Người đàn ông kín đáo

Ngày hôm đó, Phi Vân Bang khai trương cửa hàng rượu thuốc lá, toàn thể khắp khối vũ tay, Trình Thất hải lòng nhìn cửa hàng, cuộc sống đã bắt đầu a, rất nhanh, tất cả các ngõ ngách trong thành phố đều trải rộng sản nghiệp Phi Vân Bang: "Đồng Phương Minh, cậu và Lộ Băng đi tra cho tôi động tĩnh gần đây của Mạc Trung Hiền và người phụ nữ của anh ta!"

Mặc kệ không khí cao tới đâu, thời tiết sáng sủa đi nữa, mà thù hận này, từ trước đến giờ cô không có lúc nào quên, hơn nữa vui sướng cũng không che được khó chịu trong lòng, đúng, cô là người cực kỳ thù dai, hề mà người nào chọc phải, chính là không báo không chịu được, mọi người thường nói, chọc người nào cũng có thể nhưng đừng chọc Trần Bi.

"Không thành vấn đề!"

"Còn chuyện của Lam Bang cũng nhìn chăm chăm cho tôi!" Một cô gái không có việc gì ở trong tiệm đi tới đi lui, bắt đầu từ hôm nay, Phi Vân Bang từng bước từng bước nổi lên, cho đến khi không còn người nào dám xem thường mới thôi, Hừ! Đặc biệt là Long Hồ Hội, cái gì Hàn Dục, Bạch Diệp Thành, ở trong mắt cô cũng chỉ là một đám ma-cà-bông nhỏ mà thôi.

Một buổi trưa, Ma Tử thu tiền tới tay như nhũn ra, chắc, chắc, chắc, Chị Thất đi đâu làm thuốc lá? Lại có thể bán được tốt như vậy, đồ của mọi người cũng là thứ mới mẻ, ngay cả cô không nhìn được hít vài hơi, mặc dù chênh lệch khá xa với thứ Chị Thất mang về, nhưng bao bì cũng đủ để đưa tới sự chú ý của mọi người: "Chị Thất, bán 20 bao rồi!" Lúc đầu còn sợ không ai muốn đây.

Hơn nữa, nhà máy thuốc lá cũng là người cùng đường, chuyên môn làm giả nhãn hiệu, chào giá thấp, thật ra dựa hết vào việc bán thuốc lá này cũng đủ sung sướng không lo cơm áo, chỉ mấy đồng tiền vốn, 40 đồng một bao, lại có thể nhiều người mua như vậy.

"Hay là cô biết ăn nói? Tốt lắm, tôi đi dạo chung quanh trước, buổi tối tính toán kiểm xem bao nhiêu, suy nghĩ thêm người chuyển hàng!" Cho dù kiếm nhiều hay ít, ngày mai cũng có thể cung cấp gấp hai mươi lần, rồi cuộc có thể giúp bang hội vượt qua rồi, thoải mái quá!

"Rầm rầm rầm!"

Còn chưa có ra khỏi phòng, Trình Thất cắn răng nói: "Gỗ cái gì gỗ? Gỗ hư anh đền à?"

Khỏe miệng Kỳ Dịch co giật, hung hăng trợn mắt nhìn cô gái một cái, lấy ra một gói thuốc lá nói: "Có Giấy phép buôn bán không?" Khoát khoát tay chỉ thuốc lá, nếu không phải là vừa vận bất gặp, sợ rằng lại được chui vào tù, ngay cả anh cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Trình Thất nhìn thấy Kỳ Dịch, hét lo lắng, hai tay nhét vào túi, phách lối giữa đầu: "Nói nhảm, không phải được anh làm cho sao?"

"Tôi hỏi cô thuốc lá này có giấy phép buôn bán không?" Kỳ Dịch cao giọng, có thể thấy được không phải đang nói đùa.

"Thuốc lá này thế nào?" Sẽ không phải là vì chen ép cô mà cố ý bói móc chứ? Khoan hãy nói, thuốc lá này thật không có.

Kỳ Dịch nhìn bộ dáng dốt nát của cô gái này cũng biết đã đoán đúng, lạnh lùng nói: "Không muốn vào tù, về sau cấm buôn bán!"

Đáng chết, quả nhiên là tìm đến phiền toái, tiến lên ưỡn ngực khiêu khích: "Nếu tôi vẫn muốn bán?" Mờ hời kịch quốc tế sao? Hiện tại thuốc lá đã bán được, há có thể nói thu là thu?

Kỳ Dịch sửa sang lại nón cảnh sát, trừng mắt gần từng chữ một: "Vậy tôi không thể làm gì khác hơn là dùng biện pháp thi hành cưỡng chế với cô!"

"Hắc! Kỳ Dịch, con mẹ nó, anh đừng thấy cho chút mặt mũi mà lên mặt, thế nào? Muốn đánh nhau phải không? Đến đây!" Vén tay áo lên lui về phía sau một bước, làm ra tư thế đánh nhau, ai mà sợ anh, còn dùng biện pháp cường chế, quá càn rỡ.

Người đàn ông bắt đầu nhìn một chút bọn thủ hạ, kéo cô gái tới một bên cảnh cáo: "Trình Thất, tôi không có thời gian đùa giỡn với cô, cô biết thuốc lá này là ai mới có thể hút không?"

"Tôi trông nom khi gió nào hút, tóm lại tôi không ép buộc người ta đến mua!" Tại sao người đàn ông này luôn thích cãi nhau với cô? Nếu không phải xem như bạn bè, sớm đã quật ngã rồi.

Chết cũng không hối cải! Kỳ Dịch cũng lười nhiều lời, gọn gàng dứt khoát nói: "Cấp bậc Trình trưởng cũng mới xếp hàng đến chín, xem ra cô thì ngược lại, trực tiếp bán số 02, đứng đầu Trung Quốc mới 01, cô nói cô có thể bán không?"

"Thật . . . . . Thật sao?" Trình Thất lật xem hai bên gói thuốc lá, thuốc lá đặc chủng? Lãnh đạo đứng đầu 01, Trình trưởng 09, vậy 02 không phải là. . . . . My God, đó không phải là dưới một người trên vạn người? Thiếu chút nữa đã đâm lên cứt chó, vuốt một chút mồ hôi lạnh, hoảng hốt vội nói: "Không đúng. Thuốc lá này là Lạc Viêm Hành cho tôi, anh ta cũng có hút!"

"Anh ta không có!" Kỳ Dịch như đinh chém sắt.

"Thật đó, tôi lừa gạt anh làm gì, thật đó!" Cũng đừng vì chuyện này tóm cô, vậy thì quá oan uổng.

Kỳ Dịch chán nản vận lòng mảy: "Tôi nói không có thì không có, Trình Thất, những năm này, cô cũng không uổng công lăn lộn?"

Có ý tứ gì? Làm gì một mực chắc chắn vậy? Chợt ý tưởng lóe lên, Đúng vậy a, Lạc Viêm Hành là Hắc Lão Quỷ, có thể nào 02 lại cho anh ta thuốc lá? Cho dù có, cũng không người thừa nhận, Lạc Viêm Hành đáng chết, bản lĩnh lại có thể lớn như vậy, phải biết loại thuốc lá đặc chủng này đừng nói mua, giống như Kỳ Dịch, cả đời cũng không nhất định thấy được, anh ta tốt hơn, có nhiều người lấy ra đưa, không phải là cung cấp súng ống đạn dược cho quốc gia sao? Lại còn kính yêu như vậy?

"Được rồi, được rồi, xem như anh không phải nói, tôi cũng biết nên làm như thế nào!" Chạy vào trong tiệm đem số lượng thuốc lá phát hành toàn bộ thu hồi: "Ma Từ, tôi cho cô biết, thuốc lá này là lão thủ trưởng quốc gia hút, không thể bán nữa, nếu không muốn phiền toái lớn, thu nhanh lên một chút!"

"À? Nghiêm trọng như thế? Tốt!"

Sau khi vội vàng dẹp xong, mới ngồi xuống thở dốc, hừ chết cô, tại sao tên cháu trai không nhắc nhở cô? Lại muốn dùng loại biện pháp này lật đổ cô, thật đúng là cao minh, Lạc Viêm Hành, anh giết người không thấy máu đao, chờ đó cho tôi!

Thấy cô gái không ngừng vỗ ngực, Kỳ Dịch nhất thời khi khi cười, nghênh ngang vào nhà, ngồi xổm người xuống trên ghế: "Thế nào? Không phải từ trước đến giờ không sợ trời không sợ đất, bây giờ sao?"

"Ít nói châm chọc đi, chuyện này. . . . . Cảm ơn nha!" Cũng may Kỳ Dịch đến nhắc nhở, nếu không là cái sọt gây rắc rối lớn.

Kỳ Dịch không sao cả lắc đầu: "Tôi cũng là vừa đứng đi ngang qua. . . . ." Được rồi, là có ý đi một vòng lớn, ngày thứ nhất khai trương, cũng phải tới chúc mừng, cũng có lẽ muốn hỏi một vấn đề nhỏ bị rối rắm trên một trăm canh giờ: "Cô và anh ta là thật?" Nhìn như không dễ dàng, kì thực lỗi tại lại dựng đứng lên.

Trình Thất nhú mảy: "Cảnh quan đại nhân, lúc nào thì chuyện riêng tư cũng muốn can thiệp?"

"Không nói thì thôi!" Một tên đàn ông liếc một cái, đứng dậy muốn đi.

Người này muốn trở mặt, một cô gái nào đó không nhìn được giải thích: "Tôi và anh ta, căn bản là người của hai thế giới, không thể có khả năng, này, buổi tối tôi mời anh ăn cơm? Báo đáp ân cứu mạng của anh?"

Về mặt tối tăm trong phút chốc đổi thành đùa giỡn, cô gái đang đi vòng qua trước mặt vỗ vai anh, bàn tay to theo thói quen giơ lên vỗ về phía sau ót: "Không biết lớn nhỏ, hôm nay có thể tương đối bận rộn, chẳng qua sẽ cố gắng đi! Chỗ cũ!" Dứt lời, nhanh chóng đi vào xe cảnh sát, hất bụi chạy đi.

"Phốc!" Ma Từ nhìn thấy muốn dở khóc dở cười, chưa bao giờ thấy Kỳ Dịch lại là người đàn ông như vậy, chỉ cảm thấy anh ta rất hung dữ, rất chán khí, không ngờ về mặt tình cảm kín đáo như vậy, cầu cũng không được, ngay cả cầu cũng không được, vẫn là tương đối bận rộn.

"Có cái gì buồn cười sao?" Trình Thất giống xem kẻ ngốc nhìn về phía thủ hạ.

"Ha ha ha ha ha!"

Ma Từ thật sự nhìn không được, xoay người ôm bụng cười lăn lộn, khẳng định Chị Thất không biết suy nghĩ của Kỳ Dịch, một chậm lụt, một kín đáo, ngược lại hai người phối hợp rất tuyệt.

Trình Thất lắc đầu một cái, nhắm mắt làm ngơ, bước nhanh cách xa, Ma Từ điên rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tình Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29: Nỗi lòng tham

"89.000, Ma Tử, cô không phải đang nói đùa với tôi chứ?" Trong cửa hàng, hơn ba mươi người cùng kêu lên hoan hô, đó là sau năm năm sa sút thấy bước khởi đầu đầy hy vọng, thành tích tốt như vậy là ngoài dự liệu của tất cả mọi người, cũng đại biểu cho Phi Vân Bang sắp có mùa thu hoạch hơn 100.000 đồng.

Ma Tử nhún vai, chẳng qua là 20 bao thuốc lá cấm, thật ra chỉ có 900 mà thôi.

"Cái gì 89.000 ?"

Mới từ bên ngoài trở về, Đông Phương Minh phui bụi bặm trên người, thuận miệng hỏi, thấy không có người đáp lời liền nói: "Chị Thất, đã điều tra được Mạc Trung Hiền không những không có ăn năn, ngược lại tệ hại hơn, mặc dù mở rộng quy mô công ty, sở hữu khách sạn năm sao của Tam Gia, chuỗi 34 khách sạn nhưng ở công ty danh tiếng cũng không lạc quan, anh ta tìm nhân viên gần như đều tới từ nông thôn, trong đó phần lớn tiền lương đều khát nợ, rất nhiều người kiện lên cấp trên, bởi vì vợ của anh ta là con gái của Thị trưởng thành phố nên chưa bao giờ bị tội, nhân viên tăng dưới chót một năm có thể cầm gần 30.000 tiền lương, nhưng tới cuối năm, cầm tới tay chỉ có không tới 10.000, hoặc là lấy tiền hoặc là chẳng quan tâm!"

"Cũng quá thất đức chứ?"

"Ừ, nói sẽ trả tiền lương trong một năm, hết một năm lại nói hai năm, cứ thế mà suy ra, hơn nữa cũng không nộp thuế, nổi tiếng keo kiệt, vợ của anh ta thì càng quá mức, căn bản không xem nhân viên là người, rất hẹp hòi, ban ngày bảo các cô ở khách sạn làm việc, buổi tối còn muốn đến nhà cô ta làm việc nhà, nói là thêm tiền lương ngoài định mức, đến cuối cùng không giữ lời hứa, nói bọn họ tự nguyện đi đứt lót, tóm lại ở tập đoàn Quốc Hào, trừ cao tăng, gần như khắp nơi đều lên tiếng oán than!"

Trình Thất chắc lưỡi: "Cho nên nói người đàn ông này a, càng có tiền lại càng keo kiệt!" Đó cũng là lòng tham của những nhân viên kia, nếu là cô sẽ không tin tưởng những lời nói quý quái này.

"Bởi vì phần lớn tiền lương không được phân phát, các nhân viên lại luyến tiếc không nỡ bỏ rời đi, cũng chỉ có thể ở lại, hơn nữa hơi không chú ý, sẽ gặp phải khấu trừ, ngược lại càng thêm tích cực cũng coi như là một loại thủ đoạn!" Lộ Băng nói xong rất khi dễ, tất cả đều ở nông thôn, cả ngày mong mỗi cuối năm có thể cầm tiền lương thật nhiều về nhà đón năm mới, vậy mà mang theo một bụng tức giận hồi hương.

Đông Phương Minh tự nhiên biết mục đích Trình Thất bảo anh ta đi tìm hiểu, khổ sở nói: "Chị Thất, người xem là như vậy, xem như bây giờ chị đánh ngã Mạc Trung Hiền, nhưng Quốc Hào cũng không thể về dưới cờ chúng ta. . . . ."

"Tôi nói muốn Quốc Hào lúc nào?" Trình Thất coi tiền tài như cỏ rác, buông tay: "Chẳng những tôi sẽ không chiếm đoạt sản nghiệp của anh ta, ngược lại còn muốn anh ta và cô gái của anh tiếp tục hưởng thụ loại vinh dự tối cao này!" Hừ, yêu nhau? Cô thật muốn xem anh ta lựa chọn cô gái yêu anh ta đến mức nào.

Salsa cũng không hiểu nội dung mọi người nói, cầm tiền kiểm tra tới lui, thấy vẻ mặt chị không tốt liền nói sang chuyện khác: "Chị, chị đã nói tới nay có thể nhận chuyện làm ăn, lúc nào thì làm? Đã rất lâu em không có gần ra gần cốt!" Siết chặt quả đấm, lại có thể cùng các anh chị đi vận chuyển hàng, mỗi lần đoàn người cũng sẽ dựa vào cô tới lừa vượt qua kiểm tra, chỉ có lúc này mới được đoàn người tán thưởng.

Ma Tử im lặng nhìn về cô gái nhỏ, thật hâm mộ cô, chưa từng sầu lo, trong lòng bị vui vẻ chiếm hết: "Chị Thất, hiện tại chúng ta cần gấp tiền bạc để quay vốn, nếu không, tới nay tôi nhận đơn buôn bán trước? Xem xem năng lực chúng ta có bị giảm hay không?" quy mô giao hàng nhỏ, đối với những người nhiều kinh nghiệm như bọn họ mà nói, dễ như trở bàn tay.

Hơn 100.000 đồng hiện tại đối với bọn họ mà nói không phải là con số nhỏ, về phần mức độ nguy hiểm, gần như là số lẻ.

Chú Phùng nhiều tuổi nhất, lên tiếng nói: "Chú biết con luôn muốn báo thù, nhưng cũng đừng quên hoàn cảnh hôm nay của chúng ta, lúc ở khách sạn Quốc Hào con cũng nhìn thấy đấy, ngay cả Lam Bang nhỏ nhỏ cũng không xem chúng ta ra gì, tiếp tục như vậy sợ rằng danh tiếng sớm muộn sẽ bị thiệt hại, đến lúc đó muốn làm ăn cũng không có người dám hợp tác với chúng ta !"

"Đúng vậy a, phải nhân lúc bọn họ còn chưa chửi bới chúng ta, đánh đến nhà, để cho Mạc Trung Hiền mười ngày sau mới có thể đi ra ngoài!" Lộ Băng ôm chặt bà vai Chú Phùng quảng một phiếu đồng ý, về phần ý tứ của Trình Thất, mọi người đều hiểu, chẳng những cô muốn hành hạ thân xác Mạc Trung Hiền mà còn muốn hành hạ tâm hồn, Chị Thất là người bọn họ hiểu rất rõ, đừng nói là đắc tội, chính là người trong lúc lo lắng mắng cô một câu, vài năm sau cũng có thể nhớ tới.

Mạc Trung Hiền làm hại cô thế thảm như vậy, há có thể bỏ qua cho? Hơn nữa từ mặt bên biết được vết thương hiện tại trên mặt cô thì Mạc Trung Hiền không thoát được quan hệ, aiz! Cũng bắt đầu nổi lên đồng tình với người đàn ông kia rồi, nếu là anh ta, tình nguyện tự làm hại bản thân cũng sẽ không cho cô có cơ hội tới trả thù, vậy quá đáng sợ, ít ra có mười người bị cô làm cho vào bệnh viện tâm thần ?

Trình Thất sờ sờ cằm, nhíu mày hỏi: "Vậy trước tiên để cho anh ta thoải mái mười ngày?"

"Tôi tán thành trước hết đề cao bang hội!"

Salsa cũng gật đầu: "Em cũng vậy tán thành!"

‘Bốp!’

Trình Thất vỗ tay phát ra tiếng, sau đó một tay cầm vào túi dẫn đoàn người đi ra khỏi cửa hàng: "Đem tiền cất xong, thử bản lĩnh đi!" Mười ngày, đã là cực hạn của cô rồi.

"Chị Thất, không phải chị bảo chúng tôi lưu ý Lam Bang sao? Hôm nay thật đúng là không toi công, kể từ sau khi chị và Lăng La Sát kết giao, quả thật Đại Tam không có can đảm cùng chúng ta đối đầu, ngược lại vẫn đang gom vốn chuẩn bị di cư sang nước Mi!"

"Ha ha! Ông ta rất thông minh!" Về mặt Trình Thất tươi cười, so với Mạc Trung Hiền, cô thường thức ông ta hơn.

"Thú vị hơn nữa là ông ta đang mang súng ống đạn dược, tổng cộng có 11 thuyền trừ hàng ở trong câu lạc bộ xử nữ, chuẩn bị hai ngày sau giao hàng, nhưng dường như xảy ra chút vấn đề, hẹn lại đến nửa tháng sau, hơn nữa hôm nay ở Câu Lạc Bộ xử nữ lại có thể phát hiện tầm ảnh của Khâu Hạo Vũ, sợ rằng bọn họ còn không biết lai lịch của Khâu Hạo Vũ, để mặc cho anh ta tiếp tục ở nơi đó làm trai bao, tôi xem a, Lạc Viêm Hành này sớm có ý muốn thịt ông ta!" Cũng không cần chúng ta ra tay.

Trình Thất yên lặng ngồi ở trong xe lắng nghe, đột nhiên tròn to mắt, quay đầu nhìn về phía Đông Phương Minh đang lái xe: "Cậu nói cái gì?"

Đông Phương Minh không hiểu lặp lại lời nói.

"11 thuyền, nhiều như vậy?" Trình Thất bắt đầu muốn mượn tay người khác diệt trừ hậu hoạn mà vui mừng, nhưng . . . . . 11 thuyền, đó không phải là số lượng nhỏ, súng ống đạn dược, từ trước đến nay là con đường kiếm tiền tốt nhất, nếu như có thể. . . . . Làm của riêng. . . . . Càng muốn, đầu óc càng nhay múa.

Ma Tử cũng nghĩ đến một chuyện: "Nhưng Lạc Viêm Hành đã bắt đầu hành động, tôi nghĩ lúc này chúng ta đi không dễ dàng chứ?" Đó không phải là muốn đánh loạn toàn bộ kế hoạch của người?

Trình Thất trầm ngâm suy nghĩ, Đúng vậy a, mặc dù cô có thể mượn tay Lăng La Sát nắm hàng trong tay, cũng không thể nộp lên cho Lạc Viêm Hành hay tiêu hủy, một khi bán ra, tên cháu trai này vẫn không thể tặng cô phần món ăn đạn? Không biết chuyện còn chưa tính. . . . . Nếu như ngày đó không đi thăm hỏi là được rồi, cùng lắm thì người không biết không có tội. . . . .

Salsa chớp chớp mắt to, từ sau nằm sấp trên đầu vai Trình Thất, cười nói: "Không cho anh ta biết không phải tốt sao?" Vấn đề đơn giản như vậy, các anh chị còn muốn nghĩ sao? Mỗi lần cô làm chuyện không tốt, cũng sẽ không nói ra, đến nay bọn họ cũng không biết đây.

"Em thật đúng là xem thường tên cháu trai này rồi. . . ." Trình Thất liếc cô gái nhỏ một cái.

"Tôi cảm thấy Salsa nói cũng rất có lý, nhưng nếu xem như Lạc Viêm Hành biết thì nói chúng ta làm như vậy cũng là muốn có nhiều tiền tặng anh ta, Chị Thất quên sao? Hôm đó rất nhiều người cười chúng ta đưa quà tặng đơn sơ!" Đông Phương Minh cũng chau mày nhìn Salsa, tỏ vẻ tán thưởng.

Trái tim Trình Thất bắt đầu đập dữ dội, cổ làm ra vẻ tỉnh táo gật đầu: "Xem như hợp lý, hơn nữa hôm đó chúng ta nghe được cũng không hoàn toàn, có thể giả vờ ngây ngốc, không biết không thể giao dịch súng ống đạn dược ở trong nước, còn có. . . . ." bàn tay nhỏ bé tà ác sờ cằm, âm hiểm cười nói: "Người bán là Long Hồ Hội!"

"Hả!"

"Ôi trời, Chị Thất, chị thật là nhìn xa trông rộng, tôi còn đang suy nghĩ ai dám hỏi mua của chúng ta, đúng vậy, chỉ bán cho Long Hồ Hội, hàng năm Long Hồ sẽ vì quốc gia thu được nhiều súng ống đạn dược như vậy, mặc dù tất cả đều là từ nước ngoài chuyển đến, tôi cũng không tin dưới tay anh ta không có một người nói lên ý xấu, con người nha, luôn tham lam!" Lộ Băng phản chấn dựng thẳng ngón cái, 11 thuyền, cái này được bao nhiêu tiền?

Trong xe nhất thời vui vẻ, con số hàng trăm triệu a, là gan Chị Thất cũng thật là lớn, lại có thể từ trên thân người đắc tội kiếm lấy phúc lợi, Lạc Viêm Hành mà biết, không thể tức chết chứ?

Trình Thất chậm rãi nheo mắt, Đúng vậy a, con người tham lam, nếu không, bọn họ làm sao có thể nào hỏi thăm được tin tức đến mức này? Về phần chuyện bị bại lộ giải thích như thế nào từ lâu đã có kế sách chu toàn, chỉ cần làm thật bí mật, cô cũng không tin anh có thể biết được, Khâu Hạo Vũ, người này cô biết, năm năm trước cũng biết, khi đó trên báo có đăng qua, nếu Đại Tam có thì giờ rảnh đi Câu Lạc Bộ một chút, sau này có thể tránh được tai nạn.

Salsa vui vẻ, lại lập công, chẳng qua thật có thể nhận được buồn bán sao?

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Khéo tiếp nhận mỗi làm ăn (canh hai)

Hộp đêm Vạn Thịnh chính là căn cứ buôn lậu được che giấu, tầng hầm ngầm là công việc chủ yếu, lúc này có đủ hạng người tụ tập, tất cả gần trăm người tâm phúc đến từ các bang, không khí trong phòng ngột ngạt, trên sàn nhà dơ bẩn không chịu nổi, rồi rít chờ đợi kết quả bên trong phòng làm việc phía trước mặt.

Dường như Trình Thất đối với cảnh tượng này sớm đã thành thói quen, cũng không chán ghét, mặc dù tới nơi này cùng các bang hội nhỏ tranh giành buôn bán nhưng biết nơi này là địa điểm khởi đầu tốt nhất cho tất cả bang hội, về phần có thể kiếm tiền phát triển hay không thì phải xem vận may của bọn họ, đây cũng là nơi tầm thường nhất trong xã hội đen.

Cô đã từng chẳng thèm nghĩ tới nơi này, không ngờ náo nhiệt như vậy, cá chép hóa rồng, về sau xã hội đen nếu muốn thành Rồng thành Phượng, phải vượt qua cánh cửa này mới có không gian phát triển.

"Đi ra rồi, đi ra rồi, Quản lý Lưu, hôm nay nghe nói có mỗi buôn bán lớn, giao cho chúng tôi chứ?"

"Cho chúng tôi đi, nhất định làm tốt!"

"Tôi tốt nghiệp đại học khoa chính quy!"

"Bang chúng tôi mỗi người đều tốt nghiệp Đại học Thanh Hoa!"

Vì cạnh tranh, tất cả đều đem ra hết khả năng nói khoác của mình, một khi thành công, xem như bang phái không cách nào phát triển cũng có thể kết thân được với những Bang Hội lớn ngưỡng mộ đã lâu, phải biết đây chính là công việc do Thanh Bang mà một trong bốn bang phái lớn nhất giao cho.

Quản lý bốn mươi mấy tuổi, mang mắt kính vừa dày vừa nặng, cầm tài liệu nhìn về phía đám người chen chúc đến, khổ sở vận lòng mảy, không biết giao cho ai tốt nhất: "Không sai, chính xác là mỗi làm ăn lớn, làm thành công, có 120.000 tiền huê hồng, nơi này có 10 kg hàng trắng, 10 kg không phải số lượng nhỏ, cho nên phía trên rất coi trọng, dĩ nhiên, nhìn bộ dạng các người cũng không bỏ ra nổi tiền đặt cọc, cho nên các người muốn giao ra thì phải để lại người đủ giá trị này!"

"Chị Thất, xem ra thịt ăn này ăn không ngon a!" Chẳng những nguy hiểm mà còn cạnh tranh quá lớn.

"Nhưng chúng ta thật vất vả mới vào được đây!" Salsa có chút thất vọng, tại sao mà nhiều người tranh giành như vậy? Mới vừa rồi còn coi lảng hết bị người ta lục soát một lần, bối cảnh cũng bị tra xét gần hai giờ, sẽ phải buông tha sao?

Trình Thất cũng không phải sợ những người này tranh giành với cô mà là câu để lại người có giá trị 200.000, một người bình thường, quả thật có thể buôn bán hơn một trăm ngàn, để lại hai người thủ hạ khỏe mạnh mà thôi, chỉ sợ đến lúc đó xảy ra điều gì không may, trở thành nhân vật quan trọng, quy định không đùa, nói cách khác, nhận hàng phải đưa đến địa điểm chỉ định, nếu không để lại bất cứ người nào, cũng sẽ bị đưa lên bàn mổ, toàn bộ không chừa một móng.

Bên cạnh đều là anh em đi theo cô vào sống ra chết, lưu ai cũng bắn khoăn.

Đông Phương Minh biết Trình Thất đang suy nghĩ gì, giờ tay đầu tiên: "Chuyện giao hàng như vậy, Chị Thất một mình cũng có thể giải quyết, để lại tôi đi!"

"Tôi cũng ở lại đi, các người cũng đừng trách tôi thích lười biếng!" Lộ Băng cũng giờ tay.

Không đợi Trình Thất từ chối, ngay cả Chú Phùng cũng giờ tay theo, tranh trước cùng đoàn người phía sau: "Tôi tuổi cũng đã cao, các người còn không cho tôi nghỉ ngơi một chút sao?"

"Không, không, không, Chú Phùng, chú càng già càng dẻo dai, chuyện như vậy để cho hai anh em chúng tôi làm đi, vừa lúc hai ngày nay trời mưa, khớp xương có chút không chịu nổi!"

"Tôi ở lại!"

"Hay là tôi đi!"

Trình Thất cúi đầu, lặng yên không nói, trong lòng cực kỳ cảm động, anh em có tình có nghĩa như vậy, cô làm sao đem vương quốc bọn họ khổ sở tạo lập được làm suy sụp? Lại muốn bọn họ tới đoạt mỗi làm ăn với những bang hội nhỏ?

"Cái này có gì mà phải tranh? Như vậy, nếu Chú Phùng muốn nghỉ ngơi một chút thì để Chú Phùng ở lại đi, tuổi chú cũng đã cao, còn anh nữa cũng ở lại, gần đây không phải anh bị tiêu chảy sao?" Salsa hiền lành ngón tay chỉ về phía một người đàn ông, bộ dạng cứ quyết định như vậy đi.

Cô không cảm thấy có cái gì, không có bị điểm danh cũng hút hút lỗ mũi, sao mà khổ sở vậy? Đông Phương Minh vỗ vỗ bả vai Chú Phùng và người đàn ông: "Lưu Nghĩa, Chú Phùng, các người yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ không để cho các người có chuyện, nhất định!" Liều mạng cũng sẽ đem hàng đưa đến.

Lưu Nghĩa và Chú Phùng thờ phào nhẹ nhõm, đồng thời cười lắc đầu, cho dù chết thì có quan hệ gì? Chỉ cần các anh em khỏe mạnh, đã đủ!

Bên này vẫn còn điên cuồng tranh đoạt, không một người lùi bước, cầu phú quý trong nguy hiểm, sợ chết, ai còn đi đường này?

Quản lý phiền muộn, đẩy đẩy mắt kính, giao cho ai đây?

"Giao cho Trung Nghĩa Đường chúng tôi đi, Quản lý Lưu, bang chúng tôi mặc dù không có thành tựu gì lớn nhưng thật sự mọi người đến từ Đại Học Thanh Hoa, xin tin tưởng chúng tôi. . . . ."

"Đại Học Thanh Hoa đúng không? Vậy xin hỏi các người biết sư tử bằng đá ở cổng của Đại Học Thanh Hoa là bao nhiêu năm không? Nó được dựng ở trước cửa Đại Học Thanh Hoa có ý nghĩa gì?"

Lúc này, một giọng nữ trong trẻo vang lên ở sau lưng tất cả mọi người, rồi rít nghiêng đầu nhìn lại, người tới khí thế không nhỏ, thật giống như cô cao nhất nơi này, người này là ai vậy?

"Cô là ai?"

Trình Thất cười lạnh: "Tôi là Lục ca phái tới thị sát!"

"Oa! Là Lục ca Thanh bang?"

Trình Thất gật đầu, nhũ mày thật chặt: "Không sai!" Thấy tất cả mọi người bắt đầu hướng cô tự giới thiệu mình, cũng không kiên nhẫn nói: "Các người vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi!" Đại Học Thanh Hoa? Kiếp trước cô cũng chưa chắc đã đi học qua, nói bừa lung tung, thật đúng là làm khó cho nhóm người này rồi, có thể học Đại học Thanh Hoa thì con mẹ nó, ở chỗ này làm gì? Thấy ánh mắt bọn họ né tránh liền thở dài: "Xem như các người tốt nghiệp Thanh Hoa, chúng ta đi làm chuyện này, cần nhiều trình độ học vấn như vậy có ích lợi gì? Đến bớt cảnh sát, bọn họ có thể vì một câu tốt nghiệp Thanh Hoa mà tha cho các người sao? Anh hiểu trong quá trình chuyển vận kiêng kỵ nhất cái gì không? Biết con đường nào của thành phố F vĩnh viễn sẽ không có cảnh sát chìm xuất hiện không? Biết cảnh sát mặc thường phục phát hiện người hiềm nghi thì sẽ dùng cách gì báo cho đồng bọn không?"

Liên tục đưa ra vấn đề làm cho mọi người ngây người như phỗng, bọn họ đều mới xuất đạo, làm sao biết những thứ này?

Ngay cả Quản lý Lưu cũng cúi đầu khom lưng đối với Trình Thất, bị dọa sùng sốt một chút, xem ra thật là một người từng trải, biểu hiện là người của Thanh Bang cũng không có gì là kỳ quái, hơn nữa, cô hoàn toàn không có lý do gì tới nơi này gây chuyện.

Qua mười phút, Quản lý Lưu lau mồ hôi, nhìn thấy tất cả đều mặc cảm rồi đi, sốt ruột, Thanh Bang cũng quá cẩn thận đi?

"Cái này đúng rồi!" Trình Thất lạnh lùng nhìn về phía những người rời khỏi, phất tay một cái, lúc này mới kéo quản lý qua, về mặt bỗng nhiên chuyển thành chân chó: "Quản lý, thật ra tôi cũng chỉ tới tranh thủ phân trách nhiệm gian khổ nặng nề này, giao cho chúng tôi chứ?" Bày ra nụ cười lấy lòng.

"Ồ!" Quản lý lại lau mồ hôi, không ngừng gật đầu, chờ sau khi tỉnh hồn lại ngửa đầu sợ hãi kêu lên: "Hà?"

"Giao cho chúng tôi chứ?" Trình Thất chấp tay trước ngực van xin.

Sắc mặt của quản lý Lưu đen như đất nồi.

Ma Tử và Lộ Băng cùng nhau lắc đầu, mới vừa rồi còn đang suy nghĩ rốt cuộc Chị Thất muốn làm gì, chị không hổ là đứng đầu một bang, biện pháp thất đức như vậy cũng nghĩ ra được.

"Quản lý Lưu?"

Cuối cùng Quản lý Lưu không kiên nhẫn đưa ra tài liệu: "Địa điểm lấy hàng ở bên trong, quy củ cũng biết chứ?" Gặp qua vô sỉ, chưa từng thấy qua vô sỉ như vậy, ngày hôm nay xem như là mở rộng tầm mắt rồi, tuyệt đối nhân tài!

Trình Thất cười híp mắt nhận lấy tài liệu, giống như bảo bối bỏ vào trong ngực, đoạt mối làm ăn với cô sao, Hừ! Chút bản lĩnh này cũng không có, tương lai làm sao tranh đoạt thiên hạ với tên cháu trai kia?

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen* “*Cầm Thú Tinh Khiết*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Không phải oan gia không gặp gỡ

"Salsa, một chút nữa lên xe thì giữ cái này cho tốt, chúng tôi cũng ở trong xe, luôn luôn bảo vệ em, hiểu chưa?"

Trong nhà vệ sinh nữ tại trạm xe vận tải hành khách loại nhỏ, Trình Thất đem một giấy chứng minh thư người tàn tật màu đỏ chót nhét vào trong túi Salsa, Ma Tử cũng đem một bao bố kẻ sọc caro màu sắc rực rỡ đưa lên: "Phía dưới và phía trên là ngực trang chấn bông, dien+dan+le+quy+don+com trạm xe này sẽ ít có người tới kiểm tra, nhưng những năm gần đây trong thành phố F kiểm tra tương đối chặt chẽ, cho nên tới trạm thu lệ phí, 90% sẽ bị lục soát,

có thể lừa vượt qua kiểm tra hay không, phải trông cậy vào em rồi!"

Salsa sờ sờ hai bím tóc thật to, quay về phía soi gương, chân què, áo sơ mi kẻ sọc, quần dài vải thô màu xám tro, giày vải thêu hoa, cả người như em gái về quê, thỉnh thoảng gật đầu: "Các người yên tâm, em biết rồi!" Có lẽ lần đầu tiên chuyển hàng nhỏ như vậy, hơn trăm kg ma túy cũng có thể thuận lợi vượt qua kiểm tra, chớ nói chi là 10 kg.

Thấy cô gái nhỏ vác lấy bao bố đi ra, Ma Tử lo lắng nói: "Chị Thất, tôi có loại dự cảm chẳng lành, thật đó!" Chưa từng có loại cảm giác này, rất là lo lắng!

"Mọi việc đều có lần đầu tiên, có lẽ lần đầu tiên có người bị thế chân!" Trình Thất thở ra một hơi, nắm chặt vé xe, sải bước đi ra ngoài.

Ma Tử xoa xoa gương mặt, đứng vậy a, lần đầu có người bị thế chân, hôm nay Chú Phùng và Lưu Nghĩa khẳng định ở một trong không gian bọn họ không cách nào phản kháng, bất cứ lúc nào cũng bị gặp phải mê ngọt nguy hiểm, nếu như bọn họ thật sự có chuyện bất trắc. . . . . Sẽ không, Chị Thất tự ra tay, cô không nên nghĩ ngờ cô ấy.

Một nhóm người mặc quần áo nông dân không quen nhau công vào bàn xét vé, xe riêng gì đó, bây giờ không còn thích hợp với bọn họ, và lại xe buýt được xem là giao thông công cộng, diên-đàn-lê-quý-đôn cực kỳ nguy hiểm, nguy cơ nguy hiểm luôn song song với độ an toàn, Salsa to gan đem bao bố thô lỗ ném thẳng vào trong khu hàng hóa chất đông, không nhìn tới bất cứ ai, cúi đầu tìm đúng vị trí của mình ngồi xuống.

Công việc của cô chính là cố gắng để cho xe không bị lục soát trắng trợn.

Kim chỉ giờ chỉ sáu giờ sáng thì chiếc xe cũ nát đứng giờ lên đường, tổng cộng chừng năm mươi người, hơn phân nửa là người của mình, điều này cũng làm cho Salsa an lòng không ít.

Lộ Băng và Đông Phương Minh ngồi ở cuối cùng, nhìn phong cảnh dọc đường, chỉ cần ra khỏi thành phố F, căn bản coi như thoát khỏi hiểm cảnh, 10 kg, đủ để cho bọn họ bị đám người kia đánh chết tại chỗ, ít nhiều gì vẫn còn có chút lo lắng.

Ma Tử đóng vai em gái của Trình Thất, hai người vừa nói vừa cười, xua tan áp lực.

Quả nhiên, vừa tới trạm thu lệ phí, nhìn thấy hơn mười chiếc xe cảnh sát dừng sát ở bên đường, vô số cảnh sát nghiêm túc kiểm tra mỗi chiếc xe đi qua, Trình Thất kiểm tra sơ lược một lần, thần kinh căng thẳng trong nháy mắt buông lỏng, xem như là lựa chọn đúng đường rồi, phần tử ngoài vòng luật pháp kiêng kỵ lớn nhất không phải những cảnh sát công bằng chấp pháp mà là khứu giác cực kỳ bén nhạy của cảnh khuyến.

"Xem ra con đường này kiểm tra cũng không nghiêm khắc như vậy!" Đông Phương Minh nhỏ giọng nghiêng về phía Lộ Băng rỉ tai, không có cảnh khuyến, căn bản xem như là thông quan.

"Cảnh quan, các người lục soát thì lục soát, làm phiền nhanh lên một chút!" Tài xế không nhìn được dừng xe, ngày ngày lục soát, bọn họ không chê phiền sao? Làm sao có nhiều phần tử ngoài vòng luật pháp như vậy? Không biết ở bên trong xe hơn phân nửa số người đều là xã hội đen.

Hai người cảnh sát bước lên nghiêm cẩn nhìn từng người hành khách, tầm mắt sắc bén chỉ cần đảo qua, đã biết có mờ ám hay không, nhanh chóng soa sánh thoáng qua mỗi người ở trong đầu cùng những phần tử ngoài vòng luật pháp trong trí nhớ, sau đó ánh mắt dừng lại ở trên mặt Trình Thất, một viên cảnh sát nghi ngờ đi về phía hàng thứ hai đếm ngược, người này nhìn thật có chút quen mắt.

Trình Thất cả lo phát phờ lắc lắc bấp chân, bộ dạng không làm việc trái với lương tâm, thái độ không sợ quý gõ cửa, cũng nhìn thẳng viên cảnh sát: "Chuyện giết người phóng hỏa, tôi chưa bao giờ làm, làm phiền các anh nhanh lên một chút, thời gian là vàng bạc, tôi rất gấp đấy!"

"Thế căn cước!" Viên cảnh sát thấy là cô gái, cùng tư thế ngồi không nghiêm chỉnh như vậy, mày kiếm nhíu lại, đưa tay yêu cầu.

Trình Thất vừa muốn lấy ra chứng minh thư . . . . .

"Ô ô ô, mẹ, mẹ làm sao vậy? Đừng dọa con, còn có ba tiếng đồng hồ nữa thì đến nhà rồi, ô ô ô, mẹ đừng làm con sợ a. . . . ."

Đang lúc một viên cảnh sát khác chuẩn bị đi kiểm tra khu hành lý trên xe thì một tràng tiếng khóc thê thảm đưa tới chú ý của mọi người, ngay cả viên cảnh sát kiểm tra Trình Thất cũng quay đầu lại hỏi thăm: "Cô gái, cô làm sao vậy?"

Salsa cúp điện thoại kéo tay viên cảnh sát khóc không thành tiếng: "Anh trai cảnh sát, ô ô ô van cầu các người, mẹ tôi dường như bị bệnh nghiêm trọng hơn, nhanh lên, ô ô ô ô van cầu các người để cho tôi trở về nhà nhanh một chút, bà chỉ có một mình tôi là con gái, ô ô ô ô van cầu các người!" Nói xong kích động đứng lên, chứng minh thư người khuyết tật 'lạch cạch' một tiếng rớt xuống đất.

Một ông già giúp cô gái nhặt lên tờ giấy nhỏ, mở ra vừa nhìn thấy sáu chữ rất nhạy cảm bắt mắt phía trên "Chứng minh thư người khuyết tật", hít một hơi lạnh: "Cảnh quan, tôi xem hay là các người dừng tra xét nữa, diên-đàn-lê-quý-đôn chúng tôi đều đi làm trong thành phố, sao có thể làm chuyện phạm pháp phải không?" Thật đáng thương, một đứa bé thật tốt nhưng đầu óc tâm thần!

"Ô ô ô ô van cầu các người, mẹ tôi bị bệnh điên, nếu không trở về, tôi sợ. . . . Ô ô ô!" Salsa khóc đến điên cuồng, đôi tay phát run nắm tay viên cảnh sát van xin: "Tôi chỉ có một người mẹ. . . . ."

Ma Tử và Trình Thất dường như choáng váng thảm thán, quả nhiên là gần mực thì đen gần đèn thì sáng, kỹ thuật diễn xuất hạng nhất!

Hai viên cảnh sát bối rối nhận lấy chứng minh thư người khuyết tật: "Cho dù các người đều là công dân tốt, nhưng trình tự cũng không thể có sai sót, cô gái, cô yên tĩnh một chút, chúng tôi rất nhanh. . . . ."

"Các người có nhân tính hay không? Mẹ của cô ấy cũng sắp chết rồi, đến lúc đó chết thật rồi, các người tới nuôi cô ấy à? Nói gì vì nhân dân phục vụ, chính là phục vụ như vậy sao? Biết rõ không có mờ ám, còn muốn kiểm tra là vì để báo cáo kết quả công tác?"

"Đúng vậy, vợ tôi đã đưa vào bệnh viện, đang chuẩn bị sinh rồi!"

"Cảnh quan, chúng tôi rất không có thời gian đây!"

Đám người Phi Vân Bang bắt đầu trách móc liên tục, làm cho hai viên cảnh sát rất không biết nói gì, thấy cô gái lại quỳ xuống nhìn bọn họ, và lại kiểm tra chứng minh thư ba lần cũng không có giả, chỉ có thể gật đầu nói: "Đi thôi!" Nếu không phải Lạc Viêm Hành một mình nắm súng ống đạn dược trong tay, làm cho các băng nhóm xã hội đen phải buồn ma túy bằng đường bộ, các thành phố lớn xung quanh cũng không trở nên điên cuồng quét bỏ chất ma túy vô cùng độc hại.

Salsa lau lau nước mắt, cảm ơn hai viên cảnh sát, đồng thời nhìn về phía đám người chung quanh cảm động nói: "Cám ơn mọi người, cảm ơn mọi người, tài xế, nhanh lên một chút, cầu xin anh!"

Tài xế cũng bị tấm lòng hiếu thảo của cô gái cảm động, không dám chần chờ chút nào chạy về trước, bản thân mình như vậy còn quan tâm người nhà như thế, khó được!

Trình Thất và Ma Tử nhìn nhau cười!

Thuận lợi thoát khỏi miệng hầm, sau ba canh giờ, xe bình yên vô sự chạy tới một thị trấn nhỏ, cùng nhau xuống xe, bao hết chiếc xe MiniBus chạy thẳng tới mục tiêu ‘Xưởng sắt thép Vân Trán!’ . Hàng trăm ngàn dễ dàng tới tay, thật đúng là trước có hổ, sau phải có sói, nói thế quả thật không sai.

‘Két! ’

Mười mấy chiếc xe hơi màu đen đột nhiên xông ra thì chiếc MiniBus nhanh chóng thắng gấp, tài xế thò cổ ra bên ngoài nổi giận mắng: "Con mẹ nó, có biết lái xe hay không. . . . . Uỳnh!" Còn chưa nói xong, chỉ thấy một đám người đàn ông mặc tây trang xông ra, bao vây xung quanh, mẹ ơi, anh ta có tài đức gì có thể đắc tội đến nhân vật lớn đến mức này?

Chẳng lẽ là. . . . . Không dám tin nghiêng đầu nhìn về phía chừng ba mươi người chen lấn ở phía sau.

Trình Thất nhìn thấy người đàn ông lai đuổi người xuống xe thì lập tức bình tĩnh lại, là oan gia ngõ hẹp hay có ý?

"Chị Thất, là Lạc Viêm Hành!"

"Anh ta làm gì ở đây?"

"Anh ta muốn làm gì?"

Bộ dạng Lạc Viêm Hành đang nhìn phong cảnh nông thôn hoang tàn vắng vẻ chung quanh, cách xa phố xá sầm uất, không khí cực kỳ mát mẻ, nhắm mắt hưởng thụ, chớp mắt một cái mới mở mắt, mắt kính gọng vàng trên sống mũi, nghiêng ngả nhìn về phía vị trí Trình Thất.

‘Bọn họ đã xuống xe, đi về phía anh. . . . . cách ngoài bốn mét, mười lăm người đã đứng lại, ánh mắt không rõ. . . . . ’

‘Bóp bóp bóp! ’

Lạc Viêm Hành giơ tay lên vỗ tay rất thương thức, nhìn Trình Thất giương môi nói: "Trình bang chủ quả nhiên bảo đao không cùn, thời gian cách năm năm, vẫn có thể đem những động vật họ mèo đùa giỡn trong tay!"

Trình Thất chống nạnh đôi tay, lạnh lùng nhìn chằm chằm sắc mặt hả hê của người đàn ông này, hơi có chút liêu lĩnh: "Lạc Viêm Hành, tôi chửi con mẹ nó, bảy lần chín lượt, rốt cuộc anh muốn làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Quỳ xuống trước mặt anh

Khỏe mặt người đàn ông gật một cái: "Cô cứ nói đi!" Nụ cười không giảm.

Bên này Hàn Dục đã dẫn người đem hàng hóa trong xe lấy ra, làm cửa riêng.

"Lạc Viêm Hành, con mẹ nó rút cuộc tôi chọc tới anh lúc nào? Phải tự mình đến cướp?" Trình Thất nhanh chóng đưa tay ngăn lại các anh em muốn đổ máu, chỉ nghĩ phải lừa gạt cảnh sát như thế nào, về phần trên đường bị người uy hiếp, thật không có nghĩ qua, nếu không, hôm nay cũng sẽ không tay trắng rồi, làm sao kéo chân bọn họ?

Quả nhiên, Hàn Dục lướt qua tài xế xe Minibus thì mất hết tính người móc ra vũ khí bắn một phát tài xế chết ngay, sau đó cầm vũ khí tự nhiên giắt bên hông, một màn này làm cho người của Phi Vân Bang hoảng sợ run rẩy, cũng may Chị Thất ngăn cản bọn họ, nếu không đã sớm đánh rầm rồi.

Lạc Viêm Hành cười nhạo một tiếng, anh thật muốn xem cô có thể giả bộ tới khi nào, một tay sờ về phía cằm, ra vẻ đang hoảng: "Đối xử với người không phục tùng, phương pháp duy nhất chính là làm cho cô ấy ngoan ngoãn nghe lời!" Lạnh lùng vô tình xoay người đi vào bên trong xe: "Rút lui!"

Hàn Dục vừa lấy xe vừa lắc đầu, từ trong kính chiếu hậu nhìn thấy vẻ mặt người đàn ông không che giấu được nụ cười, cách trả thù ấu trĩ như thế cũng nghĩ ra, anh ta cũng muốn nghĩ ngờ chỉ số thông minh của đại ca mình, anh ấy còn cảm thấy thích thú, thật nhảm chán!

Sáng sớm đánh động mọi người chạy tới nơi này. . . . . Đứng rồi! Nghe nói có hai người bị thể chân ở chỗ Lão Lưu, nghĩ như thế, ngược lại trả thù hợp lý, từ từ đem người bên cạnh cô từng bước từng bước trừ bỏ, nhìn thủ hạ bị mổ bụng moi tim mới gọi sống không bằng chết, cao! Thật sự là cao!

Chờ Trình Thất phục hồi lại tinh thần, hơn mười chiếc xe hơi đã sớm hất bụi, cô không nghĩ ra mục đích của Lạc Viêm Hành làm to như vậy, tin chắc 10 kg ma túy đối với anh mà nói, tác phẩm được dịch tại diễn⇒đàn⇒kê⇒quý⇒đôn, không đáng một chút nào, duy nhất có thể chính là trả thù, có lẽ anh sớm biết người của đêm đó là cô rồi nhưng lại rất không có khả năng, nếu không, cô có thể đứng ở nơi này sao?

"Trời ạ Chị Thất, vậy phải làm sao bây giờ? Hiện tại chúng ta đi đâu tìm 10 kg hàng trắng giao hàng?"

"Chú Phùng và Lưu Nghĩa còn ở trong tay người ta!"

Lúc này, Trình Thất mới chợt hiểu ra, đúng vậy a, tại sao cô quên bọn người Chú Phùng? Hàng tuyệt đối không thể bị cướp đi, không nói hai lời, một thân một mình xoay người lên xe, đẩy ra tài xế đã chết, đạp mạnh cần ga lao theo phía trước, nếu không biết chuyện đêm đó, khả năng duy nhất như anh đã nói, muốn thu phục Phi Vân Bang, trở thành chi nhánh nhỏ dưới cờ Long Hồ.

Bộ máy tổ chức Long Hồ Hội quá lớn, trên có Tổng Hội Trưởng, dưới có hai vị hộ pháp, bảy vị trưởng lão, 34 chi nhánh, cho dù cô cam nguyện xếp hạng thấp xuống một chút, như vậy một khi đồng ý, người đứng đầu chi nhánh cũng sẽ không là cô, Long Hồ Hội sẽ tự phái người tới tiếp quản, ngay cả các anh em của cô cũng đều là tinh anh, nếu nắm trong tay người đứng đầu bang hội, có thể chèn ép tinh anh chớ nói chi là người đứng đầu chi nhánh, hay người già.

Chuyện này đối với cô mà nói căn bản là không thể, thà làm ngọc vỡ.

"Anh Hành, đuổi tới rồi!"

Lạc Viêm Hành gật đầu một cái, tò ý đã sớm dự liệu.

Lần đầu tiên Hàn Dục ca ngợi: "Không nhìn ra cô gái này còn rất có nghĩa khí, cũng không biết có thể kiên trì bao lâu!"

Điểm này Lạc Viêm Hành cũng muốn chứng thực, nghĩ lại hôm đó bị bắt cóc đã gặp phải những cao thủ, tinh thần tràn đầy hăng hái rất đáng quý, cố tình thu vào dưới trướng để trọng dụng: "Đám người kia không phải là tầm thường, nếu làm cho bọn họ phục tùng, chính là nhân vật trí dũng kiệt xuất trong thời buổi loạn lạc!"

"Anh cũng quá đề cao bọn họ chứ? Chỉ nhìn tư cách những người này . . . . ." Cũng cực kỳ khinh thường.

Nhưng Lạc Viêm Hành không nghĩ như vậy, biết dùng người mới có thể làm chuyện lớn, tư cách không có nghĩa là bản thân không có năng lực, có thể dùng năm phút đồng hồ chạy thoát như mất trên trăm viên cảnh sát, cũng không phải chuyện dễ dàng, so với giết cô, không bằng để cho cô ra sức cho Long Hồ, chợt cảm thấy dường như càng ngày càng thương thức cô gái kia, kính ngạc hí mắt.

Trình Thất dùng hết sức vọt tới trước, đỉnh đầu thò ra ngoài cửa sổ không ngừng rống to: "Lạc Viêm Hành, anh dừng lại đó cho tôi, Lạc Viêm Hành, Lạc Viêm Hành. . . . . Dừng xe, dừng xe Lạc Viêm Hành. . . . ." Đáng chết, muốn thu phục Phi Vân Bang về anh ta sao? Thứ người như thế, muốn người tài năng đặc biệt nào mà không có? Cố tình núm lấy cô không thả, thật đúng là phải cảm ơn anh cất nhắc.

Rút cuộc ở đâu chiếm được ưu ái của anh ta? Vẫn giấu kín tài năng, vẫn bị người để mất tới, tác phẩm được dịch tại diễn⇒đàn⇒kê⇒quý⇒đôn, người bên cạnh quả thật cũng được cho là nhân vật trâu bò, Lộ Băng nhìn như quần áo lụa là nhưng thiên hạ thật không có loại bom nào anh ta hủy không được, mà bom do anh ta chế tạo ra, tuyệt đối không một người nào gỡ bỏ được.

Đồng Phương Minh chính xác tốt nghiệp đại học danh tiếng, đầu óc thông minh, cho dù là tiếng địa phương các nơi hay ngôn ngữ các quốc gia, không có gì anh ta không biết, không hiểu, năng lực lãnh đạo càng thêm số một.

Ma Tử mặc dù vẻ ngoài xấu xí nhưng đối với bất cứ chuyện gì đã gặp qua là không quên được, trời sanh biến thái, Bàn Tử cũng được xưng là Lý Nguyên Bá tái thế, sức mạnh vô cùng, các anh em còn lại đều có bản lĩnh, một lòng khó được, bọn họ có thể trung thành không hai lòng, có thể đem toàn bộ những người này nghe theo lệnh của một người, quả thật so với lên trời còn khó hơn.

Mà cô làm được, hôm nay Lạc Viêm Hành muốn cướp người của cô, ngay cả cô cũng muốn thu nạp, để cho anh ta nằm mơ đi.

Chạy điên cuồng hơn hai giờ, xe dừng sát ở phía trước khu nhà cấp cao, đây cũng là lần đầu tiên Trình Thất tới nhà tên cháu trai, kinh ngạc nhìn khu nhà phía trước mình bỗng bất ngờ, điển, đàn, lễ, quý, đôn, mười ngôi biệt thự lại có thể chiếm dụng gần phân nửa diện tích khu nội thành, xung quanh là rừng phong, trên sân cỏ xanh biếc đồ mười chiếc máy bay tư nhân, vô số an ninh ngày đêm tuần tra, phiên bản hoàng cung hiện đại sao?

Ở giữa một tòa nhà cấp cao lấy phong cách châu Âu làm chủ, một cô gái hoa mắt, gần như biết càng nhiều thì càng nản chí, bao lâu cô mới có thể cùng các anh em có được cuộc sống đầy đủ hài hòa đến bậc này?

Mười nóc nhà, sợ rằng người ở nơi này đều xem Long Hồ Hội là nhân vật không thể động đến, một câu nặng nghìn vàng.

"Người nào?"

Mất thấy xe Trình Thất muốn xông vào, 30 tên bảo an tiến lên ngăn trở.

Trình Thất mở hồ nhìn thấy khẩu súng bên hông của những người đàn ông, không thể không dừng lại, lật người xuống xe xông phía trước hô lớn: "Lạc Viêm Hành, con mẹ nó anh rút ra đây cho tôi, tôi cảnh cáo anh, nếu. . . . ."

‘Đề cho cô ấy vào đi!’

Cái gì là dư âm còn vọng vọng bên tai? Con mẹ nó, anh ta đúng là giàu có, Trình Thất tròn mắt nhìn những kẻ chân chó kia một cái, nhanh chân chạy như điên vào ở giữa khu nhà cao cấp, không muốn thưởng thức cảnh đẹp, xông vào cửa chính nhìn đại sảnh giống như cung điện cùng người đàn ông ngồi ở bên trong ghế sa lon lật xem sổ sách, đánh là tự tìm đường chết, bởi vì bên cạnh anh có quá nhiều tay sai, tiến lên ôn tồn nói: "Lạc Viêm Hành, anh nói rõ ràng cho tôi, đến tột cùng phải như thế nào mới có thể trả đồ cho tôi?"

Lần đầu tiên không có dáng vẻ cột nhà và lưu manh, trong con mắt hiện đầy nóng nảy.

Không đợi Lạc Viêm Hành mở miệng, Hàn Dục liền cười lạnh nói: "Trình Thất, không phải cô là người thích giả bộ ngu chứ? Không hề gì, chỉ muốn tiếp nhận Phi Vân Bang của cô!" Cho tròn ước mơ của lão Hội Trưởng.

"Không thể nào!" Trình Thất không chút suy nghĩ từ chối.

Mọi người hít một hơi lạnh, không ngờ lần đầu tiên có người dám ở ngay mặt không vàng lời đại ca, cô ta không sợ chết sao?

Hàn Dục cũng không nghĩ đến cô gái này sẽ từ chối, còn tưởng rằng cô đuổi theo chính là vì phục thù, tại sao bùng binh như vậy?

Lạc Viêm Hành hừ lạnh: "Xem ra Trình bang chủ không hề có thành ý!" Chưa từng ngẩng đầu lên nhìn, lười biếng lật xem vở.

Hai người lập tức tiến lên nắm Trình Thất kéo ra ngoài, vành mắt Trình Thất bắt đầu ửng hồng, vừa gãy giữa vừa rống to: "Lạc Viêm Hành, hàng có thể cho anh, nhưng mỗi đi Thanh bang nói một chút, tôi còn có hai người thủ hạ ở trong tay bọn họ, Lạc Viêm Hành, các người buông tôi ra, buông tôi ra. . . . . " Thật là gặp quỷ sống, người này là ai vậy?

Lạc Viêm Hành không hiểu vào dưới trướng của anh dường như làm cho cô ủy khuất? Bao nhiêu người trông mòn con mắt, có thể tranh thủ tiến vào hàng ngũ bang hội còn không được, hay là thật sự chuẩn bị nổi lên tranh cao thấp với anh?

"Tôi đi, con mẹ nó!" Trình Thất thấy tránh thoát không ra, trực tiếp nhấc chân tàn nhẫn đạp ngã hai người, lần nữa vọt tới trước mặt người đàn ông: "Trừ cái này, cái gì tôi cũng có thể đồng ý với anh!"

"Cô nói cái gì, cụ thể bao gồm những gì?" Lạc Viêm Hành vẫn không chút để ý.

Trình Thất rất nhanh nắm hai quả đấm, nhìn mười mấy tinh anh xung quanh một chút, cắn chặt cánh môi, trong đầu lẩn quẩn suy nghĩ Lưu Nghĩa và Chú Phùng bị moi tim mổ bụng, chết không toàn thây, cố gắng hít sâu một cái, ánh mắt mê ly chuyển tới người đàn ông đến giờ cũng chưa từng nhìn qua cô, nhìn gần ba phút, thấy đối phương quả thật không để ý, yên lặng cúi đầu, vành mắt đỏ lên chậm rãi quỷ xuống.

Nhớ các anh em đã nói qua, soáng là người Phi Vân Bang, chết là quỷ Phi Vân Bang, xem như cô đồng ý, bọn họ cũng sẽ tình nguyện tự sát, tuyệt không chối bỏ, cô cũng có thể, chết cũng chỉ là lúc chọn mất nhưng cô không thể để cho bọn họ chết, năm năm, hơn năm trăm người chỉ còn sót lại bọn họ, cũng tin chắc cô có thể dẫn bọn họ lần nữa đứng lên, cô làm sao nào phụ lòng bọn họ?

Không biết vì sao chọc đến người đàn ông này, không biết vì sao biến thành như vậy, càng không biết đến tột cùng đối phương muốn như thế nào mới có thể bỏ qua cho cô.

Khâu Hạo Vũ tròn mắt hốc mồm, lẩm bẩm nói: "Anh Hành. . . . . Cô. . . . . Cô ấy quỷ xuống trước mặt anh. . . . ." Thiệt hay giả? Một người chết còn không sợ lại vì hai người thủ hạ làm cho cô quỷ xuống? Hơn nữa nhìn bộ dáng kia, lần đầu tiên quỷ xuống trước người ta? Cái này cần chịu đựng bao nhiêu áp lực trong lòng mới có thể làm được?

Lạc Viêm Hành rõ ràng ngờ ngẩn, bàn tay nắm sổ sách khế buộc chặt, nghiêng đầu nghi ngờ nhìn sang, tầm mắt nhắm ngay mặt của cô gái, muốn nhìn biểu hiện rất nhỏ lúc này trên mặt cô, điển, đàn, lễ, quý, đôn, muốn nhìn xem trong đáy mắt quật cường đã sớm có tia máu giằng đầy hay không. . . . . Không làm sao được, cho dù anh ép buộc mình như thế nào, thủy chung chỉ là một mảnh hư vô, vừa muốn đưa tay chạm tới thì lại ngại vì có chút nguyên nhân, không thể không kiềm lại.

Hàn Dục nhìn thấy dường như cô gái ản ản, cả người đều phát run, tức giận sao? Cảm thấy khuất nhục? Tại sao lại muốn làm như vậy? Bằng lương tâm mà nói, muốn anh ta vì mấy tên thù hạ mà quý xuống trước một người vô cùng đáng ghét, anh ta không làm được, đột nhiên có chút hâm mộ bang phái nhỏ này rồi, người tuy ít nhưng mọi người tình như tay chân, a! Không biết, một ngày nào đó anh ta và Diệp Thành bị người uy hiếp, đại ca sẽ vì bọn họ quý xuống chân bọn họ sao?

Trình Thất vô cùng tức giận, ở trong lòng không ngừng mắng chửi, cái này còn chưa đủ sao? Còn muốn như thế nào nữa? Hút hút lỗ mũi, chưa bao giờ ủy khuất như vậy, con mẹ nó, dù sao mặt mũi cũng vút xuống nhà bà ngoại rồi, không ngại làm một chút cực đoan, rút ra chủy thủ trong ngực, nhắm ngay cổ họng, khẳng khái chịu chết nói: "Phi Vân Bang cũng không phải của một mình tôi, không phải tôi nói có thể thì có thể, tôi không cầu mong gì khác, chỉ hy vọng các anh em có thể an hưởng tuổi già, từ đó quy ẩn nông thôn!" Nói xong cũng nhắm mắt đem lưỡi đao bén nhọn hung hăng đâm vào cổ họng.

"Đem đồ vật trở về!"

Một tên đàn ông xem như bị tánh bướng bỉnh của cô gái này đánh bại rồi, đứng dậy đi về phía lầu hai, cuối cùng bỏ sung: "Lui về nông thôn ở ản, đừng quên cam kết của cô!"

Trình Thất vẫn chịu nhục đứng dậy, theo mấy người đàn ông cùng nhau ra khỏi phòng, cho đến khi lên xe mới vỗ ngực làm bầm lầu bầu: "Lui về nông thôn ở ản, tôi về cái bà ngoại anh đó!" Khổ nhục kìa, thù là trùng! Chết? Anh ta còn chưa chết, tại sao cô đi tìm chết? Nếu anh muốn thu phục Phi Vân Bang, tự nhiên sẽ không để cho cô chết, Hừ! Cái gì Lạc Viêm Hành vô địch vũ trụ? Mưu kế nhỏ nhỏ đã bị lừa.

Hơn nữa, giết cô truyền ra ngoài cũng không dễ nghe phải không? Kết quả là lợi dụng một loạt chiến thuật tâm lý, giành chiến thắng trong gang tấc, nhưng quý xuống là chân thật, đến giờ đầu gối vẫn còn ở trạng thái tê dại, Lạc Viêm Hành, đầu gối lão nương không phải quý tốt như vậy, tôi còn trẻ tuổi, có nhiều thời gian chơi với anh, chỉ sợ đến lúc đó tên già anh không chịu nổi giày vò!

Nhếch miệng, lộ ra hàm răng lạnh lẽo, hận không được cắn đứt cổ họng tên khốn kia, chuyện này làm cho cô tức giận, lấy tốc độ 180 km/h, núi xanh còn đó, sẽ có ngày nổi danh đấy!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tình Khiết”* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Lừa Lạc Viêm Hành

"Trở lại rồi, Chị Thất trở lại rồi!"

"Ồ ô ô, Chú Phùng không có việc gì!" Salsa đã sớm khóc mù mịt, mới vừa rồi bị chị đuổi xuống xe thì đã biết sự tình nghiêm trọng, chỉ có không cách nào cứu vãn chị mới nóng này như vậy.

Một nhóm người trông chờ mòn con mắt, nghe vậy rồi rít đứng lên ném tàn thuốc trong tay, nhìn thấy chiếc xe chạy tới như bay, phía sau dường như có hai chiếc xe hơi màu đen hộ tống chờ hàng, Đông Phương Minh ôm chầm Salsa an ủi: "Tôi tin cô ấy!" Anh ta vẫn tin cô có thể làm chuyện người khác không thể làm được, Trình Thất vĩnh viễn sống mãi!

Quả nhiên, sau khi Trình Thất xuống xe, nhận lấy bao bố bốn người kia đưa tới, sau đó nói mấy câu rồi nở nụ cười nhìn về phía các anh em ra dấu ok.

Mọi người không quá mức kích động, chẳng qua dùng khuôn mặt tươi cười chào đón, về phần cô làm được như thế nào cũng không biết, Ma Tử vuốt vuốt đầu tóc ngắn tiến lên hỏi thăm: "Tôi rất muốn biết chị làm thế nào?"

"Chị Thất, anh ta không làm khó dễ chị sao?" Lộ Băng cũng rất kỳ tò mò, chỉ cho chút kinh nghiệm đi!

Trình Thất nghe xong hơi chột dạ, theo bản năng sờ sờ bắp đùi, cũng không biết nên giấu giếm sự thật hay nói thẳng ra, thần nhiên đắc ý nói: "Ồ! Không có gì, chỉ nói một chút lý lẽ với anh ta mà thôi!"

Đông Phương Minh nhảy cảm nhìn hai đầu gối cô gái, mọi người thấy vẻ mặt này của anh ta cũng nhìn theo, ngày hè chói chang, cộng thêm cô vốn mặc quần cộc bày ra da thịt trắng nõn, đầu ửng đỏ trên đầu gối thu hết vào mắt, Ma Tử đưa tay che cái miệng nhỏ nhắn, lỗ mũi chua xót, nước mắt không tiếng động rơi xuống.

Trừ Salsa, mọi người cũng không tiếp tục nói chuyện, quá nhiều cảm xúc không biết bày tỏ thế nào, Lộ Băng nuốt nước miếng, không vạch trần, sau khi cô ra tù, mọi người vẫn chưa có tí mỉa mai nhìn cô, thay đổi rồi, Trình Thất năm năm trước, đừng nói quý xuống trước mặt người ta, nói được một câu dịu dàng đều là chuyện hoang đường.

Mà một tháng nay, chẳng những vì bang hội không ngừng tự hạ mình ở trước mặt Lạc Viêm Hành, hôm nay. . . . . Đột nhiên phát hiện đứng dưới ánh nắng chói chan cô gái kia thật đẹp, đẹp cả tâm hồn, hành động cử chỉ nhìn như thô tục nhưng vẫn là trên đời có một không hai.

Trình Thất không được tự nhiên gãi gãi cái ót: "Làm gì đều nhìn tôi như vậy? Được rồi, được rồi, đi đi đi!" Chỉ nói một chút lý lẽ, bị nhìn ra mắc cỡ chết người!

Thấy cô gái mang theo Salsa lên xe, mọi người nhìn nhau, tất cả không cần nói, bọn họ biết Chị Thất trọng mặt mũi, dứt khoát cũng giả vờ như không biết chuyện gì.

Ở bên trong xe, cực kỳ yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi Salsa hoạt bát hiếu động cũng im re, từ trước đến giờ Ma Tử không để trong lòng chuyện gì, nghĩ đến cái gì mà không nói ra, trong lòng luôn không dễ chịu, cộng thêm ngồi ở vị trí kế bên tài xế, cách Trình Thất không tới một mét, nín lặng một hồi lâu, không nhìn được cúi đầu lầm bầm nói: "Thật ra chị không cần thiết làm như vậy!"

"Cái gì?" Trình Thất vẫn còn nhìn ngoài xe, theo phản xạ hỏi, nửa ngày không thấy đáp lời, nghiêng đầu vừa nhìn, đôi mày thanh tú buộc chặt, lại nhìn một lần nữa, khóe miệng co quắp, cắn răng thầm mắng mấy câu, sau đó như không có chuyện gì, nói: "Tôi nói rồi, có phúc cùng hưởng! Có nạn cùng chịu! Đợi có rảnh rồi, chúng ta 34 người uống máu ăn thề, từ nay về sau sẽ là người một nhà!"

Cô không có ưu điểm khác, đối với anh em, từ trước đến giờ nói một không hai.

"Đúng vậy! Uống máu ăn thề!" Ma Tử đưa tay lau nước mắt, nặng nề gạt đầu, lúc ấy còn tưởng rằng cô chột cao hứng nói một chút mà thôi, lại vì Chú Phùng và Lưu Nghĩa quý xuống trước mặt người ta, đời này chuyện kiêu ngạo nhất đã làm đó là có thể gia nhập Phi Vân Bang.

Đông Phương Minh thờ dài nói: "Tôi tin chắc có một ngày chúng ta rất nhanh nở mày nở mặt!"

"Lời này của cậu đã nói đúng rồi, Trình Thất tôi từ trong bụng mẹ sinh ra đã định trước không phải là người không có tiếng tăm gì!" Trình Thất mặt dày khoe khoang, phải nói cô quyết không đồng ý cúi đầu trước người, thói đời âm lạnh, cũng đáng khen tâm lòng cô cao ngất như trời, bao la như biển.

"Chị Thất, chúng tôi sẽ vĩnh viễn theo chị, cho dù là thất bại thảm hại, chỉ cần mọi người chúng ta có thể ở cùng nhau, chết cũng không tiếc!"

"Có Chị Thất thì có chúng ta!"

"Không xa không rồi!"

Bang chủ tốt như vậy đi nơi nào tìm? Cùng tán gẫu với nhau, có thể nói đối với người già trong bang kính yêu như vậy thì nói chỉ là bọn họ, chú Phùng và Lưu Nghĩa mà biết, khẳng định vô vàng cảm động, mỗi người cũng chưa bao giờ cảm nhận âm áp gia đình, giờ khắc này, đột nhiên cảm thấy Phi Vân Bang chính là ngôi nhà lớn, bên trong có anh chị em chấp nhận vì bọn họ đổ máu.

Hôm nay duy nhất có thể làm chính là bảo vệ thật tốt địa bàn này.

"Salsa, em đang tính gì đấy?" Ma Tử thấy Salsa ở phía sau bẻ ngón tay, cung chịu hỏi.

Salsa dừng lại động tác, ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt mọi người chăm chú nhìn cô, vội vàng lắc đầu: "Không có gì, chỉ nhầm chán đếm một chút!" Sau đó lại cúi đầu tiếp tục, rốt cuộc là năm ngày hay sáu ngày? Hay bảy ngày? Có nên nói cho chị biết hay không? Đã có bảy ngày chưa có kinh nguyệt rồi, hôm nay cũng không có dấu hiệu đến, ngã bệnh sao?

Từ trước đến nay đều rất đúng ngày, vừa muốn mở miệng lại thấy mọi người dường như không hề ý định để ý tới chuyện hư hỏng này, hay là chờ bang hội ổn định xong rồi hãy nói.

‘Cốp cốp cốp!’

Trong căn cứ Phi Vân Bang trú đóng, từng chai bia bay thẳng trời cao, trong đại viện lộ thiên, tiếng hoan hô không ngừng, ngay cả ông già đầy than đá nơi xa dường như cũng cảm nhận được niềm vui sướng này, vui vẻ, mặc dù bọn này xem ra cũng không phải là người lương thiện, cả ngày giống như lưu manh nhưng không đã động đến ông ta.

Nghe nói là một đám người không cha không mẹ.

Ma Tử đứng lên, một chân giẫm trên ghế đầu giờ cao bìa hô to: "Chúc mừng vụ làm ăn đầu tiên của Phi Vân Bang chúng ta thành công, uống một ly này, từ nay về sau, 34 người chúng ta là anh em tốt bạc đầu chẳng xa nhau, cho dù giàu sang hay nghèo khó, cũng cầu được chết cùng năm cùng tháng! Ha ha, được rồi, tôi là người trong bụng không có nhiều chữ nghĩa, các người cũng hiểu mà!"

"Cầu được chết cùng năm cùng tháng!"

Hào khí ngất trời, côi mờ, tất cả mọi người cầm lên chai bia ngửa đầu uống ừng ực.

Trình Thất mấy phen bị sắc vẫn không phụ sự mong đợi của mọi người, uống cạn sạch: "Từ hôm nay trở đi, chúng ta là người một nhà! Đông Phương Minh!"

"Có mặt!"

"Từ bây giờ, cậu là Phó Bang Chủ Phi Vân Bang!"

"Tốt, tốt!"

"Bóp, bóp, bóp!"

Tiếng vỗ tay chọc tan bầu trời.

"Lộ Băng là Tà Hộ Pháp, Ma Tử là Hữu Hộ Pháp, Chú Phùng tư chất cao nhất, hoàn toàn xứng đáng trưởng lão. . . . ." Liên tiếp đề bạt cũng chính thức thay đổi bang phái, bảy người trưởng lão đều sửa sang lại quần áo, ngồi ngay ngắn, nhận lấy rượu và thuốc lá bọn thủ hạ đưa tới.

Mười người được cất nhắc Đường chủ, còn lại mọi người đều là tinh anh, cũng không có bất cứ phản đối gì, thề cùng sống chết làm rạng rỡ bang hội, đi lên đỉnh cao thế giới.

"Về phần Salsa. . . . ." Trình Thất sờ sờ cằm, dường như không có chức vị thích hợp, quản lý đòi hỏi phải ra chiến trường chiến đấu mà còn phải có năng lực lãnh đạo khôn khéo. . . . .

Ma Tử ôm chầm cả vai nhỏ Salsa nói: "Cô ấy a, dứt khoát làm công chúa của tất cả mọi người chúng ta thôi!"

"Chủ ý này không tệ, từ nay về sau Salsa là cô hai của chúng ta rồi!"

Mặc dù trên mặt Salsa vui vẻ nhưng trong lòng vẫn có chút mất mát, thật ra cô không muốn làm cô hai gì đó, cô muốn làm dưới một người trên vạn người, ví dụ như hộ pháp a, trưởng lão a, tại sao không còn cái gì hết vậy? Rõ ràng lập công nhiều nhất chính là cô có được không? Aiz! Cũng do đầu óc dần này gây họa.

Cứ như vậy, Phi Vân Bang bắt đầu thành lập một lần nữa, chắc chắn sẽ có một ngày mở rộng bang chúng khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Hồi ức tốt đẹp

Sau khi chờ tất cả đều say mèm, Ma Tử chệnh choáng nhìn về phía thủ lĩnh vẫn còn uống rượu, cười lão lĩnh nói: "120.000 đồng, đã lấy danh nghĩa của chị Thất mở tài khoản rồi, tiền lẻ, không đến nỗi bị để mất tới chứ!"

Trình Thất cười khổ, cô làm sao nghĩ tới chuyện này? Nhìn các anh em ngả nghiêng bên cạnh, ăn mặc vất vả, cũng không biết lúc nào thì mới có thể vượt lên mọi người, lái xe sang trọng, ở khu nhà cấp cao, thoát khỏi cuộc sống khổ khó hôm nay, có lẽ một ngày vào tài khoản hơn 100.000 đồng, đối với gia đình bình thường mà nói, chỉ đành phải đứng xa nhìn, nhưng đối với Phi Vân Bang mà nói, muốn thực hiện mơ ước còn khá xa.

Nếu phân chia, một người cũng không được 4.000 đồng, thiếu chút nữa làm hại hai người anh em bị mổ bụng moi tim, nhưng dường như Lạc Viêm Hành làm như vậy, mới không gặp phải loại nguy cơ này, một khi liên quan đến người khác, muốn chết vẫn có chút khó khăn, vấn đề là liên quan đến người phải dùng tiền chất đồng.

"Ma Tử, hôm nay tôi lừa Lạc Viêm Hành, tôi nói lần này làm xong, chúng ta sẽ về nông thôn ở ản!"

Ma Tử nhũn mỳ: "Anh ta đã đồng ý?" Tại sao anh ta muốn cho bọn họ về nông thôn ở ản?

Trình Thất ngẩng đầu, phiền não nói: "Tôi nhìn ra được, anh rất thương thức chúng ta, cố ý. . . . . Không đúng, là rất hy vọng chúng ta có thể đầu quân cho anh ta, làm chi nhánh bang hội. . . . ."

"Tôi à, tình nguyện ở đây làm hộ pháp cũng không đồng ý đến Long Hồ Hội làm thuộc hạ!" Ma Tử chê cười, vui vẻ tự do, tại sao phải nhìn sắc mặt người khác làm việc?

Một cô gái nào đó cười cười, cô cũng nghĩ như vậy, nếu mọi người trên dưới một lòng như thế, cố gắng đồng lòng, về phần đến lúc đó làm thế nào để tranh luận với tên cháu trai đó thì thuyền đến đầu cầu tự nhiên có đường! Hơn mười thuyền súng ống đạn dược, đánh giả một chút, ít ra có gần 70 triệu đồng, trước tiên không nói đến lúc đó phải xài như thế nào, lấy được tiền, làm sao dàn xếp?

Bỏ vào ngân hàng? Sẽ có 1% khả năng bị nghi ngờ, đã từng bị vấp ngã ở phương diện này, nếu bị ngã một lần nữa, cho dù cô có nghị lực bền bỉ đến đâu, cũng không chịu được đá kích như vậy, nhưng bạn bè đáng tin ở bên cạnh có mấy ai xa xỉ có thể đột nhiên lấy ra gần 100 triệu?

Rốt cuộc nên đưa tiền cho ai bảo quản đây? Kỳ Dịch dứt khoát không thể, làm quan lớn kiêng kỵ nhất chính là bị người nói xấu, mà Lăng La Sát mới quen biết một tháng, nhưng phải có tâm phòng bị người. . . . . Thế nhưng không còn đường để đi rồi, thấy Ma Tử ngả xuống lần nữa, thờ to ngu thiếp đi, lấy điện thoại di động ra, mở danh bạ, gọi tới.

‘Tút TUT TUT. . . . . Chị Thất?’

"Lăng muội gần đây có khỏe không?"

"Phốc! Chị Thất có việc cứ nói thẳng đi, có phải cần em ra sức hay không? Chị cứ mở miệng!"

Trình Thất rất xin lỗi nói: "Là như vậy, cô cũng biết, gần đây tôi có ý phát triển bang hội, có thể có chút vội vàng, cho nên tôi. . . . ."

"Là muốn nhờ một người gửi tiết kiệm sao?"

Thông minh, Trình Thất phát hiện cô gái này hợp khẩu vị của mình, cũng thích giao thiệp với loại người biết chuyện: "Đúng vậy!"

"Tôi sớm xác định ra chị không bằng lòng với hiện tại rồi, Chị Thất, chị có thể tìm tôi là đã coi tôi như bạn bè, chị cũng không sợ tôi hại thành quả lao động của chị thì tôi có gì băn khoăn? Không thành vấn đề, cho tôi địa chỉ, ngày mai tôi sẽ cho người đưa qua tài khoản tiết kiệm cá nhân của tôi, chẳng qua tôi vẫn phải nói một câu, gấp thì gấp, đừng vọng tưởng một bước lên trời!" Cô cũng không muốn đột nhiên trong tài khoản có thêm ngàn tỷ, lúc đó cô đi ngồi tù năm năm rồi.

Cúp điện thoại, Trình Thất bật cười, không ngờ Lăng La Sát này dễ nói chuyện thế này, mới vừa rồi là cô ấy quá lo xa, một bước lên trời, ai không nghĩ? Cũng phải có cơ hội kia mới được, trái lại, cô thích Lăng La Sát nhiều hơn chút, không giống tên Lạc Viêm Hành, ba câu chưa dứt đã muốn chiếm đoạt hang ổ của cô, vẫn là Lăng muội hiểu rõ cô đây.

Thà chiếm núi làm vua cũng không vào triều làm tướng!

Một bên kia, trong hành lang xa hoa, người đàn ông chán nản ngồi xuống trước cửa sổ sát đất, bàn tay dịu dàng vuốt ve đỉnh đầu con vật cưng bên cạnh mình, hững hờ nhìn bầu trời đêm tối đen, một ly rượu đỏ, một máy radio phiên bản cũ phát tin tức tài chính kinh tế, người bình thường khinh thường phương thức giải trí này nhưng anh vẫn giữ sở thích duy nhất.

Có lẽ đối với người như anh, cô đơn thay lời nói, nhưng Lạc Viêm Hành không cho là đúng, thậm chí nghe tin tức thì cảm giác hứng thú, còn có thể không nhận được gương mặt gật đầu.

"Tê tê tê!"

Chủ nhân vui vẻ, đưa tới chú ý của 'con vật cưng', khẽ ngửa đầu, há mồm phát ra tiếng kêu như rần mà không phải là rần, kéo dài khoảng cách, có thể nói hình ảnh làm cho người ta cực kỳ sợ hãi, chỉ thấy một con trăn màu vàng dài chừng 15 mét lười biếng quấn vòng quanh người đàn ông ở giữa, xung quanh vàng trắng đan xen, hoa văn rõ ràng, lớp vảy phản chiếu dưới ánh đèn chói mắt, chẳng qua trên đầu con trăn có cái niềng bằng nửa cái chậu rất kinh người.

Người đàn ông quen thuộc, không chút úy kỵ đưa tay cố sờ xuống đỉnh đầu con trăn: "Yên lặng nào!"

Con trăn le le lưỡi như rắn, ngoan ngoãn nằm xuống, đem cằm chống đỡ lên sàn nhà lạnh băng, hưởng thụ chủ nhân vuốt ve, con người màu nâu tròn tròn, nhìn hồ bơi cực lớn ngoài cửa sổ, thật lâu không có tắm rửa sạch sẽ rồi!

"Thất Thất!"

Vốn đang chăm chú vào tin tức tài chính kinh tế, người đàn ông đột nhiên nỉ non ra một câu, cho dù âm thanh rất nhỏ, đột nhiên xuất hiện như vậy làm cho con trăn rúc về phía sau nhưng cũng không nhúc nhích, được rồi, nó là một tên quý nhất gan, trừ chết, cái gì cũng không sợ.

(Con trăn có lời muốn nói: người ta là trăn giấy, nhất gan chắc sẽ không bị xem thường! Nhưng tại sao chủ nhân lại bắt đầu làm bầm như vậy? Thất Thất, cũng là Thất Thất, mỗi lần đều là Thất Thất, kêu bảy năm, người ta nghe cũng rất phiền! A nhiệm không làm á!)

‘Nhớ năm đó lưu lạc ở đầu đường, đừng nói rách chút da, không vui vẻ, nếu giành được cái bánh, chân cũng bị cắt đứt đến mấy lần!’

‘Này! Tôi cảnh cáo anh a, chớ hếch mũi lên mặt, cầu xin người thương xót, tôi mới chín tuổi, không lớn không nhỏ, ra đời ngày thứ nhất mẹ chết, sáu tuổi cha chết đã đủ thảm, còn bị tên vô lại anh quán lấy, có thương tích thì ngon à? Anh nói tôi đánh thì là tôi đánh sao? Còn tố cáo tôi, tại sao? Năm ngày rồi, cái tên khốn kiếp này ăn sạch tất cả thức ăn để dành của tôi, có biết bánh bao này tôi làm thế nào để có hay không? Bị đuổi theo ba con phố, ba con phố anh có hiểu hay không? Nhìn một chút. . . . . Sờ một cái xem, bàn chân chạy trốn cũng lòi xương rồi!’

Đó là hình ảnh một cô gái nhỏ tóc rối bù, đôi tay chống nạnh, nhìn về phía một thiếu niên quần đầy băng vãi ở giường, trách mắng.

Nhớ lại năm đó, Lạc Viêm Hành dờ khóc dờ cười, nhấp một ngụm chất lỏng đỏ tươi, lần nữa nhếch môi, Trình Thất, là cô!

‘Người mù chết tiệt, tôi không phải nói đùa, tám xong lập tức rút đi cho tôi, biết không? Chỗ này tôi không nuôi nổi anh, giờ chân cao một chút, nơi này cũng phải rửa, đừng chống cự, cũng không phải là chưa có xem qua, bà cô vẫn là lần đầu tiên tắm cho người, anh xem tôi đối với anh tốt như vậy, sau khi rời khỏi đây ngàn vạn lần không được tố cáo tôi nha. . . . .’

‘Ô ô ô, tôi thật sự vô cùng đáng thương a, anh bỏ qua cho tôi đi, cầu xin anh đi đi, anh xem căn phòng này của tôi cũng muốn hư rồi, nói thiệt cho anh biết, tôi chính là tên ăn mày, thật không có tiền nuôi anh. . . . .’

‘Người mù chết tiệt, nhất định nhà của anh rất có tiền chứ? Mặc dù không biết tại sao anh không về nhưng mà tôi lại rất hâm mộ anh, không giống tôi,

không có gì cả, cũng không biết đòi trước làm chuyện gì thất đức, thật mệt chết đi, không biết tại sao ông trời lại như vậy, những đứa trẻ khác còn có cái để mong nhớ, ngóng trông cha mẹ có thể tìm được bọn họ, tôi thì không giống, bọn họ đều chết hết, vĩnh viễn cũng sẽ không có người đến tìm tôi, không có ai nhớ, có lẽ ngày nào đó chết đi cũng sẽ không có người biết! ’

‘Tôi phát hiện con người anh thật kỳ quái, cũng không thích nói chuyện, như vậy rất làm người ta ghét, tôi không giống như vậy, ngày ngày đều muốn nói láo, nói xong miệng lưỡi cũng rách ra vẫn muốn nói, nếu không những người kia sẽ không cho tôi cơm ăn. . . . . ’

‘Ô ô ô ô ô, tôi nhớ cha tôi, làm sao bây giờ? Tôi rất nhớ ông ấy, ô ô ô ô người xấu, tại sao muốn bỏ lại tôi một mình? Người mù chết tiết, anh nói cho tôi biết, tại sao? Tại sao không cần Thất Thất hả ? Ông ấy còn nói mang tôi đi du lịch nước ngoài, mang tôi đi khu vui chơi, có biết sống như vậy thật sự rất mệt mỏi hay không? Mỗi ngày đều bị người mắng, bị người đánh, nhà ai mất đồ, sẽ tới mắng tôi, ô ô ô ô, tôi không có lấy trộm. . . . . Tôi thật sự không có. . . . . ’

‘Người mù, anh mau dậy đi. . . . . Anh đừng chết a. . . . . Mau ăn, ăn ngon lắm, anh mau ăn đi, ô ô ô, tôi vất vả mới giành được, anh ăn đi, xin anh đây. . . . . ’

‘Cái đó. . . . . Thật ra thì. . . . . Mặc dù. . . . . Tôi vẫn mắng anh nhưng hai tháng sống chung, tôi phát hiện anh cũng không phải chán ghét như vậy, anh cũng không cần tức giận tôi tìm bọn họ đến, anh là đứa bé nhà người có tiền, không giống tôi, ở cùng tôi không có tiền đồ, cơm cũng ăn không đủ no, nếu như anh thật sự thích chơi đùa với tôi, cố gắng đi học cho tốt, chờ ngày nào đó thành người rồi trở lại, theo chân bọn họ trở về nhà đi, tôi. . . . . Tôi đi nha. . . . . Còn có. . . . . Hai tháng này, tiền thuốc thang cho anh, còn có ăn bữa ăn tây, mua đồ chơi quả thật xài hết tất cả tiền của tôi, cho nên sau khi phát đạt đừng quên báo đáp tôi! ’

"Ha ha!"

Mỗi lần nhớ tới câu này đều rất buồn cười, dĩ nhiên, đây là sau khi nhìn thấy cô gái kia, ngày trước chỉ cảm thấy rất ưu thương, một đứa bé gái sáu tuổi lại phải chịu đựng nhiều như vậy, sau khi biết Trình Thất chính là cô gái nhỏ kia thì hoàn toàn khác nhau, chưa bao giờ gặp qua người thú vị như vậy, mọi lúc đều nghĩ tới lấy được lợi ích từ trên người của người khác.

17 năm rồi, không chút thay đổi, thậm chí ngay cả chuyện cưỡng hiếp đàn ông như vậy cũng làm được, có lúc cảm thấy đây là một cô gái vì tiền bạc có thể không có tôn nghiêm, không có suy nghĩ, cái gì cũng sai, có lúc lại làm ra một chút hành động kinh người, vì hai người không liên quan nhau mà có thể tự sát, tình nghĩa vút trời cao, Hàn Dục cũng tình nghĩa sâu hơn biển.

Cũng hiểu ra tại sao có nhiều người tài giỏi theo cô như vậy, đã từng mất mát vì sao còn muốn đuổi anh đi, bắt quá cô cũng là vì muốn tốt cho anh, nếu không tại sao hôm nay anh có ngày này?

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Tìm tới cửa

"Chát!"

"A. . . . ."

Trong phòng khách nhà họ Mạc đang diễn ra cảnh tượng không đành lòng chứng kiến tận mắt, có thể so với xã hội nô lệ, bốn cô gái xinh đẹp động lòng người quỳ thành một hàng, hai mắt nhắm lệ, quả đầu nhỏ nhỏ nắm chặt phát run, cắn chặt môi dưới, không dám thở mạnh, rất sợ chọc giận bà chủ.

Thái Thủy Vân vênh váo trừng mắt nhìn người giúp việc nằm ở dưới sàn lạnh lùng nói: "Nói, chiếc nhẫn ở nơi nào?"

Cô gái nghe vậy nhanh chóng quỳ bò dậy, buông tay che gương mặt, liều mạng lắc đầu: "Tôi không có trộm, tôi thật sự không có. . . . ."

‘Chát! ’

"Hỏi cô một lần cuối cùng, chiếc nhẫn của tôi ở nơi nào?" Thái Thủy Vân tức giận muốn nổ tung, gầm rú vang dội, làm cho những người giúp việc khác hoảng sợ run rẩy, có thể thấy được tầm quan trọng của đồ vật bị đánh mất đối với cô.

Cô gái vừa hai mươi tuổi, thân thể có vẻ hơi mập, muốn gán tội cho người khác sợ gì không có lý do? Khất nợ tiền lương một năm rồi không trả thì cũng thôi đi, hôm nay còn muốn dùng cách này để đuổi đi cô sao? Tổ cáo lại không có cửa, càng nghĩ càng ủy khuất, nước mắt tí tách rơi xuống.

Mà người đàn ông ngồi trên ghế sa lon đang đọc sách từ đầu đến cuối không có mở miệng ngăn cản, bộ dạng thông dong, mắt kính không gọng phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo, bàn tay lười biếng lật một trang tiếp tục im lặng đọc, làm như không nhìn thấy.

Thái Thủy Vân thấy đối phương chết không thừa nhận, không thể làm gì khác hơn ủy khuất vọt tới bên cạnh chồng khóc lóc kể lể: "Ông xã, anh xem con tiện nhân kia, dứt khoát giao cho cảnh sát điều tra đi?"

Cô gái vừa nghe, sắc mặt thoáng chốc trắng bệch, không dám tin ngửa đầu: "Bà chủ, tôi thật sự không có lấy trộm, xin bà tin tôi, ô ô ô ...tôi xin bà tha cho tôi đi!" Làm sao đây? Làm sao đây?

Bốn người giúp việc khác cũng tội nghiệp nhìn chị em của mình, một người trong đó nói: "Bà chủ, bà nội của Tiểu Lan vẫn còn ở bệnh viện, bác sĩ nói không chịu nổi kích thích, bà lòng từ bi, bây giờ không được, chúng tôi cùng nhau kiếm tiền mua lại cho bà!"

Tiểu Lan vô cùng cảm động, không hiểu ở xã hội nam nữ bình đẳng này, tại sao còn có thể gặp phải đối xử như thế này, nếu bà nội vì chuyện này có thể vào bệnh viện tâm thần thì phải làm sao?

"Mua lại?" Bộ dạng Thái Thủy Vân như nghe được chuyện cười, khinh bỉ nói: "Đem các người đi bán, ngay cả một người cũng không đủ tư cách, ông xã, nói chuyện với anh đó, đây chính là chiếc nhẫn lúc chúng ta kết hôn anh tặng cho em, ông xã!"

Mạc Trung Hiền vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của vợ, an ủi: "Ngày mai anh sẽ mua cho em!" Thỏa mãn hết khả năng.

"Em không cần!" Thái Thủy Vân buông tay ra, thờ phỉ phò trùng mắt về phía Tiểu Lan, nhất định là bị con này quyến rũ rồi, còn nói cái này gọi là đầy đặn, rõ ràng không bỏ được: "Mạc Trung Hiền, anh nói đi, có phải anh coi trọng cô ta hay không?"

Người đàn ông nhúc nhúc đầu xoa xoa mi tâm, dĩ nhiên vợ nghĩ như vậy cũng không phải là chuyện xấu, đại biểu bình đẳng chưa năm xưa đã đổ, đây là biểu hiện tình yêu, nghĩ như thế trong lòng xẹt qua âm ập, anh ta nghĩ một người dân bình thường lại có thể được thiên kim của Thị trưởng ưu ái như thế là điều trước tích phúc, yêu thương ôm chăm bả vai nhỏ lấy lòng: "Vân nhi, anh nói rồi, cả đời của Mạc Trung Hiền anh chỉ có một mình em là đủ rồi!"

Đúng vậy a, anh ta yêu cô, yêu hơn cả bản thân mình.

Thái Thủy Vân vẫn không thuận theo, ngón tay thon dài chỉ vào Tiểu Lan: "Vậy thì đem cô ta giao cho cảnh sát đi!"

Tiểu Lan mím môi thật chặt, nhìn tất cả khuôn mặt, muốn kiêu ngạo đứng dậy rồi đi, nhưng một năm rưỡi tiền công không phải làm không công sao? Năm mươi nghìn phải làm gì đây?

Mạc Trung Hiền thấy vợ mắt nước đảo quanh, vô cùng thương tiếc, nhưng thân thể của Tiểu Lan, anh ta không phải không biết, đến từ miền núi, từ nhỏ không cha không mẹ, được một bà lão nuôi dưỡng, rất hiếu thuận, hôm nay bởi vì bà lão bị bệnh tiểu đường không dậy nổi, hành động bất tiện, người như thế, hơi bị kích thích sẽ bị liệt, đến lúc đó bị truy cứu, chắc chắn sẽ gặp phiền toái không ngừng.

Thấy Tiểu Lan gấp gáp như thế nhưng con giận của vợ không thể không tiêu trừ, đưa ra đề nghị hai bên cũng có thể tiếp nhận: "Vân nhi, chỉ một chiếc nhẫn mà thôi, không cần thiết làm lớn chuyện, nếu không như vậy, dứt khoát bắt cô ta làm việc cả đời cho chúng ta, thế nào?" Cái chủ ý này a, không trả tiền, làm không công!

Thái Thủy Vân cũng không nghĩ như vậy, không phải thật coi trọng đây chứ? Nhưng chồng mình đã nói ra, gây nỡ sẽ làm cho người vô cùng chán ghét, không thể làm gì khác hơn là oán giận đi tới bên cạnh Tiểu Lan, ngồi xổm xuống đưa tay nắm khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô gái, thân nhiên nói: "Cũng không phải là không thể, chẳng qua tôi thấy gương mặt này liền ghét, làm thế nào đây?"

Trong lòng Tiểu Lan đã sớm như tro tàn, lại không biết chữ, không biết làm sao phản kháng, một lòng chỉ nghĩ tới bà nội có thể an hưởng tuổi già, về phần làm cả đời, nghĩ cũng tốt, chờ sau khi bà nội đi, cùng lắm thì bỏ đi nhưng tiền thuốc thang rất lớn. . . . . Thật sự không nghĩ ra biện pháp nào, chỉ đành phải gờ tay bàn nhỏ bé, móng tay bén nhọn đâm vào làn da, máu theo đầu ngón tay chảy xuống, vừa muốn hung hăng hủy khuôn mặt mình. . . . .

"Bóp bóp bóp! Thả con tép bắt con tôm, làm rất hay!"

Một tràng tiếng vỗ tay vang lên, ngay sau đó tuyệt đối được coi là châm chọc ngang ngược can rở, làm cho chừng hai mươi người ở trong phòng cùng nhau quay đầu nhìn về phía trước cửa.

Ngay cả Mạc Trung Hiền vẫn ở trong trạng thái an nhiên cũng 'vụt' đứng lên, lúc nhìn thấy người tới thì 'bốp' một tiếng, quyển sách trong tay cứng ngắc rơi xuống.

Tiểu Lan cũng không biết người đến là địch hay là bạn cho nên không dám làm gì, mặc cho móng tay vẫn bấm ở trong da thịt, Bạn? Làm sao có thể? Hôm nay cả thành phố đều ở trong tay nhà họ Thái, ai sẽ vì cô mà tự mình chuốc lấy cực khổ?

"Trời ạ!" Bốn cô gái khác đột nhiên che miệng hoảng sợ thét chói tai.

‘Rầm rầm!’

Lần nữa, mười mấy người đàn ông xông vào, đem cả hai người gác cổng toàn thân đầm đìa máu tươi ném tới trong phòng, ánh đèn ban đêm nhìn vô cùng kinh khủng.

"Nôn. . . . . ông chủ. . . . . là. . . . . Xã hội đen!" Sau khi hai người bảo vệ nói xong cùng nhau bất tỉnh, có thể giết người lộ liễu như thế, ngoại trừ xã hội đen, còn ai dám?

Bộ dạng của Trình Thất luôn luôn hai tay nhét vào túi, quần cộc rộng bằng vải bông bao quanh cái mông vênh lên, bấp chân lắc lắc không đứng đắn bước đến ngồi xuống đối diện Mạc Trung Hiền, bắt chéo chân, vui sướng lắc chân, đối với thảm trạng bên cạnh dường như không để trong mắt, chỉ chỉ

vào chỗ ngồi nói với Mạc Trung Hiền: "Ngồi đi?"

Thái Thủy Vân không ngờ tới cô gái này sẽ xuất hiện, trong lúc nhất thời rối rắm, không chút nghĩ ngợi lấy điện thoại di động ra muốn tìm viện binh . . . . .
. Cái ót chợt lạnh, vội vàng giơ cao hai tay, ngừng thở, run giọng nói: "Không. . . . . Không cần loạn ! Trình Thát, cô muốn cái gì chúng tôi sẽ cho cô tất cả!" Nghĩ tới ngày hôm đó chế nhạo, nếu như không có Lạc Viêm Hành che chở, có lẽ cô có vài phần thắng, nhưng. . . . .

Cho dù thể lực của cha lớn hơn nữa cũng không dám động đến người đàn ông kia.

Salsa không hiểu ngồi xổm người xuống, nhìn Tiểu Lan chớp chớp mắt to nói: "Cô không đau sao?" Làm gì ngược đãi mình như vậy?

Tiểu Lan sợ hãi cùng các chị em nhìn nhau, sau khi nuốt nước miếng, bàn tay nhỏ bé buông xuống, so với Mạc Trung Hiền và Thái Thủy Vân, dường như đám người kia đáng sợ hơn, , liếc mắt nhìn không biết người gác cổng đã chết hay còn sống, bọn họ sẽ không giết cô chứ? Những người này là ai?

Bốn cô gái rúc vào nhau, im lặng không lên tiếng.

Lầu hai vẫn chưa bị khống chế, một đôi vợ chồng già trốn ở sau cây cột, bà già lặng lẽ lấy điện thoại di động ra bấm 110, vừa muốn dè xuống phím call, lại bị một bàn tay già nua đè lại, không hiểu nhìn về phía chồng, thấy chồng lắc đầu một cái, bộ dạng bình tĩnh dường như không có gì, nơi này là biệt thự nghỉ phép cũng không phải ở trung tâm thành phố, nếu xảy ra chuyện, đến lúc đó sợ rằng thi thể hư thối cũng không có người tới thu.

Lòng người bàng hoàng, đến cuối cùng, cũng bị bao vây vào giữa, trừ một đôi vợ chồng già.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Thiến

Lộ Băng vác cây đao thật to nhìn những người làm cúi đầu cũng không dám ngẩng lên, nói: "Các người yên tâm, không liên quan đến các người!"

"Phù phù!"

Chừng hai mươi người đồng thời thở ra một hơi, sau đó cùng nhau gật đầu.

Thái Thủy Vân đã bị kiềm chế, thấy bộ dạng chồng ngây ngốc, dứt khoát trách mắng: "Cô điên à, rốt cuộc cô muốn làm gì? Cô biết cha của tôi là ai. . .
. . . Ừm!"

‘Àm! ’

Con người Ma Tử trợn lên, tàn nhẫn nhắc chân đạp thẳng vào bụng cô gái, Chị Thát có thể để cho cô mắng chửi sao?

Nhìn cả khuôn mặt cô gái bởi vì khổ sở mà vặn vẹo, đám người Tiểu Lan rất kích động, sợ thì sợ, trong lòng vẫn nghĩ là ‘Cô cũng có ngày hôm nay? ’

"Trình Thát!" Thấy vợ bị đánh, hai mắt của Mạc Trung Hiền đỏ ngầu rống giận, căm hận nhìn chằm chằm người yêu ngày xưa: "Cô có thể nhắm vào tôi, khi dễ phụ nữ, được coi là anh hùng sao?"

Trình Thát giương môi, nhận lấy thuốc lá thù hạ đưa tới, chậm rãi phun ra khói mù, bộ dáng không ai bì nổi, cười nhạo nói: "Tôi vốn cũng không phải là anh hùng, Mạc Trung Hiền, năm năm rồi, tôi một mực kỳ quái, tại sao anh cũng không đến nhà giám thăm tôi một lần!" Sau khi nhìn mọi thứ bày biện xung quanh: "Suy đoán có thể vui vẻ với người mới, lại không nghĩ rằng anh sẽ làm ra chuyện này, cảm tiền của Phi Vân Bang tôi, giả bộ làm người giàu có, giả bộ thật hay!"

Thái Thủy Vân nhú lông mày, có ý tứ gì? Trung Hiền không phải sinh ra ở nhà giàu sao? Vừa muốn phản bác. . . . .

"Đúng vậy! Tôi thừa nhận tôi rất hèn hạ, như vậy thì thế nào? Trả lại cho cô tổng cộng 15 triệu, xem như cho cô thêm 5 triệu tiền lãi, chuyện này từ nay xóa bỏ!" Nhanh chóng lấy ra chi phiếu, sột soạt viết xuống số tiền kék xù, ký tên ném vào trên bàn thủy tinh, rất may mắn đây không phải là nội thành, sau đó đem người biết chuyện toàn bộ giải quyết, tự nhiên sẽ không gặp phải nguy hiểm thân bại danh liệt.

Không có cách nào, đối phương có Lạc Viêm Hành làm chỗ dựa, không chọc nổi, không phải là 20 triệu sao?

"Mạc Trung Hiền, con mẹ nó, anh có phải là đàn ông không?" Lộ Băng tức giận một quyền đánh ngã anh ta: "Năm đó, nếu không phải là Chị Thát, anh sẽ có ngày hôm nay sao? Nếu không phải là Phi Vân Bang chúng tôi, con mẹ nó, anh đã sớm đối chết đầu đường, 20 triệu? Anh mở miệng mà không biết xấu hổ, nếu không phải vì tên khốn khiếp anh, Phi Vân Bang chúng tôi nghèo túng thành ra như vậy sao?"

Mạc Trung Hiền cắn răng bò dậy, chột dạ nhìn về phía người thương.

Thái Thủy Vân không muốn tin tức đầu: "Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Không phải anh nói nhà anh rất có tiền sao? Ba mẹ di dân sang Canada rồi sao? Anh. . . . Anh lừa em?"

"Canada?" Ma Từ khinh bỉ nhỏ máy bãi nước bọt: "Cha mẹ anh ta đã sớm đuổi anh ta ra ngoài, ban đầu nghèo túng đến nỗi ngay cả cơm cũng không có ăn, nếu không phải là Chị Thất chúng tôi thương hại anh ta, nuôi cho anh lên đại học, anh ta cũng không có gì!" Còn Canada, anh ta nói ra miệng không sợ xấu hổ.

Mạc Trung Hiền hút hút lỗ mũi, gợn gờng dứt khoát: "Cô muốn như thế nào?" Những thứ này đối với anh ta đã sớm không tạo thành uy hiếp, dù sao hiện tại mình có tiền, có địa vị, Vân nhi sẽ không vì chuyện cũ mà cách xa, mình vẫn là mình.

Trình Thất búng tàn thuốc lá, không có chút nào đau buồn: "Tôi chỉ muốn biết, Trình Thất tôi có điểm nào không bằng cô ta?" . Nhũm mày chỉ chỉ Thái Thủy Vân, ngoại trừ không có bộ dạng bên ngoài, cô nhìn không ra cô ta có gì đáng để khen ngợi, bởi vì cô ta có một người cha làm quan sao? Nếu sự thật là như vậy, cô nên kiểm điểm lại lúc ban đầu tại sao mắt chó đui mù?

"Nói chuyện cẩn thận một chút!" Đông Phương Minh vừa dùng sức đè người đàn ông, vừa rỉ tai.

Mạc Trung Hiền cũng rất thức thời, bây giờ không phải là lúc anh ta giả bộ ngu, nhân nhát nhìn về Trình Thất, buồn cười nói: "Cô nhìn lại đáng về bây giờ của cô đi, nhiều năm như vậy cũng không có thay đổi chút nào, ngồi không đứng tướng ngồi, đứng không đứng tướng đứng, điểm nào giống phụ nữ? Trình Thất, đừng quên cô là phụ nữ, đừng cả ngày như người đàn ông, vừa bắt đầu tôi có thử thích cô, tôi muốn kết hôn với phụ nữ mà không phải là người giả trai, cô biết dịu dàng sao? Cô sẽ xấu hổ sao? Cô sẽ vì người đàn ông mà khóc sao? Cô biết làm nũng sao? Cô hiểu phong tình sao? Cô không biết cái gì cả, cô căn bản cũng không biết yêu!"

Trình Thất buồn bực, khoan hãy nói, thật không biết, từ nhỏ đã lăn lộn trong đám con trai, làm quen bạn tốt, cho dù là cô gái cũng như thế, về phần xấu hổ. . . . . Xấu hổ đại biểu cho thích không? Cái này thật có, chẳng qua đối tượng lại là kẻ mà cô ghét nhất, nhớ đêm đó, cô hỏi Lạc Viêm Hành có thích hay không thì nhịp tim của cô đập đến nay khó có thể quên, là trước nay chưa từng có, sợ đối phương nói thích thì phải làm thế nào để đáp lại? Stop! Cô sẽ không thích tên cháu trai kia, đầu óc không thể phân tán!

Hiểu rồi, Mạc Trung Hiền muốn một con chim nhỏ nép vào người, hỏi ngược lại: "Nếu tôi thật sự động một chút là khóc, người người thương tiếc, đẹp để động lòng người thì lúc ban đầu tôi có năng lực để cung cấp nuôi dưỡng cho anh sao?"

Người đàn ông bị một câu phá hỏng, sau một hồi mới nói: "Tôi đã từng biết ơn, như vậy đi, cho cô thêm 10 nữa, như thế nào?"

"Tiền, đúng là đồ tốt, nhưng anh không cảm thấy phản bội Trình Thất tôi thì không dùng được sao?" Thật giống như một Atula chi phổi vận mạng của đối phương, nói ra điều này như là chuyện đương nhiên.

Mạc Trung Hiền không nhìn ra tâm lý cô gái đang suy nghĩ gì, đáy mắt không có tức giận, thậm chí mang theo nụ cười, rốt cuộc là tức giận hay. . . . . Bất đắc dĩ nói: "50 triệu!" Có câu: có tiền có thể sai khiến quỷ ma, anh ta cũng không tin bây giờ cô không động tâm.

Trình Thất thất vọng lắc đầu một cái, mười một năm như vô ích, đúng vậy, cô rất thích tiền, lúc này cũng rất cần tiền nhưng liên quan đến vấn đề nguyên tắc thì giống như một đồng giấy vụn, tiền tất nhiên quan trọng nhưng so với tôn nghiêm của bản thân thì không đáng giá nhắc tới, , chẳng thèm trao đổi, búng tàn thuốc lên không trung, không kiên nhẫn nói: "Ra tay!" Giờ khắc này, trong con người xuất hiện lạnh lùng.

Không cho từ chối!

Nhìn năm người đàn ông đề nghị chồng mình, Thái Thủy Vân gấp đến độ hai mắt ửng hồng, kêu gào nói: "Trình Thất, cô phát điên hả, nếu cô dám động đến một cọng tóc của anh ấy, cho dù chết tôi cũng sẽ không bỏ qua cho cô, Trình Thất, đồ điên. . . . ."

"Buông tôi ra. . . . . Umh. . . . .!" Mạc Trung Hiền cố gắng vùng vẫy nhưng cũng không thể tránh thoát giam cầm, trong lòng kinh hãi: "Trình Thất, giết chết tôi, cô tuyệt đối không trốn thoát liên quan đấy!"

Giết chết anh? Bà cô còn sợ dơ bẩn tay ! Trình Thất không sao cả hưởng thụ loại khoái cảm báo thù, trơ mắt nhìn người phản bội giống như một con chó bị dè xuống đất, kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, nếu không yêu thì hận, ngược lại nhìn ra người đàn ông này thật sự thích cô gái kia.

Có lẽ do trong lòng tức giận mới có thể làm như vậy, chỉ muốn nhìn một chút từ đây về sau bọn họ còn có thể duy trì 'Tình yêu bền chặt' hay không, tin chắc không thể nào, lúc đó cho dù không cần cô ra tay, anh ta cũng sẽ tự kết thúc đấy!

"Má ơi!"

Những người giúp việc nhìn thấy Mạc Trung Hiền bị tụt quần ra, quần lót cũng không giữ lại, vội vàng đưa tay che mắt, dùng ngón chân cũng có thể nghĩ ra được rốt cuộc bọn họ muốn cái làm gì rồi, quá tàn nhẫn, quá tàn nhẫn.

Quả nhiên, Đông Phương Minh máu lạnh rút ra chủy thủ, nhắm ngay vào quý của người đàn ông cắt xuống, làm liền một mạch.

"A!"

Giọng khàn khàn thét chói tai điếc màng nhĩ, ngay cả mấy người đàn ông Phi Văn Bang đang có mặt cũng không khỏi âm thầm lau mồ hôi, Chị Thất, chị có thể đừng biến thái như vậy không? Xem ra sau này ngàn vạn lần không thể làm ra chuyện phản bội bang hội, nếu không đây là kết quả cuối cùng của mình!

"Không cần a, ô ô ô, không cần a. . . . . ông xã. . . . . Ô ô ô ông xã!" Thái Thủy Vân dùng hết sức tránh thoát trối buộc, nhào tới bên cạnh người yêu điên cuồng ôm lấy: "Ông xã ô ô ô. . . . . !" Có thể nói là đau xé tim gan, đồ ma quỷ, đồ ma quỷ, cũng không dám lên tiếng mắng chửi nữa, ai tới cứu cô. . . . .

Mạc Trung Hiền cuộn rút thành một khối, trên trán nổi gân xanh, cứng ngắc nghiêng đầu hung hăng nhìn Trình Thất, cố gắng thu vào đáy mắt từng lỗ chân lông của đối phương, khắc trong tâm khảm, kiếp sau cũng muốn đem ra cắn nuốt.

Trình Thất hít sâu một hơi, đứng dậy nhìn về phía đám người giúp việc mặt hoa mắt đỏ, rút tờ chi phiếu trên mặt bàn, nói: "Tôi cũng không phải là một người làm giết kẻ vô tội, ở đây có 20 triệu, cầm lấy tìm kiếm đường đi cho mình, chuyện hôm nay nếu người nào dám tiết lộ, có thể còn thể thảm hơn so với anh ta!"

Tiểu Lan không dám không nhận, gật đầu liên tục: "Dạ dạ dạ!" Họ ước gì hai vợ chồng này chết sớm sớm đào thai đi, ai sẽ nói ra? Nhưng cảm từ chi phiếu nặng trĩu, 20 triệu a, cả đời cũng không nhìn thấy nhiều tiền như vậy, đi làm ở Quốc Hào hai năm, chẳng những bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải nguy hiểm sống chết nhưng không có bao nhiêu đền đáp, mà cô gái này có thể đem tiền cho bọn họ như vậy, đột nhiên đưa ra một quyết định có thể sẽ hối hận trong tương lai: "Tôi cũng không có chỗ để đi, có thể đi theo cô không? Tôi sẽ nấu cơm, sẽ giặt quần áo, cái gì tôi cũng có thể làm!"

"Tôi cũng vậy!"

"Chúng tôi cũng không biết phải đi đâu, bằng thế lực của anh ta, muốn tìm đến chúng tôi quá dễ dàng, hơn nữa người nhà của chúng tôi đều ở Trung Quốc, chúng tôi. . . . . Có thể đi theo các người không? Chúng tôi sẽ không gây phiền toái cho các người, tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện phản bội các người!" Truyện được dịch trực tiếp tại [diễn đàn Lê Quý Đôn](#), mọi web khác đều là phiên bản copy trái phép. Dưới tình thế gấp rút các cô gái hết sức tự đề cử mình, một người có thể chống lại với người của Thị trường, nhất định sẽ có năng lực bảo vệ các cô.

Ma Tử gãi gãi cái ót, cười nói: "Khoan hãy nói, chúng ta thật đúng là thiếu một số người biết nấu cơm, làm việc nhà, Chị Thất, chị xem?" Hiện tại chuyện ăn uống trong bang đều do Chú Phùng trông coi, về vấn đề vệ sinh, đã quen dơ bẩn có người quét dọn sạch sẽ có lẽ tốt hơn.

Trình Thất nhìn về phía các cô gái sau khi đánh giá, nghiêm túc nói: "Biết xã hội đen là thế nào không?"

"Biết!"

"Chỉ cần có một người phạm sai lầm, các người cũng sẽ bị vào tù, có thể cả đời cũng không có cơ hội ra ngoài!"

Tiểu Lan giờ tay trước tiên: "Tôi không sợ!" Bây giờ đã không còn đường để đi rồi, bọn họ là người có ơn cứu mạng cô, chỉ cầu bỏ ra một chút báo đáp, chỉ vào các chị em ở sau lưng nói: "Chúng tôi đều như nhau, thường bị kéo tới làm việc nhà, không bằng đi theo các người, ít ra được đối đãi công bằng, chúng tôi đều là người nghèo, cuộc sống bỏ đi!"

"Chỉ cần không để cho cha mẹ của tôi biết là có thể!"

Rất sợ không được thu nhận, phía sau tiếp trước, nhìn ra được cô gái cầm đầu này không phải là người sẽ ngược đãi người dưới, vô cùng phóng khoáng, vừa ngưỡng mộ mà còn khao khát, thật lòng muốn đi theo.

Trình Thất liếc liếc cánh môi, đếm, hai mươi một cô gái, nói thật, cô không muốn thu bọn họ, bởi vì bọn họ cũng không phải là người trong giới xã hội đen, như vậy chẳng phải là hại họ sao? Truyện được dịch trực tiếp tại [diễn đàn Lê Quý Đôn](#), mọi web khác đều là phiên bản copy trái phép. Nhưng các cô ấy nói cũng rất đúng, không còn đường để đi, theo tính tình của Thái Thủy Vân, chắc chắn sẽ tìm các cô báo thù, sao có thể thấy chết mà không cứu, cho dù họ đi tới chân trời góc biển thì người nhà cũng bị hãm hại.

Đi theo Phi Văn Bang, cô ta không dám dính vào, cái này gọi là có người làm chỗ dựa.

"Được rồi, đi thôi!"

"Đợi đã nào...!"

Vừa muốn rút lui, một đôi vợ chồng già đỡ nhau đi xuống lầu hai, không nói câu nào, chỉ nhìn Trình Thất gật đầu.

Một cô gái nào đó suy nghĩ xem bọn họ giúp được gì cho bang hội? Phi Văn Bang không phải trại tù thiện, loại phế vật này cũng không cần, nhưng nếu sau này phát lên, có thể để cho bọn họ làm vườn. Vì vậy gật đầu: "Rút lui!"

Cứ như vậy, một phòng đầy người lập tức giải tán, vào trong xe, Tiểu Lan lo lắng nói: "Anh ta. . . . . Anh ta muốn tố cáo. . . . ."

Trình Thất cười không nói, tố cáo? Anh ta dám sao? Một khi tố cáo lên cấp trên, chuyện hãm hại Phi Văn Bang ngày đó cũng sẽ đưa ra ánh sáng, danh dự bị mất sạch, trừ phi muốn tự chui đầu vào rọ, cho dù như thế cũng có Lãng mội cản trở !

Lộ Băng giờ lên túi ny lon: "Cái này xử lý như thế nào?"

"Trở về ngâm rượu, treo ở giữa nhà để rắn đeo!" Trình Thất chán ghét trừng mắt, đàn ông quan tâm nhất không ngoài cái này, sau này người muốn vào bang hội, vì bảo vệ đường con cái cũng sẽ không tùy tiện không vâng lời, nếu phản bội, phải xem xét lợi ích vật chất và đường con cháu, cái nào nặng hơn?

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tình Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Giở trò sau lưng

Trong phòng, Mạc Trung Hiền khổ sở không chịu nổi, gương mặt đẹp trai trắng bệch như tờ giấy, trong mắt cũng không che giấu được ngọn lửa cháy hừng hực, Trình Thất, mỗi thù hôm nay, ngày sau sẽ trả lại: "Mau. . . . . Gọi. . . . . Xe cứu thương. . . . . Đứng để lộ ra!"

"Tại sao, ô ô ô.. em muốn nói cha giết cô ta ô ô ô!" Thái Thủy Vân nhanh chóng lấy điện thoại di động, đứng dậy vừa muốn gọi nhưng bởi vì động tác quá lớn, một chiếc nhẫn kim cương từ trong túi quần rơi ra, đập vào trên sàn nhà, phát ra tiếng giòn vang.

Hai người không hẹn mà cùng nhủ lòng mày, Thái Thủy Vân cũng giật mình, tại sao lại ở trên người cô? Vội vàng nhặt lên nhét cất, đứng vậy a, không thể lộ ra, nếu không người ngoài sẽ nhìn cô như thế nào? Chỉ trách ngày thường không quý trọng nhân viên, người không biết còn tưởng rằng cô cố ý không muốn trả tiền công, những nhân viên khác cũng không thể nổi loạn?

Hơn nữa, Trung Hiền cũng không phải xuất thân danh môn, nếu truyền ra ngoài, mặt của cô đặt ở chỗ nào? Hoàn toàn bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là gọi 120.

"Vân nhi, thật xin lỗi! Anh chỉ không muốn bị cha vợ xem thường, em. . . . . Em. . . . .!" Yếu đuối nhìn về phía người yêu, em sẽ rời khỏi anh sao?

Lúc này đầu óc Thái Thủy Vân rất hỗn loạn, lắc đầu nói: "Anh yên tâm, em vĩnh viễn cũng không rời khỏi anh, vĩnh viễn!" Về phần vĩnh viễn bao lâu thì cô không biết, hiện tại chỉ muốn trấn an người đàn ông này.

Trong xã khu, sau khi Trình Thất sắp xếp ổn thỏa cho hơn hai mươi cô gái, cầm hộp cứu thương đi tới bên cạnh Tiểu Lan, nhìn không gian nhỏ hẹp, lại chen chúc hơn hai mươi người, giường ngủ ba tầng, bất đắc dĩ nói: "Hiện tại Phi Vân Bang còn chưa chính thức bắt đầu, cho nên trước hết để cho mọi người yên tĩnh, các người yên tâm, cuộc sống thế này sẽ không duy trì quá lâu, Tiểu Lan thế nào? Tới đây, đắp thuốc!" Lấy thuốc tiêu viêm, tự mình đắp cho cô gái.

Các cô gái cũng không sao cả, lắc đầu, không ngờ vị đại tỷ này lại có thể tự mình đến chăm sóc, có tài đức gì chứ?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Lan ửng đỏ, đã bao lâu rồi không ai quan tâm cô như vậy? Ngoan ngoãn ngồi xuống, cảm thụ người khác che chở, nhìn như thô lỗ, không ngờ động tác lại dịu dàng như vậy.

Nhìn nắm lỗ máu nhỏ, Trình Thất thanh thờ dài: "Trong tình huống đó, cô không nên tự hại mình, tôi cũng không tin các người nhiều người như vậy đánh không lại hai người bọn họ!" Được rồi, bọn họ chỉ là các cô gái nhỏ, không phát ra được hung ác, đổi lại là cô, trực tiếp đem người bán ra thị trường chợ đen, cầm hai triệu chạy trốn, thiên hạ rộng lớn luôn có chỗ ẩn thân.

"Chúng tôi làm sao có quyết đoán như đại tỷ?" Thật là càng tiếp xúc càng ngưỡng mộ, không hổ là Đại Tỷ.

"Đừng gọi tôi là đại tỷ, gọi tôi là Chị Thất, chờ sau khi công ty chính thức thành lập, sẽ phải gọi Trình chủ tịch rồi!" Tại sao đến nay cũng không người nào gọi cô như vậy? Trình chủ tịch, Trình chủ tịch, rất đáng cấp chứ?

Các cô gái nhìn nhau, Trình chủ tịch? Danh tiếng thật lớn, cũng rất dễ nghe.

"Trình chủ tịch!"

"Trình chủ tịch!"

Trình Thất vui vẻ, cái này đúng rồi: "Thôi đi, hay là chờ công ty thành lập xong rồi gọi, sau này gọi là Chị Thất, được rồi, các người nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai bảo Ma Tử mang mọi người đi làm quen một chút tình hình trong bang phái, tôi đi đây!" Vươn người một cái, nhanh chân đi ra, tự nhận mình không phải là người tốt gì nhưng đối với thù phải dụng tâm mới có thể để cho đối phương tâm cam tình nguyện bán mạng.

Thình thoảng lấy lòng là cần thiết, dĩ nhiên, nếu muốn một nhóm người đều tin phục không phải lấy lòng là đủ, đặc biệt là loại người không phải là xã hội đen, phương pháp duy nhất chính là dùng tiền bạc, địa vị hấp dẫn, hôm nay không thể cho bọn họ địa vị, tiền bạc, cũng đại biểu thu hoạch sau này bọn họ nhất định sẽ có một phần.

"Chị Thất, chờ một chút...!"

"Còn có việc sao?"

Tiểu Lan rút rề đem chi phiếu đưa ra: "Chị Thất, chúng tôi đã bàn bạc xong, nếu muốn cùng chị đồng cam cộng khổ, như vậy tiền này... hay là đưa cho chị!"

Trình Thất nhủ mày, không từ chối, sau khi nhận lấy nói: "Ngày mai sẽ đem tiền lương mọi người đã làm mấy năm nay chia một phần cũng không thiếu!" Không tham lam, rất tốt!

Trong hàng lang, Chú Phùng mừng rỡ thông thả nói: "Hai mươi ba người mới tới chú đã cẩn thận điều tra, có thể trọng dụng, vợ chồng Hồng thị mặc dù tuổi già nhưng vẫn có thể phụ trách đi chợ bán thức ăn, bọn họ có một đứa con gái, hiện tại đang đi học ở thành phố F, đáng để tin tưởng!"

"Có ai có người thân dính dáng đến cảnh sát không?" Đông Phương Minh lo xa, ngộ nhờ lẫn vào một người nằm vùng. . . . .

"Không có!"

Như vậy đều an tâm, Salsa cười híp mắt chấp tay trước ngực: "Tôi thật thích cô Tiểu Lan đó, cô ấy nói tôi rất thông minh, thông minh giống như cô em gái nuôi đã chết của cô ấy!"

"Cho em một chút màu sắc em đã mở xương nhuộm rồi, em gái nuôi của cô ấy lúc chết mới mười tuổi, xem em không có một chút tiền đồ!" Ma Tử xoa xoa đỉnh đầu Salsa.

"Người ta mới chín tuổi có được không?" Salsa bắt mặn chu mỏ, được rồi, cô đã hai mươi lăm tuổi rồi nhưng bác sĩ nói, thần trí của cô giống như đứa bé mới chín tuổi lại thông minh hơn đứa bé mười tuổi, thật là vui.

Trình Thất không có tâm tư nghe bọn thủ hạ trêu ghẹo, phiền muộn nói: "Chuyện của Mạc Trung Hiền tạm thời chấm dứt, còn lại là chuyện hàng hóa của Đại Tam, ngày mai ông ta sẽ tìm cách đem hàng vận chuyển ra biển, đến nay còn chưa có nghĩ ra kế sách nào để cướp hàng, các người có ý kiến gì không?"

"Nếu Đại Tam vận chuyển súng ống đạn dược, như vậy trong tay bọn họ nhất định có không ít súng đạn, chúng ta khó có thể chống lại, hơn nữa hôm qua Lăng La Sát đưa tới tin tức, lúc đó Long Hồ Hội sẽ báo cho cảnh sát tới thu tóm, nói cách khác, chúng ta đối phó không riêng gì Lam Bang mà còn có cảnh sát!" Đông Phương Minh lắc đầu, làm như vậy quá nguy hiểm.

Trình Thất cũng thấy không thể được, liền nói: "Đây cũng là lúc khảo nghiệm năng lực của chúng ta, hàng này phải tới tay!" Mặc kệ trả giá bao nhiêu, chuyện này đã suy nghĩ mười ngày, không tiến triển chút nào, ngày đó Lam Bang cũng có hơn ba trăm tinh anh hộ tống, liều mạng đương nhiên là tự tìm đường chết, chỉ có thể dùng trí. . . . .

Dùng trí. . . . .

Động tác uống trà chợt dừng lại, chậm rãi nhìn về phía sát vách nơi có hai mươi một cô gái mới thu nạp, thật tuyệt, đây là trời cũng giúp ta: "Các người mới vừa nói Long Hồ Hội chỉ phụ trách thông báo cho cảnh sát? Bọn họ không đi hộ tống?"

Đông Phương Minh không hiểu tại sao Chì Thất đột nhiên hỏi như thế, gật đầu một cái: "Long Hồ Hội chỉ thông báo cũng sẽ không lên đường! Chỉ có cảnh sát."

Trình Thất dùng sức xoa cằm, khoe môi mím chặt từ từ cong lên, quyết định thật nhanh, vỗ bàn thật mạnh: "Đông Phương Minh, Lộ Băng, tôi mặc kệ hai người các người dùng phương pháp gì, trong vòng mười tiếng, tìm cho tôi 300 bộ đồng phục cảnh sát, các loại thuốc màu, 260 người rơm và 300 súng giả!"

Lạc Viêm Hành, tôi sẽ chơi trò mèo vờn chuột, thử xem lần này đến tột cùng ai chết vào tay ai!

Không phải là giờ trò sau lưng sao? Ai không biết?

:clap:

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Tiền có thể sai khiến ma quỷ

Long Hồ Hội, phòng làm việc tổng giám đốc, Lạc Viêm Hành tự mình cầm bình trà lên rót đầy, sau đó đẩy về phía một ông già: "Hôm nay mời Vương Cục trưởng đến, thật sự có chuyện muốn thương lượng!"

Wương Cục trưởng gần 60, vô cùng uy nghiêm, hành động cử chỉ đều nghiêm cẩn, cười nhạt nhận lấy ly trà, lễ phép nói: "Lạc Nhị gia có lời gì, xin đừng ngại cứ nói thẳng!"

Hàn Dục đứng ở phía sau mở miệng nói: "Là như vậy, mấy ngày gần đây chúng tôi nhận được tin tức đáng tin cậy, Lam Bang cố ý đem một số lượng lớn súng ống đạn dược bán cho nước Anh, ngày mai sẽ hành động, bắt đầu đi đường bộ đến cảng Tây Vân, sau đó vượt bằng đường biển, tổng cộng hơn

13 thuyền!"

Điều này làm cho Vương cục trưởng buồn bực, chuyện tốt đến mức này, tại sao Lạc Viêm Hành lại tìm ông ta? Đừng tưởng rằng ông ta không biết bọn họ làm những chuyện tốt kia, một ông vua sủng ông đạ được, vì sao không tự mình đi bắt? Theo lý thuyết là không nên, dĩ nhiên, chuyện này đối với một cục trưởng sắp về hưu như ông ta là vinh dự lớn lao nhất, trước khi về hưu còn có thể ra sức vì nước, vô cùng vinh quang.

Hơn nữa, anh ta muốn tìm thì tìm Thị Trưởng thành phố, tìm ông ta làm gì?

"Điều kiện?" Đúng vậy, ông ta nghĩ cuộc mua bán này, 13 thuyền là bao nhiêu tiền?

Lạc Viêm Hành cười thần bí: "Vương cục trưởng quả nhiên thẳng thắn, những năm gần đây Phó Cục trưởng làm tốt chứ?"

"Ngài nói Cao Chí Bằng?" Thấy người đàn ông gật đầu, Vương Cục trưởng nhủ thật chặt, không đơn giản, năm năm rồi, ông ta sừng sốt không nhìn ra Cao Chí Bằng lại là người của Lạc Viêm Hành, hỏi dò: "Ngài và cậu ta là quan hệ thế nào?"

"Cũng không có gì, chẳng qua chỉ gặp mặt một lần!"

Gặp mặt một lần? Ai tin đây? Trong lòng Vương Cục trưởng vô cùng rối rắm, năm năm này, Cao Chí Bằng thanh liêm yêu dân, một Phó Cục trưởng ở nhà tập thể, là một trong những cấp dưới mà ông ta vô cùng xem trọng, đáng về hoàn toàn không giống như có cầu kết với Xã hội đen, cũng có chút nghi ngờ, nếu thật sự chỉ gặp mặt một lần tại sao trong cục cảnh sát nhiều người như vậy anh ta không nhắc tới, cố tình nói đến Cao Chí Bằng. . . . .

"Lạc Nhị gia, người quang minh chính đại không làm chuyện mờ ám, ngài cái cậu ta nằm vùng trong cục cảnh sát, mục đích là gì? Mặc dù tôi không phải là một người chính trực, tham chút tiền lẻ, danh dự, nhưng Trung Quốc là nhà của tôi!" Sao có thể giúp đỡ một người ngoại quốc tới gieo họa cho quốc gia? Một khi Cao Chí Bằng làm Cục trưởng, không phải cả thành phố đều ở trong tay Long Hồ Hội quản lý sao?

Lạc Viêm Hành cười một tiếng, nhận lấy điều xi gà thủ hạ đưa tới, bắt chéo hai chân, vừa hút vừa lười biếng nói: "Vương Cục trưởng cảm thấy năm năm này thành phố F thế nào?"

Trái tim của Vương Cục trưởng tan vỡ, thành phố cũng có người của Long Hồ? Chắc, chắc, chắc, Lạc Viêm Hành này thật là to gan lớn mật nhưng lại không phản bác, năm năm qua, các khu vực đô thị lớn trong thành phố F rất yên ổn, dân chúng không một câu câu oán than, rí rít viết thơ ca ngợi công đức, ông ta hiểu mặc dù Lạc Viêm Hành cho người nằm vùng nhưng không để cho bọn họ làm ra bất kỳ chuyện phạm pháp nào, có câu nói, nuôi quân ngàn ngày, dùng trong chốc lát.

Lúc tới đây, Trần Vĩnh Bình cũng nhắc nhở ông ta, người này không lung lạc được, nếu phía trên cũng để mặc cho anh ta thì ông cần gì không giúp người khác? Không ngờ anh ta đã lún vào cả tình cục từ lúc nào? Nếu phía trên không làm gì anh ta, như vậy nhất định vẫn bình an vô sự, hiện nay xã hội này, quan thanh liêm khó tìm, có Lạc Viêm Hành quản thúc, Cao Chí Bằng thực sự không dám làm loạn, nhìn cục cảnh sát cũng biết, năm năm rồi chưa từng xảy ra vụ bê bối nào.

Sao không lợi dụng điểm này? Biết bao nhiêu quan chức tự cho rằng mình thanh liêm nhưng bị tham quan ô lại cắn nuốt? Có Lạc Viêm Hành chống đỡ, ông ta tin tưởng Cao Chí Bằng vẫn yên ổn, thật ra suy nghĩ kỹ một chút có lợi mà vô hại, ngay cả bản thân ông ta mà nói, cũng đã từng một bầu nhiệt huyết, nhưng có lúc không phải mình không muốn tham lam thì không tham lam, nghe được những gì không nên nghe, biết những thứ không nên biết, không thông đồng làm bậy chỉ có một con đường chết.

"Xác định 13 thuyền?"

"Xác định!" Lạc Viêm Hành như chém đinh chặt sắt, tất cả mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay, căn bản không sợ đối phương từ chối.

Vương Cục trưởng gật đầu một cái: "Vậy thì tốt, còn có ba tháng nữa tôi sẽ về hưu, đến lúc đó sẽ đề cử ngài với cấp trên, Lạc Viêm Hành, dù sao ngài cũng là một nửa người Trung Quốc, ông nội của ngài. . . . . Thị trưởng Lạc cũng đã từng nói với tôi, trong nhà có hai người cháu trai, nhưng ông ấy thường thức ngài nhất, đừng phụ lòng ông ấy!" Nói xong, cúi đầu chào, không lên tiếng, đứng dậy dẫn bọn cấp dưới đi khỏi.

Lạc Viêm Hành búng tàn thuốc lá, bàn tay theo thói quen sờ lên trán, như vô thức xoa bóp, thường thức sao? Nói thì ai không biết nói? Thật lòng thường thức, tại sao chẳng quan tâm anh? Nếu không phải anh phúc lớn mạng lớn thì làm sao hôm nay còn nói chuyện được?

Hàn Dục biết đại ca đang nhớ tới chuyện năm đó, không đành lòng dời đi tầm mắt, anh ta cũng không tin Thị trưởng Lạc nói như vậy, ban đầu đại ca khi trở về, chính ông cụ kia vẫn cố gắng bắt đại ca vào tù mà không có chút thương xót, ban đầu coi trọng thể lực của nhà bà cụ, không cưới không được, nhưng sau khi làm thị trưởng, bởi vì bà cụ là con lai Trung Anh, bày tỏ kỳ thị chủng tộc, âm ỉ ly hôn còn chưa nói một câu, một lời tốt đẹp, ngược lại hết sức đồng ý, điều này cũng gọi là thường thức sao?

Aiz! Cũng không biết đến khi nào đại ca mới có thể giống như một người đàn ông bình thường, có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn, sinh một đồng con cái, không còn một thân một mình.

"Đem thời gian cụ thể Lam Bang giao hàng điện báo cho Vương Cục trưởng, Hàn Dục, chuyện này cậu làm rất khá, chẳng qua tôi không hi vọng xảy ra bất kỳ sai lầm nào, mặc dù Vương cục trưởng hiểu lý lẽ nhưng người này quá coi trọng danh dự, một khi ông ta phản đối Cao Chí Bằng thăng chức, như vậy tâm huyết nhiều năm của chúng ta cũng sẽ uổng phí!" Chức vị Phó cục trưởng cũng có thể khó giữ được!

"Đại ca, anh yên tâm, tuyệt đối không thể sai sót!" hôm nay Lam Bang như kiến bò trên chảo nóng, rất sợ Phi Văn Bang nổi lên, không đi hàng không thể nào.

Mà anh ta trăm ngàn lần cũng không ngờ, người khác chưa học bò xong, không kịp chờ đợi đã bắt đầu học bay rồi. . . . .

Cảng Tây Vân ở một khu ngoại ô thành phố F, vắng lặng quanh năm không người nào đặt chân, bến tàu cũ nát đã trở thành chốn nương thân của những sinh vật lưu lạc, đột nhiên xuất hiện một đoàn xe làm cho chim muông giật mình bay tán loạn, đám người nhanh chóng đổ xô về phía thuyền bè dừng lại đã lâu, chờ sau khi xác nhận không có chuyện gì, cánh cửa của hơn 20 chiếc xe tải cùng mở ra, đám người nhanh chóng đem rương gỗ dỡ hàng, sợ làm trễ nãi thời gian.

Nơi xa, trên mái một tòa nhà có kiến trúc lịch sử lâu đời, Trình Thất đang cầm ống nhòm, đem tất cả chứng cứ phạm tội thu hết vào mắt, nhìn thấy đã có mười rương gỗ lên thuyền, nhanh chóng cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, còn 20' nữa cảnh sát sẽ đến, đối với cô mà nói, hôm nay thật sự là lúc tranh đoạt từng giây, tuyệt đối không thể trộm gà không được còn mất nắm gạo.

"Oa, thật nhiều, chúng ta chở hết đi sao?" Ma Từ đề lại trái tim đang nhảy cuồng loạn, 23 xe, cũng may nơi này ngoại trừ Salsa và chừng hai mươi cô gái trẻ, mọi người đều là tay đua kiệt xuất, nếu không giữ miệng, con vịt cũng muốn bay.

Đồng Phương Minh đưa tay bỏ vào khoe miệng, ra dấu im lặng.

Tiểu Lan cũng không suy nghĩ lạc quan như Trình Thất, dù sao lần đầu tiên tiếp xúc với một lượng súng ống đạn dược khổng lồ như thế, lại còn cướp bóc, bị bắt sẽ bị bắn chết, đôi tay run rẩy bóp nón cảnh sát, dường như tội danh giả dạng cảnh sát cũng không nhỏ đâu, như chim sợ nã nhìn một chút các chị em cũng mặc đồng phục cảnh sát, gần như chỉ có một, hai người biểu hiện tốt, còn lại về mặt đều hồi hận.

Nhưng Chị Thất coi trọng bọn họ như thế. . . . . Gần như không có chút nghi ngờ, cứ đem tánh mạng của người trong bang giao cho bọn họ như vậy. . . . Trong lòng vô cùng rối rắm, cuối cùng không nhịn được sợ hãi, tiến lên kéo kéo tay Trình Thất: "Chị Thất. . . . . Tôi. . . . . Chúng tôi sợ. . . . ."

Trình Thất không thể tin được quay đầu, quả thật nhìn thấy các cô gái mờ mờ như mưa, ánh mắt mơ hồ, nào có phong độ cảnh sát nghiêm khắc? hàng năm Đại Tam có giao thiệp với cảnh sát, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, đến lúc đó, con mẹ nó, tất cả bị tổ ong vô vàn đánh sao? Nhưng không thể ép buộc, như vậy chỉ càng thêm hồng bét.

"Các người, con mẹ nó. . . . ."

"Ma Từ!" Thấy thủ hạ muốn mắng, Trình Thất vội vàng ngăn lại, bằng thái độ nghiêm túc nhìn về phía các cô gái, cười nói: "Tôi nói rồi, cho dù chuyện vạn bất đắc dĩ, cũng sẽ bảo vệ mọi người, có Lăng Gia Bang ở phía sau chống đỡ cho chúng ta, các người sợ cái gì? . Đúng như các người từng nói, sinh mệnh như cỏ, tại sao không liều mạng một lần? Còn sống, tôi có thể cam kết với mọi người, một người được chia 5 triệu, vì 5 triệu bán mạng không đáng giá sao?"

"Năm triệu?"

"Nhiều như vậy a!"

Quả nhiên, các cô gái bắt đầu chộn rộn, được bao nhiêu tiền? Đủ để bọn họ tiêu xài cả đời.

Trình Thất thấy các cô động lòng, tiếp tục tăng thêm một chút lửa: "Lần này là năm triệu, lần sau càng tăng lên. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Giả dạng cảnh sát mà thôi

Tiểu Lan nuốt nước miếng, không ngờ xã hội đen kiếm tiền đáng sợ như thế, lần sau là bao nhiêu? Lần sau nữa, không phải trở thành triệu phú sao? Nghĩ như thế, thật ra vì mục tiêu này chết cũng đáng giá, cứ dựa theo tiền lương của cô một tháng vài ngàn như vậy, kiếp sau, kiếp sau nữa cũng không thể thực hiện được?

Đồng Phương Minh cũng nói: "Các cô phải biết, nếu không phải Đại Tam nhận ra chúng tôi, cơ hội này căn bản không tới phiên các cô, chỉ cần lần này cùng nhau sống chết, tương lai có cơ hội, chúng tôi cũng sẽ giao cho các cô đi làm đầu tiên, không phải lần nào cũng hung hiểm như vậy!" Dĩ nhiên, lần này cũng chưa đường lui cho bọn họ, lúc nào bị cảnh sát bắt thì nói bị người ta ép buộc, đây chính là xã hội đen a, aiz, cứ có cảm giác đang dụ dỗ em gái nhỏ!

"Tôi. . . . . Tôi không sợ!" Một cô gái nhỏ giơ tay, thật giống như đột nhiên hiểu ra, không sao cả, nói: "Tôi tin tưởng Chị Thất sẽ bảo vệ cho chúng ta!" Cùng lắm thì chết thôi, trong chớp mắt cũng không có gì đáng sợ.

"Tôi cũng không sợ, Chị Thất, hi vọng về sau chị sẽ tiếp tục trọng dụng chúng tôi, chúng tôi cũng rất hy vọng có thể cùng mọi người trở thành anh em tốt chết sống có nhau, từ nay về sau cùng hưởng vinh hoa!"

"Cùng hưởng vinh hoa!"

Trình Thất nhếch môi, cứ nói đi, tiền vật này, người gặp người thích, cô không chờ mong họ lập tức nguyện ý vì Phi Vân Bang xông pha khói lửa, bởi vì cô tin chắc một ngày nào đó những người này cũng sẽ như các anh em, tình cảm chính là như vậy, phải từ từ xây dựng.

"Chị Thất, chị xem bây giờ tôi giống cảnh sát không?" Tiểu Lan bắt chước trên TV, đứng thẳng người không khiêm tốn, không lên tiếng, ánh mắt bén nhọn vô tình, không hãi sợ sống chết, một tay nắm súng lục bên hông, một tay chống nạnh, đi tới đi lui bên cạnh Trình Thất, thật giống như đang suy đoán người này tốt xấu.

"Như vậy quá ra vẻ, tự nhiên một chút, không nên hờ một tí là sờ súng, đúng rồi, chính là như vậy, giống như sáng nay dạy cho các cô là được, các cô phải nhớ, bây giờ các cô là cảnh sát bảo vệ công lý, mà bọn họ là súc sinh muốn gieo họa cho gia đình của các cô, là súc sinh, đối đãi với súc sinh, về mặt không cần ôn hòa, không cần giảng lý lẽ với bọn chúng, bởi vì bọn chúng nghe không hiểu tiếng người, biết không?"

Các cô gái cùng nhau gật đầu.

Ma Tử lặng lẽ dựng thẳng ngón cái, không hổ là Chị Thất, mấy câu nói có thể xong chuyện, nhìn về phía anh em Phi Vân Bang nói: "Đã đến lúc rồi, chúng ta nhất định phải đem hàng đi trước khi cảnh sát đến, mặc kệ gặp phải chuyện gì, tuyến đường tuyệt đối không thể sửa đổi, cho dù ở phía sau có người đuổi theo cũng vậy, dù sao Đại Tam và chúng ta chung đụng rất nhiều năm, nếu không vạn bất đắc dĩ, không thể ngẩng đầu lên!" Đồng Phương Minh đem thuốc màu bôi lên gương mặt đẹp trai.

Đồng Phương Minh cũng đem các loại thuốc màu vẽ loạn lên mặt những người khác, cố gắng che giấu.

So với người lạ, bọn họ có kinh nghiệm hơn nhiều, cái chữ sợ này đã nhiều năm không biết viết rồi.

Chuẩn bị xong mọi thứ, Trình Thất mới chậm rãi đứng dậy, tay phải nâng lên, thầm đếm đến mười, sau đó chém xuống.

‘toét, toét, toét, toét!’

Cảnh sát ùn ùn kéo đến phá vỡ không gian yên tĩnh, hơn hai trăm người rồi rít đứng lên, Tiểu Lan lấy loa vừa xông về trước vừa rống to: "Người phía trước nghe đây, các người đã bị bao vây rồi, bỏ vũ khí xuống, nộp vũ khí đầu hàng, tranh thủ sẽ được khoan hồng!"

"Người phía trước nghe đây, các người đã bị bao vây rồi, bỏ vũ khí xuống, nộp vũ khí đầu hàng, tranh thủ sẽ được khoan hồng!"

Salsa nghe vậy, lập tức nắm dây thừng, chuyển người lên trên mái nhà, lấy ra một khẩu súng thật giảm thanh nhắm ngay thân thể người cầm đầu, ‘Pằng’ một tiếng, bắn chính xác vào trên đầu. Không chút nào ngừng nghỉ, neho mắt nhắm ngay bánh xe của mười chiếc xe hơi, ‘Pằng, pằng, pằng’ không lãng phí một viên đạn, từng viên bắn vào ngay giữa bánh xe ở bên cạnh bãi cỏ, không sai lệch.

"Con mẹ nó, có mai phục!"

"Anh Tam có mai phục!"

"Có mai phục!"

‘Pằng, pằng, pằng’

Đang chuẩn bị sắp xếp trên thuyền, người áo đen nhanh chóng đem chứng cứ ném xuống biển, vừa muốn lấy ra vũ khí đối kháng thì chỉ thấy vô số cảnh sát ùn ùn kéo đến, trong tay bọn họ cầm cứng máy tự động, mẹ nó, muốn cạy ra rương gỗ cũng không còn kịp nữa, căn bản không nghĩ ai có thể đến gần thuyền mức độ này mà thân không biết quý không biết, cho nên mới mang theo gần như là súng lục.

Súng lục làm sao đối kháng với Súng máy tự động? Xa xa nhìn lại, số người của đối phương tương đồng với bọn họ, thức thời cũng bắt đầu giơ tay, anh Tam sẽ có Long Hồ Hội che chở, ít nhiều gì cũng có thể bảo vệ tánh mạng, cùng lắm thì nói đây là muốn hiếu kính cho Lạc Nhị gia.

Đại Tam nhảy xuống xe tức giận mắng to: "Các người là cảnh sát ở đâu? Con mẹ nó, biết lão từ là ai không?"

Con mẹ nó, tôi quan tâm anh là ai? Trình Thất nén hơi bật thốt, chợt nhìn thấy hai người đàn ông muốn chạy trốn, quay đầu nhìn về phía Salsa trên nóc nhà, nháy mắt ra dấu.

Salsa không cần khoảng cách, lập tức hiểu ngay, làn đạn đen như mực trong nháy mắt nhắm ngay hai người không biết chết sống, ‘Pằng, pằng’ hai phát liên tục.

"A a!"

‘Phù phù!’

Hai người ôm chân ngã xuống đất.

Tiểu Lan hít một hơi lạnh, bắn rất chính xác, khoảng cách xa như vậy, cô ấy làm sao làm được? Vẫn cho rằng cô gái gốc này hồ hồ, nhưng trong một đêm, có thể tìm được rất nhiều đồng phục cảnh sát và còi cảnh sát, Phi Vân Bang thật là ngạo hồ tàng long, lòng tin càng tăng lên gấp bội, ngay cả cao

thủ như thế cũng nguyện mạo hiểm cùng cô, cho dù có chết cũng đủ lắm rồi, ném bỏ tất cả sầu lo, dĩ nhiên, âm thanh của người đàn ông quá lớn, tràn đầy khí thế, hơi khiếp đảm, rất cung kính hỏi: "Xin hỏi ông là ai?" Không phải là Lạc Viêm Hành tiếng tăm lừng lẫy đó chứ? Chưa ăn thịt heo nhưng chưa thấy heo chạy qua sao?

Nếu như thực sự là Lạc Viêm Hành, cần phải tìm cách rút lui.

"Tôi XXX!" Trong đám người, Lộ Băng hận không được và một cái vô miệng cô, tôi nói cô có thể đừng hỏi một câu ngu ngốc như vậy được không? Trực tiếp ra lệnh một tiếng, lấy hàng a!

Ngay cả Trình Thất cũng nghĩ không ra, cô đang muốn làm gì?

Cả khuôn mặt Đại Tam cũng giống như bị động kinh, dĩ nhiên, còn chưa tới mức đối nghịch, nhìn cảnh sát này chắc chắn là một tay mơ mới xuất đạo, có ý giờ ngón tay cái lên nói khoác nói: "Là bí thư tỉnh ủy! Bắt tôi? Cô bắt được không?"

Tiểu Lan nhất thời vỗ vỗ ngực, hừ chết cô, không nói hai lời, lạnh lùng ngẩng đầu tức giận quát: "Bắt tất cả lại cho tôi!" Bí thư Tỉnh ủy? Lừa gạt quỷ đó? Làm như cô không thấy trên ti vi sao? Người đàn ông này bốn mươi mấy tuổi, bí thư tôi đa cũng năm mươi tuổi, đợi chút. . . . . Nhớ Chị Thất đã nói, lần này phải đánh nhanh thắng nhanh, bắt hàng không bắt người. . . . .

Đại Tam lập tức lùi về phía sau, hí mắt nói: "Cô thật không sợ?" Ở đâu ra tay mơ? Lá gan lớn như vậy.

Trình Thất đã muốn ra tay hành động. . . . .

"Sợ. . . . . Không sợ. . . . . Đại Tam, ông đừng cho rằng tôi không biết trong xe chứa thứ gì, 13 thuyền súng ống đạn dược, cho dù cha ông có là Tổng thống quốc gia, cũng đủ để ông ngồi tù rồi!" Lúc nói chuyện, ánh mắt lay động không ngừng, như có một chút sợ hãi, sờ sờ cằm tiếp tục nói: "Như vậy đi, tôi ở cục cảnh sát khu Nam thành phố, nhận được lệnh cấp trên tới bắt ông, tay không quay về là không thể nào, nếu ông thật sự có bản lĩnh, tự mình tới cục cảnh sát lấy hàng, cũng đã nhượng bộ một bước rồi, tôi không bắt ông, thế nào? Tôi mang người tới đều xuất thân bộ đội đặc cảnh, ông muốn đánh, tôi cũng theo tới cùng!" Nhìn như vô cùng bình tĩnh, thật ra lòng bàn tay đã sớm chảy ròng ròng mồ hôi lạnh, may nhờ thường ngày trong lúc rảnh rỗi xem không ít tiểu thuyết Xã hội đen, nếu không làm sao từ cái khó ló cái khôn cũng đủ để cô tiêu hóa rồi.

Đôi mắt Trình Thất lóe sáng, thật không nhìn ra, con nhóc này có tiềm lực như thế, liếc mắt nhìn Đồng Phương Minh cùng nhau mỉm cười, như vậy càng có thể tiết kiệm thời gian đây.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chơi đùa chết anh luôn!

Quả nhiên, đám người Đại Tam đánh giá cơ hội thắng một lần nữa, sau đó còn phải bảo toàn mạng sống, không nhìn thấy trên nóc nhà này có tay súng biến thái sao? Nếu như làm thật sẽ có hại mà không có lợi, hàng tự nhiên không thể đi lấy lại, một khi truyền tới tai Long Hồ Hội, chết không kịp trôi, mẹ nó, đây là chuyện gì? Trước có sói sau có hổ, không phải muốn sớm một chút thu mình sao? Tại sao muốn ép sát như thế?

Cũng không nghi ngờ đối phương là cảnh sát thật hay giả, nếu là giả ở trên đường đã sớm hại chết ông ta, làm sao nói nhảm nhiều như vậy? Cũng chỉ có cảnh sát thật mới không nổ súng giết người trong tình trạng ổn định.

"Cô chờ đó!" Nói xong nhanh chóng dẫn toàn thể thủ hạ rút lui.

Trình Thất cũng không dám ở lại, bàn tay nhỏ bé vung lên, chen chúc tiến lên đem toàn bộ rương hàng lên xe tải, khởi động động cơ cấp tốc chạy khỏi đất thị phi.

Hai chân của Tiểu Lan đã sớm nhũn ra, ngã vào trong ngực Ma Từ, các cô gái còn lại dường như đang không ngừng run rẩy, năm triệu không dễ kiếm a.

Trình Thất kích động không thể diễn tả nổi, mặc dù không có cơ trí của Tiểu Lan thì cũng có thể thực hiện dễ như trở bàn tay bất quá chỉ tốn sức một chút mà thôi, sau khi kích động xong, thay vào đó là sự giả dạn, nhìn thấy sắc mặt Tiểu Lan tái nhợt liền vỗ vỗ vào khuôn mặt nhỏ nhắn khích lệ: "Làm tốt lắm, Tiểu Lan, tôi không nhìn lầm cô!" Sau đó ôm thật chặt.

Tiểu Lan không ngờ Trình Thất biết thưởng thức cô, cũng nhếch miệng cười cười: "Thật sao?"

"Ừm, lần này cô có công lớn nhất Phi Vân Bang chúng ta, sau khi trở về, nhất định xét công ban thưởng!" Thủ hạ nha, giống như là con vật cưng, làm cho bạn vui vẻ rồi thì phải khen ngợi, lần sau mới có thể càng thêm ra sức.

Salsa nhìn một chút, nâng bàn tay nhỏ bé đầy vết chai sạn, trước kia như vậy chị cũng sẽ khen cô, hôm nay cũng không thèm nhìn cô một cái, Trình Thất, chị có mới nói cũ, đồ xấu xa, bại hoại. . . . .

Một bên kia, Đại Tam vừa lớn tiếng chửi mắng, vừa đập mạnh cần gá, con nhỏ thối tha, dám trêu chọc lão tử, tức giận nói: "Quay đầu lại lập tức điều tra một chút cho lão tử, rốt cuộc là ai tiết lộ thông tin. . . . ."

‘Rắc Rắc!’

"Anh Tam, tại sao lại tới một nhóm cảnh sát nữa?"

"Đường như so với vừa rồi còn nhiều hơn!"

"Lại có mai phục?"

Ở bên này, Vương cục trưởng không hiểu ra sao, giờ cổ tay lên, cách toàn bộ thuyền bè chỉ còn mười phút, tại sao bây giờ đám người này xuất hiện? Chẳng lẽ Lạc Viêm Hành lừa gạt ông ta? Mục đích là gì?

Bên trong phòng họp Long Hồ Hội, hơn ba mươi ông già người Pháp nhìn về phía hòn đảo nhỏ xuất hiện trên màn ảnh tiến hành thảo luận, một ông già ngồi gần nhất, khoanh hai tay, nhìn Lạc Viêm Hành nói: "Lấy đảo Quan Nham làm nơi giao dịch thực sự không thích hợp, nơi đó thời tiết quanh năm không ổn định, và lại có đủ các thành phần lên đảo, đối với chúng ta vô cùng phức tạp, nếu đột nhiên bị ngăn cấm, chắc chắn đưa tới tranh chấp!"

"Cùng lẫn lộn chung một con đường, đuổi tận giết tuyệt không cần thiết!"

"Thung lũng Vạn Hoa không chỉ có phong cảnh xinh đẹp, làm cho tinh thần sáng khoái, mà còn nằm ở vùng đất không ai quản lý, tất nhiên, muốn khai phá cảnh quan phải tranh đoạt với nhà đầu tư, có thể tốn chi phí rất lớn nhưng đối với chúng ta mà nói, an toàn là hàng đầu!"

"Thung lũng Vạn Hoa không tệ!"

Lạc Viêm Hành cũng không nói tiếng nào, đôi tay ôm ngực, liên tiếp gật đầu, đối với phong cảnh xinh đẹp không hề có khái niệm, cho dù thoải mái đi nữa thì có ích lợi gì?

"Hội Trưởng, lúc ngài rời rã còn có thể lên đảo đi tản bộ một chút, hàng năm trăm hoa đua nở, thế ngoại đảo nguyên!"

"Hội Trưởng, nếu không phản đối, vậy thì. . . . ."

Người đàn ông suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Cũng chỉ là một địa điểm giao dịch thôi, cần gì làm cho phức tạp như vậy? Nếu nhà đầu tư có ý định mua hòn đảo nhỏ này để chia sẻ với người trên toàn thế giới, sao không giúp người ta hoàn thành ước nguyện?" Cần gì phải chi ra nhiều tiền uống phí?

"Chuyện này. . . . ."

Chuyện này cũng không phải vì muốn tốt cho ngài sao? Không biết nịnh bợ thì xem như là vỗ vào mông ngựa, mọi người vẫn muốn kiên trì. . . . .

‘Àm!’

Cửa bị sức mạnh mở toang ra, Hàn Dục xông vào đầu tiên khom lưng chào mấy ông già, sau đó bước nhanh về phía Lạc Viêm Hành rỉ tai: "Đại ca, đã xảy ra chuyện, hai mươi phút trước ở bến tàu gọi điện báo, nói trước khi Vương cục trưởng đến, có một nhóm cảnh sát cướp lấy hàng của Đại Tam, nhưng Vương cục trưởng đã kiểm tra cũng không có cục cảnh sát nào ra quân, tôi nghĩ. . . . Là có người mạo danh!"

Lạc Viêm Hành ‘vụt’ một cái đứng lên, con ngươi tròn tròn, kinh ngạc, hai mắt nhìn chăm chăm thủ hạ, những điều nghe được cũng không phải chuyện đùa, mỗi mòng thoáng chốc dữ tợn, biết rõ không phải là lúc nổi giận, hỏi "Vương cục trưởng biết hàng bị cướp rồi sao?"

"Còn chưa biết, ông ta cho rằng bị chơi xỏ!"

"Lập tức chuẩn bị cho tôi 13 thuyền còn nguyên đưa qua, nghĩ biện pháp để cho Lam Bang thoát thân chạy tới bến tàu!"

"Dạ!"

Mấy ông già như rơi vào trong sương mù, đã xảy ra chuyện gì sao? Đưa qua cái gì?

Lạc Viêm Hành lạnh lùng nắm chặt quyền ngồi xuống, ai lớn gan như vậy? Kể từ hôm đó, anh không cảm thấy trên đường còn có người dám động vào súng ống đạn dược, đột nhiên trong đầu lóe lên một người. . . . . Là cô? Trình Thất? Nhất thời khẽ lắc đầu, chỉ vì tìm đường mưu sinh mà không có chút mặt mũi, cô cũng không dám làm nghịch thiên, vậy là người nào?

Mặc kệ là ai cũng không thể để sống sót!

"Tôi cần giải thích!" Vương Cục trưởng lửa giận ngập trời, một tay vỗ lên đầu xe, sau đó chống nạnh trừng mắt nhìn Bạch Diệp Thành: "Tại sao bọn họ lại ở chỗ này? Tại sao?"

Bên này Đại Tam vẫn không biết chuyện gì xảy ra, lùi cũng không xong, không lùi cũng không được, phía trước và sau bị tấn công, có lẽ phải tính toán lại một chút, ba ngã đường đều không tốt, cố gắng phải chọn một, tình nguyện trở về đường cũ cùng tay mơ kia đối kháng còn có một chút phần thắng, hơn nữa, ông ta còn chưa tức giận, lão già kia tức cái gì?

Bạch Diệp Thành liếm liếm môi dưới, phiền muộn không chịu nổi, vừa trở lại đã giao cho anh ta xử lý chuyện này, cười lạnh nói: "Là như vậy, chúng tôi cũng không biết Lam Bang sẽ giao dịch sớm như vậy, ông tạm thời yên tâm, tuyệt đối sẽ để cho ông thắng lợi trở về, hiện tại chúng tôi đã phái người đi chặn lại rồi!"

Lúc này Vương Cục trưởng mới đề nén tính khí nóng nảy, trừng mắt nói: "Tốt nhất là như vậy!" Nếu không thật quá mất mặt, trận chiến lớn như thế phía trên đã sớm nghe thấy, và lại cuộc đời này chưa từng đánh bại, lần này cũng tuyệt đối không để có sai lầm.

Cũng tin tưởng Lạc Viêm Hành không phải là loại người không đáng tin cậy.

"Rầm, rầm, rầm!"

"Mẹ nó, lại là người nào? Mau rút lui!" Đại Tam mắt nhìn qua cửa sổ xe thấy mười mấy chiếc xe trống rỗng, cuống quýt quay đầu xe, bụi bặm nổi lên bốn phía.

Bạch Diệp Thành thở phào nhẹ nhõm, trấn an nói: "Vương cục trưởng chớ lo, người mình!"

Vương cục trưởng dừng lại động tác móc súng, người mình? Đám người Lam Bang phải mất cụp đuôi chạy thực mạng, hiểu ra, bắt hàng thì có bản lĩnh gì? bắt được nhân chứng mới là có bản lĩnh.

Sau một tiếng, ông già mặt mày hớn hờ, đứng ở bến tàu vỗ từng rương súng ông đạn được đạn được khen không dứt miệng: "Lạc Nhị gia không hổ là người đứng đầu Long Hồ Hội, cái này cũng có thể đoạt trở về, anh bạn trẻ, thay tôi chuyển lời với ngài ấy, chuyện đáp ứng, cục trưởng tôi chắc chắn sẽ làm được, tốt lắm, thu quân!"

Đại Tam luống cuống gãi gãi cái ót, mẹ nó, bọn họ đang diễn tuồng gì? Súng ông đạn được của ông ta tại sao lại trở lại? Một rương cũng không thiếu, cho dù nghĩ bề đầu, cũng nghĩ không ra nguyên nhân, chuyện duy nhất biết, lần này thật xong đời rồi, Cục trưởng, Tỉnh trưởng, Bạch Diệp Thành đứng chung một chân, vẫn không thể lừa gạt được Lạc Viêm Hành, đột nhiên có chút hối hận rời khỏi Phi Vân Bang, mặc dù hiện tại cô gái kia thua kém hơn, nhưng không phải có Lăng Gia Bang chống đỡ sao?

Tất cả đều do chính bản thân ông ta một tay tạo thành, chẳng oán được ai, Lạc Nhị gia muốn bắt người chưa từng thất thủ, không biết đi cầu Trình Thất, cô có thể. . . . . Quên đi, đầu rơi máu chảy, muốn đường đường lão đại như ông ta đi cầu một cô gái nhỏ hơn mười mấy tuổi quay lại Phi Vân Bang để cho người khi dễ, ông ta không làm được.

Khó sở đưa ra đôi tay, nghĩ đến mình một đời sáng suốt hôm nay bị hủy trong chốc lát, có lẽ từ vừa mới bắt đầu vào Xã hội đen đã sai lầm rồi, sau khi đeo lên công tay, con người âm thầm nhìn về phía đã từng là nơi của Phi Vân Bang, nếu như có thể làm lại lần nữa thì tốt biết bao?

Bạch Diệp Thành nhún nhún vai, cười nói: "Vậy làm phiền Vương Cục trưởng, không tiện!" . Sau khi tất cả đám người biến mất, lập tức cảm điện thoại di động lên, sắc mặt âm trầm, gầm hét lên: "Lão tử mặc kệ các người dùng cách gì, trong vòng ba ngày phải tìm cho ra bọn giả mạo cho lão tử, nếu không thì tất cả cắt đi!" Con bà nó, dám chơi trên đầu Long Hồ Hội, mặc kệ là ai, anh ta đều muốn lột da bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Khúc Dị hai lòng

Cùng lúc đó, Trình Thất đã sớm tiến vào bên trong lối đi an toàn theo quy định, dĩ nhiên chưa đến đích, nguy hiểm vẫn còn, vừa nắm giữ tay lái vừa giương mắt nhìn máy theo dõi bị phá hủy cười tà, dĩ nhiên, đây không phải là do Phi Vân Bang phá hủy, ba tháng trước con đường này đã xảy ra sự cố, Phi Vân Bang phá hủy tuyến đường ngược lại, hôm nay con đường kia sớm bị Long Hồ Hội bao vây chứ?

Muốn chơi với tôi à, bà cô chơi đùa chết đám con cháu mất chó các người dám coi thường người.

Cho dù chơi khăm cũng không ai nghĩ đến cô sẽ con đường vắng này, về phần Lạc Viêm Hành có tức giận hay mặc kệ cô? Trời sập xuống cũng có thể chống đỡ, sau khi đem toàn bộ hàng đến bên trong hang núi, nghe ngóng thăm dò ba lần, rõ ràng không có cảnh sát truy xét, ban đầu Lạc Viêm Hành bị bắt cóc, thiếu chút nữa cả thành phố bị đào sâu ba thước, nói cách khác Long Hồ không dám để cho cảnh sát giúp sức, cũng đại biểu chuyện này không được công bố rộng rãi, rất nhiều người của Long Hồ Hội cũng sẽ không biết chuyện, đang lo không biết làm sao chuyển hàng, thật đúng là phải cảm ơn anh hỗ trợ.

"Chị Thất, làm sao bây giờ?" Đồng Phương Minh cầm danh sách hỏi.

"Làm thế nào? Đương nhiên là giải quyết càng nhanh càng tốt, đem lý sơ yếu lịch của những người có cấp bậc khá quan trọng của Long Hồ Hội cho tôi, tìm kẻ tham tiền bán toàn bộ cho anh ta!" Ngón tay thô ráp cọ xát cánh mũi, 13 thuyền, 70 triệu, giá quá rẻ thôi, bán cho quốc gia, quốc gia còn vui mừng đấy, cô cũng không tin không ai muốn.

Cho dù không ai muốn, mình giữ lại để dùng cũng không tồi.

"Chị Thất, rốt cuộc tôi cảm thấy làm người không thể quá đặc ý, chúng ta cướp xong hàng này sợ rằng Lạc Viêm Hành cũng tức giận đến muốn giết người rồi, lại còn bán lại cho Long Hồ Hội, anh ta không ăn tươi nuốt sống chúng ta sao?" Ma Từ cảm giác như vậy không tốt lắm, chỗ nóng nảy là biết nhảy tường, tu dưỡng tốt đi nữa cũng không chịu nổi bị đùa bỡn như vậy.

Lạc Viêm Hành này là người rất sĩ diện, khẳng định không thể nào tiếp nhận được thất bại vì một bang hội nhỏ, lại còn là người ghét buồn bán vũ khí, mặt khác, nghe nói người đàn ông kia tương đối chủ nghĩa. Chẳng những là bang hội nhỏ, lại là một cô gái, mà còn là người đã từng bắt cóc làm nhục anh ta. . . . . Liên tiếp gây ra kinh ngạc, lại đem súng ống đạn dược bán lại cho anh ta, không phải là cố gắng kéo đứt đuôi hổ sao?

Đối với chuyện này Trình Thất kinh thường ngoảnh lại nhìn: "Ngưỡng mộ đối với một người căn bản không quan tâm đến sự sống chết của cô, đó là hành động hèn nhát, tại sao cô không nói, nếu không phải do anh ta, chúng ta bị suy bại đến thế này sao? Ít nói nhảm đi, đem danh sách cho tôi!" Cái này cũng sợ, cái kia cũng sợ, dứt khoát về nhà làm ruộng đi, làm xã hội đen làm gì?

Lão đại cố ý như thế, mọi người cũng không phản bác được, đem danh sách trình lên.

Một cô gái nào đó thần nhiên lật vài tờ, trực tiếp loại ra tên Bạch Diệp Thành, Hàn Dục, chọn lấy một cái tên lạ hoắc, Bạch Long đường- Đường chủ Khúc Dĩ, nhìn vào mấy vi tính nghiên cứu một lúc, hài lòng nói: "Là anh ta, Khúc Dĩ, người này tôi cũng có nghe qua, trời sanh tính không hiếu chiến, mở một bước lên trời, không sợ quyền uy, vừa vặn trong tài liệu cho thấy anh ta phụ trách thu mua vũ khí các quốc gia, đã có trên trăm lần, làm việc cẩn thận, khuyết điểm duy nhất chính là thích cờ bạc!"

"Nếu là người cẩn thận, có phải chúng ta tự chui đầu vào lưới hay không?" Lộ Băng đứng trước mấy vi tính không đồng ý nhìn Trình Thất.

"Tài liệu nha, luôn có thật có giả, tôi biết rõ Khúc Dĩ là tên thô lỗ, có dũng khí nhưng không có mưu lược, nóng lòng lập công, nếu ham mê bài bạc, đối với chuyện gió lớn thổi tới tiền tài tự nhiên sẽ không từ chối, tìm biện pháp liên lạc với anh ta, càng nhanh càng tốt!" Tốt nhất là trước khi Lạc Viêm Hành tra ra được cô ra tay cướp hàng.

Thời gian trôi mau, thoáng chốc đã qua hai ngày, trời trong nắng ấm, bên ngoài hang núi ngừng năm chiếc limousine, hơn ba mươi người theo sát bước vào hang núi, năm nay Khúc Dĩ vừa mới 31 tuổi, giống như Trình Thất đã nói, là người thô lỗ, râu quai nón, cao 1m89, thân hình cao lớn, vô cùng to con nhưng không một chút thịt dư, cái trán đầy đặn, có thể nhìn ra là một người đàn ông không chịu thua, không nhìn ra tốt xấu, hình tượng bên ngoài quá mức thâm trầm.

Ma Từ vừa chỉ vũ khí giới thiệu, vừa không ngừng kéo tay áo Trình Thất, tại sao người đàn ông này vẫn nhìn chằm chằm vào cô vậy? Ánh mắt nóng hừng hực cho dù thế nào cô cũng không thể xem nhẹ, giống như mấy đời chưa từng nhìn thấy cô gái, mà cô cũng biểu hiện giống như mấy đời chưa bị người đàn ông nhìn như vậy, xấu hổ nha, dĩ nhiên không phải, cô rất xấu, toàn bộ trên mặt đều là nốt đen nhưng trong lòng cũng yêu cái đẹp như mọi người, cũng thích trai đẹp, không có trai đẹp nào chịu yêu cô, cô không oán giận nhưng cũng không đến nỗi bị loại đàn ông giống như con gấu thường thức chứ?

Nhìn bộ dáng kia cũng biết không có tố chất gì đáng nói, con người giống như cái chuông đồng, làm ơn, anh đến xem hàng, không phải đến xem tôi đây, phiền chết rồi.

Trình Thất cũng không biết làm sao cho phải, dùng sức xoa nắn cổ, người mù cũng nhìn ra được, râu quai nón này có ý với Ma Từ, ngược lại có chút thú vị, dĩ nhiên, cô không tán thành Ma Từ tìm một người đàn ông như vậy, ngoạn miệng thịt lớn, uống rượu ừng ực, ăn xong thịt không lau miệng. . . . . Đây là điều cô đánh giá về anh ta, về phần có phải như vậy hay không, cũng không muốn suy đoán.

Lộ Băng và Đông Phương Minh ở một bên cười trộm, không có ai chịu lên trước giải cứu, ai nói Ma Từ không tìm được đàn ông? Cái này không đúng! Đã có người tự động đưa tới cửa, còn là người đứng đầu một Đường.

Từ đầu đến cuối, Khúc Dĩ cũng không mở miệng lần nào, mặc kệ Ma Từ nói gì, chỉ gạt đầu, khuôn mặt nghiêm túc thô cuồng không giận mà uy, cũng không giống nhìn một cô gái yêu thích, càng không giống như phát hiện ra kẻ có thâm thù đại hận, mắt không chớp, nhìn chằm chằm vào gương mặt của cô gái đi động trong tầm mắt, có thể nói là một giây cũng không rời đi, ngây ngốc đi theo đối phương.

Cũng không nghi ngờ đối phương dẫn anh ta đi vào đầm rỗng hang hổ, có bị lừa gạt hay không cũng không sao cả?

"Khúc tiên sinh, nơi này tổng cộng 20.000 khẩu Súng máy tự động mà nước Mỹ mới nghiên cứu, mỗi khẩu súng có thể nạp hai trăm viên đạn, tầm bắn anh có thể tự mình thử một chút!" Ma Từ lần nữa lựa chọn bỏ qua ánh mắt ngây ngốc này, lấy ra một khẩu súng đưa tới.

Khúc Dĩ vận lòng mảy, nhìn một chút súng máy trước mắt, sau đó gạt đầu một cái, nét mặt không thay đổi, cầm lên, nhắm ngay một hòn đá nhỏ trên tảng đá lớn ngoài hang núi bắn ra.

‘âm!’

Hòn đá vỡ vụn, Salsa thốt thốt: "Không tệ lắm!" Từ trước đến giờ đối với người dùng súng rất thương thức, mặc dù còn kém hơn so với cô.

Sau khi Khúc Dĩ bắn xong, thô lỗ đem súng ném tới trong ngực Ma Từ, sau gạt đầu: "Ừm!"

Ừm bà ngoại anh! Chưa hỏi anh cái gì, ừm cái gì hả? Ma Từ liếc một cái, cười nói: "Chúng tôi sẽ bán giá thấp nhất cho anh, bình thường một khẩu súng như vậy bán ra 7.000, mà tôi ưu đãi cho anh lấy phân nửa giá, anh cũng biết, hiện tại Phi Văn Bang chúng tôi cần gấp tiền bạc để chi dùng, một khẩu

3.500. . . . ."

"Ủm!" Khúc Dị hào phóng tiếp nhận.

Trong lòng Ma Từ khó tránh khỏi vui mừng, anh ta cũng không hỏi hàng của bọn họ từ đâu mà có sao? Sảng khoái như vậy? Nhất thời có một chút ưa thích, dĩ nhiên, trừ đi ánh mắt nóng chảy như nham thạch, cũng không đáng ghét: "Vậy thì lấy tiền đi!"

Trình Thất lui về phía sau đến bên cạnh các anh em, chắc, chắc, chắc, nằm mơ cũng không nghĩ đến sẽ thuận lợi như vậy, còn chuẩn bị biện pháp cố gắng thuyết phục đối phương, dường như cũng không cần cô ra tay, một mình Ma Từ có thể hoàn thành rồi.

Quả nhiên, Khúc Dị móc ra chi phiếu, 'Vút Vút' viết xuống 70 triệu, có thể nói từ đầu đến cuối, ngoại trừ thủ hạ của anh ta kiểm tra ở bên ngoài, bản thân cũng không nhìn qua một cái, cứ đem tiền đưa ra như vậy.

Ma Từ đưa tay cầm chi phiếu, tay chợt bị người đàn ông nắm lấy, cắn răng cố nín tiếng chửi rủa, cố gắng rút tay về nhưng hơi sức của đối phương giống như trâu, làm thế nào cũng không rút tay lại được, con mẹ nó, không phải anh ta có bệnh chứ? Trước mặt mọi người đùa giỡn cô? Làm nhục cô sao? Cô cũng không cảm thấy mình xinh đẹp đến nỗi khiến cho một người đàn ông điên cuồng như thế, rõ ràng xấu xí đến nỗi ngay cả chính cô cũng ghê tởm có được không?

Rút tay một hồi lâu cũng không được, đối phương cũng không nói chuyện, vẫn cứ nhìn cô chăm chăm, hết cách rồi, chi phiếu chưa tới tay, cúi đầu nhấc chân, nhắm ngay giày da người đàn ông hung hăng đập xuống.

"Ủm!" Khúc Dị rên lên, mày rậm hơi nhú, không thể không buông tay.

Ma Từ vẫy vẫy cổ tay nhỏ bé đã bị sưng đỏ, đem chi phiếu đưa cho Trình Thất sau đó dẫn đầu đi ra hang núi.

Con người Khúc Dị đầy thâm tình khẩn thiết chuyển tầm mắt đuổi theo cô gái, một màn này khiến cho Trình Thất có thể xác định 100%, tên Vương Bát Đan này thật sự đã nhìn vừa mắt, vừa thấy đã yêu, cũng không phải là chuyện hoang đường, biết phía sau có một đám người phá phách đang cố nhịn cười đến nỗi khuôn mặt co giật, vội ho một tiếng, cao giọng nói: "Đi thôi!"

Cứ như vậy, 70 triệu tới tay, vừa chạy tới ngân hàng chuyển khoản vừa cười phát điên, Ma Từ vẫn ai oán nhìn Trình Thất, dường như ngàn sai vạn sai đều là lỗi của Trình Thất.

"Ha ha ha ha làm tôi cười chết rồi, ha ha ha ha ha Ma Từ, cô phát tình rồi ha ha ha ha ha!"

"Lần đầu tiên nhìn thấy hai người buồn cười như vậy!"

Trình Thất không cười, bởi vì cô phải làm gương, sao có thể ở trước mặt thủ hạ hi hi ha ha? Biết Ma Từ luôn nhìn cô, vừa lái xe vừa ho khan nói: "Khụ! Tài liệu đó và lời đồn đãi, xem ra cũng có thật có giả, khó có thể phân biệt!"

"Cái gì trời sanh tính không hiểu chiến? Cái gì là người cẩn thận, cái này rõ ràng là nhìn phụ nữ ngây người như kẻ ngốc có được không?" Ma Từ oán giận quay mặt đi, bị một con gấu cọt nhả, người nào có thể vui vẻ được?

"Lạc Viêm Hành là người khôn khéo như vậy, làm sao có thể đem vị trí đứng đầu một phân Đường giao cho một kẻ ngốc? Về phần nhìn phụ nữ ngây người, tôi thấy Salsa không kém gì cô đâu!" Cũng không thấy người đàn ông kia liếc mắt nhìn a? Hơn nữa, tại chỗ còn có đám người Tiểu Lan, một cô gái đã gần ba mươi tuổi rồi, cô nên lên cười mới phải chứ, oán trách cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 42: Khúc Dị không có tiền đô

"Chị Thất, chị. . . . ." Ma Từ vừa muốn nổi giận nhưng không tìm được lời phản bác, tức chết cô, mặc dù đã từng có một đoạn hôn nhân thất bại, tên Hồn Cầu kia không phải là loại người tốt gì, ngày ngày ham mê bài bạc, không có việc gì thì đánh cô mấy bạt tay, nhưng đáng đáp cũng không hung hãn như vậy chứ? Mặt mày đầy râu ria, như Trương Phi tái thể, ngoại trừ làn da tương đối trắng, hoàn toàn không có một chút ưu điểm.

Đồng Phương Minh kìm nén âm thanh, nói sang chuyện khác: "Được rồi, được rồi, đừng cười nữa, Ma Từ, chúng tôi cũng không phải cười cô, là cười tên Khúc Dị kia quá khác người, Chị Thất, chờ sau khi tiền chuyển khoản xong, chúng ta phải đi hộp đêm Đế Hào chè chén một phen, không riêng gì năm năm trước, từ sau khi Phi Vân Bang thành lập đến nay, lần đầu tiên đạt được thành quả khổng lồ, không ăn mừng chúng tôi sẽ không đồng ý đâu!"

Trình Thất liền cười tươi tắn: "Đó là tự nhiên, Tiểu Lan, cũng hai ngày rồi, các người thế nào? Có quen không? Đã nói được 5 triệu, tiền chia không ít, dĩ nhiên, công lao lớn, thưởng thêm 200.000!"

"Chị Thất, chúng tôi không sao, thật ra ban đầu đều lo lắng vớ vẩn!" Tiểu Lan khoát tay, hôm nay thật vui vẻ a, tên Khúc Dị đó quá khác người rồi, chị

Ma Tử vẫn có sức hút, có chuyện nhỏ này xen vào đã hoàn toàn dời đi sức chú ý của các cô, ném đi tất cả sợ hãi, đột nhiên cảm thấy ở Phi Vân Bang thật sự rất hạnh phúc, rất vui vẻ.

"Vây thì tốt, tôi nay mọi người không say không về!" Trình Thất đập mạnh cần ga, phóng như bay, ngày hôm nay bang chúng vui mừng! Sau này nên đặt mua mấy chiếc xe như Rolls-Royce hay gì đó, không phải là mộng, điên cuồng xông qua từng đèn đỏ, chuyện như vậy, ngày thường quả quyết không dám, sẽ gặp vô cùng phiền phức, dĩ nhiên, hôm nay lại là chuyện khác.

Ban đêm, cả Phi Vân Bang cổ động ăn mừng, ở bên trong phòng một Tổng Thống Quốc Hào gào thét âm ỉ, vung quyền, ca hát, nhảy múa, lác lác vui vẻ.

Mà ở Long Hồ Hội hoàn toàn ngược lại, Hàn Dục nguy hiểm híp mắt báo cáo tin tức đã nhận được, rưng rưng máy kia: "Xác định là lô hàng của Lam Bang!"

Hai ngày liền đi điều tra nguồn gốc, thấy Lạc Viêm Hành mờ mịt nhìn anh, liền nói: "Đã tra ra là Trình Thất và đám thủ hạ của cô ta, tổng cộng thu vào 70 triệu, buổi chiều hôm nay gửi vào tài khoản ở ngân hàng Bắc khu, trong máy theo dõi xác định là cô, chủ tài khoản là Lăng La Sát, hai ngày trước cô ta đã từng lấy trộm 300 bộ đồng phục cảnh sát, thu mua 300 khẩu súng giả. . . . . Có thể còn hơn thế!"

Lạc Viêm Hành buông xuống tài liệu trong tay, không thể tin hỏi: "Thật sự là cô ấy?" Xem bộ dạng không giống, cô gái kia ở trước mặt anh biểu hiện rất sợ sệt, hơn nữa còn biết anh kỵ nhất chính là người trong xã hội đen mua bán vũ khí, cô gái đáng chết này..... Ăn gan hùm mật gấu sao?

"Còn chưa hết, thủ hạ của Bạch Long đường nói.... Buổi chiều hôm nay, Khúc Dị thu hồi lại 20000 khẩu súng máy của Mỹ, sự thật là mua của Trình Thất!" 3.500 một khẩu, giá tiền tương đối thấp nhất, lúc đầu nếu sớm biết lô hàng này sẽ tới trong tay Long Hồ Hội, cần gì phải để cảnh sát đi bắt? Tự mình hưởng không phải tốt sao? Chỉ cần khều ngón tay là có thể giải quyết.

Sau một hồi, Lạc Viêm Hành nghe xong sắc mặt đã sẫm đen như than, lạnh lùng như Diêm La, tay nắm thành quyền, híp mắt nhìn chằm chằm khẩu súng trên bàn.

"Đại ca anh đến rồi!" Bạch Diệp Thành thấy Khúc Dị đứng ở cửa, chê cười nhắc nhở.

Khúc Dị ho khan một tiếng, tiến vào khom lưng chào: "Anh Hành!"

"Biết tôi gọi cậu tới làm gì không?" Lạc Viêm Hành cũng không ngẩng đầu lên hỏi, thấy đối phương lắc đầu, liền cầm khẩu súng máy trên bàn ném mạnh xuống đất: "Cậu dám nói cậu không biết sao?"

Khúc Dị im lặng ba phút, nhìn chằm chằm khẩu súng máy này không chớp mắt, lúc này mới gật đầu: "Biết!"

trên trán của Lạc Viêm Hành gân xanh nổi lên, đứng dậy đi vòng qua bàn, giơ tay lên vỗ mạnh xuống đầu Khúc Dị: "Cậu là thứ không có tiền đồ!"

"Biết!" Khúc Dị gật đầu, vẻ mặt không nóng không lạnh, thái độ nhìn như biết lỗi nhưng trong lòng có chút ủy khuất.

"Bốp!"

Lại vỗ thêm một cái: "Giống như tám đời chưa từng thấy gái!"

"Biết!"

"Bốp!"

"Vì gái ngay cả bang hội cũng không để ý!"

"Biết!"

Lạc Viêm Hành phát hiện, trừng phạt thủ hạ lửa giận không những không tiêu trừ, ngược lại càng dâng cao, dứt khoát vỗ xuống một cái nữa: "Trừ nói biết, cậu còn có thể nói cái gì?"

Khúc Dị khẽ cúi đầu, bắt đầu im lặng không lên tiếng, mặc dù trên đầu đau rát, nhưng ngay cả chân mày cũng không nhíu một cái.

Hàn Dục sớm không nhịn được, tiến lên hung hăng vỗ xuống đầu thủ hạ: "không những cậu làm mất mặt mũi của mình, lần này làm cho cả Long Hồ Hội vì cậu mà cũng giảm xuống một cấp bậc, cũng không nhìn xem cô gái kia thế nào, bộ dạng giống quỷ, ánh mắt cậu đặt trên móng đất hả?"

nói chưa dứt lời, thật bất ngờ, từ trước đến giờ tính tình Khúc Dị rất bình ổn cũng bị phá vỡ, con người chợt lạnh lùng, không hề phân biệt trên dưới, chợt trợn lên giận dữ nhìn lên cấp trên: "Anh có thể nói tôi, về sau nếu để cho tôi nghe được lời nói thế này, chắc chắn anh sẽ biết!"

"Hắc, tên nhóc thói tha cậu, nếu không phải ngày thường thấy cậu biết an phận, vì Bang hội lập được không ít công lao to lớn, hôm nay tôi sẽ không...." Giơ tay lên cũng muốn đánh, nhưng một lúc lâu cũng không hạ xuống được, đại ca còn ở đây, còn chưa tới phiên anh ta dạy dỗ, đúng vậy a, công lao to lớn, nhiều lần cứu đại ca ở trong nước sôi lửa bỏng, cứu các anh em ở trong nước sôi lửa bỏng, chưa bao giờ hai lòng, nếu không sẽ không gọi tới đây, trực tiếp kéo ra ngoài đập chết, có thể nói, xem như cho tới bây giờ cũng không ai dám nghĩ anh ta có ý phản bội đại ca, không có việc thì thích đánh cờ bạc, ham mê cờ bạc đến nỗi lửa gạt cả cấp trên.

Lạc Viêm Hành không nghĩ Khúc Dị nghiêm túc như vậy, đánh mấy cái cũng đủ rồi, nếu không thì phải thế nào? Anh tin lúc ban đầu Khúc Dị đi mua hàng, cũng có ý muốn một lười bắt hết những kẻ không an phận, lấy hàng đi nhưng lại bị sắc đẹp mê hoặc, không phải nói rất xấu không có gì sánh nổi sao? Hơi nghi ngờ nhũn mảy, thoáng cảm nhận được toàn thân thủ hạ đè nén tức giận, thật sự không giả sau đó bắt đắc đi đi tới chỗ ngồi: "Cậu thường thức thật đặc biệt, khấu trừ nửa năm tiền lương, phạt cảnh cáo, nếu tái phạm, thì cút đi cùng cô ta đừng trở lại!"

Trình Thất, Trình Thất, anh thật sự nghĩ tốt cho cô, sao có thể xem như cô gái nhỏ đơn thuần của mười bảy năm trước? Cướp hàng thuộc anh còn chưa tính, lại còn bán cho anh lấy tiền, tiền của Lạc Viêm Hành anh dễ lấy như vậy sao? một cô gái có thể đem Long Hồ đùa chơi chóng mặt, chuyện này lộ ra ngoài.....

Mở miệng trách móc thăm mắng một câu, đứng lên nói: "đi tra cho tôi, cô gái kia bây giờ đang ở đâu!"

"không cần tra xét, thu vào được một khoản tiền lớn, sớm đi Đế Hào ăn mừng rồi!" Hàn Dục cùng chung mối thù, hôm nay không xử lí cô là không thể.

"cô ấy còn dám ăn mừng?" Đối với việc Trình Thất cả gan làm loạn, Lạc Viêm Hành một lần nữa lau mắt nhìn, lạnh lùng nói: "Chuẩn bị xe! Tôi muốn nhìn xem bọn họ ăn mừng thế nào!"

Khúc Dị đưa mắt nhìn cấp trên vội vàng đi khỏi, bàn tay sờ sờ hàng râu quai hàm rậm rạp, cũng đi theo ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thủ Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Sáng lạn

"Anh Khúc, anh muốn phản bội sao?"

"Anh Khúc, nghĩ lại đi, vì một phụ nữ, anh có thể. . . . ."

Cô gái kia giống như quý Dạ Xoa, ăn mặc không ra gì, lời nói không ra gì, hành động cử chỉ không ra gì. . . . . tất cả như một tên giữ ngựa, tại sao anh Khúc giống như bị mất hồn?

Cả đám cấp bậc đàn anh của Bạch Long đường cũng vô cùng phản đối, còn muốn anh ấy đối nghịch với đại ca, đây không phải là muốn mệnh của cả đám bọn họ sao?

Khúc Dị sờ sờ cằm, làm râu quai hàm thay đổi, Đúng vậy a, đáng giá không?

‘Cô là kẻ xấu xí, nhà họ Khúc cưới cô thật là gặp xui tám đời, cô nhìn lại gương mặt yêu quái của mình đi, còn muốn độc chiếm con tôi? Cô xứng à? Hôm nay tôi quyết định, từ nay về sau Dĩnh nhi là bà chủ của nhà họ Khúc, cô đồng ý cũng được, không đồng ý cũng phải đồng ý!’

‘Mẹ chồng à, đây là thời đại gì? Nào có ai cưới vợ lẽ?’

‘Tại sao không được? Tôi nói được là được, Phùng Linh à, tôi biết cô bị ủy khuất, không phải ly hôn là được sao? Sau này nhà họ Khúc cũng không xem cô là chủ nữa. . . . .’

‘Mẹ, có phải cha không quan tâm chúng ta nữa hay không? Đã ba tháng nay cha không có tới thăm chúng ta, hơn nữa dường như người phụ nữ kia có đứa bé. . . . .’

‘Bởi vì dáng dấp của mẹ xấu xí!’

‘Mẹ tuyệt đối không xấu xí, trong mắt con trai, mẹ là người mẹ xinh đẹp nhất trên đời, chờ con trai trưởng thành, sẽ kiếm thật nhiều, thật nhiều tiền, lúc đó chúng ta rồi đi thôi, mẹ có con là đủ rồi!’

Đã 23 năm rồi, trước sau vẫn không quên được hoàn cảnh lúc ấy, bởi vì trên mặt có một cái bớt màu đỏ, không được chồng yêu, ở nhà bị khi dễ, ngay cả anh cũng thường xuyên bị nói là do yêu quái sinh ra, từ nhỏ không người nào dám đến gần, không sao cả, có mẹ làm bạn là đủ rồi, thật vất vả mới có năng lực bảo vệ, nhưng mẹ vì nhớ nhung chồng, buồn bực sâu não chết đi, không biết có nên đoạn tuyệt quan hệ với người cha này không, ông ta có còn nhớ đến người phụ nữ ngọc thương nhớ ông ta đến phút cuối cùng không?

Không hiểu tại sao bọn họ ghét bỏ mẹ, cũng bởi vì cái bớt kia? Bởi vì xấu xí? Không phải nói, người đẹp hay xấu cũng không phải mình có thể lựa chọn sao?

Về phần cô gái tên Ma Tử, vốn không muốn đi giao dịch, nhưng vì cái tên ‘Ma Tử’ đưa tới lòng tò mò của anh ta, tra xét tài liệu mới phát hiện đối phương gặp phải chuyện giống như mẹ của mình, cũng bởi vì xấu xí, bị chồng ghét bỏ, ghê tởm hơn nữa thường xuyên bị đánh, mà cô cũng giống như mẹ, bởi vì tự ti, khó có người coi trọng nên không thêm tính toán.

Lúc ấy thật sự rất muốn kéo tới răn dạy cô một phen, loại đàn ông này, muốn anh ta có ích lợi gì? Ăn của cô, ở với cô, dùng tiền được làm từ mồ hôi và máu của cô, còn không thỏa mãn.

Anh ta cũng không thương cô, chỉ muốn cho cô có một cơ hội làm công chúa, có lẽ anh ta xem cô giống như mẹ của mình, mượn chuyện này hoàn thành giấc mơ của mẹ.

Nhưng sau khi gặp mặt, anh ta phát hiện cô gái này cũng không hèn nhát như tưởng tượng, không có ánh mắt ai oán như mẹ, thậm chí tinh thần rạng rỡ, con người linh hoạt, còn nghĩ cách gài bẫy anh ta, trong phút chốc, trong lòng vô cùng kích động, bởi vì anh ta thấy cô đã thoát khỏi đoạn hôn nhân kia, cô chẳng thèm ngó tới ánh mắt ái mộ của anh ta, bản thân tỏ ra tự tin, thật ra điểm này vô cùng đáng yêu.

Có tự tin là tốt, đừng mềm yếu giống như mẹ, không phải tất cả đàn ông đều chú ý đến vẻ bề ngoài, quý thần xui khiến, anh ta nguyện ý bị cô gài bẫy để nhìn thấy nụ cười tươi đẹp nhưng trong lòng thất vọng, cô không cười, ngược lại không kịp chờ mà cách xa, thất vọng, rồi lại mong mỏi hi vọng, suy nghĩ một buổi tối, tại sao đối phương không cười? Truyện được dịch trực tiếp tại [diễn đàn Lê Quý Đôn](#), mọi web khác đều là phiên bản copy trái phép

Chẳng lẽ là ngại 70 triệu quá ít? Hay những thứ tự tin kia đều là giả vờ? Cười lên nhất định rất đẹp chứ?

"Anh Khúc?"

Khúc Dĩ sừng sốt một chút, đứng lên nói: "Đi!"

"Anh Khúc, tại sao vậy?"

"Về sau cô ấy chính là chị dâu của các người, cậu nói tại sao ư?" Khúc Dĩ rất không nhịn được trừng mắt về phía bọn thủ hạ, anh ta quyết định, cô gái này, không cưới là không thể, kiêu ngạo cũng tốt, trên thế giới này, anh ta cảm thấy chỉ có anh ta mới có thể đem đến cho cô hạnh phúc thật sự, về phần có yêu hay không, anh ta còn không biết, dù sao ấn tượng đầu tiên hoàn toàn tốt đẹp vượt quá sức tưởng tượng là đủ rồi.

Tình yêu cần phải nuôi dưỡng, hiểu rõ lẫn nhau, về phần cô có yêu anh ta hay không, dĩ nhiên, anh ta hi vọng cô yêu anh ta, lại không hy vọng cô yêu anh ta, ít ra chứng minh trong lòng của cô vẫn có quyền lựa chọn, đừng để người nào đối xử tốt với cô thì yêu người đó, đó chính là đoạn bi kịch tiếp theo.

"Khụ khụ khụ khụ khụ!" Đang uống nước, Nhị Cầu Từ phun đầy đất, chị dâu? Từ sau khi đi chết đi, lần đầu tiên anh Khúc cảm thấy hứng thú đối với phái nữ, thấy mọi người không biết gì, liền chất lưỡi nói: "không quên được tình yêu của mẹ, các người hiểu!"

"À?" không quên được tình yêu của mẹ? Nhớ không lầm, Ma Từ này còn nhỏ hơn anh Khúc một tuổi chứ? Làm sao lại trở thành không quên được tình yêu của mẹ?

Phải nói rằng duyên phận thật sự có thể khiến heo mẹ còn hơn Điều Thuyền, hiện tại anh Khúc không phải đùa giỡn. Ma Từ, kiếp trước cô làm bao nhiêu chuyện tốt? Chẳng những đi bước nữa, anh Khúc còn là xử nam giữ mình trong sạch đấy, nụ hôn đầu cũng còn chưa kịp tiến đưa? Cứ như vậy làm hồng.

Đáng thương a!

"Được rồi, tuy nói anh Hành là cấp trên của chúng ta, nhưng anh Khúc mới chân chính là đại ca của chúng ta, nếu anh Khúc muốn cô gái kia..... Tương lai là chị dâu, các người biết nên sao rồi chứ?" Nhị Cầu Từ chỉ vào hơn hai mươi anh em, vô cùng nghĩa khí nói.

Đương nhiên là mọi người hăng hái bằng lòng rồi, anh Khúc đối đãi với bọn họ ôn nặng như núi, nếu anh ấy cũng lên tiếng cô gái kia tương lai là chị dâu của bọn họ, đối đãi với chị dâu, tự nhiên là không thể thấy chết không cứu, đột nhiên suy nghĩ lại một chút, cô gái kia ngoại trừ có khuôn mặt rõ, vóc người vẫn rất tốt, muốn ngực có ngực, muốn mông có mông, mập gầy vừa phải, trong tài liệu biểu hiện, vì anh em hy sinh mình, rất nghĩa khí, tuyệt đối không phải là một cái bình rỗng, càng nghĩ càng thấy không sai.

Mặt rõ cũng sẽ không đi truyền đến đời sau không phải sao?

Cứ như vậy, cả Bạch Long Đường hùng hùng hổ hổ chạy về phía hộp đem Đế Hào, một khi Hội Trưởng nổi giận, sẽ tạo phản tập thể để cứu chị dâu, dĩ nhiên, anh Hành đối đãi với bọn họ không tồi, Long Hồ Hội đã sớm thành nhà của mọi người, có thể không động đến vũ khí là tốt nhất, tin rằng anh Khúc cũng nghĩ như vậy.

Ở bên đây, đám người Lạc Viêm Hành rầm rập xông vào Đế Hào, đối với đám người quản lý hay ai khác đều làm như không thấy.

"Tránh ra!"

Quản lý bị một đám người áo đen đẩy sang một bên, thấy người tới là Lạc Viêm Hành, liền không dám nhiều lời, tại sao vị Phật lớn này đột nhiên đến miếu nhỏ này? Nhìn dáng vẻ như thế, nơi này có người đắc tội với anh sao? Những đối phương cũng không nói muốn gặp ông chủ? Cho đến khi đối phương đi vào thang máy mới lau mồ hôi lạnh, không quan tâm ai đắc tội, chỉ cần không phải cả Đế Hào là tốt rồi.

Bên ngoài phòng Tổng thống, sắp đi vào cửa chính thì Lạc Viêm Hành đột nhiên giơ tay, ngăn bọn thủ hạ tiếp tục đi tới, anh nhú mày, nghe tiếng nhạc bên trong vô cùng vui vẻ, mọi người ca hát gào thét.

Trình Thất cùng các anh em cầm micro đứng ở trong phòng vừa nhảy vừa hát, hoàn toàn không biết nguy hiểm ập đến: "Xã Hội Chủ Nghĩa thật tốt, Xã Hội Chủ Nghĩa thật tốt, nước Cộng Hòa Nhân Dân Xã Hội Chủ Nghĩa, phải phản động bị đánh ngã, Chủ Nghĩa Đế Quốc cụp đuôi chạy trốn. Nhân dân

cả nước đại đoàn kết, tiến lên xây dựng Xã Hội Chủ Nghĩa ở đỉnh cao, xây dựng ở đỉnh cao. Đảng Cộng Sản thật tốt, Đảng Cộng Sản thật tốt! Đảng Cộng Sản lãnh đạo nhân dân thật tốt, nói được, làm được....."

Hàn Dục thiếu chút nữa ngã xuống như chó ăn cứt, đây là thời đại gì, còn hát bài hát tụt hậu như vậy? thật là một đám nhà quê chưa từng thấy qua bộ mặt Thành phố.

Có thể Phi Vân Bang không nghĩ như vậy, vẫn hát rất vui vẻ, Ma Tử và Salsa giống như đứa bé, thậm chí đứng trên bàn thủy tinh, giờ chai rượu làm micro, quên hết tất cả cùng gào thét.

Lạc Viêm Hành ghét cô gái đó a, cô nhìn đến cực điểm, cuối cùng không thể nhìn được nữa, phát tay.

Mười mấy người đàn ông xoa xoa lỗ tai, nhanh chóng tiến lên đá một cái văng ra cửa chính.

"Xã Hội Chủ Nghĩa thật tốt, Xã Hội Chủ Nghĩa thật hay, nước cộng hòa nhân dân Xã Hội Chủ Nghĩa.....!"

âm thanh đột nhiên ngừng lại, Trình Thất nghi ngờ trừng mắt nhìn một nhóm người đột nhiên xuất hiện ở cửa, không thể không cảm hộp điều khiển TV tắt nhạc. Vừa muốn chửi mắng, chỉ thấy một người gặp một lần cũng không muốn gặp nữa, hai tay nhét vào túi, nghênh ngang đi vào phòng, con bà nó, sớm không tới muộn không tới, nhằm vào lúc mọi người hưng phấn nhất lại tới, xúi quẩy!

Cười híp mắt chào hỏi: "Ồ! Là ngọn gió nào thổi Lạc nhị gia tới đây? Nhìn xem, mới vừa rồi còn vắng lặng, anh vừa đến cả phòng lập tức trở nên sáng lạn rồi! Nhị gia, mời ngồi!" Cái đuôi lắc lắc vui sướng, thật giống như rất hoan nghênh, tự mình đi qua vỗ vỗ một chỗ sạch sẽ duy nhất ở trên ghế salon không bị bọn thù hạ đạp lên.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Món quà lớn bí mật

Hoàn toàn tỉnh mạch? Anh nhìn cô chơi rất vui, Lạc Viêm Hành gương mặt, ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng không cười ngồi xuống, giống như một ông vua bắt chéo chân, bị chọc tức như vậy đủ rồi, đôi tay ôm ngực, dựa lưng vào phía sau, vô cùng lười biếng: "Trình Thất, không tệ, Good Job!"

Có phải nên nói câu quá khen, quá khen hay không? Một cô gái nào đó có chút đắc ý, sau đó giả bộ ngu nói: "Nhị gia nói chuyện gì?"

"70 triệu đúng không? Lá gan không nhỏ, lại có thể gài bẫy ở trên đầu của tôi!" Nói xong neho mắt bén nhọn nhìn về phía cô gái, thấy bộ dạng đối phương quần bách liền đưa tay nói: "Lấy ra đi!"

Khỏe miệng Trình Thất co quắp, đã nghĩ tới đối phương sẽ điều tra ra được, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy, hừ, ở trên có chính sách, ở dưới bà cô đã có đối sách, cũng không giả bộ nữa, nịnh nọt nói: "Chuyện này. . . . . Thật ra tôi sớm nhận ra Đại Tam không phải là thứ gì tốt, chắc chắn sẽ không làm chuyện tốt, kết quả, hắc, thật đúng là để cho tôi bắt được, lại dám ở trong địa bàn của anh buôn bán súng ống đạn dược, đương nhiên tôi sẽ không để cho ông ta được như ý, kết quả là cướp hàng của ông ta!" Cô đã vì anh suy nghĩ nhiều phải không? Còn giúp anh hả giận đây.

Lạc Viêm Hành khế cắn răng: "Vay hàng đâu?"

"Bán rồi!" Trình Thất rất nghiêm túc, chớp mắt mấy cái, bên trong không nhìn ra chút mờ ám, tiến lên ngồi xổm ở bên cạnh người đàn ông, vừa xoa bóp chân vừa tiếp tục nói: "Tôi nghĩ, tốt xấu gì anh cũng là ông vua súng ống đạn dược, lô hàng này, đối với anh không thấm vào đâu, anh cũng biết, tôi vẫn muốn ôm bắp đùi của anh, dĩ nhiên nghĩ phải tặng quà như thế nào để được nổi bật, phải không? đem hết lô hàng cho anh, anh sẽ nhớ tôi sao?"

Lộ Băng và đám người Ma Tử đều lui về phía sau, không tiếp lời, mọi người đều ở trong trạng thái cảnh giác, chuẩn bị lúc nào cũng có thể khai chiến.

Hàn Dục há hốc mồm cứng lưỡi, muốn nổi bật là bán lại cho Long Hồ Hội sao? Thật đúng là đủ nổi bật, lúc này vẫn không quên nịnh nọt, cô cũng không có tôn nghiêm sao?

Từ trước đến giờ Lạc Viêm Hành không đưa tay đánh người mặt tươi cười, nhưng không phải là người chịu thua thiệt, nhú mày: "Nói tiếp!" Anh thật sự muốn xem cô còn có thể bịa chuyện thế nào.

Trình Thất cười ha ha, dứt khoát ngồi ở bên chân người đàn ông, về mặt nịnh nọt, thật giống như muốn đem chân người đàn ông ngậm trong miệng cứng bái: "Tôi thầm nghĩ có một số thứ còn hay hơn súng ống đạn dược, càng có thể làm cho anh vui vẻ, cho nên đem hàng bán qua tay, đúng là 70 triệu!"

"Bây giờ đối với tôi mà nói, 70 triệu càng làm tôi vui vẻ hơn, lấy ra!" Không nói lời gì buông tay.

"Hắc hắc, Nhị gia, là như vậy, tiền đó tôi đã cầm đi mua cho anh một món quà, món quà này tuyệt đối vượt hơn so với giá tiền, tuyệt đối có thể làm cho anh hài lòng, anh xem, có phải tôi rất thành khẩn không? Về sau cũng không cần xen vào bang hội nhỏ của chúng tôi nữa, như thế nào?" Được rồi, quà thật có chút không biết xấu hổ, lừa gạt người ta còn đưa ra yêu cầu, nhưng có lúc mặt mũi so với sinh tồn không đáng giá nhắc tới.

Hàn Tín còn chịu nhục chui dưới háng người ta đấy.

Bàn tay duỗi ra giữa không trung cứng lại, sau đó nắm chặt thành quyền, lần nữa đem tầm mắt nhìn thẳng mặt của cô gái, vẫn tối đen như mực, lần nữa hy vọng có thể nhìn thấy sắc mặt hiện tại của đối phương vô liêm sỉ đến độ nào, thật giống như 17 năm trước, lúc bắt đầu gặp phải cô gái này, luôn vô cùng hy vọng có thể nhìn thấy ánh sáng.

Trình Thất đã chuẩn bị xong chuyện xấu nhất, cùng lắm thì liều mạng, nếu muốn lấy đi thành quả mà cô mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng mới có được, còn không bằng trực tiếp giết cô đi, thấy người đàn ông nắm quyền, e sợ cho một giây kế tiếp sẽ bị tấn công bất ngờ, cũng thần nhiên giãn ra gân cốt, bất vua sẽ kiềm chế được mọi người, cô cũng không tin khoảng cách gần như thế, bất không được tên cháu trai này.

Nhưng từ đầu đến cuối Lạc Viêm Hành không ra tay, mặc dù đối phương và anh cũng không liên quan, anh cũng sẽ không tự mình ra tay đánh một cô gái, đối phương nói rất chu đáo, không cho anh bất kỳ cơ hội nào phản bác, con đường duy nhất chính là đi xem món ‘quả tặng’ có giá trị vượt hơn 70 triệu, đến lúc đó không hài lòng sẽ tính toán khác.

Là đang kéo dài thời gian sao? Kéo cả đêm như vậy có tác dụng gì? Ngược lại tò mò ‘món quà lớn’ rồi, những người này là dân hai lúa chính gốc, anh không cảm thấy cô có thể đưa ra món đồ nào cao giá, nếu có cao giá trị cũng không tới 70 triệu, được rồi, tạm thời tin cô một lần nữa, chắc cô cũng không dám giờ trò đùa giỡn nữa.

Lần nữa bị hoảng sợ nhưng không nguy hiểm, sau khi đưa tên cháu trai đi khỏi, Trình Thất dẫn các anh em chạy nhanh về Phi Vân Bang, biết trong lòng mọi người bàng hoàng, lấy ra bản đồ một khu đất cười nói: "Không cần lo lắng, nó chính là bùa hộ mệnh của chúng ta!" Lăng muội a, cô thật là ngôi sao may mắn của tôi.

"À? Là khu đất này?" Ma Tử kêu lên, cầm bản đồ nhìn chung quanh, nhìn ngang nhìn dọc, đây không phải là một khu đất lúc trước Chị Thất bỏ ra 100 ngàn mua được sao? Diện tích quả thật rất rộng lớn, và lại quang cảnh tuyệt đẹp, còn tưởng rằng cô mua đất để sau này làm trụ sở của Phi Vân Bang, lại dùng để đưa cho Lạc Viêm Hành?

"Cái này trị giá 70 triệu à? Địa thế vắng vẻ không nói, hơn nữa nội thành muốn đến khai phá ít nhất cũng phải mấy trăm năm nữa, Chị Thất, chị có nắm chắc không?" Wow, hiện tại chạy còn kịp sao? Không kịp chứ? Hiện tại chắc chắn Long Hồ đã sớm rải đầy tai mắt chứ?

Có chạy đằng trời.

"Hơn nửa tiền của chúng ta vẫn còn ở ngân hàng, anh ta muốn điều tra, chuyện mấy giây!"

Trình Thất cười: "Mặc dù Lăng Gia Bang đang ở trong phạm vi Long Hồ quản chế, nhưng cô ấy và Lạc Viêm Hành không có qua lại bao nhiêu, hơn nữa, chuyện này cô ấy cũng đã nhúng một chân, nếu như cô ấy thừa nhận tiền kia là của chúng ta, cũng sẽ khó giữ thân, các người cảm thấy cô ấy sẽ ngu đến mức thừa nhận này 70 triệu này là của chúng ta sao?" Nhất định sẽ nói tiền kia đã sớm trả lại cho Phi Vân Bang rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tình Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Phần mộ hùng vĩ nhất

"Hà!"

"Quả thật cô tự tìm đường chết!"

Đám người Bạch Diệp Thành kêu lên, đùa bốn bọn họ như vậy, muốn đi tìm chết sao?

Lạc Viêm Hành lại không có cảm giác cô gái này đi tìm chết chút nào nhưng nhìn anh dễ gạt như vậy sao?

Về mặt của mọi người không thể tin được, điều này làm cho Đông Phương Minh không nắm chắc rồi, cứ nói đi, kẻ ngu cũng nhìn ra được khu đất này không bao nhiêu tiền.

Một lúc lâu, Trình Thất không nghe thấy trả lời liền bắt đầu khen ngợi: "Một địa phương lớn như vậy, nếu đặt ở trong nội thành, đâu chỉ 70 triệu? 700 triệu cũng chưa chắc mua được, tôi đã tính qua, nơi này đến nội thành cũng chỉ một trăm dặm đường thôi! Anh cũng biết, xã hội bây giờ tốc độ phát triển nhanh kinh người, không bao lâu, nơi này sẽ là mục tiêu khai phá kế tiếp của bọn họ!"

Cũng chỉ có một trăm dặm đường, cô làm như bị thua thiệt, Lạc Viêm Hành thấy cô nói như thế liền nói: "Cô thật sự tốn hơn 70 triệu mua nơi này?"

"Đúng vậy a, tôi dám lừa anh sao?" Rất vô tội hỏi ngược lại.

Người đàn ông dờ khóc dờ cười.

"Không tin anh có thể hỏi Lăng muội, tiền cô ấy đã sớm trả lại cho tôi, đi mua nơi này, cô ấy có thể làm chứng!" Trình Thất nói khoác không biết ngược.

Lúc này, Lạc Viêm Hành mới hiểu được đối phương đang giờ trò quỷ gì, Lăng muội cũng kêu, đại biểu các cô là người một nhà, làm gì có người nhà giúp người ngoài hại người của mình? Cười gật đầu một cái, nhìn về phía biển rộng mênh mông, bát ngát bắt đầu nói một hơi: "Nơi này tuy nói quang cảnh không tệ nhưng vô cùng xa xôi, cho dù hiện tại khai phá để làm khu du lịch cũng không có cái gì để thu hút du khách, dĩ nhiên, theo như lời cô nói, chờ đến khai phá, tôi nghĩ ít nhất trong vòng ba trăm năm cũng chưa khai phá tới nơi này, cho dù khai phá đến, ngọn núi này cũng phải giải tỏa, công trình thật lớn, cho dù khai phá, sợ rằng nhà đầu tư cũng sẽ không ngóc đến nỗi đi dời một ngọn núi, phải nói giá trị nhiều nhất cũng chỉ 100 ngàn! Làm nơi nghỉ mát." Sau khi cân nhắc, quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt cô gái.

Ma Tử và Lộ Băng trong lòng không nhìn được thăm chừng thẳng ngón tay, thật là trâu bò, phân tích không sai, chỉ 100 ngàn, không hổ là ông trùm ăn sạch hai nhà hắc bạch, ngay cả buôn bán cũng thông thạo như vậy.

Trình Thất ngây người, con mẹ nó, tính toán cũng quá đúng đi chứ? Nói cách khác căn bản cũng không muốn khai phá? Con bà nó, tên khốn kiếp kia lại lừa cô nói cái gì trong nội thành sẽ rất nhanh khai phá tới đây, cầm hận nói: "Lại dám lừa gạt tôi!" Năm chữ này cắn răng nghiêng lợi, phát ra từ đáy lòng.

Lúc Lạc Viêm Hành nghe thấy, ý của đối phương muốn nói đã bị lừa gạt, cố gắng suy nghĩ lại năm chữ này, bên trong không có chút dối trá, đối với khả năng nghe của mình vẫn rất tự hào: "Chẳng lẽ cô thật sự cầm 70 triệu đến mua nơi này sao?"

"Nói nhảm, tôi . . . ." Trình Thất dứt khoát tự cho mình là kẻ ngốc: "Lạc Nhị gia, anh xem, tôi cũng là người bị hại, tôi thật sự không hiểu buôn bán cái gì, lần đầu tiên ăn thiệt lớn như vậy nhưng mua cũng đã mua rồi, nếu muốn tìm ra bọn họ, khẳng định không tìm được, nói gì nội thành sẽ rất nhanh khai phá tới đây. . . . ."

"Không thể nào!" Người đàn ông đầu đầu như óc, biết rõ cho dù thế nào cũng không thu lại được số tiền này, xem như cô gái này lừa anh, Lăng La Sát nói một câu đã hoàn trả tiền, anh cũng không còn cách, vì một chút tiền này cùng Lăng Gia Bang chơi cũng là không đáng, Trình Thất a Trình Thất, cô thật là bản lĩnh có ngất trời, cố làm ra vẻ lạnh nhạt, bộ dạng không trả tiền sẽ đền mạng.

Trình Thất cảm thấy không ổn, ai có thể nắm chắc mười phần? Im lặng nhìn quang cảnh tuyệt đẹp một vòng, đột nhiên nhanh trí, cười nói: "Nếu trong vòng ba trăm năm cũng không khai phá được, chỗ này dùng để làm nghĩa trang cũng không tồi!"

"Nói nhảm đấy! Cô ta đang khiêu chiến tới ranh giới cuối cùng của đại ca sao?" Bạch Diệp Thành cũng âm thầm đổ mồ hôi lạnh vì cô gái.

Lộ Băng choáng váng, không ngờ Chị Thất sẽ nói như vậy.

Về mặt Lạc Viêm Hành vốn ôn hòa, dùng một cái chuyển thành xanh mét.

Trình Thất còn đang âm thầm trầm trồ khen ngợi sự nhanh trí của mình, hưng phấn lôi kéo cánh tay của người đàn ông chỉ vào một chỗ nói: "Lạc Nhị gia, anh xem bên kia, là chính giữa, đến lúc đó mộ của anh sẽ đắp lên nơi đó, chiều rộng 50m, dài 70 mét, cao 20 mét! ở giữa sẽ xây cho anh một mái nhà, gió mặc gió, mưa mặc mưa!" Vừa đi tới đi lui, vừa kích động giới thiệu.

Chị Thất, chị xây mộ cho Tần Thủy Hoàng sao?

Lạc Viêm Hành thấy cô gái vừa nói đến anh sẽ chết, liền thoáng không ngừng, giống như cắn thuốc lác, rất hăng say, nhất thời nắm quyền, cô cứ hi vọng anh chết đến như vậy?

"Này, chỉ cần suy nghĩ một chút thì có cảm giác giống như ông vua, ở giữa xây thêm cho anh một đài phun nước, bên trong đặt pho tượng nữ thần Hy Lạp, tất cả cửa sổ đều bằng thủy tinh màu, treo một đèn chùm pha lê, chiều rộng mười mét, dài mười mét, mỗi một danh gia đều khắc tranh Sơn Thủy, làm một mặt trời thật to theo phong cách non nước, chôn theo cho anh một số dạ minh châu lớn bằng trứng gà, kim cương mỗi viên to bằng nắm tay, ngôi sao hải dương gì đó, cho anh mạng theo hết, cuối cùng chôn theo cho anh quần áo và di vật. . . . ." Trời ạ, hình ảnh xuất hiện trong đầu quá hùng tráng rồi.

Lạc Viêm Hành dứt khoát hai tay chấp sau lưng, nghe cô gái này nói xằng nói bậy, nhưng lời nói có lý lẽ rõ ràng, dĩ nhiên, nếu như là phần mộ của người khác, anh sẽ cảm thấy nơi này đúng là một thiên đường, nhưng nếu là của anh, cảm giác cũng không giống nhau, Trình Thất, anh xem thường cô gái này, chẳng những suy nghĩ kín đáo, có óc lãnh đạo mà còn ăn nói khéo léo, sợ rằng trên thế giới cũng không tìm ra một người có thể so miệng lưỡi với cô, đột nhiên cắt ngang: "Mộ chôn theo quần áo và di vật đó chỉ dành cho người chết không toàn thây!"

Thật sao? Một cô gái nào đó suy nghĩ một chút, hình như là thế, không sao cả khoát tay: "Vậy thì làm tú quần áo, đem toàn bộ quần áo của anh bỏ vào bên trong, bảo đảm trong vòng ba trăm năm sẽ không bị người trộm đi, để cho con cháu đời sau chiêm ngưỡng, dĩ nhiên, chiêm ngưỡng đến ba trăm năm sau cũng đáng phải không? Đây cấp mạng gì đó, anh muốn bao nhiêu đây, tôi sẽ cho anh bấy nhiêu, mấy vì tính muốn mấy chiếc, tôi sẽ cho anh mấy chiếc, Lạc Nhị gia, thế nào? Có phải cảm thấy siêu đáng giá hay không?"

Chỉ là kim cương, dạ minh châu này cũng không đáng giá bảy chục triệu chứ? Vậy quá lợi cho anh rồi.

Lạc Viêm Hành đột nhiên cảm thấy, anh hoàn toàn không có biện pháp trao đổi với cô gái có suy nghĩ vô cùng vận vẹo, mới lúc này vẫn còn nói bị lừa gạt, đang chờ xem kịch vui, nói đi nói lại, đưa anh vào trong phần mộ rồi, nếu không có một chút chuyện mười bảy năm trước, đã sớm xử lý rồi, xử lý triệt để. Giống như anh buôn bán kiếm lời, một lần nữa châm chọc nói: "Cô lấy cái gì để bảo đảm có thể xây cho tôi một 'phần mộ' hùng vĩ như vậy?"

Trình Thất há miệng, đến bức này còn gây khó dễ sao? Không những không thấy khó khăn, ngược lại còn làm cho đối phương một vỏ, như rất tiếc nuối

vỗ vổ bả vai người đàn ông, thờ dài nói: "Chuyện này phải xem lúc nào anh dùng mới được!" Có bản lĩnh thì bây giờ anh chết đi, chỉ tiếc anh không dám chết, những thứ này xem như vô ích.

Chờ tám đến mười năm nữa, chuyện này đã sớm giải quyết rồi.

Bộ dạng cô gái 'Chỉ cần anh chết, tôi lập tức chuẩn bị cho anh' làm cho đám người Long Hồ bị ghen như ăn phải hoàng liên, tôi nói đại ca, anh không có việc gì thì hỏi cô ta chuyện này làm gì? Cái này không phải đại biểu anh đã chấp nhận rồi sao? Hiện tại thì tốt rồi, bọn họ muốn nói giúp cũng không thể.

Người ta chỉ cho hai con đường, hoặc là anh chết, cô ta làm không được đến lúc đó nói sau, hoặc là anh sống thì nhận khu đất này đi, chờ cô ta xây cất mộ cho anh, chuyện 70 triệu đã là quá khứ. . . . .

Cả đám mây râu bị một cô gái chơi đùa, nói ra mất mặt a, gần như đối phương đã nghĩ tắt cả đường lui, nếu không có Lăng La Sát xem cô còn nguy hiểm thế nào, quả nhiên là tên nhà quê, kiểu chơi đùa cũng làm cho người ta khinh thường!

Lạc Viêm Hành ý thức được hôm nay đi theo đến đây là một lựa chọn sai lầm, ngoại trừ nghe một đồng chuyện nhảm, không hề thu hoạch được gì, tạm thời thua ở miệng lưỡi, hỏi một câu cho đối phương một bậc thang leo xuống, lại bị đưa vào phần mộ, đến lúc này cũng không cách nào phản kháng, lần này thì tốt rồi, cho dù trước kia không quen biết, cũng không cách nào xuống tay.

Không biết còn tưởng rằng anh đầu không lại cô cho nên mới ngang ngược không hiểu đạo lý ra tay giết hại, anh cũng không phải là người không có phong độ như vậy, chẳng qua trong lòng cảm thấy rất khó chịu?

Anh không cảm thấy không bằng cô gái này ở điểm nào nhưng bị thua nhiều lần, nếu dựa vào đánh nhau, anh biết cô không phải là đối thủ của anh nhưng so dũng khí, thua hai lần. . . . . Tương lai cưới vào cửa, không phải cả ngày giẫm trên đầu anh giường oai sao? Còn mặt mũi nào mà sống? Làm sao dẫn dắt cả Long Hồ Hội? Đây là một vấn đề tương đối nghiêm trọng.

Anh phải nghĩ biện pháp mài dũa gai góc của cô gái này, quá cuồng vọng, quá kiêu ngạo, quá không coi ai ra gì thì không cách nào làm cho anh em tin phục. . . . . Đợi chút, cưới vào cửa? Lúc nào đã nghĩ đến chuyện cưới vào cửa tự nhiên như vậy? Mặc dù nghĩ muốn đền đáp cái ơn năm đó nhưng cũng chưa từng nghĩ đến chung sống cả đời, là yêu sao?

Thật đúng là một tình yêu quái dị, chẳng những bị cưỡng hiếp dờ sống dờ chết, hôm nay còn bị cài bẫy, cuộc sống sau này còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì, nói không chừng một ngày nào đó thật sự găm anh đến nỗi ngay cả xương cũng không còn, trước đây, anh muốn để cho cô hiểu, phụ nữ chỉ là phụ nữ, đừng luôn vọng tưởng leo trên đầu đàn ông, phải ở nhà giúp chồng dạy con thật tốt, nói dối tông đường, mới là chuyện cô nên làm.

Nếu như không làm được, anh nghĩ. . . . . phải trở về nước Anh, lấy một người vợ hiền, mà không phải đánh đánh giết giết, càng không cần đọc ngang bốn biển, những thứ này anh có đủ rồi, cũng không biết lúc nào thì mới có thể ngoan ngoãn nghe lời. . . . . ? (anh đang nằm mơ!)

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Lừa gạt một kẻ ngốc

Lạc Viêm Hành im lặng một hồi lâu cũng không nói tiếng nào khiến cho Trình Thất hơi lo lắng, cô biết mình mới vừa cắt đứt tất cả đường phản bác của đối phương, tình huống như thế, cô không có lựa chọn khác, từ trước đến giờ làm việc không quá tuyệt tình, luôn để lại cho kẻ địch một bậc thang, duy chỉ có lần này thì khác, chẳng lẽ người đàn ông này bởi vì tranh luận không hơn cô mà thật sự mở ra trận chém giết chứ?

Đừng làm cho cô phí công.

Lạc Viêm Hành thật sự không biết nên nói gì, từ trước tới nay lần đầu tiên bị mất mặt như vậy, nói không lại một cô gái, không lấy được tiền mà còn gặp rắc rối, vẫn giả vờ như rộng lượng tha thứ, cau mày nói: "Lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa, lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng!" Lạnh lùng nói xong, xoay người mang theo thủ hạ đen mặt đi khỏi.

Trình Thất lại buồn bực, rõ ràng cũng rất tức giận, tại sao không đánh cô một trận? Dù sao cũng phải xảy ra đánh nhau chứ? Cô cũng đã chuẩn bị một mình đấu với anh, muốn thử dò xét bản lĩnh của kẻ địch, bây giờ xong rồi?

"Đi thật?" Đồng Phương Minh cũng khó hiểu nhìn đám người đi xa lắm bầm nói: "Lời đồn đãi anh ta không phải là người dễ dàng chịu thua thiệt như vậy chứ?"

"Thật kỳ quái, Chị Thất, anh ta đang làm gì?" Ma Từ sờ sờ gáy, chuyện này quá ngoài ý muốn, nếu là cô, có người chuẩn bị cho cô một phần mộ, sớm cho một phát súng bắn chết, cho dù Chị Thất biết ăn nói, cũng phải cho chút dạy dỗ chứ?

Bên này Hàn Dục cũng như thế: "Anh Hành, chúng ta cứ đi như thế, có thích hợp không?" Truyền ra ngoài quá mất mặt chứ?

Lạc Viêm Hành không để ý, tiếp tục đi tới, không thích hợp thì làm thế nào? Thật sự cho rằng anh không có chút để ý sao? Một khi không có lòng muốn giết, giữ lại chỉ biết cái được không bù đắp nỗi cái mất, tức giận thì tức giận nhưng nghĩ đến cô gái kia miệng mồm khéo léo lại không khỏi có chút buồn cười, so với mười bảy năm trước, bây giờ cô càng làm cho anh yên tâm.

Một người đứng đầu có thể để cho thù hạ không bị tiền bạc hấp dẫn mà tâm cam tình nguyện bán mạng là rất khó có được, mà cô làm được, một người đứng đầu, nguyện ý vô điều kiện bán mạng vì bất kỳ người thù hạ nào, càng khó được, cô cũng làm được, hai lần không vâng lời, không phải vì mong muốn cho bọn thù hạ không uống công vô ích sao?

Xét về việc, loại người đứng đầu như thế này, anh rất kính nể.

Có lẽ đối với cô mà nói, từng thù hạ đều giống như người thân duy nhất của cô, vốn còn muốn trực tiếp tiêu diệt tay chân của cô, cắt đứt đường lui của cô, bây giờ nhìn lại là không thể nào.

Bạch Diệp Thành và Hàn Dục thỉnh thoảng bàn luận xôn xao, suy đoán ý định của cấp trên, cũng không biết đã từng trải qua một đoạn chuyện cũ, cho nên đại ca coi trọng cô gái đó là chuyện đương nhiên, điều này càng không thể tưởng nổi, chẳng lẽ Anh Hành có khuynh hướng bị ngược đãi?

Ở trong căn phòng bí mật Khâu Hạo Vũ cũng vừa chỉ dẫn, vừa suy nghĩ, cả Long Hồ cũng không nghĩ ra, nếu là lúc trước, tình huống như thế, đại ca tuyệt đối sẽ giết cho sáng khoai chớ nói chi là đi theo nhìn xem tặng quà gì, trong đó nhất định sẽ có ân tình.

Đắc ý nhất chính là Khúc Di, Trình Thất, lần thứ hai anh ta nhớ kỹ cô, người này khó lường, không trách được Ma Từ vui tươi như vậy, chắc là chiếm được không ít người quan tâm, nhưng anh ta biết, trong lòng cô gái này vẫn rất tự ti, nếu không đến nay cũng sẽ không nghĩ đến chuyện kết hôn, anh ta sẽ phá vỡ loại suy nghĩ không chính xác này của cô.

Đêm đó, bởi vì Phi Vân Bang chiến thắng Long Hồ lần nữa mà ở trong viện ra sức chúc mừng lẫn nhau, rượu quá ba vòng, Trình Thất mặt đỏ tới mang tai nằm ở trong ghế, ngửa đầu nhìn trời, nhìn về phía ánh trăng rằm cảm khái nói: "Ngày mai chúng ta sẽ chính thức bắt đầu bước vào thế giới xã hội đen rồi, sẽ không cần phải đi cầu người khác cho chúng ta làm ăn buôn bán!" Tài sản bang phái có thể sắp lên hàng tỷ đồng, được xem là Xã hội đen hạng sang, tự nhiên những người kia sẽ tới cửa hợp tác với cô.

Hôm nay Đại Tam cũng ngồi tù rồi, thù cũng báo rồi, nhìn về giữa đại đường vốn là nơi dùng để cúng bái bài vị tổ tông, trong vò rượu thủy tinh trong suốt đựng của quý của Mạc Trung Hiền, như vậy không chỉ dùng để nhắc nhở bọn thù hạ đừng bội tình bạc nghĩa, dùng để đầu óc lệch lạc, cũng dùng để nhắc nhở chính cô.

Nhớ tới lời của bà Kỳ, Đúng vậy a, một cô gái giống như cô, không có duyên với tình yêu, có lẽ đứa bé không có cha mẹ đều giống nhau, từ nhỏ hy vọng có một gia đình thuộc về mình, chồng, vợ, con, cháu của mình, ngay cả chính cô cũng không thể ngoại lệ.

Mạc Trung Hiền, mười một năm a, lúc đầu chỉ muốn tìm người thay thế, sau đó quả thật có nghĩ tới cùng với anh ta kết hôn sinh con, tình cảm thì vẫn có, nếu không cũng sẽ không bỏ ra nhiều như vậy, còn nhớ rõ lúc trước vì cho anh ta tiêu xài đầy đủ, nhiều lần bị bắt vào cục cảnh sát, thật là ngu ngốc, cho tới bây giờ người ta cũng chưa một lần nhớ tới cô, cuối cùng còn tội tệ hơn, cuốn đi tất cả tiền tài của bang hội, làm hại các anh em đi chợ bán thức ăn để kiếm sống. . . . .

‘Cô nhìn lại đáng về bây giờ của cô đi, nhiều năm như vậy cũng không có thay đổi chút nào, ngồi không đứng tướng ngồi, đứng không đứng tướng đứng, điểm nào giống phụ nữ? Trình Thất, đừng quên cô là phụ nữ, đừng cả ngày như người đàn ông, vừa bắt đầu tôi có thử thích cô, tôi muốn kết hôn với phụ nữ mà không phải là người giả trai, cô biết dịu dàng sao? Cô sẽ xấu hổ sao? Cô sẽ vì người đàn ông mà khóc sao? Cô biết làm nũng sao? Cô hiểu phong tình sao? Cô không biết cái gì cả, cô căn bản cũng không biết yêu. . . . .’

Có lẽ do uống nhiều, không nhận được đưa tay xoa gương mặt, nếu như, nếu như trước đây anh ta nói như vậy thì cô cũng nâng niu như bảo bối trong lòng cả đời, thật ra cô cũng có thể thay đổi, cũng có thể để tóc dài, có thể chú ý đến cách ăn mặc của mình. . . . . mà xui quỷ khiến, nhìn thù hạ hỏi: "Ma Từ, cô thấy tôi đẹp không?"

"Lúc ấy, tôi bị sợ đến nỗi ngay cả rắm cũng không dám thả, cố gắng kìm nén. . . . . Ừm!" Ma Từ giống thấy quái vật, nhìn về phía lão đại của mình, cô mới vừa nói cái gì? Cái gì đẹp không? Thấy bộ dạng Trình Thất quả thật hỏi thăm, liền cười ha hả: "Chuyện này. . . . . Chị. . . . . Dĩ nhiên rất đẹp!" Được rồi, cô cho rằng đẹp giống như Salsa.

Phải nói, về ngoại hình của Chị Thất, cô không cảm thấy cô ấy xinh đẹp, là phụ nữ đẹp không chỉ có một khuôn mặt hoàn hảo, các bộ phận trên khuôn mặt đều là kiệt tác của Thượng Đế, còn phải tu sửa về ngoại, phong cách, từng cử chỉ lời nói, hơi thở thơm như hoa lan, nhìn lại hiện tại một chút, chị Thất một chân đạp trên ghế, ngồi cong vẹo, mở miệng thì nói vậy, người đẹp sao? Ngay cả phụ nữ xấu cũng không làm được.

Thấy Trình Thất rõ ràng cũng không tin, chỉ có thể lúng túng nói: "Thật ra đẹp hay xấu có quan trọng như vậy sao? Ở trong lòng chúng tôi, chị đã sớm không liên quan đến giới tính rồi!"

Được rồi, Trình Thất gật đầu, cũng không có liên quan đến giới tính, Mạc Trung Hiền nói không sai, cô chính là tên giả trai, tính cách này đã có từ nhỏ, muốn thay đổi đâu phải dễ như vậy? Dù sao cũng sẽ không tiếp tục hy vọng sẽ có một người đàn ông cam tâm tình nguyện thích cô, xem như ngày đêm lẫn lộn đi, nói không chính xác thì ngày nào đó sẽ chết à: "Mẹ nó, cô nói chuyện không thể khéo léo một chút sao? Được rồi được rồi, uống rượu, uống rượu, không nghĩ đến những chuyện phiền lòng kia nữa!"

"Đến đây, cạn chén nào!"

"Cạn chén!"

Gia đình, giấc mộng này, xem như trong một đêm hoàn toàn tan biến, không riêng gì cô, ngay cả đám người Đông Phương Minh cũng không hy vọng có một cô gái nguyện ý đi theo đám người bọn họ đánh đánh giết giết, trải qua những ngày tháng vĩnh viễn không có mặt trời, có cô gái nào chấp nhận lấy một người không bảo đảm sinh mạng, mà lại bị cảnh sát truy nã?

Có nghĩ đến chuyện ghép thành đôi với người trong Phi Vân Bang, nhưng thò không ăn cỏ gần hang, bởi vì hiểu quá rõ, ngay cả một chút rung động cũng không có, lấy Ma Từ mà nói, bọn họ chưa từng ghét bỏ về ngoài của cô, nhưng từ trong đáy lòng xem cô như anh em, cho dù cô có còi hết, bọn họ cũng sẽ không có một chút dục vọng.

Chuyện này cũng chấm dứt.

Phố Tinh Yêu, sau nhiều năm sửa chữa cải tạo, đã sớm không còn quen thuộc như xưa, vốn là một dãy cửa hàng ven đường phố, lúc này biến thành tòa nhà thương mại, người đàn ông dựa vào trí nhớ đứng ở trước một bể phun nước, anh nhớ nơi này đã từng trồng một gốc cây tình nguyện, nhắc tay sẽ có thể sờ được vô số chiếc cúp tình nguyện, nhắm mắt nâng lên bàn tay, chạm tới cũng chỉ là không khí trống rỗng.

Hai tay Hàn Dục cắm vào túi đứng ở đầu đường đi qua đi lại, tại sao đại ca muốn tới nơi này? Tại sao? Rốt cuộc có chuyện gì mà bọn họ không biết?

Sau một lúc, Lạc Viêm Hành vừa đi về phía cuối phố vừa giải thích với Khâu Hạo Vũ: "Còn nhớ rõ mười bảy năm trước không?" Nói đến đó, môi mông giương lên một chút tự hào, thật giống như đang nói..., thật ra tôi cũng có bí mật mà các người không biết, từ nhỏ chưa từng có không gian riêng, bí mật riêng, đúng như Hạo Vũ từng nói, anh ta hiểu anh còn hơn hiểu mình.

Lần này Khâu Hạo Vũ cũng không ở trong căn phòng bí mật mà sóng vai cùng người đàn ông từng bước một đi về phía trước, gật đầu một cái: "Nhớ!" Cứ nói đi, nhất định là chuyện lúc đó có liên quan đến Trình Thất, không trách được đại ca liên tiếp tha thứ, bây giờ nghĩ lại, cũng có chút ít kỳ quái.

Cả con đường bị Long Hồ bao vây, cho dù kẻ nào cũng không thể đặt chân, ngay cả các cửa hàng lớn cũng vội vã đóng cửa, không phải Hàn Dục nhảy cảm, nếu anh ta đã biết bị mật của đại ca thì phải vô cùng cẩn thận, chuyện này không phải chuyện đùa, một khi bị lọt ra ngoài, anh ta tin tưởng sẽ thiên hạ đại loạn, bản tán âm ỉ, Long Hồ cũng sẽ xem xét tuyển một người có tài đức khác, anh ta là kẻ đuôi, đại ca lại là người mũi, nhiều năm như vậy, tại sao lại không nhìn ra?

Tại sao đại ca không nói với anh ta? Là không tin tưởng sao? Ngay cả tôi mà anh cũng không tin, mỗi khi nghĩ tới chuyện này trong lòng vô cùng thất vọng, lúc này hâm mộ nhìn Khâu Hạo Vũ đi theo bên người anh, trên thế giới này, đại ca cũng chỉ tin tưởng anh ta sao? Mặc dù Diệp Thành làm việc không quá chừng chắc, nhưng anh ta có thể lấy đầu bảo đảm, vào thời khắc mấu chốt, Diệp Thành có thể vì mấy anh em bọn họ buông bỏ tất cả, thậm chí là sinh mạng.

Mà Hàn Dục anh cũng giống như vậy, người tàn tật có tâm lý tàn tật, anh ta lựa chọn tha thứ, không tin thì không tin, một ngày nào đó Anh Hành sẽ hiểu, bọn họ vĩnh viễn sẽ không phản bội anh: "Tất cả canh kỹ cho tôi, cho dù là ai cũng không cho vào biết không?"

"Dạ!"

Cuối phố, Lạc Viêm Hành dừng lại chân, nhìn về phía Khâu Hạo Vũ cười nói: "Lúc ấy ở chỗ này, 598 bước, có một căn nhà khi trời mưa sẽ bị đột nát, mùi nấm mốc rất nặng, không có cánh cửa, có một cái sân nhỏ, cô ấy sống ở phía sau cái sân nhỏ, có một phòng ngủ chật chội, tôi cũng ở bên trong, còn nhớ rõ lúc ấy trên người có ít nhất bảy vết dao chứ? Nếu không phải cô ấy, tôi nghĩ, đã sớm..."

Nhất thời, Khâu Hạo Vũ đối với cô bé kia sinh ra không ít hảo cảm, chuyện này anh ta đương nhiên biết, nếu không phải lần đó cô gái kia không nhận được, tìm đến người muốn giết đại ca, sau đó cũng không lựa chọn đi nước Anh, mím môi hỏi: "Tôi nhớ khi đó có một tên ăn xin bần thiêu tới báo tin, đề cho chúng tôi đón anh về, nhưng lúc đó vết thương trên người anh không phải đều lành sao?" Nếu không, tên ăn xin ấy lấy tiền ở đâu ra để chữa trị cho đại ca?

"Đúng vậy, đều lành, cô ấy cũng không phải là ăn xin, chẳng qua cuộc sống rất vất vả, mặc dù thường xuyên xin cơm ở đầu đường xá chợ nhưng rất có ý chí, không cam lòng như thế, vì vậy đề dành không ít tiền, nhưng sau đó toàn bộ tiêu vào việc chữa bệnh cho tôi, gần như là cô ấy để danh mấy năm, khi đó cô ấy mới chín tuổi!" Cũng không có quá nhiều tiếc nuối, ngược lại cảm thấy đáng phải kiêu ngạo.

"Chắc, chắc, chắc, không trách được anh nhớ cô ấy đến đến nay!" không thể tin được, cô gái kia thật là Trình Thất? Đại ca nói tuyệt đối không phải là kẻ đầu đường xá chợ, tự nhiên sẽ không phải là giả nhưng không muốn chấp nhận thôi.

Lạc Viêm Hành cười khổ nhưng cô lại không nhớ rõ anh, đã từng đi tới nơi này đóng quân hai tháng, đột nhiên muốn gặp người cùng cảnh ngộ ngày xưa một lần, hôm nào không bằng hôm nay, ôm ngực suy nghĩ, chớp mắt một cái, sau đó cười nhạt nói: "Bên này có một con đường nhỏ, chúng ta đi!"

"không báo cho bọn Hàn Dục biết sao?"

"không cần!"

Trong đại viện, Phi Vân Bang vẫn còn tri kỷ gặp nhau ngàn chén không say, có một số việc luôn rất trùng hợp như vậy, Trình Thất lau rượu nơi khoe miệng một cái, bàn tay nhỏ bé vỗ đùi thật mạnh: "Anh ta mà đẹp trai? cô có làm hay không?" Có phải ánh mắt của Ma Từ có vấn đề hay không? Lại còn nói Lạc Viêm Hành đẹp trai.

Ma Từ ưỡn khuỷu cong môi: "Con lai vốn là rất đẹp trai mà!"

"Hon nữa, cô chưa từng thấy con lai đẹp trai hơn sao!" Trình Thất chế cười.

Mọi người thật giống như nghe ra chuyện mờ ám, Tiểu Lan trêu ghẹo: "Chẳng lẽ chị Thất gặp rồi sao?"

Trình Thất cao ngạo nhướn mày, nhớ lại kí ức đã qua, vừa hồi tưởng vừa thần bí hề hề nói: "Khoan hãy nói, có thì có, chẳng qua chỉ là kẻ ngốc thôi!"

Vừa muốn giống như Vua giá lâm, Lạc Viêm Hành dừng chân, tự nhiên biết rõ đối phương nói chính là anh, một người cả đời có thể gặp được mấy người con lai? Kẻ ngốc? Ngược lại gọi lên lòng hiếu kỳ của anh, giờ tay ngăn lại Khâu Hạo Vũ đi về phía trước, anh thật muốn xem kẻ ngốc thế nào, ở trong lòng cô, rốt cuộc anh là người như thế nào.

"À? Vậy quá đáng tiếc! Chị Thất nói nhanh lên xem!" Hai mắt Ma Từ lấp lánh có hồn hút hút lỗ mũi, không ngờ chị Thất còn có điểm ngộ đấy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tình Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 47: Tôi chính là kẻ ngốc kia

Khâu Hạo Vũ hơi nheo mắt, gần như liếc một cái có thể nhìn thấy được cô gái nhiều ngày không gặp, tất cả tâm trạng tốt đẹp trong nháy mắt biến mất không còn sót lại chút gì, người đàn ông nào quên được cô gái lần đầu tiên? Cộng thêm không có hồi ức nào tốt đẹp đáng nói, càng thêm khắc sâu trong trí nhớ, không nghĩ ra lúc ấy tại sao lại xảy ra quan hệ với một cô gái phóng túng như vậy?

Salsa rúc vào trong ngực Lộ Băng đã ngủ, đôi tay ôm lấy eo người đàn ông, khoe miệng lộ ra nụ cười, cảnh tượng này làm cho Khâu Hạo Vũ vô cùng chán ghét, quả nhiên giống như con gái làm nũng đối với cha mẹ, đáng chết, cô cũng không biết xấu hổ sao? Lớn như vậy, cũng chưa gặp qua cô gái nào thấp hèn như vậy.

Càng cảm hận mình hơn, tại sao lại xảy ra quan hệ với loại phụ nữ cả ngày ngóng trông ngàn người cười, vừa nghĩ tới đối phương ở dưới thân biết bao nhiêu đàn ông thờ ơ, trong dạ dày liên tục chua chua, ghê tởm hơn chính là nhiều lần trong mơ tỉnh giấc, mỗi lần cũng sẽ xuất hiện trong mơ, nhân vật chính cũng là cô gái này. . . . . ghê tởm!

Trình Thất làm sao biết còn có người ở ngoài kia? Đầu say chênh choáng, giác quan nhạy bén cũng mất đi khả năng, vui vẻ nói: "Thật không gat các người, vóc dáng của đứa bé kia. . . . . Chắc, chắc, chắc, vô cùng xinh đẹp, mắt xanh giống như viên ngọc bích, sáng lấp lánh..., chi tiết là một người mù, cũng không nhìn thấy cái gì!"

Lần này, đừng nói Lạc Viêm Hành, ngay cả Khâu Hạo Vũ cũng biết cô nói đến người ở bên cạnh!

Lạc Viêm Hành nhếch môi, trước kia người bên cạnh nói anh đẹp trai, dành cho anh tất cả lời khen tặng, nhìn bề ngoài quả thật không ai bằng, bàn tay sờ về phía cằm, xem như cô thức thời, thật ra ăn nói khéo léo cũng rất tốt.

"Chuyện này. . . . . cũng quá không thật chứ?" Ma Từ không tin.

"Tôi lừa cô làm gì? Còn nhớ rõ lúc đó tôi mới chín tuổi, anh ta cũng chỉ mười mấy tuổi, cho tới bây giờ tôi chưa gặp qua đứa bé xinh đẹp như vậy, tóc đen như sơn dầu bóng, ánh mắt sáng rực, cái miệng nhỏ nhắn, môi đỏ đỏ, nhìn liền muốn gặm một ngụm, lỗ mũi, lỗ tai. . . . ." Sau khi khen đủ thứ, ngay cả tên đàn ông nào đây cũng mặt đỏ tới mang tai. . . . .

"Đáng tiếc, chỉ là kẻ ngốc, tôi nói với các người, thật ra lúc ấy tôi thật sự không muốn cứu anh ta, bản thân tôi từ nhỏ rất sợ phiền toái, nhưng đứa bé kia mặc ... chắc, chắc, chắc, bộ tây trang nhỏ hàng hiệu Armani, đeo đồng hồ nổi tiếng Patek Philippe, thậm chí kim cài áo, mẹ nó, cũng là vàng ròng, đôi giày da nhỏ vừa sờ cũng biết giá trị xa xỉ, có thể nói, cách ăn mặc toàn thân quý giá đã cứu anh ta ! Nếu không chắc ngày đó sẽ bị mất máu quá nhiều mà chết rồi !"

Phát hiện chuyện lớn như vậy, làm Lạc Viêm Hành giống như bị hắt một chậu nước lạnh, trong lòng cũng thật lạnh, thật lạnh.

Ma Từ không hiểu ra sao: "Chị phát hiện anh ta thì anh ta bị thương sao?"

Trình Thất nghiêm túc gật đầu một cái: "Toàn thân bị thương, cũng không biết người nào thất đức đối với một đứa bé ra tay nặng như vậy, vốn định lấy hết đồ rồi để mặc cho anh ta tự sống tự chết, nhưng sợ ngộ nhờ bị lãng giềng nhìn thấy đưa đến cục cảnh sát, anh ta tỉnh lại phát hiện không thấy đồ, vẫn không thể tới giết tôi sao? Đáng phải mang về nhà, nhớ tới chuyện này hồi hận muốn xanh ruột, cái này gọi là một bước sai, ngàn bước sai, sau khi tỉnh lại cũng không chịu đi, nói gì nếu dám đuổi anh ta đi, anh ta muốn đi kiện tôi, nói tôi chém anh ta thành như vậy, lúc đó tôi không hiểu luật pháp, rất sợ a, chỉ có thể thờ phụng anh ta như tổ tông, cũng may sau đó đem một ít đồ tùy thân bán được không ít tiền, trời ạ, hơn ba ngàn đồng a, các người biết thời điểm đó hơn ba ngàn đồng đối với tôi mà nói là bao nhiêu tiền không? Bây giờ ba trăm mấy triệu a!" Nhớ tới lúc ấy cầm ba cọc tiền, đến nay cũng không nhận được nước miếng chảy ròng ròng.

"Oa! Vậy không phải chị phát tài to rồi sao?" Toàn thể ngưỡng mộ, khi đó, bọn họ cũng không biết cô, càng thêm tò mò, cũng có thể viết thành truyện rồi.

"Anh ta cũng không tức giận sao?"

Trình Thất lắc đầu: "đã nói là kẻ ngốc rồi, tôi thuận miệng nói một chút khi phát hiện ra anh ta thì đáng về anh ta giống quỷ, không có gì cả, anh ta cũng không nghi ngờ, quá dễ bị lừa, chính là một câu ảm ra đòi ngâm thìa vàng, yêu cầu đủ thứ, muốn ăn cơm tây, tắm nhất định phải xà bông thơm, đặc biệt khó hầu hạ, đuổi lại không đi, con mẹ nói, tôi một năm mới tắm một lần, anh ta thì tốt hơn, ngày nào cũng muốn tắm, sau đó tôi thật sự không chịu nổi muốn anh ta cắt đi, anh ta lại hù dọa tôi các người nói có tức hay không?"

"Sau đó làm thế nào để cho anh ta đi?" Cặp mắt Ma Từ cuồng nhiệt, tại sao cô không được loại trai đẹp mà ngốc này? Nhất định sẽ chăn nuôi thật tốt.

Về mặt cô gái nào đó bắt đắ dĩ, thờ dài: "Lại nói, thật sự giống như cuộc chiến tranh du kích, giả nghèo, giả bộ đáng thương nữa chứ, mỗi lần thịt cá xong rồi, trở về thì mua bánh bao thịt, tôi nói vì cướp đoạt bánh bao cho anh ta, bị đánh đến chân thiếu chút nữa là gãy lìa, anh ta tin thật, cảm động đến rơi nước mắt, tuy trong lòng có cảm giác áy náy nhưng tôi thân mình khó giữ, làm sao có bản lĩnh nuôi anh ta? Lại còn là một người mù, cái gì cũng không biết làm, chỉ có biết ăn thôi, bó tay, tôi chỉ có thể đưa anh ta đi, có phải các người cảm thấy tôi rất vô si hay không?"

Mọi người hít vào một hơi lạnh, đầu chỉ là vô sĩ? Quả thực là mất hết tính người, Chị Thất khi còn bé đáng ghét thế này sao?

"Tôi biết rõ các người khi dễ tôi, nhưng các người có nghĩ qua chưa, anh ta là cậu ảm nhà có tiền, trở về nhà, ăn sung mặc sướng, dù sao cũng hơn là đi theo tôi chứ? Hơn nữa nhất định người nhà của anh ta sẽ rất lo, con trai ở bên ngoài bị người ta thiếu chút nữa hại chết, tung tích không rõ, tôi chỉ làm chuyện tốt, hi vọng anh ta sống khá hơn một chút có đúng hay không? Có lỗi sao? không sai chứ?" Con mẹ nó, tại sao người không lý lại là cô?

Toàn thể nhú mảy, trong lòng vô cùng khinh bỉ, rõ ràng là vì chính bản thân chị có được không?

Trình Thất thấy không ai đồng ý, chỉ đành vuốt vuốt mái tóc, chuyển đề tài: "Lây hơn ba ngàn đồng, chữa bệnh cho anh ta, tắm cho anh ta, giường cũng bị anh ta chiếm đoạt, nể tình mấy đồng bạc, tôi nhường cho anh ta, nhưng cũng không thể sống như vậy hoài chứ? thật sự không có cách nào thì trong lúc vô tình thấy trên đường cái có rất nhiều thông báo tìm người, vì vậy anh ta được đón đi!"

"Đúng vậy, về đến nhà, dù sao cũng hơn ở bên chị chịu khổ vất vả kiếm sống, Chị Thất, chị làm đúng!"

"Nếu là tôi.. tôi cũng không chăm sóc nổi cậu ảm kia!"

"Đưa trẻ nhà có tiền cũng rất yếu ớt, Chị Thất, chị có thể chịu được hai tháng cũng không tệ rồi!"

Trình Thất không chột dạ tiếp nhận, gật đầu liên tục: "Aiz, vì chăm sóc cho anh ta, trong lòng muốn chết đều có, quả thật giống như tổ tông, động một chút là uy hiếp tôi, hừ, thật sự cho rằng tôi không có cách làm khó anh ta sao, ha ha, lúc đi tôi còn nói chờ anh ta thành người, nhất định phải trở lại báo đáp, tôi khẳng định tên ngốc này vẫn còn nhớ, tôi chính là người cứu mạng của anh ta, nói không chừng ngày nào đó trở về, đến lúc đó hung hăng moi của anh ta một khoản, nói chính xác có thể uy phong hơn so với tên cháu trai kia, ngày tháng khổ cực của chúng ta sẽ chấm dứt!" Nhưng đã hơn mười năm rồi cũng chưa trở lại, thật không có lương tâm.

Mặc dù Trình Thất miêu tả người giống như Lạc Viêm Hành từ một khuôn đúc ra, nhưng không một người nào liên tưởng hai người là một, bởi vì Lạc Viêm Hành không phải là người mù, hơn nữa Phi Văn Bang nghèo túng đến mức này cũng là kiệt tác của Lạc Viêm Hành, Lạc Viêm Hành không phải là người ngốc. . . . .

Cho ra một kết luận, đứa bé lại kia chính là bút tích của Thượng Đế.

Bên này trò chuyện rôm rả, đầu bên kia lại u ám, về mặt Lạc Viêm Hành tràn đầy lạnh lẽo, quả thật như kẻ ngu nhớ 17 năm, hơn nữa thật đáng buồn chính là kẻ từ sau khi cậu chết, ngoại trừ Khâu Hạo Vũ, anh không hề tin tưởng bất kỳ ai, mà cô gái nhỏ năm đó là người thứ hai anh tin tưởng, buồn cười nhất thật lại là như vậy.

Có thể nói thất vọng nhiều hơn tức giận gấp trăm lần nghìn lần, có lẽ cậu nói đúng, trên thế giới này, ngoại trừ Hạo Vũ sẽ không có người đáng để anh tin cậy, bởi vì bọn họ đều là người ngoài, ngay cả cô em gái cùng cha cùng mẹ, cũng có ba phần phòng bị nhưng anh lại tin chắc cô gái nhỏ kia là một người thiện lương. . . . .

Đối với tình yêu, không riêng gì phụ nữ biết nằm mộng giữa ban ngày, đàn ông cũng biết, cậu nói, phụ nữ là hồng nhan họa thủy, sẽ có khả năng làm cho người ta mất hết cả vốn, họ chỉ biết tìm lừa gạt tiền tài trên thân đàn ông, không có chân tình, ngay cả mẹ cũng không phải thật sự yêu cha, nếu không cái nhà kia sẽ không làm lộn xộn như thế này.

Vẫn không xác định được tình cảm đối với Trình Thất là từ cảm kích hay thật lòng yêu mến, giờ khắc này đau lòng nói cho anh biết, có lẽ thật sự đã thích, mặc kệ là Thất Thất ngây thơ hồn nhiên năm đó, hay là Trình Thất vì anh em không cùng dòng máu mà liều chết hôm nay.

Người ngoài, đối với cô mà nói, anh chỉ là một người ngoài, cô có thể vì anh em của cô vào sinh ra tử, cũng không vì bất kỳ một người ngoài nào bỏ ra một chút tâm tư, chỉ có thể nói anh chính là kẻ ngốc, mặc kệ là trước kia hay hiện tại cũng bị lừa hai lần, trong miệng không có một câu nói thật, nói gì về nông thôn ở ẩn, nói gì 70 triệu mua đất khai phá, thật là tức cười!

Càng nghĩ càng căm tức, đối phương ở chỗ này đem anh ra làm chuyện đáng cười nhất, không hề nghe nữa, xoay người bỏ đi, có thể quấy rầy đến bọn họ hay không, cũng không quan tâm.

Tiếng động vô cùng rõ ràng, Đồng Phương Minh dứt khoát đứng dậy gầm lên: "Người nào?"

Trình Thất cũng đã nghe thấy, giận tái mặt móc ra súng ngắn trong ngực, ý bảo mọi người bình tĩnh chờ nóng, nếu như là cảnh sát sẽ không thể không can thiệp, sau khi suy nghĩ đến điều này, dẫn đầu mọi người lặng lẽ đi ra ngoài, khi nhìn thấy bóng lưng Lạc Viêm Hành thì một lúc lâu vẫn chưa tỉnh hồn lại, tại sao là anh? Hơn nữa bị phát hiện rồi cũng không còn bất kỳ phản ứng nào, thật giống như rất tức giận, bước chân không phải dồn dập, cũng không thấy chậm bao nhiêu, giống như cô làm chuyện gì có lỗi với anh, ban ngày không khỏe sao?

Cất súng, chân chó xông tới sóng vai với người đàn ông, vừa đi vừa nói: "A! Hôm nay ngọn gió nào thổi vị phạt lớn Nhị gia ngài tới đây?" Thật đúng là tức giận? Cô có chọc giận anh sao? Không có chứ?

Không có Khâu Hạo Vũ ở trong căn phòng bí mật giúp đỡ cho nên Lạc Viêm Hành cũng không nhìn cô gái nhưng cũng đã dừng lại bước chân, nét mặt không thay đổi nhìn chằm chằm phía trước, phát hiện muốn nở một nụ cười giả tạo để che giấu suy nghĩ trong lòng nhưng không phát ra được, 17 năm, một khoảng thời gian dài đằng đằng, chính giữa trải qua rất nhiều, bức tử ông nội, giết chết cha, mẹ kế, anh trai, chị gái, từ một thiếu niên không biết gì đến một ông trùm Xã hội đen quốc tế, nhiều lần sống chết. . . . . Nhưng chưa bao giờ quên hai tháng chung đụng đường nào an tâm, mặc dù cô gái luôn là mánh anh nhưng chưa từng thật lòng muốn hại anh, lúc gần đi tiếng khóc vẫn còn ghi dấu trong lòng, hy vọng cô không buồn không lo, không cần lo lắng sẽ bị người hãm hại, ngày có thể làm lại, hai người cũng sẽ chung đôi một đời.

Nghe cô kể cho anh chuyện công chúa Bạch Tuyết và chàng bạch mã hoàng tử, lúc nào thì trời sáng, trời đã sáng chưa kịp làm gì thì trời tối, giống như màu sắc trong lòng anh hôm nay, người ta cũng giống như anh, không nhìn thấy gì, nhưng anh lại mạnh hơn so với người khác, trong bóng tối, hiểu biết còn nhiều hơn so với người bình thường, đi đường vững vàng hơn so với người bình thường, nghe xa hơn so với người bình thường, lúc đó, anh cảm thấy tự hào, biết đây mới thật sự là vui vẻ, mới đó đã 17 năm, 17 năm rồi. . . . .

"Tôi chính là 'kẻ ngốc' mà cô nói!"

Hai chữ kẻ ngốc được nhấn rất mạnh, nói cho cô nghe, cũng là cảnh cáo mình, không phải người bình thường, đừng cố gắng tỏ lộ tình cảm với người bình thường, bởi vì trong lòng bọn họ, anh vĩnh viễn cũng chỉ là một người không bình thường!

Đang oán thầm người đàn ông này là bệnh thần kinh điển hình, một cô gái nào đó thoáng chốc sững sờ, con người trùng to như chuông đồng, chớp cũng không chớp, đem gương mặt người đàn ông và người thiếu niên trong trí nhớ so sánh, trong nháy mắt, cô quên mất chuyện mới vừa rồi vẫn còn nói xấu đối phương, quên mất đã đập trúng cút chó, chỉ là không thể tin được, lẩm bẩm nói: "Thật. . . . . Có chút giống!"

Không đúng, không so sánh không biết, hai người gần như giống nhau như đúc, có thể nói bóng dáng của thiếu niên trong trí nhớ đã sớm mơ hồ, nhưng nhìn khuôn mặt Lạc Viêm Hành, bóng dáng kia ngược lại từ từ rõ ràng, cũng tính tình cao ngạo, cũng đôi mắt màu ngọc bích, cũng mái tóc màu đen, không đúng không đúng, không đúng ở chỗ nào?

Tròng mắt kính ngạo nhìn dưới mặt đất, đột nhiên hai mắt tỏa sáng, người thiếu niên kia tóc không phải màu đen, tuyệt đối không phải là màu đen, cô nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy anh ta thì tưởng lầm là người ngoại quốc, cho nên mới nhìn lâu mấy lần, sau đó xuất hiện phiên toái nhiều như vậy, quá lâu rồi, cộng thêm nhìn Lạc Viêm quá nhiều, đương nhiên hình dung tóc của người thiếu niên kia màu đen.

Thật ra trong lòng đã sớm đem hai người này hợp làm một rồi nhưng mình không phát hiện mà thôi. . . . .

Nhưng tóc vàng là sự thật: "Tóc của anh. . . . . Không phải màu vàng sao?" Tại sao lại chuyển thành màu đen thế này? Chẳng lẽ lại gạt cô sao?

Lạc Viêm Hành hừ lạnh, cô còn nhớ rõ, dù sao cũng là bạn cũ, hôm nay không nói rõ, cũng không hợp tình hợp lý, nguy hiểm hì hắt nói: "Đây mới là hình dạng vốn có!" Nghiêng đi mặt, mặc dù không nhìn thấy, cũng không muốn nhìn mặt đối phương.

Trình Thất bùng tỉnh, khi đó là nhuộm? Vẫn cho rằng người sẽ không bao giờ xuất hiện nữa, đột nhiên xuất hiện tại trước mắt như vậy, cho dù ai cũng sẽ kích động một phen, đôi tay nắm thật chặt hai vai người đàn ông mạnh mẽ kéo lại ngay ngắn, nhìn chằm chằm gương mặt đó nhiều lần, cố gắng nhìn ra cái gì khác, trời ạ, người thiếu niên kia lại là Lạc Viêm Hành, là người cô căm hận nhất đời này, ông trời ơi, dứt khoát cho sấm sét đánh chết cô đi, lại để cho cô cứu một con sói mất trắng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tình Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Vì anh chịu một đao

Nếu như ban đầu cô để mặc cho anh mất máu nhiều mà chết, như vậy Phi Vân Bang cũng sẽ không rơi vào tình cảnh như thế này, hơn nữa cũng do cô tự mình làm bậy thì không thể sống được, ban đầu rõ ràng có một cơ hội tốt giết anh đặt ở ngay trước mắt, cô lại không biết quý trọng, cô muốn nói với trời cao ba chữ, lừa bịp sao!

Hiện tại thì tốt rồi, người ta có thể lực lớn như vậy, muốn giết cũng không thể giết, Long Hồ hội tùy tiện đưa một ngón tay, cô sẽ không còn chỗ nương thân, đánh rớt răng cũng chỉ có thể nuốt vào bụng, rõ ràng hận không được cắn đứt cổ họng của anh, còn phải làm nhiệm vụ con cháu, tiếp tục cung phụng đối phương như tổ tông, con mẹ nó, ông trời ơi, ông chơi đùa quá ác rồi.

Có câu ‘không phải oan gia không đụng đầu’, 17 năm trôi qua, vẫn cứ làm người ta chán ghét, muốn vứt bỏ phiền phức, nhưng mụ nội nó quay trở lại, thiếu chút nữa làm cho cô chết không toàn thây, nhìn về phía khuôn mặt người đàn ông, con mẹ nó, anh chính là khắc tinh của cô, 17 năm trước thật vất vả bỏ rơi, bây giờ lớn mạnh hơn rồi, trở lại làm cho cô ngồi tù 5 năm, oan nghiệt a oan nghiệt.

Đám người cùng ra ngoài trong tay rối rít cầm khảm đao, tiện tay nhặt lên cái ghế vác trên vai, ngay cả Salsa cũng tinh thần gấp trăm lần, trong tay cầm súng lục, nhìn ba người phía đối diện, nhìn xong Lạc Viêm Hành, dĩ nhiên ánh mắt rơi vào Khâu Hạo Vũ vẫn dựa nghiêng ở dưới tàng cây, quên mất đã từng đau đớn, trong con mắt toát ra vui mừng: "Tiểu Bát!" Kéo tay áo Lộ Băng về phía sau hưng phấn chỉ vào người đàn ông nói: "Là Tiểu Bát, là Tiểu Bát a!"

Không đúng, anh ta tới làm gì? Xong rồi, là nhớ còn thiếu anh ta 1.300 đồng, chị còn chưa phát tiền lương cho cô, hơn nữa kể từ sau khi đi tìm anh ta, chị liền không cho cô tiền xài vặt nữa, làm thế nào? Nhất định là đến đòi nợ, cô không có nhiều tiền như vậy a.

Khâu Hạo Vũ hận không được khâu lại cái miệng của cô gái, cô không ngại mất mặt nhưng anh ta ngại, âm thầm cắn răng, bây giờ muốn giấu giếm cũng không thể rồi, tại sao đám người kia lại đáng ghét như vậy chứ? Trình Thất như vậy, mọi người bên cạnh đều như vậy, không có một người bình thường, đáng dấp linh tinh, không ra gì, còn lên mặt như thế.

Ma Tử nhìn Khâu Hạo Vũ một cái, trực tiếp ngã về phía sau, nếu không phải các anh em lạnh tay lạnh mắt, sợ rằng thật sự ngã xuống luôn rồi, Tiểu, Tiểu, Tiểu. . . . . Tiểu Bát? Salsa nói Tiểu Bát là. . . . . Khâu Hạo Vũ? Thiết hay giả? Khâu Hạo Vũ này là một trong những người sáng lập Long Hồ Hội, Salsa lại có thể chơi trai đứng là anh ta?

Đồng Phương Minh và Lộ Băng cũng trợn mắt hốc mồm, đầu óc rối loạn, hôm nay bị kích thích quá lớn rồi, Lạc Viêm Hành chính là kẻ ngốc mà Chị Thất cứu lúc trước, Salsa chơi trai chính là Khâu Hạo Vũ, ông trời ơi, còn có kích thích nào lớn hơn sao?

Dường như Ông trời nghe được lời của anh ta. . . . .

Ở nơi này, sau mấy phút đấu tranh tư tưởng, lúc này Trình Thất mới phát hiện người đàn ông cũng không có bất kỳ cảm kích nào đối với cô, ngược lại giống như cô làm chuyện tội ác tày trời gì với anh, điều này cô có thể hiểu được, cho dù ai nghe được bị người khác nói xấu ở sau lưng, tâm tình cũng sẽ không tốt, mà cô lại bị người ta bắt tại chỗ, lúc này quần bách không chịu nổi, dĩ nhiên, cô sẽ không biểu lộ ra, như thế sẽ thừa nhận mình làm sai lầm.

Nói xin lỗi là điều tốt nhưng cô không cho là vậy, bởi vì một khi nói xin lỗi, đại biểu cho cô đã sai, hơn nữa nói xin lỗi đối phương sẽ tha thứ cho cô! Nói thật dễ nghe một chút, tha thứ cũng chỉ là nói ngoài miệng, nhưng gút mắc trong lòng không cách nào tiêu trừ, cho nên cô không biết chữ xin lỗi viết như thế nào.

Trong lòng bắt đầu đánh trống, cuối cùng cô biết tại sao người đàn ông này vẫn không xử lý cô, không phải là vì ơn cứu mạng năm đó sao? Lần này thì tốt rồi, kíp nổ còn sót lại bị chính cô châm lửa. . . . . Có thể nói hôm nay, Phi Vân Bang sẽ biến mất trên thế giới, biện pháp duy nhất chính là loại bỏ lòng muốn giết của anh.

Một đại ca xã hội đen đã biết rõ đối phương là một kẻ lường gạt, vẫn còn tin lời của cô sao? Nhưng có lúc cũng có 0,1% cơ hội, nếu đã có 0,1 % cơ hội, tự nhiên cô sẽ không bỏ qua.

Lạc Viêm Hành thấy này giờ cô gái không nói gì, lại nhìn không thấy được biểu hiện của đối phương, dứt khoát quay đầu muốn đi.

Trình Thất làm sao có thể để cho anh đi? Hôm nay không phải anh chết chính là tôi sống, thả anh về tìm một đám người tới diệt cô sao? Vừa nghĩ đến, lập tức kéo cổ tay anh, nhìn bọn thủ hạ một chút, kéo vào trong góc: "Tôi có lời muốn nói!" Con mẹ nó, mất tốt từ lúc nào vậy? Không phải người mù sao? Aiz! Kỳ tích này thật đúng là không thể không tin.

Lạc Viêm đi tới, không kịp phản ứng nên bị cô kéo vào trong một góc, lạnh lùng rút tay về: "Tôi cảm thấy chúng ta không có gì để nói!" Anh tin cô nữa thì thật sự chính là kẻ ngốc, nhưng dường như gặp quý rồi, chân giống như mọc rễ, không cách nào nhấc lên.

Trình Thất thấy anh không hề rời đi, biết chuyện này, con mẹ nó, thật sự còn có cơ hội xoay chuyển, cũng không nói lời nào, trực tiếp vén lên vạt áo, tinh táo nắm bàn tay người đàn ông dán lên bên eo.

"Cô làm gì đấy?" Lạc Viêm Hành không ngờ cô gái gan to như vậy, mặc dù làm ra chuyện cường hiếp người đàn ông nhưng anh tin tưởng, cô không phải là loại cô gái tùy tiện, nhưng đầu ngón tay chạm đến không phải là da thịt mịn màng, mà là vết sẹo lồi đã khép miệng, có lẽ nghĩ đến 17 năm, có lẽ tốt xấu gì cũng đã từng chung đụng hai tháng nên vẫn không thu tay lại ngay, dấu vết kia nhỏ nhỏ không tính là cạm, mảy kiểng từ từ nhú lại: "Chuyện gì xảy ra?"

"Lúc này cũng chỉ vì mặt mũi mới nói những lời kia. . . . ." Trình Thất bắt đầu tiến hành giải thích cho mình.

Lạc Viêm Hành tự nhiên sẽ không tin, dứt khoát cũng lười nghe, tiếp tục hỏi: "Đây là chuyện gì xảy ra?" Vết sẹo dài gần bằng nửa ngón út của anh mà nằm ở nơi bụng, theo độ dày vết khâu thì độ sâu tương đối đáng sợ.

Trình Thất hạ thấp giọng, rất sợ tai vách mạch rừng, ánh mắt vô cùng chân thành: "Vì anh chịu một đao kia!" Mẹ nó, thật gấp gáp, ngay cả chính cô da mặt dày cũng không nhịn được ửng hồng.

Nhưng Lạc Viêm Hành không cảm động, ngược lại đầu đầy vạch đen, kinh ngạc da mặt của cô gái này còn có thể dày đến thế sao? Cũng muốn nghe xem cô nói thế nào.

một cô gái nào đó vuốt lỗ mũi một cái, không sao cả cười nói: "Cũng chỉ là bị thọt một đao thôi, aiz! Hơn nữa cũng do tôi ngu ngốc!" Khuôn mặt tự giễu:

“thật không biết có đáng giá liều mạng không? Lão già đó còn cho rằng tôi giấu trong tay áo, con mẹ nó, tôi lớn như vậy còn chưa ăn bưởi sao, lão già kia cũng đáng hận, một trái bưởi mà thôi, cứ thế cầm dao đuổi theo tôi hai con phố, đe dọa tôi không buông tay sẽ dùng dao, tôi là ai? sẽ bị ông ta hù dọa được sao? Vì một trái bưởi giết người, buồn cười, vì vậy bà cô hung hăng cắn ông ta một hóp, mẹ kiếp!” Quay sang hung hăng nhổ mấy bãi nước bọt trên đất: “thật đúng là con mẹ nó, lão già cho tôi một dao!”

Môi mông lạnh lùng mím lại, trái bưởi? Còn có chuyện như vậy, đây đúng là một trong những loại trái cây anh yêu thích, lúc đó đúng là cô gái này cầm lấy một trái bưởi cho anh, không biết có phải không nhìn thấy được hay không, nhưng thính giác vô cùng bén nhạy, nghe được cô gái tức giận cũng không phải là hư tình giả ý, nhưng ngă một lần khôn hơn một chút, trên gương mặt đẹp trai vẫn viết chữ không tin.

Chẳng những Trình Thất không nói xin lỗi, ngược lại oán trách đủ thứ, buồn cười nhìn người đàn ông hừ lạnh: “Rất thú vị, Lạc Viêm Hành, ban đầu tôi tự lo không xong còn cứu anh. . . anh thì ngược lại, trở về thì đưa tôi vào tù, anh có ý tốt sao? Đây chính là báo đáp ơn cứu mạng hay sao?” Vào trước là chủ, thử là trướng.

“Tôi cần bản cũng không biết là. . . . .” Vừa muốn giải thích, khóe miệng của người đàn ông giật giật, dường như bây giờ người tra hỏi không phải là cô chứ? không cho từ chối đặt câu hỏi: “Veston Armani, đồng hồ đeo tay Patek Philippe, giấy da giá trị xa xỉ, chín tuổi, thật ra cô hiểu rất nhiều!”

Cảm ơn khích lệ, một cô gái nào đó thầm nói trong lòng, dù sao cũng có người cha là Xã hội đen, những thứ xa xỉ phẩm này, cô chỉ thấy qua ở trong bụng mẹ, vội ho một tiếng gạt đầu thừa nhận: “Lúc ấy tôi không biết những thứ đó, nếu không cũng sẽ không bán chỉ 3.000 đồng rồi, xã hội đen tôi, ngay cả đứa bé cũng lừa gạt!”

3.300 đồng, hiện tại ai có thể đi chứng thật? Cũng đã 17 năm trước, lão già kia nói không chừng đã sớm xuống đất rồi.

Hai tay của Lạc Viêm Hành chấp sau lưng, mắt nhìn xuống: “3.000?” cô thật sự cho rằng mới vừa rồi anh không nghe thấy?

Trình Thất buông tay: “Anh thật sự cho rằng là 3.000? Nếu là anh, một tên ăn xin cầm những thứ đồ này muốn bán cho anh. . . anh sẽ cho có 3.000 sao? Vẫn còn là đứa trẻ, nhất định sẽ làm thịt một khoản phải hay không? Tôi cũng đã nói là vì mặt mũi mới nói như vậy, có tin hay không là chuyện của anh, tôi nói tôi ăn thịt cá, lần đó trở về anh có ngửi thấy mùi thịt tanh không? Có không?” Đó là bởi vì súc miệng cộng thêm nhai tôi, những sự thật này cô muốn mang theo xuống mồ, thấy bộ dạng người đàn ông khinh bỉ, tiếp tục nói: “Tôi nói tại sao anh không có lương tâm như vậy? Mỗi lần tôi đói bụng đến bao tử kêu réo nhưng không nở ăn, tất cả đều nhường cho anh. . . anh nói muốn ăn bưởi, ok, tôi liền đi trộm cho anh, nên bị người ta thọt một dao, không muốn để cho anh lo lắng, nên không nói với anh, còn nhớ chứ? Mỗi đêm bụng của tôi réo gọi, mỗi đêm tôi đều lăn qua lộn lại không ngủ được, nói bụng không thoải mái, có nhớ không?”

Trời cao, cũng may trí nhớ của cô thật tốt, nếu không, hôm nay tai kiếp khó tránh khỏi, đúng vậy a, quả thật sau khi ăn trái bưởi, mỗi đêm đều bị tiêu chảy, cũng không phải bị thọt một dao, được rồi, ai kêu có quá lâu chưa từng được ăn đồ tốt? Đột nhiên một ngày, thấy cái gì chưa từng ăn đều nhét vào trong bụng, làm cho mỗi đêm bụng cũng sẽ réo gọi như vậy, réo gọi không ngừng. . . . . Trọng tâm câu chuyện đã đi quá xa, hơn nữa chuyện này có thật.

Quả nhiên, chân mày người đàn ông hơi giãn ra, vẫn nhìn chằm chằm vào một điểm không di động, trên khuôn mặt có vẻ xúc động: “Cô cảm thấy tôi sẽ tin có sao?” Rõ ràng chính là người vì lợi ích của mình.

"Anh tin hay không hiện tại tôi không có hứng thú để biết!" Trình Thất đối khách làm chủ, vô cùng để ý nhìn chằm chằm người đàn ông, cao giọng nói: "Tôi chỉ xem đó là một giấc mộng, không mong anh có bất kỳ báo đáp, nhưng nó không phải là mộng, Lạc Viêm Hành, hiện tại tôi muốn biết tại sao anh muốn làm cho bang hội của tôi thành ra như vậy? Làm người không thể như vậy chứ? Mặc kệ nói thế nào, năm đó nếu không phải là tôi, anh đã sớm chết ở đầu đường rồi, nếu không phải tôi cộng anh đi tìm bác sĩ, anh sẽ có ngày hôm nay sao? Còn nghĩ chắc chắn sẽ có một ngày anh sẽ báo đáp cho tôi, mặc dù vẫn chưa từng xuất hiện, nhưng trong lòng cũng không cảm thấy ủy khuất đúng không? 3.000 đồng, mẹ nó, toàn bộ xem bệnh cho anh hết rồi, muốn ăn thịt bò bít tết, cũng không xem thịt bò đắt tới cỡ nào, ăn một phần thịt bò bít tết bao nhiêu tiền, không mua cho thì muốn đi kiện tôi. . . tôi nợ anh sao? Tôi dốc hết tâm huyết để dành tiền ba năm, ăn mặc tiết kiệm, anh lại la hét, một phần thịt bò bít tết mất hết nửa năm tâm huyết của tôi, gọi đầu phải dùng shampoo, tắm phải xà bông thơm, không ngủ giường thì không ngủ được, còn nữa, mặc dù tôi mới chín tuổi nhưng tôi cũng là bé gái, tôi còn phải tắm cho anh, tôi tắm cho anh tôi không biết xấu hổ sao? Cái nên nhìn hay không nên nhìn, con mẹ nó cũng đã nhìn rồi, tôi có sợ đau mất hột mà không tắm cho anh, tôi tắm cho anh tôi không biết xấu hổ sao? Anh biết mình rất khó phục vụ không? Còn phải kể chuyện cho anh nghe, không kể cũng muốn đi kiện, trước kia tôi có đi học sao? Biết kể chuyện xưa sao? Vì kể chuyện xưa cho anh nghe, phải tốn tiền đi học, những thứ này anh biết không?"

Nã đạn pháo liên hồi, dường như cô mới là người thật sự bị ủy khuất.

Lạc Viêm Hành hơi xấu hổ: "Lúc đó tôi không biết có cô ở bên trong. . . . ." Còn chưa nói xong, liền bị nghẹn.

"Thôi đi, nhiều bang phái như vậy, có mấy người tên Trình Thất sao?" Có quý mới tin anh.

Một tên đàn ông nào đó phát hiện hiểu lầm này có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch, cũng không cần giải thích nhiều, chuyển đề tài nói: "Lúc đó tại sao không có sự đồng ý của tôi đã báo cho bọn họ?" Có biết một khi trở về thì sẽ người sẽ rơi vào hiểm cảnh hay không? Nếu không có Hạo Vũ trợ giúp, nghĩ ra biện pháp ra nước ngoài học, sợ rằng đã sớm bị hại chết.

Trình Thất không thể làm gì thờ dài: "Không phải là tôi muốn đuổi anh đi, Lạc Viêm Hành, tôi là kẻ ăn xin, kẻ ăn xin anh hiểu không? Ăn bữa có bữa không, đúng vậy, lúc đầu tôi nhìn thấy dáng vẻ của anh bị đói quả thật rất hà hê, nhưng ở chung lâu ngày, tôi phát hiện mình càng ngày càng tham luyến loại cảm giác đó, không còn một mình, chưa bao giờ có người chịu nghiêm túc lắng nghe những chuyện hư hỏng của tôi, chỉ có anh mới chịu nghe tôi nói, xem tôi như người, sáu tuổi đã bắt đầu lang thang, những chuyện ngọt bùi cay đắng tôi không hy vọng anh hiểu, tôi cũng biết rõ anh chết cũng không chịu đi là bởi vì cảm thấy cuộc sống kia chơi rất vui, anh chỉ biết nghĩ cho chính anh, chờ anh chơi đã sẽ rời đi, nhưng đối với một đứa bé từ nhỏ không có cha mẹ như tôi mà nói, sợ nhất chính là tình cảm chia lìa, đây chính là nguyên nhân vì sao tôi xem trọng các anh em ở bên cạnh tôi, nếu như lựa chọn ở chung

một chỗ, sẽ phải vĩnh viễn ở chung một chỗ, không có bản lãnh. . . . . ở chung vĩnh viễn, cũng không cần đến gần tôi!"

Không nhận được đưa tay lau lệ, mỗi lần nhớ tới cha mẹ rồi đi cũng sẽ đau lòng, mặc dù ngoài miệng không nói nhưng trong lòng luôn oán hận, không thể cùng với cô lớn lên, tại sao lại muốn sinh ra cô? Dĩ nhiên, đây cũng chính là nguyên nhân cô vẫn đuổi Lạc Viêm Hành đi, thật không phải bởi vì anh chỉ biết ăn cơm trắng mà ghét bỏ, cũng sẽ không thu nhận Salsa, ban đầu cũng không biết Salsa biết bắn súng.

Anh và cô là người của hai thế giới, tự nhiên sẽ không có cơ hội xây dựng tình cảm, đã từng là như vậy, hôm nay cũng thế, kẻ địch và bạn bè, cô sẽ chọn kẻ địch, cùng loại người này làm bạn bè, đơn giản đúng là tìm kích thích, không phải cô tự hạ thấp giá trị con người của mình, nhìn người ta, bề ngoài hơn người, học hành tử tế, nói năng không tầm thường, mà còn đứng đầu một bang hội lớn, rửa đen chính là rửa đen, vĩnh viễn chỉ có thể đứng lại trên bờ, nếu muốn cùng rửa biển tiếp xúc gần gũi, cái giá phải trả chính là chết chìm.

Như thiếu thân lao đầu vào lửa.

Một chút thương cảm làm cho Lạc Viêm Hành lần nữa mê mang, nghe âm thanh của đối phương rất khàn khàn, đó không phải là giả vờ, ả, nếu sự thật như cô nói tất nhiên là tốt, nhưng nếu vẫn nói dối liên thiên, như vậy khẳng định anh là kẻ ngốc.

Sau khi thấy người đàn ông dường như không phòng bị, một cô gái nào đó tiếp tục hút hút lỗ mũi giữa đầu nhìn trời: "Có lẽ vẫn muốn cùng anh ở chung, quen cô độc cũng muốn có một người bạn thuộc về mình, nhưng anh và tôi không phải là người cùng một thế giới, anh chỉ cảm thấy chơi như vậy rất vui mà thôi, tôi sợ thật sự có một ngày sẽ không thể rời bỏ anh, cho nên mới đi tìm người nhà của anh, có câu nói đau dài không bằng đau ngắn, ngày ấy anh đi, tôi phát hiện không nỡ bỏ, một đêm kia khóc thật lâu, anh quên sao? Lúc tiễn đưa anh đi, tôi cũng khóc thật lâu!" Được rồi, đó là bởi vì cuối cùng cũng tổng được tên ôn thần đi, rơi xuống nước mất vui về.

Lạc Viêm Hành lại tin, anh không cảm thấy một đứa bé chỉ chín tuổi sẽ không có tâm cơ nặng như vậy, sẽ không có kỹ thuật diễn xuất tốt như vậy, dựa vào cảm giác tìm được vị trí cô gái ngay mặt, nâng lên bàn tay vuốt ve mặt của đối phương, nhẹ nhàng va chạm, đầu ngón tay run rẩy, cũng có thể do đau buồn, từ sau khi bị mù, Trình Thất là cô gái duy nhất anh quen thuộc, ngay cả em gái cũng chưa từng chạm qua, cho nên trong trí nhớ khắc sâu khuôn mặt cô gái này.

Dùng bản lĩnh lớn nhất của cuộc đời, căn cứ chiều cao nhắm ngay tròng mắt đối phương, rất muốn nói cho cô biết, thật ra anh đã từng như vậy nhưng anh không thể, nếu như cô gái này đang đối gạt anh, căn cứ vào mức độ cô căm hận anh, chắc chắn sẽ không dễ dàng tin, như vậy cố gắng nhiều năm cũng sẽ uổng phí, đừng nói là Hội Trưởng, cho dù là lãnh đạo nhỏ sợ rằng cũng sẽ không có người tin dùng, cái loại cuộc sống của người mù bình thường, anh vĩnh viễn cũng không thể nào tiếp nhận được.

Tay dắt một con chó, tay cầm gậy, một mình, một phòng, không còn các anh em, có lẽ ngay cả A Nhiễm cũng sẽ bị đưa vào vườn thú, Hạo Vũ sẽ rút xuống ngàn trượng, đáng sợ hơn đặc tội với kẻ thù nhiều không kể xiết, mình chết cũng xem như xong, ngay cả Hạo Vũ, đứa con trai duy nhất của cậu cũng vậy, đứa em gái đại nạn không chết, bởi vì quan hệ với mình mới được gả cho người chồng thật tốt, nếu như mình ngã xuống, người kia còn có thể yêu cô sao? Đủ loại nguyên nhân làm cho anh không dám dễ dàng đánh cược.

Mặc dù gặp lại lần nữa, cũng không mong đợi tất cả tốt đẹp, vốn là người anh tin tưởng, nhưng hôm nay cũng phải phòng bị, thật sự trừ Hạo Vũ, không thể tin tưởng bất cứ ai sao?

Dường như Trình Thất cố gắng đè nén mới không vờn tay đẩy ra bàn tay dính vào trên mặt cô, không phải nhìn là được sao? Còn sờ sờ cái gì? Khi còn bé coi như không tính, không hiểu cái gì gọi nam nữ khác nhau? Ban ngày ban mặt, không biết xấu hổ sao? Hơn nữa sờ thì sờ đi, run cái gì?

"Khụ, sờ đủ. . . . . Đây!" Bất ngờ bị ôm trọn vào lòng, khiến cho một cô gái nào đó bị đè đầu, uống lộn thuốc sao? Cho dù có 0,1% khả năng, cũng không nên tin tưởng triệt để như thế chứ?

Lạc Viêm Hành sắp sửa vùi mặt vào hõm vai cô gái, xa cách gặp lại đã sớm muốn làm như vậy rồi, tại sao thân thể nhỏ nhắn như vậy? Gầy như vậy? Ở trong tù nhất định rất khổ sở phải không? Đúng vậy, không khổ sở, ai sẽ kháng cự khi bị bắt?

Trình Thất không muốn suy nghĩ nữa, bị ôm ước chừng sau hai phút, bắt đầu cảm thấy không được tự nhiên, bên cạnh có nhiều đàn ông nhưng chưa bao giờ ôm ấp áp như vậy, ngoại trừ cha, đây là lần đầu bị người ta vào trong ngực, cảm giác cũng không tệ lắm, thật ấm áp, bả vai rất rộng rãi, rất an toàn, làm cho người ta không nhận được muốn đưa tay ra vòng chắt hông của anh. . . . . Càng nghĩ như vậy thì càng kháng cự: "Lạc Viêm Hành, anh. . . . . Anh đang làm gì?"

Nếu cảm ơn cô thì nên sớm nói lòng tay, đáng chết, rốt cuộc anh đang làm gì? Chẳng lẽ khóc sao? Nhưng trên cổ không hề có nước ẩm chảy xuống? Thật là muốn điên rồi, cũng đừng nói ra lời gì dọa người nha.

Người đàn ông nhẹ nhàng buông tay ra, giương môi cười nói: "Không phải hi vọng tôi báo đáp cho cô sao? Muốn báo đáp thế nào?"

A! Nói thật là hào phóng, hay là hứa suông? Bộ dạng muốn bao nhiêu tiền cũng cung cấp, đúng vậy, cô chưa biết làm thế nào, cảm thấy người đàn ông này muốn dùng tiền đuổi đi, mà cô, theo lý thuyết sẽ muốn dùng 'công phu sư tử ngoạm', sau đó mang theo các anh em đi Quốc Hào ăn mừng một phen, nhưng không biết vì sao trong ngực dường như có một luồng khí nặng nề ép tới thở cũng khó khăn, giống như cười nhạo thốt ra: "Dứt khoát lấy thân báo đáp được không?"

Nói xong cũng hối hận, đây không phải là bê đá tự đập vào chân của mình sao? Ngay cả loại người cặn bã như Mạc Trung Hiền cũng không chịu, một người đàn ông xuất sắc như vậy, làm sao sẽ. . . . .

Quả thực, Lạc Viêm Hành im lặng, hai nắm tay ở phía sau lưng khê buộc chặt.

Cứ nói đi, dù sao sẽ không hy vọng báo đáp gì, chưa nói đã thất vọng, hơn nữa giả bộ cái gì? Cô không phải là một cô gái sao? Thật đúng là người kỳ quái, bất kỳ người đàn ông nào gặp phải cô gái tò tính cũng sẽ có phản ứng chứ? Anh thì ngược lại, thái độ vẫn cao ngạo, giống như một ông vua: "Chỉ đùa một chút thôi, anh đó, không biết hài hước chút nào, yên tâm, tôi đã có người trong lòng, anh cũng không phải là món ăn của tôi!" Mặc cở chết người, cuối cùng còn phải tìm cho mình lối thoát.

"A! Mạc Trung Hiền sao?" Lạc Viêm Hành chê cười.

"Thái độ của anh như vậy là sao? Xem thường tôi? Tại sao tôi phải thích loại người cặn bã đó? Lạc Viêm Hành, tôi đột nhiên phát hiện anh vô cùng . . . ."
." Làm người ta ghét, không kiên nhẫn nói: "Quên đi, anh thích nghĩ sao thì nghĩ, tóm lại nếu chúng ta có thể gặp lại nữa lần, chúng tôi có duyên, như vậy đi, tôi không cầu báo đáp gì, vẫn là câu nói kia, anh đi đường Dương Quan của anh, tôi đi cầu Độc Mộc của tôi, không can thiệp chuyện của nhau, như thế nào?"

Sắp tới không có Long Hồ chen ép, Phi Vân Bang sẽ nổi bật!

Một người đàn ông nào đó càng nắm chặt hai quả đấm, lắc đầu một cái: "Xem ra trí nhớ của Trình bang chủ cũng không tốt, tôi cũng đã nói, sẽ không dễ dàng tha thứ cho những bang phái không phục tùng, Trình Thất, hôm nay an toàn của tất cả người bang hội đều giao cho Long Hồ Hội đi, đương nhiên tôi sẽ không cho cô cơ hội phá vỡ phần an bình này, tôi làm sao để cho cô chịu ủy khuất?"

"Phi Vân Bang đối với tôi mà nói có ý nghĩa hết sức quan trọng, bao gồm tâm huyết trọn đời của cha tôi, tôi tuyệt đối không thể để cho nó biến thành một đường, trừ phi tôi chết!" Có phải là người hay không? còn nói báo đáp cái gì, ngay cả một chút yêu cầu này cũng từ chối, căn bản không có thành ý? Hơn nữa, cô có nói muốn phá hư an bình của anh sao?

Động một cái xem cô như con chuột sao? Đối phương cũng không có một chút dao động, biết nói nữa cũng như không, sẽ chậm ngòi nổ một lần nữa, dứt khoát quay đầu nói: "Chuyện năm đó xem như là một giấc mộng đi, tôi cũng đã sớm quên rồi, tạm biệt!"

Nếu không phải sợ sự việc đã bại lộ, nhất định lòng gặt cho anh tán gia bại sản, ngay cả khi anh phát hiện người bắt cóc anh đêm đó là cô cũng không lo lắng sẽ bị báo thù, cảm giác thật thoải mái.

"Là cảnh sát đó sao?" Lạc Viêm Hành đột ngột hỏi, lắng nghe phản ứng của cô gái.

Trình Thất không chút nghĩ ngợi, lạnh lùng quay đầu lại nhìn người đàn ông cảnh cáo nói: "Lạc Viêm Hành, mặc kệ chúng ta có ân oán gì cũng không có liên quan đến anh ta, nếu như anh dám bắt anh ta để uy hiếp tôi, tuyệt đối sẽ không để cho anh tốt hơn!" Đang êm đẹp, tại sao lại chuyển lên người Kỳ Dịch? Người ta có chọc giận anh sao? Mẹ nó, chẳng lẽ anh thật sự dùng Kỳ Dịch để đầu tôm lãnh địa của cô chứ?

Lạc Viêm Hành không giận ngược lại cười, chỉ là nụ cười làm cho người ta hơi rợn cả tóc gáy mà thôi: "Quả nhiên là anh ta, không tệ, rất xứng đôi, thời gian không còn sớm, Trình bang chủ nghỉ ngơi sớm đi!" Nói xong mặt sa sầm sải bước băng qua con đường nhỏ.

Trình Thất thấy đối phương không có ý tứ muốn gây phiền toái, tự nhiên khuôn mặt tươi cười chào tạm biệt, vẫy tay nói: "Ngài đi thông thả!"

Cho đến khi bóng dáng người đàn ông biến mất ở trong màn đêm mới nghỉ ngơi đi về phía bọn thủ hạ, rốt cuộc là kỳ quái ở chỗ nào?

‘Trình bang chủ nghỉ ngơi sớm đi!’

Nghỉ ngơi, tên lưu manh này lại nguyên rủa cô, đáng ghét, xúi quẩy, ra cửa quên thắp hương, anh chờ đó, xem người nào xuống mồ trước, tại sao có người có thể thất đức như vậy?

Càng ngày càng hối hận, lúc đầu không mua bao thuốc chuột cho anh ăn.

"Đi như vậy sao?"

Đông Phương Minh không hiểu nhìn về phía Trình Thất, điều này dường như không giống tính cách của Lạc Viêm Hành a? Nhưng lúc gần đi nét mặt của đối phương cũng không khát máu, mặc dù nhìn rất không tốt nhưng tối nay chắc chắn bình an, cái miệng của Chị Thất thật tuyệt.

Trình Thất xoa xoa huyệt Thái Dương đau nhói, gật đầu một cái: "Không sao rồi, trở về nghỉ ngơi thật tốt đi!"

"Ừ, ngày mai có thể sẽ rất bận, ba cửa hàng rượu thuốc lá ở khu vực phía Đông và phía Nam thành phố đã chuẩn bị xong, một ở trong nội thành, dự kiến nửa tháng sau sẽ khai trương!" Đông Phương Minh tỉ mỉ báo cáo, sau đó chỉ vào trong viện nói: "Phải rời bỏ nơi này sao?"

Ma Tử nhắc tay đồng ý: "Chị Thất, tôi cảm thấy nơi này không phải vùng đất có thể ở lâu dài, không có cách nào bố trí các biện pháp đề phòng, bất cứ lúc nào cũng có thể bị nghe trộm, nếu như hiện tại bang hội có đầy đủ thực lực, vậy có thể mở rộng, tôi đã đi xem một tòa biệt thự ở khu vực phía Bắc, xung quanh còn có rất nhiều tòa nhà thông nhau, biệt thự làm nơi ở của chị và nơi hội họp chính của bang hội, các tòa nhà để dùng cho mọi người ở!" Nhà cửa thì không thể chạy mất được, hôm nay cộng thêm 20 triệu của Mạc Trung Hiền, các anh chị em cũng đồng ý lấy ra phần tiền lương của mình để mua nhà, có thể suy tính dọn nhà.

Nơi này vô cùng cũ nát vào mùa hè rất khó vượt qua.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49: Đứa bé đã mất

Trình Thất nghe vậy nhìn về phía khu nhà tập thể ngoài trời, chưa bao giờ nói chuyện với ông lão lưng còng đẩy than đá sống ở đây, chỉ có cây ngô đồng tươi tốt, một khu nhà không có cửa lớn, những căn hộ chung cư đã cũ kỹ, đúng vậy, trước sau vẫn là của người khác, ngay cả cô muốn tiến hành sửa chữa lại chỗ này cũng phải có sự đồng ý của người chủ, còn không bằng mình có một ngôi nhà riêng.

"Tôi không có ý kiến, các người xem mà làm đi!"

Lộ Băng gật đầu cười bí ẩn nhìn về phía Salsa: "Chị Thất, có chuyện sợ rằng không thể không nói!"

Ma Tử cũng cười vô cùng kì quái ôm chầm Salsa: "Đúng vậy, có thể thú vị!"

Trình Thất nhìn thấy tất cả mọi người rất kỳ quái nhìn chằm chằm Salsa, nhú lông mày: "Salsa lại gây họa?"

Cô gái nhỏ này, tại sao lại không để cho người ta yên tâm vậy?

Salsa dựng tóc gáy, cô có sao? Không có chứ? Dĩ nhiên, Tiểu Bát không có đuổi theo cô đòi tiền, tâm tình cũng không tệ lắm.

"Salsa, em xác định người đàn ông mới vừa rồi là Tiểu Bát?" Đông Phương Minh vẫn không muốn tin tưởng sự thật này.

Tiểu Bát? Vừa nhắc tới cái tên này, sắc mặt của Trình Thất hết sức khó coi, rất chán ghét, người đàn ông mới vừa rồi? Ngoại trừ Lạc Viêm Hành. . . . . nghi ngờ nhìn về phía Salsa, Khâu. . . . . Khâu Hạo Vũ? My god, Salsa tìm trai bao là Khâu Hạo Vũ?

Salsa nháy nháy mắt to, gật đầu một cái: "Salsa không biết nói dối đâu!"

"Hả!"

Trình Thất hít mạnh một hơi lạnh: "Thật hay giả?" Đây là Khâu Hạo Vũ, Khâu Hạo Vũ, tay chân thân thiết của Lạc Viêm Hành trong Long Hồ, hôm nay nhìn Lạc Viêm Hành chỉ mang theo một mình anh ta biết rồi, địa vị vượt khỏi Hàn Dục và Bạch Diệp Thành: "Không thể chứ?"

"Tôi cũng cảm thấy không thể, cho dù Khâu Hạo Vũ như thế nào đi nữa cũng không trở thành nghèo túng đến nỗi đi làm trai bao!" Ma Tử lắc đầu một cái.

Đông Phương Minh lại không cho là như vậy: "Các người nghĩ đi, người nào phát hiện trước đám người Đại Tam vận chuyển súng ống đạn dược? Là Long Hồ Hội, hơn nữa Khâu Hạo Vũ có nằm vùng trong Câu Lạc Bộ một thời gian, cho nên cũng không phải là không thể!" Kỳ quái là Khâu Hạo Vũ chỉ đùa mà lại làm thật, đối tượng lại là Salsa.

Trình Thất đột nhiên cảm thấy Salsa nhạt được một tiện nghi lớn, bởi vì mới vừa rồi sắc mặt của Khâu Hạo Vũ xanh mét vì Salsa cường hiếp anh ta, nhưng cô nhớ rõ rằng, lúc Salsa tắm, vết thương chẳng chặt, nói cách khác người thực sự bị hại là Salsa, vậy người đàn ông kia tức cái gì? Bọn họ còn chưa có đi tìm anh ta tính sổ.

Quả thật có nghĩ tới sau khi biết ai là Tiểu Bát, trực tiếp đem tên trai bao chặt làm năm khúc mà bây giờ lại không thể, bọn người Khâu Hạo Vũ không chọc nổi, cho nên chỉ có thể tạm thời im hơi lặng tiếng, nhưng vấn đề không ở chỗ này, vấn đề là người đàn ông kia tức cái gì?

Không phải vì biết đầu óc của Salsa chậm phát triển cho nên cảm thấy cô gái như vậy rất không xứng? Con bà nó, hung hăng nhìn chằm chằm cô em gái vẫn còn cười: "Chị cảnh cáo em, từ nay về sau cách xa này người đàn ông một chút biết không? Vĩnh viễn cũng không được gặp!"

Salsa không sao cả gật đầu, so với Tiểu Bát, dĩ nhiên chị quan trọng nhất: "Không gặp!" Có lẽ người bên cạnh đều xem cô như bảo bối nâng niu trong lòng bàn tay, không chịu ủy khuất gì, cho nên đột nhiên nhìn thấy có người đối với cô không tốt thì hy vọng đối phương cũng đối tốt với cô, cô muốn nói cho anh ta biết cô là đứa bé ngoan, thật hiểu chuyện.

Nếu chị nói không cho gặp vậy thì không gặp, nhưng chị cũng đã nói, thiếu người khác thì phải trả lại là nguyên tắc làm người, cười nói: "Chị, có thể cho em 1.000 đồng không?" Trả lại cho anh ta, từ nay về sau không gặp nữa.

Trình Thất không muốn cho tiền: "Em muốn nhiều tiền như vậy để làm gì?" 1.000 đồng đối với cô mà nói, không đáng chút nào nhưng đối với Salsa mà nói, cũng không phải là số tiền nhỏ.

Hơn nữa, ăn mặc không lo, muốn ăn vật món nào cũng sẽ trực tiếp mở miệng, chưa từng keo kiệt, rất ít mở miệng xin nhiều tiền như vậy.

Ma Tử thấy Salsa muốn giải thích cũng không đành lòng: "Chị Thất, cô ấy cũng không còn nhỏ, phải cho cô ấy một chút không gian riêng chứ?" Nếu canh chừng như vậy, thật sự không phải chuyện tốt.

"Vậy sao cô không trực tiếp cho con bé?" Trình Thất trợn mắt nhìn sang, lần trước cho Salsa nhiều tiền xài vật như vậy, mới xuất hiện một Tiểu Bát.

"Không phải tôi sợ cô ấy đi làm việc ngốc sao?" Đến lúc đó các người vẫn không thể lấy tôi khai đao sao? Nhưng Chị Thất thì không giống, không ai trách móc chị.

Salsa ỳm khuất cúi đầu, cô lập nhiều công lao to lớn như vậy, một chút tiền này cũng không cho sao? Lại không dám nói là cho Tiểu Bát, chị ghét anh ta như vậy, chắc chắn sẽ không đồng ý, cô không muốn thiếu tiền người nọ.

Trình Thất thấy cô gái gần như muốn khóc, vẫn có chút mềm lòng, móc bóp ra ném qua hai ngàn: "Đừng như lần trước nữa!" Quên đi, hai ngàn mà thôi, xã hội hiện nay rất đắt đỏ, có thể mua được cái gì? Một chiếc váy xinh đẹp, vài món mỹ phẩm cũng có thể hơn một ngàn rồi, chắc là con nhóc yêu lần đầu tiên, muốn trang điểm cho mình.

Salsa hưng phấn nhận lấy tiền: "Biết rồi!"

Sự thật chứng minh Trình Thất lo lắng là chính xác, vừa rạng sáng ngày thứ hai, Salsa liền thừa dịp mọi người đều đang bận rộn thì lén lút đi ra khỏi chung cư, chạy thẳng tới Câu Lạc Bộ xử nữ.

Giống như Trời cao cố ý sắp xếp, hôm nay vừa vận Khâu Hạo Vũ được phái tới khắc phục hậu quả thu mua tất cả sản nghiệp của Lam Bang, sau khi xử lý xong tất cả mọi chuyện, lái xe vọt ra khỏi nhà xe, khi thấy trước cửa đang đứng một người quen thì không khỏi thà chậm tốc độ.

Hôm nay thời tiết cũng không phải làm người ta hải lòng, ngược lại không khí ngọt ngào nể, mây đen kéo đầy trời, khiến cả vùng đất một mảnh mờ mịt, gió thổi trắng cánh lá tươi tốt bên cạnh Sasla kêu vang, mà cô gái mặc áo đầm trắng tinh, phối hợp đôi giày trắng tinh thật nổi bật.

Người đi tới đi lui, một mình đứng đó, mái tóc đen hơi xoắn đến dài eo tung bay theo gió, người đi đường cũng không khỏi rớt rít quay đầu lại, nụ cười ngây thơ trên khóe miệng, như không dính chút khói bụi trần gian, thật giống như không buồn không lo, không hiểu thế gian hiểm ác, hiền lành thánh khiết như thiên sứ.

Nếu như không phải anh ta đã biết bộ mặt thật của cô, sợ rằng lúc này chắc chắn bởi vì hình ảnh tuyệt đẹp này mà trầm luân. . . . .

Trong lòng của anh ta đen tối, mặc dù đôi tay không có dính đầy máu tươi, nhưng ở sau lưng dẫn đường cho Lạc Viêm Hành giết bao nhiêu người? Hại bao nhiêu kẻ vô tội? Đụng phải loại thuần khiết, tự nhiên sẽ muốn đi tìm kiếm một chút an ủi, mà quý thường thường muốn cô gái là thiên sứ, bởi vì đó là thứ mà anh ta vĩnh viễn không thể có được.

Thứ không có được luôn tốt đẹp nhất.

Tuyệt đẹp, gặp quý mới có thể nghĩ như vậy, đột nhiên có cảm giác muốn đi xé ra mặt nạ giả nhân giả nghĩa của cô, không đi làm nhục một phen, thì không bỏ qua, khóe miệng tà nịnh cong lên, mở cửa xe.

"Đang đợi tôi?"

"Mau nhìn mau nhìn, trai đẹp!"

"Ồi rất đẹp!"

Các cô gái đi ngang qua rồi rít đỏ mặt nói nhỏ, nhưng dường như cây đã có chủ, cười lên nhìn kỹ lại, cô gái đáng yêu kia nhất định là người yêu của anh chứ? Đáng đáp thật là xinh đẹp, làm người ta ganh tỵ, ngoại trừ ghen tỵ, nghĩ thầm trai tài gái sắc chính là như thế sao?

Theo bản năng Salsa quay đầu lại, nhìn thấy Tiểu Bát, nhất thời nở nụ cười ngây thơ sáng lạn.

Có câu nói, mỹ nhân quay đầu mỉm cười trăm vẻ đẹp, lời này không giả, Khâu Hạo Vũ gạt mình, trong một giây, quên mất nhịp tim đập thế nào, toàn bộ thế giới cũng chỉ còn lại nụ cười sáng lạn của cô gái, cả đời chưa từng thấy qua tốt đẹp, nhưng vừa nghĩ tới tối hôm qua thiên sứ này đang nằm ở trong ngực một người đàn ông khác ngủ say, chợt lắc đầu.

"Tiểu Bát? Anh thật sự ở nơi này?" Salsa hưng phấn xách theo túi xách tiến lên, cái này hỏi mượn của chị Tiểu Lan, ngay cả chiếc váy cũng vậy, cô cũng không biết tại sao hôm nay muốn ăn mặc như vậy, có lẽ cũng bởi vì muốn xóa bỏ bất mãn trong lòng Tiểu Bát sao?

Hôm nay Tiểu Bát rất đẹp trai a, tây trang nghiêm chỉnh, đeo caravat, trước ngực giắt một cây bút ngòi vàng, đầu chia ba bảy, nhìn thật kỹ, là loại trai đẹp mà chị Ma Từ thích nhất, hơn nữa. . . . . Anh ta đang cười với cô a, thật là hiếm thấy, còn tưởng rằng khuôn mặt sẽ sa sầm như lần trước, thật là đáng sợ.

Khâu Hạo Vũ hơi mỉm môi, tiếp tục cười nói: "Đúng vậy, đi nơi khác nói chuyện!" Giống như rất sợ bị người bắt gặp, kéo cổ tay bé nhỏ của cô đi vào trong xe.

Sau một lúc, vừa nhìn đèn đỏ phía trước, vừa hỏi: "Tìm tôi có chuyện gì?" Không hề nhìn lâu nữa, bề ngoài quả thật làm người ta mất hồn, nhưng tâm hồn dơ bẩn, thật không dám khen tặng.

Có lẽ anh ta đoán được mục đích của đối phương tìm anh ta, nhất định là hôm qua biết anh ta chính là Khâu Hạo Vũ, cho nên muốn tiến gần. Tiền là một

thứ tốt, có thể làm cho không thể trở thành có thể, tự giấu cười một tiếng, đôi phương muốn tìm chính là Khâu Hạo Vũ mà không phải là Tiểu Bát.

Salsa vội vàng cúi đầu móc ra trong túi xách da, rút ra 1.300 đồng đưa tới: "Tôi tới trả lại tiền cho anh, thật xin lỗi đã kéo dài như vậy, chị quản lý tiền rất chặt, hi vọng anh không để ý, tôi nói sẽ trả thì nhất định sẽ trả!" Đây là vô cùng khó khăn mới lấy được đây.

Khâu Hạo Vũ cố nín nhịn liếc mắt một cái, không sao cả nhận lấy, nếu thật lòng muốn trả lại tiền, tại sao không trả lại sớm? Có phải sau khi biết anh ta là Khâu Hạo Vũ cho nên mới làm như vậy? Quản lý chặt? 1.325 đồng đây? 1.300 không lấy được? Nói dối như vậy cô cũng nói ra được, đức hạnh giống hệt Trình Thất.

"Cố ý đến trả tôi tiền?" Biết rõ có phải hay không như thế, nhưng vẫn là không nhìn được hỏi thêm một câu, tiện tay đem tiền ném tới chỗ ngồi phía sau, dường như chuyện này với anh ta mà nói là con số tầm thường cỡ nào.

Salsa có chút đau lòng, bởi vì hơn mười tờ tiền giấy màu đỏ bị ném ngổn ngang, dĩ nhiên, tiền của người ta, người ta muốn làm thế nào cô không nên để ý tới: "Đúng vậy!"

Đối mặt với trai đẹp không có một chút ngượng ngùng, đừng nói gì đến mặt hồng tím đập rồi, nhìn các dãy cửa hàng lùi lại phía sau, thật xinh đẹp. Khâu Hạo Vũ lắc đầu một cái, lúc đang chuẩn bị tìm một chỗ nào đó để cho cô gái xuống xe. . . . .

Salsa chột cau mày, sau đó nhanh chóng đưa tay che miệng lại khoa trương nói: "Muốn nôn. . . . . Mau. . . . . Dừng lại. . . . . muốn nôn. . . . . !" Tại sao lại muốn nôn vậy ? Hai ngày nay làm sao thế?

Rất sợ xe ô tô yêu thích bị dơ bẩn, người đàn ông vội vàng đạp thắng xe, chán ghét nói: "Mau đi xuống!"

Cô gái nhếch nhác vọt tới bên bồn hoa nôn như điên, không kiềm chế được, hận không được phun ra cả ruột.

Khâu Hạo Vũ liếm liếm khóe môi, liếc một chút cô gái nào đó lúc này không có hình tượng nào, gặp quỷ mới có thể cảm thấy giống như tiền nữ, vừa muốn trực tiếp hất bụi chạy đi, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, ngay người nhìn về phía bồn hoa, nếu như một chút kiến thức phổ thông cũng không biết, như vậy anh ta thật sự là kẻ ngốc điển hình rồi.

Bình thường, phụ nữ mang thai sau hai tháng sẽ xuất hiện tình trạng như thế, vô duyên vô cớ sẽ muốn nôn, dĩ nhiên, cũng không ngoài gần hai tháng, mặc dù cô gái này một ngày không gặp đàn ông sẽ không chịu nổi cô đơn, nhưng chẳng may xảy ra chuyện gì thì sao, lúc đó anh ta nghĩ cô là một cô gái nhỏ, nếu thực sự là của anh ta thì phiền toái rồi.

30 người, có một đứa bé tự nhiên vui vẻ, có người nói nghiệp nha, nhưng phải xem là ai sinh, không phải anh ta là người cổ hủ, không theo được kịp thay đổi của thời đại, hứa hôn sẵn gì đó chỉ là chuyện cười, anh ta cũng không muốn đứa bé của mình sinh ra không có mẹ, càng không hy vọng người đòi cho rằng đứa bé do người mẹ phóng đấng sinh ra.

Cho đến khi cô gái lên xe mới dừng lại suy nghĩ.

Salsa lau tay lung tung, hai mắt đờn nước, vẫn cười nói: "Có thể gần đây ăn đồ không tốt, không tức giận chứ?" Mới vừa rồi lúc đuổi cô xuống xe, giống như rất không hài lòng.

Khâu Hạo Vũ lắc đầu một cái: "Dĩ nhiên là không!" Suy nghĩ một chút, nở nụ cười thân thiện: "Nhất định là cô đã ngã bệnh, tôi đưa cô đi bệnh viện!"

"Thật ra không. . . . . Được rồi!" Thật ra Tiểu Bát cũng không phải là người xấu như vậy nha, còn biết đau lòng, đột nhiên phát hiện chán ghét trước kia chột biến mất, thật ra Tiểu Bát là người tốt, cô tin về sau ngoài trừ các anh chị, cô sẽ có thêm một người bạn bên ngoài, cô cũng có thể có bạn bè.

Hừ, rõ ràng muốn cùng anh ta chung đụng nhiều hơn, chỉ là ăn đồ không tốt, phải đi tới bệnh viện sao? Khâu Hạo Vũ cũng không vạch trần.

Bên trong bệnh viện tư nhân hạng sang của một nhà nào đó, Salsa ngoan ngoãn ngồi trên sofa chờ đợi người đàn ông quay lại, nhìn Tiểu Bát đang nói gì đó với bác sĩ ở bên kia, nhất định là lo lắng bụng của cô, càng nghĩ càng mở cờ trong bụng, ai nói cô ngốc? Ai nói ngoài các chị, sẽ không có người thật lòng chờ cô? Làm sao không có?

Xong rồi, lại muốn nôn, vội vàng cố nén cảm giác buồn nôn, Tiểu Bát không thích cô nôn.

A Nam máy móc gạt đầu một cái: "Không thành vấn đề! Nhưng tôi xem dường như cô ấy không được bình thường. . . . . Luôn phóng điện với anh. . . . ."

Khâu Hạo Vũ chế cười: "Anh có thấy cô gái nào không phóng điện với tôi sao?"

"Những chuyện tình yêu gì đó tôi không muốn biết, đã là anh em, đương nhiên tôi không hy vọng anh bị loại phụ nữ này quán lấy, yên tâm, tôi sẽ cẩn thận!" Sau đó đẩy đẩy mắt kính gọng vàng, sửa sang lại áo khoác trắng, tiến lên lễ phép đưa tay: "Xin chào, tôi tên là A Nam, đi thôi?"

Salsa đưa tay tới bắt tay, cúi người 70 độ chào: "Xin chào, tôi là Salsa!" Bạn bè của Tiểu Bát cũng thật tốt, thật lễ độ.

Khâu Hạo Vũ không có chút đau lòng, thật đúng với câu phụ nữ càng xinh đẹp, đầu óc càng đơn giản, nếu cô biết trong bụng có đứa bé, thì sẽ phản ứng như thế nào, nhất định sẽ tìm tới anh ta moi một khoản chứ? Muốn đùa bỡn anh ta sao? Buồn cười!

Salsa bước ba bước vừa quay đầu lại: "Tiểu Bát, tôi sẽ ra rất nhanh, anh phải chờ tôi a, chút nữa mời anh đi ăn Ice Cream!"

Ice Cream? Bắt đầu muốn giả bộ ngốc với anh ta sao? Vì anh ta, thật đúng là hao tổn đầu óc, nhưng anh ta thật sự sẽ đợi cô, thậm chí muốn đích thân nói cho cô biết, vốn cô có một cơ hội tốt đến gần anh ta hơn, nhưng hiện tại mất rồi.

Trải qua một loạt kiểm tra, A Nam đã xác định cô gái đã mang thai gần hai tháng, thấy cô gái diễn xuất có thể nói không thua so với bất kỳ diễn viên kinh nghiệm nào trong giới phim ảnh, tự nhiên muốn lên tinh thần, có câu nói là ‘nói nhiều sẽ nói sai’: "Đi thôi!" Muốn trách thì trách cô đầu óc ngu si tứ chi phát triển, xem tờ giấy xét nghiệm mà không hiểu.

Trong đầu Salsa cũng muốn nhanh chóng đi ra ngoài nên cũng không hỏi gì, cùng bác sĩ đi vào phòng phẫu thuật, sau khi một cây ống nhựa dẻo luồn vào lỗ mũi, thần trí bắt đầu mê ly thì một loại ý thức tự bảo vệ mình làm cho cô muốn ngồi dậy: "Tôi. . . . . Tôi. . . . . Tôi bị. . . . . Bệnh gì?" Tại sao những người này muốn cô cong lên hai chân? Tại sao lại muốn cô cởi quần nhỏ của cô? Đột nhiên có một chút sợ hãi.

Tiểu Bát. . . . . Anh là người tốt sao? Sẽ không hại Salsa đúng không? Anh là người tốt đúng không? Suy nghĩ hoàn toàn rơi vào bóng tối.

Mà ở một nơi khác Trình Thất đang xem biệt thự không yên tâm, cảm giác sẽ xảy ra chuyện gì không ổn nhưng không nghĩ ra nguyên nhân, tiếp tục nhìn người hướng dẫn gật đầu: "Quả thật không tệ, nhưng giá tiền này. . . . ."

Chờ đợi bên trong phòng, Khâu Hạo Vũ gờ cổ tay lên nhìn đồng hồ, dường như có chút không nhận được, tại sao lâu như thế? Cũng hơn nửa giờ rồi, đã hủy đưa bé xong rồi chứ? Phép phòng không yên cầm lên tờ báo trên bàn thủy tinh lật xem, lại phát hiện một chữ cũng không xem vào được, hôm nay hiếm thấy đại ca ở nhà nghỉ ngơi, một ngày nghỉ phép thật tốt bị hỏng.

Rối rắm một lúc lâu mới nhìn về phía phòng phẫu thuật, nếu đưa bé thật sự là của anh ta thì làm thế nào? Nếu quả thật như vậy, cũng không trách được anh ta, gia đình mồ côi mẹ cũng sẽ không hạnh phúc, nhưng nếu có duyên, tương lai chờ cha tìm được một người mẹ thích hợp, con sẽ trở lại thôi.

‘Tiểu Bát. . . . . Là Tiểu Bát. . . . .’

‘Tiểu Bát, anh thật sự ở đây?’

Đáng chết, rõ ràng hành động phóng đảng, tại sao lại muốn giả bộ vô tội? Không trách được nhiều người đàn ông bị lừa như vậy, bị phụ nữ làm cho táng gia bại sản, thậm chí có loại phụ nữ diễn xuất quá giỏi, đêm qua người đàn ông kia không thỏa mãn được cô sao? Lại tìm đến đàn ông khác, Khâu Hạo Vũ có sức hấp dẫn lớn như vậy? Đêm qua vẫn còn vui vẻ ở dưới thân người khác, hôm nay lại chuyển đến người khác.

Loại phụ nữ này, thương cảm cho cô ta làm gì?

‘Độp, độp, độp, độp!’

Vốn phiền não không chịu nổi, ông trời còn làm ngược lại, mưa to tầm tã như trút nước, tiếng sấm chớp điếc tai ầm ầm vỗ xuống mặt đất, khiến người đàn ông càng thêm nóng nảy, trong đầu đều là hình ảnh ở Câu Lạc Bộ, cô gái ngoại đầu nhìn lại tươi cười, cười ngọt ngào như vậy dễ phá thân, là một cô gái đẹp, anh ta chưa từng nghi ngờ, cô gái tên Salsa này, ngoại trừ tâm hồn đơn thuần thì là cô gái đẹp nhất mà anh ta đã gặp qua.

Những con hồ ly phong tình vạn chủng ở Anh quốc, những người đẹp Châu Á, cũng không bị kịp một nụ cười của cô, có lẽ, nếu hư không phải là. . . . . Anh có thể sẽ. . . . . Điên rồi, lần nữa nói lòng ca vạt, xem ra anh ta thật sự điên rồi, lại bị sắc đẹp thao túng.

"Hạo Vũ? Hạo Vũ?"

"Hả?" Không biết A Nam đứng ở sau lưng khi nào, đứng dậy lo lắng hỏi "Cô ấy như thế nào?"

A Nam đầu đầy vạch đen: "Ít thấy anh luống cuống như vậy nhưng tôi nói cho anh biết, người là do anh mang tới, tôi cũng chỉ làm theo yêu cầu của anh, bây giờ có muốn đổi ý không còn kịp rồi, đi vào dẫn người đi thôi, nhớ không nên nói cho cô ấy biết, trong vòng một tháng tốt nhất không nên đụng nước lạnh!" Sau đó tự nhiên xoay người bỏ đi.

Khâu Hạo Vũ nuốt nước miếng, tại sao trong lòng giống như trống rỗng? Không thêm suy nghĩ nữa, sai bước đi về phía phòng bệnh, quả thật nhìn thấy cô gái đang vất vả chớp mắt to, sắc mặt tái nhợt, dường như mất đi linh hồn, lần đầu tiên, lần đầu tiên trong đời có chút đau lòng, mặc kệ đứa bé kia là của ai, nhưng tuyệt đối lúc này cô nhất định rất hận anh ta chứ?

Salsa không hận, chẳng qua cảm thấy cả người không còn hơi sức, nhìn thấy Khâu Hạo Vũ, lại nhếch miệng cười nói: "Tiểu Bát, bệnh của tôi đã tốt rồi!" Thật sự rất tốt, đã thật lâu không có nghi lễ, rốt cuộc đã tới, thật sự ngã bệnh, cô cũng có thể tự mình giải quyết, không cần đi làm phiền chị.

Khâu Hạo Vũ khẽ ngừng thở, cô khờ thật hay giả bộ ngốc? Đến mức này còn không biết tình huống như thế nào? Nghĩ đến bang hội nhỏ của Trình Thất, cùng một đám còn đồ các ké hoàn toàn không có văn hóa, cũng muốn tiến lên vừa định dụ dỗ một chút, nhưng nụ cười hư tình giả ý của cô gái này làm cho anh ta hết sức khinh bỉ: "Đi thôi!"

Nếu muốn cắt đứt, phải cắt đứt hoàn toàn, thô lỗ đỡ dậy, nửa ôm cùng nhau đi về phía ga ra tầng ngầm, ở đầu đường chỉ vào bảng hiệu trạm xe buýt bên cạnh nói: "Bây giờ cô dám mưa không được, tự mình đi đến đó chờ xe đi, đúng rồi, bác sĩ nói cô mới vừa phá thai xong, trong vòng một tháng. . . . ." Nhìn cô gái thật giống như đang vất vả suy nghĩ ý nghĩa của từ ‘Phá thai’, sau đó về mặt không dám tin nhìn anh ta, vốn cảm thấy rất vui vẻ, trong lòng lại chột nhói đau.

"Trong vòng một tháng không thể đụng vào nước lạnh, đi xuống đi!"

Phải cắt đứt hoàn toàn, vì phụ nữ, thiếu chút nữa hại đại ca phạm sai lầm, có lẽ từ nay về sau, cô gái Salsa này sẽ không bao giờ xuất hiện trong cuộc đời, càng không xuất hiện trong đầu nữa.

Lúc đầu quả thật Salsa không hiểu 'phá thai' có ý gì, bên cạnh các chị thường ở chung một chỗ thảo luận, cũng nghe qua không ít, cộng thêm các cô có sao nói vậy, dường như phá thai là phá bỏ đứa bé trong bụng, đúng vậy a, tại sao cô quên có đứa bé sẽ nôn mửa?

Kinh ngạc tay phải sờ bụng, cô có đứa bé? Tại sao có thể có đứa bé? A, cùng đàn ông làm loạn sẽ có đứa bé, nhếch miệng vui mừng nhìn bụng chăm chăm: "Tôi có đứa bé? Tôi có đứa bé? Tôi. . . . ." Có. . . . . Đứa bé. . . . . Phá thai là phá bỏ đứa bé, sẽ. . . . . Không có đứa bé.

Hơi thở càng ngày càng gấp rút, đã mất đứa bé, đứa bé, cái ý nghĩa này rất quan trọng, từ nhỏ đã bị người nhà kỳ thị, may mắn được chị thương tiếc, giống như đứa bé trên TV, mặc dù đầu óc cô không tốt, cho rằng rất nhiều việc cô không hiểu, thật ra có rất nhiều việc cô đều hiểu, trước kia đã hỏi chị.

‘Chị, em sẽ có đứa bé sao?’

‘Đương nhiên có thể!’

‘Đứa bé là cái gì?’

‘Đứa bé của em sẽ là búp bê em thích nhất!’

Đứa bé không phải búp bê, đứa bé không phải, đứa bé biết khóc biết cười, búp bê không biết, đứa bé biết gọi mẹ, đứa bé biết chơi đùa với cô, cùng nhau nhảy dây, cùng nhau nói chuyện, cùng nhau đi dạo phố. . . . .

Hút hút lỗ mũi, môi dưới vênh lên cao ngất, mu bàn tay hung hăng lau nước mắt một cái, nếu như cô có đứa bé, nhất định sẽ đối với nó rất tốt, mặc kệ nó là người què hay người mù, hay người điếc, chỉ cần cười với cô, cô sẽ đối với nó rất tốt, sẽ không giống ba mẹ ném nó đến trạm xe lửa, xem như cô ăn không đủ no, cắt lấy trên người một miếng thịt cô cũng làm.

"Ô ô ô ô ô!"

Đứa bé không có, quên mất trong xe còn có người, lần đầu tiên rất không có lễ phép đẩy cửa xe ra, sau đó đi tới trạm xe buýt, nhìn mưa to bat đầy trời, ngay cả ông trời cũng khi dễ cô, ngửa đầu đau xé tim gan thét chói tai: "A a a a ô ô ô ô ô."

Đám người chờ xe bắt đầu cách xa, kẻ điên ở đâu ra vậy?

Khâu Hạo Vũ thấy có xe taxi chạy qua, cô gái cũng không cản, cũng vẫn ngồi xỏm nơi đó khóc, căn bản loại phụ nữ này tuyệt đối sẽ đem đứa bé làm lợi thể tìm vinh hoa phú quý, đã như vậy làm cho người nào nhìn? Hừ lạnh một tiếng, quay đầu xe, vô tình rời đi.

"Vườn Bách Hoa, chỉ nghe tên đã biết là khu đất hạng nhất, Chị Thất, về sau nơi này chính là trụ sở chính của chúng ta!" Ma Từ hưng phấn dùng ngón tay cái cọ xát chóp mũi, bàn tay chống nạnh, nhấc một chân giẫm lên bệ đá, xuyên qua màn mưa nhìn tòa nhà sang trọng ở phía trước, Phi Vân Bang cũng có biệt thự.

Mưa rơi không dứt, toàn thể thành viên tụ tập trong đình nghỉ mát tránh né, Trình Thất xoa xoa mí mắt phải vẫn giật giật, từ sáng sớm bắt đầu giật không ngừng, gần đây không có chuyện gì lớn xảy ra chứ? Cũng chưa nhận việc mua bán, chưa có sự nguy hiểm gì xảy đến.

Không thể mê tín, vứt bỏ phiền não, cũng mỉm cười nhìn ngôi nhà tương lai, không biết cha có thể nhìn thấy hay không, về phần mẹ, cô chưa từng gặp qua, cho nên căn bản không có nhớ nhung, không có tình cảm, đây chính là lý do tại sao mọi người thường nói mẹ đẻ không bằng mẹ nuôi, nếu như bọn họ cũng còn sống, như vậy cô sẽ là đứa con gái hạnh phúc nhất trên đời chứ?

Tiểu Lan cùng một đám chị em trong bang hội đang tính toán, vốn cảm thấy bọn họ đã không có học thức rồi, không ngờ đám người kia càng thêm không biết chữ, ngoại trừ Đông Phương Minh học thức uyên bác, ngay cả Chị Thất cũng viết không đúng tên, đôm đốp đôm đốp gõ máy tính, sau đó đưa lên kết quả: "Anh Đông Phương, đây là sổ chi hôm nay, hai gian nhà làm cửa hàng rượu thuốc lá, còn có thuê một gian làm tiệm mát-xa chân trong nội thành và mua biệt thự này, tổng cộng chi phí đều ở nơi đây, anh xem có đúng không!"

Đông Phương Minh đã sớm tính trong đầu, chỉ muốn xem khả năng của các cô nhóc này một chút, thấy một chữ không sai liền vui vẻ gật đầu: "Không sai, về sau tất cả sổ chi lớn nhỏ trong bang đều phải báo cho Tiểu Lan, Tiểu Lan, cô chịu khó một chút, ghi lại tất cả, sau đó sẽ giao cho tôi! Tôi sẽ báo cáo cho Chị Thất!"

"Đúng rồi chị Ma Từ, tôi không biết ghi tên của chị vào sổ như thế nào. . . . ." Tiểu Lan không muốn phạm lỗi lớn, cũng viết Ma Từ sao? Đến nay cũng không biết tên thật của đối phương, không nhận được hỏi. Ma Từ lại khoát tay: "thì viết

Ma Từ đi, quên nói với các người, tôi và bọn họ không giống nhau, chưa tính là từ cô nhi viện ra ngoài, cha mẹ ruột của tôi là ai ngay cả chính tôi cũng không biết, đi theo chân một người ăn xin lớn lên, ông ấy là người cầm điếu, hơn nữa hai chân bị cắt, làm sao biết tên gì? Dù sao từ nhỏ người khác đều gọi tôi như vậy, quen rồi!"

Nhớ tới người cha nuôi, aizz! một mình cũng không nuôi sống nổi còn phải nuôi cô, đáng tiếc ông ấy đã mất sớm, nếu bây giờ ông ấy vẫn còn sống, cô sẽ tự mình làm cho ông ấy một lồng hấp bánh bao thịt, mặc dù chỉ sống cùng ông ấy năm năm, tình cảm đã sớm phai nhạt, nhưng vẫn nhớ từng có một cha

nuôi cam điếc chứa chấp cô.

Đều nói bọn họ là những người vô tình vô nghĩa, mà cô lại cảm thấy, so với những người giàu có không ai bì nổi, bọn họ hiểu tình cảm là gì, biết quý trọng tình yêu, tình cảm gia đình, tình bạn bè.

Trình Thất nhìn đại gia đình của mình, vô cùng cảm khái: “không ngờ chúng ta cũng được thế này, nhớ tới thời gian trước kia không hiểu gì, chúng ta cầm dao lẫn lộn ở đầu đường, rồi sau đó lại xưng tên bang, có uy vọng không nhỏ, trở thành bang hội số một số hai, rồi đến bị tù, năm năm ra ngoài, dường như tất cả đều thay đổi, đã từng cảm thấy bang phái rất lớn nhưng bây giờ trở thành côn đồ các kẻ không hợp thời nhất, có không ít bang phái xã hội đen quốc tế đến đây nhưng chúng ta không cúi đầu trước bọn họ, vẫn giữ lòng tin, hôm nay lại có biệt thự riêng của mình và mười mấy căn hộ nhỏ thật sự không dễ dàng. Dĩ nhiên, đối với tôi mà nói, tiền tài vinh hiển đều là vật ngoài thân, chỉ cần có mọi người ở đây, tôi mới có sức mạnh và động lực, nói cách khác, trong lòng tôi, mọi người mới là quan trọng nhất!”

“Ha ha. Chị Thất, tôi cũng vậy, nếu như không có mọi người, tôi nghĩ tôi sống cũng không còn thú vị!” Ma Từ ngượng ngùng gãi gãi cổ, tại sao Chị Thất lại đột nhiên buồn nôn như vậy?

Đông Phương Minh và Lộ Băng vẫn cùng kẻ vai sát cánh, lặng lẽ gật đầu, đúng vậy a, thành công có thể cùng các anh chị em chia sẻ mới là niềm vui sướng nhất, nếu không chính là Núi Vàng, Núi Bạc đặt ở ngay trước mắt cũng sẽ thờ ơ.

Tiểu Lan và các cô gái mới gia nhập càng ngày càng thích đại gia đình này, cái gì sống chết có nhau, luôn cho rằng trên đời này chỉ có thể thấy ở trên TV, không ngờ số mạng giống như con kiến hôi cũng trở nên đặc biệt, cuộc sống như thế làm các cô càng thêm khát khao, thậm chí vượt khỏi suy nghĩ lúc đầu, tiền, thật ra có lúc không quan trọng, đủ xài là được, chỉ có tình nghĩa anh em mới quan trọng nhất.

Bệnh của bà nội cũng ổn định lại, không phải cô không hiểu thuận muốn đem bà đưa đến bệnh viện dưỡng lão, chủ yếu là thân phận không cho phép, chỉ có nơi đó mới phải an toàn nhất, đều nói trong lòng có Phật sẽ có Phật, trong lòng có bà nội là đủ rồi, đúng thời gian sẽ đưa tiền đến, thỉnh thoảng đi thăm, đền đáp một phần lòng hiếu thảo, hôm nay cô chỉ có thể làm được điều này.

Lại một lần nữa mọi người cảm nhận được cái gì gọi là có phúc cùng hưởng.

“Tút tut tut.”

“Chị Thất, có điện thoại!”

Trình Thất lấy điện thoại di động ra, vừa nhìn là Kỳ Dịch, vui vẻ: “Thế nào? Anh cũng nhận được ảnh hưởng của ông trời già?” Vừa ra dấu bảo các anh em không nên nháo vừa đi ra xa.

Ma Từ che miệng nhìn về phía Lộ Băng: “Còn không cho chúng ta nghe!”

“Đừng suy nghĩ lung tung rồi, Chị Thất cần bản không ý gì với anh ta!” Lộ Băng trợn mắt.

“Anh khẳng định như vậy?” Đông Phương Minh hỏi.

Lộ Băng nhíu mày thần bí, đúng vậy a, nếu như chưa có xem qua quyển nhật ký đó, có lẽ anh ta cũng sẽ cảm thấy hai người này có hy vọng, dù sao rất nhiều tình cảm đều dựa vào theo đuổi mà có. Chị Thất và Kỳ Dịch nhìn như không hợp nhau, nhưng cũng thường hẹn hò làm mọi người sẽ hiểu lầm, nhưng chỉ cần xem quyển nhật ký đó của Chị Thất, sợ rằng cũng sẽ hiểu.

hiện tại nói đúng là Lạc Viêm Hành, anh ta sẽ cảm thấy đáng tin một chút, đó là một quyển tập cũ kỹ gần như không thể nhận ra, có gần mười một năm, mặc dù toàn bộ viết ghép vắn nhưng mỗi một chương trình gần như đều là ngưỡng mộ của cô đối với Nhị gia, cộng thêm tới hôm qua nghe được chuyện trước kia của bọn họ liền biết cô là người cứu mạng Lạc Viêm Hành, Lạc Viêm Hành năm lần bảy lượt tha thứ cho cô, yêu nhau cũng không quá kỳ quái.

Về phần Chị Thất đối với Kỳ Dịch, anh ta nghĩ chỉ là tình cảm an hem chứ? Hoặc là bạn bè.

“Trình Thất.....Trình Thất.....Trình Thất.....”

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thủ Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Tới cửa báo thù

Trình Thất siết chặt điện thoại di động, uống nhiều quá? Vẫn lặp lại tên của cô, giọng nói nghe không còn hơi sức, nếu không phải nghe giọng nói như có uống rượu, thật sự nghi ngờ bị người bỏ thuốc sắp chết: "Kỳ đại cảnh quan, trong giờ làm việc mua say cũng không phải là tác phong của anh!"

"Trình Thất, không cần quan tâm cái nhìn của người khác, cô chính là cô, nếu luôn suy nghĩ người ta nhìn như thế nào sẽ rất mệt, những lời nói của mẹ tôi

cô không nên để trong lòng, về sau tôi sẽ cố gắng không để cho các người tiếp xúc, tôi sẽ luôn đứng về phía cô, bởi vì cô đúng!"

Anh đang nói gì? Một cô gái nào đó đang muốn hỏi cho ra nhẽ thì điện thoại di động lại có cuộc gọi đến: "Xin lỗi, anh chờ một chút, tôi nhận điện thoại!"
Cắt đứt, nhận số xa lạ: "Tôi là Trình Thất!"

"Ô ô ô ô, chị, em có đứa bé ô ô ô ô ô. . . . . Nhưng. . . . . Nhưng đứa bé không còn ô ô ô ô ô!"

Trong lòng Trình Thất hơi lộp bộp, lời của cô gái đứt quãng, cộng thêm tiếng mưa rơi quá lớn, chẳng lẽ nghe nhầm sao? Cái gì có đứa bé nhưng không còn đứa bé? Salsa đang khóc cái gì? Còn đau lòng như thế, con người nheo lại: "Cái gì có đứa bé nhưng đứa bé không còn?"

"Ô ô ô em có đứa bé. . . . . Hiện tại không có ô ô ô ô, chị, bọn họ đã phá bỏ đứa bé của em ô ô ô ô ô!"

‘Àm! ’

Đá vào tường thật mạnh, thân thể không còn hơi sức ngã về sau, điện thoại di động dính vào bên tai từ từ trượt xuống, dường như cả người cũng bị mất hết hơi sức, hốc mắt bỗng nhiên hằn lên tia máu, không bao lâu, hai dòng nước mắt theo khóe mắt từng viên lớn rơi xuống mặt đất.

Bên này mọi người vẫn còn trêu chọc, thấy bộ dáng Trình Thất như thế, tự nhiên biết đã xảy ra chuyện lớn, Ma Từ xông tới đầu tiên, đỡ thân thể cô gái đang ngã xuống: "Chị Thất, đã xảy ra chuyện gì?"

"Xảy ra chuyện gì?" Đông Phương Minh dùng sức nắm cô gái, lo lắng hỏi.

Trình Thất thở một hơi, lần nữa cảm điện thoại di động lên, khàn khàn nói: "Em đang ở đâu?"

"Em không biết ô ô ô em không biết. . . . ."

"Như vậy đi, em đừng khóc, bên cạnh có người chứ? Đưa di động cho họ!"

"Xin chào!"

"Xin chào, hiện tại tình trạng thân thể của em gái tôi không khỏe, làm phiền anh giúp tôi trông chừng cô ấy trước, xin hỏi đây là nơi nào?"

"Nơi này là trạm xe buýt trước bệnh viện chính hình Viên Mai, cô ấy đang khóc, hỏi cô ấy cũng không nói chuyện, cô mau tới đây đi, tôi nhìn sắc mặt cô ấy không tốt lắm. . . . ."

Trình Thất lau nước mắt, trắm mặt tay đẩy cửa xông trong mưa, rất sợ chậm một bước cô gái sẽ làm chuyện thương tổn, con bé này, tại sao ông trời nhẫn tâm với cô như vậy? Vẫn luôn bảo vệ rất tốt, gần đây lại thường xuyên gặp chuyện không may?

Bên trong phòng bệnh, Salsa thay đồng phục bệnh nhân, nằm ở trên giường để cho Tiểu Lan và Ma Từ lau người cô ướt nhẹp giống như con chó nhỏ bị rơi xuống nước, rất đáng thương, giống như đứa bé bị ai đó cướp đoạt món đồ chơi mà cô thích nhất, vừa lau nước mắt vừa ngửa đầu nức nở: "Anh ấy. . . . . Ô ô ô. . . . . Anh ấy nói. . . . . Mang em đi gặp bác sĩ ô ô ô ô. . . . . Em liền đi. . . . . Sau đó còn nói cho em. . . . . Phá thai rồi. . . . . Ô ô ô ô!"

Tiểu Lan siết chặt khăn lông, căm hận nói: "Tại sao có thể có loại người đàn ông này? Có còn là người hay không?" Ngay cả đứa bé cũng không bỏ qua, đáng ghét.

Trình Thất vẫn ngồi ở trong ghế lẳng lặng lắng nghe, không nói được lời nào, nhưng về mặt càng nghe càng lạnh lùng làm người ta hoảng sợ.

Lộ Băng nhìn Đông Phương Minh, Đông Phương Minh nhìn Chú Phùng, mọi người dùng ánh mắt trao đổi lẫn nhau, đều hận không tóm được Khâu Hạo Vũ hành hung một trận.

"Ô ô ô đứa bé không phải búp bê ô ô ô ô. . . . . Không phải búp bê. . . . . Ô ô ô ô em muốn đứa bé. . . . . Em sẽ không ô ô ô ô ô. . . . . Vứt bỏ nó. . . . . Ô ô ô ô, chị Ma Từ, em muốn đứa bé. . . . . Ô ô ô ô!" Bất lực nhìn về phía Ma Từ: "A Nam đó là kẻ xấu xa. . . . . Anh ta phá bỏ đứa bé của em ô ô ô ô!"

Ma Từ lau nước mắt, nếu như hôm qua nghe lời Chị Thất, như vậy Salsa cũng sẽ không có cơ hội tiếp xúc Khâu Hạo Vũ, cũng sẽ không có tình trạng như vậy, thấy Salsa kéo cô, trực tiếp đẩy ra, găm nhẹ nói: "Em vẫn chưa rõ sao? Chuyện này không liên quan đến A Nam, người kia là Tiểu Bát, là anh ta !"

"Không phải anh ấy ô ô ô ô không phải anh ấy. . . . . Tiểu Bát là người rất tốt, thật sự không phải là anh ấy. . . . ." Salsa rất sợ mọi người hiểu lầm, bắt đầu cố gắng giải thích.

"Nếu như không phải anh ta mang em tới, không phải anh ta giao em cho A Nam, không phải anh ta cản dận A Nam, A Nam không dám phá bỏ con của em, đây phải có sự đồng ý của em và anh ta, hiểu chưa?" Ma Từ cực hận cô gái ngây thơ, giết người không đáng giận, ghê tởm nhất là anh ta sai người đi giết người.

Salsa lắc đầu một cái, cô không hiểu, lúc ấy trong phòng phẫu thuật không có Tiểu Bát, Tiểu Bát là người rất tốt, Tiểu Bát là người rất tốt, Tiểu Bát sẽ không hại cô, ủy khuất rung động bả vai, cúi đầu nức nở nghẹn ngào.

Ma Từ biết hiện tại nói cái gì cô gái nghe cũng không hiểu, không thể làm gì khác hơn nhìn về phía Trình Thất: "Khâu Hạo Vũ thật quá đáng!"

Trình Thất ngửa đầu nghen ngào, quay lại căn dặn nói: "Tiểu Lan, các người ở lại chăm sóc tốt cho cô ấy, chúng ta đi về thôi!" Dứt lời, về mặt vẫn bình thường mang theo mọi người đi ra khỏi phòng bệnh.

Khâu Hạo Vũ không thể nào không biết Salsa là người của cô, nếu biết, lại liên tiếp khi dễ, thật sự xem Phi Vân Bang cô không có ai sao? Mặc cho người chà đạp? Hôm nay cho dù chết cũng phải đòi một lời giải thích.

Nếu như Lạc Viêm Hành muốn bảo vệ, như vậy cô sẽ mãi mãi khinh thường anh, mãi mãi!

Bên đường, trong xe tải, Trình Thất tay cầm côn plastic, trong lòng mọi người cũng không biết đang suy nghĩ gì, sắc mặt chìm xuống giống như muốn đi giết người.

Không bao lâu, Lộ Băng đội con mưa xối xả xông về phía xe, vừa vào xe hấp tấp nói: "Nghe mọi người nói trên bầu trời nhà Lạc Viêm Hành xuất hiện máy bay trực thăng đáng ngờ, bọn họ cũng đến nhà anh ta rồi!"

"Đi!" Trình Thất hung hăng dùng sức đập đầu thuốc lá, chỉ vô cùng tùy tiện nói một chữ, càng tùy tiện thì càng không thể bỏ qua.

Nhà họ Lạc, Lạc Viêm Hành không đeo ‘máy trợ thính’, mắt kính gọng vàng hiện lên sắc lạnh, đôi tay ôm ngực, cũng không nhìn ai, nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, trong áo ngủ tơ tằm màu xám tro lộ ra lồng ngực rộng lớn, tư thế ngồi lười biếng, ánh mắt tập trung.

Bên này, Hàn Dục và Bạch Diệp Thành cùng những người khác không hiểu rốt cuộc đại ca đang nhìn cái gì? Nhìn nửa giờ rồi.

Khâu Hạo Vũ nghe thủ hạ báo cáo, cười nói: "Sợ bóng sợ gió, chỉ là một công ty quảng cáo đang tuyên truyền, có thể là nhìn thấy nơi này quá rộng, cho nên dừng lại thêm mười phút!"

"Không có gì, tất cả về đi thôi!" Lạc Viêm Hành không nhịn được xoa xoa mắt, sau đó cầm lấy tờ báo trên bàn, cúi đầu lật xem qua loa.

"Đại ca, Trình Thất đó lại tới, hơn nữa trong tay cầm hung khí, nhìn bộ dáng là tìm đến gây phiền toái, muốn tìm người đuổi cô ấy đi không?" Hai người đàn ông vội vàng đi vào, bọn họ không dám tự tiện đuổi người, đã có vết xe đổ, lần trước xông tới đại ca cũng không nói gì, dù sao lần này cũng phải thông báo một tiếng, tránh cho tốt bụng làm chuyện sai lầm.

Lạc Viêm Hành lập tức ngừng đầu nhìn hai người thủ hạ, sau đó nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hai chữ Trình Thất có thể nói là trong nháy mắt thu hút sự chú ý của anh, mày kiếm nhíu chặt: "Hung khí?" Còn chuẩn bị mà đến?

Đứng ở một bên, chừng mười người cũng đi theo nhìn ra ngoài, Trình Thất này lá gan càng lúc càng lớn, người nào đã cổ vũ uy phong cho cô?

Khâu Hạo Vũ rất phiền não cắn răng, nhất định là cô gái kia trở về tố cáo, hừ, tới thì tới, còn sợ cô sao? Xem như rốt cuộc là lỗi của anh ta, anh Hành cũng sẽ không làm gì anh ta, điểm này rất có lòng tin, dù sao không có mình, anh Hành cũng sẽ rất phiền toái.

Lạc Viêm Hành sờ sờ cằm, suy đoán ý đồ của đối phương, nhưng có thể xác định 100%, Long Hồ Hội đã chọc đến cô, lá gan không nhỏ, nếu không dựa theo tính tình của cô gái kia, tuyệt đối sẽ không tới cửa tự tìm đường chết, anh thật sự muốn xem đến tột cùng có chuyện gì: "Đề cho cô ấy đi vào!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 51: Lớn nhỏ đều đáng đánh

‘Ầm!’

Một gậy đập xuống, cả cửa trước, cửa kiếng bị chấn động, tiếng động lớn như vậy, thật sự làm cho hơn mười người đàn ông trong phòng không thể không mọc sừng đối nghịch.

Trình Thất không chút nào úy kỵ, có lẽ người tới cực độ tức giận, đã sớm không để ý sống chết, quần đen màu đen vì nước mưa thấm ướt, dính sát da thịt, ôm vòng quanh đường cong lồ lõm gầy gò, nước mưa trong suốt theo sợi tóc xẹt qua cổ, con ngươi đỏ ngầu nhưng trong trẻo lạnh lùng nhìn về phía tên súc sinh vô cùng chán ghét trong cuộc đời này.

Khâu Hạo Vũ thấy nét mặt cô gái hận không được giết cho sáng khoai, lần này chẳng thêm ngó tới, thậm chí khóe môi nhếch lên nụ cười xấu xa.

Lần này thật sự chọc giận đám người Lộ Băng, Ma Từ giờ lên cây gậy chỉ vào Khâu Hạo Vũ gầm thét: "Khâu Hạo Vũ, con mẹ nó, anh. . . ."

"Im miệng!" Trình Thất nghiêng đầu gầm nhẹ.

Đầu óc mọi người còn mơ hồ trong thoáng chốc đã xác định, Hàn Dục không hiểu nhìn về phía người anh em, anh làm sao chọc tới bọn họ?

Lạc Viêm Hành nhíu mày, Hạo Vũ? Nghe âm thanh, có thể thấy được đúng là thủ hạ làm sai, lại càng không phải hiểu lầm gì đó, Trình Thất, anh hiểu khá rõ, không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối sẽ không tùy tiện tới cửa gây chuyện, bất đắc dĩ lấy ra mắt kính đeo lên, lúc này ngửa đầu nhìn về phía vị trí cô gái: "Trình bang chủ, có chuyện ngồi xuống nói!" Chỉ chỉ ghế sa lon đối diện.

Ngồi? Bây giờ cô còn có tâm trạng ngồi sao? Nếu Salsa là một người bình thường, có lẽ cô sẽ tốt hơn một chút, đây chính là người tàn tật, có thể nói đến tim giống như bị dao cắt, cắn răng nghiêng lợi trừng mắt về phía Khâu Hạo Vũ: "Anh có biết cô ấy. . . . ."

"Chị Thất!" Đồng Phương Minh nhanh chóng kéo đại tỷ của mình, vừa nhìn Khâu Hạo Vũ vừa nhỏ giọng nói: "Chị có thể nghỉ lại, nếu như nói cho anh ta, chị hi vọng anh ta làm thế nào?"

Trình Thất sững sốt, đứng vậy a, đến tận cùng cô hi vọng Khâu Hạo Vũ làm thế nào? Sau khi biết Salsa là người tàn tật thì đau lòng sao? Không, cô không cần anh ta đau lòng, không cần anh ta đi nói xin lỗi với Salsa, sau đó con nhóc Salsa ngốc dễ dàng tha thứ cho anh ta, tiếp theo sau đó dùng ánh mắt vui mừng vây quanh anh ta, loại người đàn ông này, vĩnh viễn cũng không xứng đáng.

Đề nén con tức giận, trực tiếp đi qua, giờ chân lên 'rầm' một tiếng, dậm ở trên bàn thủy tinh, lạnh lùng nói: "Lạc Viêm Hành, Phi Vân Bang tôi đúng là một bang hội nhỏ không đáng nói, nhưng tôi muốn nói cho anh biết, chỉ cần có Trình Thất tôi một ngày, cho dù kẻ nào cũng đừng mơ tưởng khi dễ, hôm nay, Khâu Hạo Vũ tôi phải mang đi!"

không có thương lượng, đem cây gậy chống trên mặt bàn.

"Các người đừng quá mức, nơi này cũng không phải là Phi Vân Bang cô!" Bạch Diệp Thành cười lạnh, cô cho rằng cô là ai? cô lại cho rằng cô muốn giết người nào? Đừng nói đại ca, ngay cả anh ta cũng không thể đồng ý.

Khâu Hạo Vũ chưa từng lên tiếng, vẫn xem cuộc vui.

Lạc Viêm Hành đốt một điếu thuốc, nhíu mày nói: "Mang đi có thể, phải có nói cho tôi biết nguyên nhân chứ?"

không muốn giải thích chút nào, Trình Thất nhìn những người xung quanh sững trong tay, lý trí còn sót lại nói cho cô biết, có một số việc, không phải cô muốn là được, cô biết Lạc Viêm Hành có thể sẽ không giết cô, dù sao thật sự đã từng cứu anh, nhưng chỉ là có thể, cô không cảm thấy ở trong lòng anh, mình vượt qua Khâu Hạo Vũ, chỉ sợ ngay cả ngón chân của Khâu Hạo Vũ cũng không bằng.

"Hơn một tháng trước, tôi có một thủ hạ, cũng chính là Em gái nuôi của tôi, vì không muốn đi xem mắt, cô ấy đã đến Cầu Lạc Bộ....' nói đến cô bé kia, vẫn không nhận được nghẹn ngào.

Năm phút sau, tất cả mọi người đã hiểu rõ, trừ người của Phi Vân Bang đau triệt trong lòng, những người khác cũng không có ý kiến gì, quả nhiên, Hàn Dục hòa giải: "Tôi nghĩ rằng chuyện này cũng không trách được Hạo Vũ chứ? Anh ấy làm như vậy có lỗi sao? Đầu tiên là chính cô ấy hành động phóng túng, lại có thể chạy đi tìm trai bao, may mắn là Hạo Vũ, nếu là người khác, nói không chừng còn sẽ mang theo một chút bệnh khuẩn, xem như làm cho cô ấy thương tích khắp người, cô ấy cũng có thể thỏa mãn, Hạo Vũ chúng tôi vẫn có rất nhiều cô gái thềmthường!"

"Đúng vậy, đừng nói là Hạo Vũ, nếu là tôi biết được loại phụ nữ này có thể có đứa bé của tôi, cũng sẽ để cho cô ấy phá bỏ, hơn nữa một người tìm trai bao, ai biết đứa bé kia có phải là của Hạo Vũ hay không?" Bạch Diệp Thành tròn mắt nhìn Khâu Hạo Vũ một cái sau bắt đầu cười giải thích cho anh em.

Nhận xét như thế, đám người Trình Thất nghe được có thể nói đầy lòng lạnh lẽo, mặc dù Salsa không phải người tàn tật, cũng không thể bị nói như vậy... Trình Thất nhìn thấy thái độ Lạc Viêm Hành cũng không muốn trừng phạt Khâu Hạo Vũ, càng thêm thất vọng, nếu như thủ hạ của cô dám làm chongười ta lớn bụng như vậy, sau đó lừa gạt người ta đi phá thai, cô nhất định sẽ giết anh ta.

Mặc kệ là ai, dĩ nhiên, cô tin tưởng người cô xem trọng tuyệt đối sẽ không có trách nhiệm như vậy.

Hơi thở càng ngày càng gấp rút, con bà nó, một đám lịch sự xấu xa: "đã như vậy, hôm nay tôi nhất định phải dẫn người đi! Dĩ nhiên, ở chỗ này tìm cho tôi một gian phòng cũng được, anh yên tâm, đánh chết đánh cho tàn phế, tôi sẽ bồi thường mạng." Giết là không thể nào, không giết cũng không phải không có biện pháp xử lý.

"cô là cái thứ gì? cô nói mang liền...."

không đợi Bạch Diệp Thành mắng xong, Lạc Viêm Hành nâng tay phải lên, cười như không cười nói: "Chuyện này đúng là người của tôi làm không đúng, Trình bang chủ, như vậy đi, nói con số đi!"

Ha ha! Anh cho rằng cô tới muốn tiền? thật sự cho rằng tiền là vạn năng sao? Nhớ tới đã từng nhìn lên, nhìn lại người trước mắt một chút, không trách được mọi người đều nói thần tượng chỉ là thần tượng, không thể làm đối tượng, gặp quý mới có thể lấy anh làm thần tượng, đây chính là trên không nghiêm, dưới sẽ loạn sao? Buồn cười, quét một vòng trên người tất cả mọi người.

Ok, không để cho mạng đi đúng không? Nhíu mày quay lại nhìn Lạc Viêm Hành vẫn bình tĩnh, gấp đầu nói: "Xem ra Lạc Nhị gia chắc là sẽ không đồng ý, cũng không phải là không có cách khác giải quyết, chúng tôi không cần tiền, như vậy đi, nếu anh thật lòng muốn bảo vệ tôi cũng không có ý kiến, dù sao người là người của anh!" Vứt bỏ cây gậy, đứng dậy vừa xấn tay áo, vừa nói: "Anh muốn bảo vệ anh ta, tôi cũng sẽ không từ bỏ ý định, chúng ta chịu

đụng đối phương ba cước, nếu tôi không chịu nổi anh đánh, nhận thua, hôm nay lập tức biến mất, nếu anh không chịu nổi tôi đánh, như vậy xin lỗi, hôm nay chính là ngày chết của anh!"

“Chị Thất, chị...”

“Chị Thất, chị điên sao....”

“Đúng vậy, mẹ nó câm miệng cho tôi!” một cô gái nào đó dùng khí thế đè ép, khiển trách.

Điều này cũng chứng minh, chuyện hôm nay cần phải có câu trả lời thỏa đáng, nếu không đừng mơ tưởng.

"Đại ca, đánh với cô ấy đi!" Đối phương không vui, Hàn Dục tự nhiên cảm thấy đại ca sẽ chiếm thượng phong, vốn nhìn thân thể cô gái kia rất nhỏ nhắn, sợ rằng một cước cũng không chịu nổi, đại ca nổi danh cao thủ võ thuật, tinh thông các loại kỹ năng, còn không đối phó được một cô gái sao?

Dường như Đông Phương Minh đã hiểu rõ dụng ý của Trình Thất, ở trong lòng cười tà một tiếng, ngăn trở Ma Tử muốn bảo vệ chủ: "Không có chuyện gì!"

Ma Tử bối rối, Lạc Viêm Hành này thân thể khỏe mạnh, chân như cốt thép, một cước vẫn không thể đá tung đầu Chị Thất sao? Nhưng ngay cả Đông Phương Minh cũng nói như vậy, không thể làm gì khác hơn là xem rồi tính.

Nhưng Lạc Viêm Hành có chút không vui, cho dù công bằng cạnh tranh, nhưng đánh phụ nữ. . . . . Lại là một cô gái tương lai sẽ có thể cưới vào cửa, cô gái. . . . . Cô cũng không xem mình là phụ nữ sao? Đắn đo thật kỹ lời nói, đúng là cơ hội làm giảm bớt hăng hái của cô, không phải là điều anh vẫn hy vọng sao?

Hơn nữa nhiều anh em nhìn như vậy, không thắng cũng sẽ không còn mặt mũi, nếu thật sự đem Hạo Vũ giao ra là tuyệt đối không có khả năng, người nào cũng có thể, duy chỉ có Hạo Vũ, đứng dậy đi tới nơi rộng rãi nhất trong nhà trước cửa sổ sát đất: "Nếu Trình bang chủ quyết ý như thế, tôi lại có lý do gì để từ chối? Đầu tiên nói trước, đánh người không đánh mặt, dĩ nhiên cũng không đánh phía dưới. . . . ."

"Yên tâm, một chút phong độ này bà cô vẫn phải có, cho dù anh chết, chỗ hiểm cũng hoàn hảo không có bị gì!" Stop! Cô cứ như vậy không có tiền đồ? Không đá người ta làm sao chiến thắng?

"Như thế rất tốt!" Lạc Viêm Hành không có gì cổ kị, cũng vén lên tay áo ngủ.

Trong lòng Trình Thất như bị ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, thấy người đàn ông cũng không có ý tứ muốn nhượng bộ, ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng không cười: "Nghe nói xưa nay Lạc Nhị gia là người rộng rãi, tác phong nhanh nhẹn, như vậy ưu tiên nữ giới chứ. . . . ."

"Lúc này còn nói chuyện này sao?" Hàn Dục choáng váng, ý là đại ca bị đánh trước? Cũng không quan hệ gì, đàn ông bị khoa chân múa tay đập mấy đá, không phải giống như gãy ngựa sao?

Lạc Viêm Hành cũng nghĩ như vậy, hào phóng buông tay: "No, problem! ‘không thành vấn đề! ’"

Tiếng nước ngoài cái gì, Trình Thất nghe không hiểu, nhìn thái độ, là đồng ý rồi, được như ý, hơi nở nụ cười, sau khi chờ người đàn ông chuẩn bị sẵn sàng, mười ngón tay thon dài bắt đầu giống như móng vuốt chim ưng bốc lên, so tư thế đánh nhau, từng bước từng bước lui về phía sau, cất tiếng kêu giống như kèn kèn, ánh mắt nhắm ngay bên nào người đàn ông, lúc người đàn ông buông lỏng quyết định hỏi cô lúc nào bắt đầu, chợt cắn chặt răng, chỉ mảnh treo chuông, thân thể nhanh nhẹn bay lên không, mũi chân không chút nào lưu tình, đá qua phía trước mặt.

Mười mấy cặp mắt chớp cũng không chớp, rất sợ bỏ sót cái gì.

‘Vèo! ’

Một sức gió không thể nhìn thấy xẹt qua, Lạc Viêm Hành mím môi, ngưng khí chờ đợi bão táp đánh tới.

‘Ầm! ’

Lưng bàn chân tàn nhẫn dấn lên bên nào người đàn ông, một màn kinh hãi xảy ra, thân thể nhìn như nhỏ nhắn lại có bản lĩnh kẻ tám lạng người nửa cân, đám người Hàn Dục nhìn cô gái cao hơn một cái đầu, còn đại ca bay về phía cửa sổ thủy tinh, thậm chí còn ở trên không xoay tròn 360 độ, sau đó lấy một tư thế đẹp để dựng cửa thủy tinh.

‘Ầm! ’

Cửa thủy tinh chống đạn đem thân thể cứng rắn của người đàn ông bắn trở về mặt đất, cũng may thân thể cứng rắn, nếu không chắc chia năm xẻ bảy rồi.

‘Răng rắc! ’

Cánh tay trái dẫn đầu chạm đất truyền đến xương cốt giòn vang, trật khớp sợ rằng cũng là kết quả tốt nhất rồi.

"Chuyện này. . . . . Anh Hành!"

"Anh Hành, anh không có sao chứ?"

Mấy người đàn ông ủa lên, đỡ lên Chúa Tể trong lòng. Khâu Hạo Vũ nhìn thấy cũng không cho rằng là chuyện cười, cảm hận nổi giận mắng: "Trình Thất, cô điên rồi?"

Lạc Viêm Hành hít khí lạnh, thân hình nhỏ nhắn, hơi sức vẫn không nhỏ, đè chặt cánh tay trái trật khớp, anh khinh địch, nghe răng nhin được đau nhức: "Tất cả đi xuống!"

Trình Thất khinh bỉ hừ lạnh một tiếng, còn có thể đánh? Bội phục, bội phục, muốn xem Trình Thất cô là đóa hoa trong nhà kính, quả thực là mắt chó đui mù, nếu không có chút bản lĩnh thật sự, làm sao ở trong tù thu phục những tù phạm kia? Khoa chân múa tay? Hừ!

Nhìn trán tên cháu trai đỏ mồ hôi lạnh, trong lòng có chút sáng khoái, vốn đang nghĩ có thể đánh bạo một trận, nhưng hôm nay là ông trời ban cho cơ hội tốt, đã sớm muốn cho chút dạy dỗ rồi, mùi chân trên mặt đất vận vận, không nhin được nói: "Còn được chứ? Không được tôi muốn thực hiện lời hứa!"

"Chị Thất thật giỏi, Chị Thất oai phong!" Sau khi Ma Từ lấy lại tinh thần liền bắt đầu giờ gây trợ uy.

"Chị Thất giỏi lắm!" Lộ Băng cũng không rơi ở phía sau, không có dạy dỗ Khâu Hạo Vũ được thì dạy dỗ Lạc Viêm Hành một chút cũng không tồi.

Lúc này, Lạc Viêm Hành thật sự muốn nhìn một chút vẻ hài lòng trên mặt cô gái, giờ tay lên hạ cửa, tiếp tục đứng ngay ngắn: "Đến đây đi!" Nhớ tới bộ dạng xấu hổ rơi xuống đất mới vừa rồi, Khâu Hạo Vũ, cậu chờ đó cho tôi.

Trình Thất xoa xoa quả đấm, không đợi những tên chó săn toàn bộ rút lui, cũng không chờ người đàn ông hoàn toàn định thần, tàn nhẫn vung một cước lần nữa đá về phía vị trí mới vừa rồi.

Lần này, ngược lại không có ngã về phía cửa sổ thủy tinh mà bay thẳng ra ba thước, thân hình khổng lồ bay tới ghế sa lon, khóa eo 'răng rắc' một tiếng, double damage (thiệt hại gấp đôi), vốn là đập cái ót, trong lòng người đàn ông kinh hãi, thật nhanh lợi dụng bấp chân chịu đựng khổ sở.

‘Răng rắc! ’

Nghe xương trên người đại ca mình không ngừng truyền đến tiếng giòn vang, Hàn Dục không nhin được đau lòng, cô gái này là siêu nhân sao? Cô ta làm sao làm được?

Lần này, Lạc Viêm Hành đứng cũng không đứng lên nổi, bên não hai lần bị đá, cho dù là ai cũng khó có thể tiêu thụ, không quan tâm eo éch và bấp chân có gãy xương hay không, mà đè xuống bên não bị đá, đầu óc lộn vào choáng váng, nhưng nếu thật sự nhìn thấy được, sợ rằng cũng trả gấp đôi, tinh thần trong nháy mắt không cách nào tập trung, nhưng cũng bị đá hai cái rồi, còn có một cái nữa thôi là có thể báo thù. . . . .

Anh bạn già, hiện tại tình huống của anh như thế, đùi phải gãy xương, cánh tay trái trật khớp, xương lưng bị tổn thương, đầu óc choáng váng, còn có thể báo thù sao?

"Chị Thất thật giỏi a, Chị Thất, chị chính là thần tượng của tôi a!" Ma Từ kích động không nhin được, cái gì Long Hồ Hội, đầu rồng cũng bị đánh thành như vậy, Phi!

Trình Thất ho nhẹ một tiếng, nhìn bọn thù hạ nói đùa: "Kiêm tốn một chút!"

Thái độ hờ hững tức giận làm cho Bạch Diệp Thành thiếu chút nữa đập đầu vào tường.

Lạc Viêm Hành nhắm mắt, há to miệng hít thở, giảm bớt đau đớn trên người, đáng ghét, thật sự xuống tay được, mới vừa còn đang suy nghĩ phải giữ lại bảy phần sức lực, xem tình hình này, cô nằm mơ đi? Cẩn rằng đứng dậy khắp khênh đi tới: "Trình bang chủ quả nhiên danh bất hư truyền, cũng không biết phòng thủ như thế nào?"

"Quá khen, chị không có bản lĩnh khác, chỉ có nhiệt huyết đánh quỷ thôi!"

Quý? Cô so sánh anh với quý? Cô gái này rõ là. . . . .

Trình Thất thấy người đàn ông gần như đứng cũng không vững, vẫn có một chút xú đồng tình, nhưng lại nhớ tới Salsa, gặp quý mới đồng tình, không nói gì nữa, nhìn về phía bên não người đàn ông đá ra một cước, một cước này, gần như có thể tập trung 10 thành công lực cả đời, không đến mức ngã chết nhưng có thể trở thành người giống như Salsa.

Một lần nữa, người đàn ông bay ra ba thước, đang ở sắp lúc rơi xuống đất, Bạch Diệp Thành lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, giang rộng chân đưa qua, để cho người đàn ông thành công ngã xuống trên thân thể khỏe mạnh của anh ta, xếp chồng lên như cá, bảo vệ chân trái của người đàn ông.

Dù vậy, đầu bị đập hai lần, cũng có chút quá mức rồi.

Lạc Viêm Hành yếu đuối giật mắt mấy cái, nhin kích động muốn bất tỉnh, cổ làm như người không có sao, hít sâu một hơi, mắng thảm một câu đứng dậy âm trầm đi về phía cô gái vô cùng phách lối, công bằng, vậy thì công bằng một chút, quả đấm cứng rắn rất nhanh bay ra, cũng không tin không trị được cô. . . . .

Trình Thất cũng không phải là người sắt, tự nhiên sợ đau, thấy người đàn ông còn có thể đứng lên, lần nữa dựng thẳng ngón cái, thật trâu bò, lúc đối

phương giường quyền cước thì đưa tay nói: "Ngừng lại, tôi nhận thua!" Sau đó tự nhiên xoay người: "Rút lui!" Cuối cùng một mắt nhìn Khâu Hạo Vũ nở nụ cười.

Người trong phòng cũng ngây người, cứ đi như thế?

Khỏe miệng Lạc Viêm Hành co giật, nhìn như anh thắng, nhưng tại sao cứ có cảm giác. . . . . Dĩ nhiên, thân thể cũng thật sự không chịu nổi, đám người kia vừa rời đi, nhắm mắt té xuống.

"Anh Hành, Anh Hành!"

"Mau chuẩn bị xe!"

Ngoài cửa, mưa vẫn chưa ngừng, ngay cả ông trời cũng cảm nhận được bị thương sao? Trình Thất đưa tay hứng vài giọt bọt nước, có thể trời cao chảy nước mắt vì Salsa sao?

Ma Tử khó hiểu: "Chị Thất, chúng ta cứ đi như thế sao?"

"Bằng không thì thế nào? Bọn họ sẽ thả người sao?" Trình Thất trợn mắt nhìn biệt thự phía sau lưng, biết bọn thủ hạ không cam lòng, người gây ra họa là Khâu Hạo Vũ, không phải Lạc Viêm Hành, sau khi lên xe mới tà ác giải thích: "Đừng quên, tôi chỉ nói là hôm nay!" Dạy dỗ Lạc Viêm Hành, là quà tặng kèm theo của ông trời.

"Thì ra là như vậy!"

Mọi người lại sôi trào, Chị Thất thật lợi hại, một chút cơ hội cũng sẽ không bỏ qua.

"Nếu quang minh chính đại không được, chúng ta sẽ chơi ngầm! Đi!"

Vô sỉ nha, chúng ta chơi ai, con mẹ nó, càng vô sỉ.

Bên này, bên trong phòng bệnh trắng tinh, Lạc Viêm Hành nhắm mắt nghe bác sĩ báo cáo.

"Chấn thương sọ não, gãy xương bắp chân, trên eo ếch trái bốn xương sườn bị nứt, cánh tay trái trật khớp, dây chằng tổn thương nghiêm trọng, tại sao vậy?" A Nam lạnh lùng nhìn đám người Khâu Hạo Vũ.

Hàn Dục không dám nhìn người bị bao bọc giống như cái bánh chưng, không nói hai lời, nhấc chân đá vào Khâu Hạo Vũ: "Đều do anh làm chuyện tốt!"

‘Àm! ’

Khâu Hạo Vũ trọng tâm không vững, ngã về phía sau, té nhào xuống đất, đầu đón che bụng, tự biết đuối lý, dùng thế cá chép đứng lên, nhìn về phía giường khom lưng nói: "Xin lỗi!" Phi Văn Bang, các người chờ đi.

Lạc Viêm Hành không còn hơi sức lắc đầu một cái, nếu thực sự đem Hạo Vũ giao cho bọn họ, không chết chỉ sợ cũng phải bị tàn tật suốt đời, làm sao lại có loại thủ hạ này? Trình Thất này, thật đúng là đối với anh ta không phải cảm hận bình thường.

"Bị đánh thành như vậy, còn không để ý!" Bạch Diệp Thành rất ủy khuất, ai bảo lúc đầu bọn họ cùng đồng ý? Ông trời thật đúng là ưu đãi bọn người kia.

"Đi ra!"

Hai chữ không còn hơi sức nhưng cũng không cho từ chối.

Mọi người thở dài một tiếng, nhìn về mặt Lạc Viêm Hành không phải rất tốt, Bạch Diệp Thành cảm giác nên nói một chút gì nhưng lại không biết phải nói gì, một hồi lâu mới nói: "Đại ca, anh không sao chứ?"

Bị đánh thành như vậy, có thể không có chuyện gì sao? Sắc mặt Lạc Viêm Hành tái xanh: "Đi ra ngoài!"

"Đại ca, không hy sinh đứa bé không bắt được sói, nói không chừng Hạo Vũ bị cô ta mang khỏi ra cửa, khẳng định bị chém năm khúc!" Vì Hạo Vũ, anh chịu một chút khổ cũng xem như đáng giá, mắt thấy Lạc Viêm Hành muốn nổi giận, nhanh chóng xoay người đi theo đám người.

Hôm sau, Khâu Hạo Vũ vẫn nhàn rỗi, Lạc Viêm Hành nằm viện, căn bản chưa dùng tới anh ta, vừa mới chuẩn bị đi hộp đêm uống một chén, ai ngờ nửa đường đột nhiên tuôn ra mấy người chặn đường, còn chưa hiểu chuyện gì, cái ót liền một con đau nhói, cả người bị tóm vào bao bố.

Trình Thất nhìn mấy người áo đen nơi xa, nhẹ giọng nói: "Đi cửa sau, động tác nhanh lên một chút!" Bị phát hiện thì xong rồi.

Bản Tử dễ dàng vác lên người đàn ông, đi về phía sau cửa chạy như điên.

Lên xe, Trình Thất mới tà ác lấy điện thoại của Khâu Hạo Vũ, tìm kiếm mã số, làm loại chuyện xấu này luôn muốn cho kẻ địch cũng tham dự, dùng cái này để chứng minh Trình Thất cô không phải là người tốt, và lại hư đến tận xương tủy, ‘Thay trời hành đạo’, hừ, Bạch Diệp Thành sao? Long Hồ Hội sao, cũng chỉ là một đám thích khi dễ phụ nữ mà thôi: "Bạch Diệp Thành, chuyển lời cho Anh Hành tôn kính của các người, người chúng tôi mang đi!"

"Trình Thất? Con mẹ nó, cô đừng làm loạn, không phải ngày hôm qua cũng đã giải quyết rồi sao? Cô nói không giữ lời?"

Trong con người xinh đẹp lóe sáng, lần này thật sự khi dễ: "Tôi có sao? Tự hỏi lòng, tôi có sao? Ngày hôm qua tôi chỉ nói là ngày hôm qua, cũng không nói chuyện này chấm dứt, cứ như vậy đi!" Cuồng vọng cắt đứt điện thoại di động.

"Chị Thất, tự hỏi lòng là để tay lên ngực. . . . ."

Trình Thất trừng mắt liếc nhìn Lộ Băng lấm mồm, giận tái mặt vỗ vỗ người trong bao bố: "Nhớ kỹ, không cần làm cho chết!" Như vậy cả Long Hồ sẽ cũng sẽ không bỏ qua cho cô, bây giờ còn chưa phải lúc phách lối.

"Chị yên tâm, trên thân người này, trừ điểm trí mạng, chỗ còn lại tất nhiên có thể lấy!" Và lại còn đau đớn vô cùng, rất có cảm giác trải nghiệm cái chết, bảo đảm lần này về sau, Khâu Hạo Vũ này vĩnh viễn cũng không dám làm loạn với phụ nữ.

Bên trong phòng bệnh, Lạc Viêm Hành đang hưởng thụ thủ hạ đám bốp, vừa tranh thủ nghe tin tức mp5, vừa chậm rãi uống cà phê.

‘Àm! ’

Bạch Diệp Thành sải bước đi vào, tức giận nói: "Hạo Vũ ra cửa bị bắt!"

"Người nào?" Hàn Dục hỏi ngược lại.

"Trình Thất!"

Lạc Viêm Hành để cà phê xuống, lồng ngực phập phồng kịch liệt, hung ác nói: "Không phải cậu nói không hy sinh đứa bé không bắt được sói sao?" Cũng bị đánh thành như vậy, vô ích sao ?

Bạch Diệp Thành chợt dạ nuốt nước miếng, anh ta cho rằng chuyện này kết thúc mới nói như vậy, so với Hạo Vũ, an nguy của mình mới là quan trọng nhất, dù sao anh ta cũng không cảm thấy Trình Thất dám ra tay giết người: "Cái đó. . . . . sách nói khi ngôi sao chuyển dời, việc sẽ thay đổi trong nháy mắt, loại chuyện như vậy cũng không phải người phạm chúng ta có thể hiểu thấu được."

‘Rầm! ’

Mp5 bị vút trên nền gạch trắng, Lạc Viêm Hành chợt ngồi dậy, đời này, lần đầu ăn thiệt thòi lớn như vậy, cái này không quan trọng, vội vàng nói: "Còn đúng ngầy đó làm gì? Mặc kệ các người dùng phương pháp gì, lập tức tìm người về cho tôi!"

Ngập trời giận dữ khiến cho Hàn Dục và Bạch Diệp Thành hoảng sợ đến lùi lại một bước, không nói nhiều, lấy điện thoại di động xông ra ngoài.

Hạo Vũ tuyệt không thể có chuyện, tuyệt đối không thể, nếu không, anh sẽ phụ lòng cậu mợ vì anh mà chết? Tuyệt đối không thể, Trình Thất, cô thật là càng ngày càng quá đáng rồi.

"Buông tôi ra. . . . . Các người muốn làm gì? A. . . . . A. . . . ."

Bị vút xuống trong một nhà kho bỏ hoang đen kịt, hình ảnh hung bạo nhìn thấy mà hoảng sợ, chừng mười cây gậy gỗ tàn nhẫn nhắm trên thân người đàn ông che mắt thăm hỏi, không kịp để ý chút nào, Ma Tử sắc bén nhất, dường như đánh không phải là người mà là một thi thể không có tính người.

‘Rầm rầm rầm! ’

Toàn thân Khâu Hạo Vũ chỉ một cái quần lót bốn góc màu đen, có lẽ là chê anh ta quá ồn, lúc này ngoài miệng lại dán thêm băng dính màu đen, trên trán gân xanh hiện ra, bắp thịt cả người căng cứng, hai khối cơ ngực nhô ra rõ ràng, tám khối cơ bụng phập phồng không quy luật, vóc người khỏe mạnh như vậy tuyệt đối không thể tùy ý xâm phạm.

Nhưng không tới chốc lát, da thịt màu mật ong vết thương chồng chất, trở nên không còn hơi sức, đã giống như khí cầu trút giận, cả người co rúc một chỗ, kêu rên chịu đựng khổ sở mãi mãi không kết thúc, vài giọt mồ hôi hột trong vạt ‘lộp độp’ rơi xuống đất, không chịu nổi ngược đãi, cuối cùng không thể không phục tùng, không hề giương oai tức giận nữa.

Cuối cùng Ma Tử cầm cây gậy hung hăng đánh trên lưng người đàn ông, sau đó vút bỏ vũ khí, ngồi xổm người xuống nắm cầm đối phương để cho anh ta nhìn thẳng vào mắt, xé ra miếng băng dính trên miệng và miếng vải đen che mắt, lạnh lẽo nói: "Tôi thật sự vô cùng muốn biết, đứa bé đối với anh rất cuộc là cái gì?"

Tại sao trên đời này có nhiều cha mẹ có không chịu trách nhiệm như vậy? Không hiểu những cô nhi bên cạnh từ đâu mà đến, những người cha mẹ kia thật sự không đau lòng sao? Nhưng so với đứa bé của Salsa, cô vẫn cảm thấy những đứa trẻ kia hạnh phúc hơn, ít ra chúng nó còn sống, mà đứa bé kia, ngay cả quyền lựa chọn cũng không có.

Lộ Băng nghe vậy cũng ném cây gậy, đứng ở góc đốt một điếu thuốc thơm, phìên muộn hút.

Lần đầu tiên, Bàn Tử hiểu cái gì là một mối, thở hắt hắt ngồi xuống, một chết anh ta, hung ác trừng mắt về phía kẻ gây tội ác, tính tình thật thà rất ít nổi giận, hôm nay anh ta rất tức giận.

Đôi mắt hẹp dài khẽ mở hé, vừa muốn mở miệng, miệng há ra, búng máu to theo cầm chày xuống lồng ngực, thân thể khỏe mạnh tiến vào giai đoạn run rẩy dữ dội, không cách nào khống chế, khoe miệng vẫn nở nụ cười nhạt không chịu thua, mắt đen chậm chạp dời về phía gương mặt chán ghét của cô gái. "Chuyện này các người. . . . . muốn . . . . . làm gì? Hơn nữa. . . . . Đứa bé. . . . . Là của tôi. . . . . Tôi muốn đối xử với nó như thế nào chưa tới phiên các người. . . . . Trông nom chứ? Các người có quyền gì. . . . . hỏi tôi? Cái loại phụ nữ đó sinh. . . . . nghiệt chủng. . . . . Mặc dù sinh ra được. . . . . Cũng sẽ giống các người. . . . . sẽ thối nát mà thôi. . . . ."

"Xem như Salsa thật sự là loại phụ nữ kia, nhưng đứa bé là vô tội, vì vậy, anh cũng muốn vứt bỏ nó sao?" Ma Từ hút hút lỗ mũi, có phải cha mẹ của cô bởi vì mặt mũi cô xấu xí mới vứt bỏ cô hay không? có phải cha mẹ của Bàn Từ bởi vì thân hình của anh ta quá to lớn cho nên mới vứt bỏ hay không. . . .

"Đúng vậy. . . . . Xem như sinh ra được. . . . . Tôi cũng sẽ vứt bỏ nó. . . . ." Dĩ nhiên, đây là nói lấy, nhưng nếu thật sự sinh ra được, tự nhiên anh ta sẽ không dễ dàng để cho con của mình lưu lạc ở bên ngoài, dù sao cũng là máu mủ ruột thịt, chỉ là bị đánh thành như vậy cho nên nói cho sướng miệng thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Anh trai oai phong

Một nhóm người bị đâm chọc đau đớn, cũng tròn to mắt nghiêng đầu nhìn sang, thật giống như đang nhìn cha mẹ của mỗi người, Lộ Băng tự nhận là mình không xấu xí, thân thể khỏe mạnh, không hiểu tại sao cha mẹ cũng muốn vứt bỏ anh ta, hiện tại dường như anh ta đã hiểu rõ rồi, mặc kệ anh ta sinh ra có tốt thể nào, bọn họ cũng có các lý do bỏ rơi anh ta, có thể bởi vì không có tiền, cũng có thể mẹ là người tình của người ta, vì hạnh phúc của mình, từ bỏ anh ta, mặc cho một mình anh ta ở cô nhi viện tự sống chết.

Từ bỏ chính là từ bỏ, cần gì đi hỏi lý do? Không có bọn họ, anh ta không sống đến sắp ba mươi tuổi sao? Chỉ là một nhớ tới những đứa bé trong cô nhi viện bởi vì không được chăm sóc chu đáo mà bạn chơi đùa chết đi, liền vô cùng oán hận những cha mẹ không có trách nhiệm, luôn sống ảo tưởng, ở Phi Vân Bang, cho dù người nào có đứa bé trước, bọn họ cũng sẽ liều mạng bảo vệ nó, nói cho nó biết, cháu không những có cha mẹ, còn có chúng ta, mẹ nó, ai dám vứt bỏ cháu, chú là người thứ nhất chém chết họ.

Không ngờ đồng đảng anh chị em, lại là Salsa, cũng là bọn họ không tốt, vì phát triển bang hội bỏ quên Salsa, sắp hai tháng rồi, mọi người lại không phát hiện, xem như Khâu Hạo Vũ không muốn, vậy cũng phải hỏi bọn họ có muốn hay không? Có tư cách gì tự tiện làm chủ?

Nhớ tới bộ dáng Salsa khóc lóc nức nở, như vậy con bé vẫn không ngớt, khàn khàn nói: "Ngay cả cô ấy cũng biết đứa bé có ý nghĩa như thế nào, nhưng anh không hiểu, Khâu Hạo Vũ, anh còn là đàn ông sao?"

"Có bản lĩnh thì các người giết tôi đi, không có bản lĩnh ha ha. . . . ." Khâu Hạo Vũ đột nhiên giương môi tà ác nói: "Trở về lão tử sẽ để cho các người chết không toàn thây!" Không dám đánh vào chỗ trí mạng thì tính là bản lĩnh gì?

Ma Từ nhìn người đàn ông đứng lên cũng không nổi, vẫn còn cật mạnh, nếu không phải Chị Thất cản dặn không thể làm chết người, càng không thể đề tẩn tật, thật muốn một gậy đánh xuống giải quyết anh ta, đánh thì không thể đánh được rồi, chỗ có thể đánh cũng bị đánh nát, đây không phải là Mạc Trung Hiền, nói cái là có thể cắt, có trách thì trách Phi Vân Bang không có bản lĩnh, luôn kém người ta một bậc, ngay cả có cha mẹ như vậy, mới có nhiều đứa trẻ mồ côi không chỗ nương thân như vậy.

"Nếu như tôi chết đi, có thể đổi lại đứa bé kia, tôi cam tâm tình nguyện!" Ma Từ phải bụi đất trên người, vô cùng tùy ý, cũng vô cùng nghiêm túc nói xong.

Khâu Hạo Vũ vốn định cười một tiếng cho qua, nhưng thấy cô gái mới vừa còn vô cùng hưng phấn, nhưng lúc này như hoa lê đẫm mưa, ném đi thù hận, lần nữa bội phục tình nghĩa anh em giữa nhóm người này, bắt đầu nghi ngờ cô gái tên Salsa, thật sự không chịu nổi như anh ta nghĩ sao? Chẳng lẽ trong đó có hiểu lầm gì? Nếu không, tại sao đám người kia tức giận như thế?

Nhưng anh tận mắt nhìn thấy cô gái đó nằm ở trong ngực người đàn ông kia, nhớ tới chuyện này lại lần nữa cắn răng, nhìn về phía Lộ Băng, vô cùng kì quái nói: "Ngay cả người phụ nữ của mình cũng trông chừng không nổi, như vậy còn là đàn ông?"

Lộ Băng sững sốt một chút, anh ta đang nói gì? Suy nghĩ gần hai phút mới hiểu ra, nhớ lại đêm đó Salsa nằm trong ngực anh ta ngủ thiếp đi, cô bé kia mệt mỏi, ôm trong ngực người nào cũng ấm áp, hơn nữa, mọi người chỉ xem cô như em gái, căn bản không cần kiêng dè cái gì, lại bị người ta hiểu lầm, buồn cười nhìn thẳng vào mắt người đàn ông: "Nếu như có thể, bất kỳ người đàn ông nào trong Phi Vân Bang cũng nguyện ý chăm sóc cô ấy cả đời, chỉ tiếc ở trong lòng chúng tôi, cô ấy vĩnh viễn cũng chỉ là một cô em gái cần được bảo vệ, mà tôi ở trong lòng cô ấy hay tất cả mọi người và Chị Thất không có khác biệt!" Trùng trùng liếc, đứng dậy dẫn đầu đi ra ngoài.

Ma Từ không hiểu bọn họ đang nói cái gì, con giận còn chưa tan, đánh lại không thể đánh, thấy bên cạnh để một đồng dây thừng, ác ma trong lòng bắt đầu quấy phá.

Khâu Hạo Vũ rất rõ ràng, vì ngăn cản xem mắt, đi ra ngoài làm loạn, chuyện này căn bản chỉ có đứa ngốc mới muốn làm chứ? Nhưng cô gái kia không có chỗ nào không bình thường, dĩ nhiên, cũng không thiếu các cô gái phản đối kết hôn mà tìm người đàn ông làm bạn trai, anh ta thật sự đã hiểu lầm sao? Trong nháy mắt trong đầu hiện ra hình ảnh cô gái đi vào phòng phẫu thuật, tin tưởng anh ta như thế, không có chút nào nghi ngờ. . . . . Đứng ở trạm xe buýt gào khóc như kẻ điên. . . . .

Trái tim, hung hăng bị bóp chặt, đều là lỗi của anh ta sao? Cũng bởi vì thấy cô nằm ở trong ngực người khác? Đột nhiên cảm thấy mình thật là trẻ con, đàn độn nhìn đôi tay mình, có lẽ đây là báo ứng chứ? Làm rất nhiều chuyện xấu, gián tiếp giết chết nhiều người như vậy, hôm nay lại giết chết đứa bé vô tội của mình.

Lúc ấy trong đầu đều nghĩ không thể nhận đứa bé, chưa từng nghĩ tới hậu quả, A Nam nói đúng, không có thời gian để hối hận.

Cho dù anh ta không thương cô gái kia cũng có thể đem con trở về, tình hình xấu nhất, đứa bé đi theo đám người kia, không hẳn có được sự chăm sóc.

Đột nhiên thân thể lại bay lên không trung, bị Bàn Tử có sức như trâu vác lên đầu vai, và lại đôi tay bị trói, giận dữ hét: "Các người lại muốn làm gì? Buông tôi ra, cảnh cáo các người, không cần đánh vào, nếu không. . . . . Uhm!"

Một tiếng kêu đau, xung quanh lọt vào yên tĩnh, Ma Tử xoay xoay cây gậy, nhìn về phía người nào đó bị ngắt khinh bỉ nhỏ mấy bãi nước miếng.

Khâu Hạo Vũ đứng không? Cuồng vọng tự đại đứng không? Sĩ diện hảo đứng không? Từ nay về sau, cô thật muốn xem anh ya còn mặt mũi nào để nói.

Bệnh viện, Trình Thất ngồi ở trước giường yên lặng, dịu dàng vuốt ve gương mặt cô gái, thật vất vả mới dỗ cho cô ngủ, thấy có hai hàng nước mắt trên đầu ngón tay, tiếp tục lau khô, vẫn cảm thấy cô bé này cũng không hiểu đứa bé là cái gì, cũng nói với cô, đứa bé chỉ là búp bê, không ngờ nhạy cảm như vậy.

‘Đứa bé không phải búp bê. . . . .’

"Không phải búp bê, vậy ở trong lòng em, rốt cuộc nó là cái gì?" Em có hiểu không? Đứa bé là tất cả của người mẹ, một khi nó xuất hiện sẽ là bộ phận vĩnh viễn không thể thiếu trong đời em, hơn nữa xem như sinh ra, em sẽ chăm sóc nó được không? Bản thân mình cũng là một đứa bé, không cách nào tưởng tượng được.

Có lẽ cô bé thật sự không hiểu, cô từng xem qua một tin thời sự, nói một người mẹ trời sanh si ngốc, bị chia lìa với con trai từ lúc mười tháng tuổi, người khác đều mắng cô không biết chăm sóc đứa bé, cho nên trời nóng, đem đứa bé ngâm trong chum nước, thiếu chút nữa chết ngộp, cho nên mới dẫn đến ly hôn, sau đó lưu lạc ở đầu đường, nhưng thật ra người mẹ đó cảm thấy trời quá nóng, muốn cho đứa bé mau mát một chút không phải sao?

Chỉ là dùng sai cách, chờ khi con trai trưởng thành, đi học đại học, ngày ngày cô đi nhặt ve chai góp tiền đưa qua, máu mủ tình thâm không phân chia tàn tật, huống chi Salsa không phải là người si ngốc, đột nhiên cảm thấy có chút dở khóc dở cười.

Tuyệt đối không nghĩ tới đứa nhỏ này sau khi có đứa bé lại để ý như thế, cô và mình đều giống nhau, vẫn đang mong đợi một mục tiêu, ngôi nhà thuộc về mình, chồng của mình, con của mình, nếu như cô cũng giống như bọn họ thì tốt biết bao?

Dịu dàng, thành thạo, thoải mái, muốn vốc người có vốc người, muốn gương mặt có gương mặt, nhất định sẽ sống hạnh phúc hơn so với mọi người, nếu như chỉ là nếu như, sẽ không trở thành sự thật.

Bác sĩ nói cô bị bệnh bẩm sinh từ lúc mang thai, xem như Hoa Đà tái thể cũng bất lực, nếu không phải khi còn bé uống quá nhiều thuốc thảo dược dân gian, có lẽ trí lực chỉ tăng trưởng đến khoảng mười một tuổi, có thể thấy được cha mẹ cô đã cố gắng qua nhưng cái gì cũng đã thử, ngược lại tuyệt vọng phát hiện càng ngày càng không có hi vọng mới có thể vút xuống trạm xe lửa?

Mặc kệ là cái gì, cô cũng sẽ không đưa Salsa trở về lại, mặc kệ nhà cô có nghèo thế nào, hôm nay Salsa có thể mang đến cho bọn họ bao nhiêu tài phú, bọn họ cũng không biết, ban đầu là bọn họ bỏ rơi cô, loại này sai lầm, tuyệt đối không thể tha thứ.

"Đứa bé. . . . . Đứa bé. . . . ."

"Đứa ngốc, đi vào phòng phẫu thuật cũng không biết phản kháng sao? Không biết bên trong là chỗ nào sao?" Đầu còn bé đâu, aiz!

Hôm sau

"Bản tin trên TV, hôm nay ở trên sân thượng chính phủ phát hiện một người đàn ông khỏa thân. . . . ."

"Này. . . . . Không phải là Hạo Vũ sao?" Vẫn hết sức tìm kiếm, Hàn Dục chỉ vào TV hỏi Lạc Viêm Hành.

Bạch Diệp Thành gần như muốn đem mặt dán lên màn hình, thật đúng là Hạo Vũ.

"Người đàn ông này không mảnh vải che thân, đôi tay treo ở trên không trung, lúc đầu các ký giả cho rằng một nhóm người biến thái làm ra, nhưng bước đầu kết luận là người đàn ông tự nguyện, nhớ trước đây không lâu bởi vì một sự kiện các tiểu thương và người bán hàng rong tiến vào cảnh khu cũng phải mua vé vào cửa làm cho nhiều thương nhân bất mãn, có lẽ người đàn ông muốn dùng cách này để ra oai với chính phủ, nhất định là tiểu thương nào đó trong cảnh khu. . . . ."

Trong màn hình, Khâu Hạo Vũ tròn tròn hai mắt, sững sờ nhìn ngàn vạn dân chúng phía dưới vây xem, vừa cúi đầu nhìn, thật không nhận nổi, sau đó tức

giận rống to cái gì.

Gương mặt đó bị phóng lớn vô số lần, bị tất cả dân chúng ghi nhớ thật sâu ở trong bộ não.

Vốn là nên vô cùng tức giận, Lạc Viêm Hành phun ra một hóp sữa tươi, anh có thể xác định 100% đó chính là Hạo Vũ, bởi vì đây là tác phong của đám người kia: "Khụ khụ khụ. . . . . Phốc. . . . ."

Thấy đại ca chẳng những không tức giận, ngược lại cũng bởi vì nén cười bị nghẹn, gương mặt đẹp trai ửng hồng, Hàn Dục lau mồ hôi, Hạo Vũ a, về sau anh còn có thể gặp người à? Phải đi cứu anh hay thấy chết mà không cứu đây? Nếu để cho mọi người biết anh là một trong những người đứng đầu Long Hồ thì mặt mũi Long Hồ sẽ đặt chỗ nào?

"Chuyện này. . . . . Làm thế nào?" Bạch Diệp Thành ngây ngốc.

"Cái này. . . . . Xem trước một chút rồi nói!"

Anh em là cái gì là? Mẹ nó, đây chính là anh em, bỏ đá xuống giếng, cũng không thể trách bọn họ, Hàn Dục hơi mím môi, tự đưa ra phương án giải quyết: "Vây đi thuê mấy người bán hàng rong trong cảnh khu, nhanh chóng mang người về trước!" Anh nói là toàn thân bị thương, tại sao lại gương mặt hoàn hảo không chút tổn hại? Thế nào cũng phải đánh cho thành đầu heo chứ? Ít ra còn có thể giấu đầu hở đuôi.

Ba Sĩ, xe ôm, lần này được rồi, xuất hiện anh trai oai phong, mặt mặt quá, Trình Thất, dù sao cô cũng nên giữ cho anh ta một cái quần con chứ?

"Phốc, ha ha ha ha ha những ký giả này rất biết đoán mò, làm tôi cười chết ha ha ha ha ha Aha!" Bên trong một gian phòng bệnh khác, Ma Từ cười đến thiếu chút nữa lăn ra đất.

Vốn là bầu không khí đầy thương cảm, trong nháy mắt sôi nổi hẳn lên, ngồi cạnh bên đầu giường, Trình Thất cũng buồn cười, đáng đời!

Cái miệng nhỏ nhắn của Salsa khề nhếch, nhìn chăm chăm TV thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, mất đi đứa bé cô rất đau lòng, có thể thấy được mọi người đều đau lòng theo, còn chưa phải thoải mái, hôm nay bộ dáng này của Tiểu Bát có thể làm mọi người vui vẻ, cô vẫn rất vui lòng.

"Xin hỏi anh trai oai phong, có phải anh rất bất mãn đối với chính phủ hay không. . . . ."

"Anh trai oai phong, anh nói một chút cảm tưởng lúc này? Vết thương trên người anh cũng là chính anh đánh sao?"

"Anh muốn đi như vậy sao? Hay muốn cúi đầu trước chính phủ?"

"Vậy không phải anh làm tất cả đều uống phí sao?"

"Cút!"

Người đàn ông nghiêng đầu cắn hận rống giận, các ký giả hoảng sợ liên tục lùi về phía sau, nhưng chỉ trong mấy giây lại ủa lên, hỏi lung tung này nọ.

Khâu Hạo Vũ lúng túng cúi thấp đầu, hận không được tìm một cái động chui vào, thân thể đau thấu xương, trải rộng toàn thân, so với mặt mũi, những con đau này có thâm vào đâu? Bước nhanh vào bên trong xe: "Lái xe!" Trình Thất, cô. . . . . Chờ đó cho tôi. (aiz, chờ cái gì, muốn bị hành hạ tàn nhẫn hơn đây mà).

"Anh trai oai phong đừng đi a, anh trai oai phong. . . . ."

‘Vèo! ’

Xe bằng tốc độ nhanh nhất bay ra khỏi đám người, thành công bỏ rơi đám ruồi nhặng phía sau.

Nữ ký giả xinh đẹp không thể không nhắm ngay Camera giải thích: "Cảm xúc của người trong cuộc rất kích động, đối với chính phủ rất bất mãn, cái chữ ‘cút’ bao hàm tất cả, cũng nói lên tiếng lòng của những tầng lớp thấp bé chúng ta bị chính phủ chèn ép, chúng ta phải tự hào về anh ấy, không biết lần sau anh ấy làm thế nào?" Cuối cùng dừng lại một giây, chắc là đang suy nghĩ làm thế nào mới có thể tăng cao tỉ lệ người xem TV, nhìn về phía ống kính lễ phép cười nói: "Chúng ta sẽ tiến hành theo dõi bản tin, cảm ơn đã xem!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tình Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Bị thương cũng phải làm việc

"Tiếp tục theo dõi. . . . . Phốc. . . . . Đáng tiếc theo dõi không hết!" Ma Từ lau nước mắt vui sướng, đã thật lâu không có vui vẻ như vậy rồi.

Trình Thất gật gù hà hề: "Trí tưởng tượng của những ký giả này thật đúng là phong phú, cho nên bị người nào để mắt tới cũng không thể để bọn họ để mắt, nếu không tám đời tổ tông cũng sẽ bị làm chuyện cười!"

"Đúng vậy, bọn họ chỉ biết bóp méo sự thật, chỉ cần có thể tăng cao tỉ lệ người xem TV, cái gì cũng làm ra được, lần này xem như Khâu Hạo Vũ đã nổi tiếng, chắc là về sau đi tới chỗ nào cũng sẽ bị nhận ra, cũng coi như giải trừ được cơn tức giận, xem sau này anh ta còn có dám khi dễ phụ nữ hay không!" Lộ Băng đi tới cửa sổ đốt một điếu thuốc lá, khước miệng tươi cười.

Cả Phi Vân Băng cũng rơi vào trong sôi nổi, buồn bực quá lâu, chuyện vui hiếm có.

Chuyện đùa nhỏ, mọi người cũng từ từ buông ra, nếu thật có duyên, đứa bé sẽ trở lại, không hề đau thương nữa.

Salsa sờ sờ bụng, ném bỏ ủy khuất còn sót lại, chị nói đứa bé sẽ còn trở lại, vậy thì không cần thiết khổ sở.

"Salsa, nếu thật sự nghe lời của chị Ma Từ, về sau không thể đi gặp nữa, cũng không nên vì muốn đứa bé lại đi tìm đàn ông, đứa bé là phải có ba mẹ, gia đình, mới có thể vui sướng lớn lên, nếu không nó sẽ rất khổ sở, đợi ngày nào đó em kết hôn, mới có thể có đứa bé biết không?" Ma Từ rất sợ cô bé ngốc này vì muốn có đứa bé lại đi tìm đàn ông.

Cô gái nghe vậy yên lặng gật đầu: "Em sẽ không!" Nếu còn như vậy nữa, chị vẫn không thể giết cô sao? Cô không muốn chị lại vì cô mà khóc, cũng sẽ không nữa, so với đứa bé, nước mắt của chị là quan trọng nhất.

Vừa nghĩ tới gần đây chị luôn khóc vì cô, trong lòng cũng rất không dễ chịu, biết chị lâu như vậy, từ bị người đánh muốn bò cũng bò không dậy nổi, rồi đến ngồi tù, sau khi ra ngoài nhìn bang hội rớt xuống ngàn trượng, cũng không rớt một giọt nước mắt, mà trong hai tháng ngắn ngủn, cô lại để cho chị đau lòng như thế, đều là lỗi của cô.

Đối với lần này, Trình Thất rất là không sao cả, rơi nước mắt cũng không phải là thứ hèn nhất gây nên, mọi người là động vật có tình cảm, nếu thật sự không có máu chảy lệ rơi, còn sống cũng không có ý nghĩa gì.

"Chuyện Khâu Hạo Vũ, mọi người cũng không cần nhắc lại, chúng ta phải hiểu được ân oán rõ ràng, nếu trừng phạt xong cũng không cần làm nữa, người này về sau, gần mà xa là tốt rồi, tôi nghĩ trừng phạt anh ta đã đủ nặng nề, nếu là tôi, tình nguyện âm thầm bị đàn ông cưỡng hiếp cũng không nguyện ra ánh sáng trước mọi người, các người đều hiểu chứ? Ma Từ?" Đông Phương Minh sợ mọi người lại đi gây phiền toái, thật nuốt không trôi cơn tức này, cũng muốn chờ bang hội phát triển rồi nói.

"Tôi hiểu, trước mắt phát triển bang hội quan trọng nhất, chờ cửa hàng khai trương, tính toán xem mỗi ngày kiếm bao nhiêu tiền lời, mỗi ngày đều phải tăng gấp hai mươi lần. . . . ."

Trình Thất lắc đầu: "Gấp mười lần đi, tôi hiểu các người gấp gấp, có một số chuyện, không thể gấp với nhất thời, gấp mười lần đối với Phi Vân Băng chúng ta mà nói đã không ít!"

Mấy cửa hàng rượu thuốc lá mỗi ngày kiếm có thể được hơn 10 ngàn rồi, tiệm massage chân trong thành mới là nguồn thu nhập chủ yếu, một ngày thu một hai chục ngàn cũng không phải là không thể, tiền thuế chỉ cần làm thân với nhân viên công vụ một chút, có thể miễn toàn bộ, một ngày 30 ngàn, đi chạy hàng một chút, 300 ngàn một ngày, chia gần sáu mươi người, thiếu thì thiếu một chút, chờ mở hộp đêm lớn, sau đó thành lập kho hàng bang hội.

"Gấp mười lần cũng được, tránh giống như năm năm trước, xem như Lạc Viêm Hành không làm gì chúng ta thì còn có rất nhiều đối thủ cạnh tranh khác cố gắng diệt trừ xã hội đen, cứ quyết định như vậy đi!" Ma Từ tán đồng gật đầu, lúc cô chuẩn bị đứng dậy pha trà cho Trình Thất. . . . .

"Cóc cóc!"

Trình Thất ngẩng đầu: "Vào đi!"

Sau khi chú Phùng và Lưu Nghĩa vào nhà, đầu tiên nhìn Ma Từ một chút, sau đó nhìn Trình Thất báo cáo: "Chị Thất, Khúc Dị đến thăm hỏi! Chị xem là nhả nhận từ chối hay. . . . ."

Khúc Dị, Phi Vân Băng không ai không biết, không ai không hiểu, càng làm cho Ma Từ dựng tóc gáy, anh ta tới làm gì?

"Bảo anh ta rút. . . . ."

Trình Thất cắt đứt: "Cho anh ta vào đi!" Cũng đã nói là đến thăm hỏi.

"Chị Thất, nhưng anh ta là người của Long Hồ, Salsa bị bọn họ làm thành như vậy, chị. . . . ."

Đông Phương Minh vui vẻ nói: "Ma Từ, cô kích động cái gì? Xem như anh ta là người của Lạc Viêm Hành, bọn họ cũng không giống nhau, đúng không? Người ta cũng đã tới thăm rồi!"

Hừ, quạ trong thiên hạ đều đen có được hay không? Ma Từ thờ phỉ phò đặt mộng ngồi ở trên sô pha, chỉ nghĩ đến ánh mắt đáng sợ của anh ta, ah, biến thái.

Không bao lâu, Khúc Dị xách theo giỏ trái cây và một bó hoa tươi vào nhà, quả nhiên, mục đích lớn nhất của anh ta cũng không phải là thăm bệnh, đôi con ngươi sáng chói như ánh sao thẳng tắp bắn về phía Ma Từ, nhìn gần một phút mới đi về phía giường bệnh: "chuyện các người tôi đã nghe nói rồi, đại

ca tuyệt đối không phải cố ý, hy vọng các người không nên hiểu lầm!”

Trình Thất lắc đầu: “chuyện này đều đã qua rồi, Khúc Di, lần trước còn chưa cảm ơn anh, thật ra lần trước chúng tôi cần gấp tiền bạc, nghe nói anh bị mất?” cả Long Hồ Hội, cũng chỉ có một người này nhìn thuận mắt, mặc kệ anh ta vì coi trọng Ma Tử hay vì cái gì khác, chỉ nhìn vào việc đến thăm, đối với anh ta cô không có phòng bị.

Khúc Di khẽ cười: “không có gì đáng ngại, đại ca sẽ không làm gì tôi, Trình bang chủ, thật ra Hạo Vũ cũng là vì tình cảm, không riêng gì Salsa tiểu thư, tôi nghĩ nguyên nhân là vì đại ca”. Thấy Lộ Băng đưa đến cho anh một cái ghế dựa, nhất thời cảm thấy vinh hạnh, Phi Văn Bang hận Long Hồ Hội, hôm nay chẳng những không có đuổi anh ta còn khách khí như thế, có thể nào không cảm động? Vừa ngồi xuống, vừa tiếp tục nói: “Ban đầu mẹ kế của đại ca gả vào nhà họ Lạc đã kết hôn, vẫn liều mạng, sau đó làm hại đại ca...tóm lại anh ấy không phải cố ý!”

Mặc dù không biết nói chuyện nhiều, nhưng thái độ hòa giải có nhạt nguyệt sáng soi.

Điều này mọi người quả thật không nghĩ tới, nói như vậy, thật đúng là tiêu trừ khôn ít oán hận, ít ra sau khi thành công sẽ không có lòng giết, hơn nữa, Khán Hạo Vũ có khác gì bọn họ? Điều là đứa trẻ mồ côi không cha không mẹ, những lời nói tối hôm qua chắc là nói lấy sao?

Trình Thất gật đầu, cô không hiểu tại sao Khán Hạo Vũ lại để ý chuyện này như thế, trong lòng anh ta loại phụ nữ có hành vi phóng túng sinh đứa bé không những sẽ không hạnh phúc, có thể chết không được tử tế như các anh chị của Lạc Viêm Hành, trong lòng có khúc mắc sao? Vậy thì không thể làm tổn thương một người vô tội chứ?

Nếu Khúc Di đã lên tiếng xin lỗi, một chút mặt mũi này cô vẫn phải cho anh ta, vỗ vỗ bả vai người đàn ông: “em gái tôi cũng không phải như các anh nghĩ!” suy nghĩ hồi lâu mới nói: “thật ra...cô ấy khác với chúng tôi, trời sinh tàn tật, trí lực chỉ có giới hạn trong khoảng tám chín tuổi, mặc kệ chúng tôi cố gắng thế nào cũng không nâng lên, trí nhớ cũng không phải quá tốt!”

“À?” tất cả nghi ngờ Khúc Di đã hiểu ra, kinh ngạc nhìn về phía cô gái ngây thơ trên giường đang quan sát anh ta, chuyện này rõ ràng, vì không muốn xem mắt, vì không muốn rời khỏi gia đình này, mới có thể nghĩ ra biện pháp cực đoan như vậy, cho rằng phá thân cũng sẽ không rời đi? Anh ta cũng không ngờ cô gái này gặp phải Hạo Vũ, cả ngày cô đơn khó nhịn.

Tên Hạo Vũ đáng chết đã làm ra chuyện gì? Bất đắc dĩ nhìn hướng Ma Tử, nhất định cô thật hận mọi người trong Long Hồ chứ? Cũng bao gồm anh ta, bởi vì từ lúc đầu vào nhà đã khó chịu.

Nhất thời không biết nên nói gì cho phải, tất cả đều là lỗi của Hạo Vũ, làm cho anh ta cũng không có mặt mũi nói lời hữu ích, chuyện này bọn họ cũng chỉ nói cho anh ta nghe, không nói nhảm chuyện: “Chuyện này tôi sẽ không nói ra, các người yên tâm, về sau anh ta còn dám khi dễ cô ấy, tôi là người thứ nhất không buông tha anh ta, chuyện này tôi thay anh ta tạ lỗi với mọi người!” từ trong lòng ngực lấy ra một danh sách: “Đây là gần đây Long Hồ nhận được một cuộc làm ăn, cũng là nhiệm vụ của tôi, nhưng mà ngày mai tôi phải đi Anh quốc, thu mua một lô súng ống đạn dược, như vậy cái này làm phiền đến mọi người rồi, sau đó sẽ trả cho mọi người thù lao tương ứng!”

“Chúng tôi không cần anh thương hại.....”

Khúc Di nhăn mày, anh ta là một người rất ít tức giận, lần này lại bất mãn, nét mặt nhìn về phía Ma Tử: “Nếu tôi chỉ thương hại mọi người, có thể trực tiếp dùng tiền, cuộc trao đổi này không cần mọi người hoàn thành!” Tên như tiếng tăm, tin tưởng vào thực lực của họ

Lúc đầu Trình Thất cũng cho rằng đối phương đồng tình vì bọn họ là bang hội nhỏ, cầm lấy danh sách vừa nhìn, hít một hơi lạnh: “chuyện này.....” tuyệt đối cần can đảm thật lớn mới có thể hoàn thành, hạn mục thứ nhất chính là giao thiệp với cảnh sát, sau bảy ngày, Văn Nam sẽ có một lô ma túy nhập vào thành phố, lại trăm cân Heroin, 180 cân cần sa và vô số tài liệu chế tạo ma túy cũng đủ để bọn họ bị đánh gục tại chỗ

Người giao hàng là người của cảnh sát, ngộ nhỡ là bẫy rập thì khó lường, đạo này, cảnh sát cũng diễn rất chuyên nghiệp rồi, nói là một lô Ngọc Thạch từ Myanmar đưa tới, bên trong chứa đều là đồ chơi chết người: “Xác định người giao hàng là cảnh sát?”

“Ừm! Các người chỉ phụ trách đưa tiền cho anh ta, cho dù như thế nào nắm hàng vào trong tay là được, hơn nữa. . . . . Đây đúng là một cái lồng cảnh sát thiết kế!” Về mặt Khúc Di vô cùng nghiêm túc.

“À? Anh muốn hại chết chúng tôi sao?” Ma Tử cũng có chút hứng thú, tiến lên cầm lấy danh sách cẩn thận lật xem

Đông Phương Minh hiểu ý của Khúc Di, liếc liếc cảnh môi: “Cái đơn hàng này, nhìn như nguy hiểm, thật ra xử lý cũng không khó!” Càng nghĩ trong lòng càng kích động, bởi vì anh ta có một ý nghĩ, Long Hồ mua những thứ hàng này, cho dù đúng nửa giá tiền, một nửa ít nhất cũng hơn một tỷ, nếu đến lúc đó Phi Văn Bang tìm cách nắm được hàng, lại không giao tiền cho người giao hàng, vậy không phải Phi Văn Bang lại được một khoản béo bở? Chỉ là. . .

“Chỉ là tôi không hiểu, cảnh sát làm như vậy là có ý gì?” Không phải nói Long Hồ có quốc gia làm chỗ dựa sao? Tại sao cảnh sát lại muốn chèn ép?

Khúc Di khẽ cười lắc đầu: “Các người thật sự cho rằng Long Hồ chỉ thu lợi nhuận từ súng ống đạn dược? Như vậy Long Hồ đã sớm gặp phải phá sản, đại ca chỉ ngoài mặt không cho phép, vụng trộm nào có ai biết? Hơn nữa mỗi lần chúng tôi buôn bán thuốc phiện cũng sẽ không lấy danh nghĩa của Long Hồ, các người cảm thấy nắm chắc mười phần, như vậy tôi cũng nhân rồi vui vẻ, thế nào?”

Hồi thờ Ma Tử rối loạn, đây là một hạng mục khiêu chiến thật lớn, gần như có suy nghĩ giống như Đông Phương Minh, không nói hai lời, đóng danh sách, thay mặt tiếp nhận: “Chúng tôi cũng không tham lam, sau khi chuyện thành công, anh bảy, chúng tôi ba, thế nào?” Tính ra, Khúc Di sẽ cho bọn họ gần hai triệu để mua hàng, trước tiên mặc kệ số tiền này có thể đến trong túi của cô hay không, giao dịch thành công, Khúc Di còn phải chia cho bọn họ ba

phần, cho dù tính toán thế nào, nếu như không sợ chết, cũng có thể kiếm lời gấp đôi.

"Chuyện này đương nhiên không có vấn đề, như vậy lúc giao dịch nhìn thấy tôi quen hay không quen, sẽ không biết các người. . . . ."

"Chuyện này giao cho chúng tôi, anh cũng không cần lo lắng!" Ma Tử thân mật đưa tay vỗ vỗ bụng người đàn ông, ừ, còn tưởng rằng khỏe như vậy, sẽ có bụng bia, không ngờ bằng phẳng như vậy.

Nếu không phải có râu quai nón che giấu, lúc này Khúc Dĩ nhất định mặt đỏ tới mang tai, đứng lên nói: "Như vậy tôi đi trước, nếu như mọi người đã xác định, lại có bảo đảm, sau này không cần đi nơi khác nhận, trực tiếp tìm tôi là được, trong Long Hồ Hội còn nhiều việc để làm! Hơn nữa nếu xảy ra chuyện, tôi sẽ ra mặt bảo lãnh! Không cần cứng đối cứng."

Trình Thất vô cùng phấn chấn, so với Lạc Viêm Hành mở miệng là 'nói con số' còn thích hơn, lòng tin tăng lên gấp bội: "Anh yên tâm, tuyệt đối sẽ không để cho anh thất vọng!" Lắng nghe a lắng nghe, xem ra tài khoản của cô, chúng tôi còn phải tiếp tục giữ lại dùng.

"Ma Tử, còn không đưa tiền anh Khúc?" Trình Thất nhìn Ma Tử nháy mắt.

Khỏe miệng Ma Tử co quắp, chị cũng quá theo chiều gió đi? Bây giờ đã bắt đầu lợi dụng nhan sắc của cô?

Quả thật Khúc Dĩ không có từ chối, cảm kích nhìn Trình Thất gật đầu, sau đó xoay người đi.

"Anh Khúc, anh không sợ bọn họ sa lưới sao? Những tài liệu kia cũng sẽ không cho anh có cơ hội bảo lãnh!" Nhị Cửu Tử liếc Ma Tử phía sau lưng một cái, không phải nói là chị dâu tương lai sao? Chuyện này anh ta đã có kinh nghiệm, sẽ trực tiếp nổ súng tại chỗ.

Sợ, đương nhiên anh ta sợ, nhưng người sống vì cái gì? Chờ người khác bỏ thì? Anh ta cảm thấy không phải, dựa vào bản lãnh thật sự của mình có được mới là tốt nhất, anh ta tin tưởng bọn họ, đặt mình vào nguy hiểm, một ngày nào đó sẽ đem hoa kết trái, mới phải đáng giá ăn mừng, đã điều tra ghi chép giao dịch trước đó của đám người kia, căn cứ tác phong của bọn họ, chắc chắn thu hết toàn bộ số tiền, còn phải cho cảnh sát một vỏ, ha ha! Anh ta sẽ chờ bọn họ bình an trở về.

Hàn Dục xem thường bọn họ, anh ta sẽ không, lạc đà gầy vĩnh viễn hơn ngựa béo, anh ta tin chắc đạo lý này.

Ngay cả đại ca cũng nhiều lần kinh ngạc, chớ nói chi là những cảnh sát kia, căn bản cũng không phải là đối thủ của bọn họ, dĩ nhiên, cũng có 10% không chắc chắn, aiz! Đơn hàng đã giao ra rồi, đều do trước đó anh ta chưa nghĩ ra, hiện tại lại không thể tìm người đi hỗ trợ, anh ta cảm thấy chỉ biết nhìn bọn họ.

Mặc cho số phận thôi.

Ma Tử gãi tai sờ má đi theo ở phía sau, chờ đối phương vào thang máy mới nói: "Đi thông thả!" Giống như chạy trốn đi về phía phòng bệnh.

"Đường như chị dâu đối với chúng ta cũng không thân thiện, anh Khúc, cách anh theo đuổi phụ nữ căn bản cũng không đúng!" Nhị Cửu Tử chỉ tiếc rên sát không thành thép nói.

Khúc Dĩ nhún vai: "Cậu thấy ai theo đuổi phụ nữ trong một ngày đã thành công chưa?" Một ngày nào đó, sẽ trực tiếp bắt lấy.

Lạc Viêm Hành đẩy đẩy mắt kính, ngồi trên xe lăn nói với thủ hạ: "Nói đi!"

Khâu Hạo Vũ tỉnh lại trong đầu đều là tất cả hình ảnh đã chứng kiến và tin tức trong màn hình TV cực lớn, trong lòng muốn chết cũng có rồi, quá tuyệt, đáng tiếc không có thuốc hồi hận để mua, phải biết loại kết quả này, đừng nói phá thai rồi, chính là nhìn cũng không dám nhìn cô gái kia một cái, không mảnh vải che thân, không mảnh vải che thân. . . . .

Không còn hơi sức cúi đầu: "Trừ gãy xương đùi, đều là vết thương nhẹ, nghỉ ngơi một hai tháng cũng được rồi!"

"Không phải tôi đã nói cậu, phải giữ quy củ, lần này. . . . . Quên đi, đi công tác đi!" Thất vọng nhắm mắt.

"Đại ca, tôi cũng bị thương thành như vậy, anh nở lòng nào?" Còn muốn anh ta đi đến căn phòng bí mật quý quai kia sao? Nhức nhích cũng không nhức nhích được, đến lúc đó đứng lên đi nhà cầu thì làm thế nào? Bảo người khác đi vào? Vậy bí mật quan trọng của anh không phải công bố toàn thế giới?

Lạc Viêm Hành hừ lạnh: "Chẳng lẽ cậu muốn tôi ở trong phòng ngủ còn đeo kính mát đến khi cậu khỏi bệnh mới thôi?"

Khâu Hạo Vũ hung hăng cắn răng, hiện tại thì tốt rồi, trong ngoài không được lòng người, ngay cả đại ca cũng khinh thường anh ta, được rồi, được rồi, không phải là mang thương ra trận sao? Mang khẩu trang và đeo mắt kính, phiền muộn lần xe cách xa, tận lực tránh khỏi tiếp xúc với mọi người, rất sợ bị người nhận ra, suy nghĩ trong đời anh ta sẽ gặp phải cảnh ngộ này sao?

Căn phòng bí mật. . . . . từ lâu đã định sẵn, anh ta chỉ thích hợp ở trong căn phòng bí mật, không trách được anh Hành mù mắt, không trách được anh ta là con mắt sau lưng của đại ca, bởi vì có một ngày mặt mũi anh ta hoàn toàn biến mất, đi tới chỗ nào cũng bị người kêu 'Anh trai oai phong', anh trai oai phong, ký giả chết tiệt kia, loại biệt hiệu thua thiệt như vậy cô dùng cho được.

Hôm nay nghĩ đến Trình Thất cũng không tức giận được nữa, không thể trâu vào, phải trốn tránh bọn họ sao? Từ nay về sau, đối với Phi Vân Bang phải cách thật xa, nếu còn một lần nữa, anh ta có muốn sống hay không?

Thờ dài một tiếng, cuộc sống thật bi ai.

"Phốc, đây không phải là anh trai oai phong sao? Hàn Dục, cậu hỏi anh ta một chút, rốt cuộc đối với chính phủ có bao nhiêu bất mãn? Lại có thể còi hết đi phản đối người ta. . . . ."

Khâu Hạo Vũ đang cam chịu, chưa gượng dậy nổi thì tiếng giễu cợt tai vang lên, ngửa đầu không còn hơi sức nhìn chăm chăm tên Lưu Mạnh Bạch Diệp Thành bỏ đá xuống giếng, nếu là trước kia, nhất định trực tiếp đá một cái té ngã, dĩ nhiên, hiện tại anh ta không còn tâm trạng: "Tôi thành ra như vậy anh cũng nhận ra được?"

Bạch Diệp Thành thu hồi chế nhạo, cúi người, nghiêm mặt nói: "Cho dù hóa thành tro tôi cũng nhận ra anh!"

Khóe môi Khâu Hạo Vũ giật một cái, chuyển động bánh xe lăn cách xa đất thị phi.

Cười đi, một ngày nào đó các người sẽ cười không nổi, anh em cái gì? Không đi giải cứu anh ta trước, lại tìm mấy người tiểu thương, nếu Long Hồ đích thân ra mặt, có lẽ ít nhiều gì cũng giữ được mặt mũi một chút, chính là mấy người anh em này chấp nhận để cho anh ta phản đối với chính phủ, thật đúng là anh trai oai phong!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Đi tắm cờ bay phát phổi

‘Đang đợi tôi?’

Dường như đặt mình trong chốn bồng lai tiên cảnh, bốn phía trăm hoa đua nở, chim hót hoa thơm, bên tai không còn tiếng ồn ào, toàn bộ thế giới chỉ tồn tại một hình bóng dịu dàng nho nhã nở nụ cười, đó là nụ cười đẹp nhất mà cô gái nhìn thấy trong cuộc đời này, chỉ tiếc trong nháy mắt hương thơm, hoa nở chóng tàn.

Nếu như. . . . . Nếu như có thể ở mỗi ngày sau khi tỉnh lại, hoặc là mỗi lần ngủ thậm chí cùng các anh chị đi ra ngoài mạo hiểm. . . . . Đều nhìn thấy một chút thì tốt biết bao?

"Tiểu Bát!"

"Không phải tôi nghi ngờ, chủ yếu là trong Long Hồ Hội, tai mắt Lạc Viêm Hành quá nhiều, còn nhớ rõ lần trước. . . ." Đang lăm nhăm, đám người Lộ Băng cùng nhau nhìn về đầu giường.

"Tại sao cô lại tới?"

Ngoài cửa lớn, mấy người đàn ông mặc chỉnh tề lão luyện cùng nhú mày, không hề giương nanh múa vuốt nữa mới thở phào nhẹ nhõm.

Trình Thất một mình một ngựa, mặc áo sơ mi màu trắng rộng rãi, quần jean bó sát, giày thể thao đơn giản, mái tóc không còn ngắn cùn như lúc mới ra tù, vẫn giống như tên con trai không thể nghỉ ngơi, xem ra phải để mái tóc một thời gian, hai tay nhét vào túi nhìn cánh cửa tự động co duỗi, khu vực tốt như vậy, làm mười mấy tòa nhà, đốt tiền.

Không nhận được nói: "Tìm lão đại các người nói chút chuyện!"

Ngại vì hai lần cũng bị gọi đến, cũng lười phải đi thông báo, và lại đại ca cũng đã nói, sau này cô gái này tới trực tiếp cho đi vào, anh ta nói tại sao đại ca lại quen biết loại Nữ Lưu Mạnh này? Hai người đàn ông tiến lên tiến hành soát người Trình Thất, lúc này mới nói: "Vào thôi!"

"Cuối cùng cũng có chút ánh mắt rồi!" Trình Thất vỗ vỗ bả vai người đàn ông, sau đó nghênh ngang tự nhiên đi vào, quá ba bận, lần đầu tiên thông báo, lần thứ hai thông báo, lần thứ ba ngăn trở nữa, tương lai nhất định đề nghị Lạc Viêm Hành đuổi việc bọn họ.

Đầu chịu nổi ủy khuất đến mức này? Thấy người còn phải chờ ở bên ngoài nửa giờ, thật coi thời gian của Trình Thất cô không bao nhiêu tiền?

Ừ, cửa chính mở rộng ra, đưa đầu thăm dò chút, cũng không nguy hiểm sau đó mới đứng ở đại sảnh hô: "Lạc Nhị gia? Lạc Nhị gia? Tôi tới thăm anh nè!" Người đâu? Người giúp việc đâu? Kỳ quái, loại gia đình giàu có như thế này, không phải là người giúp việc thành đoàn sao? Tại sao trong nhà quanh quẩn như vậy?

Chưa bao giờ đi qua lầu hai, vừa lúc dò thăm riêng tư của kẻ địch một chút, vừa nhìn xung quanh, chắc, chắc, chắc, hoàng cung cũng chẳng qua là thế chứ? Chùm đèn thủy tinh thiết kế đủ để cho gia đình bình thường ăn cả đời: "Lạc Nhị gia tôi tới thăm anh!" Chưa chết à?

Phòng đọc sách không có ai, phòng ngủ không có ai, ngay cả xung quanh cũng không có một bóng ma, không thể không nhìn về phía lầu ba, không biết

vì sao a, tay nắm cửa cầu thang có chút khấn trương, cứ có cảm giác quá mức yên tĩnh, hơn nữa dường như ở lầu ba có bí mật gì không thể cho ai biết, cảm giác không khí không đúng, nhưng cô trời sanh gan lớn, càng nguy hiểm lại càng thích mạo hiểm một phen.

Chậm rãi leo lên, cách trang trí không lỗi thời, màu trắng làm chủ, màu sắc khác cũng phối hợp tương đối cân xứng, là một nơi sống rất tốt, đến lầu ba, bắt đầu bóp quyền, một mùi gần như có thể gọi là mùi tanh xông vào mũi, nói không ra là mùi vị gì, là mùi cô chưa từng quen thuộc.

Phòng bị di động tới phía trước, anh nói một người ở, xây sừng phòng ốc lớn như vậy làm gì? Hành lang gần như 100m, ngừng thở đi một phút, lúc này mới phát hiện ra nơi này quả thật không đơn giản.

‘Kì kì!’

‘Rầm!’

Mãnh liệt nuốt một ngụm nước bọt, không cần quay đầu lại xem, đã biết phía sau đã xuất hiện một con vật khổng lồ từ lúc nào, rần sao? Đó là động vật máu lạnh cô sợ hãi nhất đời này, nhưng rần không phải kêu ‘tê tê’ sao? Lại không dám di động, nhưng mà con vật kia ở phía sau cũng không có ý rời đi, ‘vèo’ đột nhiên xoay người, vốn chỉ muốn nhìn cho rõ ngọn ngành, cùng lúc vừa nhìn, thờ hơi chậm lại, kinh hô: “Mẹ kiếp!”

Phía đối diện ba mét, một con. . . . . Dùng con để hình dung cũng là không phù hợp, một con rần khổng lồ chưa từng thấy qua trong cuộc đời đang ở trên cao nhìn xuống quan sát cô, dẫn động ngửa đầu, theo thân rần nhìn lên trên, nó đang rướn cổ lên nhìn thẳng vào mắt cô, cái miệng lớn bằng cái nửa chậu thật giống như lúc nào cũng có thể sẽ há ra cắn nuốt cô.

Thân thể cuộn tròn trên mặt sàn không cách nào tưởng tượng, toàn thân vàng óng ánh, ở giữa thùng nước thô, đừng nói một Trình Thất, chính là mười Trình Thất cũng không đủ nó ăn đi? Lạc Viêm Hành. . . . . Chẳng lẽ. . . . . Đã bị nó nuốt rồi? Không trách được tìm người không thấy.

Càng nghĩ càng sợ, chuyện này. . . . . ở đâu ra một con rần lớn như vậy? Định không động ta không động, nhưng con mẹ nó, nó cũng không thể cứ như vậy làm tiêu tốn thời gian của cô chứ? Xoa một chút mồ hôi lạnh, cười khan nói: “Ha ha. . . . . Này. . . . . mày nhìn tao. . . . . Còn chưa đủ mày nhét kẻ rần. . . . . Mày thấy có phải không. . . . .?”

Hai con người tròn vo của A Nhiễm nhìn chăm chăm, không ngừng thè lưỡi.

Trình Thất biết rõ đối phương nghe không hiểu tiếng người, Lạc Viêm Hành là người đàn ông mạnh mẽ như vậy cũng tiêu, cô tuyệt không thể theo chân nó dây dưa, nắm chặt thời cơ, xoay người nhanh chân chạy như điên, nhắm ngay cửa sổ thủy tinh phía trước, giành giật từng giây, rất sợ làm lỡ 0.1 giây, mới vừa chuẩn bị bay vọt lên đánh vỡ thủy tinh chạy trốn thì ‘rần’ tức thì dừng lại, mẹ nó, đây là lầu ba, lăn xuống tốt hơn không?

Đang do dự, lại cảm thấy là lạ ở chỗ nào, bởi vì nơi xa truyền đến tiếng va chạm, quay đầu nhìn lại, cả người cũng ngây ngốc.

Chỉ thấy cửa cầu thang chỉ còn lại một đoạn đuôi rần màu vàng kim, đang lấy tốc độ thật nhanh ‘chạy trốn!’ đúng vậy, chạy trốn, cô cho là như vậy, bởi vì âm thanh ‘soạt soạt bành bành’ tuyệt đối là con rần to lớn xông mạnh va chạm các loại bài biện, để lại trái tim sắp nổ tung, chuyện này. . . . .

A Nhiễm quả thật chạy trốn như điên, hù chết nó, hù chết nó, trong nhà có trộm tới rồi, ôi. . . . . Lại đụng vào cái gì? Đau chết, chủ nhân cứu mạng a, vừa nghĩ tới người nọ lại có thể không sợ vũ khí ‘thè lưỡi’ cuối cùng của nó liền tim gan phát run, sau khi đến lầu hai, bò vào phòng ngủ chủ nhân núp ở sau ghế sofa lon co rút thành một cục, thật ra tôi không phải rần, là một đồng phân to, tôi không có da có thể làm gậy và túi xách.

Trình Thất rón rén theo tới cửa, cô nhìn thấy con ‘rần’ kia vào phòng này, hỏi tại sao cô không chạy thực mạng ngược lại tìm kích thích? Nếu như bạn thấy được một kho báu, mà nó e sợ bạn, bạn sẽ buông tha sao? Không sai, kho báu, lột da rần nó, bán được 180 triệu, nhất định không thành vấn đề.

Cô cũng chính là cái loại anh không sợ tôi, tôi sợ anh...anh sợ tôi...tôi sẽ chiến đấu với anh đến cùng.

Được rồi, thật ra cô chỉ tò mò mà thôi, con vật lớn như vậy lại có thể sợ cô, thật thú vị, nhất định là con vật cưng Lạc Viêm Hành nuôi, như vậy không sợ bị tấn công, theo lý thuyết nó không nên sợ, xem chừng Lạc Viêm Hành đem động vật giết chết sau mới cho nó ăn, tiêu diệt dã tính nguyên thủy nhất của con vật cưng.

Có giải thích tốt hơn sao?

“Mày ở bên trong sao?” Trình Thất lấy ra cây đao bên hông, chuẩn bị bất cứ tình huống nào, đánh rần đánh phủ đầu, nếu thật làm cản, trực tiếp cắt nó, lần nữa xoa một chút mồ hôi lạnh, nếu sợ cô thì chế phục bắt về nhà, có một con vật to như thế mang đi ra ngoài cũng phong cách phải không? Xem sau này ai còn dám khi dễ cô.

Lần này Trình Thất ngoại trừ phiền muộn chính là im lặng, đưa tay xoa nắn cái ót, tại sao có thể như vậy?

Ma Từ giờ lên quả đấm về phía Salsa đang mơ Tiểu Bát: “Tiểu Bát, Tiểu Bát, tôi nói tại sao con bé này lại nói không nghe? Salsa, cô. . . . . này. . . . . Không phải là thích anh ta chứ?” Mẹ nó, chuyện này thật khó lường, hơn nữa, cô hiểu tình yêu sao?

Salsa bắt đầu xoa xoa ót, thờ phỉ phò nói: “Chị Ma Từ, chị không cần đánh đầu em!” Vốn đã dần, đánh nữa thật sự thành kẻ ngu.

“Nhìn bộ dạng cô mới vừa rồi cười dâm đãng, nói, phải hay không?”

“Thích là cái gì?” Bộ dạng Salsa khiêm tốn lắng nghe chỉ dạy.

Ma Từ khổ sở nhìn Trình Thất một chút, thấy Chị Thất cũng bất lực, liền ngồi xuống nghiêm túc nói: "Chính là không nhìn thấy anh ta sẽ nhớ anh ta!"

Salsa thành thực gật đầu, cô nhớ anh.

"Mọi người ở trong mắt cô cũng chỉ là người xa lạ, ngoại trừ chúng tôi ra, duy chỉ có anh ta là không giống, ngoại trừ chúng tôi ra, cô muốn gặp nhất chính là anh ta!" Ma Từ nuốt nước miếng.

"Em không muốn anh ấy chán ghét em!"

Đồng Phương Minh không nói đùa nữa, nhũn mày cũng nói: "Không có lúc nào không muốn ở cùng anh ta?"

Trong phòng, hơn hai mươi người không dám thở gấp, rất sợ cô gái hòa theo, lúc này cũng chỉ mới gặp mặt hai lần thôi? Mỗi một lần cũng không có ấn tượng tốt, làm sao lại thích được? Quá đơn giản không?

Salsa vốn định gật đầu, nhưng thấy bộ dạng Ma Từ nếu dám nói sẽ bị gõ đầu, không thể làm gì khác hơn là chu mỏ ủy khuất nói: "Tiểu Bát không phải người xấu!"

"Còn không xấu? Đã đem cô đi giết chết đứa bé, thậm chí không cần đứa bé cũng muốn anh ta?" Ma Từ thét chói tai, gổ mực.

"Không phải Tiểu Bát, là A Nam, tại sao các người không tin em? Vì em ngã bệnh Tiểu Bát mới mang em. . . . ."

"Đủ rồi!" Trình Thất giận tái mặt gầm nhẹ: "Các người nói với cô ấy những thứ này có ích lợi gì? Cô ấy nghe hiểu được sao? Chuyện này cũng đừng nhắc lại!" Xem như thích cũng chỉ là trẻ con, chỉ cần cô ấy bảo đảm về sau không thấy người kia cũng sẽ quên, nói làm gì nữa?

Salsa hoảng sợ, cúi đầu không nói thêm gì nữa, ngay cả chị cũng không tin cô.

Ma Từ vô cùng bất mãn: "Người đàn ông kia hại cô ấy thành như vậy, cô ấy còn thích anh ta. . . . ."

"Thích chỉ là thích, một ngày nào đó sẽ quên thôi!"

Thích cũng không được, Ma Từ nín lại những lời này, cái loại Lưu manh đó có xứng đáng để người thích không?

Chú Phùng đem một ly nước trà đưa đến trong tay Trình Thất, hoà giải: "Đừng vì chuyện như vậy ồn ào không vui, chuyện như vậy, không ai trông chừng được, Salsa, cháu phải nhớ, chúng tôi không thích người nói láo, chúng tôi cũng tin tưởng cháu sẽ không đi tìm cậu ta, bây giờ tiếp tục đề tài mới vừa rồi đi! Khúc Dị đứa nhỏ này, tôi lấy nhân cách bảo đảm, cậu ta là người đáng cho chúng ta tin cậy!"

"Tôi cảm giác cũng sẽ không nhìn lầm người, người này tương đối thành khẩn, ngoại trừ ham bài bạc, cũng không có khuyết điểm gì, nhân phẩm cũng không kém!" Đồng Phương Minh gật đầu.

"Và lại! Đây chỉ là hiện tượng bên ngoài!" Ma Từ liếc mọi người một cái, cô cũng không cảm thấy bản lĩnh nhìn người kém hơn người khác, cô làm sao không cảm thấy người đàn ông kia đáng tin tưởng?

Lộ Băng khẽ cười một tiếng, sau đó nghiêm mặt nói: "Nếu cũng không có ý nghĩa, vậy thì phải phiền Chị Thất đi một chuyến rồi, lần trước anh ta cũng chỉ mua hàng của chúng ta, kết quả chưa đầy một ngày, tin tức truyền tới tai Lạc Viêm Hành, lần này tự tiện chủ trương đem việc của Long Hồ giao cho chúng ta làm, tin rằng không bao lâu, Lạc Viêm Hành sẽ nghe tin, đến lúc đó anh ta nhất định không chịu nổi!"

"Các người chuyện bé xé ra to rồi, lần trước không phải là bị mắng mấy câu thôi sao? Lần này chỉ cần chúng ta làm được, nhiều nhất cũng chỉ mắng mấy câu?" Mắng mấy câu không chết người được.

Lộ Băng buồn bực nói: "Ma Từ, tôi vẫn không hiểu tại sao đối với anh ta, cô có thành kiến lớn như vậy? Anh ta làm chệch có lỗi với cô sao? Ngược lại còn nhiều lần giải cứu chúng ta trong nước sôi lửa bỏng, mắng mấy câu? Nói thật dễ dàng, đừng quên dù sao anh ta cũng là người đứng đầu một đường, động một chút là bị gọi đi dạy bảo, và lại sau này còn sẽ tiếp tục cho chúng ta buồn bán, mỗi lần đều mắng mấy câu, cô cho rằng người ta da mặt dày giống như chúng ta sao? Người đàn ông tình nguyện bị thọt một đao cũng không nguyện ý bị cấp trên dạy bảo hiểu không? Cô nghĩ sau này anh ta có mặt mũi nào nhìn thù hạp?"

Nếu là bọn họ thí nói gì, từ nhỏ quen vô liêm sỉ, nhưng Khúc Dị thì khác, Long Hồ sẽ có khối người muốn thể chỗ anh ta, mặc dù Khúc Dị không nói gì, nhưng bọn họ cũng không thể qua sông rút cầu chứ? Chỉ là để được Lạc Viêm Hành đồng ý, người đàn ông kia vốn là muốn thu tóm Phi Văn Bang, 100% sẽ đáp ứng, có đi hay không cũng giống nhau, vì sao không đi?

"Đúng vậy, không đi lên tiếng chào hỏi, Lạc Viêm Hành sẽ hiểu lầm, lại tiếp tục dạy bảo cậu ta, không phải vong ân phụ nghĩa sao? Khúc Dị người ta không đề cho chúng ta đi gặp Lạc Viêm Hành, là suy nghĩ đến chúng ta mới vừa cùng Khâu Hạo Vũ kết thù kết oán, quả quyết không chịu đi nói tốt, người ta đều suy nghĩ cho chúng ta! Chúng ta thì không thể làm chút gì cho cậu ta sao?" Chú Phùng cũng cảm thấy Ma Từ lần này quá không hiểu chuyện.

Ma Từ thấy tất cả đều phản bội, hung hăng nắm quyền: "Ý của các người là thế nào? Đều cảm thấy anh ta tốt đúng không? Chẳng lẽ các người không nhìn ra anh ta có mưu đồ khác sao?"

"Đúng vậy, có mưu đồ khác, không phải anh ta mưu đồ cô sao? Ma Từ, tôi cảm thấy, chuyện này cô nên thấy may mắn mà không phải châm chích anh ta, nếu như anh ta thật sự vừa thấy yêu với cô, cô không động lòng sao?" Lộ Băng nói xong cũng vội vàng che miệng lại, tại sao cũng cảm giác lời này đều là nghĩa xấu, nhưng sự thật chính là như thế, đáng đáp Khúc Dị người ta không xấu xí chứ? Tưởng mạo đường đường, khí thế, người cao to, còn khỏe mạnh, chẳng lẽ Ma Từ cảm giác mình là tiên nữ xinh đẹp sao?

Dù sao Ma Từ và Khúc Dị thật sự có thể ở chung một chỗ, nhìn thế nào cũng là Ma Từ nhất may mắn thật lớn.

Ma Từ làm sao không tự biết rõ điểm này? Trước kia không phải đáng đáp của mình không chịu nổi nên đã ly dị, ngay cả xem bói đều nói chồng tương lai của cô nhiều lắm chỉ là người hơn 40 tuổi đã có đứa bé, làm sao đột nhiên có thể xuất hiện một người đàn ông tới lấy lòng cô? Lại là một người muốn tiền có tiền, muốn địa vị có địa vị?

"Chị Ma Từ, tôi cũng cảm thấy anh Khúc rất tốt, nếu là tôi, nhất định gả cho anh ta!" Tiểu Lan vô cùng hâm mộ chấp tay trước ngực, mới vừa nói xong, đầu bị vỗ một cái, nghiêng đầu trợn mắt nhìn Lộ Băng một cái, thấy vẻ mặt người đàn ông tới tầm liền cười cười: "Tôi chỉ tùy tiện nói một chút thôi!"

Lúc này Lộ Băng mới dễ chịu hơn một chút.

Trình Thất nhìn thấy chuyện này rất rõ ràng, người nào đặc biệt nói gì tỏ không ăn cò gần hang? Hai người này có tình ý với nhau lúc nào? Che giấu thật tốt, không muốn nói, cô cũng không hỏi nhiều đến chuyện tình cảm của thủ hạ, ngoại trừ Salsa, những người khác không tới phiên cô để ý tới, chỉ cần không dính vào, chỉ hi vọng mỗi người đều có kết thúc tốt đẹp.

"Vậy cô gả cho anh ta là được!" Ma Từ mặt đen lại phun ra một câu như vậy, xoay người đi về phía cửa.

Tiểu Lan hơi mím môi, hút hút lỗ mũi, cô có nói sai sao? Không phải ai cũng đều nói như vậy sao? Tại sao cô ấy không cãi với bọn họ? Khi để cô là người mới tới sao?

Lộ Băng cũng không nghĩ Ma Từ sẽ không cho mặt mũi, vỗ vỗ bả vai Tiểu Lan, là giúp Tiểu Lan hay giúp Ma Từ? Giúp Tiểu Lan, không phải mọi người nói anh ta thấy sắc quên bạn sao? Giúp Ma Từ? Rõ ràng Tiểu Lan vì tốt cho cô ấy. . . .

"Ma Từ, nói xin lỗi!"

Trình Thất vẫn im lặng không nói, lười biếng dựa vào thành ghế, móc ra bao thuốc lá đặc biệt đến nay cũng chưa hút xong, thấy cửa bị kéo ra, vừa phun ra khói mùi vừa nói: "Đừng để cho tôi nói hai lần!" Thật hoài niệm, đột nhiên phát hiện đã thật lâu không có hút thuốc lá, vốn không nghiện thuốc lá, cũng chỉ có lúc trong lòng phiền muộn mới đốt một điếu.

Tiểu Lan không ngờ Trình Thất sẽ ra mặt cho cô, cảm động, lắc đầu một cái: "Thôi đi, có thể là tôi không biết ăn nói!"

"Hiện tại tâm trạng của cô ấy không tốt, tôi cũng không để ý!" Lộ Băng cũng không sao cả, nhún vai.

Trình Thất búng tàn thuốc lá, không cho từ chối: "Văn đề nguyên tắc!"

Nói cách khác, hôm nay chuyện này không xong.

Ma Từ nắm chặt tay cầm cửa, vẫn thật không dám đi, kể từ khi đi theo Chị Thất, vẫn là lần đầu tiên để cho cô ở trước mặt mọi người nói xin lỗi người khác, suy nghĩ lại, có lẽ thật sự cô quá nhạy cảm, Tiểu Lan vì bang hội, trở thành đối tượng vĩnh viễn bị cảnh sát truy nã, vì một chút chuyện không đáng chửi rủa, tương lai chắc chắn sẽ hối hận.

"Chúng tôi vẫn xem cô như anh em!" Đông Phương Minh rất là thất vọng nhìn bóng lưng cô gái: "Cô nghĩ rằng chúng tôi đang tìm khổ cho cô sao? Tôi thật sự cảm thấy Khúc Dị không tệ, mặc dù không biết tại sao cô ghét anh ta như vậy, nhưng chúng tôi thật lòng hi vọng có một người đàn ông tốt đứng ở bên cạnh cô, trong mắt của anh ta chỉ có một mình cô, đừng nói với chúng tôi đáng đáp Khúc Dị không tốt, so với anh ta, cô còn mạnh hơn!"

Ma Từ không đi nữa, Tiểu Lan cả gan gạt đầu: "Mặc dù tôi chưa từng yêu đương, nhưng có chút bản lĩnh nhìn đàn ông, Khúc Dị này cũng không phải là loại người đứng núi này trông núi nọ!"

"Cô phải biết, chúng tôi nói ra những lời này thì cũng gánh vác trách nhiệm, ngộ nhỡ một ngày nào đó anh ta phản bội cô, chúng tôi cũng có tội!" Lộ Băng thờ dãi, tại sao cô không hiểu? Làm như mọi người hại cô.

Sắc mặt Trình Thất có chút khó coi: "Nói xin lỗi!"

Ma Từ hít sâu một hơi, ba chữ 'Thật xin lỗi' không làm sao mở miệng được, quay lại nhìn Tiểu Lan gãi gãi cái ót: "Lúc đầu tôi cũng cảm thấy anh ta thật không tốt, đáng đáp giống như con gấu, trải qua lần này, tôi thừa nhận anh ta và bọn người Khâu Hạo Vũ không giống nhau, đúng là lựa chọn không sai, nhưng là. . . . . Nhưng là. . . . . Các người thật sự xác định anh ta. . . . . Yêu thích tôi sao?" Bất lực nhìn về mọi người.

Một câu nói làm cho mọi người không cách nào phản bác, bởi vì trong lòng bọn họ, tình yêu định nghĩa giống nhau, tình cảm vừa thấy đã yêu không cách nào duy trì, chỉ có thật sự hiểu rõ, cả hai bên đem tất cả khuyết điểm xem thành ưu điểm, ở chung một chỗ mới muốn yêu, hai người kia gần như chưa từng quen thân, làm sao hiểu rõ? Làm sao biết khuyết điểm hai bên?

Huống chi, đối với Khúc Dị bọn họ cũng không quá quen thuộc, tỷ như nhà anh ta có mấy miếng ăn, bình thường anh ta thích làm những thứ gì? Quan trọng nhất là có khuynh hướng bạo lực hay không? Sau khi Ma Từ ly hôn, chán ghét nhất đúng là người đàn ông đánh phụ nữ, bọn họ làm sao không

biết.

Tiểu Lan buồn bực nói: "Tôi đương nhiên không xác định, nhưng tình cảm không phải phải từ từ xây dựng sao? Cô cũng không cho mình một cơ hội xây dựng, làm sao biết không thể? Hơn nữa, tôi cũng không biết cô có yêu anh ta hay không, tình yêu cũng không phải vừa bắt đầu hai người liền yêu nhau, quá trình bình thường là một bên có ý trước, sau đó theo đuổi, đối phương đón nhận thì mới bắt đầu nói chuyện, nếu thích hợp dĩ nhiên ở cùng một chỗ, nếu như cô không cho anh ta một cơ hội, như vậy thì 100% không thể nào!"

"Chúng tôi chỉ nói anh ta và cô không tệ, không hề yêu cầu cô nhất định phải ở bên anh ta, sau này cô phát hiện cô không thích anh ta, chúng tôi cũng sẽ ủng hộ cô!"

"Cho anh ta một cơ hội, cũng là cho chính mình là một cơ hội!"

"Tình cảm không phải từ một phía!"

Anh một lời, tôi một câu, làm cho Ma Tử có chút dao động: "Nhưng nếu kết quả là tôi. . . . . Nguyên ý, anh ta lại không muốn. . . . ."

Đồng Phương Minh lắc đầu một cái: "Vấn đề này phải dựa vào chính cô, ít ra anh ta thật sự không ngại bề ngoài của cô, người đàn ông muốn phụ nữ chỉ đơn giản là chăm sóc cuộc sống ăn uống thường ngày của anh ta. . . . . Đúng rồi, nghe nói Khúc Dị này từ nhỏ không được người nhà đối xử tử tế, từ nhỏ đã tự thân tự lực giặt quần áo nấu cơm, làm việc nhà, hôm nay trong nhà có người giúp việc, điều này cô có thể kiểm tra, hơn nữa muốn vui vẻ, thỉnh thoảng làm nũng một chút. . . . ."

Trình Thát cười lạnh: "Ý tứ của câu là không biết nấu cơm, không biết làm nũng, sẽ không người muốn?"

"Chuyên này. . . . ." Đông Phương Minh quẫn bách, lui lại một bước, tại sao lại đáp trúng thuốc nổ rồi?

Ma Tử nhìn thấy Trình Thắt tức giận như vậy, nhất thời phì cười: "Được rồi được rồi, Tiểu Lan, mới vừa rồi thật xin lỗi, Tôi cũng không phải giận cô, tôi chỉ là cảm thấy mọi người không sợ tương lai tôi bị vứt bỏ sao? Bây giờ nhìn mọi người nói như vậy? Tôi biết rõ phải làm như thế nào? Đúng vậy, sao cho không cho mình cơ hội? Khúc Di... Khúc Di... mặc kệ có được hay không? thì một lần cũng không sao. Xem như là tiêu khiển đi."

Về phần có bị thương hay không? Cả đời người, ai lại không từng bị thất bại tình cảm?"

Cái này đúng rồi, tôi không hy vọng mọi người tranh cãi, bởi vì chúng ta là người một nhà, không nên lấy bộ dạng đối phó kẻ địch đối phó với người của mình. một cô gái nào đó vứt bỏ tàn thuốc, cô nói không quan tâm chuyện có thể nấu cơm và làm nũng hay không, nói như vậy, chỉ để cho Ma Tử một bậc thang leo xuống, số cô là nấu cơm sao? Có gặp ai muốn làm vua mà cả ngày quây quần ở trong phòng bếp chưa?

Về phần làm nũng, yêu thì ở chung một chỗ, không muốn thì thôi, làm những việc giả tình giả ý có mệt hay không?

"Ừm, mới vừa rồi xin lỗi mọi người rồi." Ma Từ xin lỗi nhìn Lộ Băng một chút, lúng túng khác thường, đổi chủ đề nhìn vào Lộ Băng: "tên nhóc anh ở cùng một chỗ với Tiểu Lan lúc nào?"

Cái gì gọi là ở chung một chung một chỗ? Chúng tôi tự do yêu đương!” nếu bị chọc phá, một người đàn ông nào đó cũng không giả bộ, dắt tay bạn gái nói: “Tôi chính thức tuyên bố, từ nay về sau, bạn Tiểu Lan chính là cô gái của Lộ Băng tôi, các người ít đánh chủ ý lên cô ấy biết chưa?” giống như đề phòng nhìn về phía mấy người đàn ông xung quanh.

Gương mặt Tiểu Lan ửng đỏ, đứng đây theo: “Anh nói bây giờ đó?”

“Tốt, cái tên này, nếu hôm nay Ma Tử không phát hiện, cậu còn muốn lừa gạt tới khi nào? Cùng anhem nói một chút, đến cùng là có chuyện gì xảy ra?”

“Anh là vận cửt chó sao? Tiểu Lan thật là mắt mù mới coi trọng người không nhà, không xe, không có phong độ.” Ma Tử trêu ghẹo, cuối cùng trong bang cũng có cặp đôi rồi.

Tiểu Lan thấy Lộ Băng không nói được, liền giải vây nói: “Tôi... Lúc tôi giặt quần áo cho anh ấy phát hiện trong đó có quần lót của anh ấy, sau đó đi trả cho anh ấy, sau đó thì .... đang ở cùng nhau.”

“À?” Ma Tử há hốc mồm cứng lưỡi: “Như vậy sao? Giúp anh ta giặc cái quần lót liền ở cùng nhau.”

Lưu Nghĩa chắc lưỡi hít hà: “Xem ra sau này tôi cũng để lại quần lót.” Tìm được một người vợ cũng không tệ.

Trình Thất xoa một chút mồ hôi lạnh, quần lót cũng để cho người giặt, cậu ta cũng không ngại xấu hổ, lại còn có thể của được con nhóc, duyên phận thật là kì cục.

“Tôi nói một chút, quần lót của tôi thì tôi vẫn luôn tự tay giặt, lần đó là vô ý vô ý thôi. .... Quên đi, nói các người cũng không tin, nói tóm lại, sau này Tiểu Lan sẽ là của tôi đấy, không cho các người khi dễ cô ấy nữa, nếu không cũng không làm an hem.” Giống như bảo vệ đem cô gái ôm vào lòng, trước mặt mọi người cúi đầu hôn một lên thật mạnh trên mặt cô.

Năm mơ cũng không nghĩ tới buổi họp có vui vẻ như vậy.

Salsa dần đơn nhìn đôi yêu nhau thân mật ngay trước mắt, đêm đó Tiểu Bát cũng hôn cô, tại sao Tiểu Lan bị hôn, được ưng anh trai Lô Băng ở cùng

một chỗ, mà cô và Tiểu Bát thì không thể? Tại sao chị không chút phúc cho cô và Tiểu Bát giống như chúc phúc cho Tiểu Lan?

“Tiểu Bát không phải người xấu. ....”

“Tôi cá đây, em nói em có làm mất hứng hay không? Hơn nữa anh ta cũng không phải tên Tiểu Bát, người ta tên Khâu Hạo Vũ,!” Lộ Băng nâng trán, đột nhiên nghĩ đến cái gì, như chợt tỉnh mộng, xem ra muốn cho Salsa chết tâm, biện pháp duy nhất chính là Khâu Hạo Vũ tự mình nói cho cô biết, đứa bé là do anh ta bảo A Nam giết, đối phó loại người toàn cơ bắp, nhìn rất khó đối phó, thật ra vô cùng đơn giản.

Sớm biết lúc ấy nên đem Khâu Hạo Vũ đến đây, ép buộc anh ta thừa nhận.

Trình Thất gần như xem thường, hoàn toàn không cho là quan trọng: “Như vậy, các người chuẩn bị chuyện mở cửa hàng. Ngày mai tôi đi tìm Lạc Viêm Hành một chuyến, tất cả giải tán đi.” Nhà của Lạc Viêm Hành gần đây đúng là đi thường xuyên, gần như cũng mau nhớ hết kẻ lớn nhỏ trong phòng khách, nhớ tới tòa nhà nằm chính giữa sân cỏ bằng phẳng liền chảy nước dãi.

Người có tiền vận ác ở bên trong nhất định rất sáng khoái, tòa nhà này còn cách nội thành một đoạn, ban đêm cũng có thể nhìn bầu trời đầy sao, không khí trong lành, khuyết điểm duy nhất chẳng những hưởng xa xỉ chỉ ở có một mình mà còn cô độc, anh không cảm thấy trống trải sao?

"Tại sao cô lại tới?"

Ngoài cửa lớn, mấy người đàn ông mặc chỉnh tề lão luyện cùng nhíu mày, không hề giương nanh múa vuốt nữa mới thờ phào nhẹ nhõm.

Trình Thất một mình một ngựa, mặc áo sơ mi màu trắng rộng rãi, quần jean bó sát, giày thể thao đơn giản, mái tóc không còn ngắn cùn như lúc mới ra tù, vẫn giống như tên con trai không thể nghi ngờ, xem ra phải để mái tóc một thời gian, hai tay nhét vào túi nhìn cánh cửa tự động co duỗi, khu vực tốt như vậy, xây mười mấy tòa nhà, đắt tiền.

Không nhịn được nói: "Tìm lão đại các người nói chút chuyện!"

Ngại vì hai lần cũng bị gọi đến, cũng lười phải đi thông báo, và lại đại ca cũng đã nói, sau này cô gái này tới trực tiếp cho đi vào, anh ta nói tại sao đại ca lại quen biết loại Nữ Lư Mạnh này? Hai người đàn ông tiến lên tiến hành soát người Trình Thất, lúc này mới nói: "Vào thôi!"

"Cuối cùng cũng có chút ánh mắt rồi !" Trình Thất vỗ vỗ bả vai người đàn ông, sau đó nghênh ngang tự nhiên đi vào, quá ba bận, lần đầu tiên thông báo, lần thứ hai thông báo, lần thứ ba ngăn trở nữa, tương lai nhất định đề nghị Lạc Viêm Hành đuổi việc bọn họ.

Đầu chịu nổi ủy khuất đến mức này? Thấy người còn phải chờ ở bên ngoài nửa giờ, thật coi thời gian của Trình Thất cô không bao nhiêu tiền?

Ừ, cửa chính mở rộng ra, đưa đầu thăm dò chút, cũng không nguy hiểm sau đó mới đứng ở đại sảnh hô: "Lạc Nhị gia? Lạc Nhị gia? Tôi tới thăm anh nè!" Người đâu? Người giúp việc đâu? Kỳ quái, loại gia đình giàu có như thế này, không phải là người giúp việc thành đoàn sao? Tại sao trong nhà quanh quẩn như vậy?

Chưa bao giờ đi qua lầu hai, vừa lúc dò thăm riêng tư của kẻ địch một chút, vừa nhìn xung quanh, chắc, chắc, chắc, hoàng cung cũng chẳng qua là thế chứ? Chùm đèn thủy tinh thiết kế đủ để cho gia đình bình thường ăn cả đời: "Lạc Nhị gia tôi tới thăm anh!" Chưa chết à?

Phòng đọc sách không có ai, phòng ngủ không có ai, ngay cả xung quanh cũng không có một bóng ma, không thể không nhìn về phía lầu ba, không biết vì sao a, tay nắm cửa cầu thang có chút khản trương, cứ có cảm giác quá mức yên tĩnh, hơn nữa dường như ở lầu ba có bí mật gì không thể cho ai biết, cảm giác không khí không đúng, nhưng cô trời sanh gan lớn, càng nguy hiểm lại càng thích mạo hiểm một phen.

Chậm rãi leo lên, cách trang trí không lỗi thời, màu trắng làm chủ, màu sắc khác cũng phối hợp tương đối cân xứng, là một nơi sống rất tốt, đến lầu ba, bắt đầu bóp quyền, một mùi gần như có thể gọi là mùi tanh xông vào mũi, nói không ra là mùi vị gì, là mùi cô chưa từng quen thuộc.

Phòng bị di động tới phía trước, anh nói một người ở, xây sừng phòng ốc lớn như vậy làm gì? Hành lang gần như 100m, ngừng thở đi một phút, lúc này mới phát hiện ra nơi này quả thật không đơn giản.

‘Khi khi! ’

‘Rầm! ’

Mãnh liệt nuốt một ngụm nước bọt, không cần quay đầu lại xem, đã biết phía sau đã xuất hiện một con vật khổng lồ từ lúc nào, rần sao? Đó là động vật máu lạnh cô sợ hãi nhất đời này, nhưng rần không phải kêu ‘tê tê’ sao? Lại không dám di động, nhưng mà con vật kia ở phía sau cũng không có ý rời đi, ‘vèo’ đột nhiên xoay người, vốn chỉ muốn nhìn cho rõ ngọn ngành, cùng lúc vừa nhìn, thở hơi chậm lại, kinh hô: "Mẹ kiếp!"

Phía đối diện ba mét, một con. . . . . Dùng con để hình dung cũng là không phù hợp, một con rần khổng lồ chưa từng thấy qua trong cuộc đời đang ở trên cao nhìn xuống quan sát cô, đàn độn giữa đầu, theo thân rần nhìn lên trên, nó đang rướn cổ lên nhìn thẳng vào mắt cô, cái miệng lớn bằng nửa cái chậu thật giống như lúc nào cũng có thể sẽ há ra cắn nuốt cô.

Thân thể cuộn tròn trên mặt sàn không cách nào tưởng tượng, toàn thân vàng óng ánh, cái eo bằng thùng nước, đừng nói một Trình Thất, chính là mười Trình Thất cũng không đủ nó ăn đi? Lạc Viêm Hành. . . . . Chẳng lẽ. . . . . Đã bị nó nuốt rồi? Không trách được tìm người không thấy.

Càng nghĩ càng sợ, chuyện này. . . . . ở đâu ra một con rần lớn như vậy? Định không động ta không động, nhưng con mẹ nó, nó cũng không thể cứ như

vậy làm tiêu tốn thời gian của cô chứ? Xoa một chút mồ hôi lạnh, cười khan nói: "Ha ha. . . . . Này. . . . . mày nhìn tao. . . . . Còn chưa đủ mày nhét kê rằng. . . . . Mày thấy có phải không. . . . . ?"

Hai con người tròn vo của A Nhiêm nhìn chăm chăm, không ngừng thè lưỡi.

Trình Thất biết rõ đối phương nghe không hiểu tiếng người, Lạc Viêm Hành là người đàn ông mạnh mẽ như vậy cũng tiêu, cô tuyệt không thể theo chân nó dây dưa, nắm chặt thời cơ, xoay người nhanh chân chạy như điên, nhắm ngay cửa sổ thủy tinh phía trước, giành giật từng giây, rất sợ làm lỡ 0.1 giây, mới vừa chuẩn bị bay vọt lên đánh vỡ thủy tinh chạy trốn thì ‘rắc’ tức thì dừng lại, mẹ nó, đây là lầu ba, lặn xuống tốt hơn không?

Đang do dự, lại cảm thấy là lạ ở chỗ nào, bởi vì nơi xa truyền đến tiếng va chạm, quay đầu nhìn lại, cả người cũng ngây ngốc.

Chỉ thấy cửa cầu thang chỉ còn lại một đoạn đuôi rắn màu vàng kim, đang lấy tốc độ thật nhanh ‘chạy trốn!’ đúng vậy, chạy trốn, cô cho là như vậy, bởi vì âm thanh ‘soạt soạt bành bành’ tuyệt đối là con rắn to lớn xông mạnh va chạm các loại bài biện, để lại trái tim sắp nổ tung, chuyện này. . . . .

A Nhiêm quả thật chạy trốn như điên, hù chết nó, hù chết nó, trong nhà có trộm tới rồi, ôi. . . . . Lại đụng vào cái gì? Đau chết, chủ nhân cứu mạng a, vừa nghĩ tới người nọ lại có thể không sợ vũ khí ‘thè lưỡi’ cuối cùng của nó liền tim gan phát run, sau khi đến lầu hai, bò vào phòng ngủ chủ nhân núp ở sau ghế sa lon co rút thành một cục, thật ra tôi không phải rắn, là một đồng phân to, tôi không có da có thể làm gãy và túi xách.

Trình Thất rón rén theo tới cửa, cô nhìn thấy con ‘rắn’ kia vào phòng này, hỏi tại sao cô không chạy thực mạng ngược lại tìm kích thích? Nếu như bạn thấy được một kho báu, mà nó e sợ bạn, bạn sẽ buông tha sao? Không sai, kho báu, lột da rắn nó, bán được 180 triệu, nhất định không thành vấn đề.

Cô cũng chính là cái loại anh không sợ tôi, tôi sợ anh...anh sợ tôi...tôi sẽ chiến đấu với anh đến cùng.

Được rồi, thật ra cô chỉ tò mò mà thôi, con vật lớn như vậy lại có thể sợ cô, thật thú vị, nhất định là con vật cưng Lạc Viêm Hành nuôi, như vậy không sợ bị tấn công, theo lý thuyết nó không nên sợ, xem chừng Lạc Viêm Hành đem động vật giết chết sau mới cho nó ăn, tiêu diệt đã tính nguyên thủy nhất của con vật cưng.

Có giải thích tốt hơn sao?

"Mày ở bên trong sao?" Trình Thất lấy ra cây đao bên hông, chuẩn bị bất cứ tình huống nào, đánh rắn đánh phủ đầu, nếu thật làm càn, trực tiếp cắt nó, lần nữa xoa một chút mồ hôi lạnh, nếu sợ cô thì cô chế phục bắt về nhà, có một con vật to như thế mang đi ra ngoài cũng rất oai phong phải không? Xem sau này ai còn dám khi dễ cô.

Nhớ tới những con chó đi dạo, mỗi lần nhìn thấy cũng ảo tưởng lúc nào đó sẽ nuôi một con chó ngao, con rắn to lớn này còn uy phong hơn chó ngao Tây Tạng.

"Tao thấy được mày rồi!" Vừa vào phòng vừa đến gần ghế sa lon, nhìn chăm chăm đuôi rắn lộ bên ngoài, vẫn còn đang run rẩy, quả nhiên là sợ người.

A Nhiêm giống như bị sốt, khi khi réo lên không ngừng, chủ nhân cứu mạng a, nếu ngại không ra, A Nhiêm sẽ bị lột da rắn làm túi xách rồi.

Trình Thất đã di động đến ghế sa lon trước mặt rồi, giờ lên thanh đao, bình tĩnh một chút, đừng sợ đừng sợ, không có gì phải sợ, lấy công lực của cô, một đao trí mạng tuyệt đối không có gì đáng ngại, dịu dàng nói: "Ra ngoài. . . . . Yên tâm, tao sẽ không làm tổn thương mày!"

A Nhiêm đưa ra đầu rắn nhìn một chút, nhanh chóng lùi về, má ơi, còn cầm đao nữa, làm thế nào? Nó thật sợ hãi.

"Ra ngoài. . . . ."

"Cô ở đây làm gì?"

‘Àm! ’

Thanh Đao rơi xuống đất, Trình Thất giật mình lùi lại mấy bước, nhìn về phía cửa phòng tắm, lại kinh ngạc đến ngây người, ánh mắt nhìn thẳng dưới phần bụng ba tác của người đàn ông.

Trên đầu người đàn ông còn đầy bọt, thân thể dửng manh không che giấu, chân trần lạnh lẽo vô tình đứng cạnh cửa, ánh mắt cũng không có tiêu cự, có lẽ định vị ở ghế sa lon, vài giọt nước theo xương đòn quanh co chảy xuống, vòng eo tinh tế còn lưu lại chút ít vết sẹo, có thể nhìn thấy khôi phục lại không tề, đợi một thời gian nhất định không còn dấu vết.

Lúc nghe thanh Đao rơi xuống sàn, lông mày ngọn núi lạnh lẽo nhíu lại.

A Nhiêm lần nữa lộ ra đầu rắn, giống như lấy lòng le lưỡi nhìn chủ nhân, con rắn cựa người i thể từ từ rướn cổ lên, hung ác nhìn chăm chăm người xa lạ.

Lạc Viêm Hành thấy cô gái không nói lời nào một lúc lâu, lúc này mới nghĩ đến không có mặc quần áo, phản xạ có điều kiện đưa tay che lại nơi yếu hại, vẻ mặt lạnh nhạt chuyển thành căm tức.

Trình Thất không có giống như mấy cô gái trên TV hét chói tai và tay chân luống cuống, mà tỉnh táo quay mặt đi, dường như cái gì cũng không nhìn thấy, nhìn đông một chút, nhìn tây một chút, cũng không phải là chưa từng nhìn thấy qua, có gì mà kinh ngạc? Nhưng quý thần xui khiến, khuôn mặt lại bị thiêu cháy rồi, so với lần đầu tiên, lúc này mới phát hiện ra người đàn ông này ngoài gương mặt xuất chúng, vóc người cũng tốt đến không nói nên lời.

Sau khi người đàn ông phát hiện mình phản ứng quá lớn, mà cô gái lại này lại bình tĩnh, âm thầm mắng câu mới buông tay ra: "Không được tổn thương nó!" Sau đó nhanh chóng vào phòng tắm.

A Nhiễm lập tức cổ rút một đoạn.

Một người một rấn bắt đầu mắt to trừng mắt nhỏ, Trình Thất duỗi duỗi tay, vừa muốn chạm vào con vật này lại lùi về, vẫn còn có chút không dám, tổn thương nó? Nó không làm thương hại cô đã A Di Đà Phật rồi, vẫn là càng nhìn càng đẹp mắt, chỉ là hình thể này. . . . . Cùng với mắng xà trong nhận thức chênh lệch quá lớn chứ?

Nhớ Đông Phương Minh đã nói, mắng xà cũng không phải là rấn lớn nhất, có một loại rấn lớn gấp mấy lần mắng xà, nó tên gì? Nhiễm. . . . . Đúng, vui mừng liêu mạng chỉ vào tiểu quý nói: "Mày là Nhiễm? Có đúng không?"

A Nhiễm đối với chữ này rất nhạy cảm, dù sao từ lúc nhỏ chủ nhân đã gọi nó như vậy, thậm chí là người chăn nuôi nó cũng gọi như vậy, cô làm sao biết tên của nó? Hào cảm tăng lên gấp bội, le le lưỡi, đại biểu thích.

"Mày nghe hiểu được?" Trình Thất làm tương đối phương hiểu tiếng người, đưa tay nói: "Đưa đầu dài tới đây!"

A Nhiễm cũng không hiểu cô đang nói gì, cho nên tự nhiên sẽ không làm theo.

Trình Thất gãi gãi ót, tiếp tục gọi: "Nhiễm?"

A Nhiễm lại le lưỡi.

"Đưa đầu?"

Không để ý tới.

"Nhiễm?" Vừa le lưỡi, xem ra nó chỉ nhận biết một chữ này, cảm thấy một chữ Nhiễm cũng không dễ lọt tai, vui mừng nói: "Hay là gọi mày là A Nhiễm hả?"

A Nhiễm lại rướn cổ lên, cũng không có nhiều người biết tên nó, đưa đầu đưa tới thử dò xét, rút ngắn khoảng cách.

Trình Thất lui về sau, mà đối phương lại tiếp tục vươn đầu ra một đoạn, nó muốn làm gì? Hơn nữa còn nháy mắt với cô, dường như đang nói tôi vô hại, từ từ giờ tay lên đưa tới, gần như đã dùng hết tất cả nghị lực mới chạm tới da thịt lạnh như băng, quả nhiên, nó muốn cho cô sờ nó: "Trời ạ, mày lại có thể cho tao sờ mày sao!" Dở khóc dở cười, một cô gái nào đó càng sờ càng lớn mật, cuối cùng dứt khoát dùng hai tay ôm lấy đầu rấn tiếp tục khích lệ: "Thật là một bảo bối tốt, như người thân vậy!"

Về mặt A Nhiễm như hiểu đối phương đang khích lệ nó, lập tức vòng qua ghế sa lon, sau ở đầu ghế quán thành một vòng tròn, chừa lại một khoảng không gian vừa một người nằm ngửa.

Trình Thất vút đi lo lắng cuối cùng, giống như đứa bé ngồi xổm vào, nhắm mắt ngồi nằm xuống, sau lưng dựa vào eo thùng nước của A Nhiễm, ngày hè chói chang cũng không cần mở điều hòa, thật thoải mái.

A Nhiễm đột nhiên rút người ra, bò về phía trước cửa sổ sát đất, đội đội Con lật đật to lớn, đợi cho nó bắn về thì nhanh chóng né tránh, sau mấy lần, nhìn về phía Trình Thất.

"Phốc, không phải mày biểu diễn cho tao xem chứ? Không tệ, không tệ, rất tuyệt!"

Sau khi A Nhiễm leo lên con lật đật, cuốn lấy toàn bộ Con lật đật xong, lần thứ hai nhìn về phía Trình Thất.

"Bốp, bốp, bốp, thật tuyệt!"

Dường như A Nhiễm rất vui vẻ, mặc dù không biết cười, nhưng Trình Thất biết, trong lòng nó nhất định rất hưng phấn, một lúc nó đưa mình bày thành một đường thẳng, một lúc lại uốn thành một hình dạng bánh quai chèo thật to, Lạc Viêm Hành này, không có việc gì nên ở trong nhà giãy vò A Nhiễm sao?

Chờ tới lúc Lạc Viêm Hành đi ra, nhìn về phía hình ảnh này.

Cô gái không câu chấp đi ra khỏi phòng, A Nhiễm đang hấp tấp lác lư theo gió theo phía sau cô, xem chừng cũng không thêm nhìn tới chủ nhân nó rồi.

Trình Thất đi đến cửa cũng không quay đầu lại nói: "A Nhiễm được anh huấn luyện không tồi, tôi tìm anh nói chút chuyện, ở phía dưới chờ anh!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tình Khiết”* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 55: Đánh nhau

Trong hành lang yên tĩnh, hai người ngồi mặt đối mặt, Lạc Viêm Hành thay tây trang màu xám bạc tương đối trang trọng, một bông tai màu da đeo bên tai trái, ngoài ra còn một chiếc máy trợ thính màu đen, mắt kính viền bạc ưu nhã nằm ở sống mũi, đang lười biếng quan sát từng cử động của cô gái, cho dù bà bị thương nặng, cũng sẽ không cho người có lòng có một chút cơ hội chèn ép.

Cũng không phải là không sợ đau, chủ yếu là trong bang hội có quá nhiều kẻ địch muốn kéo anh xuống ngựa.

Trình Thất vẫn nhìn cảnh sắc ngoài phòng, không có ánh mặt trời chói mắt, ngoài phòng từng trận gió mát, bầu trời đầy mây không mưa thật hiếm thấy, tình cảnh này, thật làm cho người ta mong đợi, sân cỏ màu xanh biếc yên tĩnh mênh mông bát ngát, nơi đối diện cửa chính 100m còn có vườn hoa đầy màu sắc, nhìn rất xinh đẹp, nhưng. . . . .

Không nhận được hỏi: "Anh không cảm thấy cô đơn sao?"

Lạc Viêm Hành nhú mày, không chút để ý dựa ra phía sau: "Không phải Trình bang chủ có chuyện cần sao?"

Một cô gái nào đó cau mày, kiểu ngao là con heo đất, không thể trả lời trước vấn đề của cô sao? Nếu nói anh không lễ phép nhưng vì nói công việc mà ăn mặc nghiêm túc, nói anh lễ phép, sao mỗi lần hỏi một đằng lại trả lời một nẻo, vẫn cảm thấy ngoại trừ công việc thì không có lời nào để nói với cô? Buồn bực bất chèo chân lắc lư, gật đầu nói: "Đúng vậy!"

Bộ dạng người đàn ông nửa tai lắng nghe.

"Hôm qua Khúc Dị. . . ." Vừa muốn đem nguyên do nói ra, nhưng trong lúc vô tình nhìn thấy một chén sứ trắng trên bàn thủy tinh ngậy ngần cả người, lúc này trong lòng nói không ra là cảm giác gì, tóm lại rất rối loạn, chỉ thấy trên chén sứ óng ánh trong suốt, một dấu môi son màu đỏ nhạt vô cùng dễ thấy, còn chưa kịp dọn đi, có thể thấy được đôi phương cũng vừa đi không lâu, cộng thêm người đàn ông mới vừa tắm. . . . .

Hầu như không cần nghĩ cũng biết một giờ trước, nơi này xảy ra chuyện gì, người nào? La Hiểu Hiểu? Cô gái lái chiếc Rolls-Royce phiên bản số lượng có hạn, và là con gái bảo bối duy nhất của quân khu thủ trưởng số 1 ở ngoại ô thành phố F? Hay dựa vào dịch vụ để tìm gái? Hoặc là người minh tinh, người mẫu nào?

Một lúc sau mới phát hiện ra đầu óc mình bị nước vào, anh nguyên ý tìm phụ nữ nào thì có quan hệ gì với cô? Cô cũng không có tư cách hỏi chứ?

Lạc Viêm Hành cũng không biết vì sao đôi phương đột nhiên mất hồn, đưa tay nói: "Tiếp tục!"

Trình Thất mím môi, ánh mắt từ trên ly trà dời đi nhìn người đàn ông vẫn bình tĩnh như thế, xem ra chuyện tìm phụ nữ đối với anh mà nói đã sớm thành thói quen. . . . . Điện rồi, điện rồi, mình đang suy nghĩ gì?

Trong căn phòng bí mật, Khâu Hạo Vũ tổn sức di chuyển đùi phải bó thạch cao nhìn ra phía ngoài, tùy thời chuẩn bị rời đi, nhìn chằm chằm màn ảnh cần răng, có lời gì bà cô nói mau a, quá một cũng nín hơn nửa canh giờ, khi dễ anh ta bị thương một mình đi đứng bất tiện không cảm thấy vô si sao?

Trình Thất hung hăng giật tóc một cái, âm thầm nắn mấy câu mới nghiêm túc nói: "Vi hôm qua Khúc Dị tới cửa tạ lỗi, sự kiện kia chúng tôi có thể không so đo nữa, còn có. . . . . Anh ta thấy chúng tôi nhận mỗi làm ăn khắp nơi tương đối nguy hiểm, anh ta đem công việc phân cho chúng tôi một đơn hàng, chuyện này tôi hi vọng anh không cần nhúng tay, tóm lại chúng tôi sẽ làm tốt là được!"

Đầu ngón tay thon dài chống cằm, suy nghĩ mười giây, gật đầu nói: "Làm được thì tốt, làm không xong, tự gánh lấy hậu quả!"

Tự gánh lấy hậu quả. . . . . không phải Khúc Dị đã nói xây ra chuyện anh ta có thể ra ngoài bảo lãnh sao? Có Long Hồ làm chỗ dựa, cũng giống như đeo một khối thẻ bảo Miễn Tử bên người, hôm nay khối thẻ bài Miễn Tử này không có, ngược lại phải chăm chỉ suy nghĩ một chút, có phải nên buông tay hay không, lần nữa nhìn về phía chén sứ này, không sao cả buông tay: "Nếu lạc Nhị gia không phản đối, như vậy. . . . . Gặp lại!"

"Cô thật không sợ chết?" Lạc Viêm Hành bắt chéo mười ngón tay gác lại trên bụng, nhìn cô gái đang muốn đứng dậy: "Hơn nữa không phải từ trước đến giờ phản đối gia nhập vào tôi sao?"

"Mỗi làm rõ ràng, tôi chỉ phụ trách nhận vụ làm ăn, lấy tiền, nhiều nhất chỉ là đồng bạn hợp tác!" Buồn cười, giúp ai chính là người của người đó sao? Ông chủ này của cô rất quá đáng, hơn nữa cũng không chịu giúp đỡ? Yêu cầu cần thiết chính là giao thiệp với cảnh sát, phải liều mạng.

Bộ dạng Lạc Viêm Hành rất chán ghét: "Tôi nhớ gần đây Khúc Dị nhận một vụ làm ăn trong nước, Trình Thất, cô hiểu giao thiệp với cảnh sát như thế nào sao? cô quen thuộc tất cả đường đi nước bước của bọn họ sao?"

"Tôi chưa quen thuộc!"

"Nêu chưa quen thuộc, cô có gì nắm chắc bắt vào tay? Phi Vân Bang của cô làm được đến nay không dễ dàng đâu?"

Trình Thất bóp quyền, đứng dậy lạnh lùng nói: "Lạc Nhị gia đang lo lắng sao? Ha, thật buồn cười, Phi Vân Bang bị như vậy, là do ai tạo thành? Xem như chưa quen thuộc, chúng tôi cũng phải duy trì, sợ chết cũng sẽ không làm được như hiện tại!" Trừng mắt liếc nhìn, xoay người đi về phía cửa.

"Vậy các anh em của cô thì sao? Sống chết của bọn họ cô cũng không quan tâm sao?"

"Ít ra chưa cần tới anh trông nom!"

Thấy cô gái sắp ra khỏi cửa, Lạc Viêm Hành đứng dậy gầm nhẹ nói: "Trình Thất, cô không cảm thấy cô quá cố chấp sao?"

Trình Thất đập cửa chính một cước cho hả giận, xoay người giận dữ không thể không bước về phía người đàn ông: "Lạc Viêm Hành, tôi cảnh cáo anh, chuyện Phi Vân Bang của tôi còn chưa tới phiên anh để ý, tôi biết rõ, anh nhìn tôi không vừa mắt, không sao miệng ở trên người anh, anh thích nói như thế nào là chuyện của anh, nhưng mời anh về sau đừng ở trước mặt tôi giả bộ mè nheo khóc chuột!"

"Tôi mè nheo khóc chuột?" Lạc Viêm Hành giận dữ không chỗ phát tiết, cũng đứng dậy đối nghịch: "Hôm nay uống lộn thuốc sao? Tại sao không phân rõ tốt xấu? Nếu không phải vì hai tháng trước kia, tôi..."

"O! Anh thế nào? Sớm đã đem tôi đập chết?" Xẹt qua một nụ cười tự giễu, cô thật đúng là phải cảm ơn hai tháng này.

Giữa hai lông mày Lạc Viêm Hành vặn thành một chữ 'song', lạnh lùng nói: "Tôi mặc kệ hôm nay rốt cuộc tại sao cô nổi điên, khuyên cô một câu, hành động theo cảm tính sẽ làm người khác hối hận cả đời!" không sợ chết là tốt, cũng là loại mà anh kính nể, cũng không biết tại sao cô gái chẳng để ý sống chết như thế, làm anh vô cùng tức giận, nhưng khuyên không nghe, để mặc cô thôi.

Về mặt âm trầm ngồi xuống, không thêm nói lời nào nữa.

Trình Thất biết mình đang giận cái gì, dấu môi son đỏ, chỉ là vì không biết gì sẽ tức giận thôi, nhìn về phía gương mặt đẹp trai của người đàn ông hiện đầy lo lắng, từ lúc nào bắt đầu? Là mười bảy năm trước hay là lần đầu tiên gặp mặt từ sau mười bảy năm? Hay là đêm đó ở cửa hộp đêm nói chuyện phiếm?

Mạc Trung Hiền nói, thích một người lúc ấy dễ dàng mặt hồng tim đập nhanh, hơn nữa mới vừa, đã hai lần rồi, hôm nay bởi vì dấu môi son chết tiệt kia lại nóng nảy một cách khó hiểu, sau khi tỉnh táo lại, có thể hiểu chuyện này là biểu hiện ghen, thì ra trong lúc vô tình đã bị rung động rồi.

Đột nhiên cảm thấy mình rất buồn cười, thật đáng buồn, có lẽ trời cao đã định trước Trình Thất cô không chiếm được một phần tình cảm nào trọn vẹn, một Mạc Trung Hiền đi, một Lạc Viêm Hành tới, Mạc Trung Hiền cũng tốt, thích tiền, muốn cho anh ta hồi tâm chuyển ý, trực tiếp dùng tiền đập là được, nhưng Lạc Viêm Hành không như vậy.

Tự nhận không có gì có thể hấp dẫn được anh.

"không phải cô yêu thích tôi chứ?"

"Anh tỉnh lại đi, chỉ là không muốn các người tiếp tục phá hỏng danh tiếng ở nơi này!"

"không phải hi vọng tôi báo đáp cho cô sao? Muốn báo đáp như thế nào?"

"Dứt khoát lấy thân báo đáp đi, như thế nào?"

Tuy rằng cả hai lần đều không phải cố ý, nhưng đối phương cũng liên tục chối hai lần, rất thú vị, còn chưa bắt đầu đã tuyên bố thất bại, tại sao cô không thích loại người cần bà thì chính là nhân vật cấp bậc Quân Vương? không thể thích người bình thường sao? Nhưng nghĩ đến một giờ trước, không biết đối phương đang cùng cô gái nào ở trên giường mây mưa liền muốn nôn mửa.

Lạc Viêm Hành vừa muốn tiếp tục khiển trách, quá kích động, làm cho đầu óc choáng váng, đưa tay đè lại bên não, cắn răng nói: "không thể nói lý!" Đánh anh thành như vậy, lại làm cho Hạo Vũ mang tiếng xấu, không có tìm cô tính sổ, ngược lại tìm tới anh tranh cãi, thật kì cục, hôm nay có chộc giận cô sao?

Trình Thất thấy đối phương bịt đầu mới nhớ tới chuyện mấy ngày trước đây, bị thương thành như vậy không ở bệnh viện nghỉ ngơi cho tốt lại có thể chạy về tìm vui vẻ, không thêm nói nhiều nữa câu nhỏ mấy bãi nước miếng: "Hạ lưu!" Dứt lời, cũng không quay đầu lại đi về phía ngoài cửa lớn.

Hạ lưu.... Người đàn ông bị ghen lời? Lén xông vào nhà người là cô chứ? không có sự cho phép nhìn lên người ta tắm cũng là cô chứ?

A Nhiễm cảm thấy chủ nhân không vui, sau khi đưa mắt nhìn Trình Thất đi khỏi mới đưa đỉnh đầu đặt ở trên đùi người đàn ông, cố gắng an ủi.

Quả thật trong lòng Lạc Viêm Hành phiền não, tiếp xúc càng lâu, anh lại càng phát hiện cô gái này rất ác liệt, đã mạn không hiểu chuyện, không phân biệt tốt xấu, ưu điểm đã từng ảo tưởng không một tồn tại, có thể nói đến mức vô cùng bất mãn, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, có lẽ anh và cô. . . . . Căn bản cũng không phải là người một đường.

Là anh suy nghĩ nhiều quá sao? Nhưng không phải mười bảy năm trước chung đụng rất tốt sao? Lớn lên Trình Thất chẳng những vô cùng kiêu ngạo, và lại luôn lấy mình làm trung tâm, vô duyên vô cớ phát giận, mà anh lại không nhìn thấy sự thay đổi trên mặt cô, không biết đối đáp ra sao, trên tính cách có xung đột thật lớn, anh không thích cô gái cố tình gây sự.

Cho dù kẻ nào dưới tình huống này cũng sẽ ôn tồn, cô thì tốt hơn, chẳng những đề ra yêu cầu, còn có vẻ như anh thiếu cô cái gì, không cảm thấy ích kỷ sao?

Chỉ là giấc mộng 17 năm cứ như vậy tan biến trong nháy mắt, cưới cô là ước mơ duy nhất trong 17 năm, nếu muốn buông tha, nói dễ dàng sao? Quên đi, nhìn lại một chút, nếu như tình tình vẫn chết không thay đổi như vậy, xem như này hai tháng chỉ là một giấc mộng du.

Không còn hơi sức nằm vật xuống, cô độc? Đúng vậy, cô độc, ở phòng ốc không hề có hơi người, rất sợ bị người phát hiện mình bị đui sự thực, ngay cả người giúp việc cũng không dám thân cận, dường như sau khi mất đi ánh sáng, vẫn luôn sống có một mình, cho rằng tìm được cô gái kia, cuộc sống sau này sẽ trở nên khác đi thì ra cũng chỉ là như thế.

Trình Thất vừa đi, vừa hùng hùng hổ hổ, mở miệng ngậm miệng đều là hai tháng trước đây, ai mà thèm, nếu như chỉ là vì hai tháng trước đây, cô hi vọng anh có thể biến mất, không cần làm ra chuyện khiến người hiểu lầm, lại càng không vì hai tháng này mà đối xử tốt với cô.

Lo lắng sống chết của cô, không phải vì hai tháng này sao?

Lạc Viêm Hành muốn tóm thâu bang hội, Trình Thất đã sớm nhìn thấu ý đồ của anh, cũng không phải là có ác ý, chỉ hi vọng Phi Vân Bang có chỗ dựa, không hề lẻ loi một mình, khắp nơi bị người chen ép, chỉ là muốn bảo vệ cô, hơn nữa vào Long Hồ Hội, cô tin tưởng lấy được tiền lương tuyệt đối không thấp hơn so với hiện tại, đối phương càng như vậy thì càng oán giận.

Bởi vì hai tháng tháng này.

Hơn nữa còn muốn một mũi tên hạ hai chim, chẳng những báo ân còn có thể nhét vào một đám tình anh, báo ân điều kiện tiên quyết cũng không quên tính toán, khur khur cổ chấp, anh không cảm giác sao? Tất cả nói rất nhiều lần, Phi Vân Bang Đối với cô có ý nghĩa vô cùng quan trọng, dường như người ta không quan tâm những chuyện đó, điều này cũng có thể nhìn ra người đàn ông kia đối với cô quả thật không có ảo tưởng gì.

Chỉ là đơn giản báo ân, cho dù có một chút thích cô cũng sẽ tìm cô giúp cô làm cho Phi Vân Bang lớn mạnh, không thích cũng tốt, cô có thể đem mầm non khỏe mạnh lớn lên trong lòng nhỏ tận gốc.

Năm ngày sau.

Đêm nào cũng ở trong phòng, Lạc Viêm Hành tự mình rót đầy một ly rượu đưa đến lòng bàn tay của một ông già: “La thủ trưởng, xin mời.”

La Ngọc không không lên tiếng nhận lấy, dường như đối phương rót rượu cho ông ta cũng chỉ là chuyện đương nhiên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, thấy con gái vẫn kéo tay áo của ông ta, liền yêu thương vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé, sau đó nhìn Lạc Viêm Hành cười nói” “Hôm nay Lạc Nhị gia làm ăn càng ngày càng lớn, cũng phải cần quân khu làm người bảo đảm chứ!” Lộ ra từng tia giễu cợt.

“La thủ trưởng quá lo lắng, chỉ là mấy lô hàng hóa mà thôi!”

“Đây chính là hàng nguy hiểm, Lạc Nhị gia, tôi biết rõ hàng năm cậu phải vào không ít đạn dược mà quân khu này của tôi có thể làm địa điểm trữ hàng cho cậu, nhưng đảm bảo ...” Ông ta yêu tiền nhưng yêu mạng hơn, mỗi một khẩu súng của quân đội đều do phía trên cấp phát theo cấp bậc, đột nhiên có thêm một kho hàng, phía trên tới đều tra ra, Lạc Viêm Hành có Trần Vĩnh Bình che chở, ông ta phải làm sao?

Đến lúc đó quốc gia sẽ chỉ định bỏ xe, bảo vệ tướng.

Lạc Viêm Hành không nghĩ tới người này dai như thế, quả thật, sự việc đã bại lộ, quốc gia chỉ biết giữ được mình, mà La Ngọc Khôn chính là người chịu tội thay, chuyện này Trần Vĩnh Bình lại không có ra mặt, phải thuyết phục như thế nào? Đột nhiên phát hiện nếu đem La Ngọc Khôn đổi thành Trình Thất, chuyện này một câu nói thì có thể giải quyết.

La Hiểu Hiểu thấy cha ra sức từ chối liền hung hăng bấm bàn chân to lớn một cái, kê vào lỗ tai nói: “Ba, ba đang nghĩ cái gì chứ? Nhanh đáp ứng đi a!”

“con biết cái gì?” La Ngọc Khôn hung ác trợn mắt nhìn con gái, Lạc Viêm Hành này cũng thiệt là, kiếm nhiều hàng như vậy, sao không có thể tìm ra một địa điểm trữ hàng? Cần phải dùng quân khu của ông ta? Nhưng thù lao hấp dẫn, làm ông ta không cách nào không động lòng, hôm nay một khi hợp đồng ý, từ nay về sau xem như châu chấu một thuyền với thủ lĩnh xã hội đen, bản lĩnh lớn bằng trời cũng không cách nào cời ra.

Ai biết ngày nào đó Lạc Viêm Hành xảy ra chuyện, có thể đẩy ông ra ngoài làm támm mộ hay không? Ông ta tin tưởng Trần Vĩnh Bình tuyệt đối sẽ đem toàn bộ tội danh nằm vùng đổ lên người mình, tất cả không liên quan đến Lạc Viêm Hành, Trần Vĩnh Bình là người cấp trên, đời này xem như ông ta khôn chọc nôi, hôm nay biện pháp duy nhất chỉ có một, đó chính là làm cho Lạc Viêm Hành vĩnh viễn cũng không phản bội ông ta, cho dù thật sự xảy ra chuyện, cậu ta cũng sẽ giúp mình thoát hiểm, vừa vặn con gái đối với cậu ta vô cùng si tình.

“Như vậy đi, chỉ cần Lạc Nhị gia đồng ý kết thân cùng con gái tôi, từ đây về sau, địa bàn của La Ngọc Khôn tôi để mặc cho cậu tới lui, thế nào?” không cần lo lắng đối phương sẽ từ chối, dù sao chưa nghe nói Lạc Viêm Hành có vợ con, vì Long Hồ Hội, quả quyết cậu ta sẽ không từ chối, hơn nữa con gái xinh đẹp như hoa, cưới con bé cũng không ừn khuất.

“À?” trên mặt Hàn Dục quệt một cái, lão già này thật đúng là có gan mở miệng.

La Hiểu Hiểu siết chặt bàn tay nhỏ bé, ngượng ngùng nhìn về phía bạch mã hoàng tử, nguyện vọng sắp trở thành sự thật, chưa bao giờ có cảm giác vui vẻ như vậy, mặc kệ anh có yêu cô hay không, chỉ cần kết hôn, có đứa bé, cô cũng không tin anh sẽ nhẫn tâm vứt bỏ cô, tình yêu sớm muộn sẽ có.

Lạc Viêm Hành chỉ im lặng một giây, sau đó vừa uống rượu vừa lắc đầu: “Mặc dù tôi không phải là loại người cổ hủ, nhưng hôn nhân vẫn giữ quan niệm hai bên phải có tình yêu, không thể miễn cưỡng được.”

"Haha, Lạc Nhị gia nói đùa, dạo này, tình yêu gì đó, đối trá, hơn nữa tình cảm cũng có thể xây dựng đấy." "Tôi không cho là thế, hôn nhân, nhìn như không sao cả, nhưng là cuộc sống quan trọng, nơi đó chứa đựng hạnh phúc mà nơi khác không cách nào thay thế được, hơn nữa La tiểu thư ..."

không đợi người đàn ông nói xong, La Ngọc không không nhận được: "Tôi không thích quanh co lòng vòng, cậu nói có đồng ý hay không đi!"

"Ba!" La Hiểu Hiểu lại bấm bấm đùi cha một cái.

La Ngọc Khôn thấy Lạc Viêm Hành không hề có ý tứ cúi đầu, nếu như đứng dậy rồi đi, trở về con gái vẫn không thể một khóc, hai âm ỉ, ba thất cổ sao? Đây chính là bảo bối của ông ta, sao chịu được? Tìm cho mình một bậc thang bước xuống: "Tôi cũng không phải là người được voi đòi tiên, như vậy đi, về sau Lạc Nhị gia có thể tiếp xúc với con gái của tôi nhiều một chút, cứ như vậy được chứ?" Về phần có được hay không, đó chính là chuyện của con gái mình.

Lạc Viêm Hành hào phóng gật đầu: "Không thành vấn đề!"

"Cái này đứng rồi nha, đến đây, Hiểu Hiểu, còn không mau rót rượu cho Lạc Nhị gia?" La Ngọc Khôn vui vẻ cười to, ông ta tự tin sức hấp dẫn của con gái, Lạc Nhị gia, hừ, một ngày nào đó cậu ta sẽ tới gọi ông ta là cha vợ, có loại con rể này, chết cũng không tiếc.

La Hiểu Hiểu vô cùng kích động, rót đầy ly cho người đàn ông, lần đầu tiên tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy, tim gan đập cuồng loạn, chỉ là ngồi chung một chỗ cũng có chút phát run, lúng túng nói: "Em đi toilet một chút!"

Bạch Diệp Thành khổ sở lắc đầu một cái, bàn chuyện buồn bán, lại còn muốn Anh Hành bán nhan sắc, aiz!

Ra cửa, La Hiểu Hiểu mới che miệng thét chói tai, nguyện vọng thành sự thật, nằm mơ cũng không nghĩ đến ngày này đến nhanh như vậy, mặc dù người đàn ông từ chối kết hôn với cô, hơi có chút thất vọng, nhưng điều này đã rất tốt, nhưng tại sao anh phải từ chối? Thật sự như thủ hạ nói sao, là vì cô gái nhà quê đó?

Trình Thất, nghe nói gần đây bọn họ lui tới thân thiết, cô gái kia càng thường đến Nhà họ Lạc, vừa muốn vào nhà vệ sinh nữ, nhấc táo táo, táo táo đến, chỉ là một bóng lưng liền nhận ra chính là kẻ nhà quê lần trước nhìn thấy ở khách sạn Quốc Hào.

Trình Thất đang rửa đôi tay, xoay người vừa muốn rời đi, liền bị người ngăn cản đường đi, không có nhìn, dứt khoát vòng qua, đối phương lại ngăn cản cô lần nữa, ngửa đầu mắng: "Uống nhiều quá thì về nhà nghỉ. . . . . Cô. . . . . Là?" Nhìn quen mắt.

Hai tay La Hiểu Hiểu ôm ngực, cười tà nói: "Trình Thất?"

"Không sai!" Là La Hiểu Hiểu, nghĩ tới tiểu thư con nhà quan lái chiếc Rolls-Royce cực phẩm, cô ta cần mình làm gì?

"Chắc, chắc, chắc, người này thương thức thật là đặc biệt, một chút cũng không thay đổi!" Một cô gái nhà quê, mặc quần của đàn ông, xem Trình Thất như tình địch là sai lầm lớn nhất của cô trong cuộc đời này, trong lúc vô tình thấy một bóng dáng to lớn cao ngạo đi về phía này, mặc kệ có phải là tình địch hay không, chỉ cần tiếp xúc với Lạc Viêm Hành, cũng sẽ không có quả ngọt để ăn.

Đang lúc tâm tình của Trình Thất không tốt, lần này, càng thêm nổi giận, đã nói Kỳ Dịch này mỗi lần chọn địa phương đều không tốt, lười dây dưa với loại phụ nữ ăn sung mặc sướng, đưa tay xô đẩy nói: "Chó ngoan không. . . . . Ách!"

Ai ngờ La Hiểu Hiểu chột ngã về sau, 'ầm' một tiếng đụng vào bồn rửa tay, vốn chỉ muốn bị đẩy ngã mà thôi, ai ngờ người định không bằng trời định, bởi vì Trình Thất rửa mặt đổ nước dưới đất, La Hiểu Hiểu trượt chân, cái ót 'bộp' một tiếng đập xuống sàn nhà: "A!"

Âm thanh thét chói tai kinh sợ làm Trình Thất đưa tay bịt kín lỗ tai, đỡ? Gặp quỷ mới có thể đi đỡ, hà hề cười cười, quay người lại, lại bị bức tường thịt chặn kín, cô nói tại sao hôm nay lại có nhiều người ở không đi gây sự như vậy? Ngược mắt vừa nhìn, sừng sốt.

Sắc mặt Lạc Viêm Hành vô cùng tối tăm, không chớp mắt nhìn chằm chằm cô gái kia vẫn còn vui vẻ đắc ý.

"A. . . . . Máu. . . . . Máu. . . . ." La Hiểu Hiểu gian nan bò dậy, bàn tay nhỏ bé run rẩy sờ cái trán trượt xuống, máu tươi đầy tay, không chút nghĩ ngợi, tức giận đưa tay nắm tóc Trình Thất.

Làm sao Trình Thất có thể để cô như nguyện? Vung quả đấm muốn đánh qua, nhưng bị một quyền cản lại 'Bốp' một tiếng rơi xuống, cũng vung không mạnh, cảm hận nghiêng đầu: "Buông ra!"

Lạc Viêm ra tay, La Hiểu Hiểu biết nên dừng tay, ủy khuất nghẹn ngào: "Chỉ nói cô ta vài câu mà thôi!"

Lạc Viêm Hành rất muốn bốp dứt cổ tay Trình Thất, thất vọng nói: "Cô thật là càng ngày càng quá đáng rồi!" Âm thanh lạnh lùng đủ làm cho không khí xung quanh ngưng kết thành băng.

Lúc này, Trình Thất mới hiểu được rốt cuộc xảy ra chuyện gì, dấu môi son đỏ chực hằn là La Hiểu Hiểu để lại chứ? Không tệ, môn đăng hộ đối, mạnh hơn cô nhiều, khiêu khích nói: "Không sai, là tôi đánh cô ta đấy, mắc mớ gì tới anh? Lạc Viêm Hành, nhà anh thật rộng? Hôm nay tôi đánh thì thế nào?" Rống giận xong, nghiêng đầu nhắc chân đá tới cô gái đang giả bộ vô tội.

Người đàn ông không ngờ cô gái chẳng những không thừa nhận sai lầm, còn phách lối như vậy, không đợi đối phương quát tháo được như ý, dùng sức mạnh hất ra, ôm chầm La Hiểu Hiểu bị sợ liên tục lùi về phía sau trở về đường cũ.

Trình Thất nhìn thấy cái ót sắp nhắm ngay vào nhon bòn rừa tay, kinh hãi, chột lộn mềo, vẫn không thể né tránh thân thể bị thương, gân cùi chỏ tê dại xệt mạnh qua vò nhon, lập tức che lại đau đớn khom lưng ngồi xồm xuống, dường như cả cánh tay trong phút chốc hư hỏng, đau đến hít một hơi lạnh, đáng chết, tại sao đau thế này? Cũng may không phải đụng vào ót, nếu không ngày này sang năm chính là ngày giỗ của cô rồi.

"Trình Thất!" Chờ cả nửa ngày không được, Kỳ Dịch cho rằng cô gái uống quá nhiều, không tìm được đường trở về, ai ngờ đối phương đang ngồi xồm trên mặt đất, vẻ mặt vụn vẹo, có thể thấy được không phải đau đớn bình thường, trái tim hung hăng bị bóp chặt, điên cuồng xông tới, tay chân luống cuống hỏi "Làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào?"

Còn chưa đi xa, Lạc Viêm Hành nghe vậy cũng xoay người lại.

"Anh Hành, dường như cô gái kia bị thương, ngồi xồm trên mặt đất !"

Mới vừa rồi dùng sức quá mức? Không suy nghĩ nữa, buông La Hiểu Hiểu tiến lên hỏi thăm: "Không sao chứ?"

Trình Thất cười lưu manh đứng dậy, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, trên trán mồ hôi hột từng giọt tiếp nối, hừ lạnh nói: "Sợ rằng Lạc Nhị gia phải thất vọng, vẫn còn sống !"

Kỳ Dịch vừa nghe, mười ngón tay đột nhiên siết chặt, neho mắt trừng về phía người gây ra họa, là anh ta.

Lạc Viêm Hành nghe lời nói cô gái có ý châm chọc, áy náy nói: "Tôi . . . . . Umh!"

‘Àm! ’

Thiết Quyền như gió đánh về phía khóe miệng của một người đàn ông nào đó, ngã xoay tròn. . . . .

"Bịch!"

"Viêm Hành, các người làm gì?" La Hiểu Hiểu bất chấp tất cả xông lên trước quỳ rạp xuống bên người người đàn ông, đau lòng ôm lấy: "Viêm Hành, anh không sao chứ?"

Ngay cả Trình Thất cũng ngơ ngẩn, tên nhóc Kỳ Dịch này, hơi sức không nhỏ nha, lại có thể tung một quyền đánh ngã Lạc Viêm Hành?

Lạc Viêm Hành sờ cằm, tự nhiên sẽ không im hơi lặng tiếng, đang muốn theo thể cá chép vẩy đuôi phản kích . . . . .

Trình Thất níu tay áo Kỳ Dịch kéo về phòng: "Đi thôi!" Hai chữ, không có chút hơi ấm.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Lại tự mình đa tình

Kỳ Dịch cũng không cảm thấy đáng phải khoe khoang gì, quay đầu lại hung ác trợn mắt nhìn người khác một cái, nếu không phải bị Trình Thất lôi kéo, thật muốn đánh cảnh cáo một phen.

Bất kể anh ta là thủ lĩnh xã hội đen cái gì? Chủ tịch đến nơi này cũng chỉ là người mà thôi.

Lạc Viêm Hành chưa bao giờ tức giận như vậy, nghe Hạo Vũ nói người đàn ông kia còn trừng anh, càng thêm nổi giận, ai nói xem, anh làm sao cảm giác được gần bòn rừa tay như vậy? Hơn nữa, cô gái kia cũng không yếu đuối, tại sao người lại bị thương? Thật lòng không phải cố ý, nghĩ đến đối phương vì anh còn bị thọt một đao, càng thêm tự ti mặc cảm.

"Viêm Hành? Anh tốt chứ?"

La Hiểu Hiểu đỡ người đàn ông, vẻ mặt tràn đầy đau lòng, những người này thật không có tổ chất.

Người đàn ông lắc đầu một cái: "Không có việc gì!" Nghĩ đến cái gì, cúi đầu an ủi: "Cô có sao không?"

La Hiểu Hiểu mỉm môi hạnh phúc cười cười: "Anh không có việc gì, em cũng không có việc gì!"

Khâu Hạo Vũ lau mồ hôi: "Đại ca, cô ấy. . . . . Dường như thật thích anh !" Cô gái này thẹn thùng không giống giả vờ, điều này càng làm cho người ta rợn cả tóc gáy, nếu đại ca thực sự cười về mặt hàng như vậy? Không phải anh ta bất mãn đối với La Hiểu Hiểu, chủ yếu là từ trong đáy lòng cũng không thích, nhưng nếu phụ nữ khắp thiên hạ đều chết sạch chỉ còn lại La Hiểu Hiểu và Trình Thất, anh ta sẽ không chút do dự chọn người sau.

Dù nói thế nào Trình Thất cũng sẽ không làm nũng, sẽ không dùng tính khí con gái nhà giàu đùa bỡn, càng sẽ không động một chút là dùng nước mắt để tranh thủ sự đồng tình của người khác, mặc dù mở miệng nói bần nhưng thẳng thắn, hơn phân nửa là do hoàn cảnh nuôi thành, cũng không phải thật lòng mắng chửi người, La Hiểu Hiểu này nhìn như là một người có Tri Thức, cũng ít nói lời không văn minh, thế nhưng đụng phải người tăng thấp nét mặt liền ghét bỏ, làm cho người ta chán ghét.

Người nào sinh ra muốn không cha không mẹ? Nếu lựa chọn được, ai còn chịu đầu thai nghèo khổ. . . . .

Đột nhiên sờ sờ cằm, dường như anh ta cũng xem thường đám người Phi Vân Bang là loại kia đó chứ? Hôm nay sau khi đích thân thể nghiệm, anh ta cảm thấy mình phải thay đổi tật xấu này, không ngờ mình còn có một ngày mình có triết lý như thế, nói tóm lại, muốn La Hiểu Hiểu làm chị dâu của anh ta, cả Long Hồ cũng sẽ tuyệt đối không tiếp nhận.

Lạc Viêm Hành mặt ửng mây chau, đưa tay kéo xuống bàn tay nhỏ bé của cô gái khoắc ở trên tay của mình, cười nói: "Trở về đi thôi!" Không đợi đối phương đáp lời, đi thẳng về phía phòng.

La Hiểu Hiểu nhìn hai bàn tay trống rỗng, không có gì, phải có không gian để cho anh thích ứng chứ? Chỉ cần sau này không từ chối cô gần gũi, sẽ luôn có cơ hội, vừa nghĩ tới mới vừa rồi anh vì bảo vệ cô mà ra tay đã thương người trái tim như đánh trống, thật ra trong lòng anh, vẫn có ý với cô chứ?

Ngoài cửa Hộp đêm, Trình Thất xoa xoa khuỷu tay, nhún vai nói: "Không có gì đáng ngại, chỉ đụng phải gân tê dại, không có bị thương, ngày mai sẽ tốt, anh đi về trước !" Sau đó chỉ chỉ Ma Tử ở ven đường: "Tôi cũng đi thôi!"

Cô gái chẳng để ý như thế, khiến cho Kỳ Dịch dở khóc dở cười: "Tùy tùy tiện tiện, lúc nào thì mới biết quan tâm bản mình?" Làm như thân thể không phải là của cô.

"Có chút đau cũng không chịu nổi, còn ra ngoài lăn lộn thế nào? Được rồi, tôi đi đây!" Rất sợ nói tới cái đề tài ‘lăn lộn’ này sẽ tranh cãi không vui, giống như chạy trốn, sải bước cách xa.

Kỳ Dịch hận không được tát cho mình một bạt tai, chỉ là lời tỏ tình, hẹn ra một đêm, cứ thế không có mở được miệng, ‘Em đồng ý gả cho tôi không?’, ‘Sau này để cho tôi chăm sóc em được không?’, ‘Chúng ta lui tới chứ?’ Tại sao lại khó như vậy? Mấy chữ mà thôi, không phải bình thường mở miệng rất tốt sao?

Mắt nhìn thấy đối phương sắp biến mất, hô lớn: "Trình Thất!"

Một cô gái nào đó không hiểu quay đầu lại: "Còn có việc gì?"

Kỳ Dịch nuốt nước miếng, ngưng mắt nhìn bộ dáng nghiêm túc của cô gái này, nín hồi lâu mới nói: "Mặc kệ xảy ra chuyện gì, cũng phải nhớ sau lưng còn có núi vững vàng để cho cô dựa vào!" Nhẹ nhàng vỗ vào ngực, nói xong liền thở dài một tiếng, vẫn là nói không được.

"Tôi hi vọng vĩnh viễn không có ngày đó!" Trình Thất tốt bụng xoay người, nâng tay phải vẫy vẫy, có anh em như thế này, là phúc đức đã tu luyện đời trước, lên xe, thấy vẻ mặt Ma Tử cười trộm liền trợn mắt: "Bớt ở nơi đó nằm mộng giữa ban ngày đi, đã nói mấy lần rồi? Chỉ là bạn bè!"

"Vâng, chỉ là bạn bè!" Ma Tử khi khi cười ra tiếng, nếu chị lớn mặt thừa nhận, chúng tôi cũng sẽ không cười chị?

Lần này Trình Thất không thể làm gì, cảm giác thủ hạ suy nghĩ như vậy là do xem nhẹ tình bạn này, giải thích nói: "Nếu quả thật giống như cô nghĩ, anh ta đã sớm lên tiếng, cần gì chờ tới bây giờ? Tôi đã nói rồi, anh ta là cảnh sát, người chánh nghĩa, mà tôi là một phần tử xã hội đen, anh ta chỉ đơn thuần hi vọng chúng ta đi con đường chính, hi vọng đám cô nhi chúng ta sống tốt mà thôi!"

Cô tin hay không tin?

Gặp qua người nào nói yêu thương mà hơn mười năm ngay cả tay cũng không nắm chưa? Chớ nói chi là hôn môi, còn hôn môi kiểu pháp đấy.

"Cũng đúng nha, dường như anh ấy đối với tất cả phần tử ngoài vòng luật pháp đều như vậy, chẳng qua tôi cảm thấy, anh ấy đối với chị không phải như vậy!"

"Phim thần tượng đã xem nhiều chứ?" dạng người gì cùng với dạng người gì? Kỳ Dịch sẽ coi trọng cô? Nằm mơ đi? Dạng gia đình thế nào nuôi dạy con cái thế nào, mỗi lần bà Kỳ nhìn thấy cô cũng giống như nhìn gái bán hoa, cho dù có thể cũng không thể, tình yêu nhìn như là chuyện của hai người, thực ra không phải như vậy, còn phải có sự đồng ý của người lớn hai bên.

Đời này của cô cũng đừng nghĩ làm cho bà Kỳ đồng ý, cho nên căn bản là không thể.

Hơn nữa cô và Kỳ Dịch thật sự chỉ là anh em, đơn giản như vậy.

Đêm lạnh như nước, ánh trăng màu bạc chiếu xuống biệt thự, trong phòng đèn sáng rực, người đàn ông vẫn giống như thường ngày, cô đơn một mình nằm ngửa với con trần, một tay xoay điện thoại di động không cách nào ngủ, nhắm mắt trầm tư một chút, cúi đầu để xuống một chuỗi mã số, ngón cái ngừng ở phím call, lúc vừa muốn bấm lại thôi.

A Nhiêm là lười ‘khí khì’, trợn to mắt lười biếng nhìn chủ nhân, lại đang nghĩ đến Thất Thất đó sao? Giống như an ủi dùng đầu cọ vào cằm người đàn ông.

Lạc Viêm Hành nhếch môi vỗ vỗ đầu con vật cưng, đứng lên nói: "Đi ngủ lại đi!"

A Nhiêm vui vẻ leo về phía lầu ba, vùng đất dành riêng cho nó.

"Hạo Vũ, tôi muốn đi một nơi, thức dậy!" Không cho từ chối, cắt đứt điện thoại di động, đi trở về phòng ngủ, tìm một cuộc băng gạc và thuốc trị liệu gân cốt, vội vàng ra cửa.

Đang ngủ thật ngon, Khâu Hạo Vũ vút bỏ điện thoại di động, bò dậy không còn hơi sức đi về phía căn phòng bí mật, có muốn để cho người ta sống hay không? Đã khuya còn đi nơi nào? Vừa đeo tai nghe vừa nhìn chăm chăm màn ảnh hỏi: "Anh Hành, anh tha cho tôi đi, mới ngủ một tiếng rưỡi!"

Lạc Viêm Hành cầm chìa khóa: "Rất lâu không có khiêu chiến cực hạn!"

Lại muốn lái xe? Khâu Hạo Vũ đang ngủ say trong nháy mắt bị đánh thức, hét lớn: "Rõ ràng anh đang khiêu chiến cực hạn của tôi có được không? Như vậy đi, anh đợi tôi...tôi tự mình mang anh đi!"

"Không cần, quá lâu không lái xe, người khác sẽ nghi ngờ, chuẩn bị xong chưa?" Một người đàn ông nào đó khởi động động cơ, vừa lái xe vừa hỏi.

Khâu Hạo Vũ vỗ mạnh xuống ót một cái, cười nói: "Chuẩn bị xong, đúng rồi, từ từ quẹo trái, đúng đúng đúng, phía trước ba thước quẹo phải 30 độ sau đó chạy thẳng, đúng đúng đúng chính là như vậy, tốc độ có thể nhanh một chút. . . . ." Lái còn chậm hơn đi bộ, không phải giấu đầu lòi đuôi sao?

Lạc Viêm Hành không làm theo, tốc độ vẫn giống như rùa bò: "An toàn là trên hết!"

"Vẫn chạy thẳng, anh yên tâm, có tôi ở đây, tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm, từ từ đi, theo tốc độ này, phía trước năm thước quẹo trái. . . . ."

Người đàn ông để lại máy trợ thính, bên trong xe có công nghệ cao nhắc nhở cự ly con đường, cộng thêm Khâu Hạo Vũ giúp đỡ, hơn nữa, thật sự lái chậm còn hơn người đi bộ rồi, so với Khâu Hạo Vũ nghiêm trọng cũng có vẻ thoải mái hơn rất nhiều, quả thật, năng lực của Hạo Vũ, anh không nghi ngờ.

"Vẫn chạy thẳng, anh Hành, anh xem người ta đi bộ cũng bỏ rơi anh một đoạn dài rồi, hay là tôi tạo ra tai nạn xe cộ, thuận nước đẩy thuyền không cần dùng chuyện lái xe che tai mắt người khác!" Như vậy quá nguy hiểm, đụng vào người ngã gục không có gì, nếu đụng vào xe khác, khó lường, nhưng đối phương thiết tha với cuộc sống của người bình thường.

Thình thoảng ra ngoài tìm một chút kích thích, anh có thể lái xe được sao? Bình thường mấy phút có thể được chạy nhanh đến nơi, đối phương lại dùng hơn nửa tiếng, làm cho anh ta cũng đổ mồ hôi lạnh.

"Loại tốc độ này, không ai đụng được, nơi đến là Vườn Bách Hoa!"

Không cần nói nhiều, Khâu Hạo Vũ đã biết là đi tìm người nào, nghĩ đến Trình Thất, tự nhiên nghĩ đến Phi Văn Bang, nghĩ đến Phi Văn Bang, lại nghĩ đến hình ảnh người khác đã khắc sâu vào đầu, hơn nữa cũng đã vài ngày không thấy, không biết hiện tại như thế nào?

‘Àm!’

"Khâu Hạo Vũ, cậu đang làm gì?"

Khâu Hạo Vũ sững sờ, nhìn lại trên màn ảnh là hình ảnh đầu xe và cột điện hôn nhau, may mắn tốc độ xe của Lạc Viêm Hành không nhanh, nên. . . . . Tuyệt đối sẽ không có gì đáng ngại: "Đại ca không phải, tôi sai rồi, tiếp tục, quẹo phải một mét chạy thẳng!" Đã nói chạy thẳng, không phải là nói anh nhắm vào cột điện đụng lên, trách được người nào?

Chiếc xe đáng thương.

Lạc Viêm Hành nén lửa giận, tiếp tục thi chạy như rùa, sau một giờ bình an vô sự, trong lỗ tai truyền đến tiếng vui sướng. . . . .

"Go Go Go. . . . ."

Tâm trạng của người đàn ông có chút tốt nhướn mày, thật giống như khi còn bé, giương môi hát: "Oh inside, oh inside, oh inside. . . . ."

Khâu Hạo Vũ thấy đối phương chẳng những không ngừng, ngược lại còn ca hát theo người ta, hai mắt tròn tròn, không còn kịp rồi.

"Àm!"

"Khâu Hạo Vũ!"

Giận dữ gào rống vang tận mây xanh, Khâu Hạo Vũ nâng trán gật đầu, sau khi ngửa đầu cười nói: "Tôi sai rồi, đúng, tiếp tục, tiếp tục. . . . ."

Tồn hết ba tiếng, thành công chạy tới trước khuôn viên nhà họ Trình, tức giận, đẩy ra cửa xe.

"Vẫn đi về phía trước. . . . . ok, ngừng, quẹo trái, mười mét. . . . . Ngừng, quẹo phải ngồi xuống, tôi đi toilet, trước hết anh ở chỗ này chờ đi!" Vỗ vỗ tim, cuối cùng hoàn thành nhiệm vụ, còn phải chờ đưa ông cụ anh trở về đây.

Người đàn ông vì lên đường xuôi gió mà rất tự hào, khoe môi vẫn cong lên, lấy điện thoại di động ra trực tiếp gọi đi, nói xin lỗi nha, phải lấy ra chút thành ý, gọi một cuộc điện thoại quá qua loa.

‘Nghe điện thoại, mau nghe điện thoại, không nghe điện thoại ông chém chết mày, nghe điện thoại, mau nghe điện thoại, không nghe điện thoại ông chém chết mày. . . . .’

"Úm!"

Ở trong căn phòng mờ tối, cô gái buồn bực cầm lấy cái gối đầu che đầu, nhưng đáng ghét tiếng chuông reo không dứt, chìa vào mắt gấu mèo 0.0 ngồi dậy, đầu tiên cầm lấy đồng hồ báo thức vừa nhìn, mẹ kiếp, hai giờ sáng, giờ ngủ ngon, căn răng nghiêng lợi nhận máy: "Bà cô không cần biết là ai, tốt nhất là có chuyện, nếu không chân trời góc biển. . . . ."

"Là tôi!"

Hai chữ, ngăn trở gằm thét, Trình Thất ngơ ngẩn, Lạc Viêm Hành? Giọng nói từ tính hấp dẫn như thế, ai có thể bắt chước? Tinh táo hơn phân nửa, gỡ gãi đầu tóc xù như lông gà, trầm giọng nói: "Lay ngài ban tặng, đau đến thiếu chút nữa mất ngủ, thật vất vả ngủ được, ngài lại để cho tôi lọt vào vực sâu khổ sở, nếu chỉ vì hành hạ tôi, ngài đã làm được!"

Cúi chỏ đã tím đen một mảng lớn, giống như có mấy vạn con kiến ăn thịt người đang gặm đầu khớp xương, đau nhức đến không chịu nổi, quả nhiên, đau càng lúc càng tăng, nhưng cô vẫn phải gập tên cháu trai này, ít ra cô không có biện pháp làm cho anh không thể say giấc vào ban đêm.

Dùng cái này chứng minh, xã hội ngày nay, liều mạng là đầu óc, không lưu hành chảy máu.

"Ra ngoài, tôi đang ở bên ngoài!"

Sau một tràng âm thanh, Trình Thất nghi ngờ nhìn chằm chằm điện thoại di động một hồi lâu, bên ngoài? Ai ở bên ngoài? Như ở trong mộng tỉnh lại, vén chăn lên nhảy xuống giường nhìn ra cửa sổ một chút, hắc, thật đúng là ở dưới, buổi khuya anh tới làm gì? Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, trực tiếp mặc áo ngủ rộng thùng thình lao xuống lầu.

Ngoài cửa sắt lớn, trên băng đá dài, người đàn ông đang buồn bực hút thuốc, bên cạnh đặt một đồng hồ cấp cứu, có lẽ Trình Thất đoán được dụng ý của đối phương, lại bắt đầu chồn chút tét gà rồi, không phải đột nhiên có chuyện cầu xin cô chứ? Có ý tứ, bắt đầu lấy giọng chủ nhà, tiến lên vui vẻ nói: "Không có chuyện không lên Tam Bảo Điện, nói một chút coi!"

Giúp anh? Gặp quỷ đi, bỏ đá xuống giếng cũng tốt.

Lạc Viêm Hành lười phải cãi cọ với cô: "Tới đây!"

"Có lời nói thẳng!" Ghét nhất quanh co vòng vòng nhưng người vẫn đi tới, sóng vai ngồi xuống, đoán được đối phương có việc cầu người, tâm tình nhất thời thật tốt.

Về mặt của người đàn ông nào đó không thay đổi, kéo qua tay trái cô gái, thấy đối phương rõ ràng run lên, trong con mắt vô dụng xuất hiện một tia đau lòng, cầm lấy thuốc tím vụng về vẽ loạn, đáng vẽ vô cùng cẩn thận, rất sợ làm quá nặng, sẽ chạm vào ranh giới có thể chịu đựng của đối phương, sau một trận run run, nhũn mỳ: "Tôi nhẹ một chút!"

Quả thật Trình Thất bị làm cho đau đớn khó nhịn nhưng có một việc hoàn toàn dờ đi lực chú ý của cô, mẹ nó, trâu bò a, ông bạn già, ngài quen nhìn người như vậy hay đầu óc bị lừa đã rồi hả ?

Khâu Hạo Vũ chú ý đến nét mặt Trình Thất có cái gì không đúng, anh ta có thể hiểu, bởi vì cánh tay bị thương cách ống kính có ít nhất một mét, tôi nói đại ca, có ai bôi thuốc như anh sao?

Chính xác, bộ dáng Lạc Viêm Hành không giống như tự thoa thuốc, càng giống như một chuyên gia cầm Kính Viễn Vọng, giờ món đồ cổ nghiên cứu qua lại, mắt phượng híp lại, buông xuống, nhìn thẳng về phía vết thương, như Khổng Tước kiêu ngạo tiêu chuẩn, mắt luôn nhìn xuống người.

Theo thường lệ, chuyện bôi thuốc ít ra gương mặt cách vết thương không thể ngoài bảy cm, nếu không là rất bất kính.

Trong lòng một cô gái nào đó oán hận a, cảm thấy vết thương quá khó coi? bộ dạng giống bác sĩ thú y đi xem heo bệnh, nhưng đối phương rất cẩn thận, về mặt lo lắng, không giống như đến tìm phiền toái? Hoặc đây chính là cách thức xử sự của anh, có thể bỏ qua không tính.

Bôi thuốc xong, sau đó cầm lấy băng gạc đưa tay khuỷu tay quán quanh từng vòng.

"Bị thương cũng không biết bôi thuốc?" Cũng may anh nghĩ tới loại phụ nữ thế này tuyệt đối sẽ không quan tâm bản thân mình, nếu không xem thử một chút, gần thật sự bị phê ngay, cũng có thể bị cắt bỏ rồi.

Trình Thất hừ lạnh: "Cuối cùng xem như tôi hiểu được ý nghĩa cái gì gọi là đánh một cái tát cho viên đường rồi!" Xem ra không có chuyện cầu xin cô, nếu không đã sớm nói rồi, chỉ đơn thuần đến thuốc? Hơn nửa đêm? Đến cùng anh muốn làm gì? Lại vì hai tháng trước kia?

Lạc Viêm Hành vừa quán quanh về mặt phốt tinh vừa biện giải cho mình: "Tôi cũng không biết bồn rửa tay cách gần như vậy. . . . ."

"Anh mất mùi sao? Sao không thấy được? Làm như tôi Trình Thất dễ lừa thế?" Nói dối cũng không ngược.

Người đàn ông không hề để ý cô gái nói năng thô lỗ, có lẽ tự biết đuối lý? Lạnh lùng nói: "Tôi nói không thấy thì không thấy!"

"Anh cũng thật ngang ngược đi? Tôi nói thấy được là. . . . ."

"Câm miệng!"

Đáng chết, tại sao có thể giả bộ ngu ngốc với cô, mục đích là cái gì? Thật không thấy? Không giống đang nói dối, bởi vì thật không nhìn thấy, trong lòng xẹt qua chút âm áp, xem như có lương tâm: "Vậy tôi cũng nói cho anh biết, tôi chỉ vô tình, chỉ khê đây cô ta một cái, xem qua cung đầu chưa? Rất nhiều phụ nữ vì tranh thủ tình cảm cũng sẽ cố ý tổn thương mình, sau đó giả họa cho người khác, chỉ là một chút thôi, bị đẩy nhẹ như vậy, cũng không trở thành ngã quỵ chứ?"

Vì lấy được thương tiếc của người đàn ông này, La Hiểu Hiểu thật đúng là cái gì cũng làm ra được, nếu lúc đó va vào bồn rửa tay, sợ rằng óc cũng phọt ra đó chứ? Cô ta cũng không đau sao?

"Vô duyên vô cớ, hãm hại cô?" Lạc Viêm Hành rõ ràng không tin.

"Tôi cũng không biết vì sao, tóm lại anh tin hay không, Trình Thất tôi, đội trời đạp đất, lại không uống nhiều, bây giờ anh nhìn tôi xem, bộ dạng giống như uống nhiều sao? Hơn nữa tôi cũng không phải không biết cô ta là người nào, La Hiểu Hiểu, con gái của thủ trưởng quân khu số 1, hiện tại Phi Vân Bang tôi sợ nhất cái gì? Chỉ sợ tự tìm phiền toái, tôi sẽ ngu ngốc chủ động chọc giận cô ta sao?" Cô cũng không phải là ăn no không có việc gì làm.

Khâu Hạo Vũ gật đầu: "Hơn nữa, thật đúng là như vậy, nhưng La Hiểu Hiểu kia từ trước đến giờ thích đẹp, cho dù muốn đụng, cũng sẽ không nhắm trên ót đập đầu chứ? Là hủy khuôn mặt đấy! Nhưng Trình Thất nói cũng không sai, theo tính cách của cô ấy và mức độ quan tâm bang phái, dù cho cô ấy gan lớn như trời cũng sẽ không đi trêu chọc La thủ trưởng, trước mắt khả năng duy nhất là La Hiểu Hiểu vốn muốn tranh thủ đồng tình của anh, chỉ không ngờ bị trượt chân!" Úm! Đây là giải thích duy nhất, xem ra mình còn có bản lãnh làm Conan.

Lúc này Lạc Viêm Hành mới hoàn toàn tỉnh ngộ, càng thêm tội lỗi: "Phụ nữ các người sao dối trá như vậy?" Vì để được đàn ông ru lòng thương xót, không tiếc hại mình?

"Nói người nào? Đừng so sánh tôi ngang hàng với cái loại đó thiên kim tiểu thư đó!" Cô mới không vì bất kỳ người đàn ông nào mà tự hại mình, thân thể do cha mẹ sinh, La Hiểu Hiểu này, cô suy nghĩ một đêm mới nghĩ đến đối phương vô ý bị trượt chân, xem ra sau này không thể tùy tiện tưới nước, cũng may là La Hiểu Hiểu, ngộ nhờ là đại nhân vật nào nhất định không chịu nổi.

"Ha ha!" Người đàn ông lắc đầu cười khê, nếu cô có thể vì anh tranh giành người tình, cảm giác kia không tồi, đáng tiếc. . . . . Kỳ Dịch, nghĩ đến lời nói chanh chua của bà Kỳ, anh cảm thấy anh vẫn có hi vọng.

Trình Thất ngu ngốc đàn độn nhìn chằm chằm người đàn ông đang nở nụ cười, buồn bực nói: "Anh. . . . . Thật thích bà chị nhà quan luôn lấy mắt chó nhìn người? Anh chịu đựng được cô ấy?" Dù sao cô không chịu nổi.

Lạc Viêm Hành nhướn mày: "Vậy cô chịu đựng được kì thị của bà Kỳ?"

"Nói nhảm!" Tại sao lại kéo tới bà Kỳ? Nói nhảm, dĩ nhiên không chịu nổi.

Không phải sao? Chẳng lẽ đã đoán sai? Không phải Kỳ Dịch? Vậy là ai? Đồng Phương Minh? Hay Lộ Băng? Hay vẫn là Mạc Trung Hiền? Mạc Trung Hiền, chẳng lẽ cô vẫn không quên được anh ta? Cái này thì không thể hỏi, trước không nói Mạc Trung Hiền đã làm đủ loại chuyện vô cùng tổn thương người, và lại hiện nay đã bị cô thiên, nói sang chuyện khác: "Tôi và cô ấy chỉ là. . . . ." Im lặng một chút, lại lắc đầu nói: "Cũng không tính là bạn bè!"

Người đàn ông thật tình trả lời như thế, thời gian như đảo ngược, lập tức trở lại mười bảy năm trước, Trình Thất cũng giống như ban đầu, một tay ôm lấy đầu gối, yên tĩnh lắng nghe: "Anh không thích cô ấy?" Vậy còn che chở như vậy?

"Trên phương diện làm ăn cần dùng đến cha của cô ấy, về phần thích, ngay cả loại người phóng khoáng như cô cũng không thích, tự nhiên tôi không thể nào tiếp thu được, cho nên từ chối kết thân!" Cho dù không có Trình Thất, anh cũng sẽ không cưới một cô gái ăn sung mặc sướng, chỉ biết ra lệnh cho người, không phải tự làm mất mặt sao?

Trình Thất chu mỏ, hãy nói đi, đường đường một đại ca Xã hội đen, sao có thể không có ánh mắt như thế? Tự nhủ: "Tính phục vụ cô ấy à? Hay bao đường người tình?"

Lạc Viêm Hành không hiểu ra sao: "Cô nói làm bầm cái gì?"

"A, không có gì, chỉ nghĩ đến một người giống như anh, ít nhất cũng có mấy người tình ấy chứ?" Đáng chết, cái miệng rách này, hỏi chuyện này làm gì? Nếu đã lỡ hỏi rồi, dứt khoát phơi bày: "Hôm ấy. . . . . chẳng lẽ anh vừa lúc đang cùng. . . . . người đó làm chuyện đó chứ? Cho nên ban ngày đi tắm?"

Không khí trong phút chốc như trở nên bị đè nén, thật giống như đang đứng ở trên ngọn núi Himalaya cao gần 9.000 mét so với mặt biển, thiếu hụt dưỡng khí, hơi thở đứt quãng, trong con người đen nhánh bình tĩnh nhìn chăm chú vào gò má người đàn ông, không buông tha dấu vết nào.

"Người nào?" Lạc Viêm Hành hỏi theo phản xạ.

"Còn giả vờ với tôi làm gì, yên tâm, đều là người trưởng thành, tôi không cười anh đâu!" Giả bộ hay như vậy.

Kịp chạm đến đề tài 'Người trưởng thành', tự nhiên Lạc Viêm Hành không hiểu trong đầu cô gái muốn cái gì? Ban ngày tắm chính là làm loại chuyện đó? Phiên muộn nói: "Tư tưởng xấu xa!" Cô cũng không suy nghĩ một chút, đánh anh thiếu chút nữa gãy lìa xương sườn, mặc dù có lòng cũng phải có sức mới được chứ?

Huống chi anh là loại người giống như Bạch Diệp Thành sao?

Cái miệng Trình Thất không ngậm miệng được: "Nhưng rõ ràng tôi nhìn thấy trên ly có dấu môi son màu đỏ đó!"

"Cô thấy ai cùng với em gái cùng cha mẹ của mình. . . . ." Giải thích đến một nửa, mới phát hiện cái đề tài này nhằm chán đến dường nào, sau đó không nói nữa, tại sao phải giải thích với cô chuyện này?

Cùng cha, mẹ. . . . . Cô nhớ anh có một cô em gái ruột, lúc một tuổi bị mẹ kế thiếu chút nữa ném chết đuối trong biển, sau đó được cậu anh cứu sống, sau này cũng không nghe nói về sự tích của 'em gái', hiểu lầm? Không trách được cô, dù sao loại người đàn ông này cho cô cảm giác chính là cô độc, ngoại trừ anh em trong bang hội, ngay cả bạn bè cũng không có một người, đột nhiên xuất hiện cô gái, có quý mới không nghĩ vãn vơ.

Gút nắc trong lòng biến mất trong nháy mắt, nhưng như thế thì thế nào? Anh nhìn La Hiểu Hiểu chướng mắt, cũng không đại biểu không coi trọng cô ta chứ? Nhìn thấy nơi cùi chỏ đã bị quần lớn bằng miệng chén, khoe miệng giật giật, bởi vì tên kia vẫn còn quần, tôi nói, đừng quần nữa, nếu không sứt ruột, có phải nhất định quần hết cuộn dây mới dừng hay không?

Lạc Viêm Hành đem tâm tư đặt ở phía trên này, dường như chỉ cần quần xong, vết thương đôi phương mới có thể giảm bớt, suy nghĩ liên miên, hoài niệm nói: "Còn nhớ rõ lúc đó, có một lần cô gặp ác mộng tình giấc, chúng ta cũng ngồi ở trong sân như vậy đấy!"

"Đúng vậy, chớp mắt một cái, cũng đã 17 năm rồi, không ngờ tên nhóc anh chính là Nhị gia của Long Hồ Hội, quả nhiên công thành danh toại rồi, so với lúc đó, chúng ta cũng thay đổi rất nhiều, nhớ tới anh đã nói con mắt của anh đã bị mù cả đời, tôi còn khuyên anh kiên trì một chút, sẽ có kỳ tích xuất hiện, đúng không, kỳ tích cũng đã xuất hiện rồi, như thế nào? Có phải nhìn thấy tôi rất thất vọng hay không? Nói xem, có nhận xét gì về mặt mũi của tôi?" Hưng phấn ngồi xếp bằng, thân thiện như người quen cũ.

Người đàn ông chớp mắt mấy cái, mặc dù nhìn về mặt cô gái, tất cả mọi người đều cho rằng anh đang nghiêm túc nhìn thì có khác gì với người bình thường? Nhưng vĩnh viễn cũng chỉ là một vùng tăm tối, có lẽ là màu đen anh cũng không rõ ràng lắm, vừa muốn đưa tay chạm tới thì kiềm lại, nếu như nói cho cô biết, thật ra anh không thay đổi chút nào, có thể. . . . . Lợi dụng điểm này để đề cao Phi Vân Bang hay không?

Anh tin tưởng điều bí mật này sẽ mang đến cho cô tài sản to lớn, mà anh lại phải đi hết con đường chán ghét nhất, một con chó, một cây gậy. . . . .

A Nhiệm sẽ bị người ta thả vào vườn thú giống như con khi bị người thương thức, Hạo Vũ sẽ Thân Bại Danh Liệt. . . . .

Không biết, thật ra bên cạnh sớm có không ít người nhìn thấu điều bí mật này.

Trình Thất còn đang mong đợi đôi phương đánh giá, tại sao nhìn lâu như vậy? Có đẹp như thế không?

"Rất xinh đẹp, so với tôi tưởng tượng càng xinh đẹp!"

Qua hồi lâu, người đàn ông dịu dàng cười một tiếng, vẫn luôn rất xinh đẹp, mặc dù anh cũng không biết rốt cuộc 'người' trông như thế nào, nhưng Trình Thất xứng với từ ngữ tốt đẹp, có lẽ ngày nào đó thật sự nhìn thấy được, trên thế giới vô luận là người da trắng hay người da đen, trong mắt anh cũng giống như vậy chứ? Giống như chưa từng gặp qua người người Trung Quốc, đột nhiên đến Châu Phi, nhìn ai cũng giống nhau.

Nếu như có thể, thật sự rất muốn nhìn thấy, cho dù là trong nháy mắt, đột nhiên phát hiện, muốn nhìn không phải phong cảnh xinh đẹp hay non sông cảm tử như người ta nói mà là toàn thân cô gái.

Rất xinh đẹp, so với tôi tưởng tượng càng xinh đẹp!

Trình Thất chuẩn bị xong bị chế giễu, chết cũng không nghĩ đến đôi phương sẽ nói như vậy, hơn nữa còn lặp lại câu đó, không nhận được đưa tay sờ về phía gương mặt, xinh đẹp không? Ngay cả Ma Tử cũng nói cô không thể dùng chữ xinh đẹp để hình dung, đã từng nghe từ ngữ ca ngợi tốt đẹp nhất chính là 'phóng khoáng', 'không thua gì đàn ông', 'nữ trung hào kiệt'. . . . .

Mà xinh đẹp, đẹp mắt, bình sinh nghe lần đầu, không đúng, khi còn bé cha luôn là khích lệ mặt mũi của cô giống như tiên trời, nhưng không phải mỗi người cha đều cảm giác con gái mình là tiên nữ nhỏ sao? Người đàn ông này nói sơ một câu cho người ta vui vẻ, để lại trái tim sắp nổ tung, lúng túng không biết nên đặt đôi tay ở nơi nào, để hai chân xuống, cố gắng ngồi nghiêm chỉnh, đáng chết, tại sao hồi hộp như vậy?

"Cái đó. . . . . Anh không cảm thấy tôi giống như tên con trai sao?" Chỉ chỉ tóc, sau đó mở tầm mắt, nhìn đông một chút, nhìn tây một chút, vẫn không dám nhìn khuôn mặt của người đàn ông.

Thật ra trước kia tóc cô dài, nhưng ngồi tù bị buộc cắt đi, đợi một thời gian sẽ ra dài, cùng lắm thì phun một chút thuốc cho nó mọc dài. . . . . Mẹ nó, lại nghĩ cái gì?

Lạc Viêm Hành không chấp nhận: "Tục ngữ Trung Quốc có câu, mặt mũi tuy đẹp, nhưng linh hồn không thuần khiết, cũng giống với ánh sáng thủy tinh

trong mắt, không phân biệt được việc đời." Mọi người xung quanh nói mặt mũi La Hiểu Hiểu xinh đẹp như tiên, theo ý anh còn kém xa Chung Vô Diễm.

Điều đó có ý gì? Chẳng những khen đáng đáp cô xinh đẹp mà tâm hồn cũng không hoàn hảo? Lần nữa sững sờ, được nhân vật bậc này liên tục khích lệ, chết cũng không tiếc, hay là từ nhỏ đã sùng bái, cho nên anh nghĩ như thế? Miệng giống như thoa mật, kéo qua bả vai rộng rãi nói: "Không nói cái này nữa, không biết còn tưởng rằng anh yêu tôi đấy, anh nói một chút về chuyện đôi mắt đi, quả thật đừng nói là người khác, muốn tôi mù cả đời tôi cũng không muốn, huống chi, anh phải cảm ơn vị Hoa Đà kia!"

"Vì sao?"

"Còn phải hỏi sao? Chăm sóc người mù là cần dùng khí lớn lao, hiện tại xã hội này, lưu hành phân công việc nhà, người mù có thể làm việc nhà sao?"

"Có người giúp việc không phải tốt sao?"

"Anh không quen cái này, nhìn tôi đi, trước kia rất uy phong, không phải là trong một đêm hai bàn tay trắng sao? Anh có thể bảo đảm cả đời anh không ngã sao?"

Cái này thật không có thể, một khi bí mật vạch trần sẽ không còn người tin phục anh.

Trình Thất vẫn còn lăm nhăm giải thích: "Anh ngã xuống, sẽ mắc nợ nghèo khó, không phải hại con gái nhà người ta sao? Chẳng những phải chăm sóc người nhà, còn phải chăm sóc anh, không mệt mỏi à? Không có Long Hồ Hội, anh có thể làm gì? Vợ anh ở bên ngoài bận rộn cả ngày, anh có thể nấu cơm cho cô ấy ăn sao? Anh có thể đưa đưa bé đi học sao? Anh chỉ có thể ngồi ở trong phòng nghe radio, cô ấy bị người khi dễ, anh không có bản lĩnh ra mặt cho cô ấy, cho nên nói, anh phải vô cùng cảm ơn vị thần y kia!"

Lạc Viêm Hành chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này, cô gái đột nhiên nhắc nhở, tất cả ảo tưởng hóa thành bọt nước, chỉ muốn làm sao cưới được người, lại không nghĩ rằng không cách nào bảo đảm cho cô, đúng vậy, ngộ nhờ một ngày nào đó ngã xuống, anh dựa vào cái gì để chăm sóc cho cô? Đầu óc lộn vào hỗn loạn, cũng phát hiện dải băng gác quần đến điểm cuối, không yên lòng thất lại.

"Này!"

"Hà?"

Một cô gái nào đó lần nữa xác nhận: "Thật sự không có ý gì với tôi chứ?" Nếu dám nói 'cô tình lại đi', không thể không đá qua một cái.

Cũng ám hiệu rõ ràng như vậy, rõ ràng có ý với cô, xem ra sau này phải tiến hành sửa chữa mình một chút, chỉ cần anh nguyện ý, cô sẽ nghĩ cách duy trì.

Khâu Hạo Vũ choáng váng, Đại Ca cả buổi tối chạy tới nói xin lỗi, không cần để cô gái này nói trúng, không cần a, mới vừa rồi anh ta chỉ tùy tiện suy nghĩ một chút, nếu Trình Thất làm chị dâu, cuộc sống về sau của anh ta làm sao có thể trôi qua? Vẫn không thể bị khi dễ chết sao?

Trời cao sáng suốt.

Lòng ngực Lạc Viêm Hành đập phồng mạnh, đứng dậy đi về phía xe: "Cô nghĩ nhiều rồi!" Vì sao trong lòng khổ sở như vậy? Ngay cả hít thở cũng rất đau, giờ khắc này tuyệt vọng nói cho anh biết, không phải anh muốn cưới cô, mà là muốn cùng cặp tay cả đời, hai ý nghĩa có đôi khi hoàn toàn khác biệt, muốn kết hôn, chỉ đại biểu suy nghĩ tìm một người sống qua ngày, mà muốn cặp tay cả đời, đại biểu cho tình yêu, còn khoắc lác vô sỉ nói buông tha, hôm nay không phải anh muốn buông tha, là số mạng buộc anh phải buông tha.

Người mù thì thế nào? Người mù cũng là người, người mù cũng có Thất Tình Lục Dục, cũng biết âm no, tại sao người bình thường đều có được, còn anh thì quá xa vời?

"Người mù chết tiết!"

Thành công ngăn trở người đàn ông đi về phía trước.

Trình Thất lửa giận ngập trời đứng dậy nhìn chằm chằm bóng lưng người đàn ông rống to: "Con mẹ nó, rốt cuộc anh có ý gì? Buổi khuya đánh thức người ta, còn quần tay của bà cô giống như giấy vệ sinh, nói một đồng làm cho người ta hiểu lầm, lại muốn nói chỉ vì hai tháng trước kia? Tôi thấy anh nên quên chuyện hai tháng này đi, bắt đầu từ hôm nay, không thiếu nợ nhau, về sau không có việc gì không nên tới phiền tôi, con mẹ nó, thật là xúi quẩy!" Nhìn thuốc tím một chút, một chân đá ngã, cũng không quay đầu lại bước nhanh về phía cửa chính.

Anh ngu ngốc sao? Không biết những thứ này chỉ có người yêu mới có thể làm? Không biết như vậy sẽ cho người ta hiểu sai sao? Không biết tránh để người khác nghĩ sai sao? Thật không có khí tiết, tùy tiện lấy lòng phụ nữ, đó là phong cách của kẻ hoa tâm củ cải đấy?

Thật là tức chết, nếu không làm được, tại sao lại muốn cho cô hi vọng? Hung hăng trừng mắt về phía cánh tay, còn quần khó nhìn như vậy, buồn bực giật một phát ném vào trong thùng rác, bệnh thần kinh, tất cả đều bệnh thần kinh.

Thân thể cứng ngắc dừng lại gần năm phút có thừa, người mù chết tiết, đã bao lâu không nghe thấy xưng hô này rồi?

Đối với số mạng trớ trêu chỉ cười tự giễu một tiếng, hiểu ra đời chỉ là hư ảo, đi về hướng xe ô tô, chỉ trong chốc lát hất bụi chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thủ Tình Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 57: Trong lòng sợ hãi

Từ đó về sau, hai người không còn gặp mặt nữa, Trình Thất cũng bận rộn chuyện buôn bán cho Khúc Dĩ, cả Phi Vân Bang cũng rơi vào yên tĩnh, tự thu lại những ngày bất cân đối của mình, tự tiêu khiển, đợi đến ngày giao dịch mới tụ tập tại đại sảnh, Trình Thất lấy ra bản kế hoạch giảng giải căn cứ: "Ngày mai địa điểm giao dịch ở Vịnh Sa gia, mặc dù mấy ngày trước đây các người đã quen thuộc nhưng tập thể hợp tác vẫn cần phải đồng lòng nhất trí, đến lúc đó Ma Tử và Lộ Băng mang theo mười người bảo vệ cửa ra vào, những người còn lại theo tôi vào thung lũng, các người phải biết, đây là một cuộc chiến chân chính!"

"Cuộc chiến với cảnh sát!" Đông Phương Minh nói tiếp.

Lộ Băng mặt ủ mây chau: "Nhận được nguồn tin đáng tin cậy, cảnh sát phái một người tên Chu Thạc đến nằm vùng, biệt hiệu là lão Chu, ba mươi tám tuổi, là một người kì cựu có quan hệ với xã hội đen gần chín năm, che giấu thật sâu, đến nay ngay cả Long Hồ cũng tra không ra tin tức thật của ông ta, Chu Thạc cũng chỉ là dùng tên giả, ông ta lấy thân phận xã hội đen ẩn nấp chín năm, nếu không phải là Khúc Dĩ nói rõ trước ông ta chính là kẻ nằm vùng, tôi nghĩ chúng ta nhất định sa lưới!"

"Lợi hại hơn nữa, hai tay cũng không địch nổi bốn tay, hãy nói ông ta dẫn theo bao nhiêu người đi!" Ma Tử nói ra điểm mấu chốt, càng khủng bố người ta, không phải là người bình thường? Chồng lại được đạn sao?

Trình Thất vừa ngồi xuống vừa gật đầu ra vẻ suy nghĩ: "Biết có khoảng ba mươi lăm người, tôi nghĩ cũng đều là tinh anh cảnh sát chứ?"

Ma Tử im lặng: "Vậy số còn chưa biết?" Ba mươi lăm người đều là tinh anh, đánh nhau chết sống, phần thắng 70%, nhưng còn có số người chưa biết, như vậy rất nguy hiểm.

"Nói không chừng chỉ có ba mươi lăm người? Các người suy nghĩ một chút, thân phận hiện tại của ông ta là xã hội đen, tôi cũng không tin làm xong lần này, anh ta chuẩn bị thu mình, cũng đã làm chín năm rồi, chiến công hiển hách là tất nhiên, có lẽ lấy thân phận xã hội đen tiêu diệt chúng ta, sau đó vụng trộm giao cho cảnh sát ở ngoài sáng mà bọn họ tiếp tục ẩn nấp!" Chú Phùng thì cho là như vậy, nếu tiếp tục nằm vùng, như vậy cảnh sát quả quyết sẽ không xuất hiện.

Đây không phải là bút dây động rừng sao?

Trình Thất lắc đầu một cái: "Hơn nữa, tên già này, thật sự chuẩn bị làm xong lần này thu mình!" Một câu nói giống như là làm người ta lùi bước nhưng khoe miệng lại nâng lên khinh bỉ, ai nói chuyện Long Hồ làm không được, những người khác sẽ không thể ra sức? Chỉ cần có lòng cũng không có chuyện gì không làm được.

"À? Đến lúc đó chẳng những chúng ta đối phó với lão Chu, còn phải đối đầu với cảnh sát? Chị Thất, tiền tất nhiên quan trọng, nhưng mệnh. . . . ." Lưu Nghĩa lau mồ hôi, Phi Vân Bang chỉ có mấy người, không giống như Long Hồ có quốc gia bảo vệ. . . . .

"Chuyện này. . . . . Không phải bánh bao thịt chó, có đi không về sao?" Đầu óc linh hoạt đi nữa, bốn bề thọ địch cũng không có cách nào chạy trốn chứ? Ma Tử cũng bắt đầu nửa đường bỏ cuộc rồi.

Chỉ có Trình Thất và Đông Phương Minh bày ra thái độ nhìn xa trông rộng, thấy mọi người hoảng sợ đến thối lui, Đông Phương Minh rút ra một xấp hình từ trong lòng ngực: "Thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng, các người nhìn kỹ một chút lão Chu này, nhìn kỹ đi!"

Ma Tử cảm lên tấm thứ nhất, là một người đàn ông trung niên xem ra vô cùng bình thường, tóc húi cua, mặt tròn, duy chỉ có ánh mắt sắc bén hơn so với người thường, gần như vừa nhìn thì không phải là người hiền lành, mấy chục người chuyển tay xem hình, sau đó rơi vào trầm tư, Chị Thất bảo bọn họ nhìn tự nhiên có lý lẽ của cô, nhưng khi nhìn nửa ngày cũng không hề có ấn tượng.

Trình Thất lại đem xấp hình thứ hai ném tới: "Nhìn lại cái này một chút, cảm thấy bọn họ có phải rất giống hay không?"

Trong hình là một cô gái mặt mũi sáng rỡ, lông mày tinh tế, chải hai bím tóc thật to, khung cảnh là cửa trường đại học nào đó, Ma Tử lắc đầu một cái: "Không có ấn tượng!" nhưng cô nổi tiếng đã gặp qua là không quên được, có thể lấy đầu bảo đảm, hai người kia cô đều không biết: "Chỉ là đáng đáp rất rõ ràng!" Quả thật giống như một khuôn đúc ra.

"Cô ấy tên là Trương Hiểu Khê, năm nay hai mươi tám tuổi, ba năm trước đây bởi vì phòng vệ quá độ, lỡ tay giết hại ăn trộm lên vào nhà, bị xử bốn năm tù, mà nhà tù cô bị giam vừa vặn là. . . . ." Đột nhiên dừng lại, nhìn về phía bọn thủ hạ mỉm cười.

Ma Tử phản ứng kịp trước tiên, cúi đầu đem mấy tấm hình còn sót lại lật xem từng tấm, chẳng những là một khuôn đúc ra, mà còn giống như là hai cha con, bởi vì phía trên là hình ảnh hai người thân mật, còn có mấy tấm ảnh gia đình: "Ngục giam Bá Sơn?"

Trình Thất gật đầu: "Không sai, nhớ Trương Hiểu Khê này đã nói với tôi, cô có một người cha không ra gì, đã từng tham gia quân đội, ở trong quân đội biểu hiện xuất sắc, đoạt không ít huy hiệu, vậy mà sau khi giải ngũ, đột nhiên tính tình thay đổi lớn, đối với người nhà gần như chẳng quan tâm, hành tung

mơ hồ không rõ, chín năm trước càng thêm khoa trương, ít về nhà, mà mỗi lần về nhà thì nổi giận, sau đó đi theo con đường xã hội đen, lúc ấy tôi rất buồn bực, một người ở trong quân đội biểu hiện xuất sắc, tại sao sau khi giải ngũ tính tình lại thay đổi? Khi đó đã đoán được bị cảnh sát nhìn trúng, không hề quá tò mò, dù sao cha cô ấy làm gì, chẳng quan hệ tới tôi, chỉ là không ngờ sẽ có ngày nay!"

"Trương Hiểu Khê? Ngay cả cô ấy cũng không biết cha cô ấy nằm vùng?" Quả nhiên che giấu rất sâu.

"Trương Hiểu Khê này cũng là một cô con gái đáng thương, cha là nhân tài, mẹ là giảng viên đại học nào đó, có thể có một gia đình vô cùng hạnh phúc, tại sao cha của cô ấy vì cống hiến cho đất nước mà bỏ rơi mẹ con cô ấy, mặc dù tôi biết cũng không nhiều, nhưng những thứ này là đủ rồi, hôm nay mẹ cô ấy vẫn còn dạy ở một trường trung học bậc cao đẳng, kể từ khi cha cô ấy không quan tâm chăm sóc nữa, cô ấy liền bắt đầu cùng những thiếu niên, thiếu nữ bắt lương tâm bạn, đánh nhau, hít thuốc phiện, không cái gì không làm, sau đó bị ngồi tù, đến nay đối với cha mình cô ấy vẫn rất oán hận!"

"Nhưng nếu chúng ta muốn lợi dụng Trương Hiểu Khê để khống chế Chu Thạc, sợ rằng không thể chứ? Chu Thạc sẽ vì Trương Hiểu Khê mà để cho chúng ta làm càn? Trở về là từ tội!"

"Không thể đáng tin!"

Trình Thất cười lạnh: "Biết tại sao Chu Thạc phải thối lui khỏi kiếp sống nằm vùng? Không phải là muốn lúc còn sống bù đắp một chút cho mẹ con Trương Hiểu Khê sao?"

"Tuy vậy, vẫn không đáng tin cậy!" Ma Từ lại lắc đầu, Phi Văn Bang tồn tại đến nay chính là một kỳ tích, cũng không thể tiện tay bị tiêu diệt toàn quân.

"Nguy hiểm nhất định sẽ có, bây giờ duy nhất chúng ta có thể làm chính là giảm nguy hiểm đến mức thấp nhất, đương nhiên khi tôi lấy được tin tức của Chu Thạc thì điều đầu tiên nghĩ đến những chuyện mà Trương Hiểu Khê đã từng nói làm nhảm, tìm hiểu ngọn nguồn, quả thật là hai cha con, cái này gọi là trời cũng giúp chúng ta!"

Lộ Băng xem hình Trương Hiểu Khê lần nữa: "Ý của chị là tóm cô ấy ra ngoài, uy hiếp Chu Thạc?" Có Kỳ Dịch giúp một tay, từ trong ngục giam mang người ra ngoài dễ dàng, nhưng ngộ nhỡ đến lúc đó Chu Thạc vì nghĩa diệt thân. . . . . Và lại, Trương Hiểu Khê chẳng những không phải con gái tốt, còn là một người mang tội giết người, ấn tượng của Chu Thạc đối với cô sẽ không quá tốt chứ?

Trình Thất lắc đầu một cái: "Sau khi biết tin tức của Chu Thạc, như vậy một vài nhóm người ở phía sau ông ta cũng sẽ bị lộ, các người xem, đây là cấp trên của ông ta, cấp trên của cấp trên ông ta, cùng với tất cả người thân của bọn họ, các người nói nếu như chúng ta đem tin tức Chu Thạc nằm vùng tung ra ngoài, những nhóm người lớn nhỏ đã từng bị Chu Thạc làm cho vào nhà giam sẽ như thế nào?"

"Đương nhiên là làm thịt ông ta !"

"Sợ rằng những người đó đến nay cũng không biết bị người nào bán, xem như có bảy bang hội, đến nay còn chưa hoàn toàn sụp đổ, người bị Chu Thạc hại chết nhiều vô số kể mà ông ta nghe theo lệnh của cấp trên!"

"Nói cách khác tin tức tung ra ngoài, bọn người cấp trên của ông ta sẽ bị những người kia lục soát tại chỗ, sau đó cả nhà bị tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội!" Ma Từ đã có một chút lo lắng: "Một Trương Hiểu Khê không thể làm cho ông ta cúi đầu, như vậy tính mạng cấp trên và mạng người thân của ông ta, tôi nghĩ ông ta cũng không thêm để ý chứ?"

"Không sai, hơn nữa, thả chúng ta, nhiều nhất ông ta chỉ tổn thất chút danh dự, còn có thể giữ được danh hiệu xã hội đen này, hôm nay còn bị đen ăn đen, từ đó về sau, danh dự của Phi Văn Bang chúng ta sẽ xuống dốc không phanh, sợ rằng không quen sẽ không có người còn dám làm ăn với chúng ta, không sao, dù sao hai tỷ này tới tay rồi nói!" Một cô gái nào đó lật ra chi phiếu ném tới trên bàn, có lúc nhìn trước ngó sau cũng không thể làm gì được.

Đông Phương Minh hít sâu một hơi, mím môi nói: "Ông ta chắc chắn nghĩ chúng ta chạy thoát lần này, về sau nếu không bị cảnh sát bắt bớ cũng sẽ bị người xã hội đen chen ép đến đường cùng nhưng ông ta cũng sẽ không ngờ chúng ta có Khúc Dị bảo đảm, đến lúc đó chỉ cần Khúc Dị ra ngoài nói một câu, lần làm ăn này của chúng ta là do Long Hồ Hội cho phép, người khác không tin chúng ta, chẳng lẽ không tin Long Hồ sao?"

"Oa, không chê vào đâu được a, không ngờ một Trương Hiểu Khê còn đưa tới hiệu ứng hồ điệp, Chị Thất, nghe giọng điệu này của chị, sau này chúng ta vẫn không thể vạch trần Chu Thạc sao?" Ma Từ bất mãn, sọi cái gì, ghê tởm nhất rồi.

Trình Thất nhún mày kỳ quái nhìn Ma Từ: "Vạch trần đối với chúng ta có lợi sao? Ngược lại còn có thể rước lấy rắc rối vào người, tại sao phải vạch trần ông ta? Ông ta nguyện ý nằm vùng thì cứ nằm vùng đi, tóm lại lần này chẳng những hàng phải tới tay, tiền cũng không thể mất một phần!" Cũng không phải là không biết trời cao đất rộng, chủ yếu là tranh tiếng nói, cảnh sát là cái gì? Đó là kẻ thù của cô, loại người cô vô cùng căm hận nhất, có thể đánh cũng sẽ không bỏ qua.

Khúc Dị không dám làm như vậy đó là bởi vì bang hội bọn họ có quy định rất nghiêm, nhưng Phi Văn Bang cô còn chưa có tồn tại loại trật tự này, sau khi kiêu ngạo, dĩ nhiên cũng không thể làm như vậy, danh tiếng ngàn vạn lần không thể ném, chỉ có loại không có danh tiếng mới có thể làm vậy.

"Cũng đúng, vậy chúng ta còn cần khai chiến không?"

"Nếu chỉ ba mươi lăm người này, đương nhiên là phải chiến, hơn nữa phải tiêu diệt uy phong của bọn họ trước khi viện binh của ông ta đến, nói cho ông ta biết, chúng ta có thực lực, như vậy vừa không chọc giận ông ta, phải biết chó nóng này sẽ biết nhảy tường!" Nếu không cần tốn nhiều sức mạng hàng rồi đi, Chu Thạc không thể nổi điên sao? Càng điên khùng, nhất định cũng không trông nom không để ý cái gì.

Ma Từ liền tiếp khen ngợi: "Hay cho một cuộc chiến tâm lý, Chị Thất, đi theo chị nhiều năm như vậy, tôi tin chị! Các anh em, nhớ kỹ, lần này chẳng

những phải đón được hàng, còn phải vất vả ra nước!"

"Hon hai tỷ đều là của chúng ta!" Lưu Nghĩa đói khát nuốt nước miếng, nhìn chăm chăm chi phiếu trên bàn không chớp mắt, nhiều như vậy, Phi Vân Bang có hi vọng quật khởi rồi.

"Cả đời tôi đây, còn chưa có thấy nhiều tiền như vậy!"

"Đến lúc đó của cải hoàn toàn xem như của bang phái rồi!"

"Được rồi, trên đời không có chuyện tuyệt đối, sau khi thành công suy nghĩ nên xử lý số tiền này như thế nào, hôm qua đã bày kế cho Kỳ Dịch đem Trương Hiểu Khê đưa tới, để tránh khỏi điều tiếng cho nên không có nói cho các người biết, hôm nay sẽ ở trong phòng của Đồng Phương Minh, Ma Tử, đợi chút theo tôi đi xem cô ấy, tan họp trước, tôi hi vọng các người cẩn thận nghiên cứu địa hình giao dịch một chút. . . . ."

Không đợi Trình Thất nói xong, tinh thần phấn chấn xông vào thân thể, hai mắt Salsa bắn lửa ngó ngó mọi người: "Tôi cũng muốn đi!"

Ma Tử trách nói: "Ai cho em ra ngoài? Không phải nói không tới một tháng không thể ra gió sao? Mặc dù chỉ là phá thai nhưng không có khác gì ở cữ, nhanh nhanh nhanh, trở về nhà đi, ít làm rộn đi!" Nhanh chóng xô đẩy cô gái tới cửa.

Salsa bắt mắt né tránh, đứng ở trước mặt Trình Thất: "Chị, em thật sự không sao, buồn chết, cũng đã hơn mười ngày rồi, em mặc kệ, em cũng muốn đi!" Mỗi lần xuất động đều mang cô theo, sớm đã thành thói quen, không phải cô không ngoan, mà kể từ khi chị từ chối cô gia nhập trong lòng luôn cảm thấy lo lắng, thật rất lo lắng, lúc đầu đưa bé bị phá bỏ cô cũng không có phiền não như thế.

Bên ngoài nghe lén nửa ngày, bọn họ nói xong quả thật nguy hiểm không nhiều lắm, nhưng năm năm trước chị bị tóm đi không trở về, trước một đêm đó nghe chị nói rất nhiều bang hội bị bắt, cũng tự tin nói Phi Vân Bang sẽ không xảy ra chuyện, một đêm đó cô lần qua lộn lại cũng giống như hôm nay, ăn không vào, không ngủ được, thậm chí ngồi cũng ngồi không yên, chị có thể nghĩ tới, kẻ địch không nghĩ tới sao?

Cô không hiểu kế hoạch của bọn họ nhiều lắm, chỉ biết cảnh sát là kẻ đáng sợ, giết hại đồng đảng đồng bào, bọn họ không dễ đối phó như vậy, có lẽ mình ở, mà có thể tránh khỏi nguy hiểm.

"Salsa, nghe lời, trở về nhà nghỉ ngơi, không nên ồn ào!" Trình Thất giận tái mặt, đến lúc nào rồi rồi hả? Còn không cho người yên lòng.

"Em. . . . . Em thật sự không có việc gì!" Salsa gấp đến khuỷa tay múa chân: "Mọi người tin tưởng em, mang em đi đi!"

Trình Thất không nhịn được tròn mắt: "Em cho rằng chúng tôi đi du ngoạn hay cắm trại? Chị nói tại sao càng ngày em càng không nghe lời?"

Salsa giống như kiến bò trên chảo nóng, không ngừng lắc đầu: "Chị, chị phải tin tưởng em, sẽ không gây phiền toái cho mọi người, em thật sự vô cùng sợ, trong lòng rất lo lắng, lần trước chị ngồi tù. . . . ."

"Salsa, em có ý gì, Phi Vân Bang tôi không có em thì phải đóng cửa sao?" Trình Thất lạnh nhạt nhìn chăm chăm bộ dáng cô gái lo lắng, đầy mắt vô cùng thất vọng, cô làm sao không muốn mang theo tay súng thần? Vấn đề là còn chưa có đủ tháng, ngộ nhờ về sau để lại mầm bệnh gì thì cô phải ăn nói như thế nào?

Salsa mím chặt cái miệng nhỏ nhắn, trong mắt to xinh đẹp không báo trước châu nước mắt, tại sao chị có thể nói cô như vậy? Cô chỉ lo lắng cho bọn họ, tại sao có thể dùng loại ánh mắt này nhìn cô? Chớp mũi từng cơn ê ẩm, lại không dám nhiều lời, cúi đầu xoay người yên lặng đi ra, cô thật rất sợ đến lúc đó bọn họ đều chết hết, chỉ còn một mình cô còn sống, nếu là như vậy, cô nguyện ý chết cùng bọn họ.

Sau khi trở về nhà, ngồi xếp bằng đầu giường, mở ra điện thoại di động, phát hiện không có một người bạn để kể khổ, bên trong tất cả đều là người bên cạnh, trong đầu xuất hiện khuôn mặt anh tuấn, Tiểu Bát, nhưng cô không có điện thoại của anh, chị lại không để cho cô đi gặp anh, aiz! Vậy phải làm sao bây giờ? Mê mẩn nhìn phòng ngủ mới lộng lẫy.

Chị tức giận rất đáng sợ, hay. . . . . Không! So với chị tức giận, cô sợ nhất là các anh chị em vui thân trong hiểm cảnh, càng sợ chị đi tù một lần nữa, đến lúc đó cùng lắm là bị đánh một trận, chị sẽ không đuổi cô đi thật, quyết định thật nhanh, lật người chui vào đáy giường, không bao lâu, một khẩu súng máy tự động và vô số viên đạn được lấy ra nghiêm túc lắp ráp.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen* “*Cầm Thủ Tình Khiết*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Có người muốn giết chúng tôi

Ở trong một cánh đồng bắp rậm rạp, hơn sáu mươi người phân tán khắp nơi, mắt nhìn thấy sáu con đường, sau khi không phát hiện dấu chân đáng nghi ngờ, Ma Tử cười nói: "Con đường này không có mai phục!" Nếu thật sự có gì bất trắc, trốn chạy tốt nhất.

Trình Thất ngồi xổm người xuống cẩn thận tra xét có vài dấu chân, xác định là nông dân để lại, xoa xoa cổ, mặc dù đều xuất thân là cô nhi cũng không có

làm ruộng, lá cây bấp cật vào da thịt nóng hừng hực, nhìn xem thời gian: "Đội tí nữa nếu như có chuyện ngoài ý muốn thì tất cả bỏ chạy từ con đường này!" Xe cũng giấu ở ven đường, cũng may biết rõ đối phương là cảnh sát, nếu không làm sao tìm đường lui?

"Đi thôi!" Đồng Phương Minh cán qua cây bấp cản đường, dẫn đầu đi trước dẫn đường chạy thẳng tới khe núi.

Ra khỏi cánh đồng bắp, trước mắt rộng mở, chạy thẳng tới con đường nhỏ đồi dốc quanh co, không cần tra xét nhưng có thể nhìn thấy trên cỏ xanh mơn mẫm bị giẫm đạp trước đây không lâu, Chu Thạc đã tới.

Trình Thất nhìn qua khắp nơi một lần, lùm cây rậm rạp, tìm không ra địa điểm kẻ địch ẩn nấp, suy đoán có lẽ đang ở khu vực gần đây, vồ vồ áo chống đạn trong áo sơ mi, đường núi hẹp như thế, hai bên dốc cũng có cảnh sát mai phục, thật đúng là chạy trời không khỏi nắng, tiền, không phải để kiếm như vậy.

"Chị Thất, chị xác định đội giao dịch với chúng ta là cha của tôi?"

Cũng trang bị đầy đủ, Trương Hiểu Khê nắm chặt súng lục bên hông, nghi ngờ hỏi.

Ma Tử ôm cằm bà vai cô gái nghiêm mặt nói: "99,9%, Hiểu Khê, cô có thể tưởng tượng, con đường này của chúng ta không phải dễ đi như thế, cô xem trong hai bên rừng cây, nói không chừng đã sớm có mấy trăm người mai phục, hơi không chú ý sẽ trở thành tổ ong. . . . ."

Trương Hiểu Khê cười: "Vậy thì như thế nào? Tôi nói rồi, đây chính là cuộc sống tôi muốn, tóm lại lần này sau khi thành công, tôi muốn thề đi theo các người!" Từ sau khi đi lệch hướng, gần như nằm mộng cô cũng muốn gia nhập một tổ chức, đánh đánh giết giết giống như trong phim ảnh, dù sao đưa bé ngoan cùng cô đã sớm không liên quan, người nhà, vui vẻ là được rồi, chết thì ai cũng sẽ chết, sợ là sợ trước khi chết vẫn không biết vui vẻ là ý gì.

"Tôi phát hiện cô đối với chuyện cha của cô nằm vùng một chút cũng không ngoài ý muốn, rốt cuộc cô nghĩ gì?" Đây là vấn đề Ma Tử vẫn rối rắm, vừa mới bắt đầu còn sợ cô gái này không dễ đối phó, không ngờ người ta vừa nghe nói Chị Thất gầy dựng lại, lập tức quỳ xuống muốn gia nhập, cần bản vị cha tự hào, cô cũng chỉ sùng sốt mấy giây, sau đó bộ dạng không sao cả.

"Các người nói hiện tại ông ấy làm xong chuyện này chuẩn bị thu mình là vì muốn bù đắp cho tôi, tôi chưa nói tôi có tin hay không, thật đối trá, các người không cảm thấy rất đối trá sao? Nếu như trong lòng của ông ta thật sự có tôi, năm đó có vứt bỏ tôi sao? Hiện tại thì tốt rồi, bởi vì ông ta, lúc tôi còn nhỏ không người nào chăm sóc dạy dỗ, cùng đàn ông lêu lổng, phá thai vô số lần, làm cho thân thể không cách nào sinh con, bởi vì hít thuốc phiện, tuổi thọ chỉ còn chừng bốn mươi, sau khi tất cả ảo tưởng của tôi cũng tan biến, ông ta trở lại nói bù đắp, các người cảm thấy buồn cười không?" Hiện tại cô chỉ muốn mình có thể sống được vui vẻ một chút, muốn làm gì thì làm, cuộc sống ở trong ngục thê thâm không nở nhin, cũng may năm đó có Chị Thất bảo bọc, bình an vượt qua mấy năm.

Ai ngờ sau khi Chị Thất ra tù, những cô gái kia liền bắt đầu khi dễ cô, hôm nay Chị Thất lôi cô ra khỏi vực sâu, chưa nói tới cái gì cảm động, ít nhất cô biết Chị Thất đã cho cô những ngày tháng bình an, trước kia đều cùng những côn đồ các kẻ làm bạn, đừng nói là sủng, bị nhóm người khác khi dễ ngay cả rắm cũng không dám thả, lần này được rồi, muốn cái gì có cái đó.

Nói tóm lại, hiện tại cô đối với tình thân không bất kỳ ảo tưởng nào, chỉ có cuộc sống xã hội đen vẫn mơ ước mới có thể mang đến cho cô vui vẻ, tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Chú Phùng lắc đầu nói: "Đứa bé này suy nghĩ cực đoan, nói thật, cha cô cũng không dễ dàng. . . . ."

"Ông ta dễ dàng hay không, chẳng quan hệ tới tôi, ban đầu là tự tôi chọn sai đường, hôm nay hối hận cũng không được, nếu không phải do ông ta, tôi cũng không chọn sai đường, mặc dù không trách ông ta, nhưng tôi cũng không tha thứ ông ta!" Cái gì đền ơn tổ quốc, cô không có hứng thú, chỉ biết đó không phải là người cha tốt.

Trình Thất không nói gì, dù sao cô sẽ không khuyên cô gái kia ở chung một chỗ với cha của cô, đó không phải là tự bê đá đập vào chân của mình sao? Hơn nữa, Trương Hiểu Khê này cả người đều đầy vết nhơ, cho dù có tẩy rửa thế nào thì tư tưởng của cô ấy đã sớm bị vấy vọ, không cách nào cải chính, nếu cô ấy vẫn muốn đi theo cô, mặc kệ lần này có kết quả hay không, cô đều sẽ thu nhận cô ấy.

Vô tình đã đi tới cuối khe núi, nhìn đồng đá phía trước cỏ dại mọc thành bụi, nhìn một đám tinh anh mặc áo đen, quả nhiên, ba mươi lăm, không nhiều không ít, trời nắng chan chan, gió nhẹ từ từ, hai bên đủ mặt, ngược lại tạo ra hài hoà, một người đàn ông trung niên mặc áo sơ mi trắng, bình đầu đang ngồi ở nơi bóng râm mát thường thức trà, nhìn Trương Hiểu Khê nháy mắt: "Đội chút nữa không cần phải ra mặt!" Sau đó đôi tay chống nạnh cười, tiến lên hô lớn: "Bác đàn anh không hổ là Phán quan đúng giờ, lớp trẻ chúng tôi lại người chậm trễ, đến sau một bước!"

Trương Hiểu Khê lạnh nhạt liếc nhìn 'cha', sau đó nghe lời người lần vào trong đoàn người, cúi đầu, điều này làm cho Ma Tử 100% khẳng định, Chu Thạc đối với Trương Hiểu Khê mà nói, chỉ sợ ngay cả người dung cũng không được tính, cô ấy cũng nói không sai, lúc này muốn bù đắp, quả thật đã muộn.

Xem ra trong bang hội phải có nhiều tinh anh dám đánh dám xông lên, so với Tiểu Lan, Trương Hiểu Khê còn hung ác hơn nhiều, dù sao cô thật sự . . . . không mê luyện cuộc sống nữa rồi, mặc dù bề ngoài xinh đẹp nhưng trái tim màu đỏ đã sớm đen như than.

Chu Thạc miễn cưỡng ngẩng đầu, nhìn thấy một nhóm cũng chưa tới ba mươi người, mà phần lớn là phụ nữ, ngần ngừ trong phút chốc, đáy mắt lóe lên một tia chán ghét rồi biến mất, dĩ nhiên cũng không ít khinh miệt, thật giống như đang nói 'chưa dứt sữa', đứng dậy đưa tay nói: "Cô chính là Trình Thất?"

"Không sai, là tôi!" Trình Thất cười khề, có thể gọi cả tên họ của cô, xem ra trước đó cũng đã điều tra căn cứ, có lẽ số tuổi cách xa, hoặc như mọi người

thường nói ‘gừng càng già càng cay’, trong lòng không khỏi có một chút khiếp đảm, đặc biệt là ánh mắt người đàn ông này dường như có thể nhìn rõ lòng người, chẳng lẽ chuột thật vĩnh viễn không đau lại mèo sao?

Đúng vậy a, trong giới xã hội đen ai dám trắng trợn chống lại cảnh sát? Cũng chỉ có thể đầu trí đầu dũng vui đùa một chút.

Chu Thạc ngửa đầu nhìn vào cửa khe núi một cái, trong mắt lộ ra tang thương, suy tính phải làm sao có thể một lưới bắt hết, có thể thối lui khỏi hay không, xác định hôm nay rồi, tán dương: "Sóng sau đề sóng trước, Trình bang chủ, không ngờ cô còn trẻ tuổi lại có đảm phách đến mức này, như vậy nói thẳng vào chuyện chính, có mang tiền theo không?"

Trình Thất vuốt vuốt tóc ngắn, không khiêm tốn, ngửa đầu lên tiếng: "Hàng đâu?"

"Ha ha, mang tới!" Chu Thạc vỗ vỗ tay.

Phía sau năm người đàn ông đang chuẩn bị sẵn sàng lập tức đem rương da trình lên, ‘bành bạch’, từng cái mở ra, bao bao bột trắng và một số tài liệu sắp hàng chỉnh tề, ở dưới ánh mặt trời chiếu xuống giống như vô số đao nhọn lạnh lẽo, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị đâm thủng mọi người.

Trình Thất chưa bao giờ dính qua ma túy, cái này giống như người muốn làm vua tuyệt đối sẽ không thể không con cháu nối dõi, nếu không sẽ giống như thái giám tranh đấu giành thiên hạ có gì khác biệt?

Trình Thất cũng vỗ tay phát ra tiếng, Lộ Băng xách theo cặp da lớn màu đen bỏ vào trên tảng đá lớn.

Ở bên này Chu Thạc buồn bực, chẳng lẽ là giao dịch chi phiếu? Vậy thì không thể, loại vật này, từ trước đến giờ yêu cầu tiền mặt, hơn hai tỷ tiền mặt, cầm lên trưng đối vụng về, bắt được cái này, cho dù đối phương trốn như thế nào cũng không thể cầm nhiều tiền như vậy chứ? Sau khi mở rương ra, trước mặt căn bản không phải là tiền tệ quen thuộc, liên ngay ngốc.

Trình Thất nhìn về phía mặt trời nheo mắt nói: "Đây là tiền tệ Kuwait Dinar, để cho tiện mang theo, đến lúc đó liền làm phiên Chu lão tự mình đi đổi!" Dứt lời, nghiêng đầu tiếp tục cười tà nói: "Kiểm tra đi, đổi thành tiền nhân dân tệ, vừa vặn 216 triệu!"

Chuyện này. . . . . Cũng được? Đây là lần đầu tiên trong đời Chu Thạc gặp phải chuyện như vậy, nghiêng đầu nói: "Tiểu Mao, xem một chút!"

Người đàn ông được gọi tên là Tiểu Mao móc ra một cái kính, cầm lấy kính lúp bắt đầu cẩn thận lật xem tiền tệ, chà xát, chắc, chắc, chắc, nếu để cho dễ dàng, đổi hết thành 1000 đồng tiền Hồng Kông không phải tốt hơn sao? Là khiêu khích sao? Thật coi bên này không ai biết những thứ này? Gật đầu nói: "Anh Chu, không sai!"

"Ồ! Bản lãnh không nhỏ, cái này cũng biết!" Đồng Phương Minh nhìn Trình Thất thầm nói.

Đầu tiên cảm thấy địa hình nơi này không tốt, thương lượng đổi nơi giao dịch, không ngờ đối phương không ngốc.

Đôi tay Trình Thất bắt chéo, thấy người kia đang kiểm tra từng tờ một, nếu tiếp tục như vậy, đến ngày mai cũng không nhất định có thể hoàn thành giao dịch, thật chẳng lẽ phải khai chiến ở chỗ này?

Chu Thạc thấy kiểm tra hàng trăm tờ tiền cũng không có vấn đề, như vậy tiền đều là thật, ngồi trở lại trên băng ngồi, đốt một điếu thuốc thở dài: "Xem ra Trình bang chủ cũng không phải khó khăn như đồn đãi!"

Trình Thất cũng không cố làm ra vẻ, mặc cho Tiểu Mao kiểm tra, cũng ngồi xuống, vui vẻ nói: "Quá khen, quá khen, Chu lão cũng không phải là thật lòng giao dịch, tôi cần gì phải lấy ra chân thành?"

Chu Thạc phiên muộn nhả ra ngậm khói: "Nếu tôi là cô, chỉ sợ sẽ không mang tiền thật !"

"Tôi thích khiêu chiến, hơn nữa, không mang đi, xem như trước khi chết làm chút việc thiện, ít ra mười tám tầng địa ngục, không đến lượt tôi!" Cũng rút ra một điếu thuốc, vừa hút vừa chỉ chỉ đầu, mang đi, coi là bà cô này có bản lãnh.

Nghe vậy, Tiểu Mao cũng không đếm nữa, cả người dề phòng.

Ma Tử và Lộ Băng rút súng lục bức lui Tiểu Mao, sau đó đóng rương.

Sự thật chính là như thế, không mang đi, muốn tiền này có ích lợi gì?

"Xem ra cô đã biết thân phận của tôi rồi hả ?" Chu Thạc vẫn rất tự nhiên, không hề có ý đánh.

"Xem như thế đi!"

"Vậy sao cô còn tới?"

Trình Thất thở dài: "Có câu nói: chết chìm đều biết bơi, nhưng chỉ cần hàng năm ông ở bên bờ biển, học bơi hay ở trong con sóng lớn mãnh liệt, cuối cùng mười năm hay tám năm có thể sống sót, tôi nghĩ. . . . . Ngập không chết ông!"

Chu Thạc có chút hứng thú, không hề xem thường nữa, so với giao dịch với Đại Hồ Tử trước kia, ông ta cảm thấy cô gái trước mắt này thú vị hơn: "Nói

không sai, xem ra Trình bang chủ trải qua không ít sóng to gió lớn!"

Đó là đương nhiên, từ cái gì cũng có rồi đến hai bàn tay trắng, rồi đến sóng to gió lớn, cũng không phải là người bình thường có thể tiếp nhận, mặc dù ngã xuống lần nữa, cô vẫn cười nói ‘cùng lắm thì quay đầu làm lại’, chỉ cần quyết tâm không ngã, sẽ thành công.

Nói chuyện với nhau nhìn như bình tĩnh, thật ra đã sớm vụng trộm thả khói báo động cuộn cuộn, Tiểu Lan kéo tay Lộ Băng, sau khi cười rục rờ một tiếng, cùng sống cùng chết!

Lộ Băng hơi xúc động, kê vào lỗ tai nói: "Có anh ở đây, không có việc gì!"

Vào lúc này, tại lối ra vào nơi đám bấp xa xa, vốn nên ở trong biệt thự nghỉ ngơi, Salsa cầm lên Ống Nhòm nhìn về phía lối ra vào hai bên đồi tí mĩ suy nghĩ, càng nhìn về mặt càng chìm xuống, những bụi cỏ thỉnh thoảng lay động cho cô biết, số lượng người không dưới một trăm, chị đi vào lâu như vậy cũng không ra ngoài, mặc dù không nghe thấy súng vang lên nhưng chỉ sợ cũng đủ nhiều lành ít.

Nơi này là lối ra duy nhất, nếu đám người Ma Tử lao ra từ nơi này đều sẽ bị vây chặn, mặc dù có thể thu vào cả hai thứ tài tiền và hàng nhưng tổn thất vẫn nặng nề, ai sẽ chết? Ma Tử? Hay Lộ Băng? Hay là anh Đông Phương Minh? Không không không, cho dù là ai cô cũng không thể nào tiếp nhận được.

Cờ nào khát vọng lúc này cô có thể một mình đơn độc tiêu diệt những kẻ ẩn nấp, cô không phải thần, cho dù bắn súng chính xác đi nữa cũng chỉ có nắm chặt tiêu diệt được một bên, một bên kia nghe được động tĩnh có thể sẽ hư chuyện tốt của chị, gấp chết cô rồi, phải làm sao mới có thể diệt trừ hai bên trái phải đây?

Lấy điện thoại di động ra cố gắng tìm ra máy cứu binh, cũng không một người nào rồi rảnh, chỉ biết một mình Tiểu Bát lại không cách nào liên lạc được, Tiểu Bát. . . . . Đúng rồi, Tiểu Bát là Khâu Hạo Vũ, ít nhiều gì Khâu Hạo Vũ vẫn biết, vừa đi về phía bờ ruộng vừa trực tiếp bấm 114: "Giúp tôi tra số điện thoại của Long Hồ hội một chút. . . . .!"

‘Cô vui lòng chờ một chút, mời chờ!’

Thật có thể tìm được? 114, quả nhiên thần kỳ, buồn bực nghe điện thoại chính là một cô gái lễ tân: "Làm phiền cô chuyển điện thoại cho Khâu Hạo Vũ, tôi đang có việc gấp tìm anh ấy!"

‘Thật xin lỗi! Xin hỏi cô có chuyện gì?’

"Cô đừng xía vào, mau chuyển cho anh ấy!"

‘Tiểu thư, thật xin lỗi, cô không nói rõ, tôi không cách nào liên lạc giúp cô!’

Salsa luống cuống, làm thế nào? Có thể nói sao? không thể nói, đang lúc đối phương muốn cắt đứt mới nói: "Như vậy đi, cô nói có một cô gái tên Salsa tìm anh ấy, có thể không?"

‘Chuyện này. . . . . xin cô chờ một chút, không cần gác máy, tôi sẽ chuyển cho cô!’ Tên Salsa này Long Hồ ai mà không biết? Hơn nữa chỉ là chuyển tiếp một chút, không tiết lộ mã số, không có gì đáng ngại chứ?

Trong căn phòng bí mật đang hoạt động gân cốt, Khâu Hạo Vũ tùy ý cầm điện thoại di động lên, không kiên nhẫn nói: "Ai cho cô chuyển?" Không đuổi việc cô là không được, không biết hôm nay rất bận rộn sao?

‘Tiểu Bát, cứu mạng, rất nhiều người, rất nhiều người xấu. . . . .’

Giọng cô gái mang theo chút vui mừng, lại rất nóng nảy, nghe được hai chữ ‘cứu mạng’, Khâu Hạo Vũ buông xuống tay tạ, trên thế giới này, có thể gọi anh ta là Tiểu Bát có mấy người? Cũng chỉ có một người như vậy, neho mắt đứng thẳng người: "Xảy ra chuyện gì?" Giữa hai lông mày có chút lo lắng, hoàn toàn quên ân oán thường ngày.

Bộ dạng Salsa muốn khóc lên: "Nơi này có rất nhiều người xấu, bọn họ muốn giết chúng tôi, chị đã tiến vào, bên ngoài mai phục thật là nhiều người, làm thế nào? Anh có thể giúp tôi tìm mấy người tới đây không? Biết nghịch súng là được! Tôi. . . . . Tôi không dám tự mình đi ra, sợ đập cò động rần!"

Khâu Hạo Vũ nghe như rơi vào trong sương mù, nhưng có người muốn giết bọn họ, nếu không đồng ý, cô gái này thật sự có thể một mình xông vào, làm anh ta trừng lớn con ngươi: "Cô đừng nói nữa, ở nơi nào?"

"Tôi cũng không biết nơi này là nơi nào, đám bấp, khe núi, bên trong mai phục rất nhiều cảnh sát, tôi nhớ ra rồi, nơi này là cái gì. . . . . Vịnh gì. . . . ."

Salsa dùng sức vỗ cái ót, rốt cuộc là vịnh gì? Gấp chết cô rồi, không nghĩ ra, làm thế nào? Hai hàng lệ vừa chảy xuống. . . . .

‘Vịnh Sa Gia?’

"Đứng, đứng, đứng!" Con ngươi sáng lên, cổ gập đầu: "Chính là Vịnh Sa Gia, tôi ở tại đám bấp bên ngoài khe núi, nơi này có một bờ ruộng, còn có mấy gốc cây. . . . ."

Khâu Hạo Vũ liếc mắt: "Không phải cô ta rất tự tin sao? Đem tiền cho cảnh sát, lấy hàng đi, điểm này cô ta cũng không làm được?" Vậy còn lẫn lộn cái gì? Chỉ cần dùng chút mưu kế, không phải lộ ra sao? Đừng nói cho anh ta, còn không đầu lại vài tên cảnh sát có thân phận nằm vùng không thể ra ánh

sáng !

"Nhưng chị không muốn giao tiền, còn muốn lấy hàng, điều này đã chọc giận bọn họ!" Cho nên mới lo lắng như thế.

"Cái gì?"

Quả nhiên, người đàn ông cất tiếng kêu đình tai nhức óc, Salsa giống như đứa trẻ làm sai chuyện gì, nói lầm bầm: "Là như vậy!"

"Đáng chết!" Khâu Hạo Vũ vừa đứng dậy sai bước ra khỏi phòng, vừa gầm nhẹ: "Cô ở nơi đó chờ tôi, ngàn vạn lần không được xông vào, nếu không hài cốt cũng không còn biết không? Tôi đến ngay!" Trình Thất chết tiệt, muốn tiền không muốn mạng rồi, cô muốn chết thì chết, cần gì lôi kéo nhiều người chôn theo như vậy?

Đến cửa chỉ vào chừng mười người nói: "Mấy người các cậu lập tức đi theo tôi!"

"Anh Hạo, đã xảy ra chuyện gì?" Chừng mười người vẫn không hiểu ra sao, nhưng nhìn bộ dáng là muốn đi liều mạng, vẫn ở trong ổ, muốn ra ngoài trút giận sao, không phải đi tìm Phi Văn Bang báo thù chứ? Nhìn dáng dấp rất giống.

Khâu Hạo Vũ lười phải giải thích với bọn họ, xoay mình vọt lên xe chạy thẳng ra đường cái, sau khi xông qua vô số đèn đỏ, rút cuộc chạy ra khỏi nội thành, một đường chạy thẳng, lúc này mới không hiểu xoa xoa huyết Thái Dương, anh ta khẩn trương như vậy làm gì?

"Đúng vậy a, tại sao mình khẩn trương làm gì? Đám người kia bình thường làm nhiều việc ác, hôm nay nên chết sớm đào thai sớm!" Tốt nhất không chừa một mống, và lại đến lúc đó vui vẻ nhất chính là anh ta, ai bảo bọn họ làm nhục anh ta, đáng đời, tốt nhất trước cường dân, sau giết bỏ, chết không có gì đáng tiếc. . . . .

Trong lòng nguyên rửa vô cùng ác độc, rút cuộc chờ sau khi nghĩ thông suốt, phát hiện đã đến mục tiêu không biết lúc nào, khoe miệng giật giật, vừa xuống xe chạy về phía đám người vừa bị mình chửi rửa coi thường, thôi, xem như đến trả cho cô gái kia món nợ, từ đó nay sau không còn liên quan!

Salsa vẫn còn đang dùng ống nhòm quan sát, bèn nhảy nhận thấy có người đến gần, kêu lên một tiếng, quay đầu nhìn lại, vui vẻ nói: "Tiểu Bát, anh tới thật?"

Khâu Hạo Vũ nâng trán, không có suy nghĩ nhiều, cũng ngồi xổm xuống, tức giận đoạt lấy ống nhòm, một lúc sau nghiêng đầu hỏi: "Nếu như tôi không đến, có phải cô sẽ xông vào hay không?"

"Ngoại trừ bọn họ ra, tôi chỉ biết anh...anh không đến, tôi đương nhiên phải đi vào cứu bọn họ!" Cái này còn phải hỏi sao?

Bộ dáng cô gái bất chấp khiến người đàn ông rất bất mãn: "Vậy cô có biết có thể cô đi vào cứu bọn họ thì cô sẽ chết hay không?"

Salsa gật đầu: "Tôi biết rõ a, nhiều người như vậy rất khó sống!"

Một người đàn ông nào đó nghe như vậy dờ khóc dờ cười, tại sao làm cho anh ta giống như rất không có nghĩa khí? Hít sâu một hơi về mặt âm trầm: "Một lúc nữa cô theo phía sau chúng tôi, nhưng tôi nói cho cô biết, ở bên trong kia là người của cô, lúc không có chuyện gì làm không cần gây cản trở biết không?" Trực tiếp bỏ lại nơi này không yên tâm, mang theo đi, nhìn thế nào cũng giống như con riêng.

Aiz! Oan nghiệt, nếu như lúc ấy anh ta không có trèo lên người cô, như vậy sẽ không có chuyện của đứa bé, nếu như không có chuyện của đứa bé, anh ta cũng sẽ không thiếu chút nữa bị thân bại danh liệt, càng sẽ không gặp phải loại hung hiểm này, quả nhiên phụ nữ đều là động vật phiến toái!

Còn xông vào cũng nghi ngờ cô nhóc này có thể giờ khẩu súng lên được hay không, ngu ngốc!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Chim Tước ở phía sau

"Anh Hạo, chuyện này. . . ." Mấy tên thủ hạ cười có chút miễn cưỡng, cái này gọi là gì? Thật không có tiền đồ chứ? Cũng đã bị Phi Văn Bang làm thành cái dạng gì rồi? Điều này cũng tốt, chỉ một cuộc điện thoại lập tức hấp ta hấp tấp tới, ngay cả đại ca kêu cũng không đi, truyền đi thật mất mặt à?

Khâu Hạo Vũ trợn mắt nhìn mọi người một cái: "Chờ các người thể hiện bản lĩnh xuất chúng, nếu không cũng không cần về!"

"Anh Hạo, anh yên tâm, không phải chỉ là một cảnh sát sao? Giao cho chúng tôi là được !" Rối rít móc súng, không hề trêu chọc nữa, hậu quả quá nghiêm trọng, không thể không nghiêm túc.

Đối với Khâu Hạo Vũ xem nhẹ Salsa chỉ dịu dàng cười một tiếng, thật ra cô không có võ dụng như anh ta nghĩ, nhưng cô nghe theo anh ta, ngoan ngoãn đi theo phía sau.

"Rất lâu không có giận gân giận cốt!" Khâu Hạo Vũ nhủ mày, nhớ không lầm đã năm năm không có cầm súng thật đạn đánh một trận? địa vị của anh Hành càng cao thì anh ta càng không có đất dụng võ, hơn nữa, đối mặt với cảnh tượng như thế, nhiệt huyết cả người bắt đầu sôi trào, chừng trăm người chứ? Hôm nay một cũng đừng nghĩ chạy: "Tôi đếm một hai ba, a Nguyên các người qua bên kia, a Thông các người đi theo tôi sang bên phải!"

A thông nhún vai: "Không thành vấn đề, một đám tép mà thôi!"

Trong lòng Salsa giống như quét mặt, một tay cầm lên khẩu Súng máy tự động dành riêng, nhao nhao muốn thử, phát hiện tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khác thường nhìn cô, cúi đầu quan sát mình: "Thế nào?"

"Oa!" A thông cũng muốn nghi ngờ khẩu súng kia chẳng phải là súng máy, anh ta cũng không có bản lãnh giơ lên một tay, con nhóc này. . . . . Đáng đáp xinh đẹp như vậy, thì ra là đầu hồ.

Khâu Hạo Vũ nhất thời cau mày, sau đó nhìn ngọn đồi bên phải: "Một, hai, ba, đi!"

Dường như Salsa đối với loại chỉ huy này rất quen thuộc, bước chân nhẹ nhàng linh hoạt không phát ra hơi thở, đi theo Phi Vân Bang hơn mười năm, cô rất chuyên nghiệp, cản trở cái gì, vĩnh viễn không đến lượt cô.

Sau khi xông vào đầm rỗng hang hồ, rồi rít ần núp phía sau tảng đá, nhìn người đàn ông mặc quần áo màu xanh nằm sấp ngoài năm mét, Khâu Hạo Vũ tà nịnh nhếch môi, thấy Salsa muốn giơ súng liền đề lại, cắn răng nhỏ giọng nói: "Cô làm gì đấy?"

"Giết bọn họ!" Salsa ghét ác như cừu, chính là những người này muốn mạng của các chị.

"Cô ngu ngốc à? Muốn giết cũng phải chờ bên trong có động tĩnh rồi giết chứ?" Mới vừa còn cảm thấy cô gái này là tay lão luyện, nhưng xem ra, anh ta đánh giá cao cô.

Salsa tự biết đuối lý, cúi đầu không nói thêm gì nữa, yên lặng trong khi chờ đợi tình huống, lại làm sai rồi sao? Tại sao anh mắng cô ngu ngốc? Rõ ràng rất thông minh có được hay không?

Khâu Hạo Vũ không chịu được xoa xoa mi tâm, thật giống như nghĩ tới điều gì, kỳ quái liếc xéo về phía cô gái, nếu nói 'ngu ngốc', dường như đã quên từ lúc mới bắt đầu, cô gái này cười với anh ta đấy? Loại ánh mắt rất thẹn thùng xấu hổ này anh ta vô cùng quen thuộc, bình thường rất nhiều cô gái đều nhìn anh ta như vậy, đại biểu cho. . . . . ngưỡng mộ. . . . .

"Chuyện đó. . . . . Cô không tức giận sao?" Còn tưởng rằng sẽ giống như Trình Thất hận không được giết anh ta cho sáng khoái, Khâu Hạo Vũ nổi tiếng hấp dẫn như vậy sao?

"Anh không khi dễ tôi, tại sao phải tức giận? Hơn nữa anh còn ở giúp tôi!"

"Lần trước. . . . ."

Bây giờ Salsa mới hiểu được vì sao đột nhiên hỏi như vậy, sờ sờ bụng, không sao cả lắc đầu: "Mặc dù bọn họ đều nói là anh nhưng mà tôi lại tin tưởng không phải anh, Tiểu Bát, anh là người tốt, không cần trách bọn họ, bọn họ không biết tình huống lúc đó, tôi cũng đã giải thích qua rồi, nói là Tiểu Nam làm nhưng bọn họ không tin tôi!"

Hơi thở Khâu Hạo Vũ hơi chậm lại, Tiểu Nam? Cô rốt cuộc đang nói cái gì? Một lần nữa nghiêm túc quan sát, xem ra không có gì không đúng, còn có thể nghịch súng, nếu không phải đối đáp trôi chảy, ẩn nấp ở chỗ này, anh ta thật nghi ngờ cô gái này đầu óc có vấn đề, như vậy chỉ có thể là cô đang giả bộ ngụy với anh ta.

Hoặc là thật sự không biết quá trình phá thai, rất nhiều cô gái quê chính là như vậy, nếu sự thật là như vậy, một tiếng người tốt. . . . . Làm cho trong lòng thật đúng là không thoải mái: "Salsa đúng không? Cô cảm thấy tôi là người tốt?"

"Ừ, trừ các anh chị ra, Tiểu Bát là người tốt nhất!" Ngay thơ gạt đầu, vốn chính là người tốt mà!

Người đàn ông im lặng cúi đầu, trên thế giới tại sao có thể có cô gái ngu ngốc như vậy? Cô hòng khô khóc, lần đầu tiên, lần đầu tiên cảm giác mình không phải là một người đàn ông, cọ xát cánh mũi, an ủi: "Về sau tôi tin tưởng cô sẽ gặp phải một người đàn ông đối xử tốt với cô, người đàn ông kia sẽ cho cô có đứa bé!"

Salsa chớp mắt mấy cái, cẩn thận chăm chú những lời này, nghe thật kỳ quái, không thể nói đơn giản một chút sao?

"Cô thích người đàn ông thế nào? Nói không chừng chỗ tôi có người thích hợp để chọn!" Quả thật có mấy người như vậy, và lại mọi người cũng lai lịch không nhỏ, xem như bù đắp thôi.

"Tôi thích. . . . . Thích. . . . . " Salsa khổ sở vịn khẩu súng, sau một hồi mới ngửa đầu nói: "Tôi thích người giống như Tiểu Bát!" Thật kỳ quái, trái tim giống như mấy sợi lông vũ không ngừng lắc lư, khăn trương cũng không dám nhìn cái gì, chỉ có thể cúi đầu nhìn chằm chằm bàn tay nhỏ bé đã bắt đầu ửng hồng.

Quả nhiên, cô gái này coi trọng anh ta, thật là vừa xấu vừa tốt, được rồi, chứng minh anh ta vô cùng hấp dẫn, hư, anh ta không thích cô, anh ta nghĩ cùng cả đời phải là loại khí chất cao nhã, con gái nhà quyền quý, tất cả đàn ông tha thiết ước mơ. . . . . Hơn nữa anh ta chỉ gặp mặt cô vài lần? Cũng không

tin tưởng cái gì vừa thấy đã yêu.

Xem như cô thật lòng, đơn giản cũng là bị danh lợi hấp dẫn, thứ tình cảm này có thể duy trì bao lâu?

Quan trọng nhất là nếu như cô biết đứa bé kia là tự tay anh ta. . . . . Có phải sẽ mỗi người đi một ngã hay không?

Các loại khả năng cũng chứng minh anh ta và cô không thể nào, giờ tay lên vỗ vỗ trên bả vai cô gái, kê vào lỗ tai nhẹ giọng nói: "Không cần yêu thích tôi!" Nếu như là mười năm trước, có lẽ anh ta sẽ đồng ý, dù sao đáng đáp của đối phương quả thật không tệ, nhưng đã sớm trải qua giai đoạn tuổi trẻ khinh cuồng, xem như 30 tuổi, tình yêu gì đó, không thích hợp với anh ta.

Salsa vừa muốn hỏi tại sao, chỉ thấy bộ dạng người đàn ông không rảnh để ý, tại sao không thể thích anh? Nghĩ bẽ đầu cũng nghĩ không ra, quên đi, không nghĩ nữa, dù sao hôm nay Tiểu Bát có thể tới, cô thật rất vui vẻ.

Bên trong khe núi, Chu Thạc bắt chéo mười ngón tay, thân thể ngã ra phía sau, khuôn mặt nắm chắc phần thắng: "Xem như nói chuyện hợp ý, như vậy đi, tôi chỉ cho các người con đường sống, chỉ muốn các người khoan tay chịu trói, tin tưởng tôi, không tới ba năm rưỡi cũng sẽ đi ra, như thế nào?"

"Ba năm rưỡi, Chu lão, ông cũng đã biết mùi vị ngồi tù chứ? Tôi nói cho ông biết, giống như là cả ngày bị người luân phiên cưỡng hiếp, so với cái chết có khác nhau bao nhiêu?" Ông ta dám nói ba năm rưỡi, Hừ! Đừng nói ba năm rưỡi rồi, một ngày cũng không thể!

"Ý của Trình bang chủ là muốn chống đối? Cô cũng đã biết, nơi này chỉ có một con đường ra, mà đường ra duy nhất sớm bị phá hỏng!" Hà hê nhú mày.

Ai ngờ chẳng những Trình Thất không bị sợ đến tè ra quần, ngược lại cười một tiếng trả lời: "Nếu Chu lão sáng khoái như vậy, vậy tôi cũng cho ông xem đồ tốt, Hiểu Khê!"

Hai chữ Hiểu Khê vừa ra, không riêng gì Chu Thạc thẳng lên sống lưng, những người liên đới chung quanh đều ngo ngáy.

Lúc này Trương Hiểu Khê mới ngẩng đầu lên, tiến lên ba bước, nhàn nhạt nhìn xuống người đàn ông: "Đã lâu không gặp!"

Đã lâu không gặp. . . . . Chu Thạc 'vụt' đứng lên, chỉ vào cô gái giận dữ hét: "Làm sao con biết ở chỗ này? Ra ngoài lúc nào? Ai cho con ra ngoài?"

Trương Hiểu Khê cười lạnh: "Tôi đã nói rồi, rõ ràng là phòng vệ chính đáng, tôi không giết anh ta, anh ta sẽ giết tôi, tại sao lại ngồi tù? Thì ra là có chuyện như vậy, Trương Đức, ông hi vọng tôi ngồi tù như vậy sao. . . . ."

‘Chát!’

Trình Thất lạnh lùng giận tái mặt, đứng dậy kéo cô gái ra phía sau: "Nói thì nói, ra tay không khỏi mất phong độ!"

"Mau tránh ra!" Trương Hiểu Khê đẩy ra Trình Thất, trừng mắt về phía người đàn ông: "Xin hỏi lần này đánh tôi với lý do vậy là gì vậy?"

"Là gì?" Chu Thạc giận đến mắt đỏ lên: "Con cho rằng cha để con vào tù là vì cái gì? Chính con nhìn lại mình xem làm những chuyện gì, hít thuốc phiện, quan hệ nam nữ bừa bãi, lui tới với người không đứng đắn, khuyên nhiều lần không nghe, con không cảm thấy chỉ có trong tù mới có thể làm cho con tỉnh táo sao?"

Trương Hiểu Khê cũng giận không thể nhịn được, gầm hét lên: "Hít thuốc phiện? Bừa bãi quan hệ nam nữ? Tôi mới lên năm thứ tư, tất cả đồng học đều nói tôi có một người cha không phải là người, ở bên ngoài làm chuyện giết người phóng hỏa, là tên lưu manh, xã hội đen, tất cả mọi người đều xa lánh tôi, thậm chí mỗi ngày đều bị đánh đến vết thương chằng chịt, lúc tôi muốn tự sát, là những người mà ông nói rằng không đứng đắn ngăn cản tôi, bọn họ chấp nhận cùng tôi làm bạn bè, chấp nhận nghiêm túc lắng nghe tôi nói, sau khi lên cấp, những người đàn ông kia đối với tôi lấy lòng, tôi vô cùng vui vẻ, mẹ bởi vì ông mà bị người cưỡng hiếp trên giường lớn lúc các người kết hôn ở trong nhà chúng ta, ông biết không? Ông không biết, ha ha, bởi vì bà ấy sẽ không nói cho ông biết, Trương Đức, đừng nói là ông nằm vùng, cho dù ông nói cho tôi biết, ông là Bồ Tát trời cao an bài tôi giữ hòa bình, tôi cũng sẽ không tha thứ cho ông!"

Chu Thạc liên tục lùi về phía sau, trán nổi gân xanh, có thể thấy có một số việc, ông ta thật sự không biết chuyện.

Trình Thất khẽ cau mày, còn có chuyện này? Nhìn mình mẹ bị cưỡng hiếp, quả thật quá tàn nhẫn, rốt cuộc trong lòng Hiểu Khê còn cất giấu bí mật đáng sợ gì?

"Thế nào? Rất tức giận à? Đây đều là một tay ông tạo thành, biết người đàn ông kia là ai chẳng? Là ông đắc tội với người ta, mà tôi vốn có một gia đình rất tốt cũng bởi vì ông mà không còn nữa, không thể sinh con, tính mệnh không dài, Trương Đức, ông hiểu ý nghĩa trong đó sao? Người sống, không có mục tiêu, không có hi vọng, đồng nghĩa với cái xác không hồn, hiện tại điều duy nhất để tôi có thể sống chính là một chút vui vẻ!"

Nhìn con gái không khóc cũng không cười, Chu Thạc không biết phải làm sao, hạ thấp giọng: "Con muốn vui vẻ, chúng ta có thể dùng cách thức khác. . . . ."

Trương Hiểu Khê cười như không cười: "Cách thức khác? Ông nói cho tôi biết, cách thức gì? Là ông làm xong chuyện này sau đó về nhà đoàn tụ? Hay là như các cô gái khác, gả cho bạch mã hoàng tử? Hay là tìm một công việc tốt? Tôi lập gia đình làm gì? Tìm việc làm làm gì? Tôi chỉ có thể sống hơn mười năm!"

Chu Thạc ngửa đầu, lau nước mắt rang rụa một cái, hút hức lỗ mũi, nhướng lông mày ra lệnh: "Cha mặc kệ hôm nay con tới đây làm gì, lập tức tới đây

cho cha!"

"Tôi đã nói, hiện tại cuộc sống như thế, có thể mang đến cho tôi vui vẻ! Con gái ngoan Trương Hiểu Khê của ông đã sớm chết rồi!"

"Biết hôm nay đang làm gì không?"

"Biết! Ông không chết, chính là tôi sống!" Cô gái không sao cả khoát khoát tay súng.

Chu Thạc hung hăng nhắm mắt, gạt đầu nói: "Nếu con cố ý muốn tự tìm đường chết, hôm nay cha thành toàn cho con!" Nói xong cầm hận móc súng.

"Anh Chu, anh tỉnh táo một chút, tỉnh táo một chút!"

"Anh Chu, có lời gì chúng ta nói cho rõ ràng!"

Bốn năm người ulla lên, ôm lấy người đàn ông muốn bóp cò, đó cũng không phải là người khác, là con gái ruột thịt của anh a.

"Buông ra, hôm nay tôi không bắn chết nó không thể, xem như chưa từng sinh ra! Buông ra!"

Chu Thạc đã tiến vào trạng thái điên cuồng, Ma Từ thấy thế, đi qua kéo Trương Hiểu Khê đang cô cùng thất vọng, khuyên nhủ: "Cô tốt chứ?"

Trương Hiểu Khê không biết nên khóc hay nên cười, khóc, khóc vì người như thế không đáng giá, cười, cười không nổi, lúc tới còn tin tưởng nói, cho dù như thế nào đi nữa đối phương cũng sẽ nể tình con gái một lần, sẽ không làm khó mọi người, thì ra cô và ông ta ngay cả một chút tình cảm cuối cùng cũng bị mất, lưng túng nhìn về phía Trình Thất: "Chị Thất, tôi đánh giá mình quá cao!"

"Không có việc gì!" Trình Thất lắc đầu, dù sao cô đã chuẩn bị đường lui, nơi này không thể thực hiện được, như vậy thì tiến hành cuộc kế tiếp, thấy Chu Thạc đã móc súng chỉ vào đầu Trương Hiểu Khê, không nói hai lời, âm trầm nâng lên vũ khí: "Chu lão, có câu nói hổ dữ không ăn thịt con!"

"Con mẹ nó, cô cầm miệng cho tôi, cũng bởi vì những kẻ khốn kiếp như cô mới có thể biến nó thành như vậy, xem như uống công một phen!" Cắn răng một cái, ngón trỏ đè mạnh xuống.

‘Ầm!’

Tiếng súng chói tai vang lên, Trình Thất nhanh tay lẹ mắt, đẩy ra Trương Hiểu Khê, gạt đỡ hết: "Đánh cho tôi!"

Ở nơi này Khâu Hạo Vũ đã sớm đợi đến chịu không nổi phiền muộn, theo từng trận tiếng súng, lập tức đứng dậy nhắm ngay sáu người phía trước đến giờ vẫn không có quay đầu lại.

‘rầm rầm rầm!’

"Đáng chết, phía sau có người!"

Kẻ địch bắt đầu quay mũi nhọn, dồn sức đánh đám người xuất hiện đột ngột.

Salsa thấy bên trái cũng đã khai chiến, lấy ra móc câu bên hông trước đó chuẩn bị xong, nhắm ngay cành cây ném đi, nắm lấy dây thừng, mũi chân lướt đi, cả người di chuyển trong không trung, kẹp lấy khẩu súng dài 1 thước nhắm ngay đám người ở lùm cây rậm rạp nơi xa nhanh chóng bắn càn quét.

"Một lúc nữa các người qua bên kia, hai người các cậu. . . . ." Một người đàn ông nào đó vẫn còn đang phân công cảm thấy trước mắt có một bóng người xinh đẹp xẹt qua, cuối cùng nổi lên tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, theo ánh mắt của bọn thù hạ đang kinh ngạc đến ngất người, giống nhau hóa đá tại chỗ.

‘Rầm rầm rầm!’

"A. . . . . Nôn. . . . . Ừm!"

Cắn bản một viên đạn một đầu người, viên viên ngay giữa ót, mặc kệ góc độ chênh lệch như thế nào, mẹ nó, thật đúng là để cho cô bắn trúng.

Thậm chí Khâu Hạo Vũ đã quên cứu viện, rũ tay xuống, nhìn cô gái vừa di chuyển ra phía trước vừa nổ súng, chuyện này. . . . . Thiệt hay giả? Hình ảnh này trên TV mới có chứ? Ngắn ngủn một phút, ngã xuống hơn ba mươi người, vào lúc này Khâu Hạo Vũ mới sợ hãi nghĩ, cũng may cô gái không biết ta đã giết đứa bé của cô, nếu không. . . . .

Càng nghĩ càng sợ, đây là người sao? Cũng không cần nhắm ngay sao?

Salsa di chuyển đến trên một cây đại thụ, điều chỉnh góc độ súng, nghiêm túc hướng về phía đám người còn ở trước, con người không nhiệt độ nheo lại, lần nữa bắn càn quét một lúc.

Đám người Khâu Hạo Vũ cứ như vậy đi theo sau, mới vừa thấy con mồi muốn bắn thì đối phương đã ngã xuống, a Thông xoa xoa gương mặt: "Một mình cô ấy cũng có thể giải quyết, còn nói chúng ta tới làm gì?"

"Cậu ngu à? Cô ấy chú ý bên kia được sao? Cho dù bắn súng như thần, cũng không có nghĩa là cô ấy có thể chống đỡ được trước sau giáp kích!"

"Chắc, chắc, chắc, cuộc đời tôi xem như là tăng thêm kiến thức, các người nói Phi Vân Bang là bang hội nhỏ như vậy, tại sao có thể giữ loại người như thần này hay sao?"

"Quá trâu bò, các người nhìn xem, thật sự là một cái trán một lỗ thủng, không sai lệch, là thế nào làm được?"

"Anh Hạo, thật ra nếu cô ấy thích anh, vậy anh cưới cô ấy là được rồi, tuyệt đối không thua thiệt!"

"Đúng vậy a, đáng tiếc cô ấy xem trọng không là tôi!"

Rõ ràng dưới tình huống nguy cơ trùng trùng, mọi người lại tùm chung một chỗ tán gẫu, biết là chém giết, nhưng không biết còn cho rằng đang đóng phim đấy.

Khâu Hạo Vũ mím môi, đây rốt cuộc là cô gái như thế nào? Quá bất ngờ, nhớ tới mới vừa nói cái gì muốn cô đừng gây cản trở, mắt mặt! Người ta không nói đó là khiêm tốn, đều nói chó cắn người thường không sủa, thật vô cùng chính xác!

Đi theo nửa ngày, dứt khoát đều ngồi xuống hút thuốc lá, để một mình cô biểu diễn là được, a Thông lắc đầu nói: "Mắt mặt a, chúng ta một đám đàn ông bại bởi một cô gái, chuyện này tốt nhất không nên truyền đi!"

Không biết nguy hiểm đang phủ xuống, trước có sói, sau tất nhiên có hổ, ba người đàn ông giẫm trên thi thể anh em trong nhà, oán độc trừng mắt về phía đám người kia, lúc này còn có tâm tình hút thuốc lá? Từ từ giờ súng lên, một người nhắm vào một người.

Salsa nghĩ đến cái gì, nghiêng đầu nhìn về phía ba họng súng phía sau cây, Tại sao Tiểu Bát không cẩn thận như vậy? Nhắc nhở đã không kịp rồi, lúc ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên bắn ra.

Khâu Hạo Vũ đang muốn lật người tránh khỏi đường đạn bắn trúng chỗ yếu hại, ‘rắc’ một tiếng, hai đường đạn chạm vào nhau trong không trung, bên cạnh cũng đã ngã xuống hai người anh em, cắn răng cắn tức lẫn hướng nơi xa, sau khi thấy rõ ba người kia, trong mắt hiện ra khát máu, ‘rầm rầm rầm’ hợp với ba phát đạn, mặc dù không chính xác so với cô gái nhưng có thể khẳng định trái tim của kẻ địch đã nổ tung.

"Ừm!"

Ba người che ngực, hai mắt trợn ngược, bất tỉnh nhân sự.

Cánh tay Salsa tê rần, đáng ghét, trúng đạn, không để ý kiểm tra, tiếp tục mở đường ra phía trước.

"Ma Tử, sao rồi? Lộ Băng, cậu đi bên kia, không được để cho Chu Thạc chạy!" Trình Thất kéo Ma Tử ngã xuống, sờ bàn tay đầy máu tươi, đau xót hỏi: "Như thế nào?"

Ma Tử che bên eo ứa máu: "Không trúng chỗ hiểm!" Lau mồ hôi chảy ra, lật người tiếp tục liều vật lộn đọ sức.

Vốn là khe núi vắng ngắt, trong phút chốc khói lửa cuộn cuộn, chim muông hoảng hốt bay tán loạn khắp nơi, dường như Thần chết đứng giữa không trung, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị lấy đi những hồn phách tham lam.

Lộ Băng kéo Đông Phương Minh và Tiểu Lan, tất cả đều ở đây nhưng phát hiện có gì không đúng, Tiểu Lan nói trước: "Bên ngoài cũng có tiếng súng, tôi có thể xác định, bên ngoài có tiếng súng!"

Trình Thất đã sớm nghe được: "Là Salsa, ngoại trừ con bé, không ai có bản lĩnh bắn súng vang lâu như vậy? Hơn nữa dường như con bé tìm cứu binh, tôi sợ con bé báo cảnh sát!" Con bé ngốc này cái gì cũng có thể làm được.

"Mặc dù tuổi cô ấy chưa lớn, nhưng chị không cần xem cô ấy như đứa bé, tôi tin tưởng cô ấy!" Đông Phương Minh vừa nói vừa đứng dậy nhắm ngay tảng đá đối diện bắn một phát, rồi ngồi xỏm xuống.

Những người này quả nhiên không đơn giản, đánh lâu như vậy mới ngã xuống hai ba tên, mà bên này bọn họ đã chết không dưới năm người rồi, nếu không phải Chú Phùng và Lưu Nghĩa ngăn lại ở lối ra vào, sợ rằng người sớm mang theo hàng chạy trốn, lần này Chị Thất quá mức khinh địch, cũng may Salsa ngăn ở bên ngoài, nếu không mọi người thật phải đến diêm vương điện báo cáo.

Không phải Trình Thất suy nghĩ lung tung, chủ yếu là con bé kia tìm cứu binh từ nơi nào? Cô cũng không cảm thấy cô có bạn bè khác, dĩ nhiên, chỉ cần không phải là Khâu Hạo Vũ hay Lạc Viêm Hành cô cũng có thể tiếp nhận, nhất định là Lạc Viêm Hành biết có nguy hiểm cho nên dẫn người tới, hoặc là người của Khúc Dị bố trí.

"Anh Chu, không xong, bên ngoài dường như đánh nhau!"

"Bọn họ còn có chiêu phòng thân!"

Không đợi Chu Thạc nổi điên, một người đàn ông cả người đầy máu tươi tránh thoát làn đạn như mưa rơi ngoài cửa, ngã xuống trong ngực Chu Thạc: "Bên ngoài. . . . . Bên ngoài có. . . . . Kẻ điên, hơn 50 người, tất cả đều ngay giữa ốt, kẻ điên. . . . . Kẻ điên. . . . ." Dứt lời, nhắm mắt ngã xuống.

"Anh Chu, bên ngoài đã toàn bộ thất bại, đột nhiên xuất hiện rất nhiều cao thủ. . . . . Bọn họ đã tới!" Người đàn ông để xuống điện thoại di động, đàn độn nhìn ngoài cửa xông tới chừng mười người, cầm đầu lại là một cô gái, mắt thấy đối phương nhắm ngay điện thoại của mình, không nói hai lời, trực tiếp vứt bỏ.

Quả nhiên, một giây kế tiếp, điện thoại di động ném trong không trung còn chưa rơi xuống đất liền chia năm xẻ bảy.

Cánh tay trái của Salsa đã bị máu tươi nhuộm đỏ, bất chấp tất cả, nhìn thấy người đàn ông tóc húi cua móc điện thoại di động, chị đã nói, đây là muốn viện binh, người xã hội đen thì không sao cả, nhưng cảnh sát quyết không cho phép, cho nên dù muốn hay không, sau khi nấp tại đồng đá, tàn nhẫn bắn ra.

‘ ầm! ’

Bàn tay Chu Thạc tê rần, viên đạn cứ thế xuyên qua lòng bàn tay, bắn vỡ nát mấy bộ đàm duy nhất.

Người đàn ông mới vừa

rồi ném điện thoại di động nghĩ thầm, cũng may anh ta thông minh, nếu không bàn tay này đừng có nghĩ tới nữa, kẻ điên, quả thật là biến thái, phải biết lúc này anh Chu được mọi người bảo vệ ở chính giữa, nhưng mẹ nó, cô ta cũng có thể bắn tới? Nếu là cái ót thì. . . .

Khâu Hạo Vũ không có phân tâm để ý đến Salsa mà lạnh lùng nói: “Chu Thạc, ông đã bị bao vây rồi, núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đốt, thức thòi bỏ vũ khí xuống, nếu không ông cũng thấy đấy, mười phút, phía ngoài hơn một trăm hai mươi người của ông đã thất thủ, ông còn nhất định muốn tiếp tục sao?”

Cả người Chu Thạc cũng lọt vào trạng thái sợ hãi, Khâu Hạo Vũ? Tại sao anh ta lại ở chỗ này? Lô hàng này là của Long Hồ? Đây là một thu hoạch thật lớn, đã sớm có bất mãn với bang hội, cho dù anh ta có quốc gia làm chỗ dựa, một khi có cơ hội, quyết không thể giữ lại. Hàaa...! Long Hồ buồn bán thuốc phiện, tin tức này làm ông ta kích động đến cả người cũng bắt đầu run rẩy, lập tức đem súng ném ra ngoài, giờ hai tay lên cười nói: “Tôi tưởng là ai chứ, thì ra là Khâu Hạo Vũ tiếng tăm lừng lẫy, không trách được Trình Thất phách lối như thế, quả thật có tiền vốn để phách lối!”

“Mẹ kiếp, ông thả cái rắm gì đó, chuyện này không có quan hệ với anh ta!” Trình Thất cau mày, trước đó không biết Salsa thật sự tìm Khâu Hạo Vũ, Khâu Hạo Vũ này ngu ngốc sao? Xem như anh ta tới hỗ trợ, cũng không thể hiện thân chứ? Đây không phải là đưa nhược điểm cho đối phương bắt sao? Trở về Lạc Viêm Hành tìm anh ta tính sổ còn chưa tính, vấn đề cuối cùng sẽ truy cứu đến Khúc Dĩ, vừa giành đi tới vừa lạnh lùng nói: “Mặc dù tôi không biết tại sao anh ta tới đây nhưng tôi cũng không dám bôi nhọ lên mặt Lạc Nhị gia, mặc kệ ông tin hay không, chuyện này không có quan hệ đến Long Hồ!” Giải thích thế này không phải vô ích sao?

“Ha ha!”

Quả nhiên, người đàn ông cũng không tin tưởng.

Bây giờ Khâu Hạo Vũ mới hiểu được, quả nhiên anh ta chỉ thích hợp chờ đợi tại căn phòng bí mật: “Trình Thất, hi vọng sau chuyện hôm nay, chúng ta ai đi đường nấy!”

“Chuyện này chúng tôi vốn không muốn truy cứu nữa, tôi thấy chính anh có tội giết mình chứ?” Trình Thất chê cười, nếu không phải chột dạ, tại sao Salsa vừa gọi đã chạy tới?

Một người đàn ông nào đó quần bách: “ok ok , tôi chột dạ, trong lòng tôi lo lắng, như vậy được chưa?”

Chu Thạc càng nghe càng hối hận, sớm biết vậy đã không ném súng, không phải Long Hồ làm? Không, nhất định là Long Hồ buồn bán thuốc phiện, Lạc Viêm Hành cũng không phải là quốc tịch Trung Quốc, ở trong nước buồn bán ma túy, đó chính là đang gieo họa cho đồng bào trong nước, tin tức này thả ra ngoài, ông ta nghĩ, Trung Quốc sẽ không còn đất cho anh ta đặt chân, trước khi về hưu có thể lật đổ Long Hồ Hội, vinh dự này ông ta nằm mơ cũng không nghĩ đến.

Trình Thất biết Chu Thạc đã nửa tin nửa ngờ, chờ bọn thủ hạ khổng lồ chế xong hơn hai mươi người còn sót lại, về mặt bình tĩnh nắm một xấp tài liệu và ảnh chụp ném tới: “Mặc kệ có ai giúp đỡ chúng tôi, sự thật chứng minh các người thua, Lão Chu, mời xem thật kỹ những món đồ này một chút, tôi tự nhận mình là một người rất thức thời, hôm nay giết ông, tương lai cũng sẽ không có quả ngon để ăn, nhưng đổi lại vị trí suy nghĩ cũng không giống với lúc trước, nếu ông trở về nói không có chứng cứ, như vậy chuyện này không liên quan đến chúng tôi, ai bảo cảnh sát các người tin tưởng luật pháp như vậy? Như thế nào?”

Người đàn ông không đi nhặt những tấm hình kia, Trình Thất có thể tra ra những thứ này cũng không kỳ quái, thất vọng nhìn Trương Hiểu Khê lắc đầu một cái, sau đó châm biếm: “Xem như hôm nay tôi thả cô, cô cảm thấy sau này cô còn có thể tốt hơn? Đen ăn đen, danh tiếng không nghĩ? Dĩ nhiên, tôi không nói tôi sẽ tiếp tục bắt cô!” Hiện nhiên lý do uy hiếp của đối phương rất tốt.

Xem ra việc này quả thật không liên quan đến Long Hồ, cho dù Khâu Hạo Vũ không ra mặt, Trình Thất lấy ra những tấm hình này đủ để cho ông ta thu tay lại rồi, không cần vẽ rắn thêm chân.

“Vậy tôi nói chuyện của mình, Lão Chu, ông là người biết chuyện, lấy ra đi!” Lắc lắc tay.

Chu Thạc không cam lòng ném hàng tới: “Làm nhiều chuyện như vậy, đơn giản đúng là muốn tiêu tan ý chí của tôi, để cho tôi cảm thấy thua tâm phục khẩu phục thôi!”

“Tôi cũng không muốn chảy máu, vấn đề là ông đúng là người không chịu thua!” Trình Thất nhìn ánh mặt trời một chút, sau đó vỗ vỗ đôi tay, nhìn về phía mấy anh em đã hy sinh, còn có những người bị trọng thương, ngay cả Salsa cũng trúng đạn, trong lòng run rẩy, khàn khàn nói: “Mang theo bọn họ, rút lui!”

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tình Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Nơi nào cũng có anh

Chú Phùng ôm lấy nửa người Lưu Nghĩa lau nước mắt một cái, cánh tay già nua nhẹ nhàng nâng lên, cái trán người đàn ông từ từ trượt xuống.

"Anh Lưu Nghĩa. . . ." Salsa nhìn thấy người anh trai lớn dịu dàng gần như không còn sinh khí nằm ở trong ngực Chú Phùng, đêm qua còn nói làm xong chuyện này thì mua cho cô thật nhiều Ice Cream, cứ như vậy chết rồi sao? Hơi thở ngưng kết ở phổi, đau xót không còn hơi sức nhìn về phía mấy người khác đắp vải trắng lên trên mặt ‘người thân’, vĩnh viễn cũng sẽ không xuất hiện nữa sao?

Ma Tử dùng sức đè lại bên eo, không dám nhìn những người anh em chết đi, so với bọn họ, mình bị thương thì có đáng gì?

Mặc dù đánh thắng trận nhưng Trình Thất cũng không có cảm giác thành tựu, cái gì ngã một lần khôn hơn một chút? Mẹ nó, tự cho rằng thông minh, nếu như không phải là Salsa, kết quả sẽ như thế nào? Thực lực của kẻ địch vượt khỏi tưởng tượng gấp trăm lần, mọi người đi theo cô là để phát tài, nhưng bởi vì cô tự cao tự đại, suýt chút nữa hại tính mạng của bọn họ.

Luôn cho rằng một tay che trời, có năng lực đối kháng với tên cháu trai, lúc này mới phát hiện ra mình ngu ngốc dường nào.

"Chị Thất, chết là khó tránh khỏi!" Đông Phương Minh thở dài một tiếng, cô cần gì phải luôn đem toàn bộ lỗi đổ trên người mình? Anh ta cũng không ngờ tới mà?

"Nếu như Salsa không tới, cho dù tôi có lợi thế uy hiếp, ông ta cũng sẽ nhô cò tận gốc!" Trình Thất đứng ở đầu đường chờ đợi các anh em đến, nghĩ đi nghĩ lại nhiều lần.

Đông Phương Minh lắc đầu một cái: "Nếu quả thật như vậy, cũng là do chúng tôi tự nguyện, không hề có quan hệ với chị, nếu thật sự đổ lỗi cũng chỉ có thể nói một chữ tham mà tôi và chị đều không tránh khỏi!" Trước khi đến cũng đã tính toán chuẩn bị cái chết, biết rõ như thế vẫn bất chấp tất cả, không phải là vì tiền và vinh dự sao?

Đi tới chỗ nào, cũng có thể tự hào nói tôi chính là người nào đó trong Phi Văn Bang, có tiền xài không hết, không có thể lực nào dám chèn ép, vì những thứ này, mới lựa chọn hy sinh tính mạng.

Cô gái ôm trán thật chặt, nếu như có thể, cô thật hi vọng mỗi một lần ra trận không có thương vong, dĩ nhiên đây là đám rống hang hổ, mặc kệ như thế nào, lần này cô làm sai, suy tính không chu toàn, trong đầu đều là kết trái bao nhiêu, ngọt ngào như thế nào, thắng được Long Hồ mấy trận đã bắt đầu không sợ hãi, không nhìn bất cứ kẻ nào ở trong mắt.

Người xưa nói rất hay, vĩnh viễn đừng xem kẻ địch là kẻ ngu.

Khâu Hạo Vũ thấy bộ dáng Trình Thất muốn khóc lại không thể khóc, vừa định cười nhạo nói mấy câu, ví dụ như ‘các người biết cái này gọi là cái gì không? Báo ứng! Ai bảo các người luôn cất hết đường?’, dĩ nhiên, bọn họ sẽ không đánh anh ta, bởi vì phải không phải anh ta, bọn họ đâu còn có cơ hội đứng ở chỗ này đau thương?

Nhưng vừa nhìn thấy cánh tay trái của Salsa cũng bị máu tươi nhuộm đỏ, trong hốc mắt chứa đầy nước mắt, nửa lời hà hê không tuôn ra được, vì sao? Đương nhiên là như vậy quá không bằng cảm thụ rồi, đây chính là người chết, không chỉ một người, lúc này bỏ đá xuống giếng không phải là rắc muối vào vết thương của bọn họ sao?

Về phần tại sao anh ta lại nghĩ ra giải thích có triết lý như thế, ngay cả bản thân anh ta cũng không hiểu, anh ta chỉ biết mình càng ngày càng đa cảm rồi, cùng này cô gái gốc chung đụng thật lâu, cũng không giống mình nữa, một cô gái ngay cả quá trình phá thai cũng không biết, lại có thể nguyện ý một mình chiến đấu hăng hái chỉ vì giải cứu anh chị em, so với cô, trước kia mình giống như kẻ có máu lạnh.

Kể từ sau khi trưởng thành đã mất đi tự chủ, đại ca sống như thế nào anh ta liền sống như thế đó, đại ca gặp người nào, anh ta chỉ thấy người đó, có lúc cũng suy nghĩ, Khâu Hạo Vũ anh không tính là một người, chỉ là một cái bóng của đại ca, trong thực tế, thiết thân tiếp xúc với người khác bao nhiêu lần?

Trận đánh hôm nay, tuy không hề ra bao nhiêu sức, nhưng đã thắng, cũng đang hưng phấn đến quên hết tất cả, bất chấp hậu quả muốn thể hiện, thiếu chút nữa gây đại họa, trong thoáng chốc kia, anh ta đã quên những người này chẳng những chưa nói tới bạn bè mà lại là người anh ta chán ghét nhất, chỉ xem bọn họ trở thành người bên cạnh, đứng về một phía.

Mặc dù từ trước đến giờ đối nghịch với đám người không biết xấu hổ kia, nhưng hôm nay bọn họ giúp đỡ lẫn nhau, ra sức hỗ trợ cho nhau cũng là cuộc

sống hiện tại anh ta tha thiết mơ ước mà không phải ở trong căn phòng bí mật không thấy mặt trời, vĩnh viễn chỉ có một mình, trước kia vẫn còn vì phần công việc này không khỏi cảm thấy

kiêu ngạo, chẳng lẽ ngu ý đây chính là ếch ngồi đáy giếng?

Nhưng quá đáng tiếc chính là làm bất kỳ nghề nghiệp nào, không hài lòng cũng có thể chuyển đổi, chỉ vì đôi mắt của người kia, trời cao phá hỏng tất cả đường lui của anh ta, đối phương một ngày chưa công khai, anh ta cũng một ngày không thể rời khỏi nhà tù kia.

“Không phải cô rất lợi hại sao? Tại sao cũng bị thương?” Nhẹ nhàng nắm tay bị thương của cô gái, bị thương thành như vậy vẫn không quên cứu người, không đau sao?

Salsa vốn chỉ lặng lẽ rơi lệ, nghe vậy xoay người nhào vào đầu vai người đàn ông, bả vai run run nghẹn ngào nói: “Bọn họ chết ô ô ô chết rồi. ....” Tại sao phải chết? Nhất định là cô tới quá muộn, đều do cô quá ngu ngốc, mấy chục người như vậy, sao có thể dùng hơn mười phút.

Khâu Hạo Vũ ngơ ngẩn, nâng tay phải lên, một lúc lâu mới rơi xuống, vỗ nhẹ bả vai cô gái trấn an: “Khi cô đi con đường này thì sẽ không có lựa chọn, chẳng qua tôi nghe nói người chết không có nghĩa là biến mất, bọn họ sẽ đi vào luân hồi, nói không chừng đã đến Nại Hà Kiều, vui vẻ chọn mục tiêu muốn đầu thai, nói không chừng có thể là người thừa kế một tập đoàn tương lai!”

“Vui vẻ?” Salsa hút hút lỗ mũi, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn ướt nheo, có thật không?

“Không phải cô nói tôi là người tốt sao? Người tốt sẽ gạt người sao?” Khâu Hạo Vũ gương mặt cười nói.

Như vậy sao, quả thật trong lòng không hề khó chịu nữa rồi, lúc này mới nghĩ đến không trả lời vấn đề rất không lễ phép, nghiêng đầu dè dặt cánh tay nói: “Mới vừa rồi tôi nghe phía sau anh dường như có người, không muốn anh bị thương, cho nên chỉ có thể cứu anh trước, không ngờ anh bắn súng cũng tốt như vậy!” Giơ ngón tay cái lên, cũng không giống như cô gái được nuông chiều và đau đớn mà gào khóc thảm thiết, cũng không phải là lần đầu tiên trúng đạn.

So với trước kia, lần này xem như là nhẹ, chỉ là đạn xuyên qua da thịt, chui vào xương tủy mới phiền toái, nhìn tình trạng chảy máu, băng bó một chút, hơn nửa tháng sẽ tốt.

Người nói vô ý, người nghe có lòng, Khâu Hạo Vũ sững sờ nhìn chăm chú vào vết thương vẫn còn chảy máu, bởi vì anh ta sao? Ngoại trừ cha mẹ, lần đầu tiên có một cô gái chịu hy sinh vì anh ta, nói không cảm động là giả, đen mặt kéo áo sơ mi vừa xé băng bó vết thương vừa nói: “Về sau không cần làm như vậy!”

Ngu ngốc, chưa gặp qua cô gái nào ngu ngốc như vậy, vì một người đàn ông cần bản không thích cô, còn hủy bỏ con của cô mà bán mạng, thật muốn bỏ đầu ra xem một chút rốt cuộc bên trong lắp đặt cái gì.

“Thế nào? Bây giờ biết xấu hổ rồi hả? Tôi cho anh biết, đã muộn!” Lúc Ma Tử lướt qua ném lại một câu nói như vậy, sau đó cũng không quay đầu lại, dựa vào vai Tiểu Lan đi xa.

Xem như cứu bọn họ thì thế nào? Hai chuyện khác nhau, sẽ không vì vậy mà tha thứ.

Khâu Hạo Vũ thấy vẻ mặt cô gái ngốc không hiểu liền thở dài, khom lưng ôm ngang lên, nếu lúc này cũng không tin cô gái này thật thích anh ta, như vậy anh thật sự không khác gì súc sinh, nếu không phải có cảnh lá ngăn trở, một phát đạn này sẽ bắn trúng nơi nào.

Đầu tiên cho rằng chỉ vì danh tiếng của anh ta, nhưng con người chết rồi, muốn danh tiếng làm chi?

Thật thích anh ta như vậy sao? Thích anh ta cái gì? Lần đầu tiên anh ta nhớ rõ rằng mình rất thô bạo, lần thứ hai càng thêm tàn nhẫn, tính ra, lúc này mới gặp mặt lần thứ mấy? Rốt cuộc thích anh ta cái gì? Về sau phải tìm cách, không thể để cho cô tiếp tục trầm mê, nghĩ đến bộ dáng cô bởi vì thất tình mà đau lòng muốn chết, có chút không đành lòng.

Cánh tay của người đàn ông mạnh mẽ có lực làm cô gái vô cùng vui mừng, thật ra hôm nay không hề tổn thất bao nhiêu, các anh chị Ma Tử bị thương mà thôi, các anh trai chết đi cũng đã vui vẻ đầu thai, chị muốn hàng và tiền cũng lấy được vào tay, lúc này còn được người an ổn ôm vào trong ngực, hơi mím môi, ngượng ngùng giương mắt nhìn cằm người đàn ông, đây chính là hạnh phúc mà chị Ma Tử thường nói sao?

Cô thật hạnh phúc, lần đầu tiên có người ôm cô như vậy, thẹn thùng dán sát gò má lên lồng ngực người đàn ông, rõ ràng nghe được tiếng đập trái tim bên trong, nếu như có thể như vậy hoài thì tốt biết bao? Nghĩ đi nghĩ lại, mí mắt bắt đầu không còn hơi sức rũ xuống: “Tiểu Bát, tôi buồn ngủ quá, ngủ trước đây!”

Tôi có lời. ....muốn nói. ....anh đừng .....đi!”

Khâu Hạo Vũ gật đầu một cái, anh ta cũng có lời muốn nói với cô.

Ngoài khe núi, Bàn Tử một tay ôm Lưu Nghĩa và một tay ôm người khác đã chết gánh tại đầu vai, nước mắt trong hốc mắt không ngừng chảy ra, cũng may bị chết đáng giá, có thể nhắm mắt, anh ta sẽ đưa bọn họ đi qua đường một lần.

Lộ Băng và Đông Phương một người cõng lên một người, chậm rãi theo đám người đi về phía bên ngoài đám bấp.

Trình Thất sờ sờ khuôn mặt khô khốc, đè nén xúc động muốn khóc, nghiêm khắc nói: "Lần này là tôi sơ sót, mặc dù không gây ra họa lớn nhưng sai lầm chính là sai lầm, lần này khấu trừ toàn bộ thuộc về tôi, một nửa các anh em luận công phân chia, một nửa kia nhập vào trong tài khoản của bang!"

"Chị Thất, không có nghiêm trọng như thế, hơn nữa, Phi Vân Bang cũng không phải là một mình chị, chúng ta đều sơ sót, vậy. . . . ." Ma Từ không ngờ Trình Thất sẽ nói như vậy, vội vàng trấn an.

"Được rồi, không cần nói, về sau người nào làm sai thì phải xử phạt, tôi mặc kệ các người có lý do gì, hoặc là ai, lần này tôi làm gương tốt!" Không cho từ chối nói xong, vạch ra cây báp đáng ghét, mặt không đổi sắc dẫn đầu đi trước.

"Chị Thất, chúng tôi. . . . ."

Đổng Phương Minh đụng vào Ma Từ muốn đuổi theo: "Đừng nói nữa... Như vậy có lẽ trong lòng cô ấy sẽ dễ chịu hơn một chút!"

Ma Từ rất bất mãn gầm nhẹ: "Nói hay lắm, có phúc cùng hưởng, thế nào? Các người đều đổ cho Chị Thất?" Trùng mắt về phía những người còn lại.

Mọi người không còn tâm tình gây gỗ, cúi đầu không nói.

"Cô cũng không thể tưởng, cô ấy đứng đầu một bang, gánh vác trách nhiệm nặng nề, cô ấy không làm như vậy, bước kế tiếp nhất định là thối vị nhượng người hiền!" Lộ Băng mắt tròn trắng, tại sao ngay cả một chút cái nhìn cũng không có?

"Nhưng chúng ta thật không có trách cô ấy. . . . ." Tại sao để chị Thất một mình tay không mà về? Nhưng Lộ Băng nói cũng có chút lý lẽ, cô không cảm thấy có gì, dù sao bọn người Lộ Băng cũng không nghĩ đến, mình tự nhiên không có áp lực rồi nhưng chị Thất và cô không giống nhau, chị Thất là Bang chủ.

Cũng được, ra sao cũng mặc kệ.

"Bóp bóp bóp!"

Mới ra khỏi đám báp, bởi vì trận vỗ tay này mà Trình Thất ngưng bước, con ngươi lạnh lùng giơ lên, sau khi thấy rõ người tới, vốn định dùng khuôn mặt tươi cười đón người, thế nhưng vẻ mặt giống như ngưng trệ, cười thế nào cũng không cười nổi, chỉ có thể không đề nên hỏi "Anh tới làm gì?" Lạc Viêm Hành, tại sao chỗ nào cũng có anh?

Mỗi lần xuất hiện cũng không giống nhau a.

Vốn đường cái trống trải bốn phía đã chắn đầy người áo đen, Lạc Viêm Hành nghiêng người dựa vào đầu xe, đeo mắt kính màu tím che lại con ngươi màu xanh lục khiếp người, đôi môi tuyệt mỹ nâng lên một góc, thái độ bình tĩnh: "Vừa mới làm chìm Tước đua giỡn bộ ngựa, Trình bang chủ cô nói một chút xem, ở phía sau có con chim ưng xem xong đua giỡn, sẽ làm cái gì?"

Trình Thất đã dùng hết tất cả nghị lực mới đè nén được lửa giận: "Lạc Viêm Hành, hôm nay tôi không có tâm tình nói nhảm với anh, nói đi, rốt cuộc có ý gì?"

Bên này, tất cả người Phi Vân Bang đều chạy tới, đều không hiểu nhìn mấy trăm người chặn đường đi làm cái gì?

Khâu Hạo Vũ cũng không hiểu ra sao, đại ca có kế hoạch gì? Tại sao anh ta không biết?

"Cô là người thông minh, tôi nghĩ không cần tôi tới nhắc nhở!"

"Tôi không hiểu!"

Lạc Viêm Hành búng tàn thuốc lá, cười nói: "Tôi tới thu hàng và tiền!"

Dứt lời, hơn hai trăm người lao xuống bao vây những người liên can, mạnh mẽ đem hàng hóa và tất cả tiền tài cướp đi, chuyện này giống như đập đuôi con cọp, Trình Thất vừa muốn phản kháng, một khẩu súng máy liền nhắm ngay ót của cô, kinh ngạc nhìn về phía người đàn ông vẫn còn ở cười: "Con mẹ nó, anh có ý gì? Hàng anh có thể lấy đi, đáp ứng cho thù lao, chúng tôi có thể không cần, nhưng tiền này là chúng tôi kiếm được bằng bản lĩnh, anh có quyền gì lấy đi?"

"Lạc Viêm Hành, anh muốn ăn vạ sao?" Ma Từ nhất kích động, quên mất trong người bị thương, đau đến cong người.

"Bằng bản lĩnh? Trình Thất, nếu không phải có Long Hồ tôi tham dự, cô và anh em của cô đã chết, tiền là của tôi, hàng là Long Hồ tôi lấy lại, đã như vậy, tại sao tôi phải chia cho cô một chén canh?" Nói xong châm biếm một tiếng, nghiêng đầu đi vào trong xe: "Rút lui!"

"Anh Hành, là tôi tự nguyện. . . . ." Không đợi Khâu Hạo Vũ nói xong, liền bị đại ca mình hung ác tron mắt nhìn một cái, xem ra trở về còn phải chịu phạt, đại ca làm như vậy cũng quá không có lý lẽ chứ?

Trình Thất ngơ ngác, tại sao có thể như vậy? Nhìn anh em chết đi và những người bị thương, cố gắng nuốt xuống nước miếng, mắt thấy xe sắp đi xa, như điên cuồng xông lên trước nhưng bị người ngăn trở, vừa giãy giụa vừa hét lớn: "Lạc Viêm Hành, anh đứng lại, Lạc Viêm Hành, hiện tại tôi không có tâm tình đùa giỡn với anh, anh xuống đây!"

Đã xảy ra chuyện gì sao? Tại sao người đàn ông này đột nhiên tới tuyệt đường lui của cô? Không có đặc tội với anh chứ?

Lạc Viêm Hành quay cửa xe xuống, nhìn hai mắt cô gái đỏ ngầu nhũn mỳ: "Trình Thất, tôi không hề có ác ý, chỉ cần Phi Vân Bang cô gia nhập Long Hồ hội, như vậy số tiền kia sẽ trả lại cho cô nguyên vẹn!" Trình Thất a Trình Thất, lý lẽ một núi không thể chứa hai cọt, cô hiểu chẳng lẽ người khác không hiểu? Nếu không cách nào ra tay giết chết, như vậy chèn ép chính là phương pháp trực tiếp nhất.

"Lạc Viêm Hành!" Ba chữ mang theo nồng nặc giọng mũi: "Hôm nay chúng tôi chết sáu anh em, mười bốn người trọng thương, nếu anh có bất mãn đối với tôi, có thể nhắm vào tôi, số tiền này là bọn họ dùng máu thịt đánh lấy trở về, hiện tại anh nói lấy đi thì lấy đi, không cảm thấy rất không phúc hậu sao?"

"Nghĩ thông suốt rồi tới tìm tôi, đi!"

Người đàn ông cũng không lộ vẻ xúc động, ngược lại càng thêm kiên định.

Nhìn chiếc xe đi xa, trong lòng Khâu Hạo Vũ bốc hỏa, thì ra đại ca đã sớm biết anh tới, không ngăn trở chính là vì thuận nước đẩy thuyền lấy đi thành quả lao động của người ta? Dưa hái xanh không ngọt, người ta nhất định tự lập bang phái, mắc mớ gì tới anh? Điều này quá thiếu đạo đức rồi, lần này anh Hành quá thiếu đạo đức rồi.

Vẫn chờ đám người kia đi về để cho anh ta mời rượu nói xin lỗi, hiện tại thì tốt rồi, không bị mắng cũng là may.

Làm anh em, bây giờ nhìn không nổi nữa, liếc nhìn một nhóm người đang ngầy ngời, phóng khoáng nói: "Mọi người yên tâm, tiền này tôi trả lại cho mọi người, trước kia anh Hành không phải không nói lý lẽ như vậy!" Không phải là hơn hai tỷ sao? Chút tiền này đối với Khâu Hạo Vũ anh mà nói như muối bỏ biển, dù sao những năm này tiền phi pháp của bang hội không ít, trong lòng đang lo lắng bất an, vừa đứng lúc rai ra.

Trở về anh ta phải nói đại ca một chút, tại sao làm chuyện như vậy? Bị những lão già kia biết vẫn không thể lật đổ sao? Đây là quan báo tư thù a!

Làm anh em sao có thể trơ mắt nhìn anh em bị nắm cán? Hơn nữa truyền đi đối với danh tiếng của bang hội cũng không tốt, chỉ biết thu phục Phi Vân Bang, anh ta cũng không thể tưởng nổi, Trình Thất như chó bị đòn chân tường, trắng trợn thông báo chuyện bang hội buôn bán thuốc phiện, mặc dù phủ nhận nhưng người khác cũng không phải là kẻ ngu, không khéo có thể bị ghi nhớ.

Trình Thất hung hăng vỗ ót một cái, pháp phòng không yên, cởi áo khoác xuống đập vào trên đường xi măng, sáng sớm đã biết rồi chứ? Đêm đó bắt cóc anh là cô, cho nên mới đùa giỡn nhiều lần, không hổ là người âm hiểm, giả bộ giống như chân thành, nhất định là chuyện kia, trầm giọng nói: "Rút lui trước!"

Mọi người cũng không nhìn Khâu Hạo Vũ một cái, tham thì tham, nhưng phải tham thẳng thắn, bố thí như vậy, bọn họ vẫn khinh thường.

"Tôi nói thật, các người. . . . ."

Đồng Phương Minh chê cười: "Ha ha, bảo chúng tôi đến mua hàng chính là các người, gài chúng tôi cũng là các người, hiện tại muốn trả tiền cũng là các người, rất thú vị!" Bộ dạng chồn chúc tết già.

Khâu Hạo Vũ không lên tiếng nữa, tốt bụng giúp bọn họ giải quyết vấn đề khó khăn, lại bị cắn ngược một cái, tùy các người thôi, vừa đứng tiết kiệm một khoản, không thể tưởng tượng nổi, vệt đưa tới cửa cũng không găm, xem ra anh ta phải nhận thức quần thể này một chút, trông mắt nhìn cô gái vẫn còn ở ngũ say, sau khi tỉnh lại nhất định sẽ rất thất vọng chứ?

"Chị Thất, làm sao bây giờ?" Đồng Phương Minh nhìn cô gái ở cạnh tài xế hỏi.

Trình Thất một tay chống trán, dường như đã quyết định gì đó, lạnh nhạt nói: "Tôi sẽ tự mình giải quyết!" Không phải là bị cưỡng hiếp sao? Một đáng mây râu có thể nhớ đến bây giờ? Cô đã cứu anh, bụng còn bị thọc một dao, được rồi, đó là vết sẹo cắt ruột thừa vô cùng lâu trước kia, nhưng vấn đề là cô nói với anh vì anh mới bị thương.

Sói mắt trắng không có lương tâm, làm sao bây giờ? Còn có thể làm sao? Cùng lắm thì cho anh cưỡng hiếp một lần, nếu không Lạc Viêm Hành này chính là có bản lĩnh mạng thù, sau này nếu không thể làm cho cô bán thân bất toại cũng sẽ bị chinh thành như vậy vẫn không bỏ qua, chỉ có một phương pháp giải quyết là ăn miếng trả miếng.

Cũng không phải là không có làm qua, làm một lần nữa, không sao cả!

Chưa từng gặp qua người ác liệt như vậy, rõ ràng làm chuyện xấu, còn bộ dạng muốn tốt cho cô, nói một cách đường hoàng, thật là một kẻ dối trá!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tình Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Say rượu điên cuồng

Ở bên trong một phòng bệnh loại cực lớn của bệnh viện nào đó, hoàn toàn yên tĩnh, những người bị thương về mặt đau khổ nhìn trần nhà, nghĩ tới lần này rốt cuộc xảy ra lỗi ở đâu.

Những người khác ngồi nghiêng, ngồi xỏm, có người trực tiếp ngồi ở trên sàn nhà, ngoại trừ Lạc Viêm Hành tay không đến bắt sói trắng, còn có giao dịch sai lầm, người lúc đầu không cho đi theo lại cứu mọi người, chín chết một sống thể nhưng không hề có thu hoạch, đến tốt cùng là bọn họ suy nghĩ không chu đáo hay kẻ địch quá giảo hoạt?

Khâu Hạo Vũ cũng không lên tiếng, đứng là không dám, dưới tình huống này, cho dù anh ta nói cái gì cũng sẽ bị vậy công, cường long không áp nổi địa đầu xà, Salsa đã tỉnh lại cùng liếc nhìn nhau một cái, cô gái này vênh cái miệng nhỏ nhắn thật cao làm anh ta không khỏi bật cười, ủy khuất như vậy? Giống như đứa bé không được ăn kẹo.

Quả thật bởi vì Salsa không có Ice Cream ăn nên không vui vẻ, vốn rất tốt đẹp, đều do Lạc Viêm Hành xấu xa hại các anh chị không vui.

Trình Thất ngồi thẳng trên ghế sa lon đang trầm tư suy nghĩ, rốt cuộc có cần phải làm như vậy không? Đưa tới cửa để cho người ta cưỡng hiếp, thật sự quá mất mặt, đường đường là người đứng đầu một bang, tại sao lại rơi vào tình cảnh như thế này? Và lại mắng vẫn không thể mắng, người ta cũng đã nói không có ác ý, có quỷ mới không có ác ý.

Ma Tử biết tất cả mọi người đang nghĩ cách để giải quyết, cũng có ý tốt mở miệng, dù sao mọi người đều giới thiệu cô cho Khúc Dị rồi, vậy có thể sau này là người một nhà, lúng túng nói: "Lúc ấy Khúc Dị nói, có vấn đề gì thì tìm anh ấy . . . . . Tôi xem . . . . . Chúng ta tìm anh ấy muốn tiền là được rồi!"

Quả nhiên, mọi người cũng ngừng đầu lên.

Đông Phương Minh gạt bỏ: "Không được, vấn đề căn bản không ở chỗ này, Khâu Hạo Vũ, tôi không biết tại sao anh lại muốn tới cứu chúng tôi, càng không biết tại sao đến bây giờ anh không còn đi, cũng không quan tâm anh đang có mưu ma chước quỷ gì hay không, tôi chỉ hỏi anh, hôm đó. . . . . chuyện ở Đảo Quan Nham có phải các người đã biết hay không?"

‘Vèo vèo vèo!’

Trừ đám người Tiểu Lan, tất cả đều hoảng sợ trừng mắt về phía người đàn ông, thật sự biết chính xác? Như vậy thì xong rồi.

Khâu Hạo Vũ nhướng mày, vốn định lấp liếm cho qua, dù sao đại ca không có lên tiếng, tự tiện nói cho bọn họ biết, có thể hư chuyện tốt của đại ca hay không? tốt xấu gì anh ta cũng đi theo bọn họ đánh trận, cứu bọn họ ra ngoài không phải nhìn bọn họ đi tìm chết, suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu một cái: "Không sai, các người cũng thật to gan, chuyện như vậy cũng dám làm, thiếu chút nữa, đại ca không còn khả năng sinh con, hơn nữa trở về ngày thứ nhất đã tra ra được!"

"À? Ngày thứ nhất? Thiệt hay giả? Bản lĩnh của các người thật là lớn!" Ma Tử sợ hãi kêu lên, má ơi, ngày thứ nhất. . . . . Vậy còn có chuyện gì bọn họ không biết? Quả đáng sợ, bản lĩnh của Long Hồ quá lớn.

Khỏe miệng Trình Thất cũng co giật, cô chỉ nghĩ đối phương có thể biết, không ngờ biết sớm như vậy: "Không trách được vẫn đối chọi với bà cô, có phải Long Hồ các người quá âm hiểm hay không? Muốn dùng dao súng sao?"

"Anh ta cũng quá không Quang Minh Trác Nhiên!"

"Con mẹ nó, anh nói cái gì?"

"Có khí phách thì nói lại một lần xem!"

Mấy người đàn ông đứng dậy nhặt lên cái ghế giả vờ muốn đánh nhau.

Khâu Hạo Vũ có thể sợ trường hợp này sao? Thấy Trình Thất đưa tay ngăn lại những người không an phận, cũng không kể khổ, khuyên nhủ: "Thực lực của Long Hồ các người cũng nhìn thấy rồi, không phải là tôi thôi phồng, khắp nơi trên thế giới đều có người của chúng tôi, muốn gia nhập vào tổ chức đêm không hết, các người gia nhập với chúng tôi, rất ủy khuất sao? Nguồn thu vào khẳng định hơn nhiều so với hiện tại các người muốn, càng không cần khắp nơi đi nhận những vụ buôn bán linh tinh, cần gì. . . . ."

"Anh biết cái gì? Gia nhập vào Hội của các người, chúng tôi được xem là cái gì? Bang hội nhỏ? Khâu Hạo Vũ, các người có hùng tâm tráng chí, chúng tôi cũng có!" Lộ Băng liếc người đàn ông một cái.

"Được rồi, được rồi, tôi không tranh luận với các người, tóm lại các người muốn tự lập bang phái là không thể nào!" Ngoại trừ đại ca muốn bảo vệ cho bọn họ, Long Hồ sẽ tuyệt đối không cho phép bang hội nổi lên không phục tùng.

Trình Thất đau đầu nhức óc, không thể nào sao? Các việc có liên quan làm sao lại không thể nào? Long Hồ có tư cách gì tới chèn ép cô? Dĩ nhiên, hiện tại cô chưa nói đúng sức, dù sao cô

Đắc tội với người đàn ông kia trước, người ta cũng nói, năm năm trước là một chuyện hiểu lầm, cũng không phải cố ý gây khó dễ Phi Vân Bang, vậy bọn họ đương nhiên xem cô là người có tội.

Không đi xin lỗi cũng không được, nếu như xin lỗi rồi còn nắm không thả mới nói đến chuyện lập trường, chậm rãi đứng dậy nhẹ giọng nói: "Không cần đi tìm Khúc Dị, nếu như Lạc Viêm Hành muốn gây phiền toái cho chúng ta, anh ta cũng chịu bỏ tay, nếu như cứng rắn hỏi anh ta muốn tiền, không phải

qua ông rút cầu sao? Trị bệnh phải trị tận gốc, các anh em yên tâm, tiền này tôi nhất định đem trở về cho các người!”

“Chị Thất, chị đi nơi nào? Ma Tử lo lắng ngồi dậy.

Trình Thất kéo cửa ra cũng không quay đầu lại nói: “Không có việc gì!”

Sau khi người biến mất.

“Chẳng lẽ chị Thất đi giết Lạc Viêm Hành?”

“Mọi người cùng đi mau!”

Khâu Hạo Vực cau mày: “Đại ca sẽ không giết cô ấy, các người muốn đi theo, ngược lại sẽ gây thêm phiền toái cho cô ấy!” Mặc dù không biết Trình Thất đi làm gì, khẳng định sẽ không có nguy hiểm, nhớ tới cô gái nhỏ có lời muốn nói với cô ta, kẻ vào lỗ tai nói: “Đi ra ngoài một chút?”

Salsa nháy mắt mấy cái, bung lấy cánh tay băng bó, lật người đi theo ra ngoài.

Nếu như bình thường, Ma Tử ngăn cản trước tiên nhưng bây giờ thật sự không có tâm tình trông nom chuyện hư hỏng của Salsa, nếu không lấy tiền về, như thế sẽ phụ lòng các anh em đã chết đi hay sao? Hay là cô dứt khoát đi tìm Khúc Di, đối với một đường chủ như anh ta mà nói hơn hai tỷ không phải là vấn đề lớn chứ? Để anh ta đưa tiền, sau đó gả cho anh ta? Về sau từ từ trả?

Theo đuổi suy nghĩ của mình, lần nữa lọt vào yên tĩnh.

Trong hành lang, Khâu Hạo Vũ khoanh đôi tay, cúi đầu nghiêng người dựa vào vách tường, mím môi nói: “Cô nói trước đi!”

Salsa vô cùng căng thẳng nắm vạt áo, tràn đầy chờ mong, rõ ràng đã suy nghĩ xong nên nói thế nào rồi, nhưng phát hiện khó có thể mở miệng: “Anh... Anh nói trước đi!”

“Ưu tiên phụ nữ!” Khâu Hạo Vũ đưa tay, ý bảo đối phương không cần lần nữa.

“Vây... Tôi nói nhé?” Salsa ngẩn khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ, không chớp mắt nhìn người đàn ông: “Chúng ta kết hôn đi?”

“Phốc, khụ khụ khụ!”

Không kịp nuốt nước miếng bị sắc lăm gương mặt đẹp trai của người đàn ông đỏ bừng, chỉ nghĩ đối phương muốn nói đơn giản là thích anh ta, muốn lui tới với anh ta, không ngờ đối phương lại nói trước như thế: “Kết hôn? Cô biết kết hôn có ý nghĩa như thế nào không?”

Salsa nhe răng cười nói: “Tôi biết rõ, là cả đời đều muốn ở chung một chỗ, tôi muốn ở bên cạnh anh, Tiểu Bát... Anh... Anh đồng ý không?”

Vài tia nắng chiều xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu lên khuôn mặt thẹn thùng của cô gái, xinh đẹp tuyệt trần, da thịt nõn nà như trứng gà bóc làm người ta không nhìn được muốn tiến lên nhẹ nhàng rơi xuống một nụ hôn, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi bởi vì mong đợi mà mím chặt, tóc đen hơi xoắn dài đến eo xoắn ra đầu vai, không thể không nói đối phương phong tình vạn chủng.

Khâu Hạo Vũ im lặng hồi lâu, di dời ánh mắt, hung ác quyết tâm tiến lên, đôi tay đặt lên đầu vai cô gái, nghiêm túc nói: “Đứa bé kia không phải do A Nam làm, là tôi bảo anh ta phá bỏ đấy!”

“Không phải vậy!” Salsa lắc đầu, tại sao anh muốn lừa cô?

Người đàn ông đột nhiên phát hiện trái tim nóng lên hừng hực dường như đang bị người hung hăng giẫm đạp dưới chân, co thắt, co thắt, thì ra đây chính là cảm giác đau lòng, tại sao đến bây giờ cô vẫn cho rằng anh là một người tốt? Trong thoáng chốc nói không ra một chữ, trong cổ họng giống như bị một hạt đào, hầu kết mạnh mẽ di chuyển lên xuống, cười nói: “Thật ra ở trên xe tôi đã nhìn ra cô có thể mang thai, dẫn cô đi là muốn phá bỏ đứa bé kia, A Nam nói cho tôi biết, cô mang thai thật, là tôi... là tôi... bảo anh ta phá bỏ đấy!”

Về mặt Salsa không thay đổi nhưng hốc mắt đã đỏ lên: “Không phải mang tôi đi xem bệnh sao?” Trong con ngươi đã mờ lệ nhìn chằm chằm vào đôi mắt người đàn ông, không phải như vậy, không phải như thế.

Cô gái lừa mình dối người như vậy làm cho Khâu Hạo Vũ hận không thể quát chính mình một bạt tay: “Tôi không phải người tốt, cho nên về sau... không cần yêu thích tôi nữa, cảm ơn cô đã cho tôi nhìn thấy rõ ràng mình là một người cỡ nào ghê tởm, cũng cảm ơn cô yêu thích để cho tôi biết mình cũng không hư hỏng như thế, có người nguyện ý vì tôi ngay cả mạng cũng không muốn, Salsa, thật xin lỗi!” Buông tay ra, ngửa đầu hít mạnh một hơi không khí mới mẻ, sau sải bước đi xuống lầu.

Lần này Salsa không tiếp tục giữ lại, không còn hơi sức dựa vào tay vịn, là thật, các chị nói đều là thật, thật sự là Tiểu Bát, đó cũng là đứa bé của anh, tại sao anh có thể giết chết nó? Giơ tay lên quẹt nước mũi một chút, cuối cùng vẫn không được nhìn, đều nói cô trưởng thành, không thể khóc nhè nhưng tại sao trong lòng khó chịu như vậy?

"Ô ô ô ô!"

Khâu Hạo Vũ ngửa đầu liếc mắt nhìn cô gái đắm chìm trong đau thương, đã nói không phải là người tốt còn khóc cái gì? Phát hiện trên mặt lạnh buốt,

giơ tay lên lau giọt nước mắt, thì ra có một ngày anh ta rơi nước mắt, đột nhiên cảm thấy đứa bé kia còn sống thật tốt, như vậy anh ta có thể làm cha, xem như không lấy được quyền nuôi dưỡng, nhưng bên ngoài còn có con trai, ít nhất cũng có chút an ủi.

Dù sao cũng hơn hiện tại không có gì cả, trước kia cảm thấy chỉ cần có tiền thì sẽ có tất cả, nhưng trải qua chuyện hôm nay nói cho anh ta biết, thật ra anh ta không có gì cả.

Ghê tởm hơn làm cho một cô gái thích anh ta bị thương sâu như thế, biết rất rõ ràng đối phương ngây ngốc, có thể lừa cô cả đời, nhưng quỷ thần xui khiến không muốn lừa cô, có phải mỗi người đàn ông đối với cô gái thích mình cũng đặc biệt dễ dàng mềm lòng hay không? Không thích cô sao?

Salsa dùng sức ôm bụng, cơn đau xót mắt cơn một lần nữa xâm nhập vào thần kinh của cô, so với lúc ban đầu, mặc dù tốt hơn nhiều, nhưng Tiểu Bát nói do anh làm, so với lúc ban đầu càng khó chịu hơn.

Ma Tử đẩy cửa ra, bước chân gian nan tiến lên một tay ôm cô gái vào trong ngực: "Được rồi, đừng khóc, tôi nói rồi, đứa bé còn có thể có nữa!"

"Tiểu Bát thừa nhận ô ô ô anh ấy nói do anh ấy làm ô ô ô. . . . . ! Anh ấy nói là anh ấy. . . . ." Tại sao là Tiểu Bát? Tại sao?

"Chúng tôi đã sớm biết, chỉ em không tin, hiện tại tin chưa? Về sau cách xa anh ta một chút, biết không? Nếu không, sau này cũng sẽ không có đứa bé!" Đứa ngốc, em khổ sở cái gì? Vì loại người đàn ông đó có đáng giá không?

Salsa lau toàn bộ nước mắt nước mũi ở trên bả vai Ma Tử, càng khóc càng lớn tiếng, mắt nhắm cái gì, cô không hiểu, chỉ biết là giờ khắc này muốn lớn tiếng than vãn, khóc lên sẽ hết chuyện.

Bên này, ngoài sân nhà họ Lạc, Trình Thất ngồi ở góc cầm mấy bình rượu cao lương mãnh liệt rót, tại sao uống rượu? Mẹ nó, tỉnh táo đi vào đưa tới cửa bị người cường hiếp, không đánh gãy chân tên Lưu manh này mới là lạ, mặc dù cô không phải loại người cô hủ, nhưng bây giờ cảm giác của cô đối với anh không giống lúc ban đầu, vấn đề là người đàn ông kia không thích cô, ngược lại xem như kẻ địch.

Ai tự coi thường đến đưa tới cửa cho một kẻ địch không thích cời lên hay ngược đãi, tóm lại cô không tiếp nhận nổi, còn chưa có bị ỉm đến mức kia.

Nhưng vì bang phái không thể không đi, nhớ tới ánh mắt tuyệt vọng của các anh em, cuối cùng mỗi người đi một ngã. . . . . quá nghiêm trọng, bọn họ đều có thể là trọng phạm cảnh sát truy nã, lúc này muốn không đi theo cô cũng không được, người, mặc kệ làm bất cứ chuyện gì, đầu tiên sẽ phải phụ trách tới cùng, nếu kéo bọn họ xuống nước thì không có quyền buông tay.

Vĩnh viễn chỉ lo bản thân mình sẽ không có bạn bè, không có người thân, còn sống cũng không còn ý nghĩa, loại người như thế cô hồ thẹn nhất.

Sau khi đổ ba bình rượu, phát hiện đầu óc hơi choáng váng, lập tức đứng dậy 'bốp' một tiếng nện bình không xuống đất, mặt lạnh tiến lên phía trước nói: "Tôi muốn gặp đại ca các người. . . . ."

Không đợi cô gái nói xong, bảo vệ liền tự giác đi qua soát người, sau nói: "Vào đi thôi!" Soát người cũng trở nên tùy ý, sợ rằng lần sau cũng không cần lục soát.

Bọn họ càng lúc càng thức thối rồi, Trình Thất lờ mờ bọn họ một cái, lục soát cái gì lục soát? Cô có thể giết tên cháu trai bên trong này hay sao? Bệnh thần kinh, giết anh rồi, cô còn có thể sống sao? Không có đầu óc.

Khi thể hưng hăng chạy thẳng tới nhà chính, đến phòng khách vừa nhìn lại không có người, dường như tên tiểu quỷ nhất gan rấn to cũng không cách nào kích thích cô sợ hãi, đến lầu hai, đá văng phòng ngủ chính của người đàn ông, quả nhiên, lại đang tắm nhưng lần này đối phương vừa lúc tắm xong, quần khăn tắm sưng sờ tại chỗ.

Dường như Lạc Viêm Hành biết rõ đối phương là ai, vừa lười biếng đi tới ghế sofa vừa hỏi: "Trình bang chủ tức giận không nhỏ, thế nào? Còn chưa ăn đủ thua thiệt?"

Trình Thất tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, trờ tay đóng cửa lại, không nói hai lời, trầm mặt bắt đầu tuần thực cởi sạch quần áo chính mình, nằm ngang giường nệm: "Bối nói nhảm, đến đây đi!"

Người đàn ông dừng lại động tác đốt thuốc, kinh ngạc nhíu mày, ngửa đầu nhìn về phía giường nệm: "Cô lại muốn làm gì?"

"Lạc Viêm Hành ít đánh Thái Cực với tôi đi, lần trước đối anh như vậy, tôi thừa nhận là lỗi của tôi, dĩ nhiên, không nói xin anh, như vậy đi, tôi cho anh chơi đùa một lần, từ nay về sau chúng ta đường ai nấy đi, muốn đấu cũng được, tôi đấu đến cùng!" Chỉ cần không chơi ám muội, cô vĩnh viễn sẽ không thua anh.

Chắc, chắc, chắc, bộ dáng kia có mấy phần giống như lên giường sao? Giống như liều mạng thì có.

Lạc Viêm Hành hiểu ra nhíu mày, trong lòng nổi lên đùa cợt, buông điếu thuốc, đứng dậy vừa đi về phía chiếc giường hẹp vừa lắc đầu nói: "Trình Thất cô được a, tự trói đùa đến, càng không nghĩ tới cô còn bạo lực háo sắc như vậy, đêm đó thật sự xem như tôi mở rộng tâm mắt rồi!" Khom lưng trong tủ ở đầu giường rút ra một cây roi da và một sợi dây đồ.....

Trình Thất nắm chặt hai quả đấm, cứ nói đi, người này biến thái nhất, lại còn ở nhà giấu loại vật này, vô sỉ, hạ lưu, ghê tởm, đáng chết, cô có chút hối hận.

"Được, nếu Trình bang chủ sáng khoái như vậy, vậy tôi cần gì phải kiểu cách?" Cười âm trầm ngồi ở đầu giường, lôi kéo dây đồ giả vờ muốn trối.

"Này, này, này! Nhưng tôi không có bảo anh trối!" Anh muốn làm gì?

Lạc Viêm Hành cười cười: "Tôi biết rồi!"

Biết? Vậy còn cầm sợi dây làm gì? Chột nghĩ đến cái gì, đôi tay che ngực: "Anh biến thái à?" Làm cái quái gì hả?

Người đàn ông sừng sốt một chút, sau đó chính xác kéo đôi tay cô gái, cột chắc hai cổ tay.

Trình Thất ngây người: "Là.....như vậy?"

"Nếu không cho rằng tôi muốn trối nơi nào?"

Một cô gái nào đó theo phản xạ bảo vệ trước ngực.

Mu bàn tay của Lạc Viêm Hành cũng bị mạnh mẽ kéo đến ngực cô gái, sau khi bừng tỉnh hiểu ra, một con lạnh lẽo đến buồn nôn, đầu đầy vạch đen, phát hiện quả thật đối phương muốn dùng cách này để hóa giải ân oán, cũng không phải nói đùa, hất ra tay: "Hôm nay không có hứng thú, đi ra ngoài!" Vừa muốn đứng dậy rồi đi...

Trình Thất đâu có thể trông nom anh có hứng thú khi gió gì hay không? Chuyện như vậy, kéo càng lâu đối với cô lại càng không có chỗ tốt, cộng thêm trong dạ dày rượu còn bắt đầu lên não, không cần suy nghĩ, dùng sức tránh thoát, sợi dây đồ chia năm xẻ bảy, sau khi không còn trối buộc, bấp chân ôm người đàn ông eo, thấy anh ngã xuống, nhanh chóng nghiêng người ép tới: "Lạc Viêm Hành, chuyện hôm nay, làm cũng phải làm, không làm cũng phải làm!"

Đáng ghét, cô cũng đã đưa tới cửa, anh còn làm nũng, cô cứ như vậy không chịu nổi? Thật quá mất mặt.

Lạc Viêm Hành ngửi thấy mùi rượu trong miệng cô gái, gằn nhẹ nói: "Cô biết bây giờ cô đang làm gì sao?" Vóc dáng không cao, hơi sức vẫn rất lớn.

Trình Thất càng ngày càng chóng mặt, gần như nhìn cái gì cũng là chập choạng, ý thức tuy có nhưng đại não đã dừng vận hành, nghĩ đến cái gì liền làm cái đó, hôm nay mục đích đúng là cho người đàn ông này chơi một lần, anh không có hứng thú, cô có thể làm cho anh có hứng thú, một tay nắm ở cổ của người đàn ông, một tay cời bỏ vật che duy nhất trên người anh, ném khăn tắm lên không trung, một loạt động tác này làm lơ mười giây đồng hồ, rượu còn cũng đang cấp tốc bành trướng, cô phải giải quyết trước khi ngắt xi, nếu không thất bại trong gang tấc.

Người đàn ông bị sức lực mạnh mẽ làm cho giật mình, sừng sốt quên mất phản kháng, đợi sau khi tỉnh táo trên người sớm đã không mảnh vải che thân, vừa muốn lật người ném cô gái xuống.

'Chát!'

Một bàn tay nóng hừng hực tát qua gò má người đàn ông, Lạc Viêm Hành không dám tin: "Trình Thất, cô điên rồi?"

'Chát!'

Lại một cái tát, cô gái tức giận nói: "Còn dám động, bà cô đập chết anh!" Trong lúc vô tình nhìn thấy dưới gối đầu để súng lục, trở tay nhặt lên, nhắm ngay ót người đàn ông: "Là bản thân anh đồng ý, sau chuyện hôm nay, không thiếu nợ lẫn nhau!" Cô không cảm thấy tên cháu trai này không nhận nợ, dù nói thế nào cũng là đầu rồng Long Hồ, vung tiền như rác, không đến nỗi hủy hoại danh tiếng vì cô.

Hai gò má Lạc Viêm Hành bị đánh đến đỏ lên, cô gái đáng chết này, rốt cuộc là tới nói xin lỗi hay tìm đến gây chuyện? Đôi tay đưa tay về phía trước, nên đặt lên bả vai, dưới tình thế cấp bách lại đặt sai chỗ, nhanh chóng co lại: "Cô đi xuống!" Mới vừa rồi bắt được chỗ mềm nhũn, chẳng lẽ là. . . . . Đáng chết!

Trình Thất chê cười: "Muốn từ chối lại ra về mời chào đúng không?" Rõ ràng không thể chờ đợi, còn phản kháng, vô si!

Một chút cũng không cần gấp gáp, vốn tưởng rằng bởi vì đêm hôm đó mà trong lòng bị bóng ma phải vĩnh viễn suy sụp, dục niệm xông thẳng đại não, cộng thêm lúc phản kháng mà sát lẫn nhau, làm cho tất cả máu nóng xông lên bụng, nuốt nước bọt, khuyên nhủ: "Trình Thất, chuyện này chờ cô tỉnh táo lại rồi nói. . . . ."

Đáng chết, tại sao người đàn ông này đáng ghét như vậy? Một cô gái nào đó chột nhanh chóng dùng chân kéo từ đầu giường, khá lắm, cái gì cây nến, cồng tay, sợi dây thừng đều có, xem ra chưa từng dùng qua, là chuẩn bị cho cô sao, tên chó đẻ này, mỗi ngày đều suy nghĩ làm thế nào ngược đãi cô sao? Càng nhìn càng tức giận, một tay vung lên không trung, xinh đẹp đón lấy cúi người cứng rắn kéo cánh tay phải người đàn ông kê bên giường, sau hai tiếng 'cộp cộp', rốt cuộc làm xong.

Lạc Viêm Hành cũng không phải phản ứng quá chậm, mà ngực cô gái đang đè ép mặt của anh, 'oạch' một tiếng vang dội, làm cho anh không cách nào nhúc nhích, để mặc cho đối phương làm xăng làm bậy.

Trình Thất thở phào bước xuống giường, kéo qua một cồng tay khác, cho đến khi người đàn ông bị giam cầm hiện lên hình chữ đại, nằm dang tay chân mới vỗ vỗ đôi tay: "Còn không trị được tên cháu trai anh?" Muốn đấu với bà cô, mơ đấy.

Người đàn ông tiêu hóa xong những lời này, đang muốn ngồi dậy mới phát hiện. . . . . Tức giận giãy giụa tay chân, gào hét lên: "Trình Thất, lập tức cời ra cho tôi, nếu không sẽ cho cô đẹp mắt!"

"Hừ hừ!" Cô gái cười lạnh hai tiếng, cời ra? Khi dễ cô ngu à? Xem như lên giường, cô cũng không thể để cho anh ngược đãi phải không? Có phương pháp tốt hơn tự nhiên sẽ không bỏ lỡ, kéo qua áo gối cứng rắn nhét vào trong môi mòng, dám ngày ngày suy nghĩ làm thế nào ngược đãi cô, hôm nay cho anh nhìn một chút màu sắc, xem sau này anh còn dám hay không.

Có thể nói người đàn ông dở khóc dở cười, tự mình chuốc lấy cực khổ có lẽ chính là cái ý tứ này, quả thật, những vật này là chuẩn bị một ngày nào đó mang cả tiền lời lãi trả lại cho cô, chỉ là không ngờ đến dùng trên người anh, cái này gọi là chuyện gì? Muốn về mặt ôn hoà khuyên nhưng không nhả ra được một chữ, chỉ có thể trừng mắt lắc đầu, dùng ánh mắt cảnh cáo.

Cô gái cầm lên một cây nến: "Đồ chơi này thật đúng là để chơi đùa!" Bàn tay nhỏ nhắn sờ về phía bụng phẳng lì của người đàn ông, sau đó đốt nến chờ đợi sáp nến nhỏ xuống.

‘Tí tách!’

Nóng hừng hực đau nhói nhưng ngay cả chân mày người đàn ông cũng không nhíu một cái, điều này làm cho Trình Thất cảm thấy không có chút ý nghĩa, không sợ đau đúng không? Cô thật muốn xem anh có thể cứng rắn tới trình độ nào, khom lưng nhặt lên roi da, sắc mặt dữ tợn giọng tay ‘chát chát’ liên tục đánh vài roi: "Ai bảo anh ở không đi gây sự, ai bảo anh đùa bỡn âm hiểm, ai bảo anh đối kháng với bà cô. . . . ."

Lạc Viêm Hành bị mù cho nên không thể nhìn thấy vẻ mặt ác độc của cô gái lúc này, nghe lời kia, tích oán không ít, kêu rên chịu đựng khổ sở, qua mấy phút, bụng, ngực, bắp đùi, khắp nơi nổi lên từng đường vết đỏ chói mắt, đến tận cùng là cô gái đáng chết này muốn làm gì?

‘Cốc cốc!’

Đang lúc cô gái còn muốn ngược đãi thì hai tiếng gõ cửa sát phong cảnh làm cô cười một tiếng tà ác, kéo qua khăn tắm bao ở ba điểm nhạy cảm, người bên ngoài có lẽ không nghe thấy đáp lại, trực tiếp đẩy cửa ra.

Hàn Dục vừa mở cửa vừa cười nói: "Đại. . . . ." Oh, my god! Nói đến một nửa, mãnh liệt hít một hơi lạnh, giống như tượng đá đứng sừng sững tại cửa không nhúc nhích, đây là tình huống gì?

Bên trong phòng, Lạc Viêm Hành cũng ngẹn họng nhìn trần trời ngoài cửa, thật giống như tìm được cứu binh, cảm hận nháy mắt ra dấu: "Ừm ừm ừm!" Liều mạng giãy giụa, mặc dù không biết người đến là thù hạ nào, hôm nay có thể thoát khỏi miệng hùm hay không, phải nhờ vào đối phương.

Trình Thất giống như nữ Vương, một chân giẫm ở trên đùi người đàn ông, quơ múa roi ‘chát’ một tiếng, lần nữa tàn nhẫn đánh xuống, nghiêng đầu lạnh lùng nói: "Nhìn cái gì vậy? Cái này gọi là tình thú giữa nam nữ, đại ca anh chỉ thích bộ dạng này, anh ấy bảo anh rút nhanh ra ngoài!" Nói xong lại vung roi.

Dám trêu cô, vậy thì phải trả giá thật lớn.

Cái gì? Toàn bộ tài liệu trong tay Khâu Hạo Vũ rơi xuống, vẻ mặt tức giận của Lạc Viêm Hành quả thật giống như bảo anh ta rút nhanh ra ngoài, cộng thêm Trình Thất còn quần khăn tắm, hơn nữa, bản lĩnh đại ca không thể nào bị bắt, chuyện này. . . . . Thấy Lạc Viêm Hành gần như muốn dùng ánh mắt giết anh ta, vừa muốn đóng cửa đi, không được ah..., nhìn thấy một màn này đủ để đòi mạng anh ta, cứ đi như thế, nhất định đại ca sẽ đoán được là anh ta, vẫn không thể muốn mạng của anh ta sao? Suy nghĩ một chút, bắt chước giọng nói và khẩu âm của Bạch Diệp Thành, cười tà: "Anh Hành, không ngờ khẩu vị của anh nặng như vậy, ok, ok, ok, tôi đi, tôi đi, tôi đi!"

Lạc Viêm Hành nhìn cánh cửa đóng chặt, Bạch Diệp Thành, cậu chờ đó cho tôi.

Ngoài cửa, Hàn Dục cố gắng bình tĩnh, lấy điện thoại di động ra: "Diệp Thành, là tôi, buổi sáng đi đến nhà đại ca, để quên cầm một phần tài liệu quan trọng, bây giờ anh tới cầm giúp tôi, ở đây không đi được!" Đến cửa lớn, trừng mắt về phía những tên bảo vệ kia: "Buổi chiều nay tôi chưa từng tới, biết không?"

Bảo vệ cửa không hiểu, dẫn độn gậy đầu: "Biết!" Đã tới rồi lại nói chưa từng tới, có ý gì? Bất kể anh ta có ý gì, dù sao vàng lời là được rồi.

Hàn Dục vỗ ngực một cái, đại ca, anh chơi cái gì không được, lại chơi trò bạo lực, đây cũng quá. . . . . Quá dọa người, còn bị trói thế kia, chẳng lẽ đại ca có khuynh hướng bị ngược? Cái này còn phải hỏi? Nhất định là như vậy.

Diệp Thành, anh không cần trách tôi, anh em không phải là để đem ra hăm hại lẫn nhau sao?

Trong phòng ngủ, Trình Thất đồ sáp nến rơi vào miệng những vết thương, quả nhiên, mỗi một giọt cũng có thể làm cho người đàn ông kêu đau, cho đến khi bụng đối phương chùng chát một bãi mới mất hứng thú, trực tiếp xoay người lên giường nắm sợi tóc đen nhánh vui vẻ nói: "Chắc, chắc, chắc, rất lâu không có thoải mái như vậy!"

Rốt cuộc trong cổ họng đã thờ ra được.

Hợp lại làm một thì người đàn ông nói không ra cảm giác gì, chân mày vặn chặt, vẫn nhìn chăm chăm vào trần nhà, trong con mắt xanh lóe lên tức giận, vui thích, khổ sở, vẻ mặt phức tạp, hiển nhiên khổ sở có thừa, tinh thần và thể xác đều bị chịu khuất nhục, trên trán thỉnh thoảng nổi lên gân xanh, thỉnh thoảng buông lỏng, thân thể khỏe đẹp chịu đựng căng cứng, toàn bộ bắp thịt nổi lên cuộn cuộn, một cô gái nào đó nhìn thấy chảy nước miếng.

Trông mắt thoáng liếc qua, con người màu xanh bởi vì vui thích mà mê ly không hề có tiêu cực, sống mũi cao thẳng giống như điều khác, hợp với thân hình khỏe mạnh thật là quá mê người!

Sờ về phía hầu kết bởi vì cái ót ngửa ra sau mà đặc biệt nhô ra, như mê mẩn tâm trí, khom lưng nhắm về phía nơi kia mút mạnh một cái.

"Ừm!"

Sống lưng Lạc Viêm Hành tê rần, trong khoảnh khắc quân lính tan rã, bỏ vũ khí đầu hàng!

Không trách được anh, người đàn ông nào được loại hấp dẫn này lần đầu tiên chịu? Rất nhanh, thân thể lại nổi phản ứng, nếu như không phải là đau đớn thâm tuyệt không có lúc nào không kích thích đầu óc của anh, có lẽ sẽ tốt hơn?

Ngoài phòng, Bạch Diệp Thành tìm nửa ngày cũng không còn tìm được ‘tài liệu’ này, mới vừa lên lầu hai, ngay cửa phòng ngủ của đối phương có một xấp tài liệu, khom lưng nhặt lên, vừa muốn đẩy ra cửa chính phòng ngủ, đột nhiên cảm thấy có gì không đúng.

"Ôi trời ơi!!!" Cửa cầu thang, mười mấy người bị hoảng sợ cùng rút súng.

A Nhiễm chỉ là nhằm chán muốn xuống lầu xem chủ nhân một chút, không ngờ có nhiều người đáng sợ đến như vậy, không đợi đối phương nổ súng, lập tức quay đầu phóng tới lầu ba, về phần có phải tới hại chủ nhân hay không, nó không quan trọng, Nê Bô Tắt sang sông, tự thân khó giữ a, không phải nó không có nghĩa khí!

Bạch Diệp Thành cũng bị hoảng sợ nuốt nước miếng, nhà đại ca nuôi đồ chơi như vậy từ lúc nào? Chợt nhớ anh có nuôi rắn: "Được rồi, không sao, chúng ta. . . . . Đi nhanh lên đi!" Lần đầu thấy con rắn lớn như vậy.

Mặc dù A Nhiễm hoảng sợ, sau đó từ từ di chuyển đến khúc quanh, được rồi, nó không bỏ được chủ nhân, xem như là gặp chủ nhân trước khi chết một lần cuối cùng đi, thấy những người đáng sợ đã chạy trốn mới thở phào nhẹ nhõm, không dám đi tới, quá nguy hiểm, vậy thì vẫn ở tại chỗ này thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tình Khiết”* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Xem ai cười đến cuối cùng

"Ừm!"

Có lẽ do tư thế ngủ khó chịu, cô gái nhú đôi mày thanh tú xoay người, lông mi có chút rung rung, cho dù mí mắt bao trùm con người, vẫn bị ánh sáng chói mắt kích thích nên hép lại một đường, Há? Trời đã sáng? Tại sao cả người giống như trải qua trận chiến vậy? Hơn nữa đây là nơi nào?

Ngoài phòng chim chóc đã sớm ra tổ kiếm ăn, lủ rủ hót vang không ngừng.

Trình Thất vừa ngồi dậy vừa quan sát hoàn cảnh vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, khi nhìn thấy ghế sa lon màu xám tro nhất thời nhớ tới đây là nhà của Lạc Viêm Hành, lúc trước A Nhiễm núp ở phía sau này, nhà Lạc Viêm Hành. . . . . nhà Lạc Viêm Hành. . . . .

Hơi hí mắt, con người càng mở càng lớn, không dám nhìn sang bên kia, tay phải run rẩy gát lên trán, không cần nhìn đã cảm thấy hai luồng sáng bén nhọn bắn ra sau lưng trần truồng, trong nháy mắt như bị đâm mạnh, bình tĩnh, bình tĩnh, khổ sở nói: "Tại sao uống nhiều như vậy? Thật khó chịu!" Dứt lời, sợ hãi nghiêng đầu, đập vào mắt là hai bắp chân thon dài kêu gọi, đầu gối, bắp đùi, bụng. . . . .

Lại không dám nhìn lên trên, thu hồi ánh mắt, cúi đầu không dám thở gấp, tuy nói lúc say rượu làm bất cứ chuyện gì cũng tùy ý, không dùng đến não suy nghĩ, nhưng không có nghĩa là cô không nhớ rõ.

Có thể nói đêm qua rõ mồn một trước mắt, ngoại trừ ngủ thế nào, toàn bộ đều nhớ.

Ông trời, không phải rất nhiều người uống nhiều cũng sẽ quên mất sao? Tại sao cô nhớ rõ ràng như vậy?

Trong lòng vô hạn sợ hãi, bởi vì trên bụng tên cháu trai này bầm đen một mảng, đây không phải nghiêm trọng nhất, một tảng lớn sập nền màu đỏ nói cho cô biết tối hôm qua cũng đã làm chuyện tốt thế nào, Trình Thất a Trình Thất, trời muốn diệt cô a, và lại cồng tay kia thật giống như cồng cả đêm, khắp phòng tràn ngập mùi dâm uế, quá điên cuồng.

Ôm may mắn trong lòng, chợt quay đầu lại.

"Hô, làm tôi sợ muốn chết!"

Lại là ảo giác, người đàn ông đang đen mặt ngủ say, rón rén xuống giường, thu hồi quần áo bị ném lung tung khắp nơi tròng vào trên thân, chỗ này không

nên ở lâu, về phần hai tỷ này. . . . . Quên đi, không thể ham chiến, chạy trốn là trên hết. !

Lạc Viêm Hành hí mắt, vốn định xem một chút sau khi tỉnh lại cô gái sẽ phản ứng thế nào, cô nhóc khôn kiếp này, lại muốn chạy trốn? Chạy thì chạy đi, chỉ cần không đuổi theo anh muốn tiền là được.

Quả thật, Trình Thất giống như đàn ông phong lưu cường hiếp con gái nhà lành, trèo lên xong liền phui mông một cái chạy lấy người, lặng yên không tiếng động đi tới cửa, cuối cùng liếc mắt nhìn hình ảnh trên giường này thấy quá ghê, không được, từ trước đến giờ người đàn ông này đến chết vẫn sĩ diện, cứ đi như thế, dù sao cũng phải có người tới mở trói cho anh, đến lúc đó bị xấu mặt ở trước mặt thù hạ, lại càng thêm tức giận, vẫn không thể đem cô trước hiếp sau giết sao?

Nhanh như mèo tiến lên tìm ra chìa khóa ở trong ngăn kéo, mở ra bốn còng tay, lúc này mới nhanh chân chạy thoát đi, đến cửa cầu thang, thấy cái đuôi to của A Nhiễm đang lộ ở khúc quanh, hai mắt sáng lên, nhìn phía trước kêu lên: "A Nhiễm?"

A Nhiễm lập tức ngừng đầu, vội vàng bỏ tới cô gái, thật giống như rất ưa thích người này, trực tiếp vây cô vào giữa, rướn cổ lên le lưỡi.

Trình Thất nhìn chằm chằm hai con mắt tròn vo của A Nhiễm, đưa tay hung hăng vỗ đầu của nó một cái: "Tên tiểu quỷ nhát gan, cũng may không phải tao tới giết anh ta, nếu không chết sớm 100 lần rồi, mày thật không có lương tâm!"

A Nhiễm ủy khuất cúi đầu, nó bắt đầu canh giữ cả đêm, đến giờ nước bọt cũng chưa nuốt..., rất trung thành phải hay không? Nhát gan là tội sao?

"Được rồi, được rồi, không gặp con rắn nào nhát gan như mày vậy, tao đi đây, có duyên. . . . . Gặp lại!" Sợ rằng đời này cũng không gặp được, bới bới tóc, mặt lạnh nhanh chân đi ra khỏi nhà, trong ánh mắt kinh ngạc của bọn thủ vệ đi ra khỏi địa bàn nhà họ Lạc, cho đến khi lên xe mới nắm tay lái dập đầu thật mạnh.

‘Rầm rầm rầm!’

Không tới chốc lát, cái trán một mảng màu hồng, tại sao có thể như vậy? Ai tới nói cho cô biết, tại sao có thể như vậy? Cô tới nói xin lỗi a, là tới hóa giải ân oán a, đến cuối cùng, tại sao kết thù càng lớn hơn? Đừng nói tiền, không tìm tới cô liều mạng cũng không tệ rồi, cuối cùng tát mình một cái: "Tại sao mình ngu ngốc làm hư việc nhiều hơn là thành công!"

Gạo nấu thành cơm, nước đồ khó hốt. . . . . Không còn hơi sức nhìn con đường lớn phía trước, ngoại trừ thờ dài chính là thờ dài, trở về ăn nói thế nào với các anh em? Còn nữa, chính mình là thế nào? Trong lòng có hận không? Rõ ràng không có khuynh hướng ngược đãi, vì sao mỗi lần nhìn thấy người đàn ông kia liền hận không được lột da anh?

Thật ra cũng không phải là lỗi của cô chứ? Ai bảo anh luôn lấn áp cô?

Tuy rằng nói như thế, nhưng thật sự không thể đựng vào rượu nữa, lúc tới còn sợ này sợ nọ, vừa vào nhà, nên làm cái gì thậm chí chí quên mất, không hổ là rượu làm cho người ta thêm can đảm!

Lạc Viêm Hành nhe răng xuống giường, chuyện thứ nhất chính là đi tới phòng tắm giải quyết quá mót, sau khi vượt bụng dính đầy sấp nển, Trình Thất! Không phải trong lòng bị biến thái chứ? Mỗi lần đều như vậy, vai chính đều là anh, có thể quá xui xẻo hay không?

Chín chết một sống tắm xong, đi tới phòng thay quần áo thuận tay cầm lên bộ tây trang mặc vào, sau khi tất cả chuẩn bị ổn thỏa, mới bước ra phòng ngủ.

A Nhiễm thấy tư thế của chủ nhân đi rất quái dị, nhất định là bị thương, không dám tiến lên, nếu không chủ nhân cũng sẽ mắng nó là không có ích, đưa mắt nhìn chủ nhân từ từ đi xa, trong lòng vô cùng khổ sở, cúi xuống chống đỡ cảm trên sàn nhà, lọt vào ưu thương.

Lạc Viêm đi được một lúc mới thẳng người lên, giống như người không có sao bước ra cửa chính, đeo mắt kính, nhét máy trợ thính, lạnh lùng nói: "Hai mươi phút sau tôi đến công ty, bảo Bạch Diệp Thành ở trong phòng làm việc chờ tôi!" Tài xế đã sớm chuẩn bị xe xong: "Đi!"

Tài xế mỉm cười một tiếng, mới vừa rồi ông ta nhìn thấy cô gái tên Trình Thất đi khỏi, cả đêm, trai đơn gái chiếc, dùng ngón chân nghĩ cũng biết đang làm gì, rốt cuộc Hội trưởng trải qua rồi, khi nào làm tiệc rượu? rất lâu Long Hồ không có chuyện vui rồi, nhưng cô dâu thật sự là Trình Thất sao?

"Dáng dấp không tệ!"

Đang suy nghĩ chút nữa chất vấn thế nào, một câu trống rỗng bay tới như vậy, không hiểu ngược mắt: "Hả?"

Chú Tôn đã hơn bốn mươi tuổi cũng không phải là người nhiều chuyện, ngoại trừ liên quan đến Lạc Viêm Hành: "Cô gái kia, dáng dấp không tệ!"

Một người đàn ông nào đó giật khước mắt một cái, dường như đang nói ‘đây là cách nhìn?’, xem ra chuyện này đã truyền khắp cả Long Hồ Hội, cũng không có gì phải giấu diếm, anh cũng không biết bọn họ có nhìn thấy tình cảnh bên trong nhà, nhíu mày nói: "Giống con trai!"

"Ha ha, tóc ngắn một chút, nghe nói mới từ trong tù ra ngoài, cũng không trách được cô ấy, ban đầu do ngài đưa vào, nghĩ lại thời gian cũng thật dài!" Ở trong lời nói cũng lộ ra vui vẻ.

Lạc Viêm Hành buồn bực, đừng nói đến Hàn Dục và Bạch Diệp Thành, gần như ngay cả Hạo Vũ cũng phản đối anh cưới cô gái này, chú Tôn là một người đầu tiên có thể tiếp nhận: "Dường như chú có ấn tượng không tệ đối với cô ấy!" Một tay chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như đối phương có trả lời hay không cũng không đáng kể, duy chỉ có lỗi tai đang dựng lên thật cao.

Chú Tôn chớp chớp đôi mắt tràn đầy trí tuệ, ông ta đã tính trước rồi, cho dù Lạc Viêm Hành là lão đại, ông ta làm nhân tài xế riêng hơn mười năm, đừng nói cùng phụ nữ lên giường, ngay cả nắm tay cũng chưa từng thấy qua, có lẽ Trình Thất này không giống với những con gái nhà giàu kia, đáng đi như lưu manh, lời nói thô tục, hội trưởng cùng với cô trải qua một đêm xuân, cho nên khẳng định tương lai chắc chắn cô gái này sẽ trở thành vợ của hội trưởng Long Hồ.

"Mặc dù xem ra cô gái này khuyết điểm hơi nhiều, nhưng thuộc hạ thấy cũng là ưu điểm hoàn mỹ nhất!"

"Hả? Nói thế nào?" Ai nguyện ý cưới một người bị người khinh bỉ chứ? Bên tai nghe toàn lời bất mãn, khó có được người thương thức, phảng phất như gặp được tri âm.

Chú Tôn vẫn nắm giữ tay lái vừa nói: "Những khuyết điểm kia chứng tỏ người này không được giáo dục tốt, sự thật chứng minh quả thật từ nhỏ cô ấy không có cha mẹ, vẫn một mình mò mẫm lộn trong xã hội sống cho đến nay, căn bản không có mấy người có thể làm được, nếu bởi vì hình tượng bên ngoài của cô ấy mà chối bỏ cô ấy, đó không phải là kỳ thị những người mồ côi sao? Nói thật, tôi rất bội phục cô ấy, một cô gái có thể không dựa vào sự trợ giúp bên ngoài mà ngồi lên vị trí bang chủ, trên đời có mấy người?" Ngay cả Lăng La Sát cũng thừa kế cha cô ấy đấy.

Lạc Viêm Hành nhếch môi: "Quả thật như thế!"

"Nhìn như tham tiền nhưng tôi cứ có cảm giác cô ấy tuyệt đối sẽ không công mà hưởng lộc, một người rất có nguyên tắc, vì những anh chị em kia, không hề sợ quyền uy, không sợ chết, có tình có nghĩa, nếu là tôi, sợ rằng không làm được!"

Sáu tuổi, sáu tuổi ông ta vẫn còn học ở trong nhà trẻ, đột nhiên cảm thấy đứa bé kia thật đáng thương.

Người trải qua sóng to gió lớn mới biết quý trọng tình cảm không dễ đến, ông ta tin tưởng Trình Thất gả cho hội trưởng, sẽ rất quan tâm, ông ta không nhìn lầm người.

Về phần xứng hay không, đây không phải là cổ đại, không có môn đăng hộ đối, tiền, hội trưởng có thể kiếm, cô có thể cả đời không xa không rời, chăm sóc hội trưởng là đủ rồi.

Lạc Viêm Hành cười khẽ, không ngờ chú Tôn này là một người 'tất cả đều say chỉ mình tôi tỉnh', trước kia không chú ý tới người này, trong lòng vốn lạnh lùng đột nhiên hiểu ra: "Đột nhiên phát hiện để chú làm ở đây đúng là tài lớn dùng việc nhỏ, có nghĩ tới quản lý hay không?"

"Quản lý quá phức tạp, hơn nữa cũng không yên tâm những người tuổi trẻ kia làm việc này, tài xế thật không tệ!" Chú Tôn buồn cười, cứ nói đi? Hai người này khẳng định có hi vọng, cũng chỉ khen mấy câu, muốn thăng chức cho ông ta rồi.

Đối phương không chấp nhận, người đàn ông cũng không ép buộc, anh hãy nói đi, Trình Thất nào có kém như vậy? Mất đi cha mẹ, cũng không phải là cô mong muốn, vì vậy mới không được giáo dục tốt, là người hào phóng, không giống những con gái nhà quan kia, tư tưởng chỉ vây quanh chuyện làm mẹ, một khi được cô đồng ý, sẽ vô tư dâng hiến, đột nhiên có chút hâm mộ những người đi theo cô.

Hơn nữa, bàn về đại não, bàn về năng lực, anh không cảm thấy cô thua kém người nào, có phải chuyện này mình làm sai hay không? Thật ra trong tiềm thức cô tin tưởng mình, nếu không, sẽ không thể không đề phòng anh, nếu không cũng sẽ không nhìn thấy mình tới thì cảm tức như vậy, là mình không ngừng phá hủy niềm tin của cô sao?

Nhưng Phi Văn Bang cô muốn vĩnh viễn không gặp phải nguy hiểm, biện pháp duy nhất chính là gia nhập vào Long Hồ của anh, cho dù xảy ra chuyện, Long Hồ sẽ ra mặt giải quyết cũng là chuyện đương nhiên, có lẽ cô còn chưa biết, hiện tại không ai xử lý cô, đó là bởi vì chưa có tiếng tăm gì, một khi có bản lĩnh đứng vững ở trên đường, các bang hội lớn sẽ đem đầu mâu nhắm vào cô.

Đến lúc đó, dĩ nhiên là khó lòng phòng bị, anh cũng không dám bảo đảm có thể luôn bảo vệ được.

"Hội trưởng, chuyện của các người, tôi cũng nghe nói ít nhiều, có lẽ tôi đoán được nguyên nhân ngài vẫn chèn ép cô ấy là muốn bảo vệ cô ấy sao?"

"Đúng vậy, nhưng người ta không cảm ơn!"

Chú Tôn vui vẻ: "Ngài phải nhớ kỹ, ai có chí này, cô gái này tính tình rất bướng bỉnh, chuyện gì cũng muốn dựa vào chính bản lĩnh của mình để hoàn thành, đặc biệt là loại đứa bé trưởng thành như vậy, bọn họ kiêu kỳ nhất chính là hai chữ bất thối, có lẽ khi còn bé thường bị người ta gọi là ăn xin, mặc kệ rất tham, cũng sẽ không tiếp nhận ý tốt của người khác, mặc dù loại tính cách này có thể hiểu là tự phụ nhưng nó tồn tại giống như một người trời sanh tàn tật sẽ ghét người khác lấy thiếu sót của anh ta ra đùa giỡn!"

Lạc Viêm Hành cau mày, vấn đề xuất hiện ở chỗ này sao?

"Cô ấy có thể lưu lạc từ sáu tuổi đạt đến địa vị hôm nay, cũng không phải cá trong ao, đừng tưởng rằng phụ nữ không làm nên chuyện lớn, đây là ý tưởng rất ngu xuẩn, nhìn lại Võ Tắc Thiên, Hoa Mộc Lan, những nhân vật lịch sử này, sẽ không cần ngài tới bảo vệ, ngài càng làm như vậy, cô ấy sẽ càng phản kháng, bởi vì ngài đang thử bẻ gãy cánh tay cô ấy, cuộc đời khó được mấy mươi năm, tại sao không để cho cô ấy được tự do một chút lúc còn sống?" Chú Tôn nói rất chu đáo, chuyện theo đuổi phụ nữ, ông ta không hiểu rõ, nhưng ban đầu theo đuổi vợ mình, sự thật là như thế.

Ông ta tự cho rằng mình mới có thể bảo vệ bà, chẳng những coi thường bà, cũng đánh giá cao mình, mặc dù lúc đó xảy ra chuyện, con đường kia cũng là do bà lựa chọn, có lẽ đi như vậy cũng sẽ mỉm cười mà chết, dù sao cảm thấy cuộc đời này sống có giá trị.

"Không phải phụ nữ đều nên ở nhà giúp chồng dạy con sao?"

"Không đúng, đây là tập tục cổ xưa, phụ nữ cổ đại không có phản đối đó là bởi vì từ nhỏ bọn họ đã bị loại giáo dục này, cảm thấy giúp chồng dạy con chính là bổn phận của bọn họ, cả đời sống ở nhà, lớn lên từ nhà tù này đi đến nhà tù khác, nhưng xã hội bây giờ đã khác, bọn họ nhìn thấy thế giới rộng lớn, có lý tưởng của mình, mơ ước là ý nghĩa để cho con người sống tiếp."

Lạc Viêm Hành như tỉnh mộng, anh muốn Trình Thất quan tâm anh, cho dù biết anh là người mù, tương lai không cách nào cho cô bảo đảm cũng nguyện ý đi theo anh, khả năng này chỉ có tình yêu mới có thể làm được, có lẽ thật sự sai lầm rồi, nếu không cũng sẽ không gặp mặt liên giương cung bạt kiếm, thật ra anh nghĩ, cô vẫn có cảm giác với anh.

Tức giận có rất nhiều phương thức để giải quyết, cô tình là lên giường, mặc dù bị hại vẫn là anh nhưng cô cũng không hài lòng, một cô gái hào phóng đi nữa cũng sẽ không tìm người động dục, mà cô làm chuyện lên giường với anh tùy tiện như vậy, có lẽ cô thích anh chứ?

Nghĩ đến chỗ này, khóe miệng không nhịn được cong lên.

***

Văn phòng làm việc Tập đoàn quốc tế Long Hồ Hội, Lạc Viêm Hành chuyển động cây bút ngòi vàng, cũng không chớp mắt nhìn Bạch Diệp Thành đứng ở phía trước, nếu xem cậu ta không có truyền chuyện này ra ngoài, thì cho một nấc thang: "Cậu đều thấy được?" Chỉ cần giả bộ ngu, anh sẽ bỏ qua cho cậu ta.

Thấy được không cút nhanh lên, còn nói cái gì khẩu vị nặng, không phải là tự tìm chết sao?

Bạch Diệp Thành không hiểu ra sao, vừa sáng sớm tìm anh ta tới đây nói lời rất kỳ quái? Anh ta nhìn thấy cái gì? Chột nhanh trí, con rắn kia sao? Cười nói: "Đã thấy được!"

Vốn đang chuẩn bị phát tay để cho cút đi, ba chữ này, làm cho gương mặt cười lạnh của Lạc Viêm Hành biến thành đen thui: "Ý của cậu là?" Anh không cảm thấy cậu ta dám uy hiếp anh.

"Anh Hành, tôi cảm thấy là chuyện tốt a, nên truyền ra ngoài cho mọi người đều biết, cổ động tuyên dương, tốt nhất là khắp thiên hạ đều biết!" Một con rắn lớn như vậy, lại là con vật cưng, là chuyện rất vinh dự.

Lạc Viêm Hành không biết làm thế nào để hình dung tâm tình của mình lúc này, thật lâu nói không ra một chữ nhưng trên trán nổi gân xanh, cắn răng nghiến lợi lặp lại: "Cậu xác định cậu nhìn thấy?"

Bạch Diệp Thành chớp mắt mấy cái, đại ca có ý gì? Không hiểu, cười nói: "Thấy được, hơn nữa không chỉ có một mình tôi!"

"Cậu còn có người làm chứng?" Bàn tay của một người đàn ông nào đó cứng rắn, Bạch Diệp Thành chết tiệt, có phải đầu chi để cho con lừa nó đá hay không?

"Đúng vậy a, hơn mười thủ hạ của tôi đều nhìn thấy!" Tại sao Đại ca càng ngày càng tức giận?

Lạc Viêm Hành trợn mắt hốc mồm, đường đường là một Hội trưởng bị cô gái cầm roi da chơi bạo lực, bị ngược đãi, hơn mười người chứng kiến, còn muốn cổ động tuyên dương cho anh. . . . . Sau này mặt mũi để vào đâu? Hàm răng cắn nghe kêu kệt: "Cậu đang ép tôi giết cậu sao?"

Giết. . . . . Có nghiêm trọng không? Bạch Diệp Thành ngu luôn, không phải là nuôi một con rắn to sao? Chẳng lẽ con rắn này của đại ca còn có bí mật không thể cho ai biết? Chẳng lẽ con rắn kia là xà mỹ nhân? Trời vừa tối sẽ hóa thân thành mỹ nhân? Nếu không tại sao nghiêm trọng như thế? Hay giống như trong phim ảnh như vậy, đại ca làm thí nghiệm nào đó, thật ra đó chính là một con rắn nhỏ dài một thước, sau đó cho ăn thứ gì trở nên to lớn? Nhưng mặc kệ là cái gì, lần này đại ca thật sự tức giận, hai đầu gối vội vàng quỳ xuống: "Đại ca, anh yên tâm, chúng tôi tuyệt đối sẽ không nói ra đâu!"

Trên trán rịn ra mồ hôi lạnh, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Ai tới nói cho anh ta một chút?

Ngoài cửa, Hàn Dục nuốt nước miếng, người anh em, là tự anh nói vì anh em nguyện bị thọt một đao, xem như giúp anh một chút đi, đứa bé đáng thương, cũng quỳ xuống rồi, nếu là mình thì làm không được, quá mất mặt rồi.

Sắc mặt Lạc Viêm Hành lúc đen lúc đỏ một hồi, khóe miệng hung hăng nấp mấy cái, mới âm trầm cười nói: "Nghe nói hàng đã vận chuyển đến quân doanh rồi, vì đề phòng ông già họ La đánh hơi tiền nỏ máu tham, cậu xâm nhập vào trại lính đi tìm niềm vui thú làm binh lính một lần đi!"

"À?" Bạch Diệp Thành khùng hoảng giữa đầu: "Làm binh lính? Anh Hành, không thể như vậy, tôi đã từng tuổi này, làm binh lính cái gì? Hơn nữa có thể phái những người khác đi. . . . ."

"Cũng chỉ có ba năm mà thôi, nếu nói nhảm nữa, mười năm cũng đừng nghĩ ra ngoài!" Tâm tình Lạc Viêm Hành hơi không tốt lắm, cúi đầu bắt đầu xử lý công việc.

Bạch Diệp Thành ngây người như tượng gỗ, trước tiên không nói làm lính may mắn hay đau khổ, đó là nơi muốn chết, bên trong toàn bộ là giống đực, anh ta không có cách nào...tiếp nhận, ba năm, đại ca, ba năm a, anh thật độc ác, làm lính phải làm gì? Tân binh bị khi dễ, mỗi ngày đi sớm về tối, không phải là cuộc sống của con người, tại sao có thể như vậy? Rốt cuộc con rắn kia cất giấu bí mật gì?

Đôi phương không có ý tứ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, chỉ có thể thức thòi đứng dậy, vừa muốn đi ra cửa, hai chữ ‘đội chút’ vang lên, giống như bay vọt tới trước bàn làm việc cười nói: "Đại ca tôi biết ngay là anh đổi ý mà, tôi trên có người già dưới có con nhỏ, còn có một con chó phải nuôi đến già, đại ca, anh là người sáng suốt a!" Quá cảm động, quá cảm động.

Lạc Viêm Hành hừ một tiếng, vô tình nói: "Dem mười mấy tên thủ hạ của cậu, tất cả đều mang đi cho tôi!"

Ngoài cửa, Hàn Dục ôm ngực, may mà lúc đó phản ứng khá nhanh, nếu không hiện tại cút đi đúng là anh ta, làm lính ba năm, Diệp Thành a, đừng trách anh, ai kêu thường ngày anh ham chơi gái nhất? Lúc ấy, người đầu tiên tôi nghĩ đến chính là anh, chỉ có anh mới có thể nói ra câu nói như thế.

Bạch Diệp Thành không còn hơi sức đi ra, nhìn thấy Hàn Dục ở tại cửa ra vào, muốn khóc nói: "Tôi trêu ai ghẹo ai?"

"Người anh em, nghĩ thoáng một chút đi, như vậy nhé, anh đi trại lính, cái tuổi này khẳng định không phù hợp, về vấn đề giấy chứng nhận tôi tự mình làm cho anh, trở về nghỉ ngơi thật tốt, chuyện còn lại đều giao cho tôi làm!" Nói như rất chân thành, còn thiếu chút nữa móc ra cả tim phổi.

Lần đầu tiên bạn tốt không có cười nhạo làm cho Bạch Diệp Thành rất vui mừng, còn ân cần như vậy, hút hút lỗ mũi, ôm cổ: "Quả nhiên là hoạn nạn thấy chân tình! Làm phiền cậu!" Hàn Dục a, tên nhóc cậu chịu ủy khuất rồi!

Bên trong biệt thự Phi Vân Bang, mọi người ồn ào lộn xộn, không khỏi lo lắng.

"Chị Thất thế nào? Sau khi trở lại vẫn nhót mình ở trong phòng!"

"Không phải có chuyện kì lạ chứ?"

Chú Phùng lắc đầu thờ dãi: "Xem ra tiền không lấy lại rồi! Lộ Băng, quên đi, Đông Phương Minh, cậu đi nói cho cô ấy biết, nếu không lấy lại được thì bỏ đi, lần sau chúng ta cần thận một chút là được!"

Lộ Băng đá văng cái băng ngồi: "Lạc Viêm Hành, ông đây không đội trời chung với anh!"

"Mẹ nó, thật không phải là người!"

Đông Phương Minh cũng thờ dãi một tiếng, đi lên lầu đẩy cửa ra, nhìn thấy Trình Thất đang ngồi ở trên sofa hút thuốc lá liền khuyên nhủ: "Nếu không cảm về được cũng không cần nữa, chỉ cần chúng ta vẫn còn, sẽ có thể làm lại!"

Trình Thất không hề quá tuyệt vọng, ngược lại bộ dạng giống như hi vọng cái gì, đưa tay vuốt cằm cười tà: "Xem cái này một chút!" Đem một phần tài liệu bên cạnh ném tới.

Đông Phương Minh không hiểu nhận lấy, vừa nhìn lại càng thêm khó hiểu: "Thế nào?" Không phải là một lô hàng súng ống gần đây Long Hồ đang làm, toàn bộ đang trữ trong trại lính sao? Nhìn lại về mặt âm hiểm của cô gái này, nhủ mảy: "Chị muốn làm một lô?"

"Không sai, chuyện này tôi đã sớm biết, chỉ là không có nghĩ tới ý niệm này thôi, anh ta cũng không để ý tới chết sống của chúng ta, tôi còn trông nom anh ta làm khi gió gì?" Lần này xảy ra chuyện giao dịch không thành ngoài ý muốn, là cô suy tính không chu đáo chỗ Lạc Viêm Hành, có lẽ do phát hiện thích người nọ, cũng có lẽ do hôm đó đêm khuya khoắt anh chạy tới băng bó cho cô, cho nên hoàn toàn chưa từng nghĩ anh sẽ làm ra chuyện như vậy, không hề phòng bị.

Đem đó là cớ ý sao? Cớ ý tới phá vỡ sự phòng bị của cô, thật đúng là thận trọng đấy.

Đông Phương Minh giật mình, xem lại con số trên tài liệu một chút, hai trăm ngàn súng máy do Đức mới sản xuất, hai trăm ngàn, con số khổng lồ như thế anh ta nghĩ cũng không dám nghĩ, ít ra hiện tại anh ta vẫn không dám nghĩ, có những thứ này cũng không phải là có tài sản, quốc gia kiêng kỵ nhất chính là một nhóm người có quá nhiều vũ khí.

Hai trăm ngàn, không biết còn tưởng rằng bọn họ muốn tạo phản: "Chị Thất, chị. . . ." Cũng đừng chơi đập nôi chìm thuyền, hiện tại bọn họ không chơi nổi, những thứ này đã viết rõ là muốn giao cho quốc gia, làm như vậy, không riêng gì đối chọi với Long Hồ Hội mà còn đối kháng với quốc gia, thật muốn chết sao?

"Tôi biết rõ, sẽ có khả năng liều mạng nhưng bây giờ chúng ta đi xuống, cuối cùng không phải gia nhập vào Long Hồ Hội, chính là người không có đồng nào vào cục cảnh sát, Đông Phương Minh, tôi đã nghĩ nhiều lần, chỉ cần chúng ta dám làm, một lần này xong rồi chúng ta sẽ cao bay xa chạy, chọn một quốc gia định cư cũng không trở về nữa!" Cô gần như nghĩ bề đầu cũng chỉ có con đường này.

Vừa vận cùng đường thì có tin tức này, đây là ý trời.

"Chị Thất, chị có biết những khẩu súng này mỗi một thanh giá tiền thấp nhất cũng đã mười ngàn?" Hai trăm ngàn, hai mươi tỷ, nhiều tiền như vậy cũng đại biểu đầy nguy hiểm, dĩ nhiên, quả thật anh ta động lòng, nếu như Lạc Viêm Hành vẫn chèn ép bọn họ, thật đúng là không có đường sống: "Có phải anh ta sai lầm hay

Không?

Trình Thất lúng túng xoa xoa cổ: "Ừ, tôi uống quá nhiều, lại quậy cho anh ta bị thương tích khắp người, bắt quá tôi nghĩ anh ta sẽ không truyền ra ngoài, dù sao không phải là chuyện hay ho gì, anh ta chỉ có thể chơi chúng ta ở sau lưng, sau này càng ngày càng táo tợn cho nên chúng ta không có đường

sống để đi!”

Đồng Phương Minh không phản bác được, hơi mím môi gật đầu nói: “Nhưng lô hàng này ở trong trại lính, muốn lấy ra, nói dễ vậy sao?”

“Vấn đề này tôi đã nghĩ qua, thật ra đến lúc đó cảm hóa đơn đi nhận hàng cũng không phải đích thân Lạc Viêm Háng, cho dù thân tín bên cạnh anh ta cũng không thể đi. Thủ trưởng La biết Lạc Viêm Hành nhưng tôi tin tưởng ông ta cũng sẽ không giám sát quá trình nhận hàng, nếu không, khi sự việc bại lộ, ông ta không trốn thoát tội liên quan, tôi đã nghe Lạc Viêm Hành nói qua, Thủ trưởng La vì bảo vệ tính mạng, muốn kết thân với anh ta nhưng là Lạc Viêm Hành từ chối. Như vậy thủ trưởng La sẽ càng thêm kiên dè, nói cách khác, đến lúc đó đi lấy hàng và giao hàng đều không thể lộ ra ánh sáng, chúng ta đi lấy hàng, bọn họ cũng sẽ không nghi ngờ!”

“Chị Thất, có đơn giản như vậy không? Trước hết không nói, lúc lấy hàng thủ trưởng La sẽ gọi điện thoại cho Lạc Viêm Hành.....”

Trình Thất lập tức cắt đứt: “Yên tâm, chuyện gọi điện thoại để giải quyết, chỉ cần tìm một người đàn ông bất chước khẩu âm sẽ có thể, điện thoại di động của Lạc Viêm Hành tôi sẽ giải quyết!”

Đồng Phương Minh vẫn cảm thấy không ổn: “Lấy hàng phải có danh sách lấy hàng chứ? Nếu không, theo như chị nói, ai cũng có thể đi lấy rồi?”

“Đúng vậy, đây mới là mấu chốt nhất, mặc dù tất cả mọi người đều là người giả, duy chỉ có đơn hàng không thể làm giả, dù sao hai tháng nữa Lạc Viêm Hành phải đem lô hàng này giao cho quốc gia, anh ta nhất định hết ức coi trọng. Nếu không cũng sẽ không đi tìm Thủ trưởng La giúp một tay, gần như không có chút sơ hở, cho nên trên đơn giao hàng nhất định sẽ có con dấu của anh ta, chính là con dấu này, chúng ta phải nắm tới tay. Cũng không còn cách nào đi làm giả bởi vì không biết con dấu này có bí mật gì hay không. Có người vì phòng bị người khác làm giả, ở trên con dấu bôi một chút nước gì đó không để cho người khác biết, cậu phải tin tưởng tôi, trên con dấu của Lạc Viêm Hành nhất định có bí mật là được rồi!”

“Đến lúc đó Long Hồ sẽ không có hàng giao, chúng ta sẽ gặp phiền toái lớn!”

“Cậu sai rồi, phiền toái là anh ta không phải chúng ta, anh ta không tìm chúng ta, khi đó chúng ta đã sớm người đi nhà trống rồi!” Đi tìm quý đi, đừng trách cô lòng dạ ác độc, là anh không đạo nghĩa trước.

Đồng Phương Minh im lặng, hai mươi tỷ, con số tha thiết ước mơ, mặc dù về sau Phi Vân Bang cũng không cần làm gì, cũng có thể tiêu xài cả đời, càng nghĩ càng kích động: “Con dấu này không phải dễ lấy như vậy, huống chi chúng ta cũng không biết nó giấu ở nơi nào!”

“Ở thành phố F nha, anh ta nhất định cất nó ở bên cạnh, nhưng không khỏi thành phố F, tôi nghĩ 100% anh ta sẽ cất bên người!” Nụ cười từ từ vặn vẹo, đối đầu nhau, mẹ nó, tôi xem người nào hơn người nào.

“Ra khỏi....Anh ta vô duyên vô cớ.....” Đồng Phương Minh chợt ngồi xuống: “Ý của chị là....?”

Trình Thất gật đầu: “Tôi hôm qua đắc tội anh ta, lúc này nhất định ghi hận trong lòng, dù sao có cơ hội chơi tôi, anh ta cũng sẽ không từ chối, như vậy đi, cậu đi làm giấy tờ cho tôi....cậu nói ra nước ngoài đi, tôi đã lâu không xuất ngoại, tính toán một chút, tìm một quốc gia nhỏ không hiểu tiếng Anh, tôi dùng thân phận hướng dẫn du lịch và người giúp việc đi theo anh ta toàn bộ hành trình, nhất định thành công!” Đến lúc đó trộm con dấu rồi rời khỏi.

Chuyện khác, chờ lấy được con dấu rồi nói!

“À? Chị nghĩ thật chu đáo, tôi thấy chỉ sợ Lạc Viêm Hành không rảnh đi với chị!”

“Điểm này tôi cũng nghĩ qua, chờ anh ta từ chối, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp khác!” Cái này không được còn có kế hoạch B!

Sau khi chờ thủ hạ rời khỏi, cô gái mới vứt tàn thuốc cầm lên xấp tài liệu hừ một tiếng, còn nhớ rõ mười bảy năm trước từng nói với anh, chưa từng nói chuyện với người nước ngoài nào, muốn đi nước ngoài vui đùa một chút, gia nhập vào Long Hồ hội có thể a, chỉ sợ sau khi gia nhập không được coi trọng, chỉ cần theo cô đi chơi một chuyến, biểu lộ thành ý cũng nên giúp cô thỏa mãn một nguyện vọng, như vậy sẽ gia nhập Long Hồ hội.

Lý do này đủ chứ? Tên nhóc, vốn không muốn làm khó anh, ai bảo anh chạm vào họng súng? Gieo gió gặt bão!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Muốn đi Phạm Đế Cương

Một tuần lễ sau. . . . .

"Hàn Dục a, giúp anh em đi điều tra một chút, rốt cuộc con rắn kia có bí mật gì, chết cũng phải hiểu lý do chứ? Cậu cũng không biết, cuộc sống trong trại lính rất thảm!"

Nghe trong điện thoại di động truyền tới lời oán trách và van xin, Hàn Dục nghiêng người dựa vào cửa lớn nhìn xe cộ đông nghẹt phía trước, xem như

anh ta đã biết lúc ấy vì sao Bạch Diệp Thành nói thấy được, thì ra là nói A Nhiễm, Bạch Diệp Thành cũng đủ xui xẻo, dĩ nhiên cũng xem như mình may mắn, cố làm ra vẻ khó chịu: "Tôi biết rồi, tôi sẽ làm!"

"Tôi đường đường hộ pháp, quản lý mấy chục triệu thủ hạ, tài sản hàng tỉ, bây giờ ở chỗ này để cho bọn họ đánh như con cháu! Cậu biết rất thâm không? Tôi đã già khom rồi, nhất định ném tôi, vậy tôi có thể quay về nổi sao? Còn nữa, người trưởng ban kia không có tính người, thô lỗ dè bả vai của tôi, đã hai ngày rồi, bắp đùi tôi đau giống như bị kim châm, giường cũng không xuống được, tôi chỉ muốn biết rốt cuộc tôi có lỗi ở chỗ nào!"

Hàn Dục không nhịn được sờ sờ cằm, anh ta nói cho Diệp Thành biết mới có quý đây, Bạch Diệp Thành tức giận sẽ không bạo lỗ đít của anh ta sao? Tiếp tục khô sở nói: "Người anh em, anh chịu khổ rồi, yên tâm đi, tôi sẽ điều tra, anh ở đó làm cho thật tốt đi, tôi sẽ mau chóng giúp anh thoát ly khổ ải. . . . . Ô! Trình Thất tới, tôi cúp trước!" Nhanh chóng cắt đứt.

"Anh Hàn, tại sao cô gái kia lại tới? Đại ca đang nổi nóng!" Một tên thủ hạ ôm ngực nghi ngờ.

"Hiện tại tới không tốt hơn sao?" Hàn Dục nhủ mày, vào đi thôi, chắc chắn bị đại ca đánh văng ra ngoài, loại phụ nữ này nên cho một chút dạy dỗ để cho cô biết ai mới là trời một chút.

Lại dám đem Hạo Vũ treo ở cửa chính phủ, ăn gan hùm mật gấu.

Trình Thất dẫn theo một mình Đông Phương Minh, cạ lơ phát phơ đi tới cửa lớn trụ sở Long Hồ hội, nhìn thấy Hàn Dục, trong nháy mắt có chút nghi ngờ, không đứng, Lạc Viêm Hành là người sĩ diện như vậy, không thể nào không phân xử anh ta chứ? Hình như đã nghĩ tới điều gì, trêu nói: "Bạch Diệp Thành đâu?" Lúc ấy chiếc hôn kia thật sự có mấy phần mùi vị háo sắc.

"Anh Thành bởi vì làm việc gì sai, bị phạt đi trại lính!" Thủ hạ không muốn nói nhiều, trực tiếp trả lời, muốn hiệu quả chính là để cho cô biết, đắc tội với đại ca không phải tốt như vậy, làm nhiều chuyện bị phá hỏng danh tiếng của Long Hồ như vậy, tự cầu nhiều phúc đi.

"Ồ!"

Một cô gái nào đó thần bí gật đầu, nhìn Hàn Dục cười tà âm dương quái khí nói: "Hàn Dục, thật ra phải đi là anh chứ?" Trong lời nói như nhấn gỏi.

Quả nhiên, Hàn Dục nhủ mày, không đợi cô gái tiếp tục mở miệng, cánh tay mạnh mẽ nhanh chóng kéo tới một góc, giống như rất lịch sự cười cười: "Chuyện đó. . . . . Chuyện đó đã qua, lúc ấy đại ca không hề nhìn đến tôi, cho nên. . . . ."

Không nhìn thấy? Không thể nào a, Trình Thất nhớ lại quá trình lúc đó, chẳng lẽ do lúc đầu thân thể mình chặn lại? Tại sao trí nhớ vô cùng hỗn loạn, không cách nào chấp vá chỉnh tề, có lẽ là không thấy chứ, nếu không cũng sẽ không trùng gian kế của Hàn Dục, càng nghĩ nụ cười càng mở rộng: "Tốt, tên nhóc anh đủ âm hiểm đấy!"

"Người không vì mình, Trời Tru Đất Diệt!" Hàn Dục nói như vậy xong, nịnh nọt nói: "Như vậy đi, cùng lắm thì về sau ở trước mặt đại ca tôi nói tốt dùm cô mấy câu? Để cho anh ấy quên chuyện ngày đó? Cô yên tâm, có tôi ở đây, anh ấy không tìm cô gây phiền toái!" Vỗ ngực một cái.

Hết cách rồi, bị người ta tóm lấy nhược điểm, không thể không cúi đầu a, vốn tưởng rằng đêm đó Trình Thất uống nhiều không nhớ rõ, không ngờ cô gái này uống không ít rượu, lại nhớ rất nhiều.

Trình Thất thoải mái cười to mấy tiếng, hào sảng vỗ bả vai, Hàn Dục đột nhiên nghiêm túc: "Anh cảm thấy có khả năng sao? Trại lính? Phạt đi làm lính hả? Anh biết quá trình làm lính sao? Rất khổ sở, anh nói nếu như Bạch Diệp Thành biết do anh hãm hại anh ta sẽ như thế nào? Tôi nghĩ anh ta nhất định sẽ tìm người bạo hoa cúc của anh!" Thống hận một người, lại không muốn anh ta chết, đây cũng là trừng phạt tàn nhẫn nhất.

Cô tin tưởng Bạch Diệp Thành làm được.

Hàn Dục đàn động, lại có thể có suy nghĩ giống anh ta, nói cách khác, một khi sự việc đã bại lộ, lỗ đít của mình. . . . . Lắc đầu một cái điều chỉnh tốt suy nghĩ, cũng không làm bộ làm tịch, lạnh lùng nói: "Cô muốn như thế nào?"

"Tôi muốn. . . . . Tôi muốn. . . . ." Trình Thất ngoe cổ, suy nghĩ hồi lâu sau đó nhún vai: "Bây giờ còn chưa có nghĩ kỹ, chờ tôi nghĩ xong sẽ nói cho anh biết!" Khi dễ cô ngu à? Hiện tại Bạch Diệp Thành mới chịu tội một chút? Nói không chừng còn chưa đi đến trại lính, tự nhiên muốn chờ tên kia khổ không thể tả lúc trở lại uy hiếp.

Hơn nữa, hiện tại quả thật cô không có chỗ nào phải dùng tới Hàn Dục, đường lui này để đến khi nào từ nước ngoài trở về, vô cùng tự tin lướt qua, đi thẳng tới văn phòng công ty.

Hàn Dục nhắm mắt chợp ót, bị cô gái này nắm đầu không thả cũng không phải là chuyện tốt, anh ta suy nghĩ muốn tìm được biện pháp mau sớm cứu ra anh em

"Cốc cốc cốc!"

"Hội Trưởng, Trình tiểu thư đến rồi!" Xinh đẹp nhân viên tiếp tân lễ phép dẫn cô gái vào nhà, sau khom lưng chào, thối lui khỏi.

Trình Thất thưởng thức được cảnh hoành tráng của văn phòng làm việc, cách bố trí TV căn bản giống như văn phòng làm việc của lão tổng, màu đen và xám tro làm chủ, vô cùng đơn điệu, có câu nói là kẻ thù gặp nhau, hết sức đỏ mắt, hồi lâu mới bình luận: "Tục khí!" Không phải là chỗ làm việc sao? Tại sao rục rờ như vậy?

"Phốc!"

Lạc Viêm Hành còn đang chờ cô gái gào khóc thảm thiết, ôm bắt đầu cầu xin tha thứ, nhưng lại đi thăm quan phòng làm việc của anh, rồi chê tục khí? Có biết bên trong thiết bị bao nhiêu tỷ hay không? Ngẫm lại, cô gái đến nay ngay cả văn phòng làm việc cũng không có, liền không nhịn được nở nụ cười: "Tại sao tôi nghe được mùi vị chua nặng như vậy?"

Một cô gái nào đó trừng mắt liếc, có cái gì mà đắc ý? Cao ngạo kéo qua ghế trượt ngồi đối diện người đàn ông, dứt khoát nói: "Đêm đó tôi thừa nhận tôi uống không ít rượu, tuyệt đối không phải cố ý, đặc biệt tôi nói xin lỗi!"

"Ồ, Trình bang chủ đến nói xin lỗi là loại thái độ này?" Tâm tình của Lạc Viêm Hành cực độ tồi tệ, nhưng không biết tại sao cô gái tự mình tới cửa nói xin lỗi, trong lòng rất sáng khoái, nhớ tới thô bạo đêm đó, chắc, chắc, chắc, cuối cùng tìm về một chút tôn nghiêm của đàn ông rồi.

Quả thật Trình Thất không hề có ý hối cải: "Tôi là người làm việc tương đối thẳng thắn, không thích quanh co lòng vòng, ghét nhất dài dòng dây dưa, có lỗi thì phải lấy ra thành ý, anh cũng đừng nghĩ tìm cách làm khó tôi, như vậy đi, làm một giao dịch!"

"Nói một chút coi!"

"Không phải vẫn muốn thu mua Phi Văn Bang của tôi sao? ok, thành toàn cho anh!" Đem một xấp tài liệu ném tới.

Quả nhiên, người đàn ông im lặng, hấp dẫn này anh không có cách nào từ chối, sau khi nghe Hạo Vũ đọc xong tài liệu, cười nói: "Người biết thời thế mới khôn ngoan, không tệ!" Nhìn như lười biếng nhưng đôi tay đã nắm tài liệu thu mua vào trong tay, vừa muốn ký tên. . . . .

Trình Thất nghiêng người nằm sấp thân thể, để lại bàn tay muốn viết xuống: "Xem ra Lạc Nhị gia khôi phục không tệ, như vậy đêm đó đối với anh không hề tạo thành uy hiếp quá lớn làm cho tôi có chút không cam lòng!"

"Cô đùa bỡn tôi?" Người đàn ông bèn nhón cau mày.

"Tôi là người vùng tiền như rác, như vậy, còn nhớ rõ 17 năm trước tôi đã nói với anh, muốn đến đất nước của anh để tăng thêm kiến thức không? Thật ra chỉ muốn nhìn thế giới bên ngoài một chút, về phần đất nước của anh, tôi nghĩ còn nhiều thời gian, có một ngày sẽ đi, có thể Phi Văn Bang đột nhiên đổi tên, trong lòng khó tránh khỏi có chút không thoải mái, muốn đi ra ngoài đi một chút!" Không còn hơi sức cúi đầu.

Lạc Viêm Hành bởi vì chuyện thống nhất quên hết tất cả, bội phục quyết định của cô gái, đồng ý nói: "Cô đi đi, nên buông lỏng một chút, như vậy nhé, sau khi cô trở về chúng ta bàn lại chuyện này!"

Trình Thất vuốt vuốt mái tóc, cúi đầu thẹn thùng tiếp tục nói: "Tôi. . . . . Tôi muốn anh đi theo tôi!" Bộ dạng muốn cho người hiểu lầm, lại không muốn làm cho người ta hiểu lầm giải thích: "Anh đừng suy nghĩ lung tung, chỉ là. . . . . Muốn có một phiên dịch. . . . ." Đường như nhìn thấy người đàn ông khó xử, thật có việc ngăn trở rồi sao? Hay nổi lên lòng nghi ngờ: "Anh yên tâm, để bày tỏ lòng chân thành, đoạn đường này tôi làm người giúp việc cho anh, như thế nào?"

Một người đàn ông nào đó vuốt vuốt cây viết trầm tư, cũng không phải muốn mượn cơ hội trả thù chứ? Nhưng xem hợp đồng này một chút, đáng giá mạo hiểm: "Chỉ hai chúng ta, tôi không dẫn theo người, cô cũng không mang theo, như thế nào?" Xem như giữ lại người của cô, cô gái nhỏ này cũng không dám làm bậy.

Mẹ nó, gãi đúng chỗ ngứa a, cô gái không nhịn được giật nhẹ khóe miệng: "Cái này đương nhiên là không có vấn đề, du lịch giải sầu nha, sau lưng có một đồng người, rất không tiện?" Đừng tưởng rằng cô không biết anh đang nghĩ mưu ma chước quỷ gì, muốn cài người của cô hả? Tính đi tính lại cuối cùng cũng tính cho bản thân, có ý tứ, xem ra người này để tâm quá nhiều cũng không phải là chuyện tốt.

Chỉ là cô không biết người đàn ông làm như vậy còn có ý sâu sắc, mặt ngoài Lạc Viêm Hành không hề có thay đổi bao nhiêu nhưng trong lòng lại nổi gió phun mây, là người mù, để cho cô lập tức tiếp nhận e rằng có chút khó khăn, cộng thêm thật sự muốn đi hưởng thụ một chút tình huống không có người trợ giúp, anh có thể còn sống không?

Xem như là khiêu chiến khổng lồ nhất.

Trong căn phòng bí mật, Khâu Hạo Vũ hết sức phản đối: "Đại ca, cô gái này quỷ kế đa đoan, anh ngàn vạn lần không được bị lừa, nơi này nhất định là có chuyện, chứ bị cô ấy lừa một lần nữa!"

Lạc Viêm Hành không nghĩ như vậy, Trình Thất muốn đi du lịch, không mang theo Đông Phương Minh am hiểu ngôn ngữ vài quốc gia, cố tình điểm danh muốn anh, nói rõ trong lòng cô thật ra đã sớm thích anh, cảm giác này vô cùng mãnh liệt, anh nghĩ. . . . . Cô sẽ không lừa anh chứ? Nếu như ngay cả đi du lịch cũng lừa anh, nói rõ trong lòng của cô chưa từng có anh, tất cả chỉ là tự mình đa tình.

Có lẽ là yêu thích, nhưng suy nghĩ một chút đi chung đường khá dài, trai đơn gái chiếc lệ thuộc vào nhau, một khách sạn, một gian phòng. . . . . Không nhịn được nuốt nước miếng: "Cứ quyết định như vậy đi, nơi đến ai chọn?"

"Tôi chọn, oa, tôi chưa bao giờ xuất ngoại, tôi trở về chọn nước nhỏ, làm cuộc hành trình lãng mạn, tôi đi đây!" Vợ vã chạy ra khỏi cửa, rất sợ bị nhìn ra mờ ám, đáng chết, mới vừa rồi lúng túng, phải đi làm việc, không phải đi chơi, vì sao mong đợi như thế?

Lãng mạn. . . . . Lạc Viêm Hành lọt vào trạng thái mơ mộng, cuộc hành trình lãng mạn.

Ngoài cửa Hàn Dục vừa mới vào nhà thiếu chút nữa ngã quy, tại sao đại ca cười khúc khích? Dụi mắt, thật sự cười khúc khích, xong rồi xong rồi, xem ra sau này bớt đi treu chọc Trình Thất này, nói chính xác ngày nào đó gà rừng trở thành Phượng Hoàng rồi.

Đường như vừa tìm được cảm giác mười bảy năm trước, làm cho người đàn ông nào đó quên tất cả phiền não ngày trước, cái gì giết cha giết mẹ, số mạng long đong, cũng bị bốn chữ của cô gái mà loại bỏ ngoài tai, cả trái tim không ngừng đập thình thịch cuồng loạn không quy luật, Trình Thất chính là Trình Thất, mặc kệ qua bao nhiêu năm, mặc kệ bao nhiêu lần, cô chính là cô bé ngày xưa.

Cô gái không có trực tiếp trở về bệnh viện mà hẹn người bạn lâu năm Kỳ Dịch đến quán đồ nướng gặp mặt, trong lòng cuồng loạn như ma, cùng người trong lòng đi du lịch là chuyện hạnh phúc nhất của mỗi cô gái, nhưng dường như cô lại đặt mình trong hầm băng núi lửa, cô thích anh . . . . . Không đúng, vượt ra khỏi thích, bắt đầu từ khi nào, thật không nhớ rõ, yêu sao, cô chưa yêu, không biết xử lý loại quan hệ này như thế nào.

Thật có thể buông xuống được sao? Đến lúc đó bỏ đi, sau khi cả đời không qua lại với nhau, có thể giống như nữ chính trên TV hay không, cả đời cũng buồn bực không vui? Đáng chết, tình cảm thật là một thứ phiền lòng.

"Cảnh sát đẹp trai lại tới!"

"Hôm nay có tinh thần hơn!"

"Đó là bởi vì người yêu ở đây!"

Cô thu ngân che miệng cười trộm.

Kỳ Dịch là đầy tớ nhân dân, ngay cả đồng phục cảnh sát cũng không kịp thay, thân thể cao gầy vừa xuất hiện, nhất thời chiếm được ưu ái của tất cả phái nữ, ít đi lạnh lùng thường ngày, mỉm cười ngồi xuống bên Trình Thất: "Thật xin lỗi, mới từ hiện trường tội phạm trở lại!"

"Xem ra vụ án không nhỏ nha, hơn nữa thành công?" Nhìn anh cười giống như Trung Quốc muốn thống nhất thế giới.

"Đúng vậy a, phía trên lên tiếng, lần này sau khi thành công sẽ đề bạt tôi làm Phó Cục Trưởng, bọn họ nói tuổi của tôi không còn trẻ, vị trí cục trưởng lần này có thể đảm nhận, cô cũng biết, những ông già kia rất kiêu ngạo, cho dù tôi có bản lĩnh lớn hơn nữa cũng không cách nào thu phục họ, nhưng vị trí cục trưởng sớm muộn là của tôi đấy! Cứ cho là tám năm mười năm đi!" Rót đầy một ly cho cô gái.

Hai mắt Trình Thất tỏa sáng: "Vậy rất tốt a, anh làm cục trưởng, vậy tôi đây có núm dựa chắc hơn rồi!"

"Tôi cũng nghĩ như vậy. . . . . Chuyện gì, cô tìm tôi không phải đơn giản chỉ là ăn cơm như vậy chứ?" Ý thức được lời nói đắc ý quên hình tượng, vội vàng dỗi đi.

Một cô gái nào đó nghe vậy thở dài một tiếng, nâng lên ly tự giễu cười nói: "Tôi phát hiện tôi yêu Lạc Viêm Hành rồi, anh nói làm sao tôi lại yêu anh ta?" Phiền chết rồi.

Tôi phát hiện tôi yêu Lạc Viêm Hành rồi. . . . .

Kỳ Dịch âm thầm lặp đi lặp lại câu nói này mười lần nhưng dường như vẫn chưa đủ nặng nề, mí mắt rũ xuống, anh còn tưởng rằng. . . . . Cô đã sớm thích anh chứ, thì ra chỉ là một hiểu lầm, khi người khác nghe được cô gái mình yêu hơn mười năm, cũng bởi vì cô cũng yêu anh hơn mười năm, đột nhiên nói yêu một người khác thì nên dùng thái độ gì để đối đãi?

Đau lòng muốn chết? Hay kinh ngạc? Hay không biết làm sao?

Trong lòng Kỳ Dịch trầm mặc ngổn ngang, nói không ra cảm giác gì, trái tim bị đè ép không cách nào thoát ra, cổ họng bị thứ gì bóp chặt, đau đến không cách nào thở nổi, nhưng anh là một người đàn ông, không giống cô gái có thể tùy ý tỏ lộ như vậy, lấy nước mắt để giảm bớt khổ sở, cuối cùng giữa đầu dụi dằng cưỡi cưỡi: "Thật sao? Ánh mắt cô không tệ, lựa chọn Lạc Viêm Hành đúng là không sai, tuổi trẻ tài cao, vóc dáng đường hoàng, tôi nghĩ cũng không cô gái nào không ưa thích!"

"Cái gì hả, thời gian trước không phải anh còn bảo tôi ít lui tới với anh ta sao? Nói anh ta không phải người tốt, hơn nữa anh làm sao vậy? Không phải ghét nhất xã hội đen sao?" Trình Thất kỳ quái nhìn người bạn lâu năm một chút, miệng giống như bôi mật, nghĩ đến cái gì đó, treu ghẹo nói: "Tôi biết rồi, không phải tên nhóc anh cũng muốn nịnh nọt tôi chứ? Ngay cả anh cũng cảm thấy tôi và anh ta đi cùng nhau mới an toàn?"

Cho tới bây giờ cô không cảm thấy mình kém hơn so với bất cứ ai khác.

Kỳ Dịch cảm thấy, giống như nhai sáp nên nuốt xuống, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra: "Nếu là lui tới bình thường, đương nhiên tôi phản đối, bất quá cô thường thức anh ta, muốn kết hợp cũng không giống nhau, sau này chuyện này thành, cũng đừng quên người bạn cũ tôi đây, nghe nói trưởng cục cảnh sát thành phố là người của anh ta chứ? Nói tốt cho tôi một chút!" Lần đầu tiên có sự kích động, muốn rời xa quán đồ nướng này, có lẽ nơi này. . . . Về sau cũng không còn tâm tình tới nữa?

Trình Thất liếc người đàn ông một cái, thôi, tìm lộn đối tượng rồi, vốn muốn nghe một chút phản đối, nói một chút khuyết điểm của người đàn ông kia, như vậy buông tay sau này sẽ không khổ sở, buông tay. . . . . Buồn cười nhất chính là năm cũng chưa từng nắm, hào phóng giờ ly rượu lên nói: "Quên đi, không nói nữa, uống vài chai nha!"

"Tốt!"

Về mặt tươi cười trò chuyện gần hai giờ, lúc rời đi, Kỳ Dịch vội vàng tính tiền, vừa định đi liền bị vừa người thu ngân kéo lại.

"Đại cảnh quan, rốt cuộc lúc nào thì kết hôn? Tôi còn chờ anh đến nơi của chúng tôi làm tiệc rượu!"

Đây không thể nghi ngờ là rắc muối vào vết thương của người đàn ông, tư cách tốt đẹp không làm cho anh nổi giận, cười một tiếng cho qua, cho đến khi đi tới chỗ không người mới không còn hơi sức tìm hèo lánh ngồi xuống, móc ra thuốc lá hút một ngụm lớn, nếu như. . . . . Nếu như thổ lộ sớm một chút, có thể khá hơn một chút hay không? Trước kia cấp dưới còn cười anh, quá buồn chán, quá kín đáo, anh vẫn không quan tâm, chuyện ngày hôm nay nói cho anh biết, mình quả thật quá kín đáo.

Bất đắc dĩ ngẩng mặt nhìn trời cao vẫn không ngăn được hai hàng lệ chảy xuống, gương mặt kiên cường lộ ra đau thương không nói ra được, còn

đại ca xhđ c63.2

nhớ rõ lần đầu tiên gặp mặt thì cô gái vô cùng giống thiếu nữ bất lương, hút thuốc lá, uống rượu, ăn uống đánh nhau, không một cái gì không dính vào, vừa bắt đầu cũng vô cùng chán ghét, cho đến sau khi điều tra mới biết, tất cả cũng không phải do cô mong muốn.

Một lòng chỉ vì đám người bèo nước gặp nhau, cũng không suy nghĩ vì mình, vô luận bị chen ép như thế nào, luôn có thể đứng lên bằng thời gian nhanh nhất, một ý chí phấn đấu cho dù rất nhiều người đàn ông cũng không cách nào làm được, bắt đầu từ lúc đó, ánh mắt luôn không nhìn được xoay quanh, đi từ năm năm, anh không có đi thăm cô, bởi vì anh biết rõ cô không muốn để cho anh nhìn thấy cô nghèo túng.

Thật sự cho rằng, mình biểu hiện rất tốt sao? Bốn mươi năm nghĩ cũng đừng nghĩ, nếu không có anh, sao có thể ra ngoài nhanh như vậy? Muốn gặp, nhưng không thể gặp, mỗi lần vừa thấy mặt không phải gây gỗ chính là mặt lớn trùng mắt nhỏ, chỉ hi vọng có thể đi con đường đúng đắn mà thôi, liên tiếp khuyên nhủ không thay đổi, cuối cùng vẫn là anh thua trận, không thể không đồng ý với cô.

Vốn tưởng rằng quan hệ tốt cuộc đã tốt lên, có thể nói chuyện kết hôn rồi, nhưng lại yêu người khác, vậy Kỳ Dịch anh được xem là gì?

Trừ đồng ý chúc phúc, anh còn có thể nói gì? Khổ cả đời, rốt cuộc tìm được người chồng, người đời cũng sẽ yên lặng cầu phúc cho bọn họ chứ? Mà anh luôn miệng nói tiếng yêu cô, có lý do cảm gây đi đánh uyên ương? Tại sao một người muốn nói yêu một người, thì phải để cho cô hạnh phúc?

"Chỉ cần em cảm thấy vui là được rồi!" nhìn chằm chằm khe hở trong tàn thuốc lá, bất đắc dĩ cười cười: "Cũng tốt, Trình Thất, kiếp sau tôi mặc kệ em có lý do gì, chỉ có thể sống cùng tôi!"

Ha, lối thoát này không sai, vì em, cũng vì tôi.

"Phạm Đế Cương? Đây là địa phương quý quái gì? Chị Thất chị muốn đi?" Ma Tử nâng db thét chói tai, cô biết lần này chị Thất đi du lịch là vì chuyện chính, nhưng quốc gia này cô cũng không có nghe qua, đáng tin sao?

Trình Thất áp vào ghế sa lon, gật đầu: "Dĩ nhiên, nói làm thì làm ngay, quốc gia này rất đẹp, ngoài Trung Quốc, là quốc gia nhỏ nhất trên thế giới, ngược lại tôi muốn xem phong tục như thế nào!" Cũng có chút không thể chờ đợi rồi.

Mọi người nhất trí tán thành, chẳng những có thể xem văn hóa nước khác, còn có thể làm việc, không tệ, lần này chị Thất bị đá kích quá lớn nên đi ra ngoài giải sầu rồi.

Ma Tử có chút suy tính, nhưng không biết nói thế nào, bởi vì mặc kệ cô nói gì, cũng không cách nào thay đổi chủ ý của những anh em khác, hơn nữa đi xử lý lô hàng kia của Lạc Viêm Hành cũng không đáng tin, quá nguy hiểm, quốc gia không thu được hàng, Lạc Viêm Hành nói một câu là do Phi Vân Bang giờ trở quý, vẫn không thể lái xe tăng tới oanh tạc pháo?

Khúc Dị chết tiệt kia, tại sao vẫn không trở về? Chỉ cần cô nghĩ biện pháp lấy được tiền, có lẽ chị Thất sẽ thay đổi chủ ý, trước mắt Phi Vân Bang có chút bản lãnh này, làm sao đối kháng với quốc gia? Không được, trước khi chị Thất trở lại cô phải từ nơi Khúc Dị cầm tiền về, cô thích nơi này, có rất nhiều kí ức, nói đi là đi, cô không làm được.

Không phải là kết hôn sao? Cùng lắm thì về sau đối xử tốt với Khúc Dị tốt hơn một chút, sinh đứa bé mập mạp cho anh, xem như báo ân rồi, nếu như sau này anh chán cô, thích cô gái xinh đẹp, cô đi là được, ít ra bảo vệ được mạng của các anh em, còn có thể tiếp tục ở lại thành phố F.

Hơn nữa không nhất định sẽ thâm như vậy, sinh con trai trước, đến lúc đó sẽ thừa kế gia sản của Khúc Dị, con trai của cô không thể không cho cô dưỡng lão, kế hoạch rất hoàn mỹ phải không? Cần gì làm chuyện đầy kích thích như vậy? Đi trại lính lấy hàng cũng không thể tương, nhiều súng như vậy, đến lúc đó bán cho người nào? Đặt ở bên cạnh giống như bom hẹn giờ?

Chị Thất người này gọi là Kiều Hoa, cũng là đương sự bán lô hàng này cho Lạc Viêm Hành, chị đi ra ngoài mấy ngày, tôi sẽ nghĩ biện pháp liên lạc với anh ta, sau đó đem hàng bán giá thấp cho anh ta, tôi nghĩ anh ta sẽ không từ chối!" Tiểu Lan để xuống một tấm hình.

Ma Tử thật buồn bực, tìm được người mua rồi? Vậy đến lúc đó hàng không có lấy được, phải bồi thường cái mạng nhỏ, Khúc Dị, Khúc Dị, rốt cuộc bao giờ anh trở lại? Gấp chết cô.

Trình Thất vỗ vỗ Tiểu Lan bả vai: "Con bé này, càng ngày càng bản lãnh, chuyện này giao cho mọi người làm, tôi trở về thu dọn một chút, ngày mai lên đường đi Phạm Đế Cương!" Đúng đây đuổi lưng một cái, trong ánh mắt lưu luyến của Salsa, đi ra khỏi phòng bệnh.

Thắng bại phải trông vào hành động lần này!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tình Khiết”* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Giả bộ không thấy?

Hôm sau, cô gái kéo rương hành lý đơn giản đứng ở ngoài cửa lớn Nhà họ Lạc, trong lúc chờ đợi, cẩn thận liếc nhìn bản đồ, không nhìn không biết, không ngờ thành Vatican nhỏ bé này vẫn rất nổi tiếng, nơi trú đóng nhà thờ lớn nhất thế giới, đáng quý hơn chính là tiểu vương Quốc này còn nằm trong lòng thành phố Roma của Ý, nước Ý to lớn thế nào chịu được?

Cho rằng Đài Loan cách rất xa Đại lục? Thậm chí nghĩ đến biện pháp thu phục, làm sao dễ dàng tha thứ cho một nước ở trong nước khác xây dựng một quốc gia?

Không phải là trụ sở chính của Thiên Chúa Giáo sao? Lạc Viêm Hành biết tiếng ý không? Cô không biết, tự nhiên hi vọng anh cũng không biết, dễ xử lý chuyện chứ sao.

Giáo đường lớn nhất thế giới, rất đồ sộ sao? Nuốt nước miếng, còn sống có thể đi được loại địa phương này, chết cũng không tiếc, hết cách rồi, cả đời không có ra khỏi nhà đi xa, có thể không giống cần phải thuốc lắc sao.

"Đại ca, thật không dễ cho chúng tôi đi theo sao?"

"Như vậy không tốt đâu?"

Hàn Dục và Khâu Hạo Vũ hốt hoảng hỏi tới, quá nguy hiểm, mặc dù Trình Thất không ra tay với anh, nhưng khó tránh khỏi người có lòng nổi lên ý xấu xa, hơn nữa cho tới bây giờ đại ca cũng không một thân một mình trốn đi, anh làm sao biết quay trở về?

Lạc Viêm Hành càng nghe, sắc mặt càng đen, xuống xe nói: "Tất cả đi xuống, với người bên ngoài thì nói tôi bị cảm mạo phong hàn, phải tĩnh dưỡng một thời gian!" Không cho từ chối ra lệnh, thậm chí đem bóng tai, máy trợ thính, một loạt thiết bị trợ giúp toàn bộ bỏ đi, lấy ra một cái kính bảo hộ màu đen đeo lên xong, lúc này mới can đảm bước đi về phía cô gái.

"Anh. . . . . Anh làm cái gì?" Mang đồ chơi kia, còn thấy được sao?

Người đàn ông mím chặt môi mỏng, không kiên nhẫn nói: "Đêm qua mắt bị ánh sáng quá mạnh kích thích, bác sĩ nói ít nhất không được nhìn ánh sáng, cho dù tháo xuống lúc này cũng không nhìn thấy gì, khoảng mấy ngày nữa là có thể tốt! Trình bang chủ, chúng ta đi như thế nào?" Giang hai tay ra, lúc này cả người anh đơn giản, trừ giấy tờ và tiền bạc, không có gì cả.

Khâu Hạo Vũ cầm lấy một túi hành lý kín đáo đưa cho Trình Thất, kê vào lỗ tai cánh cáo nói: "Ít giờ trò, nếu không sẽ cho cô đẹp mắt!"

"Ồ!" Trình Thất liếc một cái: "Yên tâm, tôi còn không dám đắc tội với lãnh đạo tương lai, tất cả đều đã sắp xếp xong, đến đó rồi, tôi sẽ mua cho anh ấy chiếc thẻ nội địa. . . . ."

"Không cần, điện thoại di động của đại ca kết nối toàn thế giới!" Khâu Hạo Vũ giống nhìn một cô gái nào đó ngu ngốc, không có kiến thức.

Kết nối toàn thế giới? Vậy phải làm sao bây giờ? Vô luận như thế nào, phải dùng mã số của Lạc Viêm Hành, như vậy Thủ trưởng La mới có thể tin tưởng, quên đi, vấn đề này, đến lúc đó rồi nói, đeo ba lô xong, kéo rương hành lý dắt tay của người đàn ông: "Đi theo bước chân của tôi!" Làm sao mắt bị thương cho được? Rõ ràng cố ý tăng thêm công việc của cô không phải sao?

Cô mới không tin anh nhìn không thấy, dĩ nhiên, dưới tình huống mang bị mất, quả thật không nhìn thấy.

Trong một tích tắc Lạc Viêm Hành bị nắm tay, trong lòng nổi lên sóng to gió lớn, có mừng như điên, khẩn trương, lo lắng, kể từ sau khi bị mù, lần đầu rời xa bọn thủ hạ, cuộc hành trình này, anh thật đi được hết sao? Trên đường có thể xảy ra chuyện gì hay không? Dù loại suy nghĩ không tự tin vẫn không bù được cảm giác vui sướng muốn rời xa nhà tù.

Đợi đến khi chiếc xe kia hất bụi rồi đi, Hàn Dục mới nói: "Có được không?"

"Để anh ấy đi thôi!" Khâu Hạo Vũ mơ hồ không rõ gập đầu, lúc này nhất định đại ca rất kích động chứ? Hạo Vũ hiểu anh, giống như một con chim ngày ngày ở trong tù, cả ngày nhìn thế giới đầy màu sắc bên ngoài, nhưng không cách nào tự do tung bay, rốt cuộc có một ngày có thể bay lượn, trong lòng không có bất kỳ thứ gì có thể thay thế được.

Hi vọng Trình Thất có thể thật sự mang tới cho anh vui vẻ, trong mơ hồ đã có thể kết luận, đại ca yêu cô gái này rồi, yêu đến mức không cách nào tự kiềm chế, yêu đến mức lựa chọn tin tưởng vô điều kiện, yêu đến mức nguyện ý đi cùng cô.

Như vậy Trình Thất thì sao? Cô ấy yêu đại ca không? Chỉ là trên đời này có bao nhiêu cô gái không yêu thích đại ca?

Ở bên trong xe, Lạc Viêm Hành giống như đại gia ôm ngực nhắm mắt nghỉ ngơi, Trình Thất vừa lái xe vừa riu rít giảng giải: "Anh biết không? Thành Vatican là Thiên đường cách Thượng Đế rất gần, tôi nghĩ linh hồn chúa Jesus nhất định ở bên trong, hơn nữa điều này có thể có ý nghĩa, Giáo Hoàng cầm quyền, có bao nhiêu tín đồ Cơ Đốc Giáo cả đời mà không đi đến với chúa Jesus, chúng ta may mắn đã tu luyện ba đời. . . . ." Hoàn toàn quên người đàn ông bên cạnh, đừng nói là Tòa thành Vatican, bất kỳ nơi nào mà người khác không thể đi, chỉ cần anh không mở miệng, dù chỉ là một câu nói.

"Đáng tiếc, bây giờ tôi nhìn không thấy gì!"

Trình Thất trầm nghĩ, tôi thấy là được rồi, anh không nhìn thấy là hay nhất đấy, vẫn an ủi: "Tôi cũng không phải là chưa từng thấy anh không thấy gì, anh yên tâm, sẽ để cho anh giống như lạc vào thế giới kỳ lạ, có tôi ở đây, không cần lo lắng!" Chẳng lẽ thật không nhìn thấy? Aiz, xem ra phải mang thêm mấy bình nước.

Lạc Viêm Hành bật cười, cuối cùng gật đầu một cái, đúng vậy a, cô cũng không phải chưa từng thấy qua: "Hiện tại đến đâu rồi?"

"Sắp đến sân bay rồi, chúng ta đi chuyển bay tốc hành, vé máy bay tôi đã mua xong rồi, Lạc Nhị gia, anh phải tin tưởng năng lực xử lý công việc của tôi, khách sạn bên kia tôi cũng đặt xong, chờ hưởng phúc đi!" Áp lực như núi a, hiện tại khác nào mang theo một người mù? Không phải là chơi hai ngày sao. . . . . Liếc trộm quần áo của người đàn ông một cái, đoán không sai, hẳn là giấu ở trong túi áo lót, hừ hừ, vật nhỏ, không bao lâu nữa sẽ đến trong tay chị.

Ở trong khoang máy bay hạng nhất, Trình Thất tùy tiện bắt chéo chân, nhìn chung quanh, đây chính là máy bay, khi còn bé luôn nhìn những thứ kia xuyên qua trong tầng mây, từ trước mắt từng điểm từng điểm xẹt qua, kéo ra cái đuôi thật dài, cô luôn suy nghĩ, người ở bên trong muốn đi đến nơi nào? Các loại ước ao ghen tị, lúc này nói không phân chân là giả.

Lạc Viêm Hành nhận thấy được một loạt động tác rất nhỏ của cô gái, lần đầu tiên? Như vậy đợi có trò hay để xem rồi.

"Này, này này người người đàn ông kia, nhìn kỹ xem, tại sao vẫn bật mắt?"

"Tôi cũng đang tự hỏi đây!"

Trình Thất thấy nữ tiếp viên hàng không nhìn người đàn ông giống như con sói nhìn thấy con mồi, loại cảm giác này đã không phải là lần đầu tiên, trong lòng vô cùng đè nén, nhìn cái gì vậy, chưa từng thấy đàn ông à? Hung hăng ném cho người đàn ông ánh mắt xem thường, tại sao không có người nào nhìn cô chăm chăm? Không tự chủ bật thốt lên: "Một đám mê trai!"

Lạc Viêm Hành nhũn mày, bốn chữ này giống như bà lão ăn phải giấm chua, cố ý tốt bụng nói với đám tiếp viên: "Các người nói cái này sao!" Chỉ chỉ bằng bật mắt: "Gần đây mắt có chút đau, vẫn còn ở giai đoạn trị liệu!"

Trình Thất thấy người đàn ông kiên nhẫn giải thích, cười rất nhiệt tình như thế, chỉ là dáng dấp của mấy nữ tiếp viên hàng không cũng không tồi, đàn ông vẫn là đàn ông, không chống cự nổi đồ đồng phục hấp dẫn nữ tiếp viên hàng không, mỗi lần nói chuyện với nữ tiếp viên hàng không, người đàn ông bên cạnh cũng thêm nhỏ dãi, không ngờ này lão đại của Long Hồ cũng chỉ là người phạm tục mà thôi.

"Có muốn để lại số điện thoại hay không?" Trình Thất nhẹ giọng hỏi.

Lạc Viêm Hành kéo môi, miệng đầy răng trắng tinh nhìn không sót một cái gì, có thể thấy được lúc này rất vui vẻ: "Cái này có thể được!" Cúi đầu rút ra bút ngòi vàng, cầm lấy tờ giấy sau lưng ghế và muốn viết xuống dãy số.

Tên khốn kiếp này, cô đứng đầu một bang làm người phục vụ cho anh, lại còn tới làm trái lại, lạnh lùng nói: "Vay anh đi cùng các cô ấy là được rồi, đi cùng tôi làm gì?" Trùng mắt liếc, nhìn phía ngoài cửa sổ, trượt lâu như vậy, tại sao vẫn không bay? Chợt đôi tay bắt được hai bên tay vịn, tốc độ trở nên càng ngày nhanh, trong lúc thân máy bay bay lên không trong nháy mắt, hai mắt nhắm chặt, cảm thấy một bàn tay to bao trùm mu bàn tay mình, vẫn cắn chặt hàm răng.

Lạc Viêm Hành nghĩ tới cô gái hoảng sợ, chỉ là không ngờ hoảng sợ như vậy, nghiêng người kéo vào trong ngực, an ủi: "Không phải sợ, máy bay đều như vậy, chờ một chút sẽ hết ngay!" Thấy cô gái nghiêng đầu, chỉ có thể đầu hàng trước, cánh môi như có như không đụng vào khuyên tai, đầu độc nói: "Trong lòng tôi, cô vĩnh viễn đẹp nhất!"

"Anh bệnh thần kinh hả? Nói hoang đường chuyện gì thế?" Đây ra, sửa sang lại quần áo, máy bay đều như vậy sao? Còn tưởng rằng mới vừa rồi sắp xảy ra tai nạn, sau khi điều chỉnh tốt tư thế, mới buồn bực cau mày, tại sao vô duyên vô cớ nói ra lời này? Đẹp nhất. . . . . Rõ ràng rất xấu xí có được hay không? Trước kia cô cũng cảm giác mình rất xinh đẹp, sau khi tất cả mọi người bác bỏ, cô không thể không tin tưởng, thật ra vóc dáng cũng bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Một mình trở về nước

Người đàn ông vô cùng dịu dàng lướt qua cái miệng nhỏ có hương vị ngọt ngào, giống như rất sợ làm đau đối phương, đôi tay nhẹ nhàng ôm đỉnh đầu cô gái, sau đó mới thè ra đầu lưỡi dính vào hương thơm này, khó được nắm quyền chủ động trong tay, anh muốn để cho cô yêu thích loại cảm giác này, cho nên vô cùng cẩn thận, không nhẹ không nặng liếm láp qua mỗi cái răng, dẫn dắt cái lưỡi thơm cùng quần lầy, nhưng dục vọng nguyên thủy đã bắt mất loại nước chảy đá mòn, trong lòng càng điên cuồng khát khao cuồng nhiệt hơn.

Hơi thở vững vàng từ từ nặng nề, Trình Thất cũng không biết ôm lên gáy người đàn ông lúc nào, muốn buông thả hoàn toàn, mà người đàn ông không có ý tiến thêm một bước, chỉ có thể chủ động đưa tay kéo khăn tắm.

"Không được!" Thời khắc máu chốt, người đàn ông đè xuống tay của cô gái, nghiêng đầu mặt ừ mày chau.

Tự nhiên Trình Thất không lý do mạnh hơn nữa, phương diện này căn bản đều là cô gái từ chối, nếu là người đàn ông, chỉ có hai loại, loại thứ nhất là ý thức trách nhiệm, sau đó phải đi đến hôn nhân, loại thứ hai. . . . . phốc, cười nói: "Chỉ đùa một chút mà thôi, được rồi, điên khùng đủ chưa? Ngủ đi, ngày mai còn phải bận rộn!" Không sao cả, cười bò lên giường, cứ nói đi, rõ ràng là có mưu đồ khác, quyết tâm cũng không nguyện ý chứ?

Mình như thế nào, bản thân mình cũng không rõ ràng lắm, như vậy sống cũng uổng phí, còn đẹp nhất sao, thiết thời cho anh, nhưng rốt cuộc anh có mưu đồ gì? Chỉ vì để cho Phi Vân Bang sẽ ra sức vì Long Hồ? Đến nỗi bắt đầu hy sinh nhan sắc? Xem Trình Thất cô là cái gì?

Lạc Viêm Hành nhướn mày, đứng dậy mặc áo sát nách nằm ngang giường nệm, chân mày vẫn nhú chặt, dường như đụng phải một vấn đề nào đó không cách nào cởi ra.

Hai người không nói gì thêm, theo đuổi suy nghĩ của mình, cũng không một người chịu nói rõ.

"Trình Thất? Trình Thất? Mấy giờ rồi còn ngủ? Nhanh lên, nghe lời!"

"Ngủ tiếp một lát!" Cô gái ai oán lật người, tại sao có cảm giác mới vừa ngủ vậy?

Lạc Viêm Hành dờ khóc dờ cười, tiếp tục lác: "Không phải muốn đi giáo đường St. Peter sao? Không đi?"

Trình Thất rừ mí mắt ngồi dậy, trong đầu mê man nhưng thấy người đàn ông đã rửa mặt xong, lại còn mặc chỉnh tề, thần thái sáng láng, ít nhiều gì cũng có chút tinh thần, vừa muốn xuống giường, phát hiện bên ngoài rèm cửa sổ thủy tinh một màu đen tăm tối, ánh trăng treo trên cao, trong cơ thể nhỏ nhắn hoàn toàn tức giận, sau khi lấy qua di động, càng thêm giận dữ: "Lạc Viêm Hành, con mẹ nó, anh có bệnh à? Mới hai giờ, anh không muốn ngủ tôi muốn ngủ!" Đáng ghét, quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác, súc sinh, thậm chí mắng mấy câu, lật người ôm gối đầu tiếp tục đi gặp Chu công.

Một người đàn ông nào đó lúng túng nhìn ngoài cửa sổ một chút, không phải chứ? Mới hai giờ? Rõ ràng ngủ đến khi tự nhiên tỉnh lại, đánh răng rửa mặt rồi, chỉ có thể cời xuống tây trang, tiếp tục nằm xuống, ôm ngực nhắm mắt ngủ.

Không biết qua bao lâu, một cô gái nào đó đang nằm mơ thấy mình mọc một đôi cánh, vèo vèo ngao du chín tầng trời, đột nhiên một viên đạn bay tới. . . . .

"Trình Thất. . . . . Trình Thất. . . . . Mau dậy đi, nếu không sẽ không kịp đâu!"

Viên đạn mở miệng trách móc hô to "Trình Thất, cô tới không kịp! "

Chợt mở mắt ra, cũng may chỉ là một giấc mộng.

"Trình Thất, cô đã tỉnh? Cho cô ba phút, rửa mặt xong, lập tức lên đường!"

Lần này một cô gái nào đó thông minh, nhìn phía ngoài cửa sổ, mẹ của tôi ơi, có muốn để cho người ta sống hay không? Nhìn lại đồng hồ một chút, ba giờ, có nên lừa bịp như vậy hay không? Không phải là đi du lịch sao? Người đàn ông này giống như ăn thuốc kích thích? Vỗ vỗ cái ót lật người tiếp tục ngủ say: "Đại ca, mới ba giờ, làm phiền anh đừng gây ồn ào dìm tôi!"

Lạc Viêm Hành thở một tiếng, tiếp tục nằm lại, đây chính là bi ai không nhìn thấy, cô gái này càng ngày càng kỳ cục, rất hay to tiếng, anh nhất định phải nghĩ cách trấn áp cô mới được.

"Trình Thất. . . . . Trình Thất. . . . ."

Chính chủ được kêu tức giận, tôi không phải là Trình Thất, tôi không phải là Trình Thất, nhưng đối phương lác lác đúng là cô, nhanh chóng càu giận, dứt khoát ngồi dậy vật người đàn ông đến giường, kéo chăn phía sau đắp cho hai người, bập đui câu ngang, kẹp chặt người đàn ông: "Mới bốn giờ rưỡi, hiện tại đừng kêu tôi nữa, lúc nào tôi thức dậy sẽ đi, nếu không ngày mai trực tiếp về nhà!"

Gặp phải loại uy hiếp này, chẳng những người đàn ông không có thẹn quá thành giận, ngược lại khỏe môi nâng lên một đường cong hoàn mỹ, thuận nước đẩy thuyền ôm mỹ nhân vào ngực, cảm thụ cái đầu nhỏ đang tựa vào hõm vai mình, một dòng nước ấm trượt vào trái tim, hai cái giường cũng có phương pháp xử lý.

"My god, không hổ là giáo đường lớn hàng đầu, thật là cao, Lạc Viêm Hành, bây giờ anh tưởng tượng chúng ta đang đứng ở trước quảng trường giáo

đường, ánh mặt trời chói chang chiếu lên sàn nhà, bốn phía dòng người chen lấn, mà tôi đứng ở ngay chính giữa, có phải rất tuyệt hay không?" Năm bàn tay lắc lắc.

Lạc Viêm Hành hưởng thụ nhắm mắt nhìn trời, hít thở không khí nước lạ một cái, gật đầu nói: "Rất tuyệt!"

"Đi, chúng ta cũng xếp hàng đi!" Thu hồi bản đồ, đứng ở sau một hàng dài, không phải là vào giáo đường đi thăm quan sao? Tại sao đứng hàng dài như vậy? Wow, cái này mất bao nhiêu thời gian ?

Cô gái nào đó giống tên nhà quê vào thành thị, không ngừng kêu lên, người đàn ông cũng hoàn toàn phóng túng, vừa vặn xứng đôi, không hề mặc áo khoác ra ngoài, chỉ một cái áo sơ mi trắng tinh, quần jean, vạt áo lộ bên ngoài, mắt đi nghiêm túc thường ngày, ngược lại giống như thanh niên mới vừa vào xã hội, tay trái vung vẩy, tay phải cùng cô gái mười ngón tay nắm chặt, giống như một đôi tình nhân không cách nào phân chia.

"Thật hâm mộ cô ấy a!"

"Đúng vậy a, dáng dấp người đàn ông này thật cao, vóc người đẹp!"

Mặc dù Trình Thất nghe không hiểu, nhưng có thể hiểu được lời nói kia, là mình nên tự hào hay nên xem xét lại? Cô và anh đang đi cùng nhau, tại sao chỉ có cô chiếm tiện nghi?

Lạc Viêm Hành giống như không nhận biết, càng ngày càng can rở, buông lỏng tay cô gái, trực tiếp ôm chầm bả vai, đem nửa người dán lên, hà hê nói: "Quen biết tôi, cô nên cảm thấy vô cùng vinh hạnh, về sau không cho lớn tiếng!"

"Hừ!" Vinh hạnh? Đúng vậy a, vinh hạnh, thiếu chút nữa chết không toàn thây, quá vinh hạnh rồi.

Vô cùng tự kỷ.

Không phải cho anh đổi lại bộ quần áo sao? Người thật đúng là thô lỗ? Dĩ nhiên, nét mặt kiêu ngạo tự đại quả thật có thể làm cho thiếu nữ điên cuồng, đáng tiếc cô không phải thiếu nữ: "Anh lên đại học, chẳng lẽ cũng phẩm hạnh như vậy sao?"

"Hả? Dĩ nhiên không phải, từ lúc còn rất nhỏ đã bắt đầu, cũng không tùy tiện như vậy, Trình Thất, tại sao tôi ở trước mặt cô liền thay đổi không bình thường vậy?" Tự nhận là một người không thích nói đùa, không thích nói lời cuồng vọng, lại càng là người không thích cợt nhả, ngay cả em gái cũng không thể cho anh loại cảm giác này, chỉ có Trình Thất, không nhận được muốn trêu chọc cô, trêu tức cô, nói một chút lời không thể tưởng tượng nổi, đây chính là tình yêu sao!

Trình Thất hận không thể một cước đá người đàn ông văng sang Thái Dương Hệ, nhiều người như vậy, anh không cảm thấy mất mặt sao? Mỗi người cũng bộ dạng ‘hai người này là hàng lừa bịp đầu thai sao?’, tránh không thoát, xem ra phải hung ác rồi, siết chặt quả đấm, nhắm ngay nách người đàn ông.

Lạc Viêm Hành khinh bỉ nói: "Cô nhất định phải làm như vậy sao? Có tin tôi hô to ‘đừng đánh, anh thề, trở về nhất định cho em lên trên’ hay không? Cô dám đánh, tôi dám kêu, dù sao tôi không nhìn thấy!" Khuôn mặt ‘lợn chết không sợ phòng nước sôi’.

Cô gái xấu hổ, cắn răng oán thăm mấy câu, về mặt mỉm cười tiếp tục xếp hàng, xem như anh lợi hại.

Đáng ghét, tên cháu trai này, càng ngày càng tệ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Động phòng trước

Từng ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua cành lá rậm rạp chiếu rọi xuống mặt đất thật giống như chuỗi chuỗi đồng tiền tung tóe, cô gái tùy ý bứt một cọng cỏ đuôi chó vuốt vuốt, một tay cầm ống nhòm quan sát trại lính nơi xa, mười mấy quân nhân đang vác súng qua lại dò xét, mặc dù đeo mắt kính cũng khó tránh khỏi sẽ bị đoán ra, nếu chưa từng gặp mặt La Hiểu Hiểu, lúc này có thể cảm hoá đơn đi nhận hàng rồi.

Nhưng không được, mặc dù dò hỏi được lúc này La Hiểu Hiểu đang ở trại lính phía tây, kho chứa hàng cách phía tây một ngàn mét, mọi chuyện đều có ngộ nhờ, vẫn nên đề phòng thì tốt hơn.

"Chị Thất, không nhìn thấy La Hiểu Hiểu tới, hay là chúng ta. . . . . ?" Lộ Băng lau mồ hôi sền sịch một cái, thật sự không chịu nổi ánh nắng mặt trời.

Trình Thất giơ tay lên: "Không thể, chờ một chút đi, khi trời tối lập tức hành động!" Mọi thứ ban đầu đều thuận lợi, thay vào đó La Hiểu Hiểu có thể ở trại lính, từ lần trước mất đi mấy người anh em, không dám đánh cuộc một phần ngàn, mặc dù cô cũng bị nóng sắp bị cảm nắng, nhưng một người thành

công, có ai không trải qua vất vả?

"Mọi người nghe theo Chị Thất đi, có chút vất vả mà không chịu nổi? Còn chưa phải là người đàn ông a!" Tiểu Lan gỡ Lộ Băng một cái, bắt mắt oán trách.

"Không phải anh đây vì em sao?" Lộ Băng lắc đầu một cái, tiếp tục cảm phiền.

"Nhưng em không có yếu ớt như vậy, anh nói chúng ta cứ đi như thế, bà nội thật sự nhận được chăm sóc tốt sao?"

"Yên tâm, viện trưởng viện nọ coi rất sợ chết, anh đã cảnh cáo ông ta, hơn nữa, không phải cũng đã đưa qua hai triệu rồi sao? Đợi sau khi sóng gió đi qua, chúng ta lên lên trở về đón bà đi!"

"Có thật không? Lộ Băng, cảm ơn anh!"

Trình Thất không nói gì nhìn hai người tình chàng ý thiếp, kể từ sau khi cùng Tiểu Lan một đôi, cô phát hiện Lộ Băng không hề làm việc không đàng hoàng nữa, ngược lại càng thêm tích cực phấn đấu, thậm chí đầu óc cũng trở nên thông minh, trước kia lòng trách nhiệm, cô chưa từng nhìn thấy có trên người của anh ta, có lẽ cuộc sống bình thường phải do một nam một nữ tạo ra, mặc kệ là tốt hay xấu cũng không thoát khỏi được hai chữ tình yêu.

Nhàm chán dựa vào thân cây nhìn ra xa, Italy là phương hướng này chứ? Nghe nói chênh lệch bảy tiếng, như vậy lúc này có phải Tòa thành Vatican đã chìm vào bóng tối hay không? Người nọ. . . . . Cũng đã đoán được cô đang gạt anh chứ? Không đúng, nếu như đoán được, anh sẽ tìm cách thông báo cho Long Hồ hội.

Lúc này trại lính không thể nào không có động tĩnh gì, vẫn mấy người canh giữ như trước, nói cách khác, anh vẫn còn tìm cô? Cho rằng cô bị lạc hay là có ý chinh anh?

Không biết vì sao luôn mong ngóng thấy anh, nếu như biết rõ còn chưa tới ngăn trở, nói rõ đối với cô vô cùng thất vọng, Lạc Viêm Hành, anh vĩnh viễn cũng không hiểu, cái gì gọi là số mạng do bàn tay mình sắp đặt, không phải tất cả mọi người đều cam tâm nghe theo lệnh của anh, lại càng không hiểu thù hận trong lòng người khác, mặc dù tôi không có nhưng người bên cạnh tôi, đánh đổi cả đời, mục tiêu lớn nhất chính là đứng trên kẻ khác, bỏ ra nhiều như vậy, anh nhìn thấy được, câu nói đầu tiên muốn cho bang hội chúng tôi vâng lệnh nghe theo.

Có thể nào cam lòng? Xem như các anh em chấp nhận ủy khuất cầu an, cô cũng không đồng ý.

Cũng không biết tên kia ăn cơm chưa, hộ chiếu hay cái gì khác cũng bị cô vứt, có thể tìm tới chỗ ngủ được không? Không thể chứ? Nói thế nào cũng đường đường là lão đại Long Hồ Hội, đúng vậy, lão đại của Long Hồ Hội, là cô suy nghĩ nhiều rồi.

Sự thật chứng minh, thực tế rất tàn khốc, vốn người đàn ông còn ăn mặc chỉnh tề lúc này quần áo xốc xếch, áo sơ mi, quần jean bị ép buộc cởi ra, bị buộc thay đổi áo rách lam lũ, vô ý thức nằm ở trong đồng rác ngủ say.

"Mẹ nó, tại sao lại đổi ít như vậy?" Đàn ông vạm vỡ đếm tiền bán đi điện thoại di động và quần áo hàng hiệu, trên thế giới này càng ngày càng đen rồi, cái quần jean kia, vừa nhìn có giá trị xa xỉ, là kiệt tác của người nổi tiếng, tại sao lại cho ít như vậy?

"Biết đủ đi, may mắn là một kẻ ngốc, chỉ lấy đi ví da, nếu không không, phải chúng ta sạch bách sao?"

Thật vất vả cướp đoạt lại là hàng đã xài rồi, người này cũng đủ xui xẻo, bị cướp đoạt hai lần.

Đàn ông vạm vỡ lạnh lùng nhìn chằm chằm kẻ xui xẻo đang ngủ mê man, cuối cùng tức không nhịn nổi, nhấc chân bắt đầu đập mạnh, trút hết bất mãn trong lòng, chân đập hơn mười mới nghiêng đầu: "Đi!"

Lạc Viêm Hành khó chịu nhíu mày, đau đớn kịch liệt buộc anh mở mắt, mùi thối rửa xông vào mũi, trong dạ dày sôi trào muốn nôn, tại sao toàn thân không còn hơi sức, cũng không biết người đang ở chỗ nào, đây chính là cuộc sống người mù nên có sao? Lòng chìm tất nhiên là bị ai, nhưng nơi phồn hoa bên ngoài cũng không thấy có bao nhiêu êm ái.

Tuy bị cướp hết sạch nhưng nguy cơ đã giải trừ, không bao lâu bọn thủ hạ sẽ tìm tới, mà cô gái kia chỉ sợ cũng không còn duyên gặp nhau, anh tin tưởng cô có thể tìm tới một địa phương mà Long Hồ sẽ vĩnh viễn cũng không đuổi bắt được, dĩ nhiên, anh sẽ không đi tìm cô, loại tổn thương này một lần đã đủ.

Lúc này mới phát hiện, gấp gấp khó dẫn nổi muốn đến Tòa thành Vatican như vậy cũng không phải là muốn ném thư tự do, chỉ vì trên đường có người kia đi theo, cho dù là đi địa ngục, trong lòng cũng đầy vui vẻ chứ?

"Này, xảy ra chuyện gì? Đã bị cướp?"

Một ông già tóc vàng bụng hộp giày ngồi xuống, móm móm cút mũi xong mới móc ra một đồng thức ăn hơi thiêu tiếp tục nói: "Nghe không hiểu? Tiếng anh đấy? Không phải là người địa phương sao? Ăn một chút đi!" Đem một cái đùi gà đưa qua.

Lạc Viêm Hành lạnh lùng nhắm mắt, rõ ràng chẳng thêm ngó tới.

Ông già chê cười: "Còn rất có cốt khí, thật ra tôi để ý cậu đã một ngày, không phải từ nơi nào lưu lạc tới chứ? Vậy chúng ta có thể cùng cảnh ngộ rồi, trước kia nhà tôi cũng được xem là giàu có, mà tôi cũng là Giám đốc của một công ty ở Luân Đôn!" Nói đến chuyện cũ, ông già bản thủ tùy ý ngồi

xuống, nâng bàn tay nhẵn nhéo đầy dầu mỡ thức ăn, cứ như vậy lau miệng một cái tiếp tục nói: "Tài sản hơn tỷ, tôi biết các người cũng không tin, bởi vì nơi này không phải Luân Đôn, không ai biết công ty của tôi!"

Nhìn vẻ nghiêm túc của ông già cũng làm cho Lạc Viêm Hành muốn hỏi một chút quá trình vì sao từ một Giám đốc có tài sản hơn một tỷ trở thành một tên ăn xin, dù sao đây được xem là kinh nghiệm.

"Có nghe nói qua Long Hồ chưa?" Thấy người đàn ông nhủ mày, liền cười nói: "Không sai, chính là xã hội đen, trước kia tôi cũng có vợ con, nếu không phải sau chuyện kia, hiện tại cũng đã ôm cháu chắt rồi, những người xã hội đen kia cũng không phải là người nói lý lẽ, muốn làm gì thì làm, ngay cả cho cậu không gian hối hận cũng không có, bọn họ muốn thu lấy công ty của tôi, đương nhiên tôi không muốn, đây chính là thành quả tôi dùng tâm huyết tích lũy cả đời, nói đôi câu không hết, trở về bắt đầu bị khắp nơi nhắm vào, cũng trách chính tôi không cẩn thận, trong thực phẩm có nhiều chất độc hại nhưng không có kiểm tra ra, chết rất nhiều người!" Nói tới chỗ này, bộ dạng ông già thật bình tĩnh, cũng không cảm thấy không công bằng: "Trong một đêm, mất hết tất cả, thiếu một khoản nợ, khi thấy công ty mình thành lập được phủ lên danh tiếng xã hội đen, lúc ấy không còn hy vọng gì nữa, con trai ở trường học bị người đánh chết, con gái bỏ đi theo người, ha ha, nhưng tôi thì không chết!"

Lạc Viêm Hành chỉ yên lặng nghe, mặc dù muốn lên tiếng nhưng có lòng không đủ sức, cũng không cảm thấy xấu hổ, thực tế xã hội chính là như vậy, cá lớn nuốt cá bé, giống như ông già này có nhiều vô số, ông ta có uy khuất của ông ta, nhưng Long Hồ cũng muốn sinh tồn, muốn sinh tồn thì phải hy sinh người khác.

Đối với anh nhân từ với người chính là tàn nhẫn với chính mình, anh tin chắc lý lẽ này.

"Biết tại sao tôi không chết không? Lúc ban đầu tôi muốn tự tay giết thẳng nhóc họ Lạc kia cho nên mới đi tới nơi này nằm gai nếm mật, bảy năm rồi, tôi làm tên ăn xin bảy năm rồi, để chờ một ngày nào đó..., tôi nói cậu có thể trò chuyện với tôi hay không? Cậu không mở miệng được sao?" Ông già bắt đầu lay lay người đàn ông, thấy đối phương vẫn nhắm mắt nghỉ ngơi, chỉ có thể lầm bầm: "Aiz! Cậu muốn hỏi tôi bây giờ suy nghĩ gì chứ? Thẳng thắn, tôi cho cậu biết, hiện tại tôi đã buông xuôi tất cả, trước hết là tôi không giết được tên nhóc kia, xem như giết tên nhóc kia rồi thì phải làm thế nào đây? Vợ con sẽ trở về sao? Công ty sẽ trở về sao? Không biết, cho nên cậu đó, hãy cứ nhìn thông suốt mọi việc mới có chút vui vẻ, cậu nhìn tôi, hiện tại ăn đủ no, mặc ấm, người biết đủ!"

Lạc Viêm Hành không kiên nhẫn mỉm cười, mà ông già còn đang không ngừng giáo dục.

"Nhìn ra được, có thể cậu bị thất bại việc gì, nhưng cậu và tôi không giống nhau, cậu còn trẻ, nếu cậu gặp phải chuyện giống như tôi, như vậy tôi khuyên cậu, tỉnh lại đi, đừng làm cuộc sống khó khăn, nếu như tôi trẻ lại hai mươi tuổi, khẳng định còn có thể trở nên nổi bật. . . . ."

Trung Quốc, thành phố F, bên trong một phòng khách sạn quốc tế sang trọng, Khúc Dĩ giống như một ông vua đang ngồi trong ghế da, kỳ quái nhìn cô gái đối diện, mới vừa trở về nước, không kịp bước vào nhà liền bị hẹn đến nơi này, thật sự không nghĩ ra: "Có chuyện có thể ở bên ngoài nói, cần gì phải tới nơi này tiêu pha?"

Ma Tử đang muốn giải thích, nhưng thật sự khó có thể mở miệng, cô còn chưa có phóng khoáng đến mức này, lên liếc mắt dò xét, anh không thể không lời thôi lách thếch được sao? Nhìn cái miệng đầy râu ria, thật đúng là cho rằng mình là Trương Phi sao? Càng nhìn càng không vừa mắt, ghét nhất râu quai nón, có việc cầu người, cho nên về mặt vẫn hiền hòa, đôi tay sốt ruột xoa xoa đầu gối: "Anh. . . . . có phải anh muốn cùng tôi. . . . . Cái đó. . . . . Lui tới hay không?" Rất sợ bị từ chối, bình tĩnh nhìn sang.

Khúc Dĩ mới vừa bùng lên ly trà thiếu chút nữa rơi xuống đất, đôi tay nắm chặt: "Thật xin lỗi, ngưng quá!" Lau chùi hết nước đọng trên mu bàn tay, sau đó tròn to mắt nhìn về phía cô gái: "Cô vừa mới nói cái gì?" Chẳng lẽ xuất hiện ảo giác sao? Anh nhớ rõ lần trước gặp mặt rất không vui vẻ, ngay cả tiền chân anh cũng không nguyện ý.

"Không nghe thấy thì thôi, coi như tôi không nói gì đi!" Phiên muộn đứng dậy, vừa muốn đi ra ngoài, tay liền bị kéo lại, theo thói quen gãi gãi cái ót, lưng túng khác thường: "Đầu tiên nói trước, người tôi thật nhiều tật xấu, Truyện được dịch trực tiếp tại dien dan le quy don, hơn nữa anh cũng đã biết, ly hôn một lần, không cha không mẹ, không biết làm cơm, quét dọn và rửa chén gì đó tạm được, anh yên tâm, thân thể tôi rất khỏe mạnh, không có chạm qua thứ không nên chạm, sanh đứa bé sẽ không có vấn đề, còn nữa, có lúc tính khí cũng không tốt lắm, có thể sẽ có chút ích kỷ, nhưng tôi có thể thay đổi!"

Người đàn ông từ kinh ngạc đến bật cười, lần nữa đề cô gái xuống: "Ngồi xuống trước, tôi rất bất ngờ, thật mà, nhưng tôi muốn biết, tại sao cô muốn cùng tôi hoà hợp?" Đừng tưởng rằng nhìn anh không ra bài xích trong mắt cô.

Hơi thở Ma Tử có chút gấp rút, giấu đầu hở đuôi, tròn mắt: "Mặc dù tôi không phải là Quốc Sắc Thiên Hương gì đó, nhưng anh cũng không ưu tú lắm đâu, cũng không soi gương xem khuôn mặt râu ria một chút, tôi và anh, nhìn bề ngoài cũng coi là xứng đôi, không nói gạt anh, kể từ sau khi ly hôn, tôi cũng không tin hôn nhân gì đó, càng không tin có người đàn ông nào chịu được tôi, tại anh vô duyên vô cớ quyền rũ, cũng cảm thấy người anh thật đáng hoảng, có thể thử lui tới, anh không muốn thì thôi!"

"Đợi đã...!" Lần nữa đề xuống cô gái muốn đứng dậy: "Tôi không nói không muốn, chỉ là quá đột ngột, cô thật sự nghĩ xong chưa?"

"Ừ, tôi nghĩ thật lâu, Khúc Dĩ, hôm nay hẹn anh tới nơi này, chính là muốn xem anh có thể thích hợp với tôi hay không, nếu anh thật sự. . . . . có cảm giác đối với tôi, vậy tôi tin tưởng anh đối với tôi quả thật có chút ý tứ, nếu không có cảm giác thì. . . . . Coi như tôi chưa từng tới!" Cũng không phải là lừa gạt, nếu không có cảm giác, như vậy sẽ không cần tiền, một khi xác định lui tới thì anh mới có lý do trợ giúp cô, mà cô cũng có cơ hội hoàn lại.

Khúc Dĩ vẫn có chút không dám tin, vốn chỉ cho rằng chỉ thương tiếc đối với cô gái này, đột nhiên nói đến muốn gì đó. . . . . Trong lòng thật sự có chút. . . . . Hưng phấn, mặc dù giàu có nhưng anh chưa từng đi tìm cô gái, không xác định sẽ kết hôn, anh cũng sẽ không tùy tiện dính vào các cô gái, nếu là người khác, chắc chắn anh từ chối, lần này lại muốn nắm chắc cơ hội.

Nhưng anh không muốn hoan ái có mục đích, đó là tình cảm thật đáng khinh, thật giống như đã hiểu ra cái gì, mỉm cười lấy ra một tấm thẻ đưa tới: "Mặt mả là sáu một, tôi ở Anh quốc đã nghe nói chuyện của các người, tổng cộng là hai tỷ, chuyện này là lỗi của đại ca, tôi thay mặt anh ấy trình trọng nói xin lỗi với mọi người, hi vọng mọi người có thể nhớ điều này!" Aiz! Anh không biết tại sao đại ca phải làm như vậy, nhưng quá không đạo đức rồi, phải biết khi đó, đúng là bọn họ vô cùng đau lòng, còn mang theo anh em đã chết, không phải muốn cho những người chết đó không nhắm mắt sao?

Mặc dù muốn đề ép, cũng phải chờ làm xong tang sự chứ? Như thế rất tốt rồi, Phi Vân Bang vì chuyện tang sự này đều muốn qua loa chấm dứt, loại hận này làm sao hóa giải được đây? Cho nên anh kết luận có lẽ cô gái này vì tiền mà tới, trong lòng không khỏi có chút thất vọng, mặc dù cô không đến, anh cũng sẽ tự tay đưa qua.

Ma Từ không hề lấy tiền, mà mắng chửi: "Vốn cho rằng anh không giống bọn họ, xem ra tôi đánh giá anh quá cao!" Đáng chết, anh coi cô như gái điếm sao? Không sai, cuối cùng là vì tiền, nhưng người một nhà thì khác, sẽ nghĩ biện pháp trả lại nợ, nhưng bây giờ có ý gì? Cho rằng cô tới đây dùng thân thể đổi tiền sao? Sau đó không thiếu nợ nhau?

Khúc Dị bị mắng choáng váng đầu, sau khi tỉnh táo, cô gái chạy tới cửa, vội vàng đứng dậy ngăn lại: "Tôi không có ý khác, đây vốn là muốn bồi thường cho các người, tôi. . . . . Thôi, tôi không nói là được chưa? Như vậy đi, cô muốn như thế nào, tôi sẽ làm như thế ấy, tôi là người không biết ăn nói, như vậy được chưa?" Tại sao cô gái này động một chút là phát giận? Anh có chọc giận cô sao? Không có chứ?

"Lời này là anh nói, được, bây giờ bắt đầu, anh đi tắm đi!" Mặt không đổi sắc chỉ hướng phòng tắm, thấy người đàn ông do dự, lập tức mặt lạnh: "Đừng nói với tôi đôi ý rồi hả?"

"Bà cô ơi, chúng ta như vậy, có thể quá không bình thường hay không? Không cảm thấy quá nhanh? Thật ra có thể đợi đến sau khi kết hôn mới. . . . ."

Ma Từ có chút phiền não, vì mạng của các anh em, cô phải đánh nhanh thắng nhanh, cố nặn ra một nụ cười: "Tôi chịu đựng tổn thương, thường bị người khác xấu xí, tự nhiên hiểu rõ, hôn nhân không có tình yêu chắc sẽ không có hạnh phúc, có lẽ người khác sau khi kết hôn mới động phòng, nhưng đối với tôi, chỉ có thể như vậy, nếu như kết hôn, anh đối với gương mặt này của tôi không làm sao có hứng thú, khi đó tôi phải làm thế nào? Ly hôn lần nữa?"

Khúc Dị bị nói xong, liên tục lùi về phía sau, không cách nào phản bác, cho đến khi bị bức vào phòng tắm, bắt được hai vai cô gái: "Tại sao cô phải tự xem thấp bản thân như vậy? Không phải tất cả người đàn ông đều chỉ nhìn bề ngoài, lấy tôi mà nói, biết tại sao tôi thích cô không? Đúng vậy, lúc đầu là vì số mạng của cô rất giống mẹ tôi, nhưng tôi phát hiện cô kiên cường hơn mẹ tôi nhiều lắm, cuối cùng tôi nghĩ, nếu như bà ấy có một nửa ngạo khí của cô cũng không rơi vào hoàn cảnh đó, tôi nhìn thấy cô là một cô gái tốt, người nào cưới được cô cũng là hạnh phúc lớn nhất của anh ta, mặc dù tôi không biết tôi có yêu cô hay không, nhưng tôi có thể khẳng định, tôi tuyệt không đối xử với cô giống như người chồng trước của cô!"

Ma Từ vốn nên tức giận, không ngờ ngược lại chuyển thành cười, không hề mặt lạnh nhìn người giống như lúc này, vỗ vỗ bả vai người đàn ông làm quen nói: "Vốn là tôi còn đang suy nghĩ tại sao tên nhóc anh lại coi trọng tôi? Thật sự, tôi nghĩ thật lâu vẫn không nghĩ ra, cuối cùng tôi cho rằng có thể đặc tội với anh ở đâu đó, cố ý tới trêu chọc tôi, xem ra là tôi nghĩ nhiều rồi, tôi cũng không yêu anh, chỉ là không sao, dù sao chúng ta mới quen nhau chưa bao lâu? Thật ra tôi thích loại người đang hoang như anh, tôi nghĩ có một ngày, có lẽ tôi sẽ thật thích anh, anh đã nhìn tôi không lạ mắt, như vậy tôi cũng không tự cho rằng mình là người thanh cao, chúng ta có thể cùng cố gắng!" Đối với tương lai tốt đẹp, người đàn ông này cũng không phải là thành thật mà là ngốc, quýnh lên, nghĩ cái gì nói tất cả ra cái đó, người tài giỏi như thế nắm chặt trong tay, giữ thật chặt.

Được rồi, hiện tại mới phát hiện người này thật là một chọn lựa không tồi.

"Cô cười rồi!" Khúc Dị nhìn ngây người, đây là lần đầu tiên ở trước mặt anh cô gái cười rất tự nhiên, thật xinh đẹp.

Ma Từ lập tức trừng mắt to: "Tranh thủ thời gian tắm rửa, nếu chút nữa trời tối, nhất định sẽ cho anh đẹp mắt!" Thờ ỉ phò kéo cửa ra, vỗ vỗ ngực, khiêu thẩm mỹ của người đàn ông này nhất định có vấn đề, nhất định có vấn đề, sao có thể nhìn cô đến ngây ngốc, cô thật có mê người như vậy sao? Hôn nữa tại sao mặt lại nóng như vậy? Lúc này phát xuân quá mãnh liệt, cũng có chút chống đỡ không được.

Cô tin tưởng anh thật thích cô, cô có nghe nói qua mẹ của Khúc Dị, nếu là nguyên nhân khác, có lẽ sẽ xỉ mũi coi thường, nhưng mang người mẹ đã chết ra nói, cô còn có lý do gì để nghi ngờ? Trời ạ, Khúc Dị là thật thích cô, lại có thể mang cô so sánh với mẹ của anh, sau khi cưới chỉ cần không tìm người phụ nữ thứ ba, gây bất hòa làm loạn, mặc kệ anh có khuyết điểm gì, cô đều có thể bao dung.

Cho dù là. . . . . có đánh cô, cũng có thể nhịn, điều kiện tiên quyết là dưới tình huống đang uống say. . . . .

Còn tưởng rằng sẽ cô đơn tới già, không ngờ cũng 30 tuổi rồi còn có đàn ông thích, không phải ông trời quá tàn nhẫn lạnh lùng sao! Khúc Dị. . . . . Khúc Dị. . . . . Chỉ cần không quan tâm bề ngoài của cô, cô nhất định có biện pháp làm cho anh yêu cô, thật ra râu quai nón cũng rất tốt, rất đàn ông, hơn nữa sau khi trải qua quan sát khoảng cách gần, cô phát hiện ánh mắt, lỗ mũi, lông mày của người đàn ông này, thậm chí ngay cả gáy cũng vô cùng tinh tế, còn có đôi môi, thật mỏng, hàm răng trắng bóng, được cho là đẹp trai.

Nghe bên trong phòng truyền ra tiếng nước chảy, bàn tay nhỏ bé từ từ sờ lên cửa gỗ, nhếch miệng lầm bầm nói: "Nếu anh không rời bỏ, tôi cũng không chê!" Hai hàng nước mắt theo khóe mắt lăn xuống, từ nay về sau, Khúc Dị chính là người đàn ông của Ma Từ cô, ai dám tổn thương anh, cô muốn đi liều mạng với người đó!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Ăn thức ăn thiêu

Màn đêm buông xuống, bên trong trại lính lọt vào yên tĩnh, có chừng ba đến năm quân nhân vẫn giữ vững tác phong, bảo vệ chặt chẽ cửa chính.

Nhìn một chiếc xe quân dụng chậm rãi chạy đi, Trình Thất cười như không cười hờ hững: "Đi!" Nếu bị La Hiểu Hiểu bắt được cũng không phải là chuyện tốt.

"Chị Thất, hình như chúng ta quên mất một chuyện, Lạc Viêm Hành có Trần Vĩnh Bình kia bảo đảm, nhưng Thủ trưởng La này. . . . . Có thể chọc giận ông ta hay không?" Lộ Băng suy đi nghĩ lại, cảm giác làm như vậy quá nguy hiểm, không có hàng nộm ra, Lạc Viêm Hành nhất định sẽ kéo La Ngọc Khôn làm người chết thế, La Ngọc Khôn tham ô hối lộ không ai không biết, hai mươi tỷ còn có thể giải quyết, như vậy cùng lắm thì hận Phi Vân Bang?

Trình Thất thật không nghĩ tới chuyện này, trong lòng nổi lên cơn sóng, làm như vậy tương đương với chặt hết đường lui, sau này còn muốn trở về nước, một người Trung Quốc sinh trên quê cha đất mẹ, làm sao có thể không nhớ hương cố hương? Thờ dài nói: "Cười hồ khó xuống rồi, không cần nghĩ chuyện khác, chúng ta cũng bị buộc bắt đắc dĩ, không có nghĩa là chúng ta không yêu nước, làm việc đi!"

Mặc dù vẫn mặc kệ người đời, nhưng vị trí đất nước ở trong lòng vẫn rất cao, đã từng mấy phen giằng cốt những người có bản lĩnh thì chạy ra nước ngoài, không ngờ mình cũng có. . . . . Không không không, cô cũng không phải tự nguyện phản bội quốc gia, không giống bọn họ, duy nhất có thể làm chính là từ nay về sau tuyệt đối không gieo họa cho người Trung Quốc.

Ném đi một chút bản khoăn cuối cùng, mọi người đeo lên mặt kính cùng màu sắc, chờ đợi hành động, Trình Thất ôm bả vai Lộ Băng ra lệnh: "Lập tức trở về bảo người nọ gọi điện thoại!"

"Không cần phiền phức như vậy, tôi có mang anh ta đến!" Nói xong vừa mở điện thoại di động vừa đi về phía sau cùng, nhìn người đàn ông sắc mặt có chút trắng bệch: "Đừng sợ, cậu gọi xong cuộc điện thoại này thì có thể lấy tiền đi, có nghe không?" Đáng chết, tại sao lúc này người này cả người phát run?

"Tôi đã nói anh để cho cậu ta ở trong biệt thự chờ đợi, anh không nghe, muốn dẫn cậu ta tới nơi này!" Đông Phương Minh tròn mắt nhìn Lộ Băng một cái.

"Tôi làm sao biết các người hành động lúc nào? Nói không tới một giờ, kết quả thế nào? Còn nói chờ một chút, lúc đó không phải tôi vì lo lắng cho các người mới tới sao?" Tả oán xong lại trừng mắt về phía người đàn ông kia: "Nhanh lên, lúc nói chuyện giữ vững bình tĩnh, nơi này là một triệu, không muốn làm, chúng tôi có thể tìm người khác!"

"Đừng đừng đừng, tôi có thể làm!" Người đàn ông háng giọng, cầm di động, ban đầu thật sự không biết bọn họ là xã hội đen muốn đấu với quân đội, bọn họ thật sự không sợ chết sao? Nhìn một đồng tiền giấy hồng một chút, liều mạng còn có thể vô duyên vô cớ mua được một căn nhà, có sao không làm? Dù sao gọi xong lấy tiền đi, không có quan hệ với anh ta, muốn chết là bọn họ, không phải anh ta, bầm mã số được đặt tên là Thủ trưởng La, nghe âm thanh te te, nói không sợ là giả, thủ trưởng là cấp bậc gì?

Rất nhanh, trong điện thoại truyền đến một tiếng cười sang sảng.

‘Ha ha, Lạc Nhị gia, hôm nay thế nào nhớ tới tôi?’

Người đàn ông cố gắng kéo ra một tiếng cười như có như không: "Thời gian quý báu, phía trên đã nói yêu cầu giao dịch, tôi đã phái người đi qua nhận hàng rồi, hoá đơn nhận hàng ông hãy xem rồi giao hàng!"

‘Gấp rút như vậy? Lạc Nhị gia thật là hiểu rõ lòng tôi, hơn nữa, vì lô hàng này tôi ăn ngủ không yên, củ khoai lang phỏng tay, càng sớm đi ra ngoài càng tốt, cậu yên tâm, tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm, hai trăm ngàn, một thanh không thiếu, Châu về Hợp Phố!’ nghĩ thầm, cuối cùng sắp vứt bỏ, có thể ngủ an ổn rồi.

‘Đúng rồi Lạc Nhị gia, nghe nói gần đây thân thể cậu khó chịu, ngày mai có muốn gọi con gái tôi qua thăm cậu hay không? Con bé này không có bản lĩnh gì khác, chăm sóc bệnh nhân xem như tì nữ!’

Người đàn ông vội vàng nhìn về phía Lộ Băng vẫn dựng thẳng ngón cái với anh ta, trong kế hoạch cũng không trả lời chuyện này.

Trình Thất cảm cảm giác có cái gì không đúng, tiến lên sau khi nghe xong, nét mặt không biểu hiện gì, ghé vào người đàn ông rỉ tai: "Cứ nói ‘không cần’!" Lúc này mới giống tác phong Lạc Viêm Hành.

"Không cần!"

‘Được rồi, tôi cũng không tiện ra mặt, nhưng đơn giao hàng đưa cho cấp dưới của tôi nhận là được, có rảnh rồi tán gẫu!’

Sau khi cắt đứt, người đàn ông tuôn mồ hôi lạnh, vì không biết bắt chước âm thanh của ai, anh ta luyện ước chừng cả ngày, không ngờ thật đúng là vượt qua, cầm tiền cũng không dám tin tưởng trên thế giới có công việc dễ dàng dễ như vậy, nháy mắt: "Tôi còn có thể bắt chước giọng của rất nhiều người, Lưu Hoan? Đào Lang? Chỉ cần các người cần, Tư Cẩm Cao Oa cũng có thể!"

Trình Thất cười nhẹ: "Những thứ này chúng tôi tạm thời không cần, như vậy đi, chúng tôi lưu lại điện thoại của cậu rồi, khi cần sẽ tìm cậu!" Nếu không phải đích thân nhìn, cô cũng sẽ tin đây chính là Lạc Viêm Hành, âm thanh trầm trầm kêu gọi như vậy cũng học được rất nhuần nhuyễn, là một nhân tài hiếm có.

Người đàn ông nhận tiền xong, gật đầu liên tục: "Hi vọng lần sau tiếp tục hợp tác, hẹn gặp lại!" Giống như chạy trốn, chạy như bay về phía mô tô nơi xa, phóng đi.

Đồng Phương Minh nhìn đồng hồ đeo tay một cái, sau đó nhìn chằm chằm vào trại lính căn dặn: "Mười phút sau đi vào!" Sau lúc vui vẻ thường sẽ đến thời điểm khó khăn nhất, không ngờ La Ngọc Khôn cũng vội vã ném hàng ra như thế, củ khoai lang phóng tay, đúng vậy a, rất phóng tay, một khi bị phát hiện ra, khó thoát tội chết.

Lạc Viêm Hành này thật sự không phải là đối tượng bọn họ có thể làm, nhìn đi, thậm chí trên đời còn có người chịu tội thay, đột nhiên đối với người đàn ông kia có một chút kính nể, căn cứ trừ hàng mà thôi, tùy tiện tìm một hang núi là có thể giải quyết, nhất định đặt ở trại lính, gần như mỗi một nước cờ của người nọ đều giữ lại một đường lui phía sau.

Người này và Chị Thất gần như giống nhau, hai người này, không phải bạn bè thật đáng tiếc.

"Các người chờ một chút!"

Người quân nhân che mặt cầm đơn giao hàng cùng với mấy người bạn tốt đi tới một bên, lấy ra một bản chữ ký đối chiếu, gần như giống nhau như đúc, cuối cùng tiến hành kiểm tra phía trên con dấu, một giọt chất lỏng trong suốt nhỏ xuống, màu mực đỏ tươi trên dấu đóng lập tức xuất hiện màu tím nhạt vô cùng kì diệu.

Trình Thất không thấy được bọn họ đang làm gì, nên đoán không ra huyền bí trong đó, cô đoán được, cần gì làm nhiều động tác như vậy? Thấy mấy người kia nhao nhao gật đầu, cũng biết con dấu này quả nhiên có vấn đề, ha ha, gạt người nha, phải gạt chu đáo, xem ra chính mình còn có bản lĩnh làm nghề nghiệp lường gạt đấy.

"Giao hàng!" Xé ra liên giữa của hóa đơn, còn lại trả về nguyên chủ.

Trình Thất không nói nhiều lời, đẩy mắt kính, nhìn về phía bọn thủ hạ ra dấu, cứ nhìn từng rương từng rương súng ống đạn dược xuất kho, Lạc Viêm Hành, trận đánh này anh thua!

Ba giờ sau, 20 cỗ xe tải xếp hàng dài chạy ra khỏi trại lính, trong lòng Trình Thất tràn ngập vui mừng, vừa định vỗ bả vai quân nhân nói vài lời, nhưng có câu họa từ miệng mà ra, cười cười, xoay người đi, Thủ trưởng La đúng không? Mặc dù ông có gọi cho Lạc Viêm Hành, có đơn giao hàng chính xác, nhưng Lạc Viêm Hành này không dễ đối phó.

La Hiểu Hiểu, thật đúng là muốn nhìn một chút cảnh tượng cả nhà người này nghèo túng sẽ như thế nào, hai mươi tỷ cũng không phải là số lượng nhỏ, nếu có thể ở lại, nhất định phải đi cảnh cáo một phen, Trình Thất cô không phải dễ bắt nạt như vậy, tên nhà quê? Tên nhà quê thì thế nào? Cũng có thể dễ dàng bóp chết tiểu thư nhà quan này.

Mỗi lần nhớ tới chuyện hôm đó cũng không cam lòng, đến nay mặt mũi cũng còn đau rất đấy.

"Chị Thất, tới tay, tôi thật kích động, hoa kiều đã ở tại bến tàu chờ chúng ta rồi, hai mươi tỷ, hai mươi tỷ đó!" Lộ Băng ôm Tiểu Lan hôn mạnh, không mất người nào, hai mươi tỷ tới tay, suy nghĩ một chút sau khi cùng hoa kiều đi khỏi, đến nơi nào của nước Đức định cư đây?

Đồng Phương Minh cũng không có bất kỳ hưng phấn nào, không ngừng xoay điện thoại di động, bấm một lần nữa, vẫn tắt máy: "Các người không cần vui mừng quá sớm, đến nay Ma Tử cũng không chút tin tức, tôi đoán có lẽ có hai loại khả năng!" Lo lắng nhìn về Trình Thất.

"Trời ạ, Ma Tử, tại sao Ma Tử chưa gọi điện cho chúng ta?" Lúc này Tiểu Lan mới ý thức được có gì không đúng, một ngày, Ma Tử không thể nào đi lâu như vậy.

Trình Thất từ từ tròn to mắt, lấy điện thoại di động ra cũng gọi một lần: "Tắt máy, tại sao lúc này tắt máy? Rốt cuộc cô ấy đang làm gì?"

"Hay là Long Hồ đã biết, bắt giữ cô ấy rồi, hoặc là đã đến bến tàu, điện thoại di động không có tín hiệu. . . . ." Nhưng bến tàu rất nhiều người, không thể nào điện thoại di động của mọi người đều không thể nhận tín, mới vừa rồi hoa kiều còn gọi điện thoại tới, cho nên phần lớn nghiêng về khả năng đầu tiên.

"Không thể nào, nếu quả thật bị bắt, vậy thì Lạc Viêm Hành tuyệt đối sẽ không cho phép lô hàng này ra khỏi trại lính!" Trình Thất bác bỏ, có thể nói rất khó hiểu, Ma Tử cũng không phải không biết hôm nay hành động, nếu có cơ hội cũng sẽ báo bình an, chuyện này rốt cuộc là thế nào? Cô cũng không cảm thấy Long Hồ sẽ nhảm chán tới bến tàu bắt bọn họ: "Tới bến tàu trước rồi nói!"

Mặc kệ như thế nào, tiền phải tới tay trước.

Bên trong khách sạn, trên chiếc giường lớn sang trọng, sau khi điên cuồng vui vẻ đi qua, người đàn ông phơi bày lồng ngực ngồi dựa vào đầu giường an nhàn hút thuốc lá, tay phải yêu thương vuốt ve cô gái sau lưng, cảm giác sắc trời đã tối, mới cúi đầu kê vào lỗ tai khẽ gọi: "Còn muốn ngủ sao? Hôm nay không trở về?"

"Ừm. . . . ." Ma Từ nhủ mảy lạt người, đôi tay ôm lấy vòng eo người đàn ông, gần đây quá mệt mỏi, cộng thêm miếng vết thương ở bụng còn chưa khép lại, không ý thức được ngủ say một buổi chiều, khẽ mở mắt ra, vừa nhìn ngoài cửa sổ đã sớm tối đen, chợt ngồi dậy, che miếng vết thương bởi vì động tác quá lớn kéo đau, kinh hô: "Má ơi!" Vén chăn lên, mới thấy không mảnh vải che thân, không để ý xấu hổ, nhặt lên quần áo vứt lung tung mặc vào: "Đáng chết, tại sao anh không đánh thức tôi sớm?" Đã xảy ra chuyện, đã xảy ra chuyện.

Khúc Dị nhăn mặt đáng thương: "Nhìn cô ngủ ngon, không muốn quấy rầy, có chuyện gì vậy?"

"Chị Thất, bọn họ đang. . . . ." Nói đến đây, đột nhiên dừng lại, nhưng bây giờ cô đã là người của Khúc Dị, Khúc Dị cũng là người của cô, có một số việc, có thể nói chứ? Đã nói lui tới rồi, như vậy thì phải thật lòng đối đãi, quay đầu ụp sấp vào ngực người đàn ông, nghiêm túc hỏi: "Khúc Dị, anh có phản bội tôi không?"

"Dĩ nhiên sẽ không, thế nào?" Cảm thấy không đúng, Khúc Dị cũng đang nghi ngờ.

Ma Từ hơi mím môi: "Là như vậy, bây giờ Chị Thất đã lấy lô hàng các người đặt ở trong quân doanh, có thể đã đến bến tàu rồi, tôi không muốn bọn họ xa xứ, càng không muốn theo bọn họ mạo hiểm, có thể bị Hình Cảnh Quốc Tế truy nã, lần này Lạc Viêm Hành thật sự bức Chị Thất nổi giận, cho nên mới làm như thế!"

"Cái gì?" Khúc Dị cũng vén chăn lên nhảy xuống giường, vừa mặc quần áo vừa quát lớn: "Rốt cuộc các người đang làm cái gì? Điên rồi sao?" Đáng chết, đám người kia thật là cái gì cũng làm được, đến lúc đó cho dù đại ca sẽ bỏ qua chuyện cũ, La Ngọc Khôn nuốt trôi chuyện này sao? Nằm mơ đi, chân trời góc biển cũng phải bắt trở lại.

Cảnh sát trên thế giới đều là người một nhà, thật sự cho rằng trốn đi nước ngoài sẽ an toàn?

Ma Từ cảm thấy ấm áp trong lòng, cô không ngờ người đàn ông này quan tâm anh em của cô như vậy, cũng không thông báo trước cho Lạc Viêm Hành . . . . .

Chỉ tiếc các anh em đều bị thù hận che đôi mắt, không nghe cô khuyên nhủ, hơn nữa cô tin tưởng, thật ra bọn họ cũng không muốn rời đi, chỉ có tìm Khúc Dị giúp đỡ, đưa tay nói: "Lấy ra đi!"

"Cái gì?" Khúc Dị không có thời gian nhìn, anh phải ngăn cản Trình Thất, phải, chỗ đại ca, anh sẽ nghĩ biện pháp nói tốt, Ma Từ này thật là, tại sao không nói sớm?

"Tiền a, tám thẻ kia, hai tỷ!" Tiếp tục lắc bàn tay nhỏ bé: "Hôm nay có thể làm dịu lửa giận của bọn họ, đây là biện pháp duy nhất, lô hàng kia chúng tôi sẽ trả lại cho anh."

Khúc Dị ngăn người, lấy ra cái thẻ đưa tới: "Không phải cô nói không vì tiền sao?" Đáy mắt đã hiện lên thất vọng, thật sự cho rằng chỉ đơn thuần coi trọng con người anh, vẫn không có hấp dẫn lớn hơn tiền sao? Nhớ tới buổi chiều điên cuồng, dư vị vô tận, đời này, chưa bao giờ sáng khoái như vậy, thì ra cũng chỉ là trăng trong nước hoa trong gương.

Ma Từ vừa mang vớ cho người đàn ông vừa giải thích: "Anh biết cái gì? Hiện tại chúng ta là người một nhà, anh là đàn ông của tôi, nếu không tiền này tôi quả quyết không thể nhận!"

Thì ra là như vậy, Khúc Dị gật đầu cười nói: "Thật không?"

"Tôi là loại người thấy lợi quên nghĩa sao?" Tức giận mang giày xong, đem tây trang ném tới: "Nhanh lên! Chúng ta phải chạy tới trước khi bọn họ rời đi, tôi nghĩ nhất định bọn họ còn đang chờ tôi!" Anh em của cô, cô hiểu, tuyệt đối sẽ không vứt bỏ cô.

Khúc Dị cầm lấy chìa khóa xe, kéo cô gái sải bước đi ra gian phòng, trên đường đi, vô cùng hài lòng khi phải nói, cô gái có chuyện có thể nghĩ đến anh trước tiên, còn nói cái gì là người một nhà, nghĩ tới vô cùng tự hào, chẳng lẽ là lương duyên trời định? Càng nghĩ, bàn tay càng siết chặt: "Từ nay về sau, mặc kệ xảy ra chuyện gì, đều phải tới tìm tôi, cho dù táng gia bại sản cũng sẽ không bỏ mặc cô, về sau tôi chính là người của cô!"

Ma Từ nghe xong, mặt đỏ tới mang tai: "Tôi biết rồi!" Cuối cùng bỏ sung: "Tôi cũng vậy, ngay cả khi anh không có tiền, tôi cũng sẽ không rời đi!" Yêu có thể từ từ xây dựng, hơn nữa cô phát hiện sau khi trải qua buổi chiều vui vẻ, đối mặt với anh, cô sẽ mất hồng tim đập, hơn nữa vào lúc nguy cấp, trong lòng bàn tay ấm áp, thân thể to lớn của người đàn ông giống như một tòa ngọn núi cao không ngã, mọi sự có anh ở đây, đều không cần lo lắng.

"Không phải tôi đã nói với các người, quân đội là thứ các người có thể trêu chọc sao? Không phải là đánh vào mặt quốc gia sao? La Ngọc Khôn sẽ truy nã, đừng nói nước Đức, đào ba thước đất cũng có thể tìm ra các người, về sau làm chuyện như vậy phải hỏi tôi trước một chút!" Mặt ủ mảy chau năm tay lái trong tay, hơn nữa hôm nay đại ca còn bị thương mắt, bị ném ở Tòa thành Vatican như vậy, nếu như bị những lão già kia biết, vẫn không thể mang một đám người đi lột da hủy cốt sao?

Ma Từ tự biết đuối lý, không có phản bác, thấy người đàn ông cũng không phải là có dũng mà không có trí, ít ra biết lợi hại trong đó, còn dạy dỗ cô, lên liếc nhìn một mắt, gạo đã nấu thành cơm, chớ kết hôn thôi, không yêu cầu tổ chức lớn, tùy tiện mời đám người Chị Thất ăn bữa cơm đã vừa lòng rồi.

Trước kia, cảm thấy ngày cũng như đêm, lúc này có không ít hy vọng, tiền đồ sáng lạng, thế giới càng ngày càng đẹp.

Bến tàu, mùi tanh tươi nước biển làm cho lòng người nôn nóng, sóng lớn giống như từng thanh đao nhọn đâm vào trái tim mọi người, hai chiếc du thuyền to lớn có chút không thể chờ đợi, người đàn ông trung niên tóc đen, mắt nâu thỉnh thoảng nhìn đồng hồ, có lẽ thật sự không nhịn được, tiến lên nhìn cô gái ngồi xôm ở đất, lấy tiếng trung không lưu loát nói: "Đã đến giờ, chúng tôi phải khởi hành rồi, đi không?"

Trình Thất đưa tay dùng sức xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn, sau đó cúi đầu nhìn sổ tiết kiệm trong tay, hai mươi tỷ, Ma Từ, cô thấy được sao? Chúng ta có hai mươi tỷ rồi, nhưng cô đang ở đâu?

"Tôi không đi!" Lộ Băng không còn hơi sức, ngửa đầu nhìn trời: "Muốn đi các người đi thôi!"

"Ai nói muốn đi?" Đông Phương Minh liếc anh ta một cái, nhìn hoa kiều nói: "Nơi đây không nên ở lâu, các người đi thôi!"

Hoa kiều khoa trương nói: "Các người không đi sẽ chết, rất nhanh sẽ bị bắt!"

Trình Thất biết lý lẽ này, bọn họ từng uống máu ăn thề, cô tuyệt không thể bỏ lại Ma Từ một mình, muốn sống cùng nhau sống, muốn chết cùng chết, nếu như Ma Từ thật sự bị Long Hồ giữ lại, cô còn có cơ hội đi cứu, nhìn về phía các anh em còn lại: "Chuyện này không liên quan đến các người, các người có thể đi trước, đến đó tôi sẽ chuyển tiền. . . . ."

"Chị Thất, chúng tôi cũng sẽ không đi, muốn đi thì cùng đi!" Tiểu Lan và bọn chị em cùng nhau lắc đầu, cô sống là người của Lộ Băng, chết là quỷ của Lộ Băng, Lộ Băng không đi, cô cũng không đi đâu, gặp phải nhiều lần sống chết, đối với cô Phi Vân Bang đã sớm là ngôi nhà duy nhất.

Những cô gái còn lại lau nước mắt gạt đầu phối hợp, không phải là chết sao? Họ cũng không phải không có trải qua, hôm nay mỗi người trong nhà cũng đang tiêu xài tiền bọn họ gởi về, những ngày sau này càng ngày càng sung túc hơn, những thứ này đều do Chị Thất cho các cô, bây giờ đi rồi, còn có người nào đáng nói?

Một nhóm người mới tới không đi, như vậy những người còn lại thì càng không thể nào.

Trình Thất đứng dậy nhìn hoa kiều bắt đầu nói: "Các người đi thôi!"

Hoa kiều giờ lên ngón cái, vừa lui bước ra sau vừa nói: "Rất giỏi, mong hợp tác lần sau!" Xoay người thoải mái lên thuyền, cầu nguyện trời xanh phù hộ cho các người, hơn nữa cũng thích giao thiệp với loại người như thế, hi vọng còn có cơ hội gặp mặt, phụ nữ, một đám phụ nữ, rất giỏi, so với không ít đàn ông mà ông ta đã gặp còn có nghĩa khí hơn.

Nhìn hai chiếc Thuyền đi càng lúc càng xa, sau biển mất ở trong màn đêm, dường như mọi người cũng thấy được bánh xe vận mệnh đã khởi động, mà bọn họ sẽ bị kéo vào vực sâu mãi mãi không kết thúc, không ai biết đến tận cùng Ma Từ đi đâu, cũng đã chuẩn bị xong dự tính xấu nhất, cùng lắm thì chết, cũng phải cứu người ra ngoài.

Chú Phùng canh giữ ở ven đường, từ xa nhìn thấy có một chiếc xe chạy đến gần, đầu tiên là cảnh giác hí mắt, sau đó lấy ra Ống Nhòm quan sát, khi nhìn thấy cô gái chỗ cạnh tài xế, mừng rỡ kêu lên: "Tối rồi, tối rồi, Ma Từ đến rồi!"

"Cái gì?" Trình Thất chợt đứng dậy, vọt tới, quả nhiên, trong xe ngồi không là Ma Từ thì là ai? Hơn nữa bên cạnh còn có Khúc Dị đi theo, Khúc Dị? Vậy có thể là bị áp giải đến không, nghĩ đến cái gì, tức giận mắng một câu: "Mẹ nó, rốt cuộc Ma Từ đang làm cái gì?"

Ngay cả Salsa cũng ngây ngốc nhìn người từ từ tiến tới, nghĩ thầm, Chị Ma Từ bị xi rồi.

Quả nhiên, Ma Từ vừa xuống đất, Đông Phương Minh liền bước lên trước nắm lấy cổ áo gầm thét: "Tôi cũng cần một lời giải thích, cô có biết như vậy sẽ hại chết mọi người chúng ta hay không!"

"Chúng tôi chờ cô lâu như vậy, ngược lại cô có thể chạy đi nói chuyện yêu đương, Ma Từ, cô làm tôi quá thất vọng!" Hai mắt Lộ Băng đỏ ngầu, nếu không phải nhìn thấy trong người cô gái có thương tích, sớm đánh tới một quyền.

Khúc Dị bất mãn đi qua ngăn lại những người điên kia, đưa tay chân kéo cô gái bảo vệ ở sau lưng: "Trước tiên các người tỉnh táo một chút, Trình Thất, cô cũng không thể nghĩ, cho dù các người chạy trốn tới nước Đức, thật sự cho rằng Long Hồ và La Ngọc Khôn sẽ không tìm được cô sao? Cô cũng quá ngây thơ!"

Trình Thất hoàn toàn không có tâm tình để nghe những thứ này, một tay chống nạnh, chỉ vào Khúc Dị, nghiêm giọng: "Tôi mặc kệ anh rốt cuộc biết được bao nhiêu, đây là chuyện của chúng tôi, còn chưa tới phiên anh để ý tới, Ma Từ, cô không phải là người tự tiện chủ trương, nói cho tôi biết, tại sao lần này không nghe theo sự sắp xếp của tổ chức?" Trong lòng lửa giận cháy hừng hực, vì đời cô, mọi người mất đi cơ hội rời khỏi, nếu muốn đi tiếp, chỉ sợ cũng khó như lên trời rồi.

Thuyền của Hoa kiều không ai dám lục soát, dù sao ông ta là đồng bạn hợp tác giao dịch với Lạc Viêm Hành hàng năm, giống như có quốc gia làm chỗ dựa, nhưng bây giờ, làm thế nào?

Ma Từ nhìn thấy ánh mắt Trình Thất long lên, cúi đầu khàn khàn nói: "Chị Thất, nơi này là nhà của chúng ta, tôi nghĩ, các anh em đều không nguyện ý rời đi, hơn nữa Khúc Dị nói không sai, thiên hạ rộng lớn, đều là đất của vua, Hình Cảnh Quốc Tế sẽ luôn luôn truy nã chúng ta, hai mươi tỷ đấy!" Đó là bao nhiêu tiền?

"Vậy cô nói cho tôi biết, làm sao bây giờ? Cô nói đi, làm sao bây giờ?" Lần đầu tiên Trình Thất kích động đến lệ rơi đầy mặt, nắm bả vai thủ hạ lắc mạnh, điên cuồng kích động.

"Tôi. . . . . Tôi không biết, chúng ta trả đồ lại cho Long Hồ đi, Khúc Dị sẽ đem hai tỷ cho chúng ta, Chị Thất, tôi. . . . ."

‘Chát!’

Trình Thắt quăng một bạt tai, hung hăng nuốt nước miếng, sau đó trừng mắt nhìn về phía Khúc Dị: "Không thể nào!" Trả? Thiên hạ nào có chuyện tốt như vậy? Đã xảy ra chuyện mới đến nhận lỗi, nguyên ý đưa tiền, có phải giết người cũng có thể nhận lỗi hay không?

"Lô hàng này các người nhất định phải trả lại, nếu không chắc chắn gây thành họa lớn, Trình Thắt, cô có thể tưởng tượng được!" Khúc Dị không ngờ đám người kia có chấp như vậy, cần gì chứ? Nghĩ đến cái gì: "Nếu như các người thật sự cần gấp số tiền kia, được, tôi cho các người mượn trước, như vậy được chưa?"

"Ha ha ha ha ha!" Trình Thắt buồn cười xoay người, đối mặt với biển rộng giễu cợt: "Tại sao anh ta phạm lỗi lại muốn anh đưa bồi thường cho anh ta? Tại sao? Có biết lúc ấy chúng tôi phải trả giá bao nhiêu mới thành công hay không? Mà Lạc Viêm Hành anh ta ở đâu?" Tức giận chỉ về phương hướng Italy: "Anh ta có nghĩ qua cảm nhận của chúng tôi sao? Chết nhiều anh em như vậy, hồn còn chưa đi, có biết lúc ấy chúng tôi đau đớn bao nhiêu không? Hận không được từng đao từng đao cắt thịt anh ta !" Đấy mắt hiện lên hận ý rõ ràng, trong nháy mắt bùng lên.

Khúc Dị thở dài, chuyện này là lỗi của đại ca, anh biết, làm như thế nào mới tốt đây? Đưa tiền cũng không muốn, xem ra thật dưng đã phát giận rồi.

"Xem ra hàng đã bị mọi người đưa đi, nước đổ khó hốt, như vậy đi, bây giờ mọi người đi cũng không đi được, tôi cũng sẽ không thả cho mọi người đi, đó là đang hại mọi người, Trình Thắt, chuyện này tôi tạm thời sẽ không nói cho đại ca, trước tiên mọi người trốn ở chỗ của tôi đi, mọi người tin tôi, chuyện này nhất định sẽ đi qua!"

Trình Thắt lau lệ một cái, chết cũng không nghĩ đến chuyện sẽ biến thành như vậy, đến cuối cùng còn phải nhờ người Long Hồ bảo đảm, Lạc Viêm Hành, anh thật đúng là giỏi, một Khâu Hạo Vũ, một Khúc Dị, cũng nguyên ý nghe lời anh, đã làm sai chuyện ngay cả nói xin lỗi cũng không có, còn thần nhiên nói là vì muốn tốt cho Phi Vân Bang: "Vô luận như thế nào, hôm nay phải đi!"

Ma Tử kéo Khúc Dị đến một bên: "Các người muốn giết anh ấy?"

Khúc Dị cau mày, làm sao lại nói khó nghe vậy?

Trình Thắt lạnh lùng nhìn Ma Tử, dường như đã nghĩ tới điều gì, bàn bạc cùng nhau? Đưa tay nói: "Tôi cũng cần tỉnh táo, các người đừng ai làm phiền tôi!" Sau đó đi về phía bờ biển, yên tĩnh ngồi xuống, không đi cùng Khúc Dị là bởi vì anh là người của Lạc Viêm Hành, nếu như đã sống chung với Ma Tử cũng xem như một nửa người mình, có thể một mình một ngựa đã chứng minh thành ý của đối phương.

Hơn nữa, hiện tại thực sự chỉ có một con đường này có thể đi, Khúc Dị không thả người, gọi một cú điện thoại, đám người bọn họ có chấp cánh cũng không thể bay, suy nghĩ kỹ lời nói của Khúc Dị, cũng hơi có lý, hai mươi tỷ này không chỉ là tranh cãi xã hội đen, cũng liên lụy đến quân đội, đó chính là đối đầu với quốc gia, một câu đưa xuống, chân trời góc biển cũng không có nơi dung thân, dĩ nhiên, nếu muốn tìm đến một địa phương không bao giờ bị phát hiện, cũng không phải là không thể nào, vấn đề là . . . . .

Làm thế nào rồi đi!

Hơn nữa cho đến bây giờ Lạc Viêm Hành không thể không biết hàng bị lấy, trừ phi là kẻ ngu, nhưng tại sao không phải người đuổi bắt? Quá nhiều chuyện khó hiểu làm cho đầu óc cô hỗn loạn, hay là Lạc Viêm Hành nguyên ý đưa tiền này cho cô? Rốt cuộc tại sao anh làm như vậy? Báo ơn? Đúng vậy a, báo ơn, vì hai tháng chết tiết nọ, hai mươi tỷ mua đứt, cũng đáng.

Nếu như Lạc Viêm Hành không tới xử lý cô, cũng chỉ còn lại La Ngọc Khôn, cúi đầu siết chặt cuốn sổ nhỏ, tiền này tuyệt đối sẽ không trả lại, không sai, Phi Vân Bang là tổ chức muốn tiền không cần mạng, không nắm trong tay thì thôi, nắm trong tay cũng đừng hòng nhả ra.

Nửa giờ sau, Trình Thắt mới bình tĩnh đi vào đám người: "Khúc Dị, anh thật sự có thể bảo đảm an toàn của chúng tôi sao?"

"Tôi đương nhiên có thể, lấy đầu người bảo đảm!" Có chỗ nào an toàn hơn so với nấp ở Long Hồ?

Cứ như vậy, Trình Thắt giật đầu: "Được, nhưng tiền này là chúng tôi dựa vào bản lĩnh có được, muốn trách thì trách La Ngọc Khôn không đủ cẩn thận, tôi nghĩ đại ca các người có là biện pháp khiến cho La Ngọc Khôn bồi thường tổn thất này chứ?"

"Cô cũng quá to gan rồi, chọc giận La Ngọc Khôn, cô cho rằng sau này còn có ngày sống dễ chịu sao?" Tiền thật sự quan trọng như vậy sao?

Trình Thắt chê cười: "Anh không cần nói, tôi không trốn, ông ta dựa vào cái gì nói do Phi Vân Bang chúng tôi làm? Có chứng cứ không? Hơn nữa, nếu thật là tôi làm, tại sao tôi còn ở lại Trung Quốc? Tôi ngu ngốc à?" Không có chứng cứ, đừng hòng nói.

Khúc Dị chắc lưỡi: "Đầu cơ trục lợi các người rất lành nghề, tiền các người không muốn giao ra cũng không sao, bây giờ có thể đi theo tôi chứ?" Hay là trước bố trí cho bọn họ, sau đó, chờ đại ca trở về rồi nói, đại ca, lần này thật xin lỗi, anh đang ở Tòa thành Vatican rèn luyện cho tốt, nửa tháng sau, nhất định tìm anh về.

Ma Tử biết các anh em còn bất mãn đối với cô, cho nên không nói gì, chỉ yên lặng đi theo bên cạnh mọi người, lên xe trước, đem một tấm thẻ nhét vào lòng bàn tay Trình Thắt: "Tổng cộng là hai tỷ!"

Trình Thắt không có từ chối, cái này tới cũng được, cũng không cảm thấy Khúc Dị là một kẻ đần, cô cảm thấy anh ta sẽ lấy lại tổn thất từ Long Hồ, hai tay nhét vào túi, ngồi vào ghế lái phụ, bắt chéo chân, đợi xe chạy mới nói: "Bây giờ anh ấy không nhìn thấy, tôi lấy đi giấy tờ và tiền bạc của anh ấy, chỉ chừa lại điện thoại di động, nhưng số bên trong tôi cũng xóa mất, tôi chỉ có số ở Tòa thành Vatican, bây giờ còn chưa có liên lạc với các người sao?"

"Không có, buổi sáng Hạo Vũ trở về gọi điện thoại cho tôi, nói đại ca ở bên ngoài chơi rất vui vẻ! nhưng vài ngày nữa, không liên lạc được sẽ phát hiện có vấn đề!" Khúc Dĩ thành thật trả lời, hiện tại đại ca ăn cơm chưa? Có thể được người tốt bụng nào đó mang về nhà nuôi hay không?

Tại sao lại đột nhiên bị thương mắt? Không cách nào tưởng tượng một người mù làm sao sinh tồn nơi đất khách quê người, sẽ không bị lừa gạt chứ, ngày thường rất đẹp trai, nếu như bị bà già biến thái coi trọng. . . . . Hay là ông già nào đó. . . . . Không thể nghĩ, không thể nghĩ, quá đáng sợ.

Trình Thất day day thái dương huyết, sau đó xì mũi coi thường: "Mạng của anh ấy lớn lắm, yên tâm, ông trời không dám thu anh ấy đâu!"

"Điểm này tôi đồng ý, từ nhỏ đại ca đã lăn lộn ở trong rắn độc mãnh thú, muốn tánh mạng của anh ấy cũng không dễ dàng như vậy!" Điểm này rất tự hào.

"Nghe nói trước kia anh ấy rất hận mẹ kế của mình?"

Khúc Dĩ nhún vai: "Nào chỉ là hận? Mỗi thời mỗi khắc đều nghĩ làm thế nào hại chết anh ấy, có một lần còn tìm đến sát thủ, khi đó đại ca mới mười hơn tuổi chứ mấy? Tôi cũng không biết anh ấy, nghe Hạo Vũ nói lúc ấy cậu ta cũng cho rằng đại ca chết rồi, kết quả có một cô bé nào đó đưa anh ấy trở về, phúc lớn mạng lớn a, sau khi vừa thoát khỏi miệng hàm, mới nghĩ ra biện pháp đi du học, nếu không đã sớm xong rồi!" Một đứa bé, làm sao đâu hơn được một con bò cạp trưởng thành?

Trình Thất vẫn nhàm chán nhưng trong lòng đã có gợn sóng, không trách được đã nhiều năm còn hỏi cô tại sao ban đầu đưa anh trở về, nếu lúc ấy biết sau khi anh trở về sẽ đối mặt với mẹ kế ác liệt như vậy, cô tình nguyện vẫn nuôi dưỡng anh ở bên cạnh, làm trâu làm ngựa cho cô, chẳng lẽ anh một mực trách cô đưa anh trở về sao?

Vậy thì quá oan uổng, lúc ấy làm sao biết những chuyện này? Cũng chỉ biết rõ đối phương là một cậu ấm nhà giàu, ăn sung mặc sướng, không hiểu chịu khổ, cảm thấy mang theo bên người là gánh nặng, ai ngờ. . . . .

Trời mới biết tên cháu trai tài giỏi như vậy, đã tiễn đưa thiên tài đi rồi, nếu không bây giờ Phi Vân Bang cũng có thể nổi tiếng trên thế giới rồi, lỡ một bước chân thành thiên cổ hận a.

Năm ngày sau. . . . .

"Còn không ăn? Tên nhóc này đủ bú đờng bình, ăn một miếng đi, rất sạch sẽ, tôi nhìn tận mắt thấy đứa bé kia chỉ gặm một cái, cầm đi!" ông già đem một cái đùi gà rán đưa đến khoe miệng người đàn ông.

Lạc Viêm Hành đã khôi phục lại bình thường, chỉ bởi vì có chút nguyên nhân mà tính thần không phấn chấn, giống như tên ăn xin ngồi trên chiếu bên đông rác, ánh mặt trời chiếu xuống khuôn mặt đẹp trai đã bản thủ không chịu nổi, trên người càng tỏa ra mùi mồ hôi bản nông nặc, chán chường nhìn trời, cũng không biết có phải Thượng Đế đang dùng ánh mắt chế nhạo nhìn anh hay không.

Thân phận đặc biệt, không thể tùy ý tìm cảnh sát, trên thế giới người muốn giết anh nhiều lắm, chỉ có thể ở nơi này chờ cứu viện.

Dĩ nhiên, hình dạng giống như quỷ nửa chết nửa sống cũng không nghĩ tới đói bụng, có lẽ mỗi người đàn ông thất tình đều trải qua quá trình này, đối với chuyện gì đều không hăng hái, cũng không quan tâm đến chuyện sống sót, mỗi ngày ông già đều đến, lắc đầu một cái: "Lấy đi!"

"Tên nhóc này, cần gì làm khó thân thể? Hỏi cậu, cậu lại không nói, thật không ăn sao? Cái bụng cậu đang réo gọi!" Ông già cũng bắt đầu nể phục đối phương chịu nhịn đói, dứt khoát đem đùi gà xé ra.

Mùi thịt gà thơm không ngừng kích thích vị giác của người đàn ông, trong miệng ứa nước chua, năm ngày rồi, ngoại trừ uống nước, thật sự không ăn gì, dạ dày không ngừng co bóp, nhưng ăn loại đồ ăn này sao? Cho dù nghèo túng đi nữa cũng không ăn đồ thiu cơm thừa chứ? Nuốt nước miếng, còn muốn từ chối, thịt đã bị nhét mạnh vào trong môi mỏng.

Giống như bị đói khát một thế kỷ, miệng hơi dính đến nước cam lộ trong veo liền không cách nào buông ra, nghĩ thầm, dù sao không có người biết anh, thử nhai một chút, nhúu mảy bắt đầu ưu nhã nuốt vào, dường như mùi vị vô cùng ngon miệng.

Ông già cười, đem mấy cái đùi gà khác cũng nhét vào trong tay đen thui của người đàn ông: "Như vậy mới đúng, ăn nhiều một chút, nhìn cậu đoán chừng không phải là người chịu khổ vất vả kiếm sống, tỉnh lại đi, tôi không hi vọng thấy người giống như tôi, cậu nhóc, không nên cảm thấy cái gì mất mặt, tôn nghiêm tuy quan trọng nhưng so với sinh mạng, không đáng giá nhắc tới, tôi dạy cho cậu làm thế nào để được ăn, thật ra rất đơn giản, dù sao bản thân cậu là người mù, càng có thể lấy được lòng thương hại của mọi người, nếu như cậu muốn càng nhiều, cũng được, tự tay đánh gãy chân của mình, không bao lâu, cậu có thể bắt đầu làm lại!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 68: Trong nhà là không có điện

Thành phố F, phòng khách Bạch Long đường, Long Hồ Hội, một tòa biệt thự theo kiểu Tứ Hợp Viện, hơn 60 người đang nhàm chán tụ tập trong một cái sân lớn nói chuyện trời đất, cũng bàn luận bước kế tiếp nên làm thế nào trở lại Bách Hoa uyển. Đông Phương Minh cầm cương đao trong tay vuốt tới vuốt lui, đây cũng không phải là địa bàn của mình, dù nói thế nào Bách Hoa uyển mới là địa bàn của mình, muốn trở về phải chờ sóng gió đi qua.

Khúc Dị nói anh ta có biện pháp giải quyết chuyện này, giải quyết như thế nào?

Trình Thất ngồi trên xích đu dây, đã bao lâu không có cùng nhau nghỉ ngơi rồi? Tay nắm chặt hơn hai tỷ, không chỗ tiêu xài, rất thú vị, có tiền không chỗ tiêu xài, nhìn thấy thủ hạ của Khúc Dị, Nhị Cầu Tử bung tới nước đá, tò mò nói: "Các người còn chưa có tìm được Hội Trường sao?"

"Cả Tòa thành Vatican cũng lật tung, không tìm được!" Nhị Cầu Tử thở dài, cái này gọi là chuyện gì? Long Hồ đều lật tung lên rồi, rốt cuộc đại ca đi nơi nào?

Một cô gái nào đó nghe vậy, ít nhiều gì cũng có chút đau lòng, tên kia không có báo cảnh sát? Tòa thành Vatican có bao lớn, làm sao không tìm được đây? Chẳng lẽ. . . . . Từ từ ngồi thẳng, trông mặt trầm tư, lúc đi không thấy có người khả nghi đi theo chứ? Cô rất cẩn thận, như vậy không có tồn tại sát thủ, nhưng vấn đề là người ở đâu?

Mười hai ngày rồi, không chút tin tức, móc ra thẻ điện thoại trong áo lót, thử mở cuộc gọi quốc tế đường dài, nhưng mãi số người kia không gọi được, trong lòng tự nhiên nảy sinh lo lắng, cô chỉ muốn lấy hàng, thật không muốn anh chết, điện thoại di động không phải bị trộm chứ?

"Chị Thất, nếu chị thật lo lắng, có thể đi Tòa thành Vatican. . . . ." Đông Phương Minh sớm nhìn ra suy nghĩ của Trình Thất, nếu không tại sao gọi là tâm phúc chứ?

"Ai nói tôi lo lắng?" Không đợi đối phương nói xong, liền chặn lại, cô sẽ lo lắng cho người lần áp cô sao? Cũng không phải là kẻ ngu ngốc.

Đông Phương Minh cười không nói, không lo lắng tại sao một ngày cô muốn hỏi mấy lần? Anh không có bạn gái, không hiểu chỗ ki diệu bên trong, nhưng anh cũng hiểu như thế nào tình cảm, đây chính là yêu sao? Chỉ là không hiểu từ trước đến giờ, bất cứ chuyện gì Trình Thất cũng dám làm dám chịu trách nhiệm, tại sao lại đối với tình cảm ăn ở hai lòng như thế?

Trình Thất biết Đông Phương Minh không tin cô, dứt khoát nói sang chuyện khác: "Tôi nói cậu cũng trưởng thành rồi, đáng đáp không tôi, người cao lớn, thân thể khỏe mạnh, hôm nay cũng xem như là Tiểu Phú Ông, trong lòng chứa tài trí mưu lược hơn người, cô gái thích cũng không ít, tôi còn nhớ lần trước trong bang có một cô gái nhỏ thổ lộ với cậu chứ? Thế nào? Nhìn không khá? Là ánh mắt cậu quá cao hay là Liễu Hạ Huệ?" Nhiều năm như vậy, chưa từng nghe người thủ hạ này đề ý tới cô gái nào, làm người đứng đầu phải có nghĩa vụ suy tính hạnh phúc cả đời của cậu ta.

Đông Phương Minh cười lắc lắc đầu: "Chuyện tình cảm, không miễn cưỡng được!"

"Ồ! Còn rất cao thượng, nói một chút, thích dạng gì?"

Lông mày xinh đẹp nhướng lên, nghiêm túc suy tư hồi lâu, sau đó nói: "Không biết, chuyện này lão đại cũng không cần quan tâm, vẫn là lo lắng cho cô đi!" Thích dạng gì, anh thật không biết, từ từ thôi.

Trình Thất không hỏi thêm nữa, đúng vậy a, mình cũng không phải là tám lạng nửa cân sao? Hay là suy nghĩ phải phát triển bang hội như thế nào, trở về làm sao để đối phó với La Ngọc Khôn. La Ngọc Khôn, Lạc Viêm Hành trở về ông ta nên khóc chứ? Không thể chờ đợi nghĩ đến La Hiểu Hiểu đi cầu cò trả lại tiền.

Một ngày lại một ngày, thời gian thoáng chốc mới đó đã mười lăm ngày, Lạc Viêm Hành không yên lòng nằm ở ven đường, tóc đen dính đầy bụi bặm dơ dáy bẩn thỉu không chịu nổi không ai bằng, gương mặt hiện đầy dơ bẩn, quần áo cũ rách như mây trăm năm chưa từng giặt qua, tản ra mùi hôi thối nồng đậm, dù vậy, khí chất vương giả lại không giảm chút nào, thật là thân thể Đế Vương khổ sở cũng không khác gì dân gian.

Một chân cong lên, ngón tay phải thon dài gõ xuống phiến đá mặt đường có vân điệu, tay trái nhặt điều thuốc tàn ông già chuẩn bị cho anh, mặc dù con người thỉnh thoảng chuyển động, nhưng cũng không có tiêu cự, toàn thân cao thấp, cũng giống như con người xanh biếc trong suốt tòa sáng không vấy bẩn, ở một bên ông già đã sớm bộ mặt chỉ tiếc rên rết không thành thép rồi, kiêu ngạo như vậy, ai sẽ cho anh tiền?

Dĩ nhiên, để cho ông ta tò mò là con người của người đàn ông: "Cậu thật không nhìn thấy? Bẩm sinh hay là sau khi lớn lên?" Ông ta cũng là người có kiến thức, dựa theo đường viền mắt và người đàn ông mù này cũng chẳng hề đề ý, chắc rằng bị mù vô cùng lâu, lâu đến nỗi ông ta không cách nào suy nghĩ, căn cứ hành động cử chỉ, đối với chuyện người mù, đối phương hiểu như lòng bàn tay, có thể là bẩm sinh.

Vì sao con người có thể tùy ý chuyển động? cái này thật không thể tưởng tượng nổi.

Ông ta cho rằng người mù, con người đều vĩnh viễn chỉ nhìn một phương hướng, bọn họ không nhìn thấy, cho nên không hiểu được làm sao chuyển động con người, nhưng người ở trước mắt. . . . . Chẳng lẽ là ông ta nhìn lầm, là sau khi lớn lên sao?

Lạc Viêm Hành liếc qua, sau đó tiếp tục nhìn phía trước: "Lúc sáu tuổi!" Nhắc tới cũng thật là trùng hợp, cô gái kia sáu tuổi mất đi người cha duy nhất, mà anh lúc sáu tuổi mất đi hai mắt, người thân duy nhất. . . . . Tình ngộ ra cái gì, chợt ngồi thẳng thân thể: "Không đúng!"

‘Mang theo hai con gái đi về quê, sau đó lại không biết tính sao, vừa nặng nghiệp cũ, rỗng vẫn là rỗng, nói làm thì làm ngay. . . . .’

Nhớ tới lần đầu tiên bị bắt cóc trở về, cha nuôi Tôn Kế Trung nói như vậy, Trình Thất cũng đã nói, nhà cô chỉ có một mình cô là con gái độc nhất, cha nuôi và Trình lão xem như là quen biết cũ, không thể nào sai lầm, thật ra Trình Thất còn có người chị hoặc là em gái, Trình Thất không nhớ rõ kí ức của

đưa bé bốn tuổi, như vậy lúc Trình Thất còn nhỏ, một cô gái khác coi như là chị của là Trình Thất?

Đến nay Trình Thất vẫn không biết thật ra cô còn có thể có người chị hơn cô hai tuổi?

Người ‘chị’ đó hôm nay còn sống hay chết? Tất cả cũng không biết.

"Sáu tuổi? thằng nhóc, cậu còn nhớ rõ hoa trông như thế nào sao? Còn nhớ rõ làm sao phân biệt màu sắc không? Hoặc biết rõ cuộc người có hình dáng như thế nào sao?" Khỏi phải nói tới, ông già cảm thấy rất hứng thú, đem cái hộp giấy đựng tiền lẻ đẩy sang một bên, nghiêm túc quan sát kỳ nhân bạc nhất trên thế giới.

Lúc này Lạc Viêm Hành mới kéo về suy nghĩ, bắt đầu đi lắc đầu.

"Nhưng con người của cậu làm sao. . . . ." Xoay chuyển linh hoạt như vậy?

Có lẽ gần nửa tháng nay, nếu không phải có ông già thì đã sớm chết đói, Lạc Viêm Hành không lựa chọn xem nhẹ đối phương, dường như đã nghĩ thông suốt cười nói: "Nếu có một ngày, có người bức bách ông chuyển động nó, không nghe lệnh cũng sẽ bị khoét mắt, ông cũng sẽ dùng trọn đời để làm cho nó chuyển động!" Ở trong lòng anh, cậu là một trường bối vô cùng nghiêm khắc, hơn nữa nói được làm được, mỗi lần nhớ tới huấn luyện khi còn bé đều vô cùng cảm khái, dĩ nhiên, nếu không có cậu, anh cũng sẽ không có ngày hôm nay.

Ông già chắc lưỡi: "Tôi nhìn cậu không phải là người bình thường, hơn nữa tương lai chắc chắn có thành tựu, thằng nhóc, đến lúc đó cũng đừng quên lão già tôi đây!" Quả thật là rồng phượng trong loài người, rốt cuộc cũng không nhìn lầm người.

Lạc Viêm Hành nhú mày: "Ông muốn cái gì? Như vậy đi, chờ có một ngày tôi phát đạt, cho ông một nguyện vọng!"

"Vậy không phải cậu thật sự trở thành thượng đế sao? Tôi suy nghĩ đã!" Thế nhưng suy nghĩ hồi lâu, cũng không nghĩ ra đến tận cùng mình cần cái gì, gật đầu nhìn giáo đường cao ngất thờ dài: "Nếu như trước kia đi, có người hỏi tôi muốn cái gì, dĩ nhiên là vợ con và sản nghiệp của tôi, nhưng hôm nay, chỉ muốn muốn ba bữa cơm ấm no, giống như bao nhiêu người già khác, có người chăm sóc, như vậy đi, cậu phát tài thì cho tôi một hai chục ngàn để cho tôi đi Viện Dưỡng Lão, như thế nào?"

"Ha ha, tôi không ngờ ông cam nguyện trăm luân như vậy!"

"Ai nói tôi muốn trăm luân? Đến Viện Dưỡng Lão, tôi có biện pháp từng bước từng bước bò lên trên, đến cuối cùng đem nơi đó biến thành địa bàn của mình, sau đó thu nạp những người lang thang không có nhà để về, hiện tại chuyện duy nhất tôi muốn làm chính là đem không thể hóa thành có thể, cho những người không hy vọng cũng có hi vọng trong cuộc đời này!" Cảm giác kia nhất định rất tuyệt.

Lạc Viêm Hành ngăn ra, ông già cũng hơn 50 tuổi rồi, còn có ý chí như thế, mà anh có thể nào vì một cô gái ở chỗ này tiêu hao tâm trí? Từ từ lên tinh thần, cảm hộp giấy, giữa đầu cảm nhận có người đến gần hay không, ‘cộp’ một tiếng, có tiền thả vào, cảm kích nói: "Cảm ơn!"

"Ha ha, không tệ không tệ, nên đối với mình có lòng tin, nếu không, chỗ này tôi còn có chút tiền gửi ngân hàng, chúng ta cùng nhau cố gắng mở một viện dưỡng lão như thế nào? Có tôi làm quân sư cho cậu, bảo đảm. . . . . í. . . . ." Trong lúc vô tình nhìn thấy nơi xa đi tới hơn mười người áo đen, mặc quần áo danh giá, hơn nữa đích đến chính là chỗ bên này, hoảng sợ nói: "Cậu. . . . . cậu không có đặc tội với xã hội đen nào chứ?" Tại sao lại là xã hội đen?

Dường như Lạc Viêm Hành đoán được là thần thánh phương nào, cũng không sợ hãi, ngược lại bình tĩnh giương môi: "Xem ra nguyện vọng của ông sắp thành sự thật!" Phúi mông một cái, đôi tay chống nạnh đứng lên.

Khâu Hạo Vũ và Hàn Dục mang theo ánh mắt không thể tin được từng bước từng bước đến gần, sau khi xác định ‘tên ăn xin’ đó chính là Lạc Viêm Hành, hai người cùng dụi mắt, nhìn lại hộp giấy bên chân người đàn ông cùng một đồng tăn thuốc nhặt được, còn có thức ăn trong túi nhựa. . . . . Giọng nói Hàn Dục run rẩy như tơ: "Đại. . . . . Đại đại, đại ca?" Không chắc chắn, hỏi lại.

Ông già vừa nghe cũng đứng lên, rõ ràng những người này biết nhau, chẳng lẽ, người chung sống nửa tháng là. . . . . xã hội đen mà ông ta chán ghét nhất? Đôi mắt già nua càng trừng lớn.

Lạc Viêm Hành không hề cảm thấy quần bách, mà sừng mặt lên lạnh lùng quát: "Nửa tháng, các người có năng lực a, Tòa thành Vatican nhỏ bé, các người lại có thể tìm nửa tháng?"

"Thật sự là đại ca!" Khâu Hạo Vũ che trái tim chua xót, thật may mắn, tại sao đại ca chạy tới làm ăn xin rồi?

Hàn Dục phản ứng nhanh nhất, tiến lên nịnh nọt nói: "Đại ca, anh bớt giận, mặc dù chỗ này không lớn, nhưng chúng tôi chưa bao giờ nghĩ tới anh lại có thể ở chỗ này làm. . . . . ăn xin!" Trời ạ, này căn bản không thể nào.

Sau khi Lạc Viêm Hành đè nén lửa giận mới chế cười: "Vậy là tôi trách oan cho các người hả ?"

"Không phải, không phải, dĩ nhiên không phải! Đại ca, anh chịu khổ, anh yên tâm, quay về tôi nhất định bắt Trình Thất cho anh. . . . ." Hàn Dục xoa mồ hôi lạnh một chút, Trình Thất, cô cũng quá độc ác rồi, thua thiệt cho đại ca vẫn dung túng đối với cô.

Bắt? Làm sao bắt? Sợ rằng người đã sớm cao bay xa chạy rồi, lắc đầu nói: "Thôi, không liên quan đến cô ấy, xem như học hỏi kinh nghiệm!" Cảm giác được Khâu Hạo Vũ nắm mình, vừa muốn theo thủ hạ đi khỏi, lại dừng bước, nhìn về phía ông già vẫn không có mở miệng, cảm nhận được đối phương

thất vọng, chuyện đã hứa rồi nhất định phải thực hiện: "Cho ông ấy hai chục ngàn đô, những ngày này, nhờ có ông ấy hết lòng chăm sóc!"

Ông già liên tục lùi về phía sau, thật giống như bị cái gì đã kích, sững sờ nhìn chăm chăm Hàn Dục, một người hóa thành tro ông ta cũng sẽ không quên, lại chuyển ánh mắt tới trên mặt Lạc Viêm Hành: "Lạc Viêm Hành!"

"Không sai, tôi chính là Lạc Viêm Hành!" Lạc Viêm Hành đã từng làm chuyện xấu hổ, ép người ta cửa nát nhà tan, vợ chạy theo người tình, con trai bị người đánh chết, hít sâu một hơi, cau mày nói: "Tôi nhớ ông đã nói, ông đã buông xuống từ lâu!"

Đôi tay già nua chột nắm chặt, chỉ trong chốc lát, vài giọt máu tươi theo kẽ hở ngón tay chảy xuống, cuối cùng lại chậm rãi buông ra, tự giễu nói: "Đúng vậy, buông xuống. . . . . cậu lại chính là Lạc Viêm Hành, cậu là Lạc Viêm Hành. . . . . Không buông xuống thì phải làm thế nào đây?" Không còn hơi sức ngồi co quắp, không phải nói đây là Thượng Đế sao? Thì ra Thượng Đế cũng thích đùa, một phần ngàn khả năng bị ông ta đụng phải.

"Con người khi còn sống, không có gió êm sóng lặng vĩnh viễn, giống như tôi, cũng làm ăn xin một ngày nhưng tôi không hối hận, bởi vì mỗi một bước đều chứng tỏ mình lớn lên, trước kia nếu ông đủ cẩn thận, như vậy cũng sẽ không cho chúng tôi thừa cơ lợi dụng, tôi rất nỗ lực phục nghị lực của ông, đáng để tôi học tập!"

Ném xuống một câu này, cũng không quay đầu lại đi về phía xe hơi nơi xa.

Lúc này Hàn Dục mới nhận ra ông già, là ông ta? Không trách được nghe tên của đại ca lại kích động như thế, kẻ thù không đội trời chung, cũng may trước đó đại ca không có nói cho ông ta biết, nếu không chạy trời không khỏi nắng, sau khi để xuống hai cọc tiền, lại lấy ra mười gói thức ăn: "Công ty Thực phẩm của ông chúng tôi hoạt động rất tốt, dĩ nhiên, thu hoạch bằng hai phần ba của ông, đây là danh thiếp của tôi, nếu như có lòng trở về quản lý tiếp tục, vị trí giám đốc vẫn là của ông!"

"Đây được xem là gì? Thù lao chăm sóc cậu ta ?" ông già hừ lạnh, cũng không nhìn cọc tiền kia một cái.

Chăm chọc lớn nhất cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

"Thứ nhất, vợ của ông, ngay từ trước lúc ông phá sản đã đi với người rồi, thứ hai, con của ông chết đi cũng không phải là bởi vì nguyên nhân ông phá sản, dĩ nhiên, cũng không hoàn toàn chính xác, lúc ông còn huy hoàng thì anh ta ý vào người cha có tiền, làm xằng làm bậy bên ngoài, mạnh mẽ cưỡng hiếp một bé gái mới mười hai tuổi còn trong lứa tuổi vị thành niên, lúc ấy bởi vì gia thế lớn mạnh của ông, bên phía bé gái không dám kiện lên, sau khi ông phá sản, bọn họ mới xử anh ta, thứ ba, không phải thù lao, là đáng giá cao tài năng của ông!" Sau khi ném xuống danh thiếp, cũng tự nhiên đi khỏi.

Ông già khiếp sợ nhìn một nhóm người đi xa, cố gắng hồi tưởng, nhớ có một lần con trai hỏi ông muốn không ít tiền, nói là sau khi say rượu khi để một cô gái nhỏ, dùng tiền là có thể giải quyết, hơn nữa Long Hồ không cần thiết tới lừa gạt ông ta, về phần công ty, đúng là không cách nào kháng cự hấp dẫn, dù sao đó là chính ông ta tạo dựng lên.

Nâng lên đôi tay đen nhánh, nhưng ông ta đã không còn là người tràn ngập nhiệt tình như lúc trước kia, cuối cùng cầm lên một đồng tiền chạy về phía phương xa, để mặc cho tấm danh thiếp kia theo gió bay đi, không ngờ còn cảm ơn Hàn Dục nói cho ông ta biết tin tức này, cho dù là thật hay giả, ít ra để cho ông ta an ủi, không giết được kẻ thù

"Theo tin tức của chúng tôi, Hội Trường tập đoàn quốc tế Long Hồ hôm nay trở về từ Tòa thành Vatican, từ một nguồn tin đáng tin cậy, trước hôm qua, vị kiều hùng trong thương giới đã ở tại Tòa thành Vatican làm kẻ lang thang áo quần cũ rách, nhếch nhác tất cả mười bốn ngày, nhưng không biết nhân vật hồ gió gọi mưa này vì sao đột nhiên cao húng. . . . ."

"Chị Thất, trở về rồi!" Ma Tử chỉ chỉ TV.

Trình Thất đã thấy, kẻ lang thang? Là ăn xin sao? Không thấy bộ dạng nghèo túng của người này, thật đúng là một tổn thất lớn, lúc này người đàn ông trên TV được hàng trăm người bảo vệ đi ra sân bay, tươi cười rạng rỡ, tinh thần sáng láng, mái tóc đen nhánh sáng bóng, mặt mũi tinh tế như điêu khắc, đường nét góc cạnh rõ ràng, cùng với mắt kính gọng vàng trên sống mũi, nhìn thế nào cũng không giống đã làm kẻ lang thang.

Mọi người đoán anh đi trải nghiệm cuộc sống, chỉ có cô biết là bị cưỡng bức bắt đực dĩ, xem ra mắt đã tốt hơn, không người nào nâng đỡ, còn có thể bước đi như bay, hiên ngang mạnh mẽ.

Không ai dẫn dò, còn có thể tìm đúng vị trí cửa sau xe, cái khác duy nhất là đáy mắt lạnh lùng, lạnh đến thấm vào lòng mọi người, Trình Thất không biết anh gặp được cái gì lúc ở Tòa thành Vatican, nghe trở thành ăn xin gần nửa tháng thì trong lòng không khỏi khó chịu, là cô thật xấu sao? Lại có thể khi dễ một người mù.

Nhất định rất hận cô chứ? Chỗ của Khúc Dị thật an toàn sao? Phát hiện hàng bị mang đi, có thể giấu dử hay không?

Doanh trại.

"Chát!"

Người đàn ông đã từng kiểm tra giao hàng bị một cái tát đánh ngã trên mặt đất, ngửa đầu giải thích: "Đúng là con dấu chính xác!"

La Ngọc Khôn nhanh chóng nhìn khắp phòng: "Không thể nào, không thể nào, nửa tháng? Khi đó là quý gọi điện thoại tới?" Tại sao có thể như vậy? Hàng này không phải Lạc Viêm Hành lấy đi, mới vừa rồi đã gọi điện thoại tới, người ta chưa lấy hàng, hôm nay hỏi ông ta lấy lại, chuyện này căn bản không thể nào, số điện thoại kia rõ ràng là của Lạc Viêm Hành.

Hoá đơn nhận hàng không giả, con mẹ nó, đến cùng là có chuyện gì?

La Hiểu Hiểu thấy cha tức giận như thế, bàn tay nhỏ bé nắm chặt, hỏi: "Làm sao bây giờ?" Lạc Viêm Hành muốn tới nhận hàng? Không phải đã đề cập rồi sao?

"Cha làm sao biết? Đợi người ta tới, chuẩn bị nghênh đón!" La Ngọc Khôn hận không được quất chính mình một bạt tai, là bị Long Hồ đùa bỡn hay. . . . . Mặc kệ là loại nào, ông ta đều bị đủ cả.

Nửa giờ sau, bên trong phòng họp, Lạc Viêm Hành mặt không vẻ gì, tra xét chứng cứ, liếc nhìn điện thoại La Ngọc Khôn, quả thật có một cuộc điện thoại đến từ của mình, mà không hỏi tới hoá đơn nhận hàng, những thứ này anh đương nhiên biết, Trình Thất này, anh đánh giá cô thấp rồi, những chuyện này cũng nghĩ ra, không cần tốn nhiều sức đi vào doanh trại đem hàng ra ngoài, không nề phục cũng khó, lạnh lùng cười nói: "Thủ trưởng La, những thứ này mặc dù là thật cũng không giả, chỉ là mười bốn ngày trước, điện thoại di động của tôi bị Trình Thất trộm đi, còn có con dấu!"

"Ồ! Vậy thì chẳng trách được tôi?" Đối phương thừa nhận không úy kị chút nào, khiến cho La Ngọc Khôn nuốt lại suy nghĩ vào trong bụng.

Nhưng sau đó, Lạc Viêm Hành đẩy hoá đơn nhận hàng tới trước, thông thả nghiêng đầu, đầu ngón tay gầy hai đầu vai: "Nhưng chữ ký này, ông xác định là tôi đích thân kí sao?"

La Ngọc Khôn cầm lên hoá đơn nhận hàng lật xem, đột nhiên nghĩ đến cái gì, cả người cũng mềm nhũn, tại sao ông ta quên Lạc Viêm Hành dùng bút ngòi vàng, mực nước? Trên tờ giấy, mặc dù chữ ký gần như giống nhau như đúc, nhưng dùng loại bút bình thường. . . . . Rõ ràng như vậy, ông ta lại có thể không nhìn ra, trên đời này có mấy người dùng mực nước ký tên?

"Chắc hẳn Thủ trưởng La đã tính ngộ sai làm chỗ nào, như vậy tôi cũng không nói nhiều, một tháng sau tôi sẽ giao dịch với Trần Vĩnh Bình, như vậy thì làm phiền Thủ trưởng La mau sớm tìm hàng còn nguyên đem về cho tôi! Đúng rồi, nghe nói mua đi lô hàng kia chính là người hoa kiều!" Ném mạnh xuống một xấp tài liệu, mặt không đổi sắc dẫn bọn thủ hạ đi ra khỏi phòng họp.

La Ngọc Khôn gần như muốn đem hoá đơn nhận hàng bóp vỡ, Trình Thất? Tôi thầm nói: "Hạn cho các người trong một tuần, tìm ra người này cho tôi. . . ."

"Cha, không cần tìm, con biết cô ta, Trình Thất là thủ lĩnh của Phi Vân Bang, chuyện này giao cho con đi làm!" La Hiểu Hiểu nói xong, nhanh chóng đuổi theo, thấy Lạc Viêm Hành còn chưa đi xa, tiến lên chặn lại lối đi: "Viêm Hành, anh thật muốn tuyệt tình như vậy sao? Cho dù chúng tôi liên lạc được với hoa kiều, nhưng chúng tôi làm sao có nhiều tiền để mua?"

Lạc Viêm Hành nghe vậy, trêu đùa hỏi ngược: "Ý của La tiểu thư là?"

Trong lòng La Hiểu Hiểu thoáng qua một tia không nắm chắc, đối phương vẫn lạnh nhạt xưng hô với cô, ôm một chút hi vọng, bắt được hai vai người đàn ông điềm đạm đáng yêu cầu khẩn: "Chuyện này chúng tôi biết sai rồi, lô hàng kia ít nhất cần hai mươi tỷ để đi mua, mặc dù cha em là thủ trưởng quân khu này, nhưng ông ấy cũng không có tiền bỏ ra nhiều như vậy, anh. . . . . anh có thể giúp em ứng tiền trước hay không? Xem như em cầu xin anh, nể tình em thích anh nhiều năm như vậy, em có thể không yêu cầu bất kỳ danh phận đi theo anh, chăm sóc anh, làm cái gì cũng được!"

"La tiểu thư thật đúng là tận dụng mọi cơ hội, cho dù không có chuyện này, đại ca cũng không có nói muốn cô đi theo anh ấy chứ?" Hàn Dục buồn cười lắc đầu một cái.

Lạc Viêm Hành đưa tay gỡ tay cô gái chạm vào, khoe mắt lộ ra tàn nhẫn: "Công và tư rõ ràng, La tiểu thư nên hiểu lý lẽ này! Đi!"

La Hiểu Hiểu bị mấy tên thủ hạ kéo đến bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn người đàn ông máu lạnh đi vào thang máy, trái tim giống như bị người từng đao từng đao cắt nát, cô không ngờ người đàn ông này tuyệt tình như thế, hay là cô đánh giá mình quá cao? Chẳng lẽ trong lòng anh thật sự không có cái gì tốt hơn so với buồn bán sao?

Yêu lâu như vậy, ngay cả một chút thương tiếc cũng không chiếm được, nhưng tại sao anh lại nguyện ý cùng Trình Thất đi Tòa thành Vatican? Tại sao? Cô không bằng con nhà quê Trình Thất ở chỗ nào? Không có tu dưỡng, không có tư cách, không có dạy dỗ, không có gì cả, mà La Hiểu Hiểu cô từ nhỏ sống trong xã hội thượng lưu, cha là thủ trưởng quân khu, tại sao Trình Thất có thể, cô lại không thể?

Đôi tay ôm chặt lấy đỉnh đầu, không nghĩ ra, đến tận cùng không bằng cô gái kia ở chỗ nào, nước mắt theo khóe môi trượt vào trong miệng, chua xót bên trong có ai có thể hiểu? Yêu nhiều năm như vậy, tất cả tư tưởng đều tập trung trên người một người, cuối cùng lấy được cái gì? Lạc Viêm Hành, anh thật quá đáng.

Trình Thất, lần này tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô, tuyệt đối không!

Bên trong phòng làm việc, Hàn Dục vừa lắc đầu vừa nói: "Quả thật đã chạy mất, một người cũng không lưu lại, ngay cả ông già làm việc vặt cũng không biết đi đâu, tôi nghĩ đã lên ra khỏi nước, đại ca, muốn đi tìm bọn họ trở về không?"

"Cậu cảm thấy cậu có bản lĩnh tìm được bọn họ sao?" Lạc Viêm Hành rất thất vọng nhìn thủ hạ, sau đó nhẹ nhàng xoa xoa huyệt Thái Dương, chạy mất, chạy trốn thật đúng là sạch sẽ, Trình Thất, cô thật đủ mạnh mẽ, bỏ lại một cục diện rối rắm rồi phui mông chạy lấy người, không để lại cái gì, nhớ đêm đó đối phương chưa từng kháng cự nụ hôn của anh thì ra là. . . . . Hiểu lầm.

Thật ra anh muốn cũng không nhiều, chỉ sau một ngày mệt mỏi, về nhà không còn cô đơn một mình, trên bàn cơm không còn là một đôi đũa nữa, đối

tượng có thể nói chuyện cũng không phải là A Nhiệm, nửa đêm ở trong chốn có người có thể ôm dựa sát vào nhau, cô không muốn thống nhất, có thể không sáp nhập, dù sao sau khi kết hôn, đã là người một nhà, không sợ cô sẽ ngồi trên đầu anh, cho dù Phi Vân Bang có một ngày vượt qua Long Hồ Hội, nhưng dù sao cũng là người một nhà, anh tin tưởng cô sẽ không chen ép ngược lại anh, nhưng cô cũng không cho anh thời gian thực hiện những thứ này.

Trực tiếp chạy mất, thật lợi hại, một chiều này đủ trực tiếp, đủ quyết định, không hổ là Trình Thất.

Đối với phương diện tình cảm, cho dù Hàn Dục triện cũng nhìn ra được lúc này đại ca rất đau lòng, chẳng lẽ yêu thật rồi sao? Cũng đúng, cả đời không thấy cùng cô gái nào truyền ra xì căng đan, chỉ có Trình Thất này, lại có thể nguyện ý đi du lịch với cô, nhưng Trình Thất phụ lòng đại ca: "Đại ca, anh. . . . Thích cô ấy?"

Lạc Viêm Hành không có phủ nhận, cũng không thừa nhận, chỉ cười nhẹ.

"Cô ấy đã đi rồi!" Đại ca yêu Trình Thất. . . . . Cũng may cô gái kia bỏ trốn mất dạng, nếu không anh ta có thể bị thê thảm, chẳng những bị cô gái kia chộp được nhược điểm, hôm nay còn có thể kiêu ngạo chạy mất, trước kia đắc tội rất nhiều, sau này vẫn không thể chinh chết anh ta sao? Ông trời có mắt, ông trời có mắt!

Hơn nữa những lão già kia cũng sẽ không đồng ý để cho đại ca cưới một cô gái lòng cao hơn trời như vậy.

Có thể nhìn thấy bộ dáng tự mĩa mai của đại ca, trong lòng khó tránh khỏi vô cùng buồn bực, nghe nói thất tình rất khổ sở, quả nhiên, dựa vào đầu óc thông tuệ của đại ca, rõ ràng có cơ hội sớm liên lạc với mình, nhưng anh ấy cố tình nguyện ý làm ăn xin cũng không nguyện ý trở về, anh ấy đang giận dữ chính mình hay giận dữ Trình Thất?

Ba ngày sau. . . . .

Ở trong Bạch Long đường, Trình Thất nằm ở trong chốn vuốt vuốt con dấu, ba ngày rồi, Lạc Viêm Hành không có hành động, và lại Khúc Dị cũng nói tên cháu trai này không hề có ý muốn bắt cô, càng như vậy, trong lòng lại càng không dễ chịu, cứ có cảm giác nợ anh cái gì, không trả thì cả đời cũng không được an bình, nợ cái gì chứ?

Chẳng lẽ là con dấu?

Com nuốt không trôi, bởi vì không thể ngủ, sau khi từ Tòa thành Vatican trở lại, không một ngày nào ngủ được an ổn, lật người lần nữa, trong đầu lóe lên hình ảnh chuyện ngày đó, là trong thoáng chốc máy bay cất cánh, trong lòng vô cùng khủng hoảng, tay của người đàn ông đè lên mu bàn tay cô, nói cho cô biết không cần sợ hãi.

Là từng câu 'Cô rất đẹp', 'Cô đẹp nhất'.

Là ở trong khách sạn người đàn ông dịu dàng hôn cô, còn có bởi vì không nhìn thấy, ngu như heo đánh thức cô hết lần này đến lần khác. . . . .

Là nguyên nhân vì sao đối phương nguyện ý làm ăn xin ở Tòa thành Vatican mà không trở về, sẽ không phải là anh đang đợi cô đi tìm anh chứ? Lạc Viêm Hành, con mẹ nó, đến tận cùng anh đang làm gì? Tại sao muốn nói dối? Cô nhớ anh từng nói không thích cô, tất cả đều bởi vì hai tháng này sao?

Bất đắc dĩ lật người mấy lần, một tay lấy chăn vén lên, điên rồi điên rồi, Trình Thất, cô điên rồi, đến tận cùng là muốn cái gì? Nhất định là không trả lại con dấu cho nên mới mê muội, trả lại? Nhưng người đàn ông kia cho rằng cô đã cao bay xa chạy, đây không phải là tự chui đầu vào lưới sao? Ném? Cũng ném mấy trăm lần rồi, cuối cùng đồ chơi này không phải trở lại trong tay sao?

Hơn nữa, con dấu này nhìn rất xinh đẹp, chế tạo từ đá cẩm thạch, một đầu chạm khắc hoa văn Long Hồ rất đặc biệt, một đầu khác giống như là một sợi dây chuyền, quấn quanh con rồng ngọc, là cảm thấy vứt bỏ đáng tiếc mới nhất về hết lần này đến lần khác.

Hôm nay mới phát hiện, mẹ nó, anh chính là khối u ác tính, không trả lại giống như bị trúng gió, nói làm thì làm ngay, lật người xuống giường che mặt lại leo tường ra, sau khi đến nhà họ Lạc cũng không đi cửa chính, lấy ra móc sắt ném vào một gốc cây Phong, thấy khắp nơi đều có thủ vệ, muốn đi vào thật đúng là không dễ dàng, nhưng cô là ai? Bang chủ Phi Vân Bang Trình Thất, trên thế giới này sẽ không có nơi nào cô không đi được.

Mất sức chín trâu hai hổ mới ần thân đến bên ngoài biệt thự, nhìn những thủ vệ không biết chuyện gì, khinh bỉ cười một tiếng, ngửa đầu nhìn thấy bên trong biệt thự cảnh tối lửa tắt đèn, xem ra người đàn ông còn chưa trở lại, như vậy tốt hơn, rón rén đi tới đại sảnh, tìm được công tắc nguồn điện, một cây kéo trực tiếp cắt bỏ toàn bộ, làm trộm nha phải giống như vậy mới được, ngộ nhờ chủ nhà trở lại, phát hiện trong nhà có người cũng không đến mức có thể nhìn thấy mặt của cô.

Quen cửa quen nẻo đi tới một gian phòng đọc sách, để ở chỗ nào sẽ không bị người nợ nhìn thấy, lại không đến nỗi coi là đồ bỏ quét đi? Sau khi đi tới bàn đọc sách, vừa muốn đem con dấu ném vào, lổ tai vừa động, nằng nặc một câu đóng ngăn kéo chui vào trong góc nơi xa, lấy bông hoa che người, bịt lại miệng mũi, điều hòa hơi thở, lúc này bị phát hiện, không thể không chết.

Không bao lâu, cửa bị đẩy ra, người đàn ông thuận tay nhấn một cái ở trên vách tường, 'Tách' một tiếng, sau đó chính xác không có làm đi tới bàn đọc sách, lấy ra tài liệu bắt đầu lật xem ký tên.

Nghe đầu ngọn bút ở trên tờ giấy chạy 'sột soạt', không trở ngại chút nào, giờ khắc này, Trình Thất không biết nên lấy tâm trạng gì để hình dung rung động, lúc này người đàn ông mặc áo ngủ, tháo xuống mắt kính và máy trợ thính, nhìn xuyên qua ánh trăng hơi yếu ngược lại nhẹ nhàng khoan khoái, nửa tháng không thấy, hình như vẫn phong độ.

Rung động là ánh đèn trong phòng căn bản không có sáng, người bình thường mở đèn phát hiện không ánh sáng cũng sẽ ngửa đầu liếc mắt nhìn ra vấn đề chứ? Người ta không phải, người ta không có sao, vẫn tự nhiên xử lý công việc không chút trở ngại, anh bạn già, anh biết chính xác ký tên chỗ nào sao? Chẳng lẽ Lạc Viêm Hành có một đôi mắt thần kỳ? Ban đêm cũng có thể thành thạo?

Không dám phát ra tiếng vang, cứ như vậy ngồi xổm sau một tiếng, mới thấy người đàn ông có ý rời đi.

Lạc Viêm Hành hơi có vẻ mệt mỏi, ném bút xuống, đứng dậy đi về hướng cửa, trò tay ‘tách’ một tiếng đê xuống công tắc, mới vừa bước ra một bước, liền nhúu mày móc súng lục ra, liếc xéo về phía sau, chợt xoay người thét to lên: "Ra ngoài!"

"Đầu hàng!" Trình Thất lập tức giờ hai tay lên, tay không làm sao đấu với súng, cô lại không ngóc, liều chết mà đánh chỉ biết lập tức đi gặp Diêm Vương Gia, đứng ra còn có cơ hội sống, chịu đựng hai chân tê dại, vừa đứng dậy vừa hô to.

Âm thanh quen thuộc khiến cho người đàn ông hít một hơi lạnh: "Trình Thất? Cô không có chạy?" Nói xong lại ấn xuống công tắc mở điện một cái.

‘Cộp!’ một tiếng, khiến cho con dấu trong tay Trình Thất cũng thiếu chút nữa rơi xuống, đàn độn nhìn nơi công tắc mở đèn, đến tột cùng là có chuyện gì? Quá không thể tưởng tượng nổi: "Anh, anh. . . . . Anh. . . . ." Lấp ba lấp bấp chỉ vào người đàn ông.

Sau khi Lạc Viêm Hành xác nhận người tới chính là cô gái đáng giận, bỏ súng xuống, trong mắt lóe ra lạnh lùng, đi qua mấy khúc quẹo ngồi vào trên sofa, ném súng trên mặt bàn, tựa vào trong ghế sa lon lạnh nhạt nói: "Lá gan của cô thật không nhỏ, lần này lại muốn trộm cái gì?"

Trong lời nói đều là giễu cợt.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thủ Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Nhượng bộ một bước

Trình Thất không có lòng dễ tức giận, đi tới công tắc mở đèn kiểm tra một phen, không sai, chính là công tắc đèn, quay lại nhìn người đàn ông đối diện, trên đường đi tới bàn trà, nếu nói lần đầu tiên người đàn ông mở công tắc cũng có thể hiểu được, như vậy mới vừa rồi anh phát hiện trong nhà có người lại đê xuống công tắc điện là có ý gì? Cô nhớ đôi mắt của anh vẫn tốt a, kinh ngạc nói: "Lạc Viêm Hành. . . . . Anh. . . . . Tôi. . . . . Lúc tôi tới trong phòng công tắc nguồn điện cũng bị tôi phá hư, tương đương với bị cúp điện, tại sao anh. . . . ." Chỉ chỉ đèn treo lại chỉ chỉ người đàn ông, ngu ngốc đi nữa cũng có thể nghĩ ra.

Đang muốn tiếp tục mắt lạnh nhìn người, Lạc Viêm Hành vừa nghe, trong lòng kinh hãi, ‘vụt’ một cái đứng lên, giống như ngửa đầu nhưng cũng không nhìn thấy cái gì, nuốt nước miếng, siết chặt hai quả đấm ngồi trở xuống, giống như nhai Hoàng Liên, thật lâu nói không ra một chữ.

Hai người đều lựa chọn im lặng một lúc, không gian tối tăm ngột ngạt, suy nghĩ không cách nào vận chuyển bình thường, dường như bị rút hết, hơi thở cực độ đè nén, Trình Thất cũng yên tĩnh ngồi vào ghế sa lon, sững sờ nhìn chăm chăm bàn thủy tinh, đối phương lựa chọn im re, như vậy thì chứng minh suy đoán của cô.

Lúc này đại não đang hoạt động, suy nghĩ cũng ngổn ngang, người đàn ông không nói lời nào, cô cũng không biết làm sao phá vỡ cục diện bế tắc này, nói gì đây?

Mười phút sau. . . . .

‘Tách! ’

Một ngọn lửa trong phút chốc chiếu sáng cả phòng đọc sách, Trình Thất nhướng mày, thấy người đàn ông đang đốt thuốc, thông qua ánh lửa dường như thấy được mặt mũi có chút tiêu tụy, cuối cùng dừng lại bên trong con ngói màu xanh lá, nhìn kỹ, quả thật khác với người bình thường, mặc dù lúc này anh đang nhìn chăm chăm bàn thủy tinh, nhưng bên trong cũng không bất kỳ vật gì tồn tại, cho đến khi cái bật lửa dập tắt, người đàn ông cũng không có ý lên tiếng, không muốn tiếp tục suy nghĩ, kín đáo nói: "Tôi. . . . . Tôi cho rằng đôi mắt của anh đã tốt hơn!"

Hồi tưởng trước kia, thế nào cũng không giống người mù chứ? Có người mù nào có thể giống như người bình thường, con ngói luôn nhìn ngay người khác? Và lại không cần người đỡ có thể đi ở phía trước nhất, có thể nói đến nay vẫn còn trong nghi ngờ, nhưng mọi chuyện lúc này giải thích thế nào? Mắt lại bị thương?

Lạc Viêm Hành lười biếng ném cái bật lửa trên mặt bàn, phun ra khói mù mới lắc đầu cười nói: "Không sao cả, thói quen!"

Thừa nhận?

Trình Thất nghiêng đầu đưa tay đê xuống vị trí tim, cho dù lúc cha chết đi, trái tim cũng không co rút đau đớn như thế, giống như một thanh đao nhọn đang khoét vào trong, rất đau, nhưng cô đau cái gì chứ? Người ta mất có tốt hay không mắc mớ gì tới cô? Anh là gì của cô? Hung hăng lau mắt một cái,

con mẹ nó, vẫn khóc, giống như nước mắt không tốn tiền.

Nhưng cho dù không chế được, âm thanh cũng biến thành vô cùng khàn khàn: "Tại sao anh không nói sớm?"

"Nói hay không nói, có khác nhau sao?" Lạc Viêm Hành nhú mày, sau đó không có hình tượng nằm vắt ngang, gầy da đập trên tay vịn,

Về mặt tự giễu." Cô đi đi! "

Khóe miệng người đàn ông nở nụ cười làm cho Trình Thất tức giận không giống như từ trước đến nay, hai mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm, một hân đáp bàn thủy tinh, đứng dậy ném tới con dấu." Lạc Viêm Hành, ở trong lòng anh, có phải Trình Thất tôi là một cô gái vì tư lợi, không đáng thổ lộ tình cảm hay không?"

Vốn là tức giận ngập trời, người đàn ông nghe vậy, cũng vứt bỏ thuốc lá lật người đứng lên, cảm hận gầm nhẹ nói:" Chẳng lẽ không đúng sao? Trong lòng của cô chỉ có bản thân mình, lần đó ở đảo Quan Nham, không phải tôi nói với cô rồi sao? Bầy hàng của tôi sau đó tôi bán cho tôi, có nói qua chưa? Làm cho Hạo Vũ không còn mặt mũi gặp người nào, tôi trách cô chưa? Bị cô đánh cho như vậy, tôi có... Mà cô thì sao? Gạt tôi đi tòa thành Vatican, tôi có phòng bị cô sao? Khi tôi tin tưởng cô nhất thì ngược lại cô trực tiếp đem tôi ném ở chỗ đó, có nghĩ qua có bao nhiêu người chờ muốn mạng của tôi không?" Lửa giận ngập trời từng bước từng bước ép sát." Trình Thất, cô có cân nhắc qua cảm thụ của tôi không? Tôi ở tại nơi đó chờ cô nửa tháng, mà cô ở đây làm gì? Nghĩ cách làm thế nào tiêu xài số tiền kia thật sao?"

Trình Thất hút hút lỗ mũi, không phải lớn tiếng hơn người ta sao? Nắm lên cổ áo người đàn ông, khàn giọng găm thét." Con mẹ nó, anh không cần làm cho mình rất cao thượng, so về ích kỉ, tự nhận không bằng Lạc Nhị gia ngài, cảm thụ? Ha ha, anh có cân nhắc qua cảm thụ của tôi không? Đúng vậy, lần đó ở đảo Quan Nham là đại nảo tôi bị động kinh, tại sao anh không suy nghĩ một chút tại sao tôi làm như vậy? Dùng máu chồng chất để xây thành tường bị anh trong một đêm đẩy ngã, nếu không phải có một đám anh em ở bên ngoài chờ tôi, người đàn ông cứng hơn nữa cũng sẽ lựa chọn liều mạng, bầy hàng anh? Được gọi là bầy sao? Đó là tiền kiếm được bằng bản lĩnh, xem như ban đầu không phải là anh, chúng tôi cũng sẽ làm như vậy, đây chính là xã hội đen, chúng tôi không có lựa chọn khác, về phần đánh anh, Lạc Viêm Hành, dạy ra thù hạ như vậy, anh cảm thấy anh không nên bị đánh sao? Hả?"

Lần này đến phiên người đàn ông không phản bác được, nhưng khí thế không ngã, mặc kệ cô gái bức bách như thế nào, trước sau không chịu lùi một bước.

"Salsa chỉ là đứa bé, đúng vậy, ban đầu do cô ấy hành động không bị kiểm chế đi cái loại địa phương đó, nhưng sau khi trở về, thương tích khắp người, khi đó tôi có tìm các người sao? Tài nghệ không bằng người, chúng tôi nhìn, nhưng cũng không nên khi dễ người như vậy chứ? Biết rõ cô ấy không hiểu gì hết còn lừa cô ấy đi phá bỏ đứa bé, chúng tôi cũng có tôn nghiêm, cũng có mặt mũi! Hừ!" Khinh bỉ nhỏ mấy bãi nước miếng.

Khóe môi Lạc Viêm Hành co quắp một trận." Vậy Tòa thành Vatican thì sao?"

"Đó là anh geo gió gặt bão, anh cảm thấy anh rất tui khuất sao? Cảm thấy tôi không phải là người sao? Lạc Viêm Hành, nếu như đổi lại là anh, mang theo tất cả anh em trong bang, ở trong mưa bom lửa đạn giành thắng lợi, lại không vui mừng nổi, bởi vì đã chết đi rất nhiều anh em cùng vào sinh ra tử, nhưng không quan hệ, bọn họ ở dưới chín suối cũng sẽ nhắm mắt, bởi vì chúng tôi thắng lợi, bọn họ quan tâm nhất là anh em có thể được sống cuộc sống tốt hơn, mơ ước chung của mọi người sẽ trở thành sự thật, lúc này đột nhiên xông ra tới một nhóm người muốn không tốn chút sức lực cướp đi thành quả chiến đấu, tôi tin tưởng, mặc kệ đối phương có lý do gì, anh cũng đã đâm một dao vào tim, không còn hơi sức trở mình!" Nhớ tới hình ảnh các anh em sững sờ tại chỗ lúc ấy, đến nay cũng vẫn lựa chọn trốn tránh, dù sao tất cả đều do cô tạo thành, nếu không phải cô và Lạc Viêm Hành từng quen biết, Lạc Viêm Hành cũng sẽ không viện cớ chèn ép Phi Vân Bang.

"Tôi chỉ hy vọng các người có một ngọn núi vững chắc để dựa, một khi các người trở thành người của Long Hồ, tổ chức khác sẽ không cùng các người đối chọi trực tiếp..."

Không đợi người đàn ông nói xong, Trình Thất trực tiếp khinh bỉ buông bỏ cổ áo, nghiêng người sang ngửa đầu nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ cười lạnh nói:" Ai có chí này, tại sao là Long Hồ anh làm núi dựa cho chúng tôi? Mà không phải chúng tôi làm núi dựa cho người khác? Không phải tất cả mọi người rất sợ chết, nhưng nếu chúng tôi thật sự muốn tìm cang tranh gió, cần gì phải phí sức như thế? Trực tiếp tìm bang hội gia nhập không phải tốt hơn sao? Tôi tin Phi Vân bang không có người nào không chịu thu nhận, anh thật sự cho rằng chúng tôi không có làm qua chớ sắn sao?"

Hình dung cực đoan như thế, làm Lạc Viêm Hành nhú mày.

Trình Thất chống nạnh bắt đắc dĩ ngồi xuống, giống như kể chuyện cũ, thờ dãi nói:" Mới xuất đạo, chúng tôi vẫn còn nhỏ, không có nhiều kinh nghiệm xã hội, không hiểu những thứ anh lừa tôi gạt, đi theo lão đại, khi dễ tôi là người ngoài, nguy hiểm nhất luôn để cho chúng tôi lên trước, nhận được đáp lại thì ngay cả nhét kẻ cũng không đủ, bị thương, cũng không nghe thấy, không hỏi han, giống như kẻ ngu thay người bán mạng, khi xảy ra chuyện, liền đẩy chúng tôi ra đi làm người chịu tội thay, sau đó tôi rời khỏi tổ chức này, làm quen với bọn người Ma Tử, bọn họ gần như trải qua giống như tôi, làm nhiều hơn trâu, ăn ít hơn gà, kết quả là quyết định tự mình làm, sau khi anh đi một năm đó, tôi dựa vào bản lĩnh của chính mình đánh thắng bọn Ma Tử và Bàn Tử, trở thành lão đại của bọn họ, hơn bốn mươi người cùng nhau thề, một ngày nào đó, phải đem những kẻ xem thường chúng tôi giẫm đạp dưới chân, tuyệt đối không bị người ràng buộc, càng không ăn nhò ở đâu, đây là lòng tin của chúng tôi!"

Cô gái không hề gầm lên nữa, người đàn ông cũng buông xuống dáng vẻ, đi theo ngồi xuống." Long Hồ tuyệt đối sẽ không khi dễ các người!"

"Ha ha! Anh quá ngây thơ rồi, nếu như là lúc đầu, có lẽ chúng tôi sẽ cho rằng tìm được minh chủ, khẳng khẳng một mực đi theo anh, nhưng sau khi chúng tôi chứng minh mình có thực lực trở mình thì vĩnh viễn không muốn cùng đi với minh chủ nào, tự mình là minh chủ, Lạc Viêm Hành, anh có biết lý do gì chống đỡ tôi, một mình đưa bang hội chỉ có bốn mươi người phát triển đến số một số hai trong thành phố sao?" Nhàn nhạt nhìn qua, thấy người đàn ông lắc đầu thì buồn cười, hít sâu một cái." Là anh!"

“Tôi?”

“Không sai, rất buồn cười phải không? Khi đó mới mười lăm tuổi, tiếng tăm của Nhị gia đã uy chấn khắp nơi, lúc đầu những người thế hệ trước nói với tôi, một đứa bé như tôi làm Bang chủ, có thể có năng lực gì, tôi cũng vậy cảm giác mình rất không đáng tin, cho đến khi danh tiếng của Nhị gia truyền ra, cùng tuổi trẻ tài cao, anh có thể làm được, tại sao tôi không thể? Kết quả lần đầu tiên bang hội tổ chức giao dịch lớn, tôi thành công rồi, lúc ấy tôi vô cùng hưng phấn, tôi cảm ơn mình không có bị thế hệ trước quấy nhiễu, hơn cảm ơn vị Nhị gia kia cho tôi dũng khí, từ lúc bắt đầu, tôi đã thật sâu...” Mê luyện nhìn anh, dĩ nhiên, cái này cô sẽ không nói ra.

Lừa gạt trong lòng Lạc Viêm Hành nhất thời bị tưới tắt ngủm không còn sót gì, mà lời nói rất muốn nghe nhất, đối phương lại cố ý cất giữ lại, dĩ nhiên, điều này cũng đáng cho anh lấy làm kiêu ngạo rồi, không ngờ mình đã từng có sức ảnh hưởng lớn như vậy.

"Khi biết được chính Nhị gia đánh sập Phi Vân Bang thì rất thất vọng, rất đau lòng, vẫn xem anh ấy là thần tượng, món ăn tinh thần, các anh em vốn thật vất vả mới để cho các anh em có cuộc sống sung túc nhưng rồi lại đi bán món ăn, sau khi báo thù, trong lòng cũng không tức giận nữa, dù sao ban đầu cũng là mình có lỗi một phần để cho người ta thừa cơ, xem như mua được dạy dỗ!"

Lời này dường như quen tai, một người đàn ông nào đó nhớ tới ông già ở Tòa thành Vatican, thật chẳng lẽ phương thức làm việc của mình có vấn đề? Ngay cả Trình Thất cũng cho là như thế.

Trình Thất nhíu mày nói tiếp: "Chuyện sáp nhập anh cảm thấy có thể sao?"

"Có thể cho các người một không gian riêng biệt, phân cho cô một đường?"

"Chắc, chắc, chắc, anh lại chưa từ bỏ ý định, nói như anh thì chúng tôi chiếm cứ một đỉnh núi, xây một Tứ Hợp Viện đã cảm thấy đó là cung điện, là thiên đường trên trái đất, đột nhiên có một nhóm người đến, xây nhà cao tầng ở chung quanh, đang sinh sống anh lại hồ hởi trực tiếp muốn dỡ bỏ Tứ Hợp Viện của chúng tôi, muốn xây lâu ở nơi đó, muốn phân cho chúng tôi một ngôi nhà, Lạc Viêm Hành, chỉ cần có đất, chúng tôi không xây nổi một căn nhà lâu sao?"

Lạc Viêm Hành càng nghe càng phiền: "Cô không cảm thấy dã tâm của cô quá lớn?"

"A, anh không có dã tâm này có thể có vị trí này sao?"

"Tôi là đàn ông!"

Trình Thất đột nhiên cảm thấy mình nói một đồng chuyện nhảm: "Đàn ông trong Phi Vân Bang tôi thì không phải là đàn ông? Hơn nữa ngay cả tôi đồng ý, bọn họ cũng sẽ không đồng ý, nhưng bọn họ sẽ vì tôi, bị buộc đi theo, như vậy hơn mười năm tâm huyết không phải uổng phí sao? Hơn nữa anh không cảm thấy kỳ quái sao? Bây giờ là lúc chúng ta thảo luận chuyện này sao?"

Rõ ràng đã đến mức anh chết tôi sống, lại có thể giống như bệnh thần kinh thảo luận chuyện sáp nhập, cô điên rồi, anh cũng điên rồi sao?

Lúc này Lạc Viêm Hành mới phát hiện ra, anh vẫn không có ý muốn giết cô, cũng không có nghĩ tới muốn đuổi bắt: "Tôi vẫn hi vọng các người gia nhập!"

"Mẹ kiếp!" Trình Thất cầm lên cái ly ở trên bàn đập tới: "Nói chuyện với thứ người như anh đơn giản lãng phí nước miếng!" Gia nhập, gia nhập, cô không phải là loại người chỉ biết nhìn một ba mẫu đất, phụ nữ thì thế nào? Cô khinh thường và ganh đua so sánh với bất cứ kẻ nào, vượt qua mình là tốt rồi.

Người đàn ông chỉ hơi nghiêng đầu tránh thoát đánh lén, xem như anh đã nhìn ra, cô gái này có lẽ còn muốn đáng sợ hơn so với anh, vĩnh viễn cũng không có cách nào thỏa mãn, kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ cô lại muốn làm Tổng Thống?" Cũng không cần nhắc xem bản thân mình bao nhiêu khả năng.

"Có năng lực, tại sao không được? Ở trong lòng của anh, có lẽ Trình Thất tôi là người kỳ dị, mà tôi tự nhiên nhận ân huệ sao? Chúng tôi dựa vào là bản lãnh."

"Hừ, bản lãnh, lừa gạt bịp bợm, tà môn ma đạo!" Điều này cũng gọi bản lãnh?

Trình Thất biết Lạc Viêm Hành nói đến hai mươi tỷ này, khoác lác vô si bắt chéo chân, đầu ngón tay sờ sờ mũi chân, lơ đãng nói: "Thực tế xã hội, cười nghèo chứ không cười gái điếm, mọi người chỉ biết là Lưu Bang là Hoàng đế, người nào trông nom ông ta làm khi gió gì để đi lên?"

Nhìn bộ dáng cô gái như vậy, Lạc Viêm Hành phát hiện không có tức giận được, hơn nữa lại thẳng thắn, điều này cũng tốt, miệng mồm huyền thiên, anh không thêm đề ý nữa, tài ăn nói, không thể không thừa nhận cam chịu thua kém: "Cô được a, Trình Thất, cô thật có bản lãnh!" Tại sao có thể như vậy? Mỗi lần đều là như vậy.

"Quá khen!" Không chút nào khiêm tốn tiếp nhận, nhặt lên con dấu, lại móc ra sổ tiết kiệm, nghiêm túc nói: "Trình Thất tôi còn chưa có hù đến nỗi phải đi lừa gạt một người tàn tật, phá hỏng danh dự, trả lại cho anh!" Cô tin tưởng các anh em cũng sẽ không đồng ý, người xấu cũng có nguyên tắc của người xấu, dù sao Khúc Dị đã trả lại hai tỷ, tổn thất không lớn.

Lạc Viêm Hành ngây người như phỗng, lại một lần nữa bị cử động bất ngờ của cô gái làm rung động, chẳng lẽ sợ anh giết cô, nhưng không phải anh cũng để cho cô đi rồi sao? Trong lòng anh, Trình Thất và thiện lương hoàn toàn không dính dáng, nhưng theo một ý nghĩa nào đó mà nói, cô quả thật mạnh hơn anh, cho dù là bất kỳ người đàn ông nào đều không làm được như vậy: "Lại muốn gạt tôi cái gì?"

Trình Thất vút sổ tiết kiệm, tiếu náo: "Làm Bang chủ há có thể phạm bang quy?" Lúc lập bang đã nói rồi, không động đến người tàn tật, dĩ nhiên,

Chương 69.2 : Nhượng bộ một bước

Lửa giận trong lòng Lạc Viêm Hành nhất thời bị tưới tắt ngủm không còn sót gì, mà lời nói rất muốn nghe nhất, đối phương lại cố ý cất giữ lại, dĩ nhiên, điều này cũng đáng cho anh làm kiểu ngạo rồi, không ngờ mình đã từng có sức ảnh hưởng lớn như vậy.

“Khi biết được chính Nhị gia đánh sụp Phi Vân Bang thì rất thất vọng, rất đau lòng, vẫn xem anh ấy là thần tượng, món ăn tinh thần, các anh em vốn thật vất vả mới để cho các anh em có cuộc sống sung túc nhưng rốt cuộc lại đi bán món ăn, sau khi báo thù, trong lòng cũng không tức giận nữa, dù sao ban đầu cũng là mình có lỗi một phần để cho người ta thừa cơ, xem như mua được dạy dỗ!”

Lời này dường như quen tai, một người đàn ông nào đó nhớ tới ông già ở Tòa thành Vatican, thật chẳng lẽ phương thức làm việc của mình có vấn đề? Ngay cả Trình Thất cũng cho là thế.

Trình Thất nhíu mày nói tiếp: “Chuyện sáp nhập anh cảm thấy sao?”

“Có thể cho các người một không gian riêng biệt, phân cho cô một đường?”

“Chắc, chắc, chắc, anh lại chưa bỏ ý định, nói như anh thì chúng tôi chiếm cứ một đỉnh núi, xây dựng một Tứ Hợp Viện đã cảm thấy là cung điện, là thiên đường trên trái đất, đột nhiên có một nhóm người đến, xây nhà cao tầng chung quanh, đang sinh sống anh lại hô hào trực tiếp muốn dỡ bỏ Tứ Hợp Viện của chúng tôi, muốn xây nhà lầu ở đó, muốn phân cho chúng tôi một ngôi nhà, Lạc Viêm Hành, chỉ cần có đất, chúng tôi không xây nổi một căn nhà lầu sao?”

Lạc Viêm Hành càng nghe càng phiền: “cô không cảm thấy dã tâm của cô quá lớn?”

“A, anh không có dã tâm này có thể có vị trí này sao?”

“Tôi là đàn ông!”

Trình Thất đột nhiên cảm thấy mình nói một đồng chuyện nhảm: “Đàn ông trong Phi Vân Bang tôi thì không phải là đàn ông? Hơn nữa ngay cả tôi đồng ý, họ họ cũng sẽ không đồng ý, nhưng bọn họ sẽ vì tôi, bị buộc đi theo, như vậy hơn mười năm tâm huyết không phải uổng phí sao? Hơn nữa anh không cảm thấy kỳ quái sao? Bây giờ là lúc chúng ta thảo luận chuyện này sao?”

Rõ ràng đã đến mức anh chết tôi sống, lại có thể giống như bệnh thần kinh thảo luận chuyện xác nhập, cô điên rồi, anh cũng điên rồi sao?

Lúc này Lạc Viêm Hành mới phát hiện ra, anh vẫn không có ý muốn giết cô, cũng không nghĩ tới muốn đuổi bắt: “Tôi vẫn hy vọng các người gia nhập!”

“Mẹ kiếp!” Trình Thất cầm cái ly ở trên bàn đập tới: “nói chuyện với thứ người như anh đơn giản lãng phí nước miếng!” Gia nhập, gia nhập, cô không phải loại người chỉ biết nhìn một ba mẩu đất, phụ nữ thì thế nào? Cô khinh thường và ganh đua so sánh bất cứ kẻ nào, vượt qua mình là tốt rồi.

Người đàn ông chỉ hơi nghiêng đầu tránh thoát đánh lên, xem như anh đã nhìn ra, cô gái này có lẽ còn muốn đáng sợ hơn so với anh, vĩnh viễn cũng không có cách nào thỏa mãn, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ cô lại muốn làm Tổng Thống?” Cũng không cần nhắc xem mình có bao nhiêu khả năng.

“Có năng lực, tại sao không được? Ở trong lòng của anh, có lẽ Trình Thất tôi là người kỳ dị, mà tôi tự nhiên nhận ân huệ sao? Chúng tôi dựa vào là bản lãnh.”

“Hừ, bản lãnh, lừa gạt bịp bợm, tà môn ma đạo!” Điều nàu cũng gọi là bản lãnh?

Trình Thất biết Lạc Viêm Hành nói đến hai mươi tỷ này, khoắc lác vô si bắt chéo chân đầu ngón tay sờ sờ mũi chân, lơ đãng nói: “Thực tế xã hội, cười nghèo chứ không cười gái điếm, mọi người chỉ biết là Lư Bang là Hoàng đế, người nào trông ông ta làm khi gió gì để đi lên?”

Nhìn bộ dáng cô gái như vậy, Lạc Viêm Hành phát hiện không có tức giận được, hơn nữa lại thắng thần, điều này cũng tốt, miệng mồm huyền thiên, anh không thèm để ý nữa, tài ăn nói, không thể không thừa nhận cam chịu thua kém: “cô được a, Trình Thất, cô thật có bản lãnh!” Tại sao có thể như vậy? Mỗi lần đều là như vậy.

“Quá khen!” không chút nào khiêm tốn tiếp nhận, nhặt lên con dấu, lại móc ra sổ tiết kiệm, nghiêm túc nói: “Trình Thất tôi còn chưa hư đến nỗi phải đi lừa gạt một người tàn tật, phá hỏng danh dự, trả lại cho anh!” cô tin tưởng các anh em cũng sẽ không đồng ý, người xấu, dù sao Khúc Dị đã trả lại hai tỷ, tổn thất không lớn.

Lạc Viêm Hành ngây người như phỗng, lại một lần nữa bị cử động bất ngờ của cô gái làm cho rung động, chẳng lẽ sợ anh giết cô, nhưng không phải anh cũng để cho cô đi rồi sao? Trong lòng anh, Trình Thất và thiện lương hoàn toàn không dính dáng, nhưng theo một ý nghĩa nào đó mà nói, cô quá thật mạnh mẽ hơn anh, cho dù là bất kỳ người đàn ông nào đều không làm được như vậy: “Lại muốn gạt tôi cái gì?”

Trình Thất vứt sổ tiết kiệm, tiếu nuối: “Làm Bang chủ há có thể phạm quy?” Lúc lập bang đã nói rồi, không động đến người tàn tật, dĩ nhiên, Lạc Viêm Hành không phải người tàn tật bình thường, nếu như chân chính đến cướp đoạt, vừa an tâm, vừa có hai mươi tỷ, tại sao tên cháu trai này muốn nói cho cô biết sự thật này?

“Ha ha, Trình Thất, tôi phát hiện cô thật rất không bình thường, cô cũng nói, số tiền này là các người dựa vào bản lãnh kiếm được, trách bản thân tôi

không cẩn thận, không liên quan đến người tàn tật, cho dù tôi là người bình thường cũng không bằng được cô trăm phương ngàn kế, trộm thẻ điện thoại, còn tìm người bắt chước âm thanh của tôi, càng có thể lừa gạt La Ngọc Khôn, coi là thiên phú số một! Để cho tôi cũng mở mang kiến thức không ít!” Lạc Viêm Hành hào phóng ném sổ nhỏ trở lại, có lẽ anh thật trách lầm nhân cách của cô gái này.

Đó là do anh có kiến thức nông cạn, có mấy đại hiệp nào hiểu chỗ ảo diệu của mèo ba chân?

Trình Thất vẫn không có ý muốn tiền, nhưng Lạc Viêm Hành đã làm ra hành động thực tế thu lại tất cả vui vẻ, giận tái mặt đem con dấu và sổ tiết kiệm bỏ vào trong tay của cô gái, ra lệnh đuổi khách. “Tôi và cô ân oán kết thúc, ở lại thành phố J cũng đủ rồi, nơi này sau này vẫn là địa bàn của các người, hi vọng một ngày nào đó cô đạt thành tâm nguyện, sẽ không bao giờ có người lấn áp các người nữa!” Sau đó dẫn đầu đi về phía cửa.

Một câu nói muốn cắt đứt sao? Trình Thất nắm chặt quyền sổ nhỏ, lại một lần nữa lọt vào vực sâu, biết rõ còn hỏi: “Muốn về Anh quốc?”

Lạc Viêm Hành dừng lại chân, gạt đầu một cái: “Không sai!”

Lỗ mũi giống như bị giấm chua, nước mắt tuôn ra như thác nước, đây coi là cái gì? cô vốn là đáng chết, lại không giết, còn cho cô tất cả tiền, nói gì là cô gái đẹp nhất thế giới, làm cho người ta hiểu lầm như vậy, trầm mê thật sâu lại phui mông chạy lấy người, còn chủ động hôn, ôm ngủ chung, có thể quá tùy tiện hay không?

Hay là trong lòng anh, Trình Thất cô chính là một người tùy tiện?

Dù sao cũng sắp mỗi người đi một nhà rồi, trong lòng có gì không nhanh chóng phát tiết, tương lai chỉ có hối tiếc, nắm sổ tiết kiệm, xông lên trước đập một phát, thân hình cao lớn thành công ngã xuống sàn, tự còi lên, một quyền đánh úp về phía khuôn mặt kia, sau đó điên cuồng tấn công dữ dội cho đến khi trong lòng hơi dễ chịu một chút mới nín lấy tóc người đàn ông phun nước miếng: “Vô si!”

“Umh!” Lạc Viêm Hành bị đè chặt bên dưới, chờ cô gái nổi giận bùng bùng rồi ra, sau đó đứng dậy rộng giận: “Cô nổi điên làm gì?”

Có câu nói: chết cũng để cho người ta chết hiểu, có một số việc cũng không sợ mất mặt, ít ra cũng xem là có đúng khí, xoay người nhìn ánh mắt cầu người đàn ông phun ra lửa, sải bước đi qua.

“Cô thật sự cho rằng tôi sẽ không giết cô sao? Cô cũng quá ngông cuồng...” Đừng nói người đàn ông bị thô lỗ đụng vào mà dừng lại, hai mắt trừng trừng, trên cánh môi đầu nhói nhói nói cho anh biết, đó không phải là ảo giác, nhưng không nhìn thấy vẻ mặt cô gái, không biết rốt cuộc đối phương muốn biểu đạt cái gì.

Trình Thất buông ra đỉnh đầu người đàn ông, lạnh lùng nói: “Chính là như vậy, nếu như chưa từng nghĩ muốn cùng cô ấy ở chung một chỗ, cũng đừng đi treu chọc, dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm!” Thô sơ giản lược lau khô mắt một cái, tự nhiên kiên quyết chạy về phía cầu thang, cuối cùng nói: “Lên đường xuôi gió!” Đồ không có tiền đồ, đến bây giờ cũng hi vọng tên khốn kiếp này có thể sống thật khỏe mạnh.

A Nhiễm trộm dò xét thật lâu, không hiểu chủ nhân đang làm gì, nhưng nó thấy cô gái kia khóc, hơn nữa có cảm giác bị vứt bỏ, nhanh chóng bò vòng quanh cô gái, canh cửa lớn, thẳng cổ giống như lấy lòng, le lưỡi liếm nước mắt mặn mặn, tới cũng không nhìn nó thì thôi, còn đáng vẻ sắp vĩnh viễn biến mất, phôi quá đau đớn rồi.

“Mau tránh ra!” Một cô gái nào đó tuy nói lời như thế, cũng không thật đẩy ra, mắt to trừng mắt nhỏ.

A Nhiễm bị sợ đến co rút lại về phía sau, bò đến cạnh cửa, bày ra bộ dáng của mình thành một đồng cứt, lại nhìn cô gái, ánh trăng yếu ớt, nhưng nó thấy rõ, vẫn còn đang khóc, cảm nhận được rất đau buồn, lại đem bày mình thành hoa anh túc, nhìn lần nữa.

Trình Thất không biết nên dùng vẻ mặt gì nhìn nó, cú nhìn đầu con trăn nào đó có lá gan nhỏ hơn cả lỗ kim, ở nơi đó bận rộn, mỗi lần bày ra một tư thế sẽ liếc nhìn cô một cái, thật có thể hiểu tính người? Trước kia cũng không thấy nó ngăn cản cô, ngay cả nó cũng biết sắp cả đời không qua lại với nhau sao?

Hai con người to như chiếc chuông đồng của A Nhiễm nhìn chòng chọc Trình Thất, mặc dù không chọc cười được, dù sao cũng không rời đi phải không? Tiếp tục đem lấy thân thể vụng về của mình bày tới bày lui, cuối cùng tổng kết: đây là một công việc dùng thể lực.

Lầu hai, mới vừa lấy lại tinh thần, Lạc Viêm Hành gờ tay đè lại trái tim sắp vỡ tung, lần đầu tiên nhảy cuồng loạn như vậy, đúng vậy, anh còn chưa có tỏ rõ nghi vấn trong lòng với cô, trong này nhất định có hiểu lầm, không làm sáng tỏ ngay, sợ rằng muốn hỏi hận thì đã muộn, nhưng cô gái đã chẳng biết đi đâu, như mất đi phương hướng xông về cửa cầu thang, cảm thấy người nọ đang ở dưới lầu, hô: “Trình Thất, cô chờ một chút!” Vịn cầu thang ba bước cũng hai bước chạy như điên.

A Nhiễm thấy cô gái muốn lướt qua nó chạy trốn, nâng lên cái đuôi đảo qua.

‘Àm!’

“A!” Trình Thất còn chưa kịp phản ứng, cánh tay phải đã truyền đến cơn đau thấu xương, sau khi tỉnh táo, con trăn chết tiệt nọ đã quấn quanh cô thật chặt: “Buông tao ra, A Nhiễm, mày muốn chết phải không?”

Lúc Lạc Viêm Hành chạy đến, cô gái sớm bị con vật cung đánh ngã, ngồi xổm người xuống nhắm ngay sát mặt của Trình Thất cười khê: “Ném lợi hại rồi chứ?”

"Còn nói mát? Bao nó buông tôi ra!" Càng động, tên kia cuốn lấy càng chặt, thật sợ hơi không chú ý sẽ tan xương nát thịt, sức lực lớn đến kinh người, tên cháu trai ghê tởm, lúc này nhìn cô cười nhạo, tương lai nhất định sinh con không có lỗi đấy.

Một người đàn ông nào đó biết cô gái không dễ chịu, liền phát tay ra lệnh con trần lui ra.

Quả nhiên, A Nhiệm ngoan ngoãn buông lỏng thân thể, dĩ nhiên, không tránh được bị đánh một trận tàn nhẫn.

Sau khi Trình Thất theo thể cá chép uốn mình đứng dậy, chuyện thứ nhất chính là giơ tay lên hung hăng vỗ về phía đầu A Nhiệm: "Thời khắc máu chốt không thấy mảy trung thành!"

‘Bộp!’

A Nhiệm mới không có đàn như vậy, để mặc cho đối phương vỗ một cái, dứt khoát bỏ xuống, thấp thể này, xem cô đánh như thế nào.

"Được rồi, nó đã biết sai rồi!" Đã nắm bàn tay nhỏ bé đang hành hung.

"Buông ra!"

Lạc Viêm Hành không hề được giãy giụa, dứt khoát ôm vào trong ngực, gương mặt đẹp trai vùi thật sâu vào trong cổ cô gái, giữa hai lồng ngực tràn đầy vui sướng, thậm chí che giấu toàn bộ sầu lo: "Không phải không nghĩ tới ở chung một chỗ, vẫn luôn đang suy nghĩ, mười bảy năm trước đã suy nghĩ, Trình Thất, anh không biết em muốn làm gì, nhưng không nên dùng loại phương thức này để gạt anh!" Kéo ra khoảng cách, đưa tay sờ về phía khuôn mặt quen thuộc: "Lần này em nghiêm túc sao?"

Sau khi Trình Thất bối rối mấy giây, rất đau lòng sờ lên cặp mắt mê man, bởi vì không nhìn thấy, cho nên không dám dễ dàng tin tưởng một người sao? Bởi vì bị lừa mấy lần, cho nên sợ? Nhưng anh lại tin cô, một mình đi theo cô đi du lịch, mà cô lại không để ý đến sống chết của anh, từ bỏ anh, sau khi biết rõ tâm ý đối phương, càng thêm hối tiếc, cho dù biết rõ không có kẻ xấu đi theo, cũng không nên làm như vậy, nhún vai nói:

“Em sẽ chứng minh cho anh xem!”

“Chứng minh như thế nào?” Yêu thương liếm cái cổ ngứa ngáy, trong tình thế không lối thoát lại gặp nhau cùng lắm cũng chỉ thế này thôi, thiếu chút nữa... Thiếu chút nữa đã trời nam đất bắc rồi, thiếu chút nữa sẽ vô duyên gặp nhau, có lẽ đây chính là lương duyên trời định.

Chứng minh thế nào? Chỉ vào đèn treo pha lê: “Em sẽ sửa điện cho anh!” Cọ cái gì mà cọ? Tránh khỏi cái đầu tóc làm ngứa ngáy chết người, dùng sức đẩy ra, sau đó lấy điện thoại di động ra chạy về phía công tắc nguồn điện.

Lạc Viêm Hành dờ khóc dờ cười: “Chỉ chứng minh như vậy?”

Một cô gái nào đó ra vẻ đáng hoàng đáp lời: “Đòi em, lần đầu sửa điện cho người ta, anh có thể đi cảm ơn rồi rít!” Ngâm điện thoại di động chiếu sáng, cầm lấy hộp sắt bên cạnh, công cụ đầy đủ hết nha, thao tác vô cùng thuần thục, nhìn thế nào cũng không giống lần đầu tiên.

Điểm này người đàn ông cũng đã nhìn ra, hai tay nhét vào túi quần đứng ở phía sau, thương xót hối tiếc: “Xem ra đòi anh, nhất định phải bị em lừa mất hết cả vốn rồi!” Mở to mắt nói mò, cũng không sợ nửa đêm quỷ gõ cửa.

“Ý của anh là em đang gạt anh?” Trình Thất giơ lên tua – vít hung hăng trừng mắt về phía người nào đó.

Sự thật đang bày ra trước mắt có được không? Vì chung đụng nhiều, Lạc Viêm Hành không có ý nói như vậy, lúc đầu nói: “Không có, anh chỉ đùa một chút!” Chắc, chắc, chắc, nói dối vẫn hùng hồn như thế, quên đi, đàn ông tốt không đấu với phụ nữ.

“Về sau không nên nghi ngờ em... em có thật lòng hại anh không? Trên đường đi Tòa thành Vatican, em sớm nhìn không có ai đi theo, ai biết anh là Lạc Viêm Hành? Em muốn anh chết sớm thì đã sớm cười hặc về trời rồi, nhưng anh xác định mất anh cả đời không thấy được sao?” Giống như nghi ngờ nghiêng đầu quan sát, tốt nhất là không nhìn thấy, nếu không gương mặt của cô nhất định sẽ bị trả lại hàng.

Hãy nói đi, thế gian người đẹp muôn ngàn, lại nhất định nói cô là cô gái đẹp nhất, quá thất vọng rồi.

“Tất cả bác sĩ cũng nói như vậy!”

“Vậy em an tâm!”

“Em có ý gì?”

Trình Thất vừa ngâm điện thoại, vừa hàm hồ nói: “Không phải nói muốn chứng minh cho anh xem sao? Chăm sóc anh thật tốt, không phải là chứng minh?”

Lạc Viêm Hành giương môi vô cùng cảm động, có thể hiểu mặc dù anh là người mù, cô cũng không chê sao? Quả nhiên, Trình Thất chính là niềm vui của anh, từng cử động của cô đều đủ để ảnh hưởng đến tâm tình của anh, không ngờ cô thật thích anh, chẳng lẽ... Kê vào lỗ tai tự cho là đúng suy đoán: “Thật ra lúc này em muốn nói từ đó em đã thật sâu... mê luyến anh hả?” Cô gái rõ ràng ngăn ra làm đuôi lông mày của một người đàn ông nào đó giờ lên: “Vậy chúng ta xem như là thanh mai trúc mã, hai trẻ vô tư...!”

Một cô gái nào đó càng nghe càng nổi da gà, nhấc chân hung hăng đạp xuống: “Không muốn ngày mai trang đầu tờ báo đưa tin Lạc Nhị gia ngài và em bị điện giật chết thì tránh qua một bên cho em!” Cái gì thanh mai trúc mã, hai trẻ vô tư, lời nói buồn nôn như vậy mà anh cũng nói được, ghê tởm chết rồi, nhũn mảy kinh ngạc nói: “Đúng rồi, lúc này anh biểu hiện mù quáng thật rất đặc biệt, nhưng bình thường anh làm sao phán đoán chương ngại vật? Chẳng lẽ giống như con dơi, dùng Âm Ba Công (tần số sóng âm)?”

“Như vậy toàn thế giới cũng sẽ biết anh là người mù!” Lạc Viêm Hành phì cười lắc đầu, rốt cuộc trong đầu cô nghĩ thứ gì? Xoay người đi đến lầu hai, lúc trở lại đưa tới một xấp băng từ: “bên trong có ghi lại, dường như có mười bảy năm trước, anh nghĩ em sẽ rất hứng thú, nhưng tuyệt đối không thể tiết lộ, nếu không chúng ta sẽ cùng vào chỗ chết, chết cũng lôi kéo em theo.”

Tức giận nhận lấy, xem ra ở trong lòng anh, mình rất xấu xa, lại có thể cho rằng cô sẽ mang chuyện này đi đổi lấy vinh hoa phú quý, nếu nói tức giận, nhưng cô quả thật lừa gạt anh, còn không phải một lần, nếu nói không tức giận, ai nguyện ý bị người trong lòng của mình nghĩ ngờ?

Quên đi, rộng lượng một chút: “Đó chính là chết, em cũng không thể đánh mất nó được!” Vẫn là câu nói kia, cô sẽ chứng minh cho anh xem

Lạc Viêm Hành không nói gì, thay vì nghi ngờ, anh nguyện ý lựa chọn tin tưởng, cho dù có thay đổi như thế nào đi nữa, bản tính sẽ không thay đổi, một là vì giành cho anh một ít trái cây nguyện ý bị người đâm bị thương, làm sao xấu xa đến mức đó?

A Nhiên không hiểu chủ nhân đang làm gì, càng không biết thật ra cô gái đã sớm mở cờ trong bụng, vẫn còn ra sức bày ra các loại hình thù, tại sao cũng không nhìn nó? Tại sao cũng không nhìn nó? Tại sao?

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Sẽ không gặp lại nữa

"Đại công cáo thành!"

Ánh đèn trong phòng sáng lên, không giống không khí trầm lắng lúc trước, trong phòng bởi vì có tiếng cô gái mà vô cùng náo nhiệt, người đàn ông yên tĩnh nằm ở trong ghế sa lon hưởng thụ thể giới hai người, sau khi cởi bỏ gút mắc, cảm giác hoàn toàn khác nhau, dĩ nhiên, anh cảm thấy quan hệ này chưa đủ, giấy hôn thú chưa tới tay, cô gái còn có nhiều cơ hội lựa chọn người khác.

Giống như lời của Trình Thất, tiền không tới tay vậy không gọi tiền!

Ngay cả A Nhiệm cũng cảm thấy sung sướng, bỏ qua bỏ lại xung quanh cô gái, một tác cũng không rời, so với chủ nhân nặng nề, nó thích Trình Thất mang cho nó thoải mái hơn.

Trình Thất đầy mặt của con trăn: "Mau tránh ra, mau tránh ra, Lạc Viêm Hành, A Nhiệm đi theo anh là nghiệp chương đời trước của nó!"

"Hả? Chỉ giáo cho?" Một người đàn ông nào đó một tay chống cằm liếc xéo qua, anh có khát khe với con vật cưng sao?

Một cô gái nào đó thu dọn xong cái hộp sắt, ôm cổ của A Nhiệm lắc đầu: "Anh dẫn nó đi chơi chưa?"

"Bên trong thành phố không có chỗ nó đặt chân mà !" Chó to lớn cũng bị cấm, hướng chi trăn.

Nghe vậy Trình Thất đau lòng sờ sờ đầu A Nhiệm: "Không trách được thân thiết với em như vậy, vẫn lấy lòng, giống như rất sợ em rời khỏi, nó quá tịch mịch, nhất định rất khát vọng thể giới bên ngoài, nhưng bởi vì anh ra lệnh cấm chế nên không dám chạy ra ngoài, mà anh giống như hủ nút, rất tịch mịch, không làm cho nó vui vẻ, quá đáng thương!" Thật ra A Nhiệm rất hoạt bát, thân thể không lồ là sự kiêu ngạo của nó, cũng là bi ai của nó, đúng vậy, ai lại mang theo con trăn bự đi dạo phố?

A Nhiệm bị đánh cũng không để ý, tiếp tục từ phía sau bò lên người cô gái, chống cằm trên đầu vai, thân thể vàng óng ánh chiếm một mảng diện tích lớn, lớp vảy lấp lánh kinh người, có ai biết con vật này tuyệt đối không có lực sát thương? Bất nạt kẻ yếu?

"Vậy em dứt khoát dời qua đây đi, mỗi ngày chơi với nó là được !" Người đàn ông nói vô cùng nhẹ nhàng, người được lợi ích lớn nhất đương nhiên là anh, nằm mơ cũng ảo tưởng hai người giống như trước kia, cùng ở chung một nhà, kể chuyện xưa cho anh, nấu cơm cho anh, tắm cho anh, mỗi lần ngủ chuẩn bị chăn màn. . . . .

"Đừng cho rằng em không biết anh đang nghĩ mưu ma chước quỷ gì, muốn đánh cắp bí mật trong bang của em, nghĩ tốt nhĩ, được rồi, điện đã sửa xong, có cần gì thì gọi điện thoại cho em, hễ kêu là tới, em đi đây!" Từ bàn, đi vòng qua ghế sa lon lại bị kéo, không hiểu cúi đầu nhìn thấy người đàn ông đang bắt mắt nhìn cô: "Lạc Viêm Hành, cho em chút thời gian, hôm nay bọn Ma Từ cũng không biết chuyện của chúng ta, em phải bàn bạc với bọn họ một chút!"

“Phải bao lâu?”

“Em làm sao biết? Phải đợi sau khi ban hội vững chắc mới có thời gian suy tính chuyện khác, hiện tại phải giải quyết chuyện La Ngọc Khôn, dù sao em sẽ không trả lại tiền cho ông ta!” Võ vổ sổ tiết kiệm, đó là tiền cô chôn chết một sống mới có được, được rồi, mặc dù có chút thất đức, ai biểu lúc trước La Hiểu Hiểu đánh vào mặt cô? Đánh người không đánh mặt, đánh thì phải trả giá thật lớn.

Xem ra chính mình thật thù dai.

Lạc Viêm Hành chắc lưỡi: “Nhóc tham tiền, nhưng nếu ông ta muốn tìm em làm phiền, phải nói cho anh biết.....”

Trình Thất chê cười: “Đây là chuyện của Phi Vân Bang, đừng ở trước mặt em ra oai!”

“Được, được, được, chuyện của em em tự giải quyết, được chưa?” Đứng dậy cùng nhau đi theo ra ngoài, đến cửa mới dùng sức một cái, kéo mạnh thân thể nhỏ nhắn vào trong ngực, giương môi cười tà nói: “Xa cách người yêu thật muốn sao.....?”

Má ơi, người đàn ông này trở nên buồn nôn như vậy từ lúc nào hả? Trình Thất không được tự nhiên muốn tránh thoát, đối phương lại càng ôm chặt, nuốt nước miếng, cắn răng nâng cái ót: “Ừm!”

Lạc Viêm Hành một tay đỡ nửa khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái, ngón tay cái ma sát cái miệng nhỏ nhắn mềm nhũn, từ từ cuống đầu, há mồm tí mĩ thường thức, dịu dàng như nước, đầu lưỡi dễ dàng thành công trượt vào, triền miên cảm thụ ẩm áp trong khoang miệng một người khác, quét qua từng cái răng ngà, thật giống như đang đếm hết có mấy cái răng, động tác vô cùng chậm rãi.

Trình Thất chưa từng nghĩ tới người đàn ông này tao nhã lịch sự như thế, so với chủ động, thích đối phương đem đến cho cô cảm giác dịu dàng hơn, ôm gáy người yêu nhắm mắt hưởng thụ, hôn nhau không có bất kỳ tư tưởng tà dâm nào, dĩ nhiên, chuyện dâm tà thường thường do nước chảy đá mòn đưa đến, không tới chốc lát, liền bắt đầu nhón chân lên cuồng nhiệt đáp lại.

Người đàn ông cũng không phải Liễu Hạ Huệ, một tay nâng cái ót cô gái, một tay nắm thật chặt cái eo nhỏ nhắn dấn chặt vào bụng của mình, ganh đua so sánh kỹ thuật hôn, giống như đầu mưa to gió lớn.

“Khi khi”

Đang hôn cuồng nhiệt, hai tiếng sát phong cảnh làm cho Trình Thất hé mắt.

Chỉ thấy A Nhiễm ở bên ngoài nửa mét nhiều lần trộm dò xét không chớp mắt, nhanh chóng đẩy người đàn ông ra, nhếch nhác sai bước vọt tới, thiếu chút nữa đã ở lại qua đêm, người đàn ông này, cũng không phân biệt rõ nơi chốn nào sao? Giữa bàn dân thiên hạ, cô còn chưa phóng khoáng tới mức đó.

Lạc Viêm Hành quẹt quẹt nước miếng nơi khoe miệng, cười hô: “Đi đường cẩn thận một chút!”

“Biết rồi” Trình Thất cũng không quay lại, phất tay.

Một người một trấn lưu luyến đưa mắt nhìn cô gái càng lúc càng xa, cho tới sau khi biến mất, A Nhiễm mới thất vọng yếu xiu, lại nhàm chán.

Quả nhiên, Lạc Viêm Hành vỗ vỗ đầu con vật cưng nói: “Đi ngủ lại đi!”

A Nhiễm nghe vậy không còn hơi sức bò lên lầu ba, vì sao đột nhiên cảm thấy trong phòng đột nhiên lạnh buốt? Không hề có nhân khí.

Lạc Viêm Hành cũng đi, tâm tình thoải mái, nằm ngang trên giường lớn, nếu không tại sao nói con người là động vật vĩnh viễn không thể thỏa mãn? Cánh tay phải sờ soạng khoảng trống, anh tin tưởng không bao lâu, vào lúc này, cô gái nhất định đang nằm ở đầu vai của anh nói chuyện trời đất, thật ra có nhìn thấy hay không nhìn thấy cũng không đáng kể, vợ chồng làm bạn, chết cũng không tiếc.

Bạch Lang đường

“Gi? Người mù?”

Trong phòng ngủ truyền ra tiếng than thở của Ma Từ, hai cô gái ngồi xếp bằng cạnh TV, so với những anh em khác, Trình Thất cho rằng bọn họ là người thân thiết nhất, đối với cô mà nói, Ma Từ là anh em, càng là chị em tri kỉ không thể thiếu, vượt vượt hợp điều khiển ti vi thờ dài nói: “Đúng vậy, sáu tuổi bắt đầu mù rồi, lúc ấy tôi đem hai tỷ trả lại cho anh ấy!”

Ma Từ còn đắm chìm trong sự thật Lạc Viêm Hành là người mù, lắc đầu nói: “Không thể nào, nhìn thế nào cũng không giống là người mù!”

“Tôi cũng nghĩ vậy, anh ấy nói bí mật ở trong cái đĩa này!” Giờ giờ cái đĩa trong tay.

“Đợi chút, chị nói trả lại cho anh ấy hai mươi tỷ rồi hả? Chị Thất, làm như vậy là đúng, nếu không phải anh ấy không thấy đường, khẳng định không có thuận lợi như vậy, mất là cửa sổ tâm hồn, một biểu hiện rất nhỏ cũng có thể bị nhìn ra, tôi không thể lợi dụng sự tàn tật của người ta mà lừa gạt, quá không ngay thẳng rồi!” Vậy có khác nào Khâu Hạo Vũ lợi dụng Salsa không biết gì phá bỏ đứa bé kia?

Trình Thất bật cười: “Tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng anh ấy còn nói đây là chúng ta dựa vào bản lĩnh của mình kiếm được, cho nên đưa lại cho tôi!” Đem sổ nhỏ ném tới.

Ma Tử không biết là vui vẻ hay phiền muộn, nghĩ đến cái gì, trêu chọc nói: “Tại sao tôi có cảm giác các người giống như hai vợ chồng tranh đấu? Chị xem đi, đầu tiên chị trộm thứ quan trọng nhất của chồng, chồng rất tức giận, khi chị trả lại cho anh ấy, vốn người chồng vô cùng tức giận, nhưng bởi vì chị chủ động xin lỗi mà tha thứ cho chị, cam tâm tình nguyện đưa hết đồ cho chị, thật rất giống!”

“Chuyện này.. Thật ra..... “Trình Thất lúng túng gãi gãi cái ót.

Thật ra? Thật ra cái gì? Thấy vẻ mặt bối rối của cô gái, Ma Tử nhất thời trừng mắt: “Chị Thất, chị.....”

“Không sai, tôi và anh ấy đang cái đó!”

“Đang cái nào?”

Trình Thất không ngờ thủ hạ kinh ngạc như vậy: “Lui tới!”

Ma Tử nhìn ra đây không phải là nói đùa, hơi thở càng ngày càng không thuận, đàn độn ngay người mấy giây mới vặn bã vai Trình Thất: “Chị Thất, chị thật muốn đưa Phi Vân Bang cho anh ấy à? Tôi..... Không phải đã nói cùng nhau giành chính quyền sao? Tại sao có thể chấp tay nhường cho người ta?” Chị Thất và Lạc Viêm Hành, không phải vẫn là đối địch sao?

Trình Thất liếc thủ hạ một cái: “Ai nói lui tới thì phải giao bang hội cho anh ấy? Diễn trò đùa quốc tế à, anh ấy cũng không kiên trì thống nhất nữa, sau khi kết hôn nhiều nhất là liên minh, Phi Vân Bang vẫn là Phi Vân Bang!”

“Nhưng....., Tôi luôn đối chọi với anh ấy, chị xác định Lạc Viêm Hành thật lòng? Mà không phải đang đùa chúng ta?” Trời ạ, gương mặt Chị Thất như đang hạnh phúc, nghĩ lại, như vậy cũng không có gì không tốt, mình và Khúc Dị sớm muộn phải kết hôn, hơn nữa Chị Thất cũng đến tuổi kết hôn, Lạc Viêm Hành quyền cao chức trọng, xứng đáng với Phi Vân Bang, vấn đề là một mực gọi người ta là cháu trai, đột nhiên trở thành chồng của Chị Thất.....

“Không thể nào, tôi có gì đáng để anh ấy đùa bỡn? Hơn nữa anh ấy lại không nhìn thấy. Trong lòng anh ấy, Trình Thất tôi là cô gái xinh đẹp nhất thiên hạ!”

Ma Tử thấy thế, không ngừng hâm mộ, tình cảm của Chị Thất và Lạc Viêm Hành mới thật là tình cảm chứ? Cô và Khúc Dị..... Cũng thế, mỗi một đoạn hôn nhân cơ bản đều giống nhau, còn có niềm vui nào có thể nói? Luôn có một chút không tốt mới có thể làm nổi bật những hạnh phúc hoàn chỉnh, đến bây giờ Khúc Dị cũng không tặng cho cô một bó hoa tươi, chiếc nhẫn kim cương, cầu hôn..... Không có gì cả

Trình Thất đã nhận ra Ma Tử giống như có chút mất mát, không cần nghĩ cũng biết là vì Khúc Dị, nhưng hôm nay nước đổ khó hốt, cũng đã lên giường, gần đây dường như Ma Tử cũng thay đổi, mỗi ngày cảm điện thoại di động mong mỏi cái gì, chắc là tình cảm đang nhanh chóng ấm lên, tại sao tên Khúc Dị này không hiểu được làm thế nào để lấy lòng cho cô gái vui vẻ, làm cho thủ hạ mình rất thất vọng vậy?

"Thật ra tôi nghe nói Khúc Dị đã không còn đánh bạc !"

"Cũng mười ngày rồi, anh ấy cũng không có tới tìm tôi, cũng không gọi điện thoại, tôi muốn anh ấy phải hối hận, không có gì, dù sao lúc ban đầu đã nói không yêu cầu xa vời, Chị Thất, xem hết cái đĩa đi!" Cầm lấy hộp điều khiển mở TV, là cô yêu cầu quá nhiều, không trách được Khúc Dị.

Trình Thất không biết phải khuyên nhủ như thế nào, chuyện tình cảm, cô tin tưởng Ma Tử có chừng mực, nếu như Khúc Dị thực không muốn, cũng không thể bức bách phải không? Khúc Dị là ân nhân của Phi Vân Bang, aiz, nếu là kẻ địch thì còn có thể đến nhà đánh, trong lúc vô tình thấy thủ hạ kinh hãi ngồi thẳng người, cũng nhìn sang.

Trong màn hình hiện ra một đứa bé trai tóc đen đang đứng ở góc tường trong căn phòng bí mật khóc thút thít, bộ dáng ước chừng sáu bảy tuổi, khuôn mặt trẻ thơ xinh đẹp kinh người, mặc tây trang màu trắng quý giá, vô cùng giống hoàng tử Phurong Tây, chỉ là vô dụng nghẹn ngào thực làm cho người ta chua xót, một người đàn ông trung niên đầu trọc đang ngồi bên cạnh, lớn tiếng răn dạy.

"Khóc cái gì mà khóc? Mẹ chết mà thôi, có ai mà không trải qua mẹ chết ? Không được khóc!"

"Mẹ ô ô ô, cậu. . . . . Mẹ chết rồi ô ô ô ô! Cháu không nhìn thấy được ô ô ô ô."

‘Chát! ’

Một cái tát đánh cho đứa bé trai té nhào xuống đất, người đàn ông níu tóc của nó gầm lên: "Chết thì thế nào? Cháu chỉ biết khóc, Lạc Viêm Hành, đàn ông đổ máu không rơi lệ, từ nay về sau nếu để cho cậu nhìn thấy được một giọt nước mắt, cậu sẽ giết cháu !" Đôi tay bùng lấy thật chặt khuôn mặt của bé trai: "Ai nói cháu không nhìn thấy được? Có cậu ở đây, sẽ không để cho cháu không nhìn thấy, mẹ cháu chết rồi, em gái của cháu thiếu chút nữa cũng đã chết, đôi mắt của cháu bị mù, tất cả đều do người phụ nữ kia làm hại, biết tại sao bà ta muốn hại cháu không? Bởi vì bà ta cũng có con trai, bà ta không muốn cháu thừa kế gia sản, cho nên cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho cháu, Lạc Viêm Hành, cháu tỉnh lại cho cậu, tương lai còn phải báo thù cho mẹ của cháu, bắt đầu từ bây giờ, luyện tập chuyển động hai tròng mắt của cháu cho cậu xem!"

Bé trai run rẩy lau khô nước mắt, sợ hãi đến cả người run run, giống như rất sợ người đàn ông tức giận, vô luận cái đầu nhỏ xoay thế nào, con người màu xanh lá cũng không chuyển động được.

‘Chát!’

"A!"

Người đàn ông tàn nhẫn nắm cổ áo của bé trai: "Làm được một lần, nhanh như vậy đã quên vận dụng như thế nào? Trước kia chuyển động như thế nào hả?" Sau khi liên tiếp đánh nhiều lần, trên trán người đàn ông nổi lên gân xanh, ngón tay cái cứng rắn chọc vào trong hốc mắt đứa bé trai, hung dữ nói: "Nếu vô dụng, còn muốn nó làm gì?"

"Ô ô ô không cần. . . . . đau quá, cậu ơi, ô ô ô cậu, cháu sai rồi. . . . ." Đứa bé trai giống như con cá nhỏ rời khỏi mặt nước, đập lung tung, nhưng làm thế nào cũng không chống lại được hơi sức của người đàn ông, đau đến không ngừng kêu gào, nhưng từ đầu đến cuối không có dùng chân đạp bị thương cánh tay của người đàn ông.

Ma Từ nhìn thấy vô cùng hoảng sợ: "Chuyện này. . . . . Là Lạc Viêm Hành?" Người 'cậu' này không khỏi quá ép buộc làm khó người khác sao? Mới vừa mất mẹ, mắt đi cặp mắt, không che chở cho tốt, ngược lại còn ngược đãi như thế, nhìn cánh tay nhỏ bị đánh, không còn nguyên vẹn.

Trình Thất lau nước mắt chua xót, thì ra khi còn bé Lạc Viêm Hành sống như vậy, Nhị gia mà cô sùng bái lại có tuổi thơ không may mắn như thế.

Sau khi xem hơn một giờ, hình ảnh đã là một năm sau, đứa bé trai dùng thời gian một năm, học xong làm thế nào chuyển động đôi con ngươi mù, hơi không chú ý một chút người 'cậu' đó sẽ đánh tàn nhẫn một trận, mỗi lần nhìn đứa bé trai một mình trốn ở góc phòng, cuộn tròn khóc thút thít, trong lòng chua xót không lý do, đây chỉ là đứa bé.

Hơn một năm, cô phát hiện đứa bé trai cũng không rời khỏi căn phòng bí mật, ăn uống vệ sinh đều chỉ một chỗ, có khác gì ngồi tù? Chỉ là xem ra thính giác của nó càng ngày càng nhạy bén, rất đáng vui mừng.

Ở trong đĩa CD tiếp theo, đổi thành nơi khác, là một bãi tập thật lớn, dĩ nhiên, phía trên bày đầy các loại bụi gai, dây gai ngăn cản người đi về phía trước, một khi giẫm vào, vết thương sẽ chồng chất, trong màn ảnh, đứa bé trai sớm bị đâm chích vô cùng thâm, áo sơ mi trắng như tuyết nhuộm máu đỏ một mảng, còn đi chân trần.

Người 'cậu' ngồi ở trước máy vi tính, nhìn chằm chằm màn ảnh nói không ngừng: "Trái 5 bước, cách ba mét... Cậu nói cách ba mét, cháu nhảy qua quá lớn như vậy làm gì?" Tựa tay nhặt bên bình rượu hung hăng đập tới.

Bởi vì dẫm lên dây gai đứa bé trai té ngã đau đớn lăn lộn ở trong bụi gai, bình thủy tinh lại ném tới mất cả chân, tiếng khóc càng thêm to, hình như e ngại người đàn ông xông tới quyền đâm cước đá, nhanh chóng đứng lên chờ đợi phát hiệu lệnh, cứ như vậy, té ngã bò dậy, bò dậy lại ngã vào trong dây gai, lặp tới lặp lui hơn 3 tháng, mới có thể hoạt động nhanh nhẹn ở trong từng đồng mẫu thủy tinh và bụi gai.

Trình Thất nhìn đứa bé trai từ từ ngày lớn lên, cũng không ngừng động viên nó đi đến cuối cùng, trợ uy cho nó thành công, giống như chính bản thân mình đứng trước nghịch cảnh, quên rằng đứa bé trai này đã trưởng thành là đáng mừng râu 30 tuổi rồi.

Gần như suốt hình ảnh huấn luyện, người 'cậu' đó chưa từng cho sắc mặt tốt một lần nào, nhưng Trình Thất nhìn ra được, người 'cậu' này huấn luyện cho anh cũng là vì bảo vệ tính mạng của anh, nếu thật lòng căm hận, sẽ không nhân lúc nửa đêm len lén chạy vào đắp chăn cho anh, quét dọn phòng, cuộc sống hào môn thật sự đáng sợ như thế sao?

Từ huấn luyện con ngươi, cho đến vô số khuôn đúc hình người cao thấp, hầu như chỉ cần nói ra chiều cao khuôn đúc, kiểu đầu người, con ngươi của đứa bé trai cũng có thể nhìn chính xác không lầm, cổ, đôi môi, rồi đến dựa vào bản năng có thể chạy qua con đường chín của mười tám rẽ, sau đó mỗi ngày huấn luyện chừng 1 tiếng đồng hồ, cô nghĩ, hẳn là công đức viên mãn mới quay trở lại nhà.

Từ lúc mới bắt đầu, đứa bé trai khóc thút thít đến cuối cùng không còn nước mắt để khóc, vẻ mặt không còn hồn nhiên nữa, càng thêm lãnh khốc, mỗi khi chủ nhật, cũng sẽ có hơn mười cao thủ võ thuật đánh cậu như bao cát, đến cuối cùng đổi thành cậu ném bọn họ ra khỏi đài, một thiếu niên 13 tuổi có thể một mình đấu hơn 10 tên đàn ông, nhìn thiếu niên vô cùng đẹp trai lộ ra khí thế giết người, Trình Thất không biết nên ủng hộ cho cậu hay...

Thật ra đứa bé này rất ngây thơ, sau khi thành công nổi tiếng, móc ra khẩu súng bắn hạ gần hơn 10 ông thầy, đối mặt với những ông thầy ngã trong vũng máu, thiếu niên quỳ xuống một gối, mặc dù cậu không khóc, nhưng Trình Thất biết trong lòng cậu nhất định không dễ chịu, dường như người 'cậu' đó đã thật lâu không có xuất hiện.

Làm bạn bên cạnh thiếu niên cũng trở thành một thiếu niên khác, Khâu Hạo Vũ!

"tại sao Lạc Viêm Hành giết mấy ông thầy?" Ma Từ gật đầu há hê, đây mới thật là Lạc Viêm Hành đúng không?

Nhìn khuôn mặt quen thuộc, Trình Thất vừa nhả khói thuốc vừa nói: "Tôi nghĩ có lẽ anh ấy sợ không cách nào xuống tay với cha của mình, cho nên sẽ phải loại bỏ lòng thương hại!" Một người bị thù hận che mắt, cuối cùng đoạn ngắn là thiếu niên ở Long Hồ Hội dốc sức làm đủ mọi thứ, từ đi đại học cho đến khi làm con trai của thủ lĩnh Long Hồ, cô không hiểu vì sao Lạc Viêm Hành muốn quay lại những thứ này, là vì để nhớ lại những ngày gian khổ, để tránh đến lúc đó nhận từ nương tay?

Đây cũng là phương pháp tốt, dù sao cuối cùng người nhà của anh tất cả đều chết ở trong tay anh.

Ma Từ cất xong CD, vì sự tạo ngộ của đứa bé trai lúc ban đầu mà khóc, nhưng sau đó phát hiện không còn nước mắt để khóc, bởi vì đứa bé trai không bao giờ cần người đồng tình: "Thật không thể tưởng tượng nổi, hãy nói đi, một người mù, tại sao có thể giả bộ thành người bình thường hơn 20 năm? Không trách được rõ ràng Khâu Hạo Vũ không có bao nhiêu chiến công, nhưng là phụ tá đắc lực mà Lạc Viêm Hành không thể thiếu hụt, Chi Thất, chuyện này không phải chuyện đùa, không thể tiết lộ, tuy nói hôm nay anh ấy là Hội trưởng Long Hồ, nhưng dù sao đó không phải của nhà họ Lạc, khẳng định cũng có không ít người không phục, một khi bị những người đó biết anh ấy thật sự không nhìn thấy gì, chắc chắn sẽ tố cáo, cho dù ủng hộ anh cũng không dám giao mệnh cho một người mù!"

“Tôi cũng chỉ nói cho cô biết mà thôi!” Trong lòng Trình Thát đang rối như tơ vò, cất giấu cái đĩa giống như bảo bối, cất giấu những thứ rất có giá trị, ngàn vàng khó cầu, đều nói trên đài vinh quang một phút, dưới đài 10 năm công lao, Lạc Viêm Hành chính là ví dụ điển hình, mọi người chỉ biết anh thành công, hâm mộ anh, ghen tỵ với anh, nếu như có thể, cô cảm thấy Lạc Viêm Hành muốn nhất cũng chỉ là một gia đình hạnh phúc.

“Aiz, hơn nữa so với chúng ta, anh ấy còn thảm hơn nhiều, người cùng cảnh ngộ Chị Thát, nếu anh ấy thật lòng yêu chị như vậy chị cũng chờ đợi đi, tôi chúc các người hạnh phúc!” Ma Từ ôm chặt Trình Thát, nhất định phải quý trọng.

Trình Thát cười khổ: “Tôi biết rồi!” Cô cũng không nỡ để cho anh chịu đựng khổ sở nữa, đã đến lúc nên hưởng thụ ngọt ngào, cô hay là anh cũng thế, người bên cạnh cũng vậy, nào có ai khổ cả đời?

Mặc dù Khâu Hạo Vũ đáng ghét, nhưng cô vẫn phải cảm ơn anh ta, cũng xem như hiểu tại sao người nọ tức giận như vậy, bị không còn mặt mũi ra ngoài gặp người, vốn luôn sống ở trong căn phòng bí mật để chỉ huy, thật vất vả ra ngoài hóng mát một chút, nhưng lần này cơ hội hóng mát cũng bị mất, còn tới giúp mọi người xông ra khỏi trùng vây, còn nói cái gì nguyện ý đưa tiền đền bù.

Trong lòng giảm bớt chán ghét rất nhiều, đều là đứa bé số khổ!

Trong một gian phòng ngủ khác, Salsa ngủ không yên, nằm ở bên cửa sổ ngắm trăng, không đi, tiếp tục đợi tại thành phố I sao? Vì sao trong lòng có một chút vui vẻ? Tiểu Bát giống như biến mất khỏi thế gian, cũng không có tới tìm cô nữa, đã làm sai chuyện không phải nên nói. ‘Xin lỗi, về sau sẽ không bao giờ đưa bé tổn thương nữa sao’, như vậy cô sẽ nói ‘không sao’!

Tiểu Bát, thật là nhớ Tiểu Bát, mặc dù không biết tại sao không thể chủ động đi tìm, nhưng không muốn chủ động đi tìm anh, thì ra mình cũng sẽ có lúc tức giận, làm thế nào? Thật là nhớ Tiểu Bát, rất nhớ anh.

Chị Ma Từ cũng có anh Khúc rồi, anh trai Lộ Băng và chị Tiểu Lan ở chung chỗ mỗi ngày, cô cũng thật muốn ở chung với Tiểu Bát, cũng không phải là cái loại chơi đùa, mà là muốn ở cùng một chỗ nhưng không cách nào nói rõ bằng lời, thấy chị Ma Từ đi tới, vội vàng chạy về trên giường đắp chăn.

Ma Từ thấy trong phòng của Salsa có ánh sáng mới đi tới, sau khi nhìn thấy một loạt động tác của thiếu nữ, rất đau lòng, tình yêu thật đúng là không phân biệt nam nữ già trẻ, một khi yêu, mùi vị sẽ thay đổi, Salsa yêu Khâu Hạo Vũ như vậy sao? Mặc kệ đối phương tổn thương cô thế nào, cũng không thể quên được? Vừa định đi vào trách mấy câu, nhưng suy nghĩ một chút vẫn thôi, nói không chừng Khâu Hạo Vũ sẽ bị con bé ngốc này làm cảm động? Sau đó thay đổi triệt để?

Đứng ở cạnh cửa tức giận dặn dò: “Nếu thật nghĩ đến anh ta như vậy thì đi tìm anh ta đi!” Hi vọng anh ta không có quyết định sai: “Chị Thát muốn trách tội thì trực tiếp đồ lên đầu của chị!”

Salsa lặng lẽ lộ đầu ra, chớp chớp mắt to, thật có thể không? Có thật không? sau khi chờ Ma Từ đi, lập tức hưng phấn lấy điện thoại di động ra tìm kiếm mã số kia, gọi điện thoại? Không được, cô sợ nghe được âm thanh của anh sẽ nhịn không được lập tức chạy tới, đã lâu không thấy, quá nhớ nhưng rồi, nhưng gởi tin nhắn lại không biết chữ, chỉ có thể dùng ghép vần ‘nhớ anh, ngày mai đi tìm anh’ gửi qua.

Trên giường lớn sang trọng quanh năm không tìm thấy ánh sáng, người đàn ông đang chờ đợi đi vào giấc ngủ, giữa hai lông mày vô cùng mệt mỏi, sau khi nhìn thấy một số ký tự ghép vần, tất cả mệt mỏi tan theo gió, chậm rãi ngồi dựa lên, kinh ngạc, hoảng sợ, tay chân luống cuống, tại sao có thể như vậy? Không phải đã nói đứa bé kia là tự tay anh hại chết sao?

Tình yêu của cô gái này cũng quá bất thường rồi, nhìn không thấu, không chân thật.

Xem ra người của Phi Vân Bang vẫn còn ở thành phố F, có nên nói cho đại ca biết hay không? Quên đi, bây giờ không phải là lúc nghĩ chuyện này, mình thật có sức hấp dẫn lớn như vậy sao? Không phải anh không tự tin, mà tình yêu của cô gái tới quá mãnh liệt, quá không bình thường, dưới tình huống này bất kỳ cô gái nào cũng sẽ lựa chọn buông tha.

Rất muốn hỏi cô một chút, không cảm thấy mình yêu không có tôn nghiêm sao? Hơn nữa anh cũng không đáng được cô bỏ ra như vậy, hôm nay làm cho ngay cả bản thân anh cũng cảm giác mình sai, đúng vậy, anh phát hiện Salsa vì chuyện này trả không nhớ, cơm không nghĩ rồi, càng ngày càng tự giận, giống như điên cuồng.

Thật ra cô gái kia có thể tìm một người đàn ông tốt, ít ra sẽ không hư đến nỗi lừa cô đi phá bỏ đứa bé, sau đó còn ném ở ven đường, cô gái càng thương anh thì càng tức giận, cô cũng không có câu oán hận nào sao? Còn không thể chờ đợi muốn ngã vào, cũng không tìm người xứng đáng giao cả đời.

Ngày thứ hai, quả nhiên Salsa ăn mặc thật xinh đẹp đứng ở cửa lớn của Long Hồ, về phần như vậy có thể hại Phi Vân Bang hay không cô không biết, Chị Ma Từ cho phép cô tới, lần đầu tiên Chị Ma Từ đồng ý cho cô tới gặp Tiểu Bát, thật vui vẻ, đợi không đến mười phút, đã nhìn thấy một chiếc xe hơi màu đen chậm rãi chạy đến, cô nhận được, đó là xe của Tiểu Bát, hưng phấn vậy: “Tiểu Bát. . . . . Nơi này, Tiểu Bát nơi này!”

Tự nhiên Khâu Hạo Vũ thấy được cô gái, dừng xe ở bên chân cô gái, mắt nhìn vóc dáng nổi bật, cùng nụ cười ấm áp không nên có trên gương mặt, thật sự không hiểu nổi cô gái này có bệnh hay không có đầu óc, lại có thể cười được, điên rồi, lạnh lùng nói: “Lên xe!”

“Tốt!” Sau khi Salsa mở cửa xe, vừa muốn ngồi vào vị trí, nghi ngờ nhìn La Hiểu Hiểu ở bên trong xe, cau mày: “Tại sao cô ấy lại ở chỗ này?”

Chính La Hiểu Hiểu cũng không biết tại sao Khâu Hạo Vũ muốn hẹn cô, nhưng hôm nay bị Long Hồ đè ép, không thể không đến, cô gái này thoạt nhìn quen quen, lại không nhớ nổi là ai, chỉ đành phải liếc mắt: “Có lên hay không?”

"Ồ!" Trong lòng Salsa cực độ không biết mùi vị gì, chăm rì rì lên xe, không ngừng quan sát La Hiểu Hiểu, nghĩ lại, tại sao Tiểu Bát cùng loại phụ nữ này ngồi chung một chiếc xe?

Sau một lúc, cô hiểu, đôi tay xách túi xách theo sát phía sau hai người chạy vào bên trong trung tâm thương mại, nhìn chung quanh một lúc, tóc dài bay bay, con người cách ba giây lại dừng ở trên lưng của người đàn ông, tại sao cô không thể sóng vai cùng anh? La Hiểu Hiểu và anh là quan hệ thế nào?

Khâu Hạo Vũ đột nhiên đưa tay ôm vòng eo La Hiểu Hiểu, cười nói: "Thích gì?"

La Hiểu Hiểu cũng hít một hơi lạnh, nghiêng đầu sững sờ nhìn người đàn ông, anh có ý tứ gì? Đợi chút. . . . . Sẽ không phải là thâm mểm mình chứ? Cũng đúng, người đàn ông nào không thích người đẹp? Nhưng mà cô gái ở phía sau rõ ràng không kém gì với cô, chỉ là khí chất đó. . . . . Xem ra chính mình so với cô càng được đàn ông yêu thích hơn, xem như cây to Lạc Viêm Hành ôm không tới, mặc dù vẫn yêu, nhưng so với tình thế khẩn cấp trước mắt, chỉ cần Khâu Hạo Vũ có thể giúp cô giải quyết, có thể thử thích, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, nhún vai nói: "Tùy tiện!"

Chắc, chắc, chắc, Khâu Hạo Vũ thâm mểm cô, từ khi nào vậy? Rất có cảm giác thành tựu rồi.

Salsa lập tức tròn mắt, xông lên mạnh mẽ tách hai người: "Các người làm gì?" Sức lực quá lớn, đẩy La Hiểu Hiểu ngã trên mặt đất.

"Cô điên rồi?" Khâu Hạo Vũ thấy có người vây xem, then quá thành giận nhìn về phía cô gái còn muốn nổi giận: "Là cô tự mình muốn đi theo, có thể cút bất cứ lúc nào!" Xoay người đỡ La Hiểu Hiểu, tùy ý đi vào một tiệm điện thoại di động.

Có thể cút bất cứ lúc nào. . . . .

Trong đầu Salsa kêu ơng ơng, rốt cuộc có ý tứ gì? Tiểu Bát không thể nào đối xử với cô như thế, lần trước còn tới cứu cô, chẳng lẽ mình thật sai rồi sao? Hơn nữa, La Hiểu Hiểu cũng không chọc giận cô, không nên đánh người ta, nhưng trong lòng thật rất không thoải mái nha, Tiểu Bát rất tức giận, chạy tới, thấy Khâu Hạo Vũ cầm trong tay một chiếc điện thoại di động vô cùng tinh xảo, liền cười nói: "Tiểu Bát, thật xin lỗi, lúc này tôi không có ý, có thể tối hôm qua ngủ không ngon, cho nên. . . . ." Lúng túng khom lưng 90 độ.

Bàn tay của Khâu Hạo Vũ cứng ngắc, tại sao có thể như vậy? Theo lý thuyết không phải nên xoay người rồi đi sao? Lại còn tới nói xin lỗi? Hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của anh, thật không có tôn nghiêm sao? Vì sao nhìn bộ dáng cô gái này, trong lòng nặng nề như thế? Thấy đối phương vẫn nhìn chăm chăm vào điện thoại di động, gương mặt nhét vào trong tay La Hiểu Hiểu: "Tặng cho cô!"

"Tôi cũng muốn!" Salsa bắt mắt bạn tốt thiên vị như thế, xòe bàn tay nhỏ bé yêu cầu: "Hơn nữa tôi muốn cái này!" Chỉ chỉ trong tay La Hiểu Hiểu.

La Hiểu Hiểu khinh bỉ kê vào lỗ tai nói: "Tôi thật đúng là chưa từng thấy qua người nào không biết xấu hổ, không nhìn ra sao? Trong mắt anh ấy, cô là bóng đen, không muốn mất mặt thì đi nhanh lên!" Hạo Vũ làm sao bị loại phụ nữ này quán lấy? Đàn ông mà, cô hiểu, chắc là nhìn thấy cô gái xinh đẹp, cho nên khi phụ cô, hôm nay người ta đòi chịu trách nhiệm, chịu trách nhiệm sao, đây là xã hội gì?

Salsa tức giận không nhịn nổi, đưa tay muốn gạt bỏ, lại bị Khâu Hạo Vũ đẩy ra, thở phì phò hô to: "Tiểu Bát, tại sao anh có thể như vậy?" Rõ ràng có lỗi trước, không xin lỗi thì thôi, đây là thái độ gì? Thật không có lễ phép.

Khâu Hạo Vũ ôm chặt La Hiểu Hiểu đi tới trước mặt cô gái, không nhìn được nhú mày: "Về sau đừng quán lấy tôi nữa, càng không nên tới tìm tôi, rất phiền!" Lạnh lùng lướt qua.

"Tiểu Bát, tôi. . . . . Tôi làm gì sai? Tôi thay đổi không được sao ô ô ô, tôi biết rõ sai rồi, ô ô ô!" Salsa đuổi lên trước, giang hai tay ra chặn lại đường đi của hai người, nghĩ bẽ đầu cũng nghĩ không ra, rốt cuộc lỗi ở chỗ nào, chẳng lẽ là mới vừa rồi đẩy bọn họ? Hay Phi Văn Bang trộm hàng của bọn họ?

Người đàn ông chợt siết mạnh bàn tay, tại sao muốn yêu hèn mọn như vậy? Dễ dàng tin tưởng một người như vậy? Có lẽ phải trốn tránh, anh không muốn nhìn cô gái này nữa, mỗi khi nhìn thấy cô, anh cảm thấy mình rất đáng ghét, ngay cả bản thân anh cũng cảm giác mình rất đáng sợ, là cô gái thật tốt quá sao?

Nhận thấy dường như Khâu Hạo Vũ có vẻ xúc động, La Hiểu Hiểu không quan tâm, trực tiếp ôm gáy người đàn ông, hôn mạnh, thật vất vả có cơ hội cứu vãn, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Khâu Hạo Vũ vừa định đẩy ra, nhưng vì chặt đứt ý niệm của cô gái, không thể không làm như vậy, dứt khoát đổi khách làm chủ, ôm hông của La Hiểu Hiểu, triền miên nóng bỏng hôn sâu.

Salsa ngây ngốc, cũng hiểu ý tứ trong đó, Tiểu Bát cùng với mình là bạn bè, bạn bè và bạn bè không thể hôn, chỉ có người yêu nhau mới có thể thân mật như vậy, há hốc mồm cứng lưỡi nhìn, hai hàng nước mắt theo khóe mắt rơi xuống, vừa lác đầu vừa thối lui hai bước, thấy chung quanh người càng tới càng nhiều, mình giống như tên hề, trong lòng nghe chua xót, mạnh mẽ kéo ra nụ cười: "Tiểu Bát, hôm nay tôi không thoải mái, hôm nào gặp lại!" Tiểu Bát và La Hiểu Hiểu là người yêu, sự thật này làm cho cô quá khó tiếp nhận.

Phải trở về suy nghĩ thật kỹ, suy nghĩ thật kỹ, mắt hờn đi về phía thang máy, nhưng cô cũng có thể làm người yêu của anh, đã từng cùng có đứa bé, không phải là người yêu sao? Hay thật giống người ta từng nói, sẽ không có người đàn ông nào nguyện ý cưới cô? Bởi vì cô là một kẻ ngốc.

Khâu Hạo Vũ buông La Hiểu Hiểu ra, liếc mắt nhìn cô gái ngây ngốc mắt hờn đi xa, thật xin lỗi, nếu như có thể làm lại tất cả, có lẽ chúng ta có thể. . . . .

"Ồi chào, đây không phải là anh trai oai phong sao? Trời ạ, thật sự là anh trai oai phong, anh trai oai phong, xem ra hiện tại anh sinh sống tạm ổn sao!"

"Dạo này, muốn nổi danh quá dễ dàng chứ?"

Khâu Hạo Vũ đen mặt lời kéo La Hiểu Hiểu đi ra khỏi đám người, sau lưng chỉ chỗ chỗ vẫn không cách nào đi quên được, cũng không biết câu chuyện cũ này lúc nào mới kết thúc.

Sau khi Salsa trở lại Bạch Long đường đã khóc không thành tiếng, nước mắt rơi như mưa, chạy đến trong phòng Trình Thất ôm người chị thương yêu nhất, khóc rống: "Chị . . . . . Ô ô ô Salsa không muốn làm kẻ ngốc, ô ô ô . . .chị, chị tìm thầy thuốc cho em có được không, ô ô ô ô . . . . . Thật khổ sở. . . . . Ô ô ô!" Cô muốn thông minh như các chị, cũng tài giỏi, không bị người mắng, Tiểu Bát thật xấu, thật xấu!

Đầu tiên Trình Thất không hiểu ra sao, sau đó nghe rằng điên cuồng hét lên: "Có phải em lại đi tìm tên Lưu manh đó hay không? Há? Chị cũng đã nói bao nhiêu lần rồi, không nên đi tìm anh ta, em có còn biết xấu hổ hay không? Em ngu ngốc sao?" Đang chết, trở về khóc với cô cái gì mà khóc? Khâu Hạo Vũ chết tiệt, nhất định lại khi dễ cô bé, ba ngày không đánh nhảy lên đầu lật ngói, vấn đề là cô có lý do gì đi đánh người ta đây?

Không muốn cảnh cáo Salsa không nên quần lấy người ta cũng đã rất tốt rồi, tại sao lại dạy ra thứ không có tiền đồ như vậy ?

Sau một tiếng, Ma Từ bị chị vào mũi mắng nửa giờ, lòng dạ của Khâu Hạo Vũ này quá sắt đá rồi! Phiên muộn nói: "Tôi biết sai rồi!"

"Cô nói xem, cô cũng đã bao nhiêu tuổi rồi? Khâu Hạo Vũ là một người như thế nào cô cũng không phải không biết, còn bảo con bé đi tìm anh ta, con bé ngốc, cô cũng ngốc sao?"

Đôi mắt Trình Thất tức giận ngập trời, Salsa cũng không dám khóc, đôi tay nhỏ bé vịn vịn, cúi đầu, yên lặng lấy điện thoại di động xóa mất mã số của người đàn ông: "Chị, chị đừng mắng chị ấy nữa, về sau. . . . . Em sẽ không đi tìm anh ấy nữa, nếu không. . . . . Salsa chết không được từ tể!" Xoay người vui mình vào trong chăn, không khóc nữa, giống như lập tức trưởng thành, thế nhưng phát ra một chuỗi tiếng nấc thật đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Mang thai?

"Đại ca, xin lỗi, tôi trễ!"

Trong phòng họp yên tĩnh không giống như thường ngày mà giống như Trung ương mở đại hội đại biểu, phía dưới ngồi đầy các tay cầm đầu đến từ các quốc gia, ngay cả một đám thể hệ trước Tôn Kế Trung cũng đến đông đủ, hơn ba trăm người, hơn sáu trăm chỗ ngồi được xếp thành hơn năm mươi hàng ghế, chia ra hai bên chừng hơn một trăm người, ở chính giữa để năm hàng ghế trống, giống như là cố ý, bởi vì quá mức chính tề.

Đúng vậy, trước mặt Long Hồ chia làm hai phe, một phe bên Tôn Kế Trung hoàn toàn trợ giúp Lạc Viêm Hành, mà đối thành phe bên kia dĩ nhiên không phục, ngay cả lão Hội Trưởng Tôn Kế Trung cũng không có cách bắt buộc bọn họ, người ta không phục, còn có thể bức ép, dùng lợi lộc dụ dỗ hay sao?

Phía trước là vị trí chủ tọa, Lạc Viêm Hành đưa tay xoa máy trợ thính, sắc mặt vô cùng khó coi, không biến sắc nhỏ giọng nói: "Trở về tính sổ với cậu, bắt đầu!" Cúi đầu cầm lấy các báo cáo đưa tới trong tay mở ra đọc.

Trong căn phòng bí mật, Khâu Hạo Vũ lau mồ hôi, phóng đại những bản báo cáo, thì thầm: "Nước Pháp Lưu Văn đường A Lăng Cách tự tay viết, đề nghị năm nay, sau này thu hoạch nộp lên bốn phần mười, đại ca, không đúng, là ông ta viết sai hay. . . . . không phải năm trước nộp lên bảy phần mười sao?"

"Không có viết sai!" Lạc Viêm Hành nắm bàn tay to lớn, đầy mắt lạnh lẽo xẹt qua ý muốn giết người.

"Thật quá đáng, ông ta muốn làm gì? cả một vùng Nam Mỹ cũng do ông ta quản lý, là muốn cất giấu tiền tài tạo phản sao?" Khâu Hạo Vũ xuyên qua màn ảnh nhìn xuống phía dưới, hàng đầu tiên, một ông già mắt hí, tóc nâu, nếu không phải giang sơn này không do đại ca gây dựng, hiện tại có thể giết ông ta rồi.

Lạc Viêm Hành cười như không cười nhìn hướng A Lăng Cách: "Từ nay về sau chỉ nộp lên bốn phần mười?"

Ông già được gọi tên là A Lăng Cách lười biếng nhìn qua, dùng tiếng Pháp trả lời: "Có cái gì đúng không?"

Tôn Kế Trung nghiêng đầu nhìn, bất mãn nói: "A Lăng Cách, ông có chuyện gì bất mãn cứ nói thẳng? Muốn chia Long Hồ ra làm hai?"

"Tôi nói rồi, người trẻ tuổi, không thành tài được, anh Tôn, anh nhìn cậu ta đi, nhiều người lớn như vậy nhưng cậu ta lại chậm chạp không chịu lên tiếng, kéo dài một tiếng đồng hồ, thế nào? Thị uy chúng tôi sao? Hơn nữa nghe nói mấy ngày trước đây, hình như Nhị gia ngài bởi vì một cô gái đắc tội với La Ngọc Khôn, thật sao?" Nhíu mày cười hỏi.

Mọi người rí rít bắt đầu bàn tán, hai mặt nhìn nhau làm cho Tôn Kế Trung cũng không biết ứng phó như thế nào, tuy A Lăng Cách chỉ là Đường chủ, nhưng trong tay cầm lực lượng hùng hậu, không thể khinh thường, nếu thật muốn tranh chấp, chia ra làm hai phe cũng không phải là không thể, ngay cả ông ta cũng phải nhìn ba phần, Lạc Viêm Hành mới vừa kể nhiệm chưa tới hai mươi năm, căn cơ còn chưa vững, xem như ông ta muốn có yêu cầu với con nuôi, vậy cũng phải tranh luận với con nuôi mới được, tại sao lại làm ra chuyện như vậy?

Lạc Viêm Hành sờ sờ cằm, cũng không kinh hoảng, lâm nguy không loạn, ngược lại khỏe môi phát ra nụ cười nhạt: "Không sai!"

"Lạc Viêm Hành, cậu thật quá đáng, vì một cô gái, ngay cả ích lợi bang hội cũng không để ý, có tư cách gì ngồi ở chỗ này?" A Lăng Cách vỗ mạnh bàn đứng lên.

"Tôi muốn chọn một hội trưởng khác"

"Chọn một Hội trưởng khác"

180 người cùng hô hào, nghe lệnh một đứa con nít chưa dứt sữa, vốn cũng không phục, hôm nay càng thêm thẹn quá thành giận, nhất định phải kéo xuống ngựa.

Bức ép từ chức trắng trợn như thế, đứng ở phía sau Lạc Viêm Hành, Hàn Dục ững không lên tiếng, chuyện như vậy, anh ta tin tưởng đại ca có năng lực giải quyết, cứ nói đi, những người này hơi có một cơ hội liền nói ra, đại ca thận trọng, mỗi tiếng nói, cử động không chú ý sẽ có thể trở thành đầu đề câu chuyện.

Một đám người lựa xương trong trứng gà.

Tại sao đại ca chưa bao giờ giết thủ hạ, hẳn là muốn lấy đức thu phục người, một ngày nào đó sẽ làm cho những ông già này tin phục, cũng hơn hai mươi năm rồi, vẫn vậy, có lúc anh ta hy vọng lòng dạ của đại ca độc ác một chút, đáng ghét!

"Ghe tòm hon chính là không mang theo bất kỳ thân tín, cùng một cô gái chạy đến Tòa thành Vatican như vậy, có nghĩ tới ngộ nhờ bị người thừa cơ hay không? Cậu xem Long Hồ là cái gì? Muốn chơi gái, trong Long Hồ không có sao? Anh Tôn, tôi biết rõ cậu ta là con nuôi của anh, con nuôi chứ không phải con ruột, ban đầu đã nói cậu ta tuổi còn rất trẻ, anh không phải không nghe, lần này hay rồi, cánh cứng cáp, không nghe lời!" A Lăng Cách tứ giận bất bình ngồi xuống, đáng giận, nghiệp lớn trăm năm sắp bị hủy trong chốc lát, nếu tiếp tục như vậy, giang sơn các anh em đánh chiếm được cũng sắp hủy ở trong tay một thằng nhóc chưa ráo máu đầu.

Càng nghĩ càng thất vọng, nghĩ tới chuyện mình đi theo giúp sức cho Long Hồ, tên nhóc này được Hội trưởng kéo cậu ta lên vị trí Đường chủ, đáng hận!

Tôn Kế Trung xoa xoa trán, trừng mắt về phía Lạc Viêm Hành: "Chuyện này rốt cuộc là thế nào?"

Lạc Viêm Hành không gấp, không vội vàng nhìn mọi người nói: "Không sai, nhưng chuyện này cũng không hề đại biểu vứt bỏ không quan tâm đến Long Hồ, về phần cô gái này, cô ấy là vợ tương lai của tôi, hôm nay triệu tập mọi người, chính là muốn tuyên bố chuyện này, cô ấy gọi là Trình Thất, chuyện ở Tòa thành Vatican chỉ là một chuyện du lịch trắng mắt, vì phát triển bang hội, sau khi cưới không thể sắp xếp đi du lịch trắng mắt!"

Hàn Dục giơ ngón tay cái, hay cho một cái thuận nước đẩy thuyền, cũng lớn tiếng nói: "Đại ca đã sớm nói rồi, sau khi cưới hủy bỏ du lịch trắng mắt, vì bang hội, những năm này đại ca bỏ ra bao nhiêu, mọi người chúng ta đều biết rõ, hôm nay vì bang hội, du lịch trắng mắt cũng không cần, các người còn có cái gì chưa thỏa mãn?"

"Vợ?"

"chuyện gì vậy?"

"Trình Thất?"

Vốn không có tiếng tăm gì, trong phút chốc nhắc lên sóng ta gió lớn, tất cả mọi người đều ghi nhớ cái tên này trong đầu, đầu tiên Tôn Kế Trung kinh ngạc, sau đó cười sang sảng nói: "A Lăng Cách, xem ra cô gái này không phải là người bình thường, vì vợ, đắc tội với La Ngọc Khôn, không đáng sao? Chẳng lẽ A Lăng Cách quên, ông đã từng vì vợ mình làm không ít chuyện tốt!" Tên nhóc thói tha này, đến lúc kết hôn mới nói cho ông ta biết, Trình Thất, tên thật quen tai .....Trình Thất? Đó không phải là con gái thứ hai của Trình lão cừu sao?

Mặc dù chưa từng thấy qua, nhưng" hồ phụ không sinh khuyến nữ", còn có thể mạnh mẽ nắm được thằng nhóc thói tha này, bản lãnh cũng không phải chuyện đùa, Trình lão cừu, hừ! Đến chết cũng không chịu gia nhập Long Hồ Hội, ông ta không ngờ có một ngày con gái của mình sẽ gả vào chứ? Chắc là sau khi biết, có thể tức giận đến nổi sống lại hay không, dĩ nhiên, con trai nuôi của mình xuất sắc như thế, tâm lòng rộng lớn, mặc kệ hiềm khích lúc trước, cũng sẽ tâm cam tình nguyện gặt đầu.

Lần trước còn ồn ào không giết không được, ngăn ngừa mấy tháng đã trộn lẫn nhau.

"Cô ấy là người nào? Cậu cũng quá không có trách nhiệm, muốn chống đỡ qua loa với chúng tôi, tùy tiện kéo người làm cớ, lấy hôn nhân làm bia đỡ, Lạc Viêm Hành, cậu làm sao để cho người ta tin phục?" A Lăng Cách càng lúc càng kích động, lấy hôn nhân làm bia đỡ, đáng ghét!

Hàn Dục lắc đầu, xem ra cho dù đại ca nói gì, bọn họ cũng sẽ không đồng ý.

Tôn Kế Trung tươi cười đứng dậy, đưa tay làm yên lòng mọi người, đi tới đi lui ở phía trước: "Người con dâu này rất được lòng tôi, được cho là xứng

vai xứng vế, có thể nói A Lăng Cách ông cũng không thể không phục, là bang chủ Phi Vân Bang!”

“Phi Vân Bang?” A Lăng Cách trợn to cặp mắt, sờ cằm trầm tư, đột nhiên bình tĩnh lại:” Con gái của Trình lão cừu?”

“Không sai, chính là con gái của Trình lão cừu!” Tôn Kế Trung lòng tràn đầy vui vẻ gật đầu.

Lạc Viêm Hành không ngờ cha vợ tương lai có sức ảnh hưởng như thế, còn sợ thế hệ trước sẽ từ chối, đang lo không biết làm thế nào để được mọi người đồng ý, bức ép chỉ càng thêm ồn ào không gỡ rối được, nói không chừng ngày kết hôn, người của mình cũng muốn tới hiện trường đập phá, nghe mười mấy ông già cũng cười, tảng đá lớn trong lòng rơi xuống, anh không biết chuyện xưa của cha Trình Thất, nhưng được mấy ông già khen ngợi, xem như chuyện này đã qua.

A Lăng Cách thở dài, :” Trước kia xem như Trình lão cừu đã cứu tôi một mạng, đáng tiếc tôi đã nói chuyện với ông ta không dưới 100 lần, nhưng vẫn không chịu đầu phục, không phải là dễ chừng bang hội nhỏ mà không thả, hơn nữa, Trình lão cừu này cũng là kẻ kiên cường, lúc ông ta tiếp nhận Phi Vân Bang gần như khốn khổ, nhưng ông ta gầy dựng, sau này bởi vì có chút nguyên nhân, lại ngã xuống, kết quả tạo dựng lại!” Nói đến người này, không thể không nể phục, giống như chỉ cần ông ta muốn làm gì cũng chưa có cái gì không làm được.

“con gái thứ hai của ông ta, Trình Thất, được cho là phiên bản của ông ta, cung4tay trắng dựng nghiệp, sáu tuổi bắt đầu trà trộn đầu đường, mười lăm tuổi gầy dựng lại Phi Vân Bang, hai mươi tuổi đã là người không ai không biết không ai không hiểu ở trong thành phố, hai mươi một tuổi ngồi tù, trong năm năm, Phi Vân Bang gần như không còn tồn tại, mới ra tù mấy tháng, không nghĩ tới con bé này lại dựng nghiệp, tuy nói đã lừa gạt chúng ta, nhưng quả thật trong tay người ta đã nắm hơn hai tỷ! Các người có thể ngồi tù năm năm, sau khi ra ngoài mấy tháng gần nghìn kiếm được nhiều tiền như vậy sao? Mặc kệ cô ấy dùng cách gì, có thể nắm được tiền là cách tốt nhất!” Tôn Kế Trung sờ sờ râu, càng nghĩ người con dâu này càng vừa lòng đẹp ý, bản lãnh con nuôi làm sao nắm được cô gái này trong tay hả?

Phi Vân Bang cũng không phải những con em miệng ngậm thìa vàng ra đời, không có thành tựu, mới có thể phải ngàn vàng khó cầu, có cô gái này ở sau lưng chống đỡ cho con trai nuôi, càng thâm yên tâm.

Mặc dù Hàn Dục không phải rất ưa thích cô gái kia, nhưng hôm nay đại ca đã cười hỏ khó xuống, hơn nữa, đại ca thật lòng yêu thích, phải sớm nịnh nọt mới được, bổ sung:” hơn nữa trong thành phố, Phi Vân Bang đã có vô số cửa hàng, tiệm massage chân cấp bốn sao cũng chính thức khai trương, tôi nghĩ không bao lâu6cung4 sẽ mở hộp đêm cấp năm sao!”.

Vừa nói như thế, Trình Thất này quả thật có bản lãnh, không đơn giản, được những ông già này khen ngợi, anh ta cũng không cách nào sánh bằng.

"Đây là rỗng vắn là rỗng, mặc kệ anh đối với cô ấy ra sao, cũng không biến thành rắn!" Lão Hàn lắc đầu, cảm thấy không bằng, cô gái, chỉ là một cô gái.

"Cô gái này có tham vọng !" Bộ dáng Lạc Viêm Hành bó tay không có cách nào: "Tôi cũng muốn đi con đường cũ của cha nuôi, cho dù chèn ép như thế nào, tình nguyện chết cũng không chịu gia nhập bang hội, đối xử công bằng với thủ hạ, trung thành gan dạ, thể dân anh em của mình xông ra thế giới !"

"Vậy các người nói có phải cô ấy muốn dựa vào lực lượng của Long Hồ bò lên trên hay không?" Âm thanh của A Lăng đã vững vàng, không hề kích động nữa.

Dù sao đó là con gái của người on, cách xa nhiều năm đã sớm quên đoạn chuyện cũ kia, đã cứu mạng ông ta thì thôi đi, nếu không có ý trả on, tự nhiên cũng không bỏ đá xuống giếng.

Lạc Viêm Hành lắc đầu: "Cũng đã từng có cứu giúp cho cô ấy, không những không chịu nhận, ngược lại bắt đầu oán hận, nói tôi không có bản lãnh nhìn người !"

Một câu nói đã phá hỏng người khác, phản đối sao, không phải nói Lạc Viêm Hành mù mắt sao? Dù sao cũng là vợ của Hội Trưởng Long Hồ Hội, không thể qua loa, A Lăng Cách lắc đầu nói: "Cậu phải mang cô ấy tới gặp bọn tôi chứ?"

"Đúng vậy, cô dâu cuối cùng cũng phải gặp cha mẹ chồng, lúc nào thì mang cô ấy tới gặp bọn ta!" Tôn Kế Trung cũng không thể chờ đợi muốn gặp con gái của người bạn cũ một lần, vì Trình lão cừu chết đi, đã bao lâu sau không thiết tha nghĩ đến trà nước, thật là đáng tiếc, trong đầu nhất thời tràn đầy ki ức, ông già mắc dịch kia là người hào phóng, đối đãi bạn bè ngay thẳng, dĩ nhiên, Long Hồ không có chèn ép ông ta, không có ân oán gì.

Lạc Viêm Hành cười tà: "Vậy chuyện phân chia. . . . ."

A Lăng Cách lập tức quắc mắt trừng mị: "Tôi kính trọng Trình lão cừu, là bản thân tôi kính trọng ông ta, Lạc Viêm Hành, lúc nào cậu có thể làm chúng tôi tâm phục khẩu phục thì bản lại chuyện phân chia, xem như các người kết hôn, phân chia của chúng ta vẫn không thay đổi, cậu yên tâm, tôi cũng không gian xảo như cậu, cho rằng tôi cất giấu tiền tài để tạo phản? Tôi không muốn ngày nào đó bang hội ngã xuống, không có tiền trở mình, số tiền này tôi không động đến một phân!"

Nói như vậy thành ra anh có lòng dạ tiểu nhân sao? Lạc Viêm Hành phiền muộn không dứt, nhưng sát ý đã qua, người ta cũng nói, kính trọng cha vợ, anh muốn tìm cơ giết ông ta, không phải là không vâng lời cha vợ sao, quên đi, A Lăng Cách có thể kính trọng một người tính tình ngay thẳng, như vậy nhất định không đủ âm hiểm, nếu đã nói không động một phân tiền, sớm muộn cũng sẽ trả lại cho Long Hồ Hội. . . . . Cảm bút lên ký tên.

Làm cho ông ta tin phục, tự nhận có bản lãnh này, ở dưới mái hiên người, không thể không cúi đầu.

"Chú Tôn, mặc dù Trình Thất này đã từng ngồi tù, cũng không được giáo dục tốt, nhưng dù sao cũng không phải cô ấy mong muốn, đã từng ngồi tù thì thế nào? Tôi cũng đã từng ngồi tù đấy thôi, bản lãnh không có muốn ngồi tù cũng không được, cho nên đến lúc đó mọi người đừng làm khó cô ấy!" A

Lăng Cách kéo mấy người anh em cùng nhau đánh thắng giang sơn đang thương lượng ở cửa sau.

Tôn Kế Trung vốn rất bất mãn với A Lăng Cách, vì câu nói này, xem ra ông ta nghĩ quá nhiều, thọ ơn phải báo đáp, không tệ không tệ: "Ông yên tâm, người con dâu này, tôi nhất định muốn!"

Không người nào thấy ở nơi xa, Trần Vĩnh Bình cười nham nhở, Trình Thất, ông ta thật đúng là không biết trên thế giới còn có người như vậy, nghe tên, là người Trung Quốc sao? Như vậy chuyện giữ Lạc Viêm Hành ở lại cũng dễ làm rồi, có câu gà cho gà thì theo gà, ngộ nhờ Trình Thất cùng Lạc Viêm Hành trở về Anh quốc làm thế nào? Người Lạc Viêm Hành muốn tìm là Trình Thất, ông ta đã đoán ra, nếu Lạc Viêm Hành không giữ được, như vậy Trình Thất này. . . . .

Không cần biết dùng phương pháp gì, ông ta phải giữ cô lại, nhưng cô có bản lĩnh khiến cho Lạc Viêm Hành nghe theo không? Đi một bước tính một bước vậy.

Hội nghị kéo dài năm giờ, lại không phải chuyện chính, đều là chuyện Hội trưởng Long Hồ Hội sắp đón dâu, như vậy cũng tốt, so với một ông vua cười hoàng hậu, bề tôi đâu còn đâu óc lo lắng công sự? Mấy ông lão gần như đào lên 18 đời tổ tông của nhà họ Trình nghiên cứu tất cả, cộng thêm chuyện Trình Thất trải qua từ nhỏ đến lớn, sau đó nhất trí tán thành, đứa nhỏ này có phong độ của 1 đại tướng đảm đương nổi danh hiệu vợ của Hội trưởng.

So với các cô gái chỉ biết thêu hoa, hiếm có người có thể giúp đỡ Lạc Viêm Hành làm chuyện lớn.

Sau khi tan họp, một nhóm người bước nhanh đi ra đại sảnh, Hàn Dục mừng rỡ cười không ngậm miệng được: "Có thể thuận lợi như vậy, đại ca, anh phải cảm ơn vị cha vợ đã mất, thật ra không tính là đã cứu A Lăng Cách, trong tài liệu thể hiện là vô ý, lúc ấy mấy Bang hội lớn đang tranh đấu, A Lăng Cách bị thương nặng, tôi nghĩ lúc ấy Trình lão cứu chỉ muốn đi cứu thuộc hạ, kết quả đánh bậy đánh bạ, cứu thêm 1 A Lăng Cách, hơn nữa từ nhỏ A Lăng Cách lớn lên ở Trung Quốc, cưới 1 cô gái Trung Quốc, mới không có ý kiến gì, anh xem, ông ta không nói lời nào, những người phía sau dám nói chuyện sao?"

"Và lại, những người đó thật đúng là nghe lời của ông ta!" Khâu Hạo Vũ án tai nghe lầm bầm, nuôi hổ gây họa về sau.

Lạc Viêm Hành cười không nói, chuyện này có thể thành công, nhờ có người cha vợ kia, ban đầu đi Tòa thành Vatican đúng là lỗi của anh nhưng không thừa nhận thôi, sinh thêm sự cố, lần này được rồi, vừa lấy ra tên tuổi của cha vợ, một hòn đá hạ hai 2 con chim rồi.

Trình lão cười. . . Xem ra đã từng là 1 nhân vật phong vân, không trách được Trình Thất tôn kính ông ấy như vậy, thế muốn giữ được bằng hiệu Phi Vân Bang, được rồi, nể trọng cha vợ, chuyện này đến đây kết thúc, sau khi kết hôn, chính là người 1 nhà, Phi Vân Bang và Long Hồ sẽ là 1 nhà.

Hàn Dục tiếp tục khen ngợi: "lúc đầu tôi còn tưởng rằng bọn họ sẽ xem thường cô ấy, không đồng ý đâu, không ngờ chị dâu tương lai của tôi lợi hại như vậy, có thể làm cho 1 đám người già cảm phục, còn tặng thêm mặt mũi cho chúng ta nữa, anh nói xem, tại sao tôi lại không sớm biết cô ấy. . . Úm!"

"Suru Suru!"

Hai vệt sáng lạnh lẽo bắn ra, cả người Hàn Dục cứng ngắc, cười nói: "Chỉ đùa 1 chút, tôi làm sao dám tranh giành phụ nữ với đại ca ngài? Tôi sai rồi, tôi sai rồi, nhưng đại ca, Trình Thất này cũng không hoàn mỹ như bọn họ nói, lòng cao hơn trời, anh phải nghĩ biện pháp trấn áp cô ấy, đừng để đến lúc đó tôi tịch thu Phi Vân Bang, lại bị Phi Vân Bang thu lại!" Vậy thì không được rồi, mấy ông già kia vẫn không phát điên sao?

Điều này Lạc Viêm Hành tự nhiên hiểu, trấn áp cô, trấn áp cô, làm sao có thể trấn áp? Mặc kệ đúng sai, chỉ cần đến trong miệng cô, vĩnh viễn đều là anh sai, nói thì nói không được, đánh cũng đánh không được, mắng lại mất thân phận, nghe được chuông điện thoại di động vang lên, mở ra xem, lập tức nhủ mày: "Thế nào? Nhớ anh sao?"

"Em nhớ con mẹ anh đó, Lạc Viêm Hành, em cảnh cáo anh, coi chừng thù hằn của anh, đừng ở không đi gây sự, bà cô không làm cho anh ta cút ra khỏi Châu Á là không thể, hừ!"

Cô gái này rõ là. . . Càng ngày càng can đảm, ý cung chiều mà kiêu, Lạc Viêm Hành vừa muốn khiển trách, bên trong đã truyền đến tút tút.

Hàn Dục nghe được, cười khổ nói: "Đại ca, tôi xem anh, sợ vợ rồi!"

Anh sợ vợ? Làm sao có thể? Cười lạnh đi ra khỏi cửa chính, chờ xem đi đến lúc đó người nào cầu xin người nào, vô duyên vô cớ gọi điện thoại tới mắng chửi, thật quá đáng rồi, không đến nói xin lỗi, đừng mơ anh chủ động làm hòa, chuyện tình cảm phải dựa vào 2 bên nỗ lực, sao có thể mỗi lần đều là anh cúi đầu trước?

Đường đường đáng mày râu, uy nghiêm ở chỗ nào? Hiện tại còn chưa có kết hôn mà.

Mà ở Phi Vân Bang, ngay cả trong ý nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới chuyện kết hôn, Trình Thất và Ma Tử vừa đưa xích đu vừa tính toán qua hai tháng nữa sẽ dọn về, khi đó La Ngọc Khôn đã mua hàng về rồi, Lạc Viêm Hành cũng giao dịch xong với Trần Vĩnh Bình, nếu như ngay cả 1 quan viên tham ô cũng không đầu lại, làm sao bỏ lên trên?

"Chị Thất, không phải chị nói trong vòng năm phút anh ấy nhất định sẽ gọi điện thoại tới nói xin lỗi sao? Hiện tại cũng 50 phút rồi?" Ma Tử che miệng cười trộm.

Trình Thất cũng buồn bực, không thể chứ? Thế nào Lạc Viêm Hành cũng phải gọi điện thoại tới hỏi đến cùng xảy ra chuyện gì, sau đó cô sẽ thuận lợi bỏ lên trên, vấn đề là gần 1 giờ rồi, anh có ý tứ gì? Ho khan nói: "Tôi hỏi lại 1 chút!" Vậy mà gọi điện thoại qua đã tắt máy, Lạc Viêm Hành tắt điện thoại đi

động, trừ khi trời mưa bão, duy nhất có thể là bị kéo vào danh sách đen rồi, chợt bật lên: "Tên khốn này, lại có thể cài số điện thoại di động của tôi vào danh sách đen?"

Khỏe mắt Ma Từ giật giật: "Xem ra muốn khơi dậy tranh cãi với chị?" Kéo vào danh sách đen, nhìn rõ ràng không đúng? Tức giận, cài danh sách đen, tức giận chứng tỏ coi trọng chị Thất sao? "Chị Thất, lạnh nhạt với anh ấy, tôi đã nói với chị, chuyện như vậy, người nào nói xin lỗi trước, người nào đó sẽ thua, chị nghĩ xem, mỗi lần đều muốn chị đi nói xin lỗi, từ từ chị cũng thành thói quen!"

"Tôi sẽ là người chủ động nói xin lỗi sao? Không để ý thì không để ý, làm như không có anh ấy sẽ không sống được!" Không sao cả, giả bộ nhắc điện thoại di động, Lạc Viêm Hành, anh chờ đó cho em

Bộ dáng cô gái lạnh lùng khiến cho Ma Từ đỏ mặt hơi lạnh thay cho Lạc Viêm Hành, anh nói anh cũng không phải không biết đây là người nào, chuyện nhỏ như lông gà vò tôi cũng có thể nhớ 10 năm, La Hiểu Hiểu cũng chỉ đánh cô 1 cái tát, còn vài quả đấm, điều này cũng tốt, hai mươi tỷ, nói gì cũng không trả lại, ngược lại còn ngắm xem nhà họ La chết sớm sớm đâu thai.

Chồng chị Thất, tự giải quyết cho tốt đi!

Đừng phải loại người mang thù đến mức biến thái, cô sẽ lựa chọn không đắc tội, cứ chỉ sáng suốt!

Hai tháng sau...

"Đại ca, nghe nói đám người Trình Thất đã dọn về Bách hoa uyển rồi!"

Hai tháng, thật đúng là có thể chịu đựng, ngược lại anh ta thật muốn xem chút nữa Lạc Viêm Hành còn kềm chế được không.

Lạc Viêm Hành giống như không nghe thấy, chân mày nhíu chặt như đang hạ lệnh đuổi khách.

Hàn Dục nhíu mày: "Ngày hôm qua lúc dọn nhà, té bị thương vào bệnh viện!"

"Chỉ là té bị thương mà thôi!" Lạc Viêm Hành vẫn không chút cử động, đừng tưởng rằng anh không biết chuyện này đã truyền ra, cả bang hội đề chế giễu nghị cách hi vọng anh chủ động đi tìm cô gái kia, đang thật tốt làm sao té bị thương? Còn vào bệnh viện?

Hàn Dục đôi tay ôm ngực, vòng tới vòng lui: "Té bị thương quả thật không có gì đáng ngại, chỉ có cùi chỏ trầy chút da, nhưng tôi nghĩ bị thương ngoài da làm sao lại vào bệnh viện? Kết quả là tìm người dò thăm 3 phen, hắc! Anh nói xem tại sao bác sĩ kia lại nói cô ấy mang thai đây? Vì vậy mới té xỉu, đại ca, chỉ là mang thai mà thôi, tôi nghĩ cũng không gì đáng nói đến!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen "Cầm Thú Tinh Khiết"* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Đại bổ hoàn

Mang thai. . . . .

Lạc Viêm Hành dừng lại công việc, vẫn không có phản ứng quá lớn, siết chặt cây viết, hình như còn chưa có tiêu hóa xong, anh không biết người đàn ông khác nghe nói sắp làm cha thì tâm tình như thế nào, mừng rỡ như điên? Hay cầu thần bái phật? Làm cha, anh làm cha rồi?

Hàn Dục thấy người đàn ông bình tĩnh như thế, không nên đâu, còn tưởng rằng có thể chạy như bay ra ngoài, lập tức giờ ngón cái: "Đại ca, anh thật có chí khí, phải như vậy, không phải là mang thai sao? Anh ngàn vạn lần không được cúi đầu, nếu không, nửa đời sau cũng bị áp chế. . . . . Đại ca, đại ca. . . . ."

Người đàn ông đã bước nhanh ra ngoài, nhìn ghe da trống rỗng, izz, Trình Thất, cô thật đúng là Vô Chiêu Thắng Hữu Chiêu, vậy phải làm sao bây giờ? Không cách nào tương tượng tương lai cô gái ra lệnh cho anh, muốn anh nghe lệnh của cô, không thể nào!

Nhưng thực tế thì rất tàn khốc đấy!

Thứ hai, bên trong bệnh viện đã sớm quây tung trời, phòng bệnh nhỏ nhỏ chất đầy điểm tâm và trái cây, rất nhiều bó hoa, Trình Thất sờ bụng khổ sở nhìn vườn bách thảo ở trong phòng, lúc bác sĩ nói cho cô biết cô mang thai, ý muốn giết người đều đã có, tại sao cô lại mang thai? Làm sao có thể chứ?

Đến nay cũng không thể tiếp nhận tin tức đột ngột này, quá ngoài ý muốn, hoàn toàn không hưng phấn nổi, hôm nay bang hội nguy cơ trùng trùng, không biết La Ngọc Khôn tìm tới cửa lúc nào, lúc đó chẳng lẽ mang bụng bự đánh nhau chết sống với người ta? Trong đầu đã tạo thành hình ảnh rất buồn cười.

Bên trong gian phòng, nam nữ tất cả chiếm một góc bàn tán, khỏe miệng cô gái khẽ nhếch cười, một chân đạp lên ghế dài, đôi tay chống nạnh, khí thế ép người, đang muốn nghiêng người khom lưng, bụng to phề phệ làm cho thân thể bị ngửa ra sau. . . . .

My god, đây là hình ảnh gì? Chợt lắc đầu, không được, không được, quá đáng sợ, nếu là lúc trước, nhất định không nói hai lời trực tiếp phá hủy, nhưng bọn thủ hạ đều giống như ăn thuốc kích thích, còn thiếu điều không có đốt pháo thông báo cho thiên hạ, chuyện này làm sao mới tốt?

"Được rồi chị Thất, đây là chứng bệnh sợ hãi trước khi kết hôn, chẳng lẽ còn có chứng sợ hãi sau khi mang thai? Đừng luôn bày vẽ mặt đau khổ, không phải vẫn hy vọng trong bụng tăng thêm nhóc con sao?" Bộ dạng Ma Từ đứng nói chuyện không cần suy nghĩ, cười híp mắt vuốt ve cái bụng cô gái, chắc, chắc, lại là Chị Thất có đứa bé trước, ghen tị chết người khác.

Hai mắt Trình Thất trống rỗng, mặt không chút thay đổi, là hy vọng có nhóc con, cũng không còn là kiếp sau của cô.

Lộ Băng cầm tờ giấy nói: "Cái tên này, vốn để cho con trai tương lai của tôi, Chị Thất, cho chị! Nhìn một chút đi, Lạc Hường Vĩ, thần tượng của tôi!"

"Không đúng, Lạc Đức Hoa!" Chú Phùng không đồng ý gật gù há hê, Lạc Đức Hoa dễ nghe hơn.

Trình Thất nghe xong, vẻ mặt càng khó coi hơn, lần này xem như Ma Từ và Trình Thất có chung mối thù, ngồi dậy chỉ vào đám người ở đó vui đùa gầm nhẹ: "Đứa bé còn chưa có sinh mệnh, cái gì Lạc Hường Vĩ, Lạc Đức Hoa, phải gọi Lạc bạn học, hắc hắc đúng không Chị Thất!" xoay 180°, nịnh hót lắc lắc cánh tay Trình Thất.

Một cô gái nào đó thở dài một tiếng ở trong lòng, Trình Thất cô mang thai, trời cao thật biết nói đùa, cô là loại người có thể mang thai sao? Nghiệp lớn trăm năm còn chưa hoàn thành, hơn nữa cô làm sao có thể mang thai? Thật không thể tưởng tượng nổi, chắc là người trên đường biết không bị người chém chết cũng phải bị cười nhạo.

"Ha ha, chị Thất, chúc mừng chúc mừng!"

Một tràng cười thoải mái truyền vào, mọi người rồi rít đề xuống giấy bút nhìn sang.

Chỉ thấy Lăng La Sát mặc áo da đen, tay cầm roi da bước vào phòng, cầm tay Trình Thất lắc mạnh: "Mới vừa nhận được tin tức, tôi liền chạy đến, chị lại có thể mang thai, ... phốc! Đứa bé là của ai?"

Cứ nói đi, xác định bị cười nhạo, Trình Thất tức giận ngồi dậy: "Lăng muội, cô tới cười nhạo tôi sao?"

"Làm sao có thể? Đây là chuyện tốt, có người nói nghiệp nha, ừ, đem tờ xét nghiệm thủ hạ cho tôi xem một chút, nhìn xem là nam hay nữ!" Kéo một cô gái ở bên cạnh, nhú mày nói: "Đừng xem cô ấy còn trẻ tuổi, bản lãnh rất lớn!"

"Chào chị!" Cô gái đẩy mắt kính, khom lưng chào hỏi.

Trình Thất kinh ngạc: "Lúc này mới hơn hai tháng, có thể nhìn ra được sao?"

"Đúng vậy, đúng vậy, có đúng hay không?" Mấy người Ma Từ cũng hứng thú, nhất định là đứa bé trai, nhất định là vậy.

Cô gái nhận lấy tờ xét nghiệm, bí ẩn nghiên cứu, sau đó cười nói: "Chúc mừng, là một đứa bé trai!"

Đừng nói bọn Lộ Băng, chính Trình Thất cũng không tin: "Cô làm sao xem?" Không cần siêu âm gì sao?

"Thật ra phân biệt giới tính, cũng không phải phân biệt qua hình ảnh, mọi người đều nhìn số liệu kích thước thai nhi, dài hai millimet, chiều rộng 61 millimet, dây 8 millimet, 100% là đứa bé trai, nếu như là bé gái, số liệu dài rộng sẽ không hơn kém nhau một trời một vực như vậy, ví dụ như dài mười tám millimet, chiều rộng 16 millimet, dây tám millimet, là bé gái!" Giải thích xong, trả lại tờ xét nghiệm, thật ra sinh bé gái hay bé trai có khác nhau sao?

Ma Từ lật xem tờ xét nghiệm, thật sự có một hàng con số "Chuyện này... cô không gạt chúng tôi chứ? Mới có hai tháng đấy..."

Cô gái buông tay: "Ngừng kinh nguyệt 35 ngày thì có thể nhìn ra, dĩ nhiên bác sĩ sẽ không thể tiết lộ, làm trái đạo đức nghề nghiệp, nếu không phải bà chủ ép buộc, tôi cũng sẽ không nói cho các người biết!" Liếc Lăng La Sát một cái.

"Hơn một tháng là có thể nhìn ra rồi, quá thần kì, chị Thất, là đứa bé trai, thật sự là đứa bé trai!" Ma Từ vô cùng kích động, ôm lấy cái bụng hôn mạnh, Phật tổ phù hộ, Phật tổ phù hộ!

Lăng La Sát nhìn ra Trình Thất dường như cũng không vui vẻ, dặn dò: "Các người đều đi ra ngoài trước, tôi trò chuyện với chị Thất một chút!"

Salsa làm bầm cái gì đi ra ngoài: "Tại sao không phải bé gái?" Bé gái thật tốt? Cô có thể cho nó mặc quần áo thật xinh đẹp, có thể mua rất nhiều rất nhiều quần áo mới, aiz, lại là đứa bé trai, cô không thích đứa bé trai.

"Là một tên nhóc thôi, bây giờ trái tim tôi còn đang run, Lộ Băng, rất nhanh chúng ta có thể làm cậu, đi rồi!" Ma Từ ôm Lộ Băng hưng phấn bưng bưng đi tới thang máy.

Đông Phương Minh cũng lắc đầu cười nói: "Tương lai nhất định phải đưa nó đi du học, Oxford hay Havard?" Đập nôi bán sắt cũng phải nâng đỡ lên, đứa bé trai, không tệ không tệ, nhưng thường thường hy vọng càng lớn, thất vọng càng lớn, buồn bực nhìn về phía bác sĩ nữ xinh xắn: "Thật đáng tin sao?"

Hà Hinh nghe vậy nhú đôi mày thanh tú, giống như làm ảo thuật giơ lên ống kim cười tà: "Anh cứ nói đi?" Lại dám nghi ngờ y thuật của cô, trừng mắt

liếc, sau đó đi về phía hành lang.

Đông Phương Minh còn như rơi vào sương mù, thấy Ma Tử hoảng sợ chỉ vào cái mộng anh, đuổi tay lần mò: “Chuyện gì?” Không có gì cả.

Lộ Băng và Tiểu Lan nuốt nước miếng: “Mới vừa rồi cô ấy... ghim anh một kim.” Quần không có ướt, như vậy chất lỏng tiêm vào trong thịt rồi hả?

Ghim một kim... lúc này Đông Phương Minh mới phát hiện ra hình như cái mộng tê tê, cô gái chết tiệt này, tiêm cho anh cái gì? Không thể không nói đồ chơi y thuật này rất uyên thâm, thấy các anh em cười trộm, lập tức cảm tức đẩy cửa ra đuổi theo: “Cô đứng lại, tiêm cái gì cho tôi... Ha ha, tôi muốn hỏi một chút thôi, cần gì nghiêm túc như vậy?” Thay nụ cười, giờ hai tay lên.

Có thể không kinh sợ sao? Không thấy cô gái kia đang cầm ống kim hướng về phía nửa người dưới của anh sao?

Hà Hinh cười lạnh một tiếng, xoay người nói: “Chỉ là đường glucô, dĩ nhiên, tôi cũng không ngại tiêm cho anh một chút thuốc trừ sâu DDVP!” Dứt lời, thông thả đi mất.

“Hắc, cô gái này...” Đông Phương Minh sững sờ tại chỗ, cô không sợ anh giết cô sao? Lần đầu tiên bị cô gái hù dọa, quá kiêu ngạo rồi? Cho ra một kết luận, phụ nữ bây giờ không dễ chọc.

‘Đỉnh’

Thang máy mở cửa, vừa muốn đi vào một đám người đều lui về phía sau, không còn thù hận, có thể biết cha đứa bé đã sớm như sấm bên tai, dĩ nhiên, sắc mặt cũng không tốt bao nhiêu, hơn hai tỷ bị lấy đi, thù còn khắc trong tim đấy.

Lạc Viêm Hành nhìn mọi người gật đầu một cái, sau đó chạy thẳng tới phòng bệnh nghe được.

“Này...” Ma Tử vừa muốn ngăn trở nhưng người đàn ông đã rẽ góc, Lăng La Sát còn ở đây, quên đi, để cho anh đi đi, nói thế nào cô cũng hi vọng lúc này chị Thất có chồng bồi bên, cô không có quyền can thiệp.

“Đứa bé này tôi không chuẩn bị muốn!”

Bàn tay đã đề tay cầm cửa, cứng rắn dừng lại động tác, tâm tính thiện lương giống như bị người hung hăng cắt một đao, không chuẩn bị muốn, tại sao? Vẫn đang gạt anh như trước? Chưa bao giờ nghĩ muốn cùng nhau cầm tay? Ha ha, vừa bắt đầu không phải luôn lừa gạt sao? Là bản thân anh ngu xuẩn, luôn tin tưởng.

Cho dù cô muốn cái gì, anh đều có thể cho, chỉ cần có thể giữ lại đứa bé, cũng không biết tại sao lại muốn lựa chọn buông tha, không còn hơi sức buông lỏng tay cầm cửa.

Lăng La Sát tò mò: “Tại sao? Tôi muốn còn không được, chị Thất, chị phải nghĩ lại, đứa bé không phải nói có là có, nói không chừng cả đời này chị chỉ có một cơ hội này!”

“Ai nói, chỉ cần thân thể khỏe mạnh, lúc nào muốn có sẽ có!” Trình Thất lơ đãng, dù sao cũng phải chờ bang hội phát triển lên cao sau đó sẽ suy nghĩ chuyện khác.

“Chắc, chắc, chắc, người nào truyền cho chị loại suy nghĩ này? Có vợ chồng cả đời không bệnh không tai, không phải là dưới gối không con sao? Là một bé trai, chị khẳng định tương lai sẽ có con trai!” Sau đó đưa bàn tay nhỏ bé vuốt bụng Trình Thất: “Hơn nữa, sau khi đứa bé nghe được hẳn là đau lòng?”

Trình Thất thờ dãi: “Hiện tại đầu óc tôi rất loạn, thật sự, rất rối loạn, tôi quá đột ngột cho nên tôi...”

“Cho nên em muốn phá bỏ nó sao?”

Cửa bị đẩy ra bất ngờ, Trình Thất thảm kêu không ổn, tại sao anh lại ở chỗ này? Không phải là không để ý rồi sao? Hơn nữa bộ dạng giống như cô nợ anh cái gì: “Liên quan gì tới anh?”

“Nhị gia...” Lăng La Sát nhìn qua hai người, tình huống này thế nào? A! Chẳng lẽ đứa bé là của Lạc Viêm Hành sao? Đây cũng quá sức bất ngờ rồi, đất thị phi không nên ở lâu, nhanh chóng nhường đường: “Chị Thất, chị nghỉ ngơi cho khỏe, tôi còn có chút việc, ngày khác trở lại thăm chị!”

“Ừm!” Sau khi Trình Thất đưa mắt nhìn Lăng La Sát đi khỏi, ôm ngực nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Lạc Viêm Hành trở tay khóa chặt cửa, ngồi vào bên giường, ôn tồn khuyên nhủ: “Đứa bé vô tội mà!”

“Anh cũng biết đứa bé vô tội? Lúc đầu Khâu Hạo Vũ làm như vậy, em không thấy anh nói gì!” Cô có lỗi sao? Cũng chỉ cảnh cáo anh không để cho Khâu Hạo Vũ tổn thương Salsa nữa, có lỗi sao? Lại vì chuyện này cãi nhau với cô, không có tìm anh tính sổ cũng không tệ rồi.

Người đàn ông tháo xuống máy trợ thính và mắt kính, ném tới trên tủ đầu giường, thất bại ngưng mắt nhìn về phía cô gái ôm cánh tay: “Rốt cuộc em muốn thế nào?”

Trình Thất không biết người đàn ông muốn nói gì, cái gì gọi là cô muốn thế nào? Hừ lạnh: “Em muốn thế nào? Em muốn hỏi anh muốn như thế nào đấy,

Lạc Viêm Hành, người của chúng tôi dễ dàng bị khi dễ như vậy sao?"

"Anh khi dễ người của em lúc nào ?" Lạc Viêm Hành tức giận đứng lên hỏi lại.

"Tự mình hỏi Khâu Hạo Vũ đi, anh hỏi anh ta một chút, có còn là đàn ông không, Salsa chỉ thích anh ta, điều này cũng có lỗi sao? Muốn tiếp tục làm nhục?" Không thích không sao, có thể có rất nhiều cách từ chối phải không? Không cần tìm một cô gái tới kích thích, nếu là cô, sẽ khiến anh ta.

Lạc Viêm Hành bùng tỉnh: "Là chuyện này ?"

"Nói nhảm!" Lại còn cài số điện thoại của cô vào danh sách đen, không phải là một điều tốt, đợi chút, chẳng lẽ anh cho rằng cô muốn phá bỏ đứa bé là vì chuyện này chứ? Cô mới không có ngây thơ như vậy, do dự một lúc, cuối đầu nói: "Em vẫn không muốn đứa bé!"

Sau khi Lạc Viêm Hành ân cần thăm hỏi tám đời tổ tông Khâu Hạo Vũ một lần, đáng vẻ cũng buông lỏng, lần nữa ngồi xuống: "Tại sao?"

"Anh xem, chúng ta còn chưa kết hôn, muốn đứa bé trước, theo thứ tự cũng không đúng, còn nữa, hiện tại bang hội gặp phải nguy cơ, cho dù em không phá bỏ nó, người khác cũng sẽ, sẽ rất nguy hiểm, chúng ta có thể chờ sau khi ổn định rồi muốn !" Rất sợ người đàn ông hiểu lầm, chủ động nắm lấy bàn tay đối phương, cũng đừng cho rằng cô đang thử lửa tình cảm của anh, vậy thì quá oan uổng.

Nếu trong đầu đã có ý niệm muốn có, nói cách khác sẽ không tồn tại lừa dối, trái tim thấp thỏm của Lạc Viêm Hành đã trở về chỗ cũ, dờ khóc dờ cười, nắm cầm cô, lắc lắc: "Chuyện này không phải còn có anh sao? Đã thông báo cho cha nuôi, em không cần ngại, chúng ta lập tức kết hôn!"

"Anh không hiểu ý của em, em nói ít hôm nữa ổn định. . . . ."

"Không được!" Nói giỡn, mặc dù không biết bọn họ làm thế nào biết được đứa bé trai, nếu là con của anh, ai cũng đừng nghĩ tổn thương nó, con trai, anh có con trai.

Trình Thất vén chăn lên, con cộp không phát uy thật coi cô là mèo bệnh rồi, nói rằng hoàng không nghe, nhất định mạnh bạo:"Lạc Viêm Hành, anh đừng hếch mũi lên mặt, chẳng lẽ anh muốn 1 đời kiêu hùng của em trở thành bà mẹ vĩ đại sao?" Vậy thì thật thâm không nở nhìn.

"Kiêu hùng. . ." Lạc Viêm Hành buồn cười:"Được rồi, được rồi, không lộn xộn, chuyện này anh sai rồi, như vậy đi, vì em sinh con cho anh, muốn cái gì, cứ mở miệng!"

"Thật muốn cái gì cũng có thể?" Đang chờ câu nói này.

Lạc Viêm Hành dựng tóc gáy:"Vua không nói đùa!"

Một cô gái nào đó vượt bụng suy nghĩ 1 chút, âm hiểm nhíu mày:"Em không muốn cái gì cả, chỉ muốn Hàn Dực và Bạch Diệp Thành!" Hừ hừ, có thể bắt được, lần này nhất định làm cho hai con chó săn bọn họ sống không bằng chết, đừng tưởng rằng cô không biết, bọn họ nói xấu ở sau lưng cô như thế nào, mỗi lần cũng ngại vì địa vị cách xa, không dám hành động thiếu suy nghĩ, trời cũng giúp cô.

"Em muốn làm gì bọn họ?"

"Lần này anh đừng nghĩ che chở cho bọn họ nữa, sớm nhìn bọn họ khó chịu, yên tâm, em sẽ đối đãi với bọn họ, 1 tháng thôi!" Về phần đứa bé, cũng là con của cô, không muốn cũng chỉ là phát giận, nếu thật muốn phá bỏ sẽ đau lòng, Lăng La Sát nói không sai, không phải cô muốn có là có, hơn nữa phá thai gặp nguy hiểm, ngộ nhờ sau này không còn sinh con được nữa, Lạc Viêm Hành sẽ hận cô cả đời, cho nên sau 1 hồi suy nghĩ vẫn quyết định giữ lại.

Không phải làm mẹ sao? Cô gái nào không làm mẹ?

Lạc Viêm Hành hít sâu 1 cái, sau đó đưa tay nắm lấy cổ áo cô gái, hung hăng nói:"Chỉ vì chuyện này, em muốn phá bỏ đứa bé?"

Ai nói? Đây chẳng qua là thu hoạch ngoài dự liệu thôi, ai bảo anh không đợi cô nghĩ thông suốt mà đưa tới cửa cho cô làm thịt? Không sao cả nhún vai:"Không muốn thì thôi!"

Cô gái này xem con là cái gì? Nhưng không dám làm trái lại, ngộ nhờ đầu óc bị ngập nước trong cơn tức giận phá bỏ đứa bé, hối hận cũng không kịp, nhưng...Không thể không thỏa hiệp:"Một tuần lễ!"

"Một tháng!"

"Một tuần lễ!"

"Được rồi, 1 tuần lễ thì 1 tuần lễ!" Một tuần lễ cũng đủ đủ rồi.

Một người đàn ông nào đó vô cùng tự trách, quả nhiên không ai hoàn mỹ,muốn duy trì tốt một đoạn hôn nhân thì phải hy sinh tay chân, cảnh cáo nói:"Trình Thất, anh nói cho em biết, lúc đưa người đầy đủ linh kiện, trả trả về anh không hy vọng thiếu đi cái gì!"

Trình Thất đã bắt đầu suy nghĩ 1 vài hình phạt tàn khốc:"Yên tâm, yên tâm, em sẽ đúng mực!"

"Cho anh xem có mập lên không!" Xóa bỏ ngăn cách dường như càng thêm yêu thích, đưa tay bụng lấy gương mặt tròn trịa vuốt ve, không thay đổi

nhều lăm, chỉ là tóc dài rồi, hải lòng nói: "Rất nhanh sẽ có thể thất bím rồi! Đừng rồi, cha nuôi bọn họ muốn gặp em, dành 1 ngày đi thăm viếng với anh?"

"Bọn họ... sẽ đồng ý sao?" Không tự tin sờ gương mặt mình, nhìn Lạc Viêm Hành xem thường, sự thực không phải là người vói cao đến Long Hồ, ngay cả bà Kỳ cũng... có thể bị đuổi ra khỏi cửa lần nữa hay không?

Lạc Viêm Hành rất tin tưởng: "Cô gái anh nhìn trúng tuyệt đối sẽ không kém!" Rút ngắn khoảng cách, cúi đầu khế hôn 1 hóp, không biết đủ, trừng phạt há mồm cắn mạnh xuống.

"Uhm đau..." Người đàn ông này, chó điên đầu thai sao?

Đầu lưỡi dịu dàng xẹt qua đầu răng lớn nhỏ, sau đó còn quét vào không gian quen thuộc, hấp thụ 1 nửa mùi vị kia, bàn tay chui vào vạt áo, nhẹ nhàng che lấp bụng vuốt ve, cho đến khi hai người gần như hít thở không thông, không nở buông ra, người đã ngồi dựa vào đầu giường, ôm chầm thân thể nhỏ nhắn khàn khàn nói: "Đừng làm anh sợ nữa, cho đến bây giờ còn chưa tỉnh hồn, Trình Thất, anh yêu em và đứa bé!" Nhắm mắt vui gương mặt đẹp trai vào trong hõm vai thoang thoang mùi tóc.

Trình Thất còn tưởng rằng người đàn ông đã sớm buông bỏ, thế này mới ý thức được mình là 1 người không chịu trách nhiệm cỡ nào, cô có tư cách gì nói phá bỏ đứa bé? Mặc dù kiếp sau cô cũng yêu Lạc Viêm Hành, không nghe thấy sao? Cho đến bây giờ vẫn chưa tỉnh hồn, nói gì chứng minh cho anh xem, cảm thấy người đàn ông đang dùng sức buộc chặt cánh tay, hơn nữa, có cái gì âm ỉ nhỏ xuống ở đỉnh đầu, nhất thời vành mắt cũng hồng, trở tay ôm lấy: "Xin lỗi em... anh xem như em có chứng sợ hãi sau khi mang thai, em chỉ nói thôi, thật!"

"Anh sẽ đối xử tốt với em, không được, không phải một chút nữa có thể xuất viện sao? Đi đến cục dân chính với anh, chúng ta làm giấy kết hôn trước, từ nay về sau, em là người thân duy nhất của anh!" Buông hai cánh tay, sau khi đứng dậy lùi 1 bước, lấy ra cái hộp đã sớm chuẩn bị hai tháng, vừa quý 1 chân trên nền sàn vừa mở ra, nhẹ răng cười nói: "Gả cho anh được không?"

Chương 72: Đại bỏ hoàn 3

Cô gái nuốt nước miếng, tí mỉ chứng kiến cả quá trình cầu hôn, dù nói thế nào người đàn ông cũng là nhân vật giậm chân một cái, toàn bộ xã hội đen trên thế giới cũng sẽ rung động, tại sao có thể quỳ xuống với cô? Nhưng cầu hôn chính là như vậy, quan hệ đến nửa đời sau của cô, phải thận trọng, nhìn chăm chăm chiếc nhẫn kim cương sáng chói, cái này... nước mắt tuôn ra, đưa tay lau lung tung, cô còn chưa chuẩn bị xong. . . . .

Cô còn chưa chuẩn bị chiếc nhẫn, bên trong chỉ có một chiếc nhẫn kiểu nữ, không phải đàn ông chuẩn bị cho phụ nữ sao?

Cô chưa kết hôn, chưa biết, mà cũng không có mẹ ở một bên cạnh đốc thúc, lập tức quần bách không dứt, nhớ ai đã nói qua, chiếc nhẫn của đàn trai do mẹ vợ mua mới may mắn, làm thế nào đây?

"Gả cho anh được không?"

Đợi một lúc lâu không thấy đáp lại, nhưng không nhìn thấy được vẻ mặt cô gái thay đổi, Lạc Viêm Hành rất nóng nảy, xảy ra chuyện gì?

Chiếc nhẫn. . . . . Móc ra một cái hộp nhựa trong áo, lấy ra chiếc nhẫn cẩm thạch: "Cái này là vật duy nhất mà cha của em để lại cho em, cũng là vật đeo lúc kết hôn với mẹ em, chẳng qua nhẫn của mẹ lúc sinh em đã vỡ, nếu anh không chê, em sẽ tặng cho anh cái này!"

Cẩm thạch cũng không rề đâu, đưa tay ra cầm, chỉ cần anh không chê quê mùa.

"Chiếc nhẫn này thật đúng là may mắn, trải qua hai cuộc hôn nhân mỹ mãn!" Lạc Viêm Hành vừa đeo vào ngón áp út vừa hưng phấn, di vật duy nhất, chắc chắn rất quý trọng, cha vợ đã từng đeo, thật ra chiếc nhẫn kia đã sớm mua xong rồi, mặc dù Giá Trị Liên Thành, nhưng ý nghĩa không lớn: "Anh rất thích! Như vậy Trình Thất Tiểu Thư, có thể gả cho anh sao?"

Trình Thất nhìn chiếc nhẫn kim cương đưa tới trước mắt lần nữa, ngừng thờ đưa tay trái ra, nâng ngón áp út, nhìn người đàn ông thận trọng đeo chiếc nhẫn vào, nước mắt rơi như mưa, dưới suối vàng cha mẹ nên nhắm mắt chứ? Cái gì cô cũng có, có đứa bé, có chồng, cũng sắp kết hôn: "Lạc Viêm Hành, mặc dù trước kia em lừa anh, nhưng từ nay về sau, anh và đứa bé đều là người thân của em, anh không được gạt em, không thể tìm Tiểu Tam, em không dễ dàng tha thứ cho sự phản bội! Trong mắt không được dụi ra hạt cát."

Lạc Viêm Hành vẫn giữ tư thế quỳ, khế hôn trên lưng bàn tay cô gái, mặt tràn đầy chân thành: "Mặc dù đây là bệnh chung của tất cả đàn ông, nhưng anh không biết, vĩnh viễn!"

Con người màu xanh lục lưu chuyển, thật giống như nói lời thề rất rõ ràng, đưa tay đỡ người dậy: "Được rồi, gả cho anh!" Cô gái luôn cho rằng người giống như cô, đừng nói là đứa bé, kết hôn cũng là hy vọng xa vời, không ngờ có thể trở thành cô dâu hạnh phúc nhất trên thế giới, nhớ tới những chiếc đĩa kia, vô cùng đau lòng: "Nếu khi đó em biết đưa anh trở về sẽ hại anh, tuyệt đối sẽ không làm như vậy!"

Anh yêu em, nghe ba chữ thật tốt, cô nghe được.

"Anh biết rồi!" Ngón tay lần nữa khắc họa lên gương mặt của cô gái: "Thật rất muốn nhìn gương mặt này một chút, rốt cuộc hình dáng như thế nào!"

Trình Thất ngồi thẳng: "Không thấy được không sao, em miêu tả cho anh nghe, ừm... lông mày như lá liễu! Cái miệng anh đào nhỏ nhắn, sống mũi cao, mắt to, còn nữa làn da trắng nõn, tóm lại vô cùng xinh đẹp, nếu không phải khí chất theo không kịp, sớm trở thành ngôi sao chói trong giới người mẫu sáng rồi!" Dù sao khoác lác không phạm pháp, dĩ nhiên là tốt như vậy mà.

Lông mày như lá liễu. . . . . Người đàn ông lọt vào vô hạn ảo tưởng, một tay gác lại dưới nách, một tay chống cằm, thân thể dựa vào ghế sau lưng, nhưng trong đầu xuất hiện cũng chỉ là một đồng thực vật cây cỏ, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, nhỏ đến không thể nhỏ hơn nữa, lắc đầu nói: "Thôi đi, dù sao anh cũng không nhìn thấy, đẹp hay không đẹp cũng như nhau !"

Có cần nói trắng ra như vậy hay không ? Trong mắt người mù, rốt cuộc thế giới là hình dạng gì ? Vô cùng tò mò, dĩ nhiên, hiện tại để cho anh miêu tả, khẳng định miêu tả không ra thứ gì, trừ khi ngày nào đó thấy được ánh sáng, đã từng thử miêu tả ra thứ gì đó, thấy được ánh sáng. . . . . phải cần bác sĩ cực giỏi, Lạc Viêm Hành có tiền như vậy, sợ rằng cũng đã mời tới bác sĩ phương tây, ngoại trừ cái loại cao nhân ẩn sĩ. . . . .

Mơ hồ trong đầu hiện ra khuôn mặt, sư bá, sư bá nhất định có thể chứ? Chỉ là trùng độc, giác mạc bình thường, con người không có đáng ngại, giải độc không phải tốt sao? Nhưng nếu sau khi anh nhìn thấy nơi phồn hoa, phát hiện thật ra có rất nhiều người đẹp để chọn lựa thì có thể thất vọng về cô hay không?

"Đang suy nghĩ gì?"

"Không có gì!" Tha thứ cho cô có 1 chút lòng riêng, bởi vì không nhìn thấy, cho nên cô là người đẹp nhất trên thế giới, bởi vì không nhìn thấy, cô mới là duy nhất của anh.

Sau khi từ cục dân chính ra ngoài, hai người mỗi người đi 1 ngã, Trình Thất được đón trở về Bách Hoa Uyển, mà Lạc Viêm Hành chạy thẳng tới công ty, 1 tháng sau có thể lấy giấy kết hôn rồi, khi đó thật sự là người 1 nhà, cô gái cũng đồng ý đến sống cùng anh, không bao giờ là người cô đơn nữa, dĩ nhiên, kết hôn, trên vai trọng trách cũng sẽ nặng nề hơn trước, gánh nặng hạnh phúc.

"Gọi Bạch Diệp Thành lập tức trở về, cậu cũng tới!"

Sau khi để điện thoại xuống mới nghĩ đến đứa bé là con trai của mình, con trai. . . Phải có đứa bé có dòng máu hắc đạo chân chính, lớn lên nhất định thành người tài giỏi, bao nhiêu người trông chờ anh xuống ngựa, sau khi thay thế ngôi vị, không phục? Những năm nay, nếu không phải là anh, Trung Quốc sẽ khoán đãi bọn họ thành khách quý sao? Nếu không phải anh đề nghị yêu cầu tất cả bang hội sáp nhập, có thể làm cho bang hội tôn kính anh sao? Bọn họ có tức giận hay không không sao cả, chỉ cần anh biết đây đều là công lao của anh là đủ rồi.

Công lao của mình sẽ không cam lòng chấp tay đưa người, lấy giấy bút, cũng không rỗng bay phượng múa giống như người bình thường, ngoại trừ tên, không cách nào viết xuống tờ giấy bất kỳ chữ nào khác, không bao lâu, trên giấy dai xuất hiện 1 đồng chữ chẳng chịt.

Khâu Hạo Vũ đã bắt đầu tiến hành phiên dịch, sau 1 hồi kêu lên: "Đứa bé còn chưa có sinh mệnh!" Thăng nhóc rất tốt, vốn là 1 chuyện thật vui vẻ, chắc là đứa bé kia thấy đồ chơi này nhất định nguyện chết từ trong trứng nước, ra đời bắt đầu lên như điều gặp gió, 1 tuổi phải học được cách gọi người, hai tuổi ngâm thơ, ba tuổi học võ, 4 tuổi đi nhà trẻ học 5 thầy giáo, năm tuổi mười mười võ sư, 6 tuổi bắn súng, 7 tuổi học lớp 4, 8 tuổi tốt nghiệp tiểu học, 10 tuổi tốt nghiệp trung học cơ sở, 11 tuổi du học nước Pháp, trong vòng 2 năm phải tinh thông tiếng Pháp, 13 tuổi vào Havard, trong vòng 2 năm tinh thông tiếng anh, tiếng Nga, Ý, 15 tuổi học quản lý bang hội, 18 tuổi thăng lên Đường Chủ, hai mươi tuổi tinh thông 8 thứ tiếng, 25 tuổi phó hội trưởng, 28 tuổi thông lĩnh Long Hồ Hội.

Cái thăng xui xẻo nào đầu thai vào nhà họ Lạc vậy?

Tên cũng lấy được rồi: "Tại sao gọi là Vân Hải?"

"Hào khí bay cao, tấm lòng biển rộng, Lạc Vân Hải, Hạo Vũ, cảm giác như thế nào?" Tự hào vỗ vỗ tờ giấy đầy chữ chẳng chịt, đây chính là mục tiêu cuối cùng của anh trong tương lai, động lực 10 phần, sẽ chờ đứa bé ra đời.

Khâu Hạo Vũ xấu hổ, cười khan nói: "Không tệ, không tệ, đại ca, anh nghĩ thật đúng là quá xa! Nhưng có thể quá mệt mỏi hay không?" Vân Hải, Vân Hải, có người cha như vậy, là phúc hay họa? Còn chưa ra đời, tuổi thơ không có.

Lạc Viêm Hành từ chối cho ý kiến: "Cậu cam tâm đưa Long Hồ Hội ra ngoài? Đây là biện pháp duy nhất, cậu cũng thấy đấy, mơ ước vị trí này có khối người, nếu nó không cố gắng, tương lai làm thế nào gánh vác trọng trách?" Tuyệt đối không thể đem tâm huyết một đời cho không người khác, anh tin tưởng con trai của anh có thể làm cho Long Hồ thật sự trở thành của nhà họ Lạc.

"Bọn Hàn Dực tới!" Anh là lão đại, anh nói cái gì cũng đúng, Vân Hải, từ giờ khắc này cháu bắt đầu tự cầu nhiều phúc thôi.

Hàn Dực nhún vai vào phòng, thỉnh thoảng liếc xéo Bạch Diệp Thành, nhìn 1 lần, bả vai nhún 1 lần.

"Phốc, đại ca, Bạch Diệp Thành phơi nắng thật đen, còn thích đầu húi cua, ngược lại thật sự có mấy phần tư thế quân nhân, mặc quân y xanh lá, thể đứng đoàn chính, xem ra ở trại lính bị đánh không ít!" Trại lính thật là 1 địa phương cải tạo người thật tốt.

Nghe Khâu Vũ Hạo cười nhạo, Lạc Viêm Hành phiên muộn ném bút xuống, tại sao bọn thủ hạ luôn thích chế nhạo lẫn nhau? Không hòa thuận, nói ra từng lý do: "Hôm nay gọi 2 người tới là muốn nói cho các người biết, Trình Thất mang thai!"

Bạch Diệp Thành vẫn chờ đại ca nhìn đáng về giống quý của anh ta mà mở lòng từ bi, Trình Thất, Trình Thất, Trình Thất so với anh ta còn quan trọng hơn sao? Tại sao lại là tên nhà quê ấy? Đợi chút. . . mang thai? Kinh hô: "Đứa bé là của ai? Ha ha ha ha ha tôi đoán 1 chút, sẽ không phải là tên nào không có mặt cường bạo cô ấy chứ, hahahaha thưởng thức đủ đặc biệt hahahahaha, A đại ca tôi sai rồi!" Lạnh lùng cúi đầu không nói lời nào.

"Anh làm lính trở nên ngu rồi hả? Đương nhiên là đại ca tròng!" Hàn Dực hả hê quát lớn.

Bạch Diệp Thành thật sự quên mất đại ca và Trình Thất lén phếng, nhưng có chỉ một lần đại ca không thể gieo hạt chứ? Làm sao lại mang thai? Chẳng lẽ lúc anh ta không biết chuyện lại làm nữa? Nhìn nét mặt Lạc Viêm Hành lạnh lùng, giắt mình cũng biết đã đoán đúng, xong rồi, xong rồi, sống trước chưa dùng sống sau lại đến.

Lạc Viêm Hành đề nén tức giận, xem ra Trình Thất yêu cầu là đúng, gượng cười: "Nhưng cô ấy cố ý muốn phá bỏ đứa bé, trừ khi hai người các cậu đi theo cô ấy một tuần lễ!"

"Phốc!" Đang uống nước, Khâu Hạo Vũ phun đầy màn hình.

Hàn Dục và Bạch Diệp Thành nhìn nhau một cái, sau đó lấp ba lấp bấp tranh thủ: "Đại ca, chẳng lẽ anh không nhìn ra cô ấy rất ghét chúng tôi sao? Sẽ chết!" Cô gái kia quá đáng sợ, Hạo Vũ chính là ví dụ, cời sạch, treo cửa chính phủ, anh trai oai phong. . . . .

Bạch Diệp Thành cũng nằm sấp xuống: "Đại ca, anh cần phải nghĩ kỹ rồi mới làm nha, chúng tôi đi theo anh lâu như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, tôi không muốn gây tay gây chân!" Suy nghĩ một chút, suy nghĩ kỹ một chút, lần đó Hạo Vũ khi dễ Salsa, Trình Thất tìm tới cửa, dường như anh ta bệnh Hạo Vũ, còn mắng cô kia mà, còn có đặc tội chỗ nào nữa không? Dù sao ánh mắt cô gái kia mỗi lần nhìn anh ta cũng hận không được lột da anh ta.

"Các người không cần sợ, cô ấy đã bảo đảm với tôi, sẽ không tiến hành công kích thân thể các người!" Vẫn còn một chút áy náy, lần này thì tốt rồi, cũng hối hận không có đồng ý một tháng.

Hàn Dục cau mày: "Hành hạ tinh thần có lúc cũng rất đáng sợ!" Bị buộc hít thuốc phiện, hoặc làm thành con vịt, treo ngược lên, ở trên đống quần bơi trong thịt nướng, chó ngao Tây Tạng ở dưới mặt đất nhảy lên. . . . . Cô gái kia nhất định làm được, chuyện này quá đáng sợ: "Đại ca, anh thật nhẫn tâm sao?"

So với hai người kích động, Lạc Viêm Hành có vẻ nhàn nhã hơn nhiều, cười nhạt nói: "Nhân từ đối với các người, chính là tàn nhẫn với bản thân mình, các người không nên chia sẻ với chủ sao?"

Cô gái kia rõ ràng cố ý có được hay không? Anh ta cũng không tin cô sẽ thật sự phá bỏ đứa bé, trong lòng Bạch Diệp Thành muốn chết đều có, nhưng đại ca đã nói tới mức này, không có lựa chọn khác, một tuần lễ, một tuần lễ đủ để làm cho người vào nhà thương điên rồi, hai anh em ủ rũ cúi đầu đi ra, đến bên ngoài liền bắt đầu bàn bạc: "Mặc kệ như thế nào, cũng không có thể khuất phục, mặc kệ dùng chiêu gì, cũng phải giữ vững tinh táo, nếu không người hoàn hảo không chút tổn hại trở lại mà thần kinh không có!"

"Cô ấy hận người Long Hồ chúng ta, đặc biệt là Hạo Vũ, anh nói đặc tội cô ấy nhiều nhất là Hạo Vũ? Tại sao không tìm anh ta?"

"Đại ca không thể rời bỏ Hạo Vũ, cái này cũng không nhìn ra?" Bạch Diệp Thành tròn trắng mắt, chuyện đại ca là người mù anh ta đã sớm nhìn ra.

Hàn Dục nhú mày: "Nói nhảm!"

Hôm nay đúng là ngày kỷ niệm Hàn Dục và Bạch Diệp Thành vĩnh viễn cũng không cách nào quên được, khuất nhục, không cách nào chảy nước mắt, cảm thấy xấu hổ, im lặng khi đối mặt với người đời. . .

Hai người rất thức thời đã quý gối trước mặt Trình Thất, chị dâu tương lai, quý xuống cũng không có gì, giữ được núi xanh, lo gì thiếu cùi đốt.

Trình Thất lại không định xong việc lúc này, có thể nói hai người này luôn xem thường cô, miệng hèn hạ mà thôi, cũng không có bao nhiêu lỗi lầm, không đến nỗi tinh thần thất thường như vậy, mang theo hai người cùng toàn bang chúng đi vào trong sân, ném xuống 1 cái xèng: "Lập tức đào 2 cái hố!"

Đây là muốn chôn sống sao?

"Ha ha, Trình bang chủ, Trình chủ tịch, trước kia là chúng tôi có mắt không biết vàng khảm ngọc, cần gì làm thật chứ? Cái này là Bạch Ngọc Quan Âm sản xuất thời Tần!" Hàn Dục lấy ra bảo bối yêu mến nhất trình lên.

Bạch Diệp Thành cũng không ngu: "Bút tích của Đường Bá Hổ!"

"Trời ơi, thật sự là bút tích của Đường Bá Hổ!" Từ trước đến giờ trầm tĩnh lạnh lùng trái tim Đông Phương Minh cũng không khỏi run lên, đây cũng không phải là có tiền là có thể lấy được.

"Bạch Ngọc Quan Âm thật là tinh xảo!" Ma Từ yêu thích không buông tay nhận lấy, tên nhóc giỏi, loại bảo bối này cũng có.

Trình Thất nói thầm trong lòng, là trừng phạt bọn họ hay. . . vì sao không một tên hạ hai con chim? Hải lòng nói: "Quả hôn lễ không tệ, thu vào, mau đào hố!"

Hàn Dục cắn răng, bánh bao thịt đánh chó rồi, đại ca, anh đối đãi với thuộc hạ thế này sao? Hừ lạnh nói: "Đào thì đào, cô có gan thì chôn chúng tôi!" Vì tương lai có thể ôm đến cháu, nhin.

Ba giờ sau, hai người bị chôn sống dưới đất, còn chừa lại 2 cái đầu bên ngoài, đến hiện tại cũng không biết rốt cuộc đối phương muốn gì, hơn nữa cửa hố không lớn không nhỏ, nếu gặp nguy hiểm có thể rúc vào.

Mà Trình Thất muốn chính là hiệu quả như vậy, cầm lấy 1 cái búa lớn màu đen, đứng ở trước mặt 2 người, vui vẻ nói: "Chúng ta chơi trò chơi nhỏ!" Nói

xong cũng nhắm ngay trên đầu Bạch Diệp Thành đập xuống.

Bạch Diệp Thành vội vàng co cổ, quyết định vĩnh viễn cũng không đưa đầu ra để cho người ta làm nhục thì chớp mũi vừa vắn chạm vào bùn đất, không cách nào thở nổi, khiến cho đầu thò ra.

“Đập chuột đất, chơi vui không?” Trình Thất cũng nhắm ngay đầu Hàn Dục đập xuống, chỉ cần người nào lộ đầu sẽ đập xuống, vô cùng vui vẻ.

“Ha ha ha ha làm tôi cười chết ha ha ha ha !” Ma Từ và Lộ Băng ôm thành 1 khối, bọn họ cũng sẽ có hôm nay? Quá buồn cười.

Hàn Dục giận sôi, cái này so với trực tiếp róc xương lóc thịt còn đáng hận hơn, đáng thương cho anh đường đường đàn ông 7 thước lại phải bị sỉ nhục như thế, nếu không phải tay chân không cách nào nhúc nhích, thật muốn hành động sáng khoái 1 lần.

Trình Thất chơi 1 hồi, hung hăng ném cái búa cho đám người Ma Từ: “Các người nghe kỹ cho tôi, không muốn thay cho bọn họ thì 7 ngày này, mỗi ngày làm xong việc thì hung hăng đập cho tôi, chỉ cho ăn thức ăn còn dư lại, không ăn thì đổ cho tôi, hiểu chưa?”

“Chị Thất uy vũ!” Ma Từ giờ lên ngón cái, sau khi điệu võ dương oai nhìn về phía 2 cái đầu đập mạnh, chơi quá tốt, cái gì trưởng lão hộ pháp, còn không phải là bị giẫm dưới chân sao? “Đây chính là kết quả đắc tội với chúng tôi, xem sau này các người còn dám hay không!”

Cuối cùng tức giận trong lòng Trình cũng tiêu mất, ngày mai đi gặp cha nuôi Lạc Viêm Hành, tặng quà gì thì tốt? chợt nghĩ tới : “Đi mua mấy chân gấu!”

“Chị Thất, không phải cũng là tai gấu sao?”

“Cô nói cũng là thì cũng là, chúng ta phải mới mẻ độc đáo, thì mua vài bao lớn tai gấu, lộc nhung, nhân sâm, huyết yến, trở về giả nát lộc nhung, nhân sâm, trộn huyết yến vào làm 100 viên đại bổ hoàn, ngày mai phải đi gặp đám người cha nuôi Lạc Viêm Hành, cho nên không thể ăn bớt ăn xem nguyên vật liệu!” Minh thật là tài tình, không giống người khác: “Các người nói, có cần dứt khoát mua 1 con gấu đưa qua hay không?”

“Chị Thất, gấu thật sẽ giẫm người!” Ma Từ lau mồ hôi.

“Vậy thì tốt, đi làm việc đi!”

Nghe lời này, nét mặt Hàn Dục rất khoa trương, vật gì tốt đến trong tay cô gái này đều lãng phí, nhà giàu mới nổi, tên nhà quê, còn đại bổ hoàn, quả thật đủ bổ, chắc là mấy ông già kia ăn không chảy máu mũi rùng rùng là không thể!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Gọi là Trình gia trang

"Thủ trưởng, tôi . . . . . đã hết sức !"

‘Soáng!’

Ly trà rơi mạnh xuống đất, vỡ tan, bốn người đàn ông mặc quân trang hoảng sợ lùi lại mấy bước, sau đó rồi rít quỳ xuống đất: "Thủ trưởng, ngài cũng đã nói, chuyện này không liên quan đến chúng tôi!"

La Ngọc Không tháo xuống mũ sĩ quan, cười nhạo nói: "Không liên quan đến các người? Nếu không phải các người chủ quan, hàng có thể bị mang đi sao? Bây giờ thì tốt rồi, người ta kết thân rồi, các người bảo tôi đòi tiền ai đây?" Hơn hai mươi tỷ, tuy nói những năm này quả thật tham không ít, nhưng tổng cộng cũng chỉ có năm ba trăm triệu, hai mươi tỷ đó, hoa kiêu chỉ cho ông ta 230 triệu, gánh lấy món nợ khổng lồ gần hai mươi tỷ, cấp trên biết được không xử bắn ông ta sao ?

Mặc dù cấp trên không biết chuyện, nhưng mắc nợ thật mệt mỏi, sớm hay muộn chủ nợ cũng tìm tới cửa.

"Thủ trưởng, tôi xem chuyện này làm không tốt là vì Lạc Viêm Hành cố ý, ngài nghĩ xem, Phi Vân Bang và Long Hồ sẽ kết thân, tiền không phải đều rơi vào trong túi bọn họ sao?"

"Đúng vậy, đầu tiên là Lạc Viêm Hành trừ hàng, cuối cùng lấy hàng, trở về hỏi chúng ta đòi hàng, ngài nói. . . . ."

"Nói cái gì mà nói? Nhận đơn hàng sai đó chính là lỗi của chúng ta, nói như thế nào cũng không đúng, cho dù cậu ta thiết kế bẫy rập cũng đáng đòi chúng ta!" chỉ hai tháng ngắn ngủn, ông ta đã đầu đầy mồ hôi, có thể thấy được chuyện này rất lớn.

La Hiểu Hiểu càng nghe càng sợ, không còn hơi sức đi ra khỏi phòng, phóng tầm mắt nhìn tới núi Vạn Bình, chứng minh tài lực nhà họ La rất hùng hậu, hôm nay bán của cải lấy tiền mặt, cầm cố, thậm chí chiếc xe yêu thích đã từng lấy làm kiêu ngạo cũng không biết đi về đâu, có ai biết gia tài khổng lồ nhà họ La đã tan hết? Còn rơi vào nước sôi lửa bỏng.

Làm thế nào? Còn muốn dẫn người đi bức ép Trình Thất nòn tiền ra, đột nhiên nghĩ tới kết thân làm cô cẩn thận, sẽ không, thời đại nhà họ La vì quân ngũ, sẽ không ngã xuống như vậy, nhớ tới Khâu Hạo Vũ hôn hôn đó, sờ đôi môi, trợn to mắt trở vào nhà: "Cha, nếu con gả cho Khâu Hạo Vũ thì sao?" Mặc dù Khâu Hạo Vũ quyền thế không bì kịp với Lạc Viêm Hành, nhưng dù sao ở trong Long Hồ cũng là nhân vật số một, đứng trên hàng trường lão hộ pháp, tài sản hàng tỉ, hai mươi tỷ làm sinh lễ, chín bò một hào.

La Ngọc Khôn nghi ngờ nhũu mày: "Con xác định có thể thành?"

"Con cũng không biết chuyện gì xảy ra, hôm đó anh ta hôn con, còn không biết tên nhóc này thâm mền con lúc nào, cha, ở Long Hồ đừng nói là Khâu Hạo Vũ, chỉ là một Đường chủ phân đường, tài sản cũng không thể khinh thường!" Cha nên vì sinh ra đứa con gái này mà cảm thấy kiêu ngạo, Khâu Hạo Vũ, đáng đáp lại đẹp trai, lại có tiền, còn thâm mền cô, gả cho anh không tồi.

Hôm nay, trước mắt cũng chỉ có thể chọn ngựa chết làm ngựa sống, đến lúc đó sẽ từ từ xử lý con đề tiện Trình Thất.

"Thủ trưởng, nếu là như vậy, tôi xem có thể thực hiện được, tin đồn Khâu Hạo Vũ giàu có không thua quốc gia, tùy tiện ra tay cũng đủ để mua một thị trấn!"

"Sinh lễ nhất định không dưới hai mươi tỷ!"

"Thủ trưởng, chúng ta không có đường để đi nữa !"

La Ngọc Khôn sờ sờ cằm: "Các người đi trước!" Người ngoài đều đi rồi mới áy náy nhìn con gái: "Hiểu Hiểu, con có thể nghĩ chưa? Đây chính là chuyện lớn cả đời, không phải con vẫn thích Lạc Viêm Hành sao?"

La Hiểu Hiểu mím môi khổ sở lắc đầu: "Anh ấy lại không thích con!" Mặc kệ cô làm nhiều hơn nữa, anh cũng không nhìn cô lâu một chút, đây là người đàn ông có lòng dạ vô cùng sắt đá mà cô đã gặp, cho dù là một lời nói dối, anh cũng chưa từng cho cô, ngược lại có lúc hăm dọa Trình Thất, bọn họ mới biết nhau bao lâu? Người xưa nói rất hay, là của mình sẽ là của mình, không phải là của mình cho dù mình làm nhiều hơn nữa, cũng không làm nên chuyện gì.

Ngồi ở bên bờ hồ, ánh trăng chiếu rọi mặt nước xanh biếc, lắng nghe âm thanh ếch nhái kêu xung quanh, cô gái chậm rãi móc ra đồng hồ đeo tay nam hiệu Patek Philippe ở trong ngực, mặc dù biết người nọ đã đính hôn với Trình Thất, nhưng vẫn không chịu buông tay, từ lần gặp đầu tiên, đã bao nhiêu năm rồi ? Chưa từng quên lãng, thật muốn cùng Khâu Hạo Vũ kết hôn sao?

Không biết rốt cuộc mình làm không tốt chỗ nào để cho người ta chán ghét như vậy, có lẽ cố gắng một phen nữa thì còn có cơ hội, nhưng nếu thật kết hôn cùng Khâu Hạo Vũ, thì thật sự bị mất tất cả, siết chặt đồng hồ đeo tay, đi ra khỏi Sơn Trang.

Bách Hoa uyển, quả nhiên là trụ sở thích hợp tên nhà quê, khi đi vào sân lớn biệt thự lại thấy cô gái xấu xí đối diện Bạch Diệp Thành và Hàn Dục tiến hành làm nhục vô cùng tàn ác, tức giận tiến lên đẩy ra: "Cô không cần mạng sao?"

Ma Tử bị lộn ngược ra sau rơi xuống đất, sau khi thấy rõ người tới, giận quá hóa cười, chị Thất liệu sự như thần, cô gái này thật đúng là tìm tới cửa tự rước lấy nhục, cầm búa lên, vui vẻ nói: "Cô đến làm gì?" Hôm nay tuyệt đối là một ngày thú vị nhất đời này, phải ghi chép lại.

La Hiểu Hiểu không để ý, cầm lấy cái xềng muốn giải cứu Bạch Diệp Thành.

Ai ngờ Bạch Diệp Thành găm nhẹ nói: "Cút!" Bây giờ chạy trốn, quay về đại ca không thể giết anh ta sao ?

"Tôi cứu các người!" La Hiểu Hiểu không hiểu ra sao, có ý gì? Không phải là tâm cam tình nguyện chứ?

"Chị Thất muốn mạng của bọn họ, ai bảo bọn họ đã đắc tội với Chị Thất tôi?" Ma Tử nhướn lông mày từ trên cao nhìn xuống, La Hiểu Hiểu, cô thật đúng là không biết làm người, nếu đối lại là Chị Thất, chẳng những sẽ không cứu người, ngược lại còn có thể đi lên đạp mấy cái, cách nhìn hốt nhiên như không dễ nghe, thật ra trăm ngàn năm qua, lần nào cũng đúng.

La Hiểu Hiểu nhìn Bạch Diệp Thành lần nữa, tự nguyện sao? Tại sao có thể như vậy? rốt cuộc Trình Thất này có chỗ nào đáng giá để bọn họ làm như vậy? Càng nghĩ càng khó chịu, nhưng cũng không dám can rờ, bởi vì cô đúng là có việc cầu người, cô không cần gả cho Khâu Hạo Vũ, cho dù là một người tình nhỏ Lạc Viêm Hành nuôi ở bên ngoài cũng vui, hít sâu một hơi, nhắm mắt đi vào nhà.

Dường như Trình Thất đã sớm biết sẽ có một ngày này, đã ngắt ngưỡng ngồi ở trên sofa chờ đợi, cô cũng không cầu xin cô ta, người ta tự nguyện nói xin lỗi, cô làm sao không chấp nhận ?

La Hiểu Hiểu thấy trong phòng bu đầy người, chẳng lẽ bọn họ còn tưởng rằng cô sẽ giết Trình Thất sao? Nhìn thấy Salsa thì không trách được sao quen mặt, sau đó lạnh lùng nhìn Trình Thất chăm chú, siết chặt hai quả đấm tiến lên quỹ hai đầu gối xuống đất: "Hi vọng Trình bang chủ đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân, tha thứ cử chỉ thô lỗ của tôi lúc trước, thả nhà họ La tôi một con đường sống!"

"Đường sống ? La tiểu thư, tôi nói muốn cho các người con đường chết lúc nào?" Trình Thất nâng chung trà từ từ thưởng thức.

"Trình Thất, người đang hoàng không nói lời mờ ám, đừng cho rằng chúng tôi thật sự không biết lô hàng kia bị các người nào trộm đi, hai mươi tỷ, làm dễ dàng, cô thật có bản lĩnh, chỉ cần cô chịu trả lại, điều kiện gì cũng đồng ý với cô!" Mơ hồ cảm hận.

Trình Thất cười lạnh: "Không sai, là tôi trộm, có chứng cứ không?"

"Tôi không nói muốn kiện cô!"

"Vậy tại sao tôi phải trả lại cho cô? Điều kiện? Tôi không cảm thấy nhà họ La cô có chỗ nào đáng giá để tôi lợi dụng!"

La Hiểu Hiểu cắn chặt răng, cảm tức giữa đầu nhìn: "Hôm nay nhà họ La tôi thiếu nợ gần hai mươi tỷ, cô muốn giết chết chúng tôi? Còn có tính người không?" Mặc kệ nói thế nào, ở nơi này xã hội pháp trị, cô không cảm thấy có người nhẫn tâm nhìn một người vô tội khác chết oan.

Trình Thất giống như nghe được chuyện cười lớn, vui vẻ nói: "La Hiểu Hiểu, bị thứ người như cô làm mất mặt, là sỉ nhục lớn nhất đời này của tôi, cùng xã hội đen nói tính người, các người nghe xem, có buồn cười không?"

Đồng Phương Minh lắc đầu trước tiên, La Hiểu Hiểu có thể nói ra lời này, theo thân phận của cô ta cũng không kỳ quái.

"Trình Thất, tôi cũng quý xuống xin cô, cô còn muốn như thế nào nữa?" La Hiểu Hiểu vô cùng tức giận gầm nhẹ, chưa từng chủ động quý xuống với người ta? Hôm nay cô có Lạc Viêm Hành làm chỗ dựa, tại sao còn muốn nắm chút tiền không thả như vậy?

Trình Thất cũng không có phản bác, cũng quý đối diện La Hiểu Hiểu, nụ cười không giảm: "Nếu như quý một cái mà có hai mươi tỷ, vậy tôi tình nguyện quý từ Trung Quốc một đường đến nước Mĩ!"

Nếu là trước kia, Trình Thất quý xuống với cô ta, sợ rằng nằm mơ cũng có thể bị cười tỉnh, hôm nay lại bối rối, kinh ngạc nhìn cô gái vẫn còn cười: "Cô quả thật vô lại!"

"Tôi có nói tôi là quân tử sao?" Trình Thất ngoảnh mặt làm ngơ, vừa đứng dậy vừa vỗ vỗ đầu gối, sau đó ngồi xổm xuống, nắm cầm cô gái ép buộc nhìn thẳng vào mắt: "La Hiểu Hiểu, mặc dù cô nghĩ hết mọi biện pháp đối phó tôi, nhưng tôi chưa bao giờ coi cô là kẻ địch, biết tại sao không?"

"Tại sao?"

"Bởi vì cô không xứng, cô quá non nớt, người ta nói chúng tôi nhà quê, bởi vì chúng tôi thiếu hụt giáo dục, nhưng so với người sống ở xã hội thượng lưu mà nói, chúng tôi hiểu được xã hội hiểm ác như thế nào, có người cả đời cũng không có được kinh nghiệm xã hội, đúng như lời cô nói, hai mươi tỷ này chúng tôi không cần tốn nhiều sức, chứng minh cô đã cùng đường, cái quý này là tôi từ chối, tiền khách!" Duỗi lưng một cái, tâm tình vô cùng tốt đi lên lầu, cái gì xã hội thượng lưu, quan cao chức trọng, còn không phải giống như con chó quý gối trước mặt cô cầu xin tha thứ sao?

Cũng không cảm thấy hèn hạ, dù sao lúc ấy nếu bị vạch trần tại chỗ, sợ rằng các anh em đã sớm chết trên họng súng của bọn họ, cư xử nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với chính mình, sau khi bước vào xã hội mới biết rõ lý lẽ ấy.

Bởi vì cô không xứng . . . . . Không xứng . . . . .

La Hiểu Hiểu gần như muốn bóp vỡ quả đấm, một tên lưu manh có mẹ sinh không có mẹ dạy lại còn nói cô không có tư cách, đứng dậy nhìn về phía bóng lưng lên lầu gầm thét: "Trình Thất, cô cũng quá lớn lối, chính là tìm chết, tôi sẽ không bỏ qua cho cô, cô chờ đó cho tôi!" Thờ phỉ phò đẩy ra một nhóm người chạy ra ngoài.

Đáng ghét, quá ghê tởm, có ý tốt nói lời hữu ích, không cảm ơn thì thôi, lại còn ba phen làm nhục, cô sẽ không bỏ qua cho Trình Thất, tuyệt đối, đến trên đường lớn, lấy điện thoại di động ra căn dặn: "Tiểu Đào, phái người 24h đi theo người Phi Vân Bang, cũng lưu ý một chút động tĩnh của Long Hồ!"

Trình Thất ngoáy ngoáy lỗ tai, không buông tha cô? Vậy càng tốt, đang lo không tìm được đối thủ mạnh mẽ, cũng là người, tại sao chênh lệch lớn như vậy? Đã từng cảm thấy tiểu thư con nhà giàu lái Rolls-Royce phiên bản siêu cấp là một nhân vật không dễ chọc, lại có thể ngu xuẩn như thế, là cô đánh giá cô ta quá cao.

Phải nghĩ ngày mai ứng phó những ông già kia như thế nào thôi.

"Tôi nói các người có thể quá cuồng vọng hay không? dù sao La Hiểu Hiểu này cũng là con gái một của La Ngọc Khôn, các người làm nhục cô ta như vậy, tương lai không sợ bị trả thù?" Hàn Dục không ngừng lắc đầu, rốt cuộc là ai cho Trình Thất lá gan phách lối này? Đại ca thật sự trấn áp được cô sao? Không sao, gả cho gà thì theo gà, kết hôn, dám không nghe lời, một tờ giấy ly dị, xem cô còn phách lối hay không.

Ma Tử nghe vậy vùng chui nện mạnh xuống: "Tự thân cũng khó bảo vệ rồi còn nói nhảm nhiều như thế!"

Ngày kế tiếp, sau khi đứng bên trong biệt thự nhà họ Lạc, tiếng người huyền ảo, vui vẻ, hơn mười ông già mặc tây trang ngồi thành một hàng, con mắt nhìn chăm chăm ra ngoài cửa lớn, tại sao còn chưa tới?

Tôn Kế Trung vô cùng kích động lôi kéo tay ông già họ Hàn: "Lão Hàn, nghe nói chưa? Trình Thất mang thai, là một thằng nhóc mập mạp!"

"Lời này ông đã nói từ sáng sớm rồi!" Ông già họ Hàn bắt đầu đi lắc đầu, chỉ là con nuôi, nếu là con ruột còn không biết như thế nào đây.

"Trong lòng tôi vui mừng, kể từ sau khi bà ấy ra đi, Viêm Hành là hy vọng duy nhất của tôi, tôi cũng sắp ôm cháu nuôi rồi!" Tôn Kế Trung vỗ mạnh lồng ngực, tự nhận Lạc Viêm Hành xem như chính mình sinh ra, đứa bé kia cũng hiểu thuận kính trọng ông, có khác gì ruột thịt chứ? Còn sống có cháu trai ẵm, là trời xanh che chở.

"Tối rồi, tối rồi!"

Nghe vậy mọi người rói rít ngồi thẳng, rất sợ thất lễ.

"Lạc Viêm Hành, mấy người cha nuôi anh là Lão Ngoan Đồng sao?"

Ở bên trong xe, Trình Thất lo lắng nhìn về phía người đàn ông, cô sợ nhất cái loại ông già xảo trá, tai quái.

Lạc Viêm Hành vỗ vỗ mu bàn tay người yêu: "Thả lỏng, không phải còn có anh sao? Đi thôi!"

Đúng vậy, còn có anh mà, chỉ cần không chỉ vào lỗ mũi mắng, đừng cầm cây chổi quét, cô đều có thể chịu được, sửa sang lại lại áo sơ mi màu xanh dương đậm và quần dài màu trắng, lần đầu ăn mặc nghiêm chỉnh như vậy, sau khi xuống đất, thấy bảo vệ đứng đầy trước cửa, , điệu bộ này. . . . . Áp lực như núi, đi vào cửa chính, nhìn mấy ông già mặt mày hồng hào, tiến lên lễ phép khom lưng: "Chào bác trai !"

Mười mấy ông già nhìn kỹ một hồi, bắt đầu châu đầu ghé tai.

Người đầy sân đều đưa mắt tập trung trên người Trình Thất, điều này làm cho một cô gái nào đó càng thêm không được tự nhiên, nhưng hôm nay không cách nào trốn tránh, ngàn vạn lần không được nói lời khắt nghiệt, bằng lương tâm mà nói, cô hi vọng lấy được sự đồng ý của mấy người này, Lạc Viêm Hành là người mù, có thể ngồi được vị trí này không dễ dàng, cô không muốn vì cô mà hại anh, nếu như tất cả mọi người không đồng ý, cô có thể rời khỏi.

Lạc Viêm Hành nhận thấy cô gái dường như rất khẩn trương, kê vào lỗ tai nói: "Thả lỏng một chút!"

"Nếu như. . . . . Nếu như bọn họ hết sức phản đối. . . . ."

"Vậy thì phải xin Trình bang chủ chứa chấp anh !" Lạc Viêm Hành mỉm cười trêu ghẹo.

Trình Thất nuốt nước miếng thật mạnh, tuy có cảm động cũng không bù đắp được vừa nhìn mấy ông già rất có uy vọng liền cảm giác bị áp bức, những ông già hắc đạo này mới thật là càng già càng lão luyện, Lạc Viêm Hành có thành tựu như ngày hôm nay, còn phải cảm ơn bọn họ, càng tôn kính thì càng thận trọng, mọi cử động hy vọng có thể nhận được sự đồng ý.

Ma Tử kéo kéo Lộ Băng, rí tai nói: "Anh nhìn chị Thất, lần đầu tiên tôi thấy chị ấy lễ phép như vậy !"

"Đó là tôn trọng đối với người ta, đừng nói chuyện!" Lộ Băng cũng không nghĩ đến Trình Thất sẽ có một ngày này nhưng nhìn về mặt mấy ông già, không phải không hài lòng chứ?

Tôn Kế Trung đứng dậy đi tới trước mặt Trình Thất, thờ dài nói: "Giống quá, giống quá!"

Trình Thất không dám nói lời nào, chỉ đành phải rửa tai lắng nghe, giống cái gì? Rốt cuộc là có hài lòng hay không ? Cho một lời sàng khoái được không ?

A Lăng Cách cũng vội vàng đi theo: "Không hổ là con nào con này, Trình lão cửu nên nhắm mắt rồi !"

"Bác. . . . . Các người biết cha của con?" Trình Thất ngược mắt không thể tin nổi.

"Đó là đương nhiên, nếu không phải là ông ấy cố ý muốn một mình gây dựng, chúng tôi và cha của con đã sớm thành người một nhà, ha ha!" A Lăng Cách vỗ vỗ bả vai Trình Thất.

Trình Thất nhũn mày, tại sao Lạc Viêm Hành không có sớm nói chuyện này cho cô biết? Làm hại cô vô cùng hoảng sợ, cười nói: "Cha của con đã mất sớm rồi !"

Tôn Kế Trung gật đầu tiếc hận: "Chúng ta biết, con gái, về mặt tình cảm xem như Viêm Hành đang hoảng, về sau liền giao cho con, cha nuôi cũng không có quà gì tặng cho con, đây là đồng hồ đeo tay năm đó cha của con tặng cho cha nuôi vào sinh nhật, cho con!" Nhét vào trong tay của cô gái một chiếc đồng hồ đeo tay cổ xưa, ông ta nghĩ, không có quà tặng nào quý giá hơn so với cái này.

Trình Thất nhìn chằm chằm đồng hồ đeo tay một lúc, sau đó từ từ ngửa đầu nhìn ông già, đây chính là Tôn Kế Trung như lời đồn sao? Thần thoại trong hắc đạo, cha nuôi Lạc Viêm Hành, là bạn cũ của cha, mặc dù đồng hồ đeo tay chế tạo bằng vàng ròng, nhưng đối với ông già này mà nói, cái này cũng không tính là gì, dường như người ta quý trọng hơn hai mươi năm, hôm nay còn đưa cho cô, có chút cảm động: "Cha của con. . . . . Là người như thế nào ?" Khi đó mới sáu tuổi, chỉ biết ăn uống vui đùa, sau khi đi tới thành phố F, không có tin tức về cha, mặc dù rất muốn hỏi, cũng không biết tìm ai.

"Ha ha ha, cha của con là người rất giỏi, ba ngày ba đêm cũng nói không xong, nếu con muốn nghe, sau này chúng ta từ từ nói cho con biết, hôm nay chúng ta bàn bạc chuyện hôn lễ, không nói chuyện cũ!" Tôn Kế Trung càng nhìn Trình Thất càng thích, ai nói con dâu của ông không có đẳng cấp ? Muốn gương mặt có gương mặt, muốn vóc người có vóc người, còn kính trọng người già, không tệ không tệ.

Hôn lễ. . . . . Trình Thất mừng rỡ: "Mọi người không phản đối sao?" Tại sao không có một người phản đối? Cái này không logic, bà Kỳ vừa nhìn thấy cô, liền hận không được uống máu của cô.

"Phản đối? Tại sao phản đối? Ai dám phản đối?" Tôn Kế Trung nhìn bốn phía một vòng, ông thật muốn xem ai dám.

Trình Thất thấy ông già nhìn qua mọi người rồi rít nỏ nụ cười, nhất thời lệ nóng tuôn ra, cô quyết định phải hiếu thuận với người cha nuôi này, ông ấy không biết, không riêng gì bà Kỳ, tất cả bậc cha mẹ cũng rất sợ con trai của mình quan hệ dính líu với cô, duy chỉ có người cha nuôi tương lai là thật thích cô, thì ra mình cũng không phải là kém cỏi như vậy nha, lại có thể khiến cho vị thần thoại trong giới hắc đạo thương thức.

Tôn Kế Trung kéo Trình Thất ngồi vào bàn cơm, thấy đôi tay cô gái đan vào một chỗ, bất mãn, nói: "Thả lỏng một chút, chúng ta cũng xem như là người cùng chí hướng rồi, không cần gò bó, chúng ta không có quá nhiều quy củ, nghe lời, buông lỏng thoải mái đi !"

"Cuộc sống này ngăn ngòi, phải làm chuyện mình thích làm phải không? Chúng ta đều là người trong xã hội đen, đều là tay trắng dựng nghiệp, không giống với những gia đình cô hủ !" Ông già họ Hàn cũng nói theo.

Trình Thất vẫn không có cách giả vờ nữa, chỉ cười gật đầu, đây là cha của Hàn Dục sao ? Làm sao lại sinh ra một đứa con trai đáng đánh đòn như vậy? Nghĩ đến cái gì, đứng lên nói: "Bác trai, con chuẩn bị một chút quà, hi vọng mọi người vui vẻ nhận!" Nói xong xoay người nháy mắt với Ma Tử.

"Hả? con dâu nuôi còn có quà cho chúng ta đây!" Tôn Kế Trung mừng rỡ chờ đợi tiếp nhận, sau khi nhìn thấy mấy tai gấu, vỗ bàn cười sang sảng: "Ha ha ha ha, rất có phong phạm chúng ta năm đó, Trình Thất, thật ra khối thịt trong bụng của con đã là quà tặng tốt nhất cho chúng ta rồi !"

Ngay cả bọn họ cũng biết? Trình Thất sờ sờ bụng, xem ra con trai giành cho cô không ít vinh quang.

"Đây là?" Ông già cầm lên một viên thuốc suy nghĩ.

Ma Tử nói thay cho Trình Thất: "Lão Hội Trưởng, đây là đại bổ hoàn do Chì Thất chúng tôi tự mình điều chế cho mọi người, rất quý, bên trong bao gồm lộc nhung giả nát và nhân sâm trăm năm !"

Khóe miệng Lạc Viêm Hành co giật, có thể ăn sao?

Tôn Kế Trung cũng nghĩ như vậy, cũng đã nhiều tuổi, quá bổ sẽ hoàn toàn ngược lại, nhưng là con dâu tự tay điều chế, nhìn bộ dạng các anh em đều cười gượng, liền ra lệnh: "Xem như các người có lộc ăn rồi, con dâu tự tay điều chế, ăn đi!" Dẫn đầu ném vào trong miệng, vẻ mặt đau khổ nuốt xuống: "Ừ, không tệ!"

"Đúng vậy, mùi vị không tệ!" Ông già họ Hàn nghĩ thầm, nhìn giống như cứt, ăn càng giống hơn.

Trình Thất đỏ mặt ngồi xuống, thật thích như vậy không? Vẫn không nắm chắc, nghiêng người nhìn vị hôn phu ở bên cạnh nhỏ giọng nói: "Chưa cho anh mất thể diện chứ?"

Lạc Viêm Hành một tay nắm thành quyền gác trên mặt bàn, một tay nghiêng người dựa vào thành ghế, không nóng không lạnh, hừ nhẹ: "Không cần vui mừng quá sớm!" Trình Thất này quá đặc biệt rồi, sợ rằng toàn thể giới cũng chỉ có một người như vậy.

"Hả!"

"Ồi trời ơi!!!"

"Xảy ra chuyện gì?"

Thấy xung quanh truyền đến một loạt tiếng hít thở, Trình Thất nhìn theo ánh mắt của bọn họ, kinh ngạc nói: "Bác trai, bác chảy máu mũi!" Hơn nữa mấy ông già khác cũng đều chảy máu mũi. . . . .

Tôn Kế Trung bình tĩnh lau máu mũi: "Không có việc gì, chỉ có chút đau đầu!" Tại sao máu mũi này không ngừng được vậy ?

Ông già họ Hàn cũng lau lỗ mũi một cái: "Mang thức ăn lên!"

Lúc này Trình Thất mới tỉnh ngộ, quá bổ? Thấp thỏm bùng chén lên, thật không gọi bác sĩ sao?

Chung quanh bọn thủ hạ ngây ngốc, mắt nhìn thấy mấy ông già kính ngưỡng nhất chảy máu mũi rùng rùng, nhưng cũng có vẻ không thèm để ý, vừa lau lau vừa uống rượu thịt, như thế có thể thấy được, vị Bang chủ Phi Vân Bang rất được lòng người, nếu là người khác, sớm bị đập chết, đây là phúc đức đã tu luyện mấy đời?

"Đều bị như vậy còn có thể chịu được, xem ra lão Hội Trưởng yêu thích cô ấy không phải bình thường !"

"Đúng vậy, chắc, chắc, chắc, đại ca giống như cũng rất chịu cô ấy, cứ theo đà này, sau này có thể làm sao ?"

"Anh nhìn xem đám kia còn đồ các kè kia, thật coi như nhà mình! Ngao mạn vô lễ!"

"Aiz, ngay cả A Lăng Cách cũng không phản đối, cuộc hôn nhân này xem như đã định rồi !"

"Nhỏ giọng một chút, không muốn sống?"

Ma Tử nghe xong đã hiểu rõ, xem ra sau này Chì Thất sẽ không chịu ủy khuất, Tôn Kế Trung này thật không tệ, không trách được nhiều người ngưỡng

mộ ông ta như vậy, ngay cả cô cũng bắt đầu nể phục tự đáy lòng.

Trình Thất vừa vui đầu ăn cơm, vừa thỉnh thoảng ngược mắt quan sát, thấy mặt của mấy ông già đỏ lên, mồ hôi rơi như mưa cũng không nói rời bữa tiệc, xem ra lúc trước mình lo lắng dư thừa, có thể thuận lợi trôi lên trên rồi.

"Con dâu nuôi, chúng ta xem Hoàng Lịch, tháng sau chính là ngày mừng 7 tháng 7, thích hợp để kết hôn, ý của con như thế nào?" Tôn Kế Trung biết Lạc Viêm Hành muốn nghe nhất đúng là câu này, dứt khoát thuận nước chảy thuyền.

À? Nhanh như vậy? Mừng 7 tháng 7, còn có hai mươi lăm ngày nữa, nếu Lạc Viêm Hành một mình nói với cô, 100% từ chối, nhưng lời này do ông già nói, hiệu quả không giống nhau, gật đầu nói: "Tốt!"

"Sính lễ muốn cái gì? Cha cảm thấy tiền không thể làm cho con chú ý !" Tôn Kế Trung nhìn xa trông rộng, sờ sờ râu ria.

Trong lòng Trình Thất bắt đầu tính toán, đúng vậy, cô không lấy tiền, muốn tiền không mua được, đưa ngón tay chỉ mười mấy ngôi biệt thự và đồng cỏ bát ngát mệnh mông phía bên ngoài: "Các anh em của con cũng đi theo con vào sinh ra tử, bác trai nên biết Phi Vân Bang của con tuyệt đối không sáp nhập vào Long Hồ hội, con hi vọng sau ngày cưới có thể ở chung một chỗ, con muốn mảnh đất này!"

Ngay cả Lạc Viêm Hành cũng không ngờ Trình Thất sẽ nói như thế, trên lý thuyết không thể đồng ý, dù sao đây là tài sản riêng Long Hồ không thiếu, càng là nhà của anh, nếu bị Phi Vân Bang chiếm cứ, cô muốn làm gì? Thật muốn bò đến trên đầu anh sao ?

‘Bốp !’

Tôn Kế Trung vỗ bàn phóng khoáng nói: "Cho con!"

Trình Thất nhìn thấy Lạc Viêm Hành trừng cô, đang muốn nói là nói đùa, không ngờ Tôn Kế Trung hào sảng như vậy, kích động cầm bình rượu lên rót cho ông già, cười nói: "Như vậy Trình Thất cảm ơn bác trai !"

"Cha nuôi, như vậy không tốt đâu? Phòng ốc nơi này đã sớm phân cho bọn Hàn Dục!" Lạc Viêm Hành đột nhiên ý thức được cái gì, nhanh chóng tranh thủ.

Tôn Kế Trung bắt mắt tròn mắt: "Vậy thì bảo bọn họ dọn ra, ngày mai đưa giấy đất đưa cho người ta!" Sau đó nhìn về phía Trình Thất: "Theo lý thuyết, mảnh đất này là dự bị sau này làm cơ sở chính của Hội, không nên giao cho con, nhưng vì cháu trai, xem như Ông nội nuôi tặng quà cho nó !" Phi Vân Bang hay Long Hồ, cháu nuôi vừa ra đời, tất cả đều là của nó.

Còn phân chia anh, tôi cái gì? Bọn họ làm sao hiểu được ý của ông ? Muốn thu phục Phi Vân Bang, hy vọng duy nhất đang ở trong tay cháu nuôi, dĩ nhiên, phải xem cháu nuôi này có tiền đồ hay không rồi.

Trình Thất cười không khép miệng, cha nuôi này cũng quá rộng lượng rồi, quả thật chính là cha mẹ tái sinh của cô.

Sau một lúc, hơn mười ông già kéo Trình Thất đến bên trong đại sảnh kể chuyện cũ, Lạc Viêm Hành hoàn toàn bị ghê lạnh ở một bên, Khâu Hạo Vũ than phiền nói: "Rốt cuộc ai mới là con trai của ông ấy? Đại ca, Trình Thất này là cái gì tạo thành? Nhìn một đám người già bị lừa gạt thì hiểu được cuộc sống của anh sau này!"

Lạc Viêm Hành nhếch môi: "Như vậy không tồi!" Ít ra A Lăng Cách không đối nghịch với anh, Long Hồ căn bản xem như ổn định, trong lúc vô tình, Trình Thất giúp anh một việc lớn.

"Cái này gọi là không tệ? Trình Thất này cho một chút ánh mặt trời liên tục rồi, sớm muộn không cười trên đầu anh là không thể !"

Người đàn ông xem thường, rất châm chọc: "Cô ấy cũng có được bản lĩnh kia!"

Lúc này, Salsa bung một ly rượu đi tới trước mặt Lạc Viêm Hành kính lên: "Anh rể, chúng ta đã sớm gặp, hi vọng về sau anh có thể đối đãi tốt với chị tôi!"

"Ồ! Tốt!" Lạc Viêm Hành nâng ly uống một hơi cạn sạch, biết lâu như vậy, vẫn là lần đầu nói chuyện cùng cô gái này, nghe âm thanh rất hòa thuận, phải là một cô gái nhỏ dịu dàng đáng yêu.

Gương mặt tuyệt mỹ của cô gái toàn bộ rơi vào trong màn hình, hợp với nụ cười trong sáng, giai nhân khuynh quốc chẳng qua cũng như thế, Khâu Hạo Vũ đưa tay vuốt ve gương mặt cô gái, nhấn nhủ vào đầu ngón tay cũng là sự lạnh lẽo thấu xương, hai tháng rồi, cô gái cũng không có đi tìm anh nữa, vốn nên vui vẻ, nhưng lại cả ngày ngóng nhìn đối phương gọi điện thoại tới nói cho anh biết, cô thương anh.

Không ngờ một chiều kia thật là có hiệu quả.

Sau khi Salsa đi, Lạc Viêm Hành cầm ly rượu lên nhấp nhẹ, như có như không hỏi "Cậu không phải là người không biết cân nhắc, chuyện này róc cuộc cậu nghĩ như thế nào?"

"Có thể nghĩ như thế nào?"

"Tôi cảm thấy cô ấy không tệ, là ánh mắt cậu quá cao, về sau không cần đi chọc người ta, nếu không tôi không biết sẽ đối với cậu như thế nào!" Trước

kia, chuyện tình cảm của thủ hạ anh không có quyền can thiệp, nhưng hôm nay cô bé này là em vợ, cũng không thể mặc kệ.

Khâu Hạo Vũ không còn hơi sức nằm vật xuống, lắc đầu nói: "Đại ca nói như vậy, tôi thật rất đau lòng đây!"

"Hạo Vũ, cậu cũng không còn nhỏ, biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, đừng để cho tôi thất vọng!" Giọng nói nhìn như ôn hòa nhưng không cảm thấy chút ấm áp.

"Anh hiểu lầm rồi, không phải. . . . . Không phải đối với cô ấy giống như cái dạng kia!" Khâu Hạo Vũ cúi đầu như đưa đám, âm thanh trở nên khàn khàn: "Tôi chưa bao giờ nghĩ có một cô gái như vậy yêu thích tôi, tôi rất vui, nhưng tôi tự tay giết chết con của mình, đại ca, không phải tâm lý của tôi có tật bệnh chứ? Tôi không biết về sau có thể làm ra tổn thương đến cô ấy hay không, tôi. . . . ." Xuyên qua màn hình nhìn thấy cô gái ngọc đang tìm kiếm cái gì khắp nơi, không cần nghĩ cũng biết là tìm anh: "Tôi không thể tổn thương cô ấy nữa!"

Lạc Viêm Hành không rõ ảo diệu bên trong: "Đã như vậy, về sau đợi cô ấy không phải tốt sao ?"

"Nhưng tôi cũng không hiểu cô ấy, anh không cảm thấy cô ấy khác hơn nhiều so với cô gái khác sao? Có lúc cũng nghĩ rốt cuộc cô ấy có phải là người của thế giới chúng ta hay không, tôi không nắm chắc có thể cùng cô ấy vượt qua nửa đời sau, có thử nghĩ lui tới một chút, tìm hiểu nhau một chút, nhưng kết quả là tôi không thể nào tiếp nhận cô ấy được, không phải làm cho cô ấy càng khổ sở sao?" Có lẽ anh đã sớm yêu cô, từ một lần yêu kia, anh phần đầu quên mình, từ lúc cô đứng ở ven đường than khóc đau xé tim gan đã hăm sâu. Nhưng không dừng khí tiếp nhận, đoạn cảm tình này quá kỳ quái rồi, kỳ quái làm cho anh muốn cạy ra đầu của cô xem bên trong, đến tột cùng giả bộ cái gì, tại sao ý nghĩ sự khác xa người bình thường như vậy? Không tức giận, không thù hận, không có tâm cơ, không có theo đuổi, không có gì cả, giống như thiếu sót cái gì, mà anh lại nghĩ không ra đến tột cùng là thiếu sót thứ gì.

Nói chút lời làm người khác hiểu lầm, linh hồn không hoàn chỉnh, đây chính là vấn đề anh vẫn rối rắm nhưng tra không ra, đối chuyện này Phi Văn Bang cũng không nói một chữ, sau khi chung đụng lại không nhìn ra có gì bất đồng với cô gái khác, vấn đề này làm cho anh rối rắm, là mình nghĩ quá nhiều hay. . . . .

Nếu như yêu một cô gái, ngay cả cô là ai mọi người không biết, còn có tư cách gì nói yêu? Cộng thêm tổn thương nhiều như vậy, cô không thêm để ý, đáng chết anh lại để ý, nếu như tới cửa chỉ vào anh sỉ vả, có lẽ sẽ giảm bớt tội nghiệt không ít, nói cho cô biết, về sau có thể đền bù đắp.

Lạc Viêm Hành phân tích lời nói của thủ hạ một lần, nhất thời sáng tỏ, hôn nhân cũng không phải chuyện hai người, hiện tại Trình Thất hận thấu Hạo Vũ, Salsa là đứa bé, nhất định cái gì cũng nghe cô, nút thắt hôm nay không có ở Salsa cũng không ở Hạo Vũ, mà ở Trình Thất, cô không muốn nói cho Hạo Vũ chuyện này, đã nói lên hết sức phản đối, cho dù Hạo Vũ biết, cô sẽ cho rằng là một loại đồng tình.

Trừ phi chính cô coi ra nút thắt này, dù sao Hạo Vũ cũng là em họ của anh, tự nhiên hi vọng cậu ta có một gia đình mỹ mãn, gật cười nói: "Muốn biết tại sao cô ấy kỳ quái như thế không?"

Khâu Hạo Vũ không hiểu: "Đại ca nói thế có ý gì?" Chẳng lẽ đại ca biết? Hốt hoảng nói: "Thật sự tồn tại xuyên qua thời không? Tôi đã nói rồi, ngoại trừ cái loại tam tông tứ đức của phụ nữ cổ đại mới có thể như vậy, hiện đại đi nơi nào tìm ra loại phụ nữ này?" Đây cũng quá khoa trương.

"Ha ha, cậu nghĩ nhiều rồi, như vậy đi, cậu làm theo tôi nói, tự nhiên sẽ giải được câu đố, mười ngày sau hoa kiều sẽ tới đàm phán chuyện giao dịch lần sau, tổ chức một buổi tối, tôi sẽ mời người của Phi Văn Bang đến, nghĩ biện pháp ép Trình Thất tới tìm cậu !"

"À? Cô ấy vẫn không thể giết chết tôi sao? Lần trước đã làm cho tôi không mặt mũi gặp người, một lần nữa, tôi không được!"

"Không muốn biết lý do?"

"Tôi. . . . . !" Phục vụ quên mình đòi một lý do, đáng giá không? Cuối cùng nhìn cô gái ngọc một cái, bất đắc dĩ nói: "Được rồi!"

Ngược lại Lạc Viêm Hành không ngờ thủ hạ sẽ đáp ứng nhanh như vậy, lần nữa cảnh cáo nói: "Cậu có thể suy nghĩ được rồi, cho dù nguyên nhân gì cũng phải đối xử tốt với người ta!"

"Vậy phải xem còn có mệnh hay không!" Xem như anh là đã nhìn ra, Diêm vương lão tử có thể chọc, nhưng Trình Thất này không chọc được, đáng giận !

Nhưng cả ngày suy nghĩ lung tung như vậy, sớm muộn cũng phải nổi điên, còn không bằng bị chết hiểu một chút, xem ra cô gái ngọc này thật là có bí mật gì không thể cho ai biết, dĩ nhiên, vai nữ chính xuất sắc nhất tự nhiên là La Hiểu Hiểu, dù sao cô gái kia muốn lợi dụng anh, tương kế tựu kế, cũng không cảm thấy đau lòng.

Tiết tùng đến mặt trời lặn phía tây mới chấm dứt, Trình Thất được ích lợi không nhỏ, thắng lợi trở về, sau khi ngồi ở trong xe tạm biệt Lạc Viêm Hành, nhìn từng dãy biệt thự, vô cùng thêm thương: "Ngày mai, nơi này chính là vùng đất của chúng ta rồi, tên đã nghĩ ra, Trình gia trang!"

"Chị Thất, cái tên này cũng quá giống. . . . . như thôn làng, hơn nữa nhà của Lạc Viêm Hành vẫn còn ở bên trong ! Mấy ông già cũng ở nơi này!" Ma Từ phản đối đầu tiên, Trình gia trang, quá không đẳng cấp.

"Đúng vậy, chắc chắn Lạc Viêm Hành sẽ không đồng ý !"

"Chị Thất, phải nghe hay một chút, thanh nhả một chút!"

Trình Thất lập tức quắc mắt trừng mĩ: "Mặc dù tên không lớn, mấu chốt ở chỗ nhìn tên đã biết đây là địa bàn của người nào, cũng bởi vì Lạc Viêm Hành còn ở bên trong, chúng ta càng được giọng khách át giọng chủ, tôi cảm thấy Trình gia trang rất tốt !"

Tiểu Lan kéo Lộ Băng nói nhỏ: "Chắc là sau khi Lạc Viêm Hành nghe xong chắc trong lòng rất muốn dọn nhà !"

Nếu Trình Thất khăng khăng kiên trì, mọi người cũng không dám không vâng lời, Trình gia trang thì Trình gia trang, bây giờ bọn họ biết rõ cuộc người ta nói bọn họ là đồ nhà quê.

Sau khi một cô gái nào đó lấy được giấy tờ nhà đất, không tới năm ngày, ở tại cửa vào thôn trang dựng tấm bia đá, mấy ông già nhìn chăm chăm ba chữ màu đỏ ‘Trình gia trang’ lớn chừng cái đầu hoàn toàn hóa đá, Lạc Viêm Hành hồi hận không dứt đưa tay nâng trán, cứ nói đi, ban đầu không nên đồng ý, lần này được rồi, nước đổ khó hốt.

Đôi tay Trình Thất chống nạnh chỉ vào tấm bia đá vô cùng tự hào: "Như thế nào? Đá cẩm thạch, nơi này là con dấu Phi Vân Bang tôi!"

"Con dâu nuôi, con thương thức. . . . ." Tôn Kế Trung lau một chút mồ hôi lạnh, lúc này dội nước là hình như không tốt, miễn cưỡng cười nói: "Không tệ, rất tốt, đúng rồi lão Hàn, hôm qua không phải ông xem trọng Tứ Hợp Viên sao? Nếu đã nói nơi này muốn tặng cho Phi Vân Bang, như vậy bây giờ chúng ta cũng nên nhường lại phòng ốc !"

Ông già họ Hàn tròn mắt, Tứ Hợp Viên? Nhưng vẫn không muốn bị chửi mắng, lý trí gật đầu: "Đúng vậy, đúng vậy, bên trong mười mấy nóc như vậy, bọn họ có rất nhiều người, khăng định ở đủ !"

Trình Thất có chút không nỡ: "Bác trai, các người muốn đi sao?"

"Là như vậy, chúng ta cũng già rồi, biệt thự này loè loẹt, ở không quen, mặc dù các người không đến, chúng ta cũng có tính trở lại nhà cũ, các người dọn nhà trước, chúng ta cũng đi cho các người dọn vào, còn đứng ngày đó làm gì? Dọn nhà!" Trùng mắt liếc bọn thủ hạ, sau đó vỗ mạnh bả vai Lạc Viêm Hành: "Người là chính con chọn, từ từ chịu đựng đi!"

Cả khuôn mặt Lạc Viêm Hành cũng bắt đầu co quắp, nhưng không thể vì vấn đề cái tên mà đến hoãn lại hôn lễ, không cam lòng cũng chỉ có thể nhịn, nhưng Trình gia trang này. . . . .

Trình Thất chưa bao giờ hưng phấn như thế, hưng phấn đến nỗi về nhà đập chuột đất hơn hai giờ, sau đó vỗ vỗ bụng, mẹ nhờ con quý, quả thật không già.

Cô vui vẻ, Hàn Dục và Bạch Diệp Thành đều mặt đen thui, thề, thù này không báo không phải là đàn ông.

"Đại ca, ba ngày sau hoa kiều tiên sinh sẽ tới. . . . ." Lời nói đến một nửa, nói không được nữa, che miệng lại, rất sợ lên tiếng kinh hô.

Hàn Dục và Bạch Diệp Thành đỡ nhau đi vào nhà, sắc mặt tái nhợt, đôi môi tím bầm, toàn thân dính đầy nước bùn, đầu rối bù, tuyệt đối không chỗ thua kém người nào đó lưu lạc làm tên ăn xin ngày đó, lòng tràn đầy oán giận, sóng đôi nhìn người gây ra họa ở đối diện.

"Đại ca, chúng tôi trở lại!"

Lạc Viêm Hành ngửa đầu, cổ làm ra vẻ kinh ngạc: "Làm thế nào thành ra như vậy?"

Trong phút chốc Bạch Diệp Thành rơi lệ: "Cho dù ai bị đập chuột bảy ngày ở nơi đó cũng không khá hơn chút nào!" Nói phóng đại gấp trăm lần từng hành động của Trình Thất, thậm chí tuôn ra lời nói tục tổn hại hình tượng: "Chính là như vậy, quả thật không phải là người, đại ca, chậm mấy ngày nữa, sợ rằng chúng tôi không thể trở về!" Hút hứ lỗ mũi, ngửa đầu nhìn trần nhà, chưa từng chịu phạt loại ủy khuất này.

Nhất định muốn đại ca đi đòi một lời giải thích cho bọn họ, nếu không, tôn nghiêm của đàn ông đặt ở chỗ nào?

Ngược lại, sau khi Lạc Viêm Hành nghe nửa giờ, buồn bực nói: "Tại sao tôi lại không nghĩ ra cách trừng phạt tốt như vậy?" Bộ dạng muốn học Trình Thất một chút, phát tay nói: "Trở về tắm rửa, công việc bảy ngày này cũng đã đưa qua cho các người, trong vòng ba ngày xử lý xong rồi đưa tới!"

Bạch Diệp Thành đàn độn, ban đầu từ chối La Hiểu Hiểu giúp đỡ chính là nghĩ đại ca tự mình đi sửa chữa, thất vọng nhìn người đàn ông, ôm hận hỏi: "Đại ca, anh đối với chúng tôi như vậy sao?"

Lạc Viêm Hành không hiểu hỏi ngược lại: "Ban đầu các người đã đồng ý!"

Đồng ý? Rõ ràng là bức ép có được không? Hàn Dục hít mạnh một hơi, sau đó cười nói: "Đại ca, anh vô cùng âm hiểm, chúng tôi đi trước!"

Một người đàn ông nào đó không sao cả tiếp tục làm việc, từ xưa đến nay, người không âm hiểm, làm sao làm được Đế Vương?

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Cô ấy chỉ là một đứa bé

Đây là một khách sạn 5 sao, tằm nhưa trong suốt trải thành mái che lộ thiên, phóng tầm mắt nhìn tới, có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao và ánh trăng lười liềm. Đám người tập hợp thành nhóm vây xung quanh cả đại sảnh, về ngoài đôi trã, mặc trang phục hoa lệ tham gia tiệc tối, chủ đề thảo luận cũng đơn giản là đôi lòng xã giao với đôi phương.

Ma Từ cố ý chọn một góc bình thường, cùng mọi người ngồi xuống, không muốn bị người quấy rầy.

Salsa vừa vào nhà liền nhìn thấy người đàn ông mặc áo đuôi tôm kéo La Hiểu Hiểu xuyên qua trong đám người, nụ cười thoải mái giống như vô cùng quen thuộc, La Hiểu Hiểu mặc dạ phục, cao quý trang nhã, chưa từng so sánh mình với người khác, hôm nay vừa nhìn, quả nhiên La Hiểu Hiểu thích hợp đứng ở bên cạnh anh.

Nếu như là mình, sợ rằng đối mặt với những phú thương, một chữ cũng nhả không ra.

Lộ Băng thọc Ma Từ, ý bảo nhìn về phía Salsa đã mất hồn.

Ma Từ nhún vai, bày tỏ sớm nhìn đến, cô nói tình yêu này thật kỳ diệu, trong lòng Salsa cũng chỉ là đứa bé, cũng có thể hiểu thấu, bởi vì có thân thể hai mươi lăm tuổi, Khâu Hạo Vũ này tìm mọi cách tôn thương, cô vẫn như thiếu thân lao đầu vào lửa, có câu nói mặc dù tơ tình mong manh nhưng kiên cố nhất, bất kỳ vũ khí sắc bén đến cỡ nào cũng không thể chặt đứt, kể từ sau khi thích Khúc Dị, cô không còn tức giận.

Bởi vì cô hiểu, cho nên tự đáy lòng hi vọng Salsa có thể được thỏa mãn mong muốn, có lúc người tàn tật so người bình thường càng hiểu làm thế nào để yêu một người, bởi vì cô thật lòng không có việc khác, trong lòng không chứa đựng danh lợi, quyền thế, khổ sở, dục vọng, cũng chỉ có một người đàn ông, dễ dàng không nói yêu, một khi yêu, sẽ bất chấp tất cả truy tìm, không biết vui buồn yêu ghét, cuộc đời muốn về, chỉ cần người kia cho một chút ấm áp sẽ giống như có toàn bộ thế giới.

Có lúc cô cũng nghĩ mình là Salsa thì tốt biết mấy, cũng sẽ không giống như bây giờ bởi vì đối phương không gọi điện thoại hỏi thăm mà buồn buồn không vui, nếu là Salsa sẽ để xuống tự tôn chủ động tới cửa, mà cô lại không làm được.

Là tự ái và mặt mũi bức bách cô không thể mặt dày mày dạn. . . . .

Hôm nay Lạc Viêm Hành và Chị Thất không đến, đã hẹn đi hái hoa ngắm trăng rồi, dường như tất cả mọi người đều vui vẻ hơn so với cô, kể từ sau khi Chị Thất mang thai, Lạc Viêm Hành bảo vệ một tác cũng không rời, chỉ trách cái bụng cô không có tiền đồ, không mang thai, nếu không Khúc Dị cũng sẽ ngày ngày báo cáo, kể từ hôm đi khách sạn ra ngoài cũng chưa từng xuất hiện, giống như đó là tình một đêm mà thôi.

Mặc dù không có yêu cầu cao, nhưng cũng không thể mấy tháng không thấy bóng dáng chứ? Hoàn toàn không có tin tức, lại không thể chủ động thăm hỏi, quên đi, vẫn nên suy nghĩ biện pháp cô gắng kiếm tiền, nói còn sẽ còn, nói gì không quan tâm bề ngoài, đều là lời ngon tiếng ngọt dùng để lừa gạt phụ nữ, có lẽ cảm thấy mới mẻ, ha ha, thật là tổn thương người.

Không thấy người, dĩ nhiên không có tâm tình vui đùa, cầm lấy một chai Whisky vừa uống ừng ực vừa cười nói: "Thuận theo tự nhiên đi!" Khâu Hạo Vũ không thích Salsa, có biện pháp gì? Hơn nữa, Salsa cũng không phải là không ai thêm lấy, anh ta không lạ gì, bọn họ cũng không lạ gì anh ta.

Tiểu Lan siết chặt đũa cắn răng nói: "Đáng ghét, tìm ai không được, lại có thể tìm La Hiểu Hiểu, các người nói không phải thẩm mỹ quan của anh ta có vấn đề? Đàn ông các người đều là một đám động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới!"

"Em có ý gì? Chúng ta là loại người như vậy sao?" Lộ Băng không đồng ý đầu tiên: "Nhìn anh đi, ba nghìn mỹ nữ chỉ lấy một cái gáo uống nước!" Cột nhả ngất cảm nhỏ cô gái, mặc dù tình cảm của anh ta và Tiểu Lan không có nóng bỏng như Chị Thất và Lạc Viêm Hành, cũng không khô sở như Salsa nhưng cũng coi là cùng sinh cùng tử, đã là người thân chung lòng.

"Vậy anh nói xem, tại sao anh yêu em?" Tiểu Lan tròn mắt.

"Bởi vì em là em, cho nên anh yêu em, có phải nhìn hâm mộ Chị Thất và chồng của Chị Thất hay không? Cảm thấy tình cảm như vậy mới yêu nghiêm túc?" Không phải cô muốn đi ăn máng khác chứ?

Tiểu Lan chu miệng: "Chúng ta rất nhạt nhẽo!"

Lộ Băng thờ dãi: "Ai không nghĩ khắc cốt ghi lòng? Nhưng anh không muốn chuyện không may, làm người không thể cầu xin quá nhiều, người biết đủ thường vui vẻ, bình thường mới hạnh phúc!" Nhận thức của mình thật là càng ngày càng cao, móc ra chiếc nhẫn nhảy mắt nói: "Thật sự cho rằng anh chưa chuẩn bị sao? Chỉ là chờ một đêm trăng sao gió tuyết mà thôi, hôm nay không thích hợp, hôm khác đi!" Lại đem chiếc nhẫn cất vào.

Thấy cô gái chớp mắt cảm động liền nói tiếp: "Tiểu Lan, anh biết rõ bây giờ anh chưa có nơi chốn, nhưng em yên tâm, từ khi biết em, bản thân anh đã nỗ lực thay đổi mình, trong lòng anh, em là hình bóng anh không thể thiếu, ngày nào đó hình bóng mất đi, anh nghĩ anh cũng sẽ. . . . ."

"Phi phi phi, nói cái gì đó, được rồi, em biết rồi, Lộ Băng, em cũng vậy, mặc kệ tương lai chúng ta sống hay chết, đều phải ở chung một chỗ!" Chỉ tùy tiện phát bực, không ngờ người đàn ông này nhạy cảm như vậy, càng ngày càng may mắn mình có thể gia nhập Phi Vân Bang, vừa muốn rót rượu cho người đàn ông, liền nhìn đến một bóng dáng không nên xuất hiện đập vào mi mắt, kinh ngạc há to miệng: "Này, này, này không phải Thái Thủy Vân sao?"

Mọi người cùng nhau quay đầu, sau đó nhất trí chắc lưỡi.

Nơi cửa lớn, Thái Thủy Vân trang điểm lộng lẫy kéo một người thanh niên vừa nói vừa cười, tay của người đàn ông như có như không xẹt qua cái mông của cô, mà cô gái chỉ ngượng ngùng đánh lồng ngực anh ta, người mù đều nhìn cho ra hai người quan hệ không cạn, ở đám đông như thế, sợ rằng đã đến lúc công bố hoàn cảnh.

Ma Tử cũng không còn đau buồn, biến hóa này cũng quá nhanh, giống như hôm qua còn tin thề son sắc nói yêu Mạc Trung Hiền, hôm nay liền tìm tri âm khác, cuộc sống muôn vẻ, thay đổi trong nháy mắt, nhưng không nghe nói Mạc Trung Hiền đã ly hôn? Dám công khai tìm tình nhân? Thật muốn nhìn người đàn ông bị thiên kia lúc này như thế nào.

"Nhìn Thái Thủy Vân, thật không ngượng ngùng, dù sao đi nữa cũng phải sau khi ly hôn chứ?"

"Đúng vậy, nhưng nghe nói sau khi Mạc Trung Hiền ngã, cô ta vẫn cùng Bạch tiên sinh ở chung một chỗ!"

Lộ Băng nhiu mày, nghiêng người rút ngắn khoảng cách: "Các người nói Mạc Trung Hiền ngã?"

Hai người phụ nữ cùng gật đầu: "Đúng vậy, hai tháng trước tất cả sản nghiệp của Quốc Hào cũng bị Long Hồ thu mua!"

"À? Có chuyện này?" Ma Tử hít một hơi lạnh, tại sao cô không biết: "Vây bây giờ Mạc Trung Hiền không phải hai bàn tay trắng sao?"

"Đúng vậy, một phần tiền cũng không để lại cho anh ta, nghe nói hiện tại ở trong xóm nghèo, giống như đang ở trong chung cư phía tây, dù nói thế nào Thái Thủy Vân này cũng là tiểu thư con nhà giàu, sao có thể đi theo anh ta chịu tội? Vợ chồng vốn giống như chim rừng, tai vạ đến đều tự bay đi, dạo này, đi nơi nào tìm hôn nhân mỹ mãn?" Người phụ nữ gật gù đắc ý.

Tiểu Lan khinh thường chê cười: "Cái này gọi là gieo gió gặt bão, không trách được người khác, chỉ tiếc lãng phí một cách vô ích, năm đó Chị Thất dụng tâm lương khổ, hao tổn rất nhiều đầu óc, lại bồi dưỡng được một tên hề như vậy!" Mỗi lần nghe bọn họ nhắc tới Mạc Trung Hiền, cũng hận đến cắn răng nghiêng lợi, vong ân phụ nghĩa, không bằng cầm thú.

Đông Phương Minh cũng không ném đá xuống giếng, vô cùng cảm thán: "Tính đi tính lại, cuối cùng lại trở về lúc ban đầu!" Người sống được tự tại một chút thì tốt hơn, anh tin tưởng hôm nay Mạc Trung Hiền đã suy sụp giống như một con chó rồi, nếu anh ta có một nửa nghị lực của Chị Thất, sợ rằng hai tháng cũng đủ để có được một căn nhà, cho dù nói như thế nào cũng xuất từ Đại học Thanh Hoa.

Tạo nghiệp chương Trời vẫn còn tha thứ, tự mình làm bậy thì không thể sống được.

Salsa thấy Khâu Hạo Vũ và La Hiểu Hiểu dường như muốn rời khỏi, vừa định đi qua hỏi cho rõ, tại sao không thích cô, nhưng nhớ đến đã từng phát lời thề độc với Trình Thất, cuối cùng buông tha, bọn họ muốn đi đâu? Đi làm loại chuyện đó sao? Làm thế nào, cô không cách nào đi ngăn cản, làm thế nào?

Đang lúc cô gái bối rối thì Khâu Hạo Vũ lại ôm La Hiểu Hiểu chậm rãi đi đến, giống như muốn đánh tiếng chào hỏi, bưng một ly rượu trên bàn nói: "Sau mừng 7 tháng 7 sẽ là người một nhà, hi vọng mọi người có thể bỏ qua hiềm khích lúc trước, Hạo Vũ kính các vị một ly!" Ngửa đầu uống hết.

Ma Tử khinh bỉ nghiêng đầu, bưng rượu lên uống một hơi cạn sạch: "Không dám!"

Salsa cầm chặt ly rượu, không nhìn đến người đàn ông một cái.

Có lẽ Khâu Hạo Vũ đoán được nhất định bị Trình Thất uy hiếp, thật đúng là nghe lời, có phải về sau cũng sẽ không nhìn lại anh một lần hay không? Nghĩ đến đây, không khỏi tức giận: "Đúng rồi, còn có một việc muốn tuyên bố với mọi người, ngày mừng 7 tháng 7 hôm đó, cũng là ngày tôi cùng với Hiểu Hiểu lập gia đình!"

Salsa chợt ngửa đầu, lập gia đình? Anh muốn kết hôn sao? Cô dâu là La Hiểu Hiểu sao?

La Hiểu Hiểu lần nữa được yêu mà sợ, nhưng ngạc nhiên, cầu hôn không phải nên hỏi trước cô sao? Tại sao . . . . .

"Khâu Hạo Vũ, anh kết hôn hay không có liên quan gì đến chúng ta? Anh đừng quá đáng, anh biết rõ Salsa. . . . ." Ma Tử kích động lật bàn trước, là tới thị uy sao? Còn ngại bị thương không đủ sâu? Quá khi dễ người rồi.

Lộ Băng nhanh chóng kéo cô bạn đang nổi giận ngồi xuống, trách móc: "Câm miệng!" Không thấy nhiều người đã chú ý tới nơi này sao? Về sau Salsa làm sao làm người.

Salsa cũng không sao cả, đột nhiên phát hiện mình thật giống như trưởng thành, đứng dậy nhe răng vui vẻ cười nói: "Như vậy chúc mừng!" Bưng ly rượu lên bắt chúc Trình Thất, phóng khoáng uống hết, sau khi lau khô nước mắt, xoay người đi ra ngoài.

"Thế nào? Salsa tiểu thư mất hứng?" Khâu Hạo Vũ không hề buông tha cô, đi vòng qua chặn đường lại, trừng mắt nhìn xuống bộ dáng cô gái rõ ràng hoa lệ đắm mưa lại gượng cười, trong lòng truyền đến từng trận co rút đau đớn, đã như vậy còn yêu sao? Châm chọc nói: "Biết tại sao tôi không chọn cô không?"

Cô gái bất lực lắc đầu, cô chỉ muốn tránh né, tại sao muốn cản trở cô? Cô nên làm gì? Hai mắt đắm lệ nhìn về bốn phía, phát hiện tất cả mọi người đang dùng một loại ánh mắt quái dị nhìn cô, mà người thích nhất lại đang khoe khoang giống như ôm một cô gái khác chứng tỏ với cô, thật ra không cần thiết như vậy, cô vẫn biết mình không tốt, không xứng đôi.

Khâu Hạo Vũ cao ngạo xoa cánh môi La Hiểu Hiểu cười tà: "Bối cô là người không thành thật!" Tại sao không nói cho anh bí mật của cô? Chẳng lẽ sợ anh bắt cô giao cho những nhà khoa học làm thí nghiệm sao? Cứ không tin tưởng anh ?

"Ô ô ô tôi không có. . . . ." Salsa không còn hơi sức lắc đầu.

"Không nói cũng không quan hệ gì, dù sao tôi cũng không có hứng thú biết, được rồi, tất cả giải tán đi, Hiểu Hiểu, chúng ta đi!" Rất thất vọng lời kéo La Hiểu Hiểu dẫn đầu đi ra cửa chính.

"Chúng ta đi đâu?" La Hiểu Hiểu cố ý nói lớn tiếng khiêu khích, ánh mắt khinh bỉ nhìn về phía Salsa.

"Đi nhà tôi !"

Salsa lui lại mấy bước, người không thành thật, cho dù khi còn bé, người nhà cũng không nói cô như vậy, thật ra không phải cô không thành thật, mà cô không hiểu đến tột cùng những người này muốn cái gì, vẫn phủ nhận mình không ngốc, theo kịp nhịp với người chung quanh, thì ra đã cách nhiều năm, vẫn không biết bọn họ đang suy nghĩ gì, lúc cha vứt bỏ cô thì cô cũng không biết đến tột cùng mình đã làm sai điều gì.

Chị nói cô là kẻ ngốc, cha em hoàn toàn không muốn em, em còn chờ cái gì? Không phải cô muốn chờ, không phải cô không biết bị vứt bỏ, từ lúc cha rời đi, cô cũng biết ông ấy không cần cô nữa, nhưng không biết đi nơi nào mới chờ, còn nhớ rõ sắc mặt của mẹ lúc đó, vì để bọn họ vui lòng, cho dù cho uống thuốc gì cũng sẽ không từ chối, uống xong khổ sở đắng chát đi nữa cũng không có một câu oán hận nào, chưa bao giờ không vâng lời, cũng mặc kệ cô biểu hiện khá hơn nữa, bọn họ cũng sẽ không vui lòng.

Rõ ràng nghe lời hơn em trai, cô không hiểu nổi rốt cuộc tại sao khiến người ta chán ghét như vậy, hiện tại cô giống như đã hiểu một chút, cô và bọn họ không phải cùng một loại người, không phải cùng một loại người. . . . .

Thấy Salsa như mất hồn biến mất trước mắt, Ma Từ vỗ mạnh cái ót: "Phải làm thế nào mới có thể làm cho cô quên tên khốn kiếp này?"

"Căn bản cũng không phải là người!" Lần đầu tiên Tiểu Lan kích động muốn giết người, vừa muốn đi ra ngoài đuổi theo, nhưng bị Lộ Băng kéo lại: "Anh buông ra, không may bị lạc thì làm thế nào?"

"Anh thấy hôm nay Salsa không giống như trước kia, để cho cô ấy một mình yên lặng một chút, có lẽ nghĩ thông suốt một số chuyện! Hơn nữa, nơi này đến Bách Hoa Uyển không xa, cô ấy biết đường!"

Quả thật, Salsa đi đúng đường, nhưng sau khi đến Bách Hoa Uyển cũng không dừng lại mà đi thẳng về phía trước, mãi đến trạm xe lửa thì mới dừng bước lại, nhìn bức tượng trải qua gió sương vẫn còn đây, ban đầu đứng ở nơi đó, đợi một ngày một đêm, cũng cho rằng cô không hiểu tình cảm, sớm quên ba mẹ, làm sao có thể quên mất được ?

Dường như trong 25 năm qua vẫn luôn làm người khác vui lòng, chưa từng suy nghĩ cho mình cái gì, cho rằng chỉ cần bọn họ vui vẻ cũng sẽ không bị đuổi đi, cho nên mặc kệ Tiểu Bát làm gì, cô cũng lựa chọn tha thứ, cho rằng anh sẽ cảm kích, lại càng phát huy, nếu như sớm nghe lời của chị một chút, có phải cũng sẽ không khổ sở như vậy hay không?

Vịn bức tượng trượt ngồi trên đất, thật giống như trở lại hoàn cảnh hơn mười năm trước, chờ đợi cha, chỉ khác chính là suy nghĩ, khi đó đầu óc trống rỗng không có nhiều chuyện phức tạp, càng lớn dường như càng mệt mỏi, đột nhiên thật muốn trở lại lúc ban đầu.

‘Tĩnh tĩnh tĩnh’

Thấy là chị, mở ra điện thoại di động nức nở gọi: "Chị!"

Một đầu khác, Trình Thất hung ác nhìn chằm chằm Lạc Viêm Hành, nghe được cô gái mang theo giọng mũi, dò hỏi: "Em. . . . . Có khỏe không? Chuyện lúc này chị đã nghe nói. . . . ."

‘Chị, chị nói cho em biết, nếu như. . . . . Nếu như em không bắn súng nữa, có phải chị cũng đã sớm không cần em nữa hay không?’

Lần đầu tiên cô gái có rất nghiêm túc, Trình Thất tắt chìa khóa xe nhưng không có lập tức xông tới tìm người, mà chạy về phía sân cỏ trước cửa, chân không giẫm trên cỏ mềm mại đi tới một cây đa, giống như thư giãn, ngồi xuống, nghĩ thật lâu mới nói: "Đúng vậy!"

‘Ô ô ô ô em đã biết cho nên mới cố gắng luyện tập, ô ô ô em thật sự ngốc như vậy sao? Ngốc đến nỗi là gánh nặng cho tất cả mọi người ô ô ô ô!’

Trình Thất ngửa đầu cố gắng đè nén nước mắt, khẽ cười nói: "Em hiểu lắm rồi, ban đầu chị cũng là kẻ vô tích sự, cộng thêm khi đó còn nhỏ ngu ngốc, chắc chắn sẽ không mang theo em, nhưng hiện tại chị trưởng thành, xem như bây giờ em không biết gì, cũng sẽ nghĩ đến em, chị chưa bao giờ lừa em, em cũng đã biết, nếu chị nói không biết, em tin không? Ngay cả chính chị cũng không tin, nói cho chị đi, em thương anh ta như vậy sao?"

Salsa cảm nhận được ấm áp, nhưng không vui: "Em không biết, chỉ muốn mỗi ngày đều nhìn thấy anh ấy, là bạn bè duy nhất em cảm thấy muốn dựa vào, ngoại trừ các anh chị ra, em cũng không tiếp xúc với người ngoài, chỉ có Tiểu Bát, anh ấy vui vẻ, em càng vui vẻ hơn anh ấy, không muốn anh ấy bị thương, không muốn anh ấy khổ sở, không muốn anh ấy không để ý tới em!"

"Hiện tại anh ta sắp kết hôn!"

"Chỉ cần anh ấy vui vẻ, em chúc phúc cho anh ấy !" Thật lòng chúc phúc, chỉ cần anh vui vẻ: "Chưa bao giờ thích một người như vậy, trong đầu đầu là anh ấy, chỉ, em trưởng thành rồi phải không ? Cho nên mới phải khổ sở?" Không trách được đều nói không muốn lớn lên.

Trình Thất rất ít nghiêm túc như vậy, cùng cô gái nói chuyện phiếm, vừa định hỏi cô ở nơi nào thì bên kia liền truyền đến tiếng tút tút, đứng dậy sai bước đi qua bàn đá, bất đắc dĩ nói: "Em phải đi làm một chuyện, đi trước đây !" Móc ra chìa khóa, mặt không vẻ gì chạy thẳng tới nhà để xe.

Lạc Viêm Hành khẽ gật đầu nói: "Ừm!"

Sau khi đến một ngôi biệt thự thật giống như hàng năm không người ở, Trình Thất cũng không dãi dòng, trực tiếp đập cửa đi vào, quả thật nhìn thấy Khâu Hạo Vũ đang ôm La Hiểu Hiểu vành tai và tóc mai chạm vào nhau, cũng lười phải mở miệng, tiến lên kéo cánh tay đi ra bên ngoài.

"Này, cô làm gì đấy? Trình Thất, cô đừng làm loạn!" La Hiểu Hiểu không thể tin được cô gái này lớn mật như thế, tự xông vào nhà dân không nói, còn mạnh mẽ bắt người.

Trình Thất lạnh lùng tròn mắt nhìn sang, sau đó nhìn Khâu Hạo Vũ nói: "Đi với tôi đến chỗ này!" Có lẽ sau khi Khâu Hạo Vũ biết, cũng sẽ không khi dễ Salsa nữa, nếu không, xem như chơi cứng với Lạc Viêm Hành, cô cũng sẽ giết anh ta.

Khâu Hạo Vũ nhún vai nói: "Đi thôi!" Đại ca thật là dự liệu như thần, cô gái này thật tìm tới, anh thật muốn xem cô gái ngốc kia có bí mật gì không thể cho ai biết.

La Hiểu Hiểu giận đến dậm chân, thiếu chút nữa đã gao sổng nấu thành com chín rồi, hô lớn: "Trở về sớm chút, tôi sẽ anh trở về đấy!"

Nghe vậy một cô gái nào đó hừ nhẹ nói: "Đều nói ngựa tốt phối yên tốt, anh cũng chẳng qua như thế!" Đập mạnh cần ga, hất bụi đi.

Khâu Hạo Vũ không muốn tranh cãi, lạnh lùng nhìn chằm chằm cửa sổ thủy tinh, chẳng lẽ muốn trực tiếp giết người bịt miệng sao? Cô gái này có thể làm được.

Theo đuôi suy nghĩ của mình đi tới mục đích, Trình Thất mở cửa xe nói: "Xuống!"

Về mặt Khâu Hạo Vũ nghi ngờ, sau khi xuống xe không hiểu nhìn ba chữ trạm xe lửa: "Cô dẫn tôi tới nơi này để. . . ." Câu nói kế tiếp bởi vì cô gái ngồi ở dưới bức tượng mà dừng lại, tại sao cô cũng ở đây?

Salsa không phát hiện người thân đã đến, đôi tay ôm đầu gối như vậy, ngồi bất động tại chỗ, thật giống như đang chờ người nào, giữa hai lông mày dường như lộ ra tuyệt vọng, giống như một đứa bé bị người vứt bỏ, nhìn cửa trạm xe lửa cũng không chớp mắt, Khâu Hạo Vũ khó hiểu: "Cô cho cô ấy đi đến đón người?"

"Tôi nghĩ cô ấy đi đến đây, tôi nhặt được cô ấy lúc cô ấy mười tuổi, tình cảnh lúc ấy không khác hiện tại, cô cứ đứng ở chỗ như vậy, suốt cả một ngày cả đêm, một giọt nước không uống, vẫn nhìn cửa trạm xe lửa, tôi tận mắt nhìn thấy người đàn ông kia thu xếp cho cô ấy ở tại bức tượng, cho cô ấy một bọc bánh bao và một bình nước, sau đó mua vé đi mất, lúc ấy tôi không để ý, nhưng ngày thứ hai tôi trở lại thì cô ấy còn đứng ở chỗ cũ, bánh bao không ăn, nước cũng không mở ra, cứ chờ đợi người đàn ông kia như vậy!"

Khâu Hạo Vũ choáng váng, nguyên nhân gì cũng đã nghĩ đến nhưng không ngờ là nguyên nhân này, hai mắt tròn tròn: "Nhặt được? Có ý gì?"

Hai tay Trình Thất nhét vào túi quần, dựa vào xe cười khỏ: "Người đàn ông kia là cha của cô ấy!"

"Tại sao vứt bỏ cô ấy?" Người đàn ông có chút kích động, trong mắt lộ ra ý muốn giết người.

"Nếu thật tốt, dĩ nhiên sẽ không vứt bỏ, nhất định là có nguyên nhân, trời sanh cô ấy bị chướng ngại trí lực, sau khi tôi nhặt được cô ấy, trong vòng năm năm đi về sinh đều ở trong quán, không cách nào tự điều khiển, bây giờ xem như tốt một chút, biết đi nhà cầu, là bọn Ma Tử dạy cho cô ấy, tốn không ít tâm huyết, hôm nay những gì đứa bé chín tuổi có thể làm được thì cô ấy đều làm được, nhưng không ngờ cô ấy còn hiểu tình cảm, có lẽ cô ấy hiểu nhiều hơn nhưng chưa nói mà thôi! Vẫn tích cực biểu hiện, chỉ sợ bị vứt bỏ lần nữa, giống như một con chó nhỏ cả ngày nghĩ làm cho chủ vui lòng, khổ sở một mồi đi nữa cũng sẽ không oán trách."

Khâu Hạo Vũ đột nhiên cảm thấy khó thở, cả người không còn hơi sức, sững sờ nhìn chằm chằm cô gái ngốc không rời, không trách được có lúc anh cảm giác đó chính là đứa bé, người bình thường cũng không thể không biết quá trình phá thai: "Xin lỗi!"

Trình Thất không biết anh ta đang nói với mình hay nói với Salsa, cầu xin: "Sau này đừng trở lại tổn thương cô ấy nữa, cô ấy không sai, chỉ là bị ông trời trêu cợt, anh biết bị cha mẹ ruột vứt bỏ cảm giác ra sao không? Anh không biết, tôi cũng không biết, cảm giác kia nhất định không dễ chịu, biết tại sao kỹ thuật bắn súng của cô ấy tốt như vậy không ? Là kẻ tiếp của thiên phú, chủ yếu là vì cô ấy sợ bị tôi ghét bỏ, vẫn khổ sở rèn luyện, mỗi một chuyện cô ấy đều làm vô cùng nghiêm túc, hy vọng có thể làm được tốt nhất, nhưng cũng không làm được gì, chúng tôi chỉ có thể khen ngợi, đối với một đứa bé mà nói, cô ấy đã rất thành công!"

"Xin lỗi!"

Hai hàng nước mắt không ngừng theo khuôn mặt trượt vào cổ, trông trắng mắt bị tia máu ăn mòn, đau giống như vạn tên xuyên tim, trong đầu xuất hiện hình ảnh những ngày qua, dường như ngay từ ban đầu, anh cũng chưa từng cho cô ấm áp, thật vất vả biểu hiện một lần, cuối cùng vì cứu anh mới bị thương, tại sao anh có thể xát muối vào vết thương của cô?

"Anh muốn làm gì?" Trình Thất thấy người đàn ông muốn đi đến, nhanh chóng ngăn lại: "Cô ấy không cần đồng tình, tôi dẫn anh đến là hy vọng về sau không cần đến khi dễ cô ấy!"

Hai mắt của Khâu Hạo Vũ đỏ ngầu nhìn về phía Trình Thất: "Tôi biết rõ trước kia làm rất nhiều chuyện có lỗi với cô ấy, nhưng đây không phải là đồng tình, tôi yêu cô ấy, sau này cô ấy là người của tôi, đừng ai nghĩ khi dễ cô ấy!" Hất tay sai bước đi qua.

Trình Thất gãi gãi cái ót, cái gì vậy? Anh ta yêu Salsa? Chuyện này cũng quá đột ngột chứ? Hoàn toàn không có biện pháp tiếp nhận, lại muốn ngăn cản thì đã tới không kịp rồi.

Salsa cảm thấy có người đến gần, nhìn thấy Khâu Hạo Vũ, lập tức cúi đầu, mặc dù rất khổ sở, nhưng cô cũng không muốn chết, chị ngậm đắng nuốt cay nuôi cô lớn, còn chưa kịp báo đáp, cứ thế mà chết đi, chị nhất định sẽ rất thất vọng, hơn nữa tại sao anh tới nơi này? Không phải đang cùng La Hiểu Hiểu làm chuyện kia sao?

Khâu Hạo Vũ chậm rãi ngồi xổm người xuống, sau đó bắt chước theo cô gái, dứt khoát trực tiếp ngồi xuống đất, dưới ánh đèn đêm mờ nhạt, ngưng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn gần trong gang tấc, anh nên nói như thế nào đây? Lời nói quá thâm ảo, cô cũng sẽ không hiểu, sau một lúc nín khóc cười: "Đang đợi cha?"

"Ừm!" Salsa thành thực gật đầu.

"Không hận ông ấy sao? Ý của tôi là không tức giận ông ấy làm lạc cô ở chỗ này sao?"

"Là bản thân tôi quá ngốc!"

Người đàn ông nghe vậy, lệ như suối trào, lắc đầu tiếp tục cười nói: "Cô tuyệt đối không ngốc, hơn nữa rất hiền lành, cô nghĩ xem, đứa bé nào ra đời cũng muốn lựa chọn nơi đâu thai, mà cô nhất định không nhẫn tâm để khác đứa bé vừa sanh ra liền ngã bệnh, cho nên cô cứu nó, tự mình lựa chọn con đường của nó, nếu như không phải là cô, hiện tại đứng ở nơi này chính là một người khác!"

Salsa mê man quay đầu sang, như hiểu như không nhìn thẳng vào mắt người đàn ông: "Thật ra tôi không nên ngốc như vậy đúng không? Bởi vì tôi cứu người, cho nên mới ngốc như vậy?"

Đứa ngốc, như vậy cũng tin, chưa từng gặp qua người đơn thuần như vậy, đưa tay lau đi nước mắt cô gái, gật đầu nói: "Ừ, hơn nữa cô không phải ngốc, chỉ là trong đầu cô thiếu một vật, cho nên mới khác với chúng tôi, nếu cô có vật này, khẳng định thông minh hơn so với chúng tôi!"

Cô gái rất muốn cười, lại rất muốn khóc, cuối cùng lựa chọn cong môi, khóc ròng nói: "Anh không cần nói với tôi lời như vậy có được không? Về sau tôi cũng sẽ không đi phiền anh nữa, ngày đó là tôi không đúng, không nên đẩy cô ấy, tôi cũng không biết tại sao mình lại như vậy, xin lỗi ô ô xin lỗi. . . ."

"Không phải là lỗi của cô, là lỗi của tôi, nên nói xin lỗi là tôi, không nên nghi ngờ cô, không chịu hiểu rõ cô, xem nhầm trân châu là mất cá, tha thứ cho tôi được không? Về sau để cho tôi chăm sóc cô, tuyệt đối sẽ không vứt bỏ cô, bởi vì anh yêu em!"

"Anh. . . . Yêu thích tôi?" Salsa không tin hỏi lại.

Khâu Hạo Vũ hút hút lỗ mũi, nặng nề gật đầu: "Rất yêu thích, thích đến hận không được ban đầu nhặt được em là anh, yêu thích hơn so với bất cứ người nào, thích đến cảm thấy toàn thế giới chỉ có anh mới có thể đối xử tốt với em, Salsa, em vẫn thích Tiểu Bát sao?"

Salsa cũng đưa tay lau đi nước mắt cho người đàn ông, nhếch miệng cười nói: "Tôi yêu thích Tiểu Bát, chỉ yêu thích Tiểu Bát, vẫn yêu thích!"

"Tiểu Bát cũng yêu bé ngốc Salsa!" Nghiêng người bế ngang, trán kề trán: "Anh sẽ dùng cuộc đời của anh bù đắp ấm áp cho em!"

Trình Thất lạnh lùng nhìn chằm chằm hai người vẫn còn rơi lệ, tại sao biến thành như vậy?

"Anh có thể tưởng tượng được rồi, cô ấy và chúng ta không giống nhau, suy nghĩ không giống nhau!"

Khâu Hạo Vũ không nóng không lạnh, cọ cái trán cô gái, lạnh nhạt nói: "Không sao, có một người thông minh là đủ rồi!"

"Cô ấy sẽ không giống La Hiểu Hiểu, làm nũng, làm vui lòng người đàn ông!"

Người đàn ông nhếch môi cười nói: "Tôi sẽ làm cho cô ấy vui là đủ rồi!"

"Cô ấy sẽ như đứa bé, vô có gây rối, sẽ không hiểu chuyện, sẽ. . . ."

Khâu Hạo Vũ quay đầu cắt đứt: "Cô nói không phải do chính cô sao? Yên tâm, về sau cô ấy là tất cả của tôi, là máu thịt không thể thiếu trong thân thể tôi, cảm ơn cô chăm sóc cô ấy trong những năm này, cô sẽ có báo đáp!"

Salsa bất mãn lắm bầm: "Chị, anh ấy biết sai rồi, chị cũng đừng nói anh ấy nữa!"

Khóe miệng Trình Thất co giật: "Chị cũng chỉ muốn tốt cho em, không có tiền đồ, Khâu Hạo Vũ, tôi cảnh cáo anh, nếu dám khi dễ cô ấy, tôi thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho anh!" Tại sao lại thành cô cảm gây đánh uyên ương rồi? Một người muốn đánh một người nguyện chịu đựng, gia đình không

có phúc.

Salsa vội vàng vùi mặt vào trong ngực của người đàn ông, có chỗ dựa cảm giác thật tốt.

Khâu Hạo Vũ mỉm môi cười cười: "Không dám! Chọc ai cũng không dám chọc cô đâu?"

"La Hiểu Hiểu làm thế nào?" Đây mới là chuyện cô muốn biết nhất.

"Cô ta à? Hừ, một cô gái tham lam hư vinh, cô thật cho rằng tôi là gian thương à? Là cô ta lợi dụng tôi trước đây, tương kế tựu kế thôi!"

"Chắc, chắc, chắc, Khâu Hạo Vũ, anh có phải đàn ông không? Dùng thủ đoạn thấp kém đối phó với một đứa bé, không xấu hổ à?"

Một người đàn ông nào đó thật vô tội: "Tôi biết cô ấy là đứa bé sao? Chính cô không nói sớm cho tôi biết, nếu không cũng sẽ không ồn ào như vậy, Trình Thất, muốn trách thì trách cô, tôi đã sớm thích cô ấy rồi, bởi vì thật sự không hiểu nổi cô ấy, cho nên không có nắm chắc có thể lâu dài, nếu như hai chúng tôi thật không có duyên phận, đều do cô tạo thành, chuyện này có gì hay mà che giấu?"

Trình Thất không cảm thấy mình làm sai: "Tôi không hi vọng anh tội nghiệp cô ấy!"

"Tội nghiệp? Khâu Hạo Vũ tôi làm chuyện không có tính người với người yêu sao? Đó là cô tự nghĩ vậy. . . . . Được rồi, được rồi, được rồi, ngàn sai vạn sai lỗi của tôi, tôi đáng chết, tôi không phải là người, được chưa? Cô yên tâm, bắt đầu từ giờ khắc này, cô ấy là bảo bối trong lòng Khâu Hạo Vũ tôi, đối xử như tổ tông, ok?" Nếu không phải xem là chị dâu tương lai, anh mới lười nói nhảm với cô, trực tiếp ôm người đi mất.

Vẫn là người thân của bé ngọc này, làm sao lại có loại người thân khó dây dưa thế này? Đúng vậy, về sau anh phải thận trọng, tuyệt đối không thể bị bắt được điểm yếu, bé ngọc nghe lời cô như vậy, nếu như muốn tách ra cũng chỉ cần một câu nói, đột nhiên cảm thấy ngày khó nạn sẽ không dứt.

Một cô gái nào đó không biết làm như vậy đúng hay không, dù sao Khâu Hạo Vũ cũng gần 30 tuổi, hiểu đúng mực, anh không thương, tuyệt sẽ không tự tìm phiền toái, gật đầu nói: "Được rồi, tôi tạm tin tưởng anh một lần, Khâu Hạo Vũ, từ trước đến giờ tôi không cho người ta cơ hội, sai cũng sai rồi, nếu anh dám chán ghét đi tìm cô gái khác, Mạc Trung Hiền là kết quả cuối cùng của anh, tôi cũng không uy hiếp người, tốt nhất tối nay anh an ủi cô đi!"

Sau khi chờ xe đi xa, Khâu Hạo Vũ cười nhạo một tiếng, liếc một cái: "Cô ấy thật đúng là quá coi trọng mình rồi!"

"Anh không thể dùng ánh mắt này nhìn chị, Tiểu Bát, chị của em cũng là chị của anh, không thể không kính trọng chị!" Vui vẻ giáo dục.

Chị? Đùa gì thế? Để cho anh gọi Trình Thất bằng chị? So về tuổi không có khả năng, ý nghĩa của chị dâu và chị gái khác nhau, nhưng vì dụ dỗ mỹ nhân vui vẻ, gật đầu nói: "Em nói cái gì chính là cái đấy, tối nay đến nhà anh, kể cho anh nghe một chút chuyện của em trong những năm này, cũng nói cho em biết một chút chuyện của anh, có được không?"

Salsa nghĩ đến cái gì, hai ngón trỏ đâm lẫn nhau: "Em. . . . em không làm chuyện kia, rất đau!" Lần trước dạy dỗ còn khắc trong lòng, thậm chí để lại bóng ma cực lớn, không phải vạn bất đắc dĩ, cô rất ít nói từ chối.

Chuyện kia. . . . Khâu Hạo Vũ bưng tỉnh, cũng do lúc đó anh quá thô lỗ, vừa đón xe vừa kê vào lỗ tai nói: "Lần này nhất định không đau, ngoan, không nên nói nữa!"

"Vậy anh thả em xuống!" Ôm như vậy, rất kỳ cục, không biết còn tưởng rằng cô là đứa bé đấy.

Người đàn ông lại buộc chặt cánh tay: "Không có việc gì, em không nặng, về sau ăn nhiều một chút, quá nhẹ rồi!" Ôm mới phát hiện được chân thật, sẽ không bao giờ buông tay nữa.

Salsa giống như đứa bé, chỉ chốc lát liền quên mất ân oán thường ngày, vui mừng hơn hờ ôm cổ người đàn ông liền thoảng không ngừng: "Thật ra em rất nghe lời, hơn nữa còn biết làm cơm chiên trứng gà, một lúc nữa em làm cho anh ăn?"

"Vậy anh quá vinh hạnh rồi, không cho ăn ạ!"

Sau khi đặt cơm chiên trứng gà lên bàn, Khâu Hạo Vũ nhìn vật thể đen đen màu vàng một chút, nhìn ánh mắt mong đợi của cô gái, dở khóc dở cười: "Em xác định đây là cơm chiên trứng gà mà không phải trứng gà xào đạn?"

Salsa không hiểu: "Là cơm chiên, không phải đạn! Hơn nữa đạn không thể ăn được!"

Em còn biết không thể ăn sao? Chấp nhận đứng dậy mang tạp dề: "Về sau anh sẽ quản lý phòng bếp, nếu em nhàn rồi không có việc gì thì quét dọn phòng, sắp xếp chăn, lúc không có chuyện gì làm thì đi làm với anh!" Trong căn phòng bí mật quá buồn tẻ, sẽ quen sao?

"Không phải không có việc gì làm, em phải đi làm ở chỗ của chị, bọn họ không thể không có em!"

"Không cần đi làm, anh có thể nuôi em!" Bụng cái măm đi về phía phòng bếp, thuận thực bắt đầu rửa sạch, sau đó lấy ra một củ cải trắng cắt khối.

Oa, Tiểu Bát còn có thể nấu cơm, càng ngày càng thích anh: "Không được, em nhất định muốn đi. . . . Tiểu Bát. . . ." Chờ người đàn ông nhìn sang, chị La Hiểu Hiểu từ phòng ngủ đi ra ngoài, hơn nữa còn bọc một khăn tắm, nhìn đáng vẻ mới vừa tỉnh ngủ, tại sao cô ta còn ở chỗ này? Còn tưởng rằng sớm đã đi rồi.

La Hiểu Hiểu nghiêng đầu không hiểu chậm rãi tới gần, sau khi thấy Khâu Hạo Vũ cầm dao đi ra, đầu ngón tay run rẩy chỉ qua: "Anh. . . . . Các người. . . . Đây là chuyện gì ? Tại sao cô ta lại ở chỗ này?" Nổi giận đùng đùng, đừng nói với cô nhanh như vậy liền có mới nói cũ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tình Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chị dâu bị bắt

Salsa mới không sợ cô ta, so võ thuật, Trình Thất cũng chưa chắc là đối thủ của cô, cho nên cũng không như chim nhỏ nép trốn sau lưng người đàn ông, hơn nữa, cô gái này cô tương đối không thích, cho nên trực tiếp học dáng vẻ của một cô gái nào đó, đôi tay chống nạnh nâng cằm nhỏ: "Tiểu Bát nói muốn kết hôn với tôi, nơi này chính là nhà tôi, tại sao tôi không thể ở chỗ này?"

"Kết hôn?" La Hiểu Hiểu nuốt nước miếng, lùi lại một bước, đây là chuyện gì? Không phải nói cưới cô sao? Chẳng lẽ những ngày này đều lợi dụng cô?

Khâu Hạo Vũ thấy bé ngốc hung hãn như thế, cười không nói, không ngờ cô bé này tính khí không nhỏ, anh thật muốn xem cô giải quyết như thế nào.

"Không sai, tôi không thích cô ở trong nhà tôi, cho nên ngay lập tức cút ra ngoài!"

La Hiểu Hiểu không ngờ cô gái này nói chuyện cay nghiệt, còn khinh thường cãi nhau với loại người này, quay sang Khâu Hạo Vũ: "Khâu Hạo Vũ, anh có ý gì? Anh nói đi, rốt cuộc anh có ý gì?"

Khâu Hạo Vũ buông tay: "Là ý như thế !"

"Không cảm thấy hèn hạ sao?"

"Hèn hạ? Cô thật sự cho rằng tôi không biết cô đang nghĩ cái gì? La Hiểu Hiểu, nếu cô không có ham mê lợi ích làm mê muội đầu óc, làm sao lại mắc bẫy? Cô đi đi!" Một người đàn ông nào đó tiếp tục trở về phòng bếp bận rộn.

La Hiểu Hiểu hết sức đề nén tâm trạng, quả đầu nhỏ kêu vang răng rắc, hốc mắt chột đỏ lên, cùng cô gái tu hú chiếm tổ chim khách nhìn nhau hồi lâu mới cười to nói: "Rất thú vị, các người không hổ là cá mè một lứa, hành động thói quen như nhau, các người rất giỏi, không tệ!" Quay người đi lên lầu thay quần áo, sau đó cầm lấy túi xách, về mặt âm trầm đập cửa đi.

Long Hổ Hội, Phi Văn Bang, rất tốt!

"Tiểu Bát, có phải chúng ta thật là quá đáng hay không?" Cô gái kia giống như đã khóc, không nên nói chữ ‘cút’ này, mà là mời ?

"Quá đáng? Em cho rằng cô ta thật thích anh sao? Cô ta thích đại ca, ban đầu tìm cô ta cũng chỉ là muốn cho đại ca thấy rõ bộ mặt thật của cô ta, dẹp tan một chút lòng thương hại cuối cùng của anh ấy, chính là cô gái tham lam hư vinh!" Cầm lấy sườn nhanh chóng chặt đứt, thuần thục bỏ vào trong nồi, liếc mắt nói: "Đây chính là món ăn ngon thuộc sở trường của mẹ anh ! Em có lộc ăn rồi !"

Salsa chấp tay trước ngực, tiến lên từ phía sau lưng ôm eo người đàn ông, dùng cảm yêu thương cọt sống lưng: "Vậy em là dạng cô gái thế nào?" Nhất định rất thông minh, rất ngoan ngoãn.

Môi mông nâng lên một đường cong xinh đẹp, ai nói không làm nũng cho người đàn ông vui lòng ? Lần đầu tiên nấu cơm vì cô gái, lần đầu tiên cảm nhận được nấu cơm cũng là một niềm vui thú, nghiêng đầu nhìn chằm chằm cặp mắt to bình luận: "Là cô gái thuần khiết nhất mà anh gặp qua, làm cho người ta cảm thấy không bằng, được rồi, nghe lời, đi ra bên ngoài chơi, nếu không đêm xuân thật tốt cũng muốn lãng phí ở phòng bếp!" Thật vất vả nở hoa kết trái, cũng không thể không thu hoạch chứ?

"Cái gì đêm xuân?" Salsa hoàn toàn không hiểu.

Khâu Hạo Vũ siết chặt cán dao, cũng là Salsa dễ dàng tha thứ cho anh, đổi lại cô gái là Trình Thất, còn không biết sẽ bị hành hạ thành cái dạng gì, giống như đứa trẻ làm việc gì sai, mím môi áy náy nói: "Cái đó. . . . . chúng ta còn sẽ có đứa bé, bắt đầu từ hôm nay, chúng ta phải cố gắng tìm nó về !" Nếu như đứa bé kia vẫn còn thì tốt biết bao? Hiện tại cũng sắp sinh rồi chứ? làm cha nhanh hơn so với người khác, lại bị đôi tay này tự phá hủy.

Đáng tiếc không có thuốc hối hận để mua.

"Chị Ma Tử nói chuyện này không trách anh, dù sao khi đó anh không thích em, tình yêu cần phải từ từ xây dựng, chị ấy nói nếu như yêu nhau thì sao giết chết đứa bé, như vậy người đàn ông kia tuyệt đối không muốn, Tiểu Bát, anh đừng. . . . . ." Cúi đầu dăm ngón tay, nếu như Tiểu Bát lại không muốn đứa bé thì làm thế nào: "Tồn thương đứa bé nữa!"

"Nghĩ gì thế? Cầu xin còn không được, về sau phải nghe nhiều lời của chị Ma Tử, biết không?" Ma Tử không tệ, có thể nói chuyện.

Salsa ngoan ngoãn thối lui đến cửa, nhưng không muốn rời đi, cô thích nhìn dáng vẻ Tiểu Bát nấu cơm: "Chị Ma Từ dễ nói chuyện hơn chị, thật ra lần trước chính chị ấy để cho em tới tìm anh, Chị Ma Từ rất ưa thích anh, cho nên về sau anh không thể ghét bọn họ nữa !"

Thì ra là vậy, Ma Từ. . . . . Vẫn cảm thấy cô gái kia vô cùng xấu xí, đột nhiên cảm thấy cũng không phải khó nhìn như vậy chứ.

Hôm sau, Salsa mang theo tràn đầy hạnh phúc trở lại Bách Hoa Uyển, thấy tất cả mọi người ở trong sân đang bàn tán cái gì, xách theo giỏ trái cây tiến lên phía trước nói: "Tôi đã trở về, đây là Tiểu Bát cố ý chuẩn bị cho mọi người!"

"Chị Thất, không thể dọn, lúc kết hôn liền từ nơi này lên xe hoa. . . . . Salsa trở lại à?" Ma Từ nhận lấy cái giỏ: "Không phải đâu? Dựa vào đồ chơi này liền muốn đuổi chúng ta?" Cherry?

Trình Thất nhận lấy mấy viên, vừa ăn vừa nháy mắt với đám người Đông Phương Minh, cười nhìn về mặt cô gái ngượng ngùng: "Xem ra khỏi sắc không tệ lắm!"

Salsa biết các anh chị nhất định sẽ cười cô, không sao, thật vui vẻ: "Tối hôm qua Tiểu Bát nấu cơm cho tôi ăn, là món ăn tôi ăn ngon nhất, buổi sáng cũng làm cho tôi !"

"À? Khâu Hạo Vũ còn có thể xuống bếp?" Tiểu Lan không hề thù hằn nữa, nói thế nào cũng coi là em rể rồi, dĩ nhiên phải đối đãi như người nhà: "Có phải Salsa rất vui về hay không?"

"Ừm!"

"Chắc, chắc, chắc, không sợ thẹn thùng!" Trình Thất liếc một cái: "Không tệ không tệ, mùi vị tạm được, cũng ăn đi!" Aiz, hao tổn tâm huyết nuôi lớn, cứ như vậy chạy theo người ngoài, cũng may Khâu Hạo Vũ thức thời, không có độc chiếm người, biết đề cho cô trở lại, mức độ chán ghét giảm mạnh, tiếp tục thảo luận đề tài mới vừa rồi: "Xe hoa đi từ nơi nào không phải giống nhau sao?"

"Dĩ nhiên không giống nhau, Lạc Viêm Hành ở tại Trình gia trang, chúng ta cũng ở nơi đó, không tới mười phút đã đi xong rồi, nơi này đến Trình gia trang vừa vặn phải đi qua hơn nửa thành phố, một vòng xuống, giống như tuyên bố với mọi người, Viêm Hành đã có chủ, cắt đứt tưởng niệm của những cô gái khác, có câu nói không sợ bị ăn trộm chỉ sợ bị trộm nhớ!" Ma Từ thấy Trình Thất còn muốn phản bác, trực tiếp đổi đề tài: "Chuyện này cứ quyết định như vậy, bây giờ tập trung thảo luận chuyện phải chú ý đến lúc kết hôn!"

Đều là trẻ không cha không mẹ, tất cả đều phải tự mình làm.

Mấy ông già và bà già bị xem nhẹ không hài lòng: "Cái này không có phần chúng tôi sao? Giao cho chúng tôi, không thành vấn đề, vì hôn lễ rất gấp, Bang chủ có cùng chú rể chọn ngày chụp ảnh cưới trước đi !"

Phòng họp Long Hồ Hội, vẫn tươi cười hớn hở, hoa kiều chỉ vào bốn đồng bạn giới thiệu: "Lạc Nhị gia, trước kia giao dịch hàng với ngài đều là xuất từ bốn vị này, cũng đừng xem thường bọn họ, ở nước Mĩ có bốn trụ sở bí mật chế tạo vũ khí, nắm chặt thông tin chế tạo vũ khí tân tiến nhất!"

Lạc Viêm Hành nhìn Hàn Dục một chút, lại nhìn Bạch Diệp Thành một chút, đều không hiểu ra sao.

Hàn Dục đặt câu hỏi trước tiên: "Hoa kiều tiên sinh đây là. . . . ." Có ý gì? Trước kia không phải trực tiếp giao dịch sao? Về phần nguồn gốc vũ khí của đối phương, có lẽ bọn họ không hỏi tới.

"Cái này không phải là nghe nói Lạc Nhị gia sắp đám cưới sao? Cũng không có quà tặng gì đặc biệt đưa tiễn, Lạc Nhị gia, bốn vị này ngài hài lòng chứ?" Hoa kiều chỉ chỉ mấy người bạn thân mến.

Thì ra là như vậy, Lạc Viêm Hành cũng đang vui vẻ, tinh thần sảng khoái, nghe tin tức như thế, càng như hồ thêm cánh, quan sát bốn người đàn ông trung niên mặc tây trang, khó xử nói: "Hoa kiều khách sáo, thật ra không cần thiết. . . . ."

Hàn Dục kích động đến lòng bàn tay đều đầy mồ hôi, mặc dù Long Hồ Hội vẫn ở giai đoạn lên như điều gặp gió, nhưng vẫn không có năng lực tự mình chế tạo ra lượng vũ khí thật lớn, cho nên mới vẫn mua của người khác, hôm nay thu nhận bốn người này, thì không cần móc tiền túi thu mua khắp nơi nữa, hôm nay là bốn trụ sở, Long Hồ Hội tài trợ, đợi một thời gian nữa, có thể có bốn mươi trụ sở, 400 trụ sở.

Nhưng điều này có nghĩa là về sau không cách nào hợp tác với hoa kiều nữa sao? Mình đập chén com của mình? Chẳng lẽ có mưu đồ khác?

"Chuyện này, thực không dám giấu giếm, gần đây bên phía tôi đang nghiên cứu một món khác !" Đẩy ra hình ảnh, đó là một mẫu tên lửa kiểu mới: "So với súng ống đạn dược, đây mới là vũ khí cuối cùng, Lạc Nhị gia, sau này có hứng thú thì liên lạc!"

Cái này, xem như trong lòng mọi người biết rõ, con người thường muốn lên chỗ cao mới thỏa mãn, xem ra sau này không có quá nhiều tinh lực để suy nghĩ đến những vũ khí có mô hình nhỏ, vừa vận thuận nước đẩy thuyền, nhưng hoa kiều có khả năng giới thiệu bốn người này cho Long Hồ Hội mà không phải những tổ chức khác, món nợ ân tình như thế không phải chuyện đùa, một hòn đá hạ hai con chim, tức là đồng bạn cũng tìm được chốn nương thân tốt đẹp, còn tìm người mua lớn.

Loại vũ khí đạn đạo đáng vóc to, cũng không phải là có tiền có thể mua, còn phải có đầy đủ thực lực sử dụng, hơi không cẩn thận bị nước nào phát hiện, cũng giống như dẫn lửa thiêu thân, dĩ nhiên, Long Hồ Hội có thể đứng vững, không phải vì có nhiều tiền và quyền lực hơn người, mà vì quốc gia không dám chọc, có đội lính đánh thuê độc lập, hủy diệt gần nửa tổ chức phản từ khủng bố trên thế giới, loại tên lửa này, ít nhiều gì cũng có mười mấy viên, dĩ nhiên, đây là cơ mật, cộng thêm từ trước đến giờ Long Hồ Hội rất an phận, chuyện này trừ một vài nhân vật nòng cốt, căn bản không ai biết được.

Hoa kiều từ đâu biết được Long Hồ mua đồ chơi này?

Lạc Viêm Hành không hề hỏi lý do, chẳng qua cảm thấy hoa kiều này không đơn giản, nhếch môi cười khê nói: "Nếu hoa kiều thật sự có thể nghiên cứu ra, bên tôi quả quyết sẽ không để mất đi cơ hội tốt, dĩ nhiên, nếu trên đường xảy ra sự cố gì, Long Hồ Hội cũng làm như không thấy, như thế nào?"

"Ha ha, ngài yên tâm, tôi có thể duy trì dĩ nhiên có thể làm!" Anh cũng quá coi thường ông ta.

"Vậy thì tốt, quà tặng tôi nhận!"

Bốn người đàn ông đứng dậy tiến lên từng người một bắt tay với Lạc Viêm Hành, đồng bạn này bọn họ thật hài lòng, sợ là sợ làm ra bán không hết, hàng năm lượng nhu cầu của Long Hồ Hội lớn nhất toàn thế giới, còn có cơ hội giúp bọn họ mở rộng qui mô, chìm khôn biết chọn cảnh mà đầu !

Hàn Dục cầm lấy hộp đồng cẩn thận lật xem, cuối cùng gật đầu nói: "Đại ca, không thành vấn đề!"

Đóng lên con dấu Long Hồ Hội, hộp tác thành công.

"Đúng rồi, tôi có may mắn hợp tác với vợ của ngài, ánh mắt không tệ!" Lúc gần đi, hoa kiều đột nhiên nói một câu, sau đó nhìn về phía đám người Hàn Dục khom lưng nhỏ giọng nói: "Nói một câu không xuôi tai, nếu không phải là cô ấy, tôi thật sự không dám giao bọn họ cho các người, dù sao lời đồn, danh tiếng Lạc Nhị gia cũng không tốt, vì giữ mình cũng không bận tâm an nguy cho đối tác, vợ của ngài thì không như thế, có thể vì một thủ hạ buông tha tất cả, tôi nghĩ rằng tiếp cận sẽ thân thiết, Lạc Nhị gia sau này phải quý trọng mấy người anh em này của tôi!" Dứt lời xoay người đi ra, cũng không phải hiểu cô gái kia nhiều nhưng ấn tượng đầu tiên quá mức hoàn mỹ.

Từ trong đáy lòng nể phục, đến nay cũng khó quên hình ảnh đó, bo bo giữ mình thì tốt, nhưng lại không cách nào làm cho người ngoài tin phục, Lạc Viêm Hành có thể không chú ý chết sống của La Ngọc Khôn, sau này các bạn thân mến xảy ra chuyện, chắc chắn sẽ buông tay phải sạch quan hệ, nghe nói cưới Bang chủ Phi Vân Bang thì mới cam nguyện làm người giặt dĩa, hơn nữa sau này chế tạo ra hàng hóa quả thật cũng chỉ có Long Hồ Hội mua được, hi vọng qua hôm nay, Lạc Viêm Hành này có thể cải biến một chút tác phong.

Sau khi chờ đám người hoa kiều đi khỏi, Lạc Viêm Hành vẫn còn trầm tư, có ý gì? Nói anh không bằng Trình Thất?

"Nói chuyện đủ trực tiếp!" Hàn Dục chê cười, nhưng sự thật ở trước mắt, anh ta tin tưởng không có Trình Thất, nhất định hoa kiều không sẽ giới thiệu bốn người kia cho Long Hồ Hội, tại sao có thể như vậy? Anh ta cũng không cảm thấy Trình Thất tốt bao nhiêu, quá mức thô lỗ, vì một thủ hạ dễ dàng để người toàn bang lâm vào nước sôi lửa bỏng. . . . . Như vậy cũng có thể được người khen ngợi sao? Không biết lấy đại cục làm trọng, hoa kiều cũng quá cất nhắc cô chứ?

Một ông già lắc đầu cười nói: "Ông ta nói cũng có chút ít lý lẽ, Hội Trưởng, sợ rằng chuyện của La Ngọc Khôn làm cho người ta có ấn tượng xấu, người ta lựa chọn hợp tác với cậu, nói rõ đủ tin tưởng cậu!"

"Ý của ông lúc đầu chúng ta không nên để cho ông ta bồi thường? Trình Thất cũng không phải là người trong Hội chúng ta, tiền bạc vào trong túi cô ấy, còn phải do chúng ta bù đắp?" Hàn Dục không đồng ý cách nói của ông già.

"Dù nói thế nào cũng không nên để gánh chịu tổn thất !" Ông già nghĩ như vậy, mỗi lần xong chuyện liền thoát thân, sau này còn ai dám hợp tác? Thấy bọn họ còn muốn nói, ông già gõ gõ cái bàn: "Nếu không phải do thái độ làm người của vợ hội trưởng nhận được sự khen ngợi của hoa kiều, chúng ta được món tiền lời lớn như vậy sao? Ông ta sẽ yên tâm giao người cho chúng ta? Đây mới là sự thật."

Lạc Viêm Hành gật đầu đồng ý: "Mỗi người có cách làm khác nhau, nếu ông ta thường thức thái độ làm người Trình Thất như vậy, vậy thì về sau lấy phương thức đối đãi người của Trình Thất đối đãi với bốn người bọn họ, Hàn Dục, tối nay cậu đi nói chuyện với bọn họ một chút, bọn họ tham gia vào Long Hồ Hội không cần bất kỳ cái gì, vẫn giữ vững quan hệ hợp tác, nếu thật xảy ra chuyện, Long Hồ Hội tuyệt sẽ không bỏ mặc !"

"À? Đại ca, đây không phải là mua bán lỗ vốn sao? Nếu đã biết thay bọn họ gánh chịu nguy hiểm, phải thu phí bảo hộ chứ?" Bạch Diệp Thành chắc lưỡi, làm bảo vệ không công à?

"Cậu thiếu chút tiền này?" Lạc Viêm Hành trợn mắt nhìn thủ hạ một cái: "Nếu muốn bọn họ cống hiến một chút sức lực thì phải lấy được tin tưởng, hôm nay có thể hợp tác cùng chúng ta, ngày mai có thể dòi đi mục tiêu, một khi tham gia, bọn họ cũng không dám ăn nòi ngấm bòn!"

Các ông già sờ sờ râu ria, nhất trí tán thành, có lẽ thay đổi sách lược, hiệu quả cao hơn.

Sau khi tan họp, Bạch Diệp Thành chà xát tay: "Đại ca, Trình Thất này quả thật chính là ngôi sao may mắn của chúng ta!" Nằm mộng cũng không nghĩ đến Long Hồ Hội có thể có căn cứ sản xuất vũ khí tân tiến như vậy, luôn thu mua khắp nơi cũng sẽ làm cho phần tử ngoài vòng luật pháp lợi dụng sơ hở.

Đúng vậy, ngôi sao may mắn, Lạc Viêm Hành càng ngày càng cảm thấy cười được bảo bối, quá nhiều bất ngờ, cha nuôi thường thức cô, đồng bạn buồn bán thích cô, hình như đến đến nay, không một người nào người đứng ra phản đối, xem ra mình chiếm tiện nghi rồi sao.

Dĩ nhiên, chuyện này anh sẽ không nói cho cô biết, nếu không cái đuôi nhỏ này vĩnh đến tận trời.

Rõ ràng chính là cô nhóc tinh quái !

"Đại ca, chuyện này nói nhỏ không nhỏ nói lớn không lớn, nếu muốn tiêu trừ nghi ngờ của bọn họ, tôi nghĩ phải bỏ ra chút thời gian mới được, nếu không

có thể lên đường theo chân bọn họ trở về trụ sở xem một chút?" Như vậy mới thể hiện rõ chân thành.

Lạc Viêm Hành khó xử, sờ sờ cằm, còn chừng mười ngày nữa đến hôn lễ, trước không nói cần một ngày chụp ảnh cưới, tốc độ nhanh nhất cũng phải năm ngày mới có thể xong việc, còn phải chuẩn bị một số chuyện vặt vãnh. . . . . Nhưng không lập lên đường, e rằng lấy giỏ tre mức nước: "Buổi tối tôi sẽ trao đổi với chị dâu của các người một chút!"

"Còn trao đổi cái gì? Anh đi trước, tôi sẽ nói chuyện với cô ấy !" Hàn Dục lơ đãng, có gì mà thương lượng? Đại ca có thể quá coi trọng cô ấy hay không?

"Diệp Thành, ghi nhớ lời của cậu ta, sau này cậu ta kết hôn cứ dựa theo lời của cậu ta mà làm!" Một người đàn ông nào đó nói xong liền đứng dậy đi ra.

Bạch Diệp Thành hiểu ý: "Nhất định!" Hàn Dục này thật không có mắt nhìn rồi, nếu đại ca không coi trọng cô gái kia, làm sao nóng lòng lập gia đình như thế?

"Có ý gì?" Hàn Dục đàn độn nhìn về phía Bạch Diệp Thành, chẳng lẽ muốn lúc anh ta kết hôn chia rẽ vợ chồng hai nơi? Không sao cả, dù thế nào đi nữa anh ta không nghĩ đến kết hôn.

Ban đêm, trong phòng khách nhà họ Lạc, tâm tình của Trình Thất rất tốt, ôm cổ của A Nhiêm xem ti vi, thế giới động vật xem trăm lần không chán, một ngày cũng chỉ có hai giờ đối mặt màn ảnh, bác sĩ nói đối với đứa bé sẽ không tốt, để tránh sinh ra con quái vật nên vẫn rất an phận: "Mày nhìn người ta một chút, cũng là rắn nhỏ hơn mày, cũng có thể khiến cho mọi người sợ hãi!"

A Nhiêm nghe cô đang nói móc nó, dứt khoát ngoảnh mặt làm ngơ, tập trung tinh thần nhìn chăm chăm màn ảnh, đồng loại, nó biết, Rắn Đuôi Chuông nha, tại sao động vật khác sợ nó như vậy? Linh cơ nhất động, bắt đầu lắc mạnh cái đuôi, ban đầu rất vụng về, chỉ có thể chậm rãi di động, sau đó càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh. . . . . Giống như cây quạt nhỏ ‘suru suru suru’ lắc lư.

Trình Thất liếc cái đuôi nhỏ nhỏ xíu một cái, lại nhìn A Nhiêm nhìn chăm chăm ti vi, vui vẻ nói: "Hắc, mày xem hiểu à? Đừng nói với tao mày bắt chước Rắn Đuôi Chuông!" Nhìn cái đuôi dao động, nếu không phải thiếu tiếng ‘Shasha’, quả thật còn có thể lấy giả làm thật.

A Nhiêm biết chủ nhân đang khích lệ nó, càng lắc vui vẻ hơn.

"Phốc, Lạc Viêm Hành, anh biết A Nhiêm đang làm gì không ? Ha ha ha nó bắt chước Rắn Đuôi Chuông vẩy đuôi, làm em cười chết rồi !" Nó thật có thể lừa người à? Nào có Rắn Đuôi Chuông lớn như vậy.

Vẫn chưa nói gì, người đàn ông ngửa đầu, nhận nhậ ừ một tiếng, lúc này vì công việc rời đi, cô nhất định sẽ thất vọng chứ? Cho đến khi xong tiết mục mới gọi: "Trình Thất!"

"Nói đi, nín một buổi tối, rốt cuộc nín không nổi nữa?" Một cô gái nào đó tắt điện thoại, xếp chân mặt đối mặt, chuyện gì khó mở miệng như vậy ?

"Là như vậy, ngày mai có thể anh muốn đi Mĩ một chuyến !"

"Chuyện riêng hay công việc ?"

"Công việc !"

Trình Thất sờ soạng một hồi, phóng khoáng nói: "Vậy anh đi đi, công việc quan trọng hơn!"

Lạc Viêm Hành kinh ngạc tròn to mắt: "Em không tức giận?"

"À, em tức giận cái gì? Anh có thể tự mình đi, nói rõ chuyện không nhỏ, chỉ là ảnh cưới làm thế nào? Như vậy, anh đi mấy ngày?" Nhanh nhất cũng phải năm ngày mới có thể xong việc, còn có mười hai ngày đã đến hôn lễ, vẫn còn kịp.

"Nhiều nhất là ba ngày!" Lộ vẻ rất xúc động, ôm người yêu vào lòng.

"Vậy còn kịp, anh cẩn thận một chút, nếu không, em cùng đi với anh ?"

Người đàn ông lên tiếng bác bỏ: "Không được!" Bàn tay sờ về phía bụng còn bằng phẳng: "Trước khi sinh, không được đi nơi nào, chuyện bang hội em tạm thời không cần lo, anh sẽ phái một vài người có năng lực đến phụ trách, còn có không được chạy loạn lung tung!" Thật lo lắng không cẩn thận sẽ làm hỏng con trai của anh, cúi đầu dán tai vào cái bụng cô gái, là cha đây.

Trình Thất phiền não vuốt vuốt mái tóc, nào có hông mất dễ dàng như vậy ? Dĩ nhiên, vì để người đàn ông không ghi hận, vẫn cẩn thận một chút thì tốt hơn, muốn trả thù cũng chờ thẳng nhóc thối ra đời sau đó sẽ thực hiện.

Gió mát ẩm áp, trong mặt sân cỏ, người đàn ông liên tục dặn dò: "Ba ngày nay không được đi đâu, ngoan ngoãn ở trong nhà chờ anh về, có chuyện thì gọi điện thoại cho anh, biết không?"

"Biết rồi, đi nhanh đi, cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi!" Cô gái không nhịn được vẫy tay, đưa mắt nhìn người yêu bước lên máy bay, lúc sắp cất cánh thì hô lớn: "Trở về sớm một chút!"

Lạc Viêm Hành hạnh phúc cười một tiếng, có người mong đợi cảm giác thật tốt, chẳng mấy chốc sẽ chia cách hai nơi, cảm giác thật không lớn, chờ con trai ra đời, vô luận đi nơi nào cũng muốn cặp tay đi chung mới có thể an tâm.

Trình Thất cũng không đa sầu đa cảm nhiều như vậy, cuối cùng cắt đứt, mỗi ngày đều ở bên tai cầu nhau, phiền chết rồi, mang thai mà thôi, cả kinh sợ hãi, cô là loại người ngồi yên sao? Đợi ở trong nhà, nói giỡn, lập tức lấy điện thoại đi động ra: "Ma Tử, nghe nói gần đây trên đường có mối mua bán lớn, không người dám nhận, chúng ta nhận!"

‘Chị Thất, chị nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi đi, hôm nay chị xem thế giới động vật, nếu nhàm chán tôi cùng chị đi dạo phố nhé ?’

"Cái gì xem thế giới động vật, không sao, nhận đi !"

‘Không được !’

"Cô. . . . . Được rồi, đi dạo phố được chưa?" Lúc này là lúc nào, lại còn nhàm chán đi dạo phố.

"Xác định bọn người Lạc Viêm Hành và Hàn Dục đều đi rồi hả ?"

"Xác định!"

"Gần đây Trình Thất làm gì?"

"Đường thai, hiện tại bọn họ đang đi dạo ở phố Ladies !"

La Hiểu Hiểu ngồi thẳng thân thể, đi dạo? phố Ladies? Để điện thoại xuống, ác ma trong lòng đang giờ cao nanh vuốt, cuối cùng chờ được ngày này, Lạc Viêm Hành, Khâu Hạo Vũ, Trình Thất, lần này xem các người còn ngồng cuồng hay không, nhìn về phía La Ngọc Khôn: "Cha, cơ hội tới!" Hung hăng nheo mắt.

La Ngọc Khôn để chai rượu xuống, dù sao cũng chết, kéo người chịu tội thay thì có làm sao?

"Tiền đều chuẩn bị xong chưa?"

"Ừ, ba triệu, đủ chúng ta đến nước ngoài sinh sống!" Về phần những người khác, bọn họ đã tự lo không xong, chỉ có thể nói tiếng xin lỗi.

Cũng không phải là chuyên khu vực chuyên bán xa xỉ phẩm, trên đường phố người đến người đi, một cô gái có thai nóng lòng đi vòng quanh trong cửa hàng, tất cả được giảm một nửa giá, Ma Tử ra tay hào phóng, chỉ vào trong quần áo nói: "Những thứ này, thứ này, tất cả gói vào !"

Lần này Trình Thất cũng không chú ý, ôm ngực nghiêng người dựa vào cửa, từ nhỏ cũng không thích đi dạo chợ, nhưng thích không khí náo nhiệt, con người vẫn nhìn chăm chăm vào một phương hướng không buông, người đàn ông mặc áo ngoài cộc tay màu vàng cam, khom lưng thu nhặt đồ vứt bỏ trong thùng rác, mặt mũi tiêu tụy, thân thể khô cằn, nếu không phải quen biết hơn mười năm, gần như muốn không nhận ra.

Mạc Trung Hiền, một tay nâng đỡ người đàn ông, lần đầu tiên nhìn nhầm người đàn ông, sa cơ đến nỗi nhặt ve chai.

Thời gian giống như quay về rất nhiều năm trước, cũng đường phố này, đứa bé trai nắm chặt tay của bé gái chọn quần áo, ăn kanto nóng hổi, nói hy vọng trong tương lai, cậu bé muốn thi đại học Thanh Hoa, cô bé muốn trở thành lão đại đứng đầu giới xã hội đen trong cả nước, không ngờ hơn mười năm sau, hôm nay là tình cảnh như thế.

"Nghe nói Thái Thủy Vân chạy theo người khác?" Được rồi, cô không biết ăn nói, có thể làm người ta rất đau đớn, quen thẳng thắn.

Người đàn ông tay nắm bình nhựa căng thẳng, không cần nhìn cũng đã biết người đến là ai, cười như không cười xoay người: "Đúng vậy, lần này cô hết giận chưa? Còn nhớ rõ sao? chúng ta cũng đã từng tới nơi này, còn cùng nhau ước nguyện. . . . . !"

Trình Thất khẽ gật đầu, cảm khái giữa đầu nhìn trời: "Khi đó chúng ta đều còn nhỏ!"

"Thật ra, cô chưa từng thích tôi đúng không?" Mạc Trung Hiền tự giễu cười cười.

"Đã thích nhưng không phải yêu, khi đó tôi cảm thấy anh rất có lòng cầu tiến, có thể trở thành người tài giỏi, mỗi lần nghe tên anh được trúng tuyển, tôi đều rất vui mừng, cảm thấy bỏ ra tất cả đều đáng giá !"

"Có lúc tôi cũng suy nghĩ, nếu như không quen biết cô thì tốt biết bao, cũng không rơi vào kết quả như vậy !"

Trình Thất lắc đầu một cái: "Nếu như có thể làm lại, anh vẫn sẽ chọn quen biết tôi, bởi vì ngay lúc đó anh còn thắm hơn so với bây giờ, hai bàn tay trắng, một lòng chỉ muốn đi lên, cảnh tượng như vậy vài chục năm, anh cũng sẽ cam tâm tình nguyện!" Thứ người như thế, cô quá hiểu.

Mạc Trung Hiền cười một tiếng bỏ qua, cô gái mà anh ta cho rằng không chịu nổi, lại có thể được Lạc Viêm Hành coi trọng, một chuyện cười ngàn năm: "Không biết cô quá xuất sắc, hay người đàn ông kia mù quáng, Trình Thất, xin lỗi!"

"Tại sao nói như vậy. . . . ."

Có lẽ không hề phòng bị, cảm thấy người đàn ông cũng sẽ không tạo thành uy hiếp, gáy đau nhói liền lọt vào bóng tối, Mạc Trung Hiền, cả đời này xem như anh sống vô dụng rồi.

Mắt nhìn xuống người trong ngực bất tỉnh, Mạc Trung Hiền cười lạnh, Thái Thủy Vân chạy tới, tất cả đều do cô tạo thành, còn không biết xấu hổ tới hỏi thăm, vứt bỏ ánh mắt nghi ngờ của người đi đường, ôm ngang cô gái lên: "Nhuồng một chút, cô ấy ngã bệnh!" Vội vã xông về phía xe taxi ven đường.

La Hiểu Hiểu nhìn về phía kính chiếu hậu, gương môi nói: "Làm sao anh xác định cô ta sẽ đi tới nói chuyện với anh?"

Mạc Trung Hiền giật tái mặt chằm chọc nói: "Không đến cũng không gọi là Trình Thất, người đã mang tới cho cô, tiền đâu?" Mở bàn tay đen thùi lùi.

"Tất cả ba triệu, cảm ơn!" Dừng xe vào ven đường: "Xuống đi!"

Trình Thất đã dùng hết tất cả ý chí mới miễn cưỡng mở mắt ra, trong thân thể thật giống như bị đánh thuốc tê, không cách nào nhúc nhích, nhìn chằm chằm cửa sổ xe không còn hơi sức cười nói: "Mạc Trung Hiền, gặp qua khốn kiếp, nhưng chưa thấy tên khốn kiếp như anh!"

Mạc Trung Hiền nghiêng đầu nhìn cô gái lần cuối: "Tất cả đều do cô tạo thành, nếu không phải cô, tôi làm sao sẽ vì ba triệu mà mạo hiểm?"

"Tôi dám cam đoan, tôi chết, anh tuyệt đối không sống được!" Không phải cô khinh thường, mà thật sự không gặp qua một người có thể hư đến mức này, mặc kệ nói thế nào, nếu không có cô, anh ta sớm chết đói ở đầu đường, lấy oán trả ơn, làm cho Phi Vân Bang hai bàn tay trắng, người có chút nhân tính cũng sẽ cảm thấy đau lòng, mà Mạc Trung Hiền không phải là người, là cô không có dự liệu đến.

"Cô cho rằng tôi còn sợ chết sao? Tôi cho cô biết, bây giờ tôi sống không bằng chết!" Vừa muốn xuống xe, nghĩ đến cái gì, hỏi "Cô sẽ giết cô ta?"

La Hiểu Hiểu đã sớm không nhận được: "Thế nào? Hối hận?"

Quả thật Mạc Trung Hiền có chút hối hận, nhưng đối phương không cho anh ta thời gian, sau khi xuống xe, nắm chặt tiền nhắm mắt hít sâu, không xua được hình ảnh năm đó cùng cô gái dạo phố, cùng cầu nguyện, khi đó, anh ta có chút phúc cho cô, có thể từng bước thăng quan, thăng chức rất nhanh, mặc kệ nói thế nào, cô gái này đã từng tin tưởng anh ta, giao tất cả tiền tài bang hội cho anh ta quản lý.

Tại sao hôm nay chúng ta biến thành như vậy? Mặc dù không có yêu, nhưng cũng cùng nhau vượt qua một đoạn đường rất dài, khích lệ cho nhau, giúp đỡ lẫn nhau, là một tay cô đưa anh ta vào Thanh Hoa, cũng dựa vào cô làm người trên kẻ trước, cuối cùng cũng bởi vì cô biến thành một tên phế nhân, bởi vì cô hai bàn tay trắng, Trình Thất, cuộc đời của tôi cứ bị cô thao túng như vậy.

Là đời trước tôi nợ cô sao?

Xin lỗi, có ân oán gì, chúng ta hẹn gặp lại kiếp sau.

"Chị Thất? Chị Thất, chị đang ở đâu?"

Ma Tử vác bao lớn bao nhỏ tìm kiếm khắp nơi, người đâu? Mới vừa rồi không phải ở đây sao? Trong nháy mắt biến mất không thấy? Nhưng bây giờ ban ngày ban mặt, chung quanh cũng không có động tĩnh gì, không giống như là gặp phải kẻ thù, nhưng người đâu? Lấy điện thoại di động ra gọi đi.

Bên trong xe, Trình Thất nghe được điện thoại di động kêu lên nhưng một ngón tay cũng không nâng nổi, nhất định là Ma Tử, không nhận điện thoại cũng tốt, tương đương với báo tin rồi.

Quả nhiên, sau khi không người nào nghe, Ma Tử biết đã xảy ra chuyện, vứt bỏ túi đồ, xông về cuối phố.

"Chị Thất đã xảy ra chuyện, nhanh thông báo cho bên Lạc Viêm Hành!"

‘Cái gì? Được, được, được!’

Bình yên mấy tháng, trong thoáng chốc Phi Vân Bang như ong vỡ tổ, toàn thể chủ động, suy đoán người phương nào lớn mật như thế? Đông Phương Minh nghĩ một lát, sau đó cắn răng hung hăng vỗ tay lái một cái: "La Ngọc Khôn, nhất định là La Ngọc Khôn! Đi, đi trại lính!"

Sau khi Long Hồ Hội nhận được tin tức, cũng bị giật mình không nhỏ, hiện tại Trình Thất mang thai, chịu không được bất kỳ đã kích nào, Hàn Dục lại không liên lạc được với Lạc Viêm Hành, không thể làm gì khác hơn là nhờ Trần Vĩnh Bình trợ giúp.

"Cái gì? Còn có chuyện này? Ai lớn gan như vậy?" Trần Vĩnh Bình nhảy lên, chuyện này không thể được, tất cả hy vọng của anh ta cũng đặt ở trên người cô gái đó, Lạc Viêm Hành đi tới Trung Quốc vì cô, nếu như chết rồi, không phải lập tức trở về Anh quốc sao? Trần an nói: "Bình tĩnh chớ nóng, tôi lập tức phong tỏa môi trường ra trong thành phố, các người cũng nhanh đi tìm!" Vội vàng ra cửa, nếu quả thật là La Ngọc Khôn, Trần Vĩnh Bình không tự tay giết ông ta là không thể.

Không tới ba giờ, tiếng còi cảnh sát gào thét khắp các đường phố thành phố F, thật giống như sắp tới Ngày Tận Thế, lòng người huyền não bàng hoàng, người dân trong thành phố tụ tập tập nham tập ba, chẳng lẽ sắp có chiến tranh? Làm thế nào mà nhiều xe cảnh sát như vậy?

Los Angeles.

Mới vừa đáp xuống máy, còn chưa kịp hít một ngụm không khí trong lành, Lạc Viêm Hành không hiểu nhìn chằm chằm điện thoại di động, tiếng cuộc gọi

nhờ vang lên gần ba phút, tùy ý nhấn gọi lại: "Xảy ra chuyện gì?"

‘Đại ca, không xong, chị dâu bị người ta bắt rồi, còn không biết là ai, bước đầu kết luận là La Ngọc Khôn và Mạc Trung Hiền còn có dư đảng của Đại Tam ở bên ngoài, sợ nhất là người chúng ta đắc tội, vậy thì khó lường rồi!’

Lạc Viêm Hành mắng thăm một câu, xoay người chui vào bên trong buồng máy bay: "Hoa kiều, trong nhà xảy ra chút chuyện, ngày khác nhất định tự mình đến, lên đường!" Bị bắt, tại sao lại bị bắt? Anh cũng không cảm thấy có ai dám đến nhà anh bắt người, nhất định là cô gái kia không ở yên trong nhà, đi ra ngoài rêu rao rồi, đáng chết, không phải bảo cô không nên đi ra ngoài sao?

Phi Vân Bang đắc tội với người cũng không nhiều, nhưng Long Hồ Hội đêm không xuể rồi, sẽ là ai chứ?

Trong một căn phòng dưới lòng đất dơ dáy bẩn thỉu, không thể chờ đợi trình diễn ngược đãi cực kỳ bi thảm, Trình Thất hí húp hết khả năng che chở cái bụng, bị người đánh cũng không phải là lần đầu tiên, nhưng ôm đứa bé bị đánh cũng là lần đầu, mỗi một chân cũng thấu xương, cuộn tròn lấy cánh tay đỡ gầy da đập vào bụng.

‘rầm rầm rầm!’

Hơn mười người đàn ông xuất hết lực toàn thân đập mạnh, theo tiếng xương cốt vỡ vụn, La Hiểu Hiểu cảm thiết cơn nhấm về phía thân thể kia hung hăng đập một gậy.

‘Bốp!’

"Ừm!"

Toàn thân Trình Thất co rút, thật giống như mạch máu toàn thân cao thấp cũng bị đánh nát, máu tuôn ra, ngay cả bụi bặm dính vào tóc vô cùng nhếch nhác, áo sơ mi trắng hiện đầy các loại dấu chân, duy chỉ có bụng nơi hoàn hảo không chút tổn hại, hé mắt cười nhìn hướng La Hiểu Hiểu: "Không phải xuất thân từ trại lính sao? Thế nào? không có bản lĩnh đấu một mình?"

La Hiểu Hiểu lộ ra nụ cười khát máu, hả hê nhìn cái gai đâm trong thịt hôm nay giống như con chó chết không động đậy được, có thể nói là cả người vui vẻ: "Còn cười được, không tệ lắm!" Nhìn về phía hai cánh tay che chở vào bụng, neho lại mắt tàn nhẫn nện xuống một gậy.

Trình Thất kinh hoàng, không cần suy nghĩ, giơ cánh tay lên cản lại.

‘Răng rắc!’

Xương giòn gãy lìa, phía sau mười mấy đấng mây râu nghe được cũng không khỏi hít hơi lạnh.

"A!"

Một loại đau xót thấu xương không rõ lắm cô gái giữa đầu kêu thảm thiết, hai tay run run tiếp tục ngăn trở bụng, con người đỏ tươi lạnh lùng nhìn chăm chăm La Hiểu Hiểu càng lúc càng mơ hồ, giống như muốn khắc đối phương vào linh hồn, làm quỷ cũng muốn trả lại gấp đôi, nước mắt giống như chuỗi ngọc bị đứt, không cách nào điều khiển tự động chảy xuống.

La Hiểu Hiểu không ngờ cô gái này cứng như thế, xem ra muốn nhìn cô quỳ cầu xin tha thứ là không thể nào, tức giận nhắc chân giẫm lên mặt, điên cuồng cười nói: "Không phải cô rất lợi hại sao? Có bản lĩnh đứng lên đi, một mình đấu, Trình Thất, biết đạo lý thô nóng này cũng cần người không? Tôi bị cô bức hết đường đi biết không? Thật không biết cô có gì đáng giá mà Lạc Viêm Hành thích, tôi yêu anh ấy năm năm mà ngay cả con mắt anh ấy cũng không chịu nhìn tôi, tại sao? cô nói cho tôi biết, tại sao?"

Trình Thất đã không nhả ra một chữ, nhưng khoe miệng còn khê giờ lên, cảnh tượng này làm cho La Hiểu Hiểu càng thêm điên cuồng, hung ác nhắc chân giẫm mạnh xuống bụng.

"Ừm!"

Trình Thất nhú chặt chân mày, không biết có phải cánh tay và sau lưng quá đau rồi hay không, một cước này không cảm giác chút nào, nhưng cô biết, một cước này không nhẹ, đủ để khiến cho đứa bé hồng mắt, cô đã từng có ý niệm phá bỏ đứa bé, giờ khắc này mới phát hiện ra mình dường nào buồn cười, dường nào dễ ý, có lẽ đây chính là trái tim của người làm mẹ sao ?

Ngón tay run rẩy cố gắng đẩy chân cô gái ra, lúc tới đã đoán được không chết cũng tàn phế, vẫn không thể nào tiếp nhận được đối phương nhắm vào bụng cô, chưa đầy ba tháng, đang thành hình chứ? Bất lực cắn chặt môi dưới, Lạc Viêm Hành nhất định sẽ hận chết cô, nhất định là vậy, để ý đứa bé này như vậy, cô lại làm hồng mắt của anh rồi.

"Biết khó qua? Dưới thân cô chảy máu, đứa bé mất rồi!" La Hiểu Hiểu mắt nhìn xuống người vùng vẫy gãy chết, cùng hai cánh tay sung tấy: "Cô cũng biết đau lòng à? Tôi còn tưởng rằng loại người như cô cũng không quan tâm cái gì!" Sau khi nói xong lùi hai bước, ngồi xuống ghế.

"Không giết cô ta sao?"

"Giết đi, quá tàn nhẫn!"

Mấy người đàn ông bây giờ nhìn không nổi nữa, quần cô gái cũng bị máu thấm ướt, đối xử với một cô gái có thai như thế, quá không nhân đạo.

La Hiểu Hiểu đốt một liều thuốc, hừ lạnh nói: "Các người cảm thấy cô ta còn có thể sống sao? Tôi muốn nhìn cô ta tắt thở như thế nào, hơn nữa chưa từng nhìn thấy người tắt thở !" Rốt cuộc được báo thù, thoải mái.

Mặt đất che kín một tầng cát bụi thật dày bị máu tươi nhuộm đỏ, vết thương trên trán nghiêm trọng nhất, máu giống như dòng suối nhỏ chảy cuộn cuộn không dứt, đuôi tóc bắt đầu nhỏ máu, Trình Thất đã không biết thân thể có chỗ nào không đau, ngay cả móng tay cũng giống như liên tục bị kim đâm, hơi thở cũng trở nên mong manh, nhưng cô không há miệng to hít thở, bởi vì cô không cam lòng, không cam lòng cứ thế mà chết đi, càng không muốn nụ cười của người đàn ông thật vất vả có được từ đây chợt tắt.

Vô cùng may mắn bị bắt là cô mà không phải anh, theo con tức giận của cửa nhà họ La, nhất định phải tìm người tính sổ, cô hi vọng người kia là cô, một người mất đi cặp mắt, lại mất đi thứ khác, còn sống thế nào nữa?

Cô tin tưởng rất nhanh người của Nhà họ La cũng sẽ chạy trốn, như vậy không tồi, ít ra người kia được an toàn.

Nhưng quá đáng tiếc chính là cô còn chưa kịp nói một tiếng yêu anh, thật sự rất yêu, còn chưa có nói cho anh biết, cho dù như thế nào cũng phải kiên cường sống tiếp, trên đời không có chuyện gì đáng sợ hơn cái chết, cũng đại biểu đã mất tất cả mọi thứ.

Ở trong căn phòng dơ dáy bẩn thỉu, Mạc Trung Hiền nắm chặt điện thoại di động, tại sao trong lòng phức tạp như vậy? Trong đầu có một âm thanh vẫn hành hạ anh ta, buộc anh ta cứu cô.

‘A Hiền, anh giỏi nhất, tôi tin tưởng anh nhất định có thể thi được Thanh Hoa, nhất định có thể!’

‘Không sao, sau này muốn nhúng tay vào sổ sách, tôi tin tưởng anh!’

Tin tưởng, anh ta đáng giá để cho cô tin tưởng sao? Ngay cả trước khi bị anh ta đánh gãy xiêu cũng tin rằng anh ta sẽ không làm tổn thương cô sao? Nếu không, bằng bản lĩnh của cô, tuyệt đối không thể thành công, nhưng đúng là cô làm cho anh ta không con cháu nối dõi, là cô làm cho anh ta thành hai bàn tay trắng, là cô làm cho anh ta tan vỡ hôn nhân. . . . .

"Ha ha, Trình Thất, cô thắng!"

Bất đắc dĩ mở điện thoại di động, thông qua một chuỗi mã số, cười khò nói: "Tiểu Lan, các người đang tìm Trình Thất sao? Cô ấy ở tại phố Ladies ngồi một chiếc xe taxi, bảng số xe. . . ." Dứt lời, ném điện thoại di động ra xa, cầm lên một sấp tiền mặt thật dày ném lên nóc nhà, giờ khắc này mới tỉnh ngộ, không phải là lỗi của cô cũng không phải là lỗi của anh ta, là lỗi của tiền, từ lúc bắt đầu quen biết, trong lòng cũng chỉ chứa tiền, chẳng qua tiền là một đồng giấy mà thôi.

Cầm lấy dao gọt trái cây nhìn một hồi, sau đó nhắm mắt hung hăng đâm vào tim, cảm nhận máu tươi điên cuồng chảy ra, trong đầu vẫn là câu nói của cô gái ‘tin tưởng anh’, còn hơn cha mẹ, còn hơn người yêu, cha mẹ không tin tưởng anh ta, người yêu không tin tưởng anh ta, chẳng người nào thêm ngó ngang đến anh ta, lại tin tưởng anh ta.

Trình Thất, nếu như có thể làm lại, tôi nhất định lựa chọn yêu cô, không phụ sự tin tưởng của cô nữa.

Trong cục cảnh sát rồi nùi, Kỳ Dịch vọt vào phòng quan sát, một tay đẩy viên cảnh sát ngồi trước máy vi tính lật xem bản ghi chép, ngồi xuống tỉ mỉ tìm kiếm tuyến đường xe taxi đi qua, khi thấy là dừng sát ở bên cạnh một tòa nhà dân cư đang xây dựng thì cảm bộ đàm ra lệnh: "Đường số 19, phía Đông, tòa nhà dân cư đang xây !" Móc súng, về mặt lạnh lùng chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Mở cuộc giết chóc

"Tất cả đều tìm kỹ cho tôi, đào sâu ba thước cũng phải tìm ra người cho tôi!"

Tại một ngã ba đường, hơn bốn trăm người không dám công khai mang súng ra trận, đều trở lại thời trước giải phóng, vác mã tấu và côn gỗ, xem ra đại tỷ thật xem Trình Thất kết nghĩa chị em chết sống rồi, ra quân rầm rộ như thế.

Phía trước, Lăng La Sát một chân dậm trên đầu xe, một chân đạp chiếc ghế, ghét ác như cừu, sau khi căn dặn xong, dẫn đầu nhảy xuống đất cầm điện thoại lên: "Có tin tức à. . . . . Thật? Tốt, tốt, tốt! Tất cả đều nghe được rồi, cảnh sát đã tìm được, đường số 19 phía đông, nơi đó gần đây, có thật nhiều nhà dân đang xây dựng, lục soát từng nhà cho tôi, đi!"

Chị Thất ơi chị Thất, ngàn vạn lần chị đừng có chuyện, cầm tấm hình gần bảy centimet, đó là một cô gái mặc âu phục, tóc dài rũ xuống vai, mang khung kính viền bạc, trong ngực ôm tạp chí tuần san, ánh mắt lạnh lùng, trên ngực đeo băng hiệu Phó tổng giám đốc một tập đoàn kinh doanh trang sức, liếc mắt vừa nhìn, lại có sáu phần giống với Trình Thất.

Hai tháng trước, Lạc Viêm Hành ủy thác cho cô nhất định trước ngày hôn lễ phải tìm được người này, thông qua vô số đường dây rút cuộc tìm được, còn chưa kịp báo cáo tin tức này cho người trong cuộc, nếu như có chuyện không hay xảy ra, không phải uống công sao?

Toàn thể hắc đạo chính giới xuất động, làm cho người người trong thành phố F cảm thấy lo lắng, các trung tâm thương mại e sợ rước họa vào thân, rồi rít tạm ngừng buôn bán, đám dân cư trong thành phố khó được nghỉ một ngày, mừng rỡ thanh nhàn.

Mỗi con đường phố không một người dạo chơi, cảnh sát tốp năm tốp ba tìm kiếm cái gì chung quanh, không dám chút nào chậm trễ.

Đường phía đông càng bị thế lực xã hội đen bao vây tầng tầng lớp lớp, Kỳ Dịch không ngờ người của đối phương tới gấp mấy trăm lần bọn họ, tin tức cũng biết được từ xã hội đen, quả thật có lẽ Lạc Viêm Hành mạnh hơn so với anh.

"Như thế nào? Con dâu nuôi của tôi thật ở bên trong?" Tôn Kế Trung đã nắm một ông già mặc cảnh phục ép hỏi.

"Tám chín phần, ông đừng có gấp, cho dù đánh bạc tánh mạng chúng tôi cũng sẽ nỗ lực mang người ra ngoài cho ông!" Lão cục trưởng dùng sức tránh ra khỏi, đây là chuyện gì? Giúp đỡ xã hội đen tìm người, tại sao Trần Vĩnh Bình đích thân phát mệnh lệnh, mặc dù không biết người làm chỗ dựa cho Trần Vĩnh Bình là ai, nhưng có thể ra lệnh các quân khu lớn, tuyệt đối không phải là người ông ta có thể trêu chọc.

Tôn Kế Trung gấp đến độ mồ hôi đầm đìa, sắp kết hôn rồi, ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện gì mới phải, quan trọng nhất là cháu nuôi có thể bình an.

Kỳ Dịch nắm chặt khẩu súng, dẫn 20 người đồng đội từ dưới cống thoát nước đánh trận đầu, mặc kệ như thế nào, anh cũng muốn bảo vệ cô chu toàn.

Trong căn phòng bí mật, bóng dáng La Hiểu Hiểu đã biến mất, Trình Thất không chút sinh khí cuộn rúc trong vũng máu, tư thế đôi tay vẫn bảo vệ vào bụng, sống chết khó xác thực.

‘Àm!’

Cánh cửa sắt bị đập một cước văng ra, Kỳ Dịch đi đầu, giờ súng lục lên quát to: "Không được nhúc nhích. . . ." Trong nhà không có bao nhiêu chỗ ẩn nấp, có thể thấy được kẻ địch đã sớm rút lui, chỉ có người giống như đã chết, ‘Bộp’ khẩu súng rơi xuống đất, vẫn đến chậm một bước sao? Hóa đá loại đứng tại chỗ, cô gái đó luôn không hề sợ quyền uy, lúc này lại không nhúc nhích nằm ở đằng kia, không lên tiếng gọi, mà giống như mất hồn chậm rãi tiến lên, sau đó điên cuồng ôm lấy cô gái lắc mạnh hai vai, giận dữ hét: "Tại sao em không nghe lời? Tại sao? Đã nói với em bao nhiêu lần, sớm muộn sẽ ngã, tại sao em không tin?"

Cô gái cúi thấp đầu, không có đáp lời, Kỳ Dịch đã sớm lệ tràn khóe mắt, run rẩy nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn bị máu nhuộm đen, khăn khăn nói: "Không phải nói rất có năng lực sao? Tại sao không đáp lời? Cô gái ích kỷ này. . . ." Nếu như anh sớm khuyên cô đi đường chính đạo, cũng sẽ không rơi vào kết cục này, đều do anh quá vô dụng, quá vô dụng!

"Chị Thất. . . . . Chị Thất. . . . ."

Lăng La Sát chạy tới thì thấy cảnh tượng Trình Thất đã chết, đứng ở cửa không chớp mắt, tê liệt ngã xuống, đã chết rồi sao? Cứ chết như thế? Tại sao trong lòng khó tiếp nhận như vậy? Thật vất vả tìm được người tri âm, sẽ không chết, Trình Thất sẽ không chết, không muốn tiếp nhận, đi qua muốn đoạt lấy người. . . . .

"Cút ngay!" Kỳ Dịch đẩy người nhào tới, ôm chặt lấy đỉnh đầu người chết, cắn răng cắn hận nói: "Đều là các người, đều là các người!" Không làm gì tốt, nhất định làm xã hội đen.

"Trời ơi, con dâu nuôi của tôi, tại sao chảy nhiều máu như vậy?"

"Chị Thất, ô ô ô trời ạ Chị Thất, ô ô ô!" Ma Tử và Salsa khóc đến ngất trời, mạnh mẽ xông qua đoạt lại cô gái ngủ say, Salsa bắt chập tất cả, bóp miệng Trình Thất bắt đầu làm hô hấp nhân tạo, cô không thể để cho chị chết, tuyệt đối không thể, chị không thể chết được, cứ từng hơi từng hơi, liên tục hơn mười lần, sau đó phát hiện cái gì, ngưng hơi thở, đưa đôi môi lại gần cánh mũi kia, vui mừng ngửa đầu: "Chị còn thở, chị còn thở!"

Ma Tử vội vàng đưa ngón tay dò xét, hơi thở yếu ớt như không có, nhưng cô cảm nhận được, ôm ngang lên xông ra ngoài: "Mau tìm bác sĩ, Chị Thất còn sống!"

Lúc này Tôn Kế Trung mới đứng dậy nâng trán găm hét lên: "Tìm A Nam cho tôi!"

Hàn Dục lạnh lùng nhìn chằm chằm vũng máu này, lấy điện thoại di động ra, âm thanh lạnh lẽo như hàn băng: "Lập tức tới đây!" Sau đó nhìn về phía Bạch Diệp Thành: "Đi điều tra một chút, rút cuộc là ai không tự lượng sức như vậy! Còn một giờ nữa Đại ca mới về tới, phải cho anh ấy câu trả lời thỏa đáng!"

Đến hiện tại, Bạch Diệp Thành cũng không quên được hình ảnh mới vừa rồi, quả thật không thể nào thích cô gái kia, nhưng chưa từng nghĩ tới tổn thương cô, khăn khăn nói: "Đứa bé. . . . . Không còn hả?" Sau khi Đại ca biết, nhất định sẽ rất khổ sở.

Hàn Dục nuốt nước miếng, đều do bọn họ thiếu thận trọng, nên tìm người đi theo cô gái kia 24h, đều là lỗi của bọn họ.

Bên trong biệt thự nhà họ La, La Hiểu Hiểu kinh sợ quá độ, run rẩy bụng ỉa nước nhìn về cha: "Cha, con. . . . . con đã giết cô ta, chúng ta còn có thể đi sao?"

"Hôm nay cả thành phố khu cũng bị phong tỏa, có chạy đằng trời, cha không ngờ cô gái này có sức ảnh hưởng lớn như vậy, tất cả cảnh sát cũng xuất động, con xác định cô ta đã chết?" Chỉ có chết rồi, mới sẽ không bị người phát giác.

"Vâng, nhìn cô ta tất thờ, bây giờ chúng ta làm thế nào?" Cô cũng không ngờ Trình Thất này bản lĩnh lớn như vậy, làm thế nào?

La Ngọc Khôn siết chặt chiếc nhẫn bằng ngọc, cười lạnh nói: "Hôm nay chỉ có một con đường có thể đi, chết cũng không thừa nhận, không có chứng cứ, bọn họ cũng không dám làm càn, đi, đi tìm chú của con !" Có bọn họ, thế lực cảnh sát lớn hơn nữa cũng phải kiêng kỵ ba phần.

Ngoài phòng giải phẫu, bị vậy nước chảy không lợ, tiếng khóc ngất trời, Đông Phương Minh đứng ở cửa không chịu rời đi, trong đầu tất cả đều là hình ảnh những năm này cùng nhau chiến đấu, cùng nhau đối mặt Phi Vân Bang lên lên xuống xuống, anh không tin ông trời tàn nhẫn như vậy, Chị Thất có phúc đức lớn, sẽ không chết đi như thế.

"Chị, ô ô ô chị chết Salsa làm thế nào, ô ô ô ô!"

Ma Tử ôm chặt cô gái khóc không thành tiếng, nước nờ nói: "Chị Thất sẽ không chết!"

"Đại ca, anh bình tĩnh một chút, không thể đi vào!"

Đang lúc này, ở cửa ra vào, một người khí thế dừng hẳn, Lạc Viêm Hành ra tay, bộ dáng kia giống như muốn nuốt sống người ta vào bụng, trầm mặt muốn đá văng cửa phòng giải phẫu, bị đám người Lộ Băng mạnh mẽ ngăn lại: "Lạc Viêm Hành, anh bình tĩnh một chút, bên trong đang cấp cứu, cho dù là ai cũng không thể quấy nhiễu !"

"Buông ra!" Lạc Viêm Hành lạnh lùng trừng mắt về phía mọi người, còn thiếu có rút súng nhắm vào.

"Đại ca, A Nam nói còn có một đường sinh cơ, thật mà, hiện tại anh đi vào sẽ quấy nhiễu đến cậu ta !" Hàn Dục nắm chặt cánh tay người đàn ông khuyên nhủ.

Lạc Viêm Hành giống như rơi vào điên cuồng, vô cùng mạnh mẽ, tránh thoát mọi người xông vào phòng giải phẫu, trở tay khóa trái cửa, lại một lần nữa hạn con người không nhìn thấy, tiến vào thì như thế nào? Còn không phải không nhìn thấy gì sao ?

"Đại ca!" A Nam không chút nào bất ngờ gọi một câu, sau đó tiếp tục cúi đầu bận rộn, đã sớm biết sẽ xông tới cho nên mới để cửa, loại hình ảnh này đã thấy quá quen.

Khâu Hạo Vũ quên mất giải thích, nhìn chăm chăm màn ảnh, ngôn ngữ chùng ngại, khổ sở nói: "Cả đình đầu đều chụp đường khí, trên mặt không có chút máu, trên người tất cả đều là máu, đại ca, anh đi phía trái ba bước, sau đó đi thẳng tới mười bước. . . . . Ngồi xuống, ngay phía trước là tay của cô ấy. . . . . Hôm nay anh chỉ có thể chạm được tay của cô ấy."

A Nam liếc một cái cảnh cáo: "Hai cổ tay của cô ấy cũng bị vật cứng đập trúng, cổ tay trái gãy xương, cổ tay phải cũng đã sưng đỏ, đề nghị không nên đụng!"

Nơi nào của cô có thể đụng? Lạc Viêm Hành nhẹ nhàng vuốt ve cô gái đầu ngón tay, vì sao lạnh lẽo như vậy? Khàn khàn nói: "Có mấy phần chắc chắn ?"

"10%, bị thương quá mức nghiêm trọng, đặc biệt là cánh tay, tôi nghĩ là vì cô ấy bảo vệ thai nhi, cho nên chuyển tất cả khổ sở đến cánh tay, hiện tại máu đã lưu thông, lúc đưa tới thì máu cũng tím tái rồi, đến chậm nửa giờ, cho dù sống lại e rằng cũng phải cắt bỏ !"

Nghiêm trọng như thế? Đứa ngọc, đứa bé không có thì có thể có nữa, tay không có, làm sao mọc dài ? Thì ra cô quan tâm đứa bé này hơn mình, 10%. . . .

"Nghiêm trọng nhất là phần lưng, là thiết côn gây thương tích, xương vai bên phải có dấu vết bị tan vỡ, cũng may không phải là cổ, nếu không Hoa Đà tái thể cũng không thể xoay sở, xương sườn bên trái gãy hai cây, là đám đá tạo thành, cũng may đôi tay cô ấy vẫn co lại, nếu không, gân cùi chò đã gãy lìa, chỉ đâu biết bảo vệ tánh mạng như thế nào, vết thương hai chân tất cả đều ở phần thịt, che chở gân cốt, chỉ là mất cả chân bị trật khớp!" Lúc bị đánh còn có thể nghĩ biện pháp giữ mình, thật sự là hiếm thấy, tình nguyện trầy da sứt thịt, cũng tuyệt đối không thể tổn hại tới xương cốt, gân mạch, đây mới là chỗ trí mạng.

Lạc Viêm Hành nhắm mắt, dịu dàng kéo bàn tay của cô gái xuyên qua quần áo, nắm thật chặt đặt ngay tim, cảm thụ hơi lạnh như băng chạm vào, lại cười nói: "Cảm nhận được không ? Nó rất đau, cho dù em còn có thể kiên trì hay không, cũng phải tiếp tục cố gắng cho anh, không có em, anh cũng có thể sống, nhưng trong thế giới của anh sẽ không bao giờ có màu sắc nữa !"

A Nam không dám tin liếc mắt nhìn, đại ca cũng sẽ khóc sao, hỏi thế gian tình là vật chi, hẹn nhau sinh tử cùng đi, aiz, xem ra anh phải suy nghĩ ý hết mọi biện pháp cứu sống người, nhưng anh là người, không phải thần, không phải anh nghĩ mà có thể cứu.

Trình Thất không nghe được, lúc này đang đặt mình trong một không gian thu hẹp tối tăm, cảm nhận như có kim châm, đau đến gần như co rút, đang muốn cúi đầu trước số mạng thì bên tai truyền tới tiếng gọi của người đàn ông, trong tay truyền đến ấm áp, cũng không có màu sắc nữa ? Cô biết có thể sẽ chết trong thoáng chốc, cô không muốn chết, thì có biện pháp gì?

Rất muốn mở mắt ra nhìn gương mặt đẹp trai nhớ thương, nhưng cho dù cô tập trung ý thức như thế nào, cuối cùng cũng vô ích, một lần cuối cùng cũng muốn tước đoạt sao? Nếu như nghe lời anh, ở trong nhà chờ đợi thì tốt biết bao?

"Chủ nhiệm, ngón chân của cô ấy đang động!" Y tá nhỏ ngạc nhiên chỉ vào ngón chân ngọ nguyệt, vẫn còn ý thức.

"Cô đang chảy nước mắt!"

"Cố gắng tăng cường nhịp tim!"

A Nam nhủ mầy, vừa mổ vết thương vừa dặn dò: "Anh Hành, dường như cô ấy có thể nghe được lời của anh, tiếp tục nói chuyện với cô ấy, nếu tiếp tục giữ vững như vậy, chỉ cần cô ấy không buông tha, chúng ta mới thể nắm chặt!"

Lạc Viêm Hành gật đầu lung tung, đưa tay sờ về phía chụp dưỡng khí, thật giống như đang vuốt ve mặt của cô gái, trong khoảng thời gian ngắn lại không biết nói cái gì cho phải, dẫu dằng nói: "Trình Thất, em nghe được có đúng không? Em đừng buông tha, nếu em đi rồi anh phải làm thế nào? Em còn chưa mặc áo cưới, còn chưa làm cô dâu của anh, nếu em chết đi, hôn lễ cũng sẽ cử hành như thường, em hãy tâm niệm nhìn anh và một cỗ thi thể sống chung cả đời sao? Nhìn tâm niệm ngày hôn lễ, ngày thứ hai chuyển sang thành tang lễ sao? Anh đã mất đi đứa bé, còn muốn anh mất đi cô dâu sao? Không muốn nhìn Salsa xuất giá sao? Đúng rồi, em còn có người chị, những thứ này em không muốn biết sao? Lăng La Sát đã tìm được cô ấy, tên là Mạc Băng, là người chị cùng cha cùng mẹ với em, lớn hơn em ba tuổi, năm đó cha của em mang theo cô ấy và em vừa mới sinh ra đi về quê, vì kiếm sống, cha của em gửi cô ấy cho một gia đình giàu có, đã thông báo cho cô ấy tới thăm em, cô ấy nghe thế chuyện thì vô cùng kích động, đã lên máy bay rồi? Cho dù như thế nào, em cũng phải gặp mặt cô ấy một lần phải không?"

Hốc mắt Trình Thất càng chảy nước mắt, chị, cô còn có chị? Hình như nhớ năm đó ở trong ảnh gia đình thấy có một cô bé khác, nhưng cha chưa bao giờ nhắc tới, cũng không có người nào nói với cô còn có người chị, chuyện này bị quên lãng, chị, vẫn mơ ước có một người anh hay chị, có người thương có người yêu, thật có người chị rồi, còn có rất nhiều chuyện chưa hoàn thành, cô không thể chết được, cho dù khó khăn, cũng phải sống sót.

Nhưng thật rất mệt mỏi, thật đau đớn, giống như chỉ cần vừa buông lỏng sẽ tiến vào một Thế Giới Cực Lạc, cũng vĩnh viễn chìm vào giấc ngủ, chưa bao giờ biết Lạc Viêm Hành yêu cô như vậy, mặc dù chết cũng muốn cưới cô, chỉ nghĩ đến hình ảnh kia một chút, mỗi lỗ chân lông đều phát lạnh, đã dùng hết tất cả sức lực bản thân rung động nhẹ nhàng ngón trỏ.

Ngón tay đang lay động, Lạc Viêm Hành hưng phấn khác thường: "Tay của cô ấy cũng cử động, A Nam, cậu nhanh lên một chút!"

"Đổi một túi máu!" A Nam nặng nề gật đầu, cũng bị thương thành như vậy, còn chưa có ngất đi, rất giỏi, vẫn là lần đầu gặp phải bệnh nhân bị thương sâu như vậy vẫn còn tỉnh táo, tận lực tránh tất cả bộ vị đau nhức, muốn bảo vệ người lớn còn phải bảo vệ đứa bé, sức khiêu chiến cực lớn, xem ra đại ca đã xác định đứa bé không có, trước hết anh không nói cho đại ca, muốn dựa vào chính mình tranh thủ công lao, hơn nữa không cứu sống, không phải làm cho người ta không vui sao? Tội lỗi của mình cũng sẽ tăng thêm.

Bởi vì đòn nghiêm trọng tạo thành hiện tượng sanh non già mà thôi, bệnh thông thường, điều dưỡng thật tốt cũng không lo ngại.

Giải phẫu tiến hành hơn sáu giờ, cuối cùng thành công mỹ mãn, A Nam cời bao tay, nhìn toàn thân cô gái bị bọc lại, nói: "Tôi đã tận lực, về phần cô ấy có thể sống tiếp hay không, phải trông chờ vào ý chí của cô ấy rồi, toàn thân giải phẫu rất thành công, cánh tay trái sau này có thể vận động được hay không cũng không dám bảo đảm, đại ca, tôi đi chuẩn bị một chút thuốc men trợ giúp vết thương khép lại, đẩy người về phòng bệnh trước đi!"

"Đi đi!" Lạc Viêm Hành cũng thở phào nhẹ nhõm, nghe nhịp tim đập bình thường thì thật rất cảm kích Trình Thất kiên cường, hơn nữa tỉ lệ sống sót cũng đạt tới 70%, căn bản qua nguy hiểm, thần kinh căng thẳng từ từ buông lỏng, đi theo các y tá tới phòng bệnh, lúc này mới quyết định đi làm một chút chuyện nên làm: "Hàn Dục, lập tức điều tra cho tôi, rốt cuộc là ai!"

Mặc kệ là người nào, cũng sẽ không bỏ qua.

"Dạ!" Hàn Dục thở ra một hơi, xoay người chạy ra ngoài cửa, cảm tạ ông trời, thật sợ cô gái chết, đại ca sẽ không gượng dậy nổi, may nhờ trời xanh che chở.

Phản còn lại chính là thủ phạm rồi, đám trên trời đầu Long Hồ Hội, không biết sống chết.

"Cô ấy chính là Thất Thất?"

Lúc Mạc Băng chạy đến, cô 'em gái' đó đã ra khỏi phòng giải phẫu, đang yên tĩnh nằm ở trên giường bệnh, vạch ra đám người tiến lên ngồi ở đầu giường, nhìn về phía mặt của cô gái cẩn thận suy nghĩ, quả thật rất giống, dù sao lúc ấy mới ba tuổi, không nhớ được cho nên không hề tìm kiếm, một loại cảm giác máu mủ tình thâm nói cho cô biết, đây là người thân của cô, người thân duy nhất.

Cha mẹ nuôi cũng nói cho cô biết, đã từng là họ Trình, cha là Trình lão cừu, nâng lên cánh tay bọc kín thạch cao và băng gạc: "Thất Thất? Nghe được không? Chị là chị của em!"

"Các người nhìn xem, chị của Chị Thất thật xinh đẹp, giống như tiên nữ!"

"Là người phụ nữ mạnh mẽ!"

"Nghe nói chị của chị Thất là Phó tổng giám đốc công ty tài chính số một số hai, hơn nữa sang năm đã thăng lên tổng giám đốc, quản lý ba trung tâm trang sức!"

"Tài sản hơn ngàn tỷ!"

"So với Chị Thất tốt hơn !"

Ma Từ nhìn Mạc Băng không ngừng hâm mộ, cũng là phụ nữ, tại sao người ta có bản lĩnh như vậy? hai bằng tiến sĩ đại học Oxford, trước mắt còn có lưu hình của cô, giờ tài liệu trong tay, là người nghiêm túc, làm việc kỹ lưỡng, chắc, chắc, chắc, có hình dạng này chị cũng là một loại kiều ngạo, sau khi Chị Thất tỉnh lại, nhất định sẽ rất vui mừng.

Đối với chuyện của chị Thất, Lạc Viêm Hành lại có thể để ý như thế, lúc này mới thông báo, là chuẩn bị cho Chị Thất một món quà bất ngờ trong lễ cưới sao? Thật là lãng mạn nha!

Lạc Viêm Hành tự mình bung một ly nước lọc cho Mạc Băng: "Vắt và cho cô!"

Mạc Băng lạnh nhạt nhận lấy, mắt phượng trừng lên: "Tại sao anh không nói sớm cho tôi biết?"

"Tôi cũng mới vừa biết được. . . . ."

"Nói nhảm !" Cô gái không cho chút mặt mũi, neho mắt: "Hơn hai tháng trước đã có người theo dõi tôi, quên đi, lười phải nghe anh giải thích, tôi không cần biết anh là ai, về sau nếu để cho cô ấy bị thương, làm chị cả, tôi có quyền mang cô ấy đi!"

"Oa, anh nhìn cô ấy đi, cũng không sợ Lạc Viêm Hành, rất được!" Tiểu Lan hai tay đan vào nhau, nếu cô có được người chị bảo vệ như vậy thật tốt, hơn nữa mái tóc kia rất thẳng, cô gái mặc âu phục vẫn rất xinh đẹp.

Lạc Viêm Hành mỉm cười, lọt vào suy tư, tại sao nhà họ Trình, ai cũng hung hãn thế này? Người nào cũng khó dây vào, cười nói: "Đó là tự nhiên!"

Mạc Băng dùng đầu ngón tay vén sợi tóc trên trán Trình Thất, nhìn chằm chằm mặt nạ đường khí chụp xuống khuôn mặt trắng bệch, cánh môi nứt nở nói: "Nếu chị biết trên thế giới còn có em, nhất định sẽ tới tìm em, những năm này nhất định rất khổ sở chứ?"

"Sáu tuổi Chị Thất bị buộc đưa đến bên này, một mình không cửa không nhà không người thân, xin ăn ở đầu đường!" Ma Từ lặng lẽ đi tới trả lời giúp trình Thất.

"Sáu tuổi?" Mạc Băng đau lòng cúi đầu, hốc mắt từ từ đỏ lên, sau đó không thể chịu nổi nước mắt rơi xuống, lúc cô sáu tuổi vẫn còn ở trong ngực cha mẹ nuôi làm nũng, ban đầu biết mình bị đưa ra ngoài, còn rất hâm mộ có thể đi theo bên cạnh cha cô, thì ra mình hạnh phúc hơn nhiều so với cô, cũng không ghen tỵ, làm chị nên nhường cho em gái, nếu như có thể làm lại, cô tình nguyện người chịu tội chính là cô.

Trình Thất vẫn không có hơi sức mở mắt, đây chính là chị sao? Âm thanh thật dễ nghe, Lạc Viêm Hành, cảm ơn anh, cảm ơn anh giúp em tìm được chị, có người thân quan tâm cảm giác rất tốt.

"Vâng, nhưng Chị Thất không có oán trời trách đất, vẫn một mình dốc sức kiếm sống đến bây giờ, xem như có chút thành tựu!"

Sáu tuổi đã bắt đầu dốc sức kiếm sống, Mạc Băng không dám nghĩ đó là hình ảnh như thế nào, lúc cô còn đòi vẩy cá ăn không ngon thì em gái ruột của mình cũng đang xin cơm ăn, yêu thương vượt tấc cô gái, khóc ròng nói: "Xin lỗi. . . . . Chị thật không biết. . . . . Còn có em, thật xin lỗi. . . . ."

Nếu như không nhờ Lạc Viêm Hành, có lẽ cả đời cũng không biết còn có người em gái, càng không biết mình được nhận nuôi, dù sao cha mẹ đối với cô quá tốt, cho cô thừa kế tất cả gia sản, thì ra cha ruột là phần tử ngoài vòng luật pháp, mẹ vì sinh khó mà chết, ba tuổi đã bị đưa ra ngoài, mặc dù những chuyện này không nhớ rõ, nhưng lại là sự thực.

Thấy Trình Thất cũng rơi lệ, ngón tay cái nhẹ nhàng lau đi, cười nói: "Em phải nhanh khỏe lại, chị còn có rất nhiều lời nói muốn nói với em, về sau em không bao giờ cô độc nữa, có chị ở đây, sẽ không dám khi dễ em, em còn chưa nhìn thấy mặt chị, không thể có chuyện!"

Hàn Dục vội vàng vào nhà, kẻ vào lỗ tai Lạc Viêm Hành nói: "Mặc dù trong xe không có dấu tay khả nghi, nhưng tìm được mảnh da của La Hiểu Hiểu, đã kết luận chính là cô ta, trong căn phòng bí mật cũng có dấu vết của cô ta!"

Lạc Viêm Hành từ từ giương mắt nhìn Trình Thất một cái, mới đứng lên nói: "Đi!"

"Anh Hành, tôi có lời muốn cho anh biết. . . . . Anh Hành, Anh Hành!" A Nam buồn bực cau mày, chuyện gì gấp gáp như vậy? Cũng không cho anh ta thời gian giành công, quên đi, dù sao người không chạy được.

Vẫn ngồi ở trong hành lang chưa từng động đậy, Kỳ Dịch vừa định đi lên ngăn trở, nhưng nghĩ tới Trình Thất bị thương, cũng lựa chọn thờ ơ, anh cũng không muốn thả hồ về rừng, cũng không tin luật pháp có thể giải quyết, vậy thì để cho Lạc Viêm Hành đích thân xử lý đi, loại người như thế vốn nên bị róc xương lóc thịt, nếu Lạc Viêm Hành ngồi yên không để ý đến, thì anh cũng không cần thiết tiếp tục ở lại nơi này.

Bạn bè, làm bạn bè cả đời không tôi.

Màn đêm nhẹ nhàng buông xuống, ánh sao chiếu lấp lánh trên bầu trời, ánh trăng cô đơn cũng ló dạng, gió đêm phát phối thổi lá cây vang xào xạc, cảnh đêm tươi đẹp như thế lại rửa không sạch thù hận trong lòng người.

Biệt thự nhà họ La vốn đang lặng lẽ yên ắng, một tiếng súng vang lên, đưa tới gió tanh mưa máu, vô số quân nhân sớm có chuẩn bị, bắt đầu nổ súng.

‘rầm rầm rầm!’

Tiếng súng không hề gián đoạn, Hàn Dục quát lạnh: "Lập tức xông lên giết!"

"Xông lên!"

Hết thấy hơn ba trăm người xông lên, đánh cho kẻ địch nhiều lần lui về phía sau, mùi máu tươi theo gió thổi vào trong lỗ mũi mọi người, chẳng những không thương hại vì đồng đội tàn sát lẫn nhau, ngược lại càng khơi dậy tính khát máu, một đứa trẻ cũng không bỏ qua.

Ngoài cửa lớn, trong ghế xe, ánh mắt lạnh lùng của người đàn ông nhìn ngoài bóng đêm cửa sổ, cảm thấy báo thù sẽ tốt hơn, nhưng nghĩ tới con trai còn chưa ra đời, con đau xót mắt con cho dù bất kỳ niềm vui nào cũng không thể chống đỡ.

"Các người là ai?"

Năm người đàn ông lao ra khỏi phòng rộng rãi, dám công khai giết người, thật quá đáng rồi.

Trong sân, đứng đầy người áo đen, mọi người đều giống như đối mặt với kẻ địch thù sâu tỵ biển, đặc biệt là Hàn Dục, đáng thương cho thằng nhóc còn chưa ra đời đã bị ép chết từ trong trứng nước, càng nghĩ càng oán giận: "Thế nào? Cũng không dám ra ngoài à?"

Cửa bị kéo ra, La Hiểu Hiểu níu La Ngọc Khôn cùng các vị lãnh đạo quân khu ra khỏi phòng, la lớn: "Hàn Dục, rốt cuộc anh muốn như thế nào? Đến liền giết người, chúng tôi chọc tới anh sao?" Cho dù cô giết Trình Thất, nhưng Lạc Viêm Hành cũng không nên đối với cô như vậy, dù sao cô yêu anh rất nhiều năm.

Đang lúc này, Lạc Viêm Hành hai mắt đỏ ngầu đứng ở phía sau đám người, tất cả tâm tình cũng lộ ngoài, giống như ác ma nhập vào thân, bất cứ lúc nào cũng có thể hút đi linh hồn của mọi người, hơn mười phút ngắn ngủn, Biệt thự nhà họ La đã máu chảy thành sông nhưng anh lại không thêm để ý chút nào, không muốn nghe nói nhảm, ngửa đầu nhìn gần một trăm quân nhân liên tục lui về phía sau: "Giết cho tôi!"

"Khoan đã!" La Ngọc Khôn giơ tay lên, nhìn người đàn ông đã từng thiếu chút nữa trở thành con rết, hừ lạnh nói: "Cậu thật muốn đối địch với quốc gia?"

Một ông già cũng chỉ vào người đàn ông thét to lên: "Lạc Viêm Hành, cậu thật to gan, biết bên trong là ai ở chẳng? Đây chính là thủ trưởng quân khu số một!" Cuối cùng cắn răng nghiêng lợi tăng thêm một câu: "Quả thật muốn tạo phản?" Giết thủ trưởng, cậu ta cho rằng mình là chủ tịch hay sao?

Lạc Viêm Hành biết rõ hậu quả sẽ như thế nào, nhưng nghĩ đến người yêu bị lăng nhục, sắc mặt dữ tợn, cắn răng nói: "Làm tổn thương vợ của tôi, giết con của tôi, tôi quan tâm đến ông ta là ai, cuối cùng ra lệnh, quát lên một tiếng: "Giết! Một mạng cũng không bỏ qua!"

Lời này vừa ra, tiếng súng liền miền bất tuyệt lần nữa, một trăm tên sĩ quan và binh lính ngã xuống đất, La Hiểu Hiểu lại cười, vừa đi xuống cầu thang, vừa nói: "Lạc Viêm Hành, anh rất đau lòng à? Đây đều là do anh tạo thành. . . . . Uhm. . . . . Tạo thành, không sao cả, dù sao có cô ta làm đệm lưng, tôi chết không tiếc!"

"Vậy thì cô phải thất vọng rồi, chị dâu đã bình an vô sự!" Bạch Diệp Thành nói xong liền bắn một phát.

La Hiểu Hiểu che ngực chảy máu, không dám tin nhìn về Bạch Diệp Thành, không thể nào, cô nhìn tận mắt thấy cô gái kia tắt thở, không thể nào, trừ khi cô gái kia có ý lừa cô. . . . . Đúng vậy, cố ý lừa cô, lòng dạ đủ sâu, từ từ té quỵ xuống đất, ông trời ơi, tại sao ông bắt công như thế?

Đến chết, người đàn ông kia cũng không có tiến lên nhìn, tình yêu này thật đáng giá như thế chẳng? Quá buồn cười, quá buồn cười, cũng được, đời sau đi lối khác là được.

Sau một lúc, Biệt thự nhà họ La lần nữa lọt vào yên tĩnh, ngoại trừ mùi máu tanh nồng nặc, nơi này giống như mới vừa rồi chưa từng xảy ra việc gì.

"Đại ca, một ngọn lửa thiêu hay. . . . .?"

Nổi hận trong mắt Lạc Viêm Hành vẫn không tiêu tán, đầu ngón tay đều là cảm giác lạnh lẽo cô gái truyền cho anh, khoảnh khắc đó anh thật sự cho rằng cô sắp chết, chuyện như vậy anh không hy vọng xảy ra lần nữa: "Không cần, rút lui đi!" Rắn đẽ, anh thật muốn xem sau này còn ai dám tới trêu chọc.

Bạch Diệp Thành nhún vai, kéo một người anh em nói: "Truyền việc này ra ngoài, nói là lời đồn đãi, cũng đừng cho rằng chúng ta làm!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tình Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Động phòng trước

Ba giờ sáng, ở bên trong hành lang bệnh viện tư nhân Long Hồ Hội, vô số người ngã trái, ngã phải, ngời nằm mặt đất, giống như chỉ có như vậy mới có thể bảo vệ an toàn cho bệnh nhân, Lạc Viêm Hành lặng lẽ đi xuyên qua đám người, rất sợ làm mọi người tỉnh giấc, không ngờ người của Phi Vân Bang

trung nghĩa như thế, ngay cả ông già làm vườn cũng không chịu rời đi.

"Đại ca!"

"Hur!" Người đàn ông nâng lên ngón trỏ gát trên môi, gót chân nhanh chóng đi vào phòng làm việc của A Nam: "Thế nào?"

A Nam kỳ quái nhìn ánh mắt của người đàn ông, Hàn Dục nói anh không nhìn thấy, bắt chọt nhìn, quả thật không có gì đáng nghi, cẩn thận chu đáo, nhưng vẫn có khác nhỏ so với người bình thường, câu đó nằm ở cặp mắt kính, dĩ nhiên, những thứ này không phải là chuyện anh ta trông nom, đại ca có nhìn thấy hay không cũng không liên quan đến anh ta, có một số việc biết được quá nhiều, đối với ai cũng không tốt.

"Là như vậy, thân thể chị dâu khôi phục rất tốt, ý niệm cầu sinh của cô ấy rất mãnh liệt, nhưng thai nhi này hình như cũng rất ương ngạnh, có thể. . . . ."
Cổ làm ra vẻ khô sở gãi gãi cái ót, thấy người đàn ông tròn mắt kinh ngạc liền nói tiếp: "Không sao, tôi đang lật xem ghi chép ca bệnh sư phụ đã xử lý trước kia, nhớ đã từng có cô gái mang thai bị thương nghiêm trọng, cuối cùng mẹ tròn con vuông, tôi sẽ tận lực tìm ra phương án giải quyết!"

Lạc Viêm Hành vốn đau lòng quá độ, trong như tro tàn, thoáng chốc vô cùng vui mừng hỏi "Cậu nói là. . . . . Đứa bé vẫn còn ?"

"Ừm, về phần có thể giữ được hay không. . . . . Tôi sẽ cố gắng!" Chân thành tha thiết giờ tay thế.

Lòng ngực người đàn ông phập phồng càng lúc càng kịch liệt, sau đó nắm thủ hạ dặn dò: "Không cần biết dùng phương pháp gì, nhất định phải bảo vệ nó, A Nam, tôi tin cậu !" Con anh vẫn còn, con anh vẫn còn, chưa bao giờ phản chán như vậy, khích lệ nói: "Cậu nhất định làm được, nếu đúng như lời cậu nói, nhất định sẽ có thưởng lớn!"

A Nam cười híp mắt, gật đầu nói: "Thật ra tôi không có gì tâm nguyện, chỉ hi vọng trở thành bác sĩ hàng đầu của Long Hồ Hội, có bệnh viện độc lập!"

"Cậu gánh vác nổi!" Lạc Viêm Hành vỗ vỗ bả vai thuộc hạ, xem như cậu ta không đề cập tới, có thể kéo Trình Thất từ Quỷ Môn Quan trở về, cũng phải cất nhắc thật tốt, hôm nay còn giúp anh giữ được con trai, ơn lớn như thế, suốt đời khó quên, thật giống như cái tử hoàn sinh, mọi người đều nói phụ nữ mất máu quá nhiều, đứa bé không có hy vọng, lúc này đã không biết nên bày tỏ cảm xúc như thế nào, thường thức nói: "Bác sĩ hàng đầu, hoàn toàn xứng đáng! Cảm ơn cậu!"

Đưa mắt nhìn đi người đàn ông, A Nam sờ sờ cằm, từ lần trước sau khi giúp Khâu Hạo Vũ làm chuyện kia, đã thật lâu đại ca không có coi trọng anh, con người chỉ cần có một nghề thành thạo, tự nhiên sẽ không bị mai một.

Trình Thất nằm mơ rất lâu, rất lâu, trong con mơ có người mẹ chưa từng gặp mặt, có cha, còn có đứa con trai bỏ lỡ, sắp rơi vào địa ngục thì Lạc Viêm Hành nắm thật chặt tay của cô kéo ra khỏi diêm vương điện, chịu đựng nỗi khổ thác xương xé da, đến hiện tại cũng giống như đặt mình trong bụi gai, từng động tác nhỏ cũng có thể mang đến đau đớn lớn lao.

Một bàn tay ấm áp đang vuốt trên trán trấn an làm cho cô gái dần dần bình tĩnh, mí mắt từng chút từng chút hé mở, người đàn ông thật giống như không hề nhận ra được, cũng gỡ xuống máy trợ thính và mắt kính, một tay đang vuốt tóc của cô, một tay sờ quyển sách không có chữ, tập trung tinh thần, đột nhiên cảm thấy tất cả tổn thương đều đáng giá, có thể đổi lấy thương yêu, quan tâm, lo lắng của người đàn ông có một không hai.

Tầm mắt rơi vào một cái vali ở cuối giường, một cô gái xa lạ, một tay đang chống đỡ cằm, hai chân bắt chéo chìm vào giấc ngủ, áo khoác đen mềm mại che lại khuôn mặt nhỏ nhắn hé mở, âu phục kẻ sọc màu đen, đồng hồ giá trị xa xỉ, cùng tư thế ngủ ưu nhã cao quý, đây chính là Mạc Băng, chị của cô sao?

Quả thật, so với mình có lẽ đối phương đã quen che đậy kín kẽ hơn nhiều, ngay cả ngủ cũng chú trọng như vậy, hấp dẫn, khoan hãy nói, đúng thật là cùng một khuôn khắc ra, nhưng quả đáng tiếc là bản thân cô vĩnh viễn không làm được nghiêm chỉnh như vậy, dường như lúc ngủ, trên mặt cũng viết ‘người lạ chớ vào, giết không tha!’

Lại nhìn về phía mấy cô gái trên ghế sa lon dài nơi xa, Ma Tử và Salsa cùng Tiểu Lan, khác nhau một trời một vực, Salsa vẫn còn chảy nước miếng, ngã trái ngã phải, vẫn là chị càng giống như người thành công.

Mạc Băng cảm nhận đang bị người nhìn chăm chú, khẽ mở mắt ra, sau đó hoàn toàn tỉnh ngộ, tiến lên phía trước nói: “Đã tỉnh rồi hả? Có cảm thấy khác ở chỗ nào hay không? Khát nước không? Bọn họ mua cho em một chút cháo dinh dưỡng thanh đạm!” Nói xong đứng lại đến cạnh TV, mở bình giữ nhiệt, sau đó múc ra một chén nhỏ.

“Trình Thất, muốn gọi bác sĩ không?” Lạc Viêm Hành để sách xuống, lo lắng kiểm tra cái trán cô gái, hạ sốt rồi.

Mặc dù trước kia ngã bệnh, bọn Ma Tử cũng rất ân cần, nhưng cùng lần này hoàn toàn khác xa, sau khi sống lại, có người yêu, người thân tự mình chăm sóc cảm giác thật tốt, rất muốn nói gì, nhưng mang mặt nạ đường khí, cái gì cũng nói không ra được, chỉ có thể yếu đuối nhìn bọn họ, như đứa bé được nâng trong lòng bàn tay, nếu như lúc còn bé, chắc chắn sẽ gào khóc, khóe mắt chảy xuống nước mắt vui sướng.

Mạc Băng thấy con mắt Lạc Viêm Hành không tiêu cự, hình như đoán được cái gì, nhưng không hỏi nhiều, mở chụp đường khí, dịu dàng dụ dỗ nói: “Bác sĩ nói có thể ăn một chút, nếu không sẽ không tốt cho thai nhi!”

“Thai.....nhi?” Trình Thất mở môi khô nứt, không hiểu hỏi.

“Đúng vậy, đứa bé vẫn còn, rất khỏe mạnh, không cần nghỉ quá nhiều, đây chẳng qua hiện tượng sanh non giả, đúng rồi, còn chưa có tự giới thiệu mình, chị tên là Mạc Băng, trước kia tên Trình Lục, là chị ruột của em, Thất Thất, xin lỗi, chị không có làm tròn trách nhiệm của một người chị, chị thật sự

không biết trên thế giới còn có em, những năm này em đã vất vả!” Mạc Băng bắt đầu lau khô mắt, nếu như Thất Thất đi theo cô, cũng sẽ không....

Trình Thất muốn lắc đầu, nhưng vết thương trên trán thật sự quá đau, chỉ có thể kéo ra một nụ cười: “Em cũng không biết trên thế giới còn có chị!” Cô có chị rồi, còn là một người chị thương yêu như thế, cô nhìn ra được, cô gái này bên ngoài nhất định rất lạnh lùng, nhưng đối với cô che chở như thế, không có chuyện nào hạnh phúc hơn so với chuyện này.

Hơn nữa, đứa bé vẫn còn, đời trước nhất định đã làm nhiều chuyện tốt mới đổi được may mắn kiếp này.

Mạc Băng cũng cười nói, “Em không trách chị là tốt rồi, ăn một chút!”

“Ừm!” Thật ra lúc này không muốn ăn cái gì, nhưng vì đứa bé, vì chị phục vụ, mở to miệng nuốt xuống, rõ ràng không có mùi vị, vì sao cảm thấy ngọt như vậy?

Mạc Băng trừng mắt về phía người bị băng bó che phủ giống như bánh chưng không cách nào nhúc nhích, khiển trách: “Em cũng đã bao nhiêu tuổi rồi? Làm sao lại để mình thành như vậy? Nói cho chị, rốt cuộc là ai làm?” Bộ dạng chị nhất định báo thù này cho cô: “Em yên tâm, chị đã học luật pháp, cũng rất có bạn bè quan tòa ở bên này, luật sư xuất sắc cũng có rất nhiều, chuyện này đủ để cấu thành tội giết người rồi!”

“Chị, thôi đi, chuyện này chị không cần phải lo!” Xem ra Mạc Băng là một người chính trực, cô không thể kéo chị xuống nước, về phần La Hiểu Hiểu, không nhờ cô tận gốc, gió xuân thổi vạn vật hồi sinh, thân thể tốt lên rồi sẽ đi tính sổ, cô sẽ trả lại cho cô ta gấp trăm lần nỗi đau ở trên người cô.

“Là nhà họ La, bọn họ đã chết rồi!” Lạc Viêm Hành nói như gió thổi mây bay.

“Cái gì? cậu..... cậu giết?” Mạc Băng chợt nghiêng đầu, đứng nha, tại sao cô quên người đàn ông này xuất thân từ xã hội đen? Hơn nữa Thất Thất cũng làm chuyện này, thì ra đây chính là xã hội đen, giết người chỉ là trong chớp mắt, cũng hiểu được không cách nào khuyên quay đầu lại, thờ dài nói: “Tôi mặc kệ các người làm cái gì, về sau suy nghĩ vì những người khác một chút, động một chút là gặp phải nguy hiểm đến tính mạng, mặc kệ như thế nào, phải bảo vệ bản thân mình trước!”

Trình Thất cũng không nghĩ đến Lạc Viêm Hành xuống tay nhanh như vậy, vốn còn muốn dùng mùi cực hình một lần, xem ra không có hy vọng, La Hiểu Hiểu luôn miệng nói yêu Lạc Viêm Hành, thật là buồn cười, yêu một người chính là muốn anh người đầu bạc tiễn người đầu xanh sao? Đó không phải là yêu, là biến thái đoạt lấy.

Chết cũng tốt, thứ người như thế, cô quyết không cho phép sống một mình: “Đúng rồi, Mạc Trung Hiền.....” Nói đến người này liền hận không được đập vào vực sâu vạn trượng.

“Anh ta cũng coi như biết sai sửa đổi, chính anh ta thông báo cho Tiểu Lan, bọn họ mới có thể tìm được em, bây giờ đã tự sát rồi!” Lạc Viêm Hành nhún mày, bày tỏ tất cả buồn phiền mọi người đã giúp cô tiêu diệt.

Tự sát..... Trình Thất nghe vậy rất cảm khái, hi vọng kiếp sau anh ta đừng vì tiền bạc mà đánh mất bản thân, cũng đừng sống uổng phí, dù sao đã trải qua thăng trầm người khác cả đời cũng chưa từng trải.

Mạc Băng dứt cho ăn xong một muỗng cuối cùng, dùng khăn giấy lau sạch vết bẩn nơi khóe miệng cô gái: “Tất cả đều đã qua, về sau sống thật tốt, chỉ muốn vợ chồng son tuy hai mà một, sẽ mạnh hơn tất cả!”

“Chị, chị đã kết hôn chưa?” 29 tuổi rồi, nên kết hôn rồi chứ? Tại sao anh rề không có tôi?

“Hiện tại chị chỉ nghĩ đến công việc, không suy nghĩ muốn những thứ này!” Cô gái trả lời như chuyện đương nhiên, thật giống như kết hôn đối với cô mà nói, có cũng được mà không có cũng không sao.

Chương 77: Động phòng trước 2

Trình Thất lúng túng im lặng không lên tiếng, thuận theo tự nhiên đi, có rất nhiều phụ nữ hơn ba mươi tuổi không kết hôn, chị xinh đẹp như vậy, không lo không ai thèm lấy, rốt cuộc hạng người gì có thể làm anh rể của mình đây? Nhất định là người đàn ông đẹp trai nhất, vô cùng có bản lĩnh, ít ra phải lợi hại hơn chị, nếu không cô cũng sẽ không đồng ý.

Mạc Băng không biết ý nghĩ trong lòng của cô em gái, đau lòng vượt khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt: "Về sau có chuyện gì cũng có thể tìm chị, mặc kệ là chuyện gì, chị cũng sẽ giúp em, cho dù là chuyện trái pháp luật, cha mẹ. . . . . Chính là cha mẹ nuôi của chị, bọn họ cũng rất hi vọng thu nhận thêm một đứa con gái, trở về chị sẽ trao đổi với bọn họ, tới chỗ này đầu tư thì phải định cư ở chỗ này rồi, dù sao qua lại cũng chỉ mất hai giờ, chị không hy vọng lại chia cách nữa !"

"Ừm!" Trình Thất lại bị cảm động rồi tỉnh rồi mù, vì họa được phúc, cảm giác thật không tệ, cô sẽ quý trọng phần tình cảm này.

Lạc Viêm Hành khó xử, anh vốn định mang trình Thất trở về Anh quốc, dù sao đây không phải là quốc gia của anh, một câu nói của Mạc Băng đưa anh vào vực sâu, trước không nói Trình Thất có nguyện ý theo anh đến Anh quốc phát triển hay không, phía Mạc Băng đảm chắc không thông, tuy tuổi nhỏ hơn anh mấy tháng, nhưng chị của vợ, đó chính là trưởng bối, vẫn rất tôn kính, không dám không vâng lời, chẳng lẽ từ nay về sau, anh sẽ phải định cư ở Trung Quốc?

Mạc Băng lấy ra một tấm thẻ nói: "Chị cũng không có gì tốt đưa cho em, bên trong có hai tỷ, xem như bù đắp tiền tiêu vặt cho em trong những năm này, về sau không có tiền tiêu, nói với chị!" Bộ dạng rất nhiều tiền, quả thật, rất nhiều tiền, có nhiều đếm không hết, dĩ nhiên, tài sản của cô ở trong mắt Lạc

Viêm Hành cũng chỉ là chín bò một hào, nhưng cho vẫn phải cho.

Trình Thất không từ chối, tiền tiêu vặt, ha ha, cô cũng có người cho tiền tiêu vặt rồi.

"Lạc Viêm Hành, mặc dù thể lực của anh hùng hậu, nhưng em gái tôi cũng không phải là dân thường, chỉ cần tôi nói một câu, có rất nhiều Quý tộc theo đuôi, nếu cậu đối với cô ấy không tốt, chúng ta cũng không thèm khát, hiểu chưa?"

Lạc Viêm Hành gật đầu: "Hiểu!"

Trình Thất mỉm cười trộm, người đàn ông này nghe lời như vậy từ lúc nào? Có lẽ phản đối chị quá khách khí như vậy, đừng phải loại giọng điệu uy hiếp, cũng phải đáp lại vài câu châm chọc chứ.

Nói thật, Mạc Băng tình nguyện để Trình Thất gả một người làm ăn, nhưng cô tới quá muộn, cũng đã có đứa bé, không cho phép cô từ chối, chỉ có chúc phúc, Lạc Viêm Hành cũng được xem như sự nghiệp thành công, nổi tiếng khắp nơi, ngoại trừ người mù và thân phận xã hội đen, mọi thứ gần như đạt tiêu chuẩn, đáng quý nhất chính là vóc dáng không tệ, xem như hài lòng.

Lạc Viêm Hành có chút hối hận tìm cô gái này tới đây, còn không cảm thấy Trình Thất có thể gả cho anh là phúc đức cô đã tu luyện đời trước, ngược lại còn bộ dạng rất thua thiệt, anh có kém cỏi như vậy sao?

Trình Thất không cười đến trên đầu anh là không thể, có một người chị như thế, tương đương với có núi dựa, thất sách, thật thất sách.

Ba tháng sau. . . . .

"Các người mau tránh ra, tôi đã nói không sao, đợi ở chỗ này nữa, tôi cũng muốn móc meo rồi, mau tránh ra!"

"Chị Thất, không được ah..., anh rể nói còn phải đợi một tháng mới có thể xuất viện!"

"Chỉ cần một tháng là xong, chị nhầm chán, chúng tôi đưa chị đi trong sân đi một chút?"

Mọi người ba chân bốn cẳng ngăn ở cửa, từ chuyện lần trước,

cũng không ai dám phốt lò nữa, và lại bụng bầu hơn năm tháng chịu không được bất kỳ sóng gió.

Trình Thất khổ sở, nâng trán: "Tôi về trình gia trang, cũng không đi chỗ khác, tránh ra!" Anh rể, anh rể, ai mới là ông trời của bọn họ?

Ma Tử nhìn ra được Trình Thất gần như sắp nổi điên, tuy nói vết thương cũng đã khép lại rất tốt, hôm nay có thể xuất viện, vấn đề là lời bác sĩ không thể không nghe, thật ra trở về Trình gia trang cũng không khác với ở bệnh viện bao nhiêu: "Như vậy đi, các người chuẩn bị xe, trở về thì trở về!"

"Cái này đúng rồi, xảy ra chuyện tôi phụ trách!" Trình Thất ôm chăm lấy Ma Tử vỗ vỗ gương mặt kia, chỉ có cô hiểu thôi nhất.

Cứ như vậy, một nhóm người cùng đi ra khỏi bệnh viện, rất sợ xảy ra chuyện gì, mười chiếc xe hộ tống, một tác cũng không rời.

Về đến nhà, Trình Thất cũng không còn nhàn rồi, sai người đưa đến mấy vi tính, sau đó một mình ở trong sân vẽ từng vòng tròn, nâng cao cái bụng bự đi tới đi lui, mọi người nói: Chị Thất điên rồi.

"Đại ca, không xong!"

Bên trong phòng họp toàn màu trắng, một nhóm người tây trang trắng thớm cùng đứng dậy, giống như chim sợ náy, Lạc Viêm Hành ngừng thờ: "Chuyện gì?"

"Chị dâu, chị..... chị....." Tên thuộc hạ chỉ ra bên ngoài, ô ô a a, bọn họ làm gì phản ứng lớn như vậy?

"Chị dâu, chị dâu thế nào?" Trong nháy mắt Hàn Dục siết chặt hai quả đấm, cũng đừng hù dọa anh, lúc này mới vừa ổn định.

"Chị dâu, chị dâu đã trở về nhà của các anh rồi!"

Tất cả trái tim mọi người trở vào trong bụng, Bạch Diệp Thành tiến lên hung hăng vỗ thủ hạ một cái: "Có một chút chuyện cậu cũng kinh sợ, cút ra ngoài!" Phô trương thanh thế.

Dù vậy, sắc mặt Lạc Viêm Hành cũng tương đối khó coi, anh cũng không hiểu tại sao cô gái này chẳng nghe lời như thế? Vết thương lành đã quên đau, giận dùng dùng xoay người: "Tan họp!"

"Đại ca, anh đừng xúc động, tôi nghĩ chắc hẳn chị dâu không quen mùi bệnh viện!"

Lạc Viêm Hành không chút nào để ý, mặt âm trầm chạy thẳng tới nhà để xe, hôm nay không đánh nát cái mông của cô là không thể, trên thế giới tại sao có người bướng bỉnh như vậy? Không thể suy nghĩ cho đứa bé và anh một chút sao? Đáng giận, chờ đến cửa, nghe động tĩnh bên trong không khỏi dừng bước.

“Rõ ràng là ba mét, tại sao mới hai mét rưỡi?” Trình Thất phiền não nhìn chăm chăm vòng tròn, sau đó tiếp tục đi trở về trước máy vi tính, đeo Camera vào đỉnh đầu, nhìn phượng hướng nói: “Bước nhanh 15 bước, chỗ bậc thang bảy mét!” Sửa sang lại quần áo, bắt đầu sai bước đi về phía trước, phát hiện đến nơi bậc thang, chỉ đúng 14 bước, bước tới một chút xíu nữa không cảm đầu xuống bậc thang là không thể: “Đáng chết, có phải mắt thần của tôi có vấn đề hay không?” Dựa vào khoảng cách trong màn ảnh để phán đoán, thật sự quá khó khăn.

Nhưng cô phải luyện, từ sau khi sống lại, cô quyết định phải tự mình bắt tay vào làm tất cả mọi thứ cho Lạc Viêm Hành, ít ra cô cũng biết công việc anh đang làm gì, về phần Phi Vân Bang, toàn quyền giao cho Ma Tử và Đông Phương Minh quản lý, mỗi ngày chỉ báo cáo công việc hai giờ, buồn bán lớn mới tự mình ra trận, danh lợi quan trọng, nhưng chồng quan trọng hơn.

Kiên trì không tha, đặt camera ở tất cả các góc, sau đó tiếp tục luyện tập, cô tin tưởng Khâu Hạo Vũ có thể, cô cũng nhất định có thể làm được.

Ngoài cửa lớn, Lạc Viêm Hành thu lại lửa giận, nghiêng tai lắng nghe cô gái cầu nhau, anh không ngờ cô vội vã xuất viện như thế là vì muốn trợ giúp cho anh, dựa vào cảnh tượng này, từ nay về sau anh sẽ không bao giờ nghi ngờ cô nữa, anh tin tưởng cô thật lòng.

“Không phải đâu? Chuyện này cũng có cạnh tranh?” Khâu Hạo Vũ giống như ăn khổ qua, sẽ không phải ngày nào đó công việc khó giữ được chứ?

Lạc Viêm Hành vui thích nâng lên khóe môi: “Nếu cậu thờ ơ nữa, tất nhiên sẽ cân nhắc thay đổi người!” Hơn nữa thật hy vọng do Trình Thất thay thế, lại thật sự như hình với bóng rồi.

“Người nào?” Trình Thất nhú mày phòng bị, sau khi nhìn thấy Lạc Viêm Hành, giải thích: “Em không quen mùi bệnh viện, cho nên....”

Người đàn ông không có ý trách cứ, đi qua ôm người yêu vào trong ngực: “Không sao, không thích thì ở trong nhà, lúc nào chúng ta kết hôn?”

“Đương nhiên là phải chờ sanh xong đứa bé, chẳng lẽ muốn em bụng bự mặc áo cưới? Em mới không cần!” Trình Thất cũng ôm chắc vòng eo người đàn ông, giấy hôn thú cũng cầm rồi, cô cũng sẽ không chạy, cũng không phải là muốn đem động phòng chứ? Hiện tại cũng coi là thời kỳ an toàn, chỉ cần đừng dùng quá sức là có thể làm, nhưng..... Gãi gãi cổ, tại sao càng ngày càng ngưng ngừng vậy? Nhỏ giọng nói: “Nếu không... Chúng ta đi làm chứ?”

Quả nhiên đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới.

Chương 77: Động phòng trước 3

"Làm? Làm cái gì?" Lạc Viêm Hành không hiểu cúi đầu, một giây kế tiếp liền bị kéo mạnh vào phòng ngủ, thấy cô gái trở tay khóa cửa, trong nháy mắt sáng tỏ: "Trình Thất, hiện tại không thể làm!"

Một cô gái nào đó vừa kéo áo khoác của người đàn ông vừa gấp nói: "Theo bác sĩ là có thể, chỉ cần chúng ta nhẹ nhàng, không có việc gì!" Một phát rút sạch dây lưng, thật chóng mặt, có lúc ngược lại hi vọng người đàn ông cả ngày trần truồng lác lư ngay trước mắt, quá lâu không có gì kia rồi, đột nhiên có chút mong đợi, phụ nữ cũng có nhu cầu, đặc biệt là loại phụ nữ lớn tuổi hơn thiếu nữ, đều nói phụ nữ 30 như hổ, 40 như sói, quá thật như thế.

Sắc mặt Lạc Viêm Hành đen thui, chờ phản ứng lại thì trên người cũng chỉ còn lại một cái quần lót bốn góc, bắt đầu dĩ cưỡi nói: "Được, được, được, anh tới, em dừng cử động!" Đừng làm hỏng con anh, dịu dàng đặt cô gái xuống giường, gỡ mất kính và máy trợ thính ném vào trong ngăn kéo, lúc này mới nghiêng người nằm qua, nhẹ nhàng hôn xuống.

Trái tim Trình Thất nhảy vọt mãnh liệt, thật sự rất lâu không có chuyện đó rồi, bên trong thân thể lửa bốc cháy hưng hực, đói khát hôn gần năm phút đồng hồ mới đưa tay sờ về phía bên eo người đàn ông.

Giống như lần trước, người đàn ông nhanh chóng đè xuống cổ tay của cô, thật giống như kim nén cái gì, rõ ràng có cảm giác có được hay không? Tại sao mỗi lần đến thời khắc mấu chốt lại ngăn cản? Không phải đã nói được rồi sao? Một tay đẩy người ra, ngồi dậy cắn răng nói: "Anh đừng nói cho em biết, sắp gả cho một tên tàn phế?"

Cô không có sức hút như vậy sao? Hay ở bên ngoài bắt đầu trên hoa ghẹo nguyệt rồi há?

Lạc Viêm Hành cúi thấp đầu thờ dốt, trong đầu tất cả đều là bóng ma hai lần trước lưu lại, cũng sẽ giống như một chậu nước đá dập tắt lửa dục: "Xin lỗi!"

"Lạc Viêm Hành, con mẹ nó, anh là tên khốn kiếp!" Trình Thất lúng túng không thôi, có chuyện nào xấu hổ hơn chuyện này sao? Chủ động hiến thân, lại bị chồng của mình từ chối, lật người xuống giường, cô cần suy nghĩ thật kỹ, tại sao phải như vậy? Có phản ứng cũng không muốn cô, tại sao có thể như vậy?

“Anh.....trong đầu anh đều là.....lần trước.....lần trước.....” Lạc Viêm Hành không muốn nghe lời thất vọng, không keo kiệt chút nào nói ra nguyên do.

Chạy tới cửa Trình Thất bỗng nhiên ngửa đầu, từ từ nhìn về mặt hối hận của người đàn ông ở trên giường, lần trước lần trước nữa.... Trời ạ, sẽ không phải do cô quá thô bạo, để lại cho anh bóng ma không cách nào tan chứ? Hậu quả khó lường, sau khi biết thủ phạm là mình, vừa áy náy quay lại: “Thật ra....chuyện này không có kinh khủng như vậy!”

Lạc Viêm Hành cũng vô cùng xấu hổ, dù sao chuyện như vậy đối với một người đàn ông mà nói, rất tự ái, ngoài mặt chỉ cười cho qua, mà trong lòng vẫn phản kháng: “Chúng ta có thể từ từ....”

“Anh không tin tưởng em?” Trình Thất bắt mắt nắm nắm bả vai người đàn ông, được rồi, vẫn không tin tiến lên trước cắn vành tai đầu độc nói: “Em đừng

miệng, như vậy cũng có thể chứ?” Đưa ngực, lại vì loại chuyện đó muốn cảm dục, ngàn sai vạn sai lỗi của cô, không cho từ chối hôn xuống cổ.

Cởi chuông phải do người buộc chuông, cũng coi như tự chuốc lấy đau khổ.

Lạc Viêm Hành chỉ nghe một chút, quai hàm cũng đã đồ lên rồi, không sao cả nằm ngang, đôi tay gối vào sau ót, giống như đại gia chờ đợi cô gái tí mĩ hầu hạ, chuyện phòng the anh không có bao nhiêu kinh nghiệm, phim cấp ba cũng chưa từng tiếp xúc qua, chưa ăn thịt heo cũng chưa từng thấy heo chạy, thân thể phản ứng tự nhiên tương đối mãnh liệt, đầu lưỡi trơn trượt đang dạo chơi bốn phía nơi rốn, thậm chí bắt đầu mong đợi động tác kế tiếp.

“Trình Thất, chờ chút...đáng chết!”

Lần đầu tiên xem thử mùi vị sung sướng đến tận mây, khiến cho một người đàn ông nào đó gần như không thể chịu đựng nổi, nhưng cũng muốn lại từ chối ngênh đón, bưng lấy cái đầu nhỏ không an phận, đầu ngón tay dính sát vào da đầu dẫn dắt phương hướng khoan khoái, trên gương mặt đẹp trai cương nghị giống như khô sở giống như nhần nại, đóng chặt hai mắt tí mĩ cảm thụ đối phương làm nóng, hầu kết kêu gọi chuyển động liên tục, cho đến khi không thể nhịn được nữa mới thờ gấp nói: “Có thể!”

“Thích không?” Trình Thất héch mảy ngẩng đầu bò lên.

Lạc Viêm Hành bật cười: “Thích, thích muốn chết!” Sau đó lật người nắm giữ quyền chủ động, trấn an nói: “Anh sẽ chú ý!”

Đầu mùa đông thời tiết tan ra chút hơi lạnh, ông mặt trời dần dần trốn vào khe núi, ánh trắng sáng cũng êm dịu chiếu xuống mặt đất, vẩy vào đôi mắt xinh đẹp, mới một chút trời đã tối.

Trong phòng ngủ, người đàn ông ăn tùy mới biết mùi vị, một lần lại một lần, cũng không thỏa mãn được dục niệm ngủ say nhiều năm, hình như vô hạn trầm mê, dĩ nhiên, so với anh, cô gái càng thêm hăng hái: “Không làm được nữa?”

Lạc Viêm Hành lắc đầu một cái: “Không được, đối với thân thể em không tốt!”

“Không được, làm lại!” Trình Thất không nói hai lời, dứt khoát điên loạn đảo phượng, nói không chừng ngày nào đó sẽ chết, phải quý trọng mỗi một giây, chỉ có kết hợp mới cảm nhận được hòa vào một thể ấm áp, cô thích phương thức yêu nhau này.

“Cho em ăn...”

Câu nói kế tiếp bị môi cô gái chặn trở về trong bụng, cô gái đáng chết này, cô không biết lúc này có thai sao? Bất đắc dĩ, chỉ đành phải phối hợp, tránh khỏi chọc giận ảnh hưởng tới thai nhi, rốt cuộc ai mới là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới?

Cứ như vậy sau ba trăm hiệp, Lạc Viêm Hành ý thức được một vấn đề, sớm muộn phải chết ở trong tay cô gái này, xem đi, tiết dương quá độ, đi bộ hai chân cũng run lên, trùng mắt liếc cô gái có ý ngâm nga: “Em cũng không mệt mỏi sao?”

Trình Thất ngồi xếp bằng, nhún vai nói: “Dĩ nhiên không mệt, không tin một lần nữa!”

Mới từ phòng tắm ra ngoài, một người đàn ông nào đó thiếu chút nữa ngã quỵ, cười nói: “Em lợi hại, đi ra ngoài ăn một chút gì!”

“Mới mười lần mà thôi, em còn có thể đại chiến 300 hiệp, nhưng anh cũng quá vô năng chứ? Nhớ uống nhiều nhưng hư, rất bỏ đấy!”

Người đàn ông thờ dài một tiếng, triệt triệt để để bị đánh bại, mới mười lần, còn mà thôi nữa, chẳng những phải đòi hỏi thật đúng mực, còn phải chú ý động tác không thể quá khích, biết có bao nhiêu khiêu chiến không? Lại còn nói cái gì còn chưa có thỏa mãn, gật gù hả hê ra khỏi phòng.

Trình Thất bắt chéo chân, thú vị run đùi, thật chẳng lẽ mình quá biến thái rồi sao? Làm theo bản năng, có lỗi sao? Nếu không phải là nghe nói có một câu thành ngữ: hao hết tinh lực mà bỏ mạng....Được rồi, được rồi, chuyện như vậy làm nhiều hại thân, hay là suy nghĩ lúc nào thì chị có thể đưa mình đến thành phố T.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cảm Thủ Tình Khiết”* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Chờ cưới lên rồi nói

"Phía sau nhanh lên một chút, làm ăn cái gì không biết? lòi thôi chậm chạp! Cái này muốn chuyển không !"

Nhìn từ treo quần áo cao nửa người, Khâu Hạo Vũ mệt mỏi nằm ở đầu vai Hàn Dục thở hồng hộc: "Chuyện này. . . . có muốn cho người ta sống hay không? Long Hồ Hội nhiều người như thế, tại sao muốn tôi tự mình ra tay?" Hơn nữa tại sao cô ấy không nói dứt khoát dời Bách Hoa Uyển đến nhà Anh Hành đây?

Bạch Diệp Thành cười lạnh: "Xem như tôi đã nhìn ra, họa từ ở miệng mà ra, ai kêu trước kia tôi có mắt như mù? Bây giờ có cơ hội liền chỉnh, anh nói tôi

có trêu ghẹo ai hả ? Tôi có đắc với tội bọn họ sao?" Đáng giận, đường đường một đàn anh, lại bị làm khuôn vác.

Ma Từ rất hài lòng, giống như chủ bà: "Thế nào? Không muốn Chị Thất dời đến nhà Lạc Viêm Hành? Vậy được, Bàn Từ, mang đồ trở lại đi!"

"Đừng, đừng, đừng!" Khâu Hạo Vũ nhanh chóng nằm ở trên bàn trang điểm, đùa gì thế? Phí sức của chín trâu hai hổ mới chuyển được, nịnh nọt nói: "Ma Từ, như vậy đi, tôi thương lượng một chút, cô xem chúng tôi ba người, cái này phải dời đến khi nào xong? Hay là tôi gọi mấy người tới?"

"Phi!" Ma Từ không cảm kích chút nào, một tay chống nạnh chỉ vào ba tên phé vật nói: "Tôi đang cho các người cơ hội rèn luyện thân thể, còn cái gì hộ pháp đàn anh, chắc, chắc, chắc, mang có chút đồ nhìn đem các người một mẻ, còn là đàn ông hay không? Tiếp tục mang, hôm nay không chuyển xong, trước hôn nhân từ chối ở chung!"

"Cô cho rằng cô là ai hả ?" 'âm!' Bạch Diệp Thành đá cái ghế đá ngã lăn, tiến lên tranh cãi: "Thật coi Trình Thất nhà cô là miếng mồi ngon? Hắc, còn không nguyện ý dời qua, chúng tôi còn không lạ gì!" Cầm giận bất bình lấy điện thoại di động ra nói: "Anh Hành, đám người kia quá ngênh ngang phách lối, nhiều thù hận như vậy mà không cần, nuôi làm chi? Lại bắt chúng tôi đi đến dọn nhà, quá coi thường chúng ta chứ?"

‘Ý của cậu là muốn tôi đích thân chuyển đi ? ’

Bạch Diệp Thành sừng sốt chớp mắt một cái, sau đó hung hăng và miệng mình một cái: "Ha ha, nào dám, chuyển, chuyển, chuyển, tôi chuyển, tôi chuyển còn không được sao?" Thật muốn điên rồi, Phi Vân Bang nhỏ nhỏ, người nào cho kiêu ngạo ?

"Cứ theo đà này là không thể được, cô gái kia không giãy vò chết chúng ta là không thể, như vậy đi, triệu tập một số người tương đối có uy tín, tạo cho đại ca một chút áp lực, quá mất mặt rồi !" Đại ca không ngại, bọn họ để ý, nếu không nói chính xác một ngày nào đó Long Hồ Hội sẽ phải đập lên bảng hiệu của Phi Vân Bang, phụ nữ cầm quyền, làm sao có thể?

Đường đường đàn ông bảy thước, há có thể nghe lệnh của phụ nữ? Mặc dù thật sự có một ngày kia, cũng tình nguyện buông tay về vườn, quyết không khuất phục.

Lần đầu tiên Khâu Hạo Vũ có lùi bước: "Chuyện này. . . . . Cũng không phải nghiêm trọng như vậy chứ? Tôi thấy Trình Thất Thất cũng không có dã tâm đó!"

Bạch Diệp Thành và Hàn Dục đem mặt, Bạch Diệp Thành khoa trương nhìn phía an hem tốt: "Cô ấy không có dã tâm? Hạo Vũ, tôi cho anh biết, nếu cô ấy không có dã tâm, trên thế giới cũng tìm không ra người an phận, anh cũng quá coi thường cô ấy, cả ngày nằm mơ cũng muốn làm người đứng đầu thiên hạ!"

Ma Từ che miệng trộm vui mừng, ngược lại anh ta hiểu rõ chị Thất, hơn nữa có dã tâm có lỗi sao? Đều dựa vào bản lãnh độc sức kiếm sống, quả thật, chị Thất là người có dã tâm cao ngất cũng có không ít khả năng, cho dù muốn trả thù thì có ít lợi gì? Cô tin tưởng chỉ cần trời ban một cơ hội tốt, chị Thất cũng có năng lực thống lĩnh cả Long Hồ Hội.

"Vậy phải làm sao bây giờ? Bất chúc Hàn Phi tử phản vua vì nghịch ư, đại ca vui lòng!" Khâu Hạo Vũ bắt đầu đi lác đầu, anh đương nhiên cũng sợ ngày nào đó Trình Thất tới quản lý bang hội, là đàn ông cũng sẽ không đồng ý phụ nữ tham chính, từ xưa tới nay đều là như thế.

"Theo tôi nói mà làm, cũng không tin đại ca vì cô ấy có thể bác bỏ tất cả an hem, loại thù lĩnh này không cần cũng được!" Bạch Diệp Thành vứt bỏ tàn thuốc, hung hăng đạp lên một chân, anh em tốt đang hoảng sợ nhìn anh ta, ý thức được lời nói thái quá, ho khan nói: "Tôi có nói sai sao? Trăm ngàn năm qua, các triều đại thay đổi bao nhiêu vị vua bởi vì đàn bà mà không tạo triều, trần mê nữ sắc, xao lãng triều chính?" Chuyện này nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, không riêng gì chúng ta, tôi muốn những người khác cũng nghĩ như vậy!"

Hàn Dục nhất trí gật đầu, bọn họ có thể nghĩ tới, những người khác tự nhiên cũng nghĩ tới, nhưng nếu đại ca vì Trình Thất mà mất đi lòng người, cộng thêm Long Hồ Hội vốn không phải là của nhà họ Lạc, kéo dài như thế, vẫn không thể chấp tay nhường bang hội cho người ta? Tuy nói rất bất mãn đối với Lạc Viêm Hành nhưng muốn anh ta cam tâm tình nguyện đi theo, cũng chỉ có một người.

Có lẽ nên cảnh cáo anh Hành một chút, có lẽ anh còn không biết lợi hại trong đó, cho nên mới không kiêng nể gì như thế, vậy thì để mọi người đến nhắc nhở anh.

"Còn đứng ngây đó làm gì? Mang đi!" Ma Từ găm một quả táo, mơ hồ không rõ ra lệnh.

Nhìn đi, thật quá đáng, có thể chết không thể bị nhục, cuối cùng bọn họ điên khùng một lần.

Bên kia, anh em hi hục bị sai bảo như trâu bò, bên này lạc Viêm Hành khó được một ngày rồi rãnh, ngồi trên ghế sa lon ở trong đại sảnh, đeo tai nghe, nghe bản tin tức quốc tế, hai tay nắm tờ báo, mắt sáng như đuốc, đã tạo thành bộ dạng không cách nào đoán được.

‘Rầm rầm rầm!’

Trong phòng bếp thỉnh thoảng truyền đến tiếng động thật lớn, người đàn ông cũng ra vẻ không nghe, giống như cho dù phòng bếp bik dờ cũng không quan trọng.

A Nhiêm bò đến cửa phòng bếp, nhìn thăm trạng bên trong, trừ cô gái mặc tạp dề giống như hiện trạng, về những cái khác,.....

‘Xèo!’

‘A!’

‘Àm!’

Món ăn mới vừa cho vào chảo, cái sạn bị ném lên không trung, sau đó không thiên vị nện lên đầu a Nhiễm, mãnh liệt lắc đầu, lùi ra sau mấy bước né tránh, tình huống thế nào?

Trình Thất xoa xoa cánh tay có chút đau nhói, không còn kịp tắt lửa, thấy cái chảo cũng bởi vì hành động quá khích mà up vào mặt đất, bếp gas cháy hừng hực, làm thế nào, làm thế nào? Tuy nói trước kia cũng tự làm tự ăn, nhưng lúc đó nhiều nhất chỉ nấu cơm thừa và cái trắng gì đó, chưa bao giờ dùng dầu ăn, chờ có năng lực mua được dầu ăn thì gần như đều mua đồ ăn ở bên ngoài, sau khi thành lập bang hội, cũng có đầu bếp chuyên nghiệp.

Ai nói cho cô biết phải làm sao áp chảo?

A Nhiễm thấy thế lửa càng lúc càng lớn, lập tức gấp đến độ kêu lên ‘khi khi’.

Lạc Viêm Hành hít hít lỗ mũi, sau đó nghiêng đầu nhìn qua: “Để cho người đến làm chứ?”

“Không cần!” Trình Thất không chút nghĩ ngợi từ chối, sau khi tắt lửa khẽ nói: “Em cho anh biết, đời này còn chưa có làm thức ăn cho người ta, đảm bảo ăn lần thứ nhất nghĩ đến lần thứ hai, anh yên tâm, ước mong này không xa vời, ai bảo anh là chồng em? Từ nay về sau mỗi ngày làm cho anh!” Cô thật không có khoắc lác, thật sự ăn rất ngon, còn nhớ rõ năm ấy mười tuổi làm một chảo cơm chiên trứng, gần nửa chảo cũng ăn tới đáy.

Người đàn ông nửa tin nửa ngờ, nhưng cô gái nói chân thành như thế, lại không có cách nào ngăn chặn từ chối, thậm chí còn có chút mong đợi “Àm Nhiễm Tiểu Hôn cơm”, huống chi quả thật anh không có năng lực xuống phòng bếp, mặc kệ để ăn hay không, đời này đều không thể chạy trốn, Trình Thất nói đúng, nếu muốn che giấu bí mật, có thể không mời người giúp việc, mỗi ngày quét dọn vệ sinh một chút là đủ.

Bào thai trong bụng đã có sinh mạng bảy tháng, vợ vẫn kiên trì làm bếp, anh còn có cái gì không biết đủ hay sao? Thảm thoát đã qua hai tháng, hai tháng này để cho anh hiểu, chuyện trên giường không phải tất cả đàn ông đều có thể nắm quyền chủ động, đáng mừng đây là chuyện riêng tư.

Sau khi làm vô số lần đầu tranh, hoàn thành áp đảo thuận lợi, năm cái trứng quà cho vào nồi, vui sướng khuấy đảo, cuối cùng tìm được cảm giác ban đầu, nghĩ đến cô đường đường đứng đầu một bang, cũng có một ngày chìm đắm vì người khác giặt quần áo nấu cơm, thất vọng nhưng không nói ra được, dù sao sau khi kết hôn mỗi người đàn bà đều như thế, vui vẻ....bảo cô vui vẻ như thế nào? Truyền ra ngoài, rất không uy nghiêm phải không?

Một chút nho nhỏ bất mãn này có thể dùng cách khác thay thế, từ lúc cầm giấy kết hôn đến bây giờ, người đàn ông cũng chưa nói một câu xuất phát từ trái tim, ngoại trừ một lần câu ‘Anh yêu em’ lần đó, thì mọi thứ đều chưa từng, trong lúc vô tình thấy bên trong máy hút khói phản chiếu ra khuôn mặt, đuôi tóc đã miễn cưỡng buộc được rồi, con trai khỏe mạnh, gia đình hạnh phúc, cũng rất hoàn mỹ, duy chỉ có miệng của người đàn ông, nói lời ngon ngọt giống như cắt thịt anh.

“Lạc Viêm Hành, ở bên cạnh em, hạnh phúc lớn nhất của anh là gì?” Vứt bỏ trứng gà trong chảo, cõi lòng mong đợi người xỏm người xuống tựa vào cạnh chân người đàn ông, Khâm Hạo Vũ nói sẽ cho Salsa cảm nhận âm áp gia đình, nhưng cô mạnh hơn Salsa, còn có đứa bé.

Hiển nhiên người đàn ông không có nhiều nhu tình mật ý như vậy, nhằm chán đời tư thế, giống như đang tự hỏi nội dung tin tức có đang tin cậy, cùi chỏ chống tay vịn, đầu ngón tay xoa xoa cằm, cũng chưa từng nhìn: “Coi trọng em!” Trong lòng cũng nghĩ như vậy, giữa đàn ông và phụ nữ, không phải là chuyện như vậy sao?

Khuôn mặt tươi cười yêu kiều của một cô gái nào đó nhất thời sùng sờ, trở nên thô tục như vậy từ lúc nào? Nhưng có thể hiểu là có thể có được em, tiếp tục hiền lành cười nói: “Vây đau buồn nhất là gì?” Muốn có được cô, vậy tiếc nuối nhất nhất định là không nhìn thấy vóc người của cô có bao nhiêu xuân sắc, ngàn vạn xinh đẹp.....Được rồi, chỉ cần anh nói như vậy, cô sẽ giới thiệu sơ bá cho anh biết.

Lạc Viêm Hành nghe vậy nghiêng đầu, nét mặt không thay đổi, liếc cô gái một cái, tròn mắt tiếp tục nhìn tờ báo nói: “Chỉ có em cười lên trên!”

‘Àm!’

Chương 78: Chờ cười lên rồi nói 2

Trái tim nhỏ hoàn toàn nổ tung, hung hăng gõ đầu một cái, giận dữ hét: “Em cười cái đầu mẹ anh, Lạc Viêm Hành, con mẹ nó, anh không có những lời khác muốn nói với em sao?” Đáng ghét, không trông cậy vào đồ ngon đồ ngọt, một chút lời âm áp cũng không thể sao? Chẳng lẽ cùng Trình Thất cô ở chung một chỗ, ngoại trừ chuyện này sẽ không có thứ khác?

Lạc Viêm Hành cũng không cảm thấy có lỗi, thờ dài nói: “Cái này đã bao gồm tất cả những lời: Đời anh muốn em !”

“Anh. . . . Anh được đấy!” Thật là tự mình chuốc lấy cực khổ, không hiểu phong tình, nhưng suy nghĩ kỹ lời kia một chút, cũng không có đáng hận như vậy, ít ra đời này anh muốn cười lên nhất chính là cô, mặc dù rất khổ sở, vẫn kiên nhẫn, aizz, mặc kệ đúng hay không, cũng chỉ có thể tìm niềm vui trong đau khổ rồi, ai kêu cô lỡ một bước chân thành thiên cổ hận, lên phải thuyền giặc, đợi một chút. . . . . Mùi gì vậy ? Nhìn về phía phòng bếp: “Trứng gà của tôi !”

Người đàn ông buồn cười, có lúc vẫn đủ đáng yêu.

Nửa giờ sau, một tô to com chiên trứng bên ngoài đen bên trong cháy đưa lên bàn, thấy người đàn ông muốn động đũa, lập tức dè lại, tự động khen ngợi: "Anh biết không? Đây là món ăn em nghiên cứu ra lúc mười tuổi, lúc ấy chiên một tô lớn, bảo đảm lần này anh ăn xong nghỉ lần tới, em cũng suy nghĩ hơn mười năm, chỉ là không có thời gian chơi đùa những thứ này, cho nên anh là người thứ nhất thưởng thức, có phải rất hạnh phúc hay không?"

"Nghe hình như là vậy!" Lạc Viêm Hành càng phát hiện cảm giác mình cười một bảo bối, không kịp chờ đợi muốn biết đến cùng ngon thế nào mà khiến cho cô gái này tự tin như vậy, còn suy nghĩ hơn mười năm, sau khi múc một muỗng đưa vào trong miệng, lông mày đột nhiên buộc chặt, dĩ nhiên, rất nhanh chậm rãi giãn ra, sau khi nuốt xuống, nhíu mày nói: "Quả nhiên không giống bình thường, món ngon như thế, sao có thể một mình hưởng thụ? Em cũng ăn một chút!" Không cho từ chối múc một chén nhỏ đưa tới.

Trình Thất ăn một miếng lớn, gật đầu nói: "Chính là mùi vị này, nhưng tại sao cảm giác không giống nhau?" Rõ ràng lúc ấy ăn bảy tám chén, nhưng hiện tại không tới một chén com? Dù sao cũng là mình làm, miễn cưỡng có thể ăn.

Lạc Viêm Hành vốn nghĩ cô gái sẽ phun ra, sau khiếm tốn học hỏi, làm được một món ăn ngon, nhưng thật không ngờ đối phương không thèm để ý chút nào, cũng không thể ngay mặt cầu nhau, ăn một miếng nữa, suy nghĩ cho dạ dày, kín đáo nói: "Có một chuyện xưa, em nghe chưa?"

"Anh nói xem!"

"Tin đồn Chu Nguyên Chương đang đánh thiên hạ thì có một lần thất bại, cả đêm chạy trốn, lúc ấy giữa mùa đông, cả đêm chạy trốn tới một gia đình nông dân, bởi vì mấy ngày chưa từng ăn com, đói khổ lạnh lẽo, người phụ nữ nhà nông thấy thế, nhưng trong nhà chỉ có bắp cải trắng và đậu phụ đông cùng khoai tây bỏ chung vào hầm, Chu Nguyên Chương rất đói bụng, ăn như hổ đói, ông ta nói chưa bao giờ được ăn món ngon như vậy, người phụ nữ nhà nông nói cho ông ta biết, canh này được gọi tên là canh Trần châu Phi Thúy Bạch ngọc, sau đó, Chu Nguyên Chương làm Hoàng đế, áo com không lo, hưởng hết sơn trân hải vị trong thiên hạ, vẫn hoài niệm chén canh nóng ngon miệng, kết quả là tìm đến vị ân nhân cứu mạng ngày xưa, người phụ nữ nhà nông dựa theo sự căn dặn, làm một phần canh Trần châu Phi Thúy Bạch ngọc, nhưng Chu Nguyên Chương lại ăn không ra mùi vị ngày đó!"

Trình Thất nghe xong kinh ngạc, ca ngợi nói: "Không ngờ anh hiểu nhiều như vậy, nhưng em làm ‘‘Âm Nhiên Tiêu Hồn com’’, không phải canh Trần châu Phi Thúy Bạch ngọc!" Không ngờ chỉ là một chén com chiên, anh lại có thể nói ra lịch sử, có thật ăn ngon như vậy sao? Phóng khoáng nói: "Anh yên tâm, nếu anh muốn ăn, về sau mỗi ngày em chiên cho anh!" Vì chồng nấu com, là nghĩa vụ vợ.

Lạc Viêm Hành đen mặt, đã từng cảm thấy ăn ngon, đó là bởi vì bị đói bụng, vẫn tranh thủ nói: "Tuy nói chuyện cũ khó quên, nhưng cũng không thể quay lại chuyện cũ!"

Lộn xộn cái gì? Trình Thất không nhịn được khoát tay: "Anh trực tiếp nói có muốn ăn hay không, em không thích vòng vo tam quốc!"

"Muốn!" Người đàn ông không hề kiên trì nữa, mím môi cười cười, tiếp tục vui đầu ăn ‘khô’!

Nói khó ăn? Anh mới không muốn trắng niên mất sớm.

"Ôi trời, đại ca, các người ăn cái gì? Đen thui lù!" Bạch Diệp Thành lau mồ hôi nóng, nhìn chằm chằm com chiên trên bàn ăn không chớp mắt, tự động ngồi xuống cầm lên cái muỗng vui vẻ nói: "Lớn như vậy, còn chưa có chân chính ăn gạo đen!" Sau khi đưa vào miệng, không cười được, không cần nghĩ cũng biết là kiệt tác của ai, nhưng Lạc Viêm Hành không nói gì, khổ sở gơ lên ngón cái: "Món ngon tuyệt thế!"

Trình Thất nghe vậy vô cùng ngạc nhiên: "Có thật không? Chẳng lẽ năm đó tôi ăn quá nhiều, bị ngán sao? Có thật ăn ngon không? Hàn Dục, Hạo Vũ, các người cũng tới nếm thử một chút, hôm nay hết cái này sẽ không có nữa!"

"Thật ăn thật ngon à?" Hàn Dục thương dạ dày nhìn về phía Bạch Diệp Thành.

Bạch Diệp Thành nghĩ thầm, anh em nha, thì phải đồng cam cộng khổ, lập tức gơ lên ngón cái: "Tôi chưa bao giờ ăn com chiên ngon như vậy, nếm thử một chút!"

Bạch Diệp Thành và Hàn Dục không biết chuyện, trong lòng Khâu Hạo Vũ lại rất rõ ràng, có lẽ là anh quá không thỏa mãn, dù sao bé ngọc còn có thể cho anh ăn trứng gà, điều này cũng tốt, trực tiếp lên cấp, trở thành đạn xạo đạn, quả nhiên là người giỏi có người giỏi hơn, trời cao có trời cao hơn, thừa dịp lực chú ý của mọi người còn chưa chuyển tới, đưa tay dè xuống bụng: "Các người ăn trước, thân thể tôi có chút không thoải mái!" ‘Vèo’ một tiếng biến mất khỏi đám người.

Hàn Dục vừa nhai vừa miễn cưỡng cười cười, cuối cùng thương hại vỗ vỗ bả vai Lạc Viêm Hành: "Đại ca, nửa đời sau có thể nói là thật có phúc!" Bớt đau buồn đi, vốn còn muốn thương thảo vấn đề tôn nghiêm, tránh bị tai họa ăn một nồi, vẫn nên thức thời quay đầu cách xa.

Dạy dỗ này nói cho bọn họ biết, tìm vợ, gương mặt và vóc người là thứ yếu, quan trọng nhất là có thể làm một bàn thức ăn ‘bình thường’.

Sau khi trải qua nửa tháng than đá trứng xào, Lạc Viêm Hành khổ không thể tả, mấy phen đi tới cửa phòng bếp, nghe mùi khét bên trong, muốn đi vào phản kháng thì cô gái vẫn còn ngậm nga khe hát, không đành lòng quấy rầy, hơn nữa một khi nói trắng ra cho cô biết com chiên này thật sự khó có thể ăn, nhất định lấy xuống tạp dề, vứt bỏ cái xẻng, chạy đi chỗ của Mạc Băng là không thể.

Bởi vì nấu com khó ăn mà gây gỗ, khẳng định mất mặt, cố tình cô lại thích nhất mặt mũi, lần đầu tiên phân vân lưỡng lự, suy nghĩ tất cả hậu quả không tốt, cuối cùng lắc đầu một cái, thôi đi, dù sao lại ăn cũng không chết người.

"Com tới rồi, thật đáng tiếc em không thể ăn với anh, đối với con không tốt, không sao, nhìn anh ăn cũng thật vui vẻ!" Nấu com lại cũng là một vui thú lớn: "Còn một tuần nữa em phải vào bệnh viện chờ đứa bé ra đời, chỉ có thể để anh thất vọng, chờ em ra tháng sẽ làm cho anh!"

Lạc Viêm Hành lập tức vui vẻ cười to: “Không có gì đáng ngại, không có gì đáng ngại!” Có thể cầu thần bái Phật chờ đợi bảy ngày sau rồi nói.

“Em cảm thấy Tiểu Hải được anh quy định lộ trình phát triển rất tốt, con trai của em tuyệt đối không phải là hạng người bình thường, thì phải giống như anh nghĩ, tương lai mới có tư cách thừa kế nghiệp của cha!” Bàn tay nhỏ bé yêu thương sờ về phía cái bụng tròn vo, con trai ới con trai, con cần phải hăng hái lên.

Nếu có một người ngoài ở đây, chắc hẳn sẽ mở cuộc họp phê bình đối với hai vợ chồng vô lương này.

“Sinh xong đứa bé có tính toán gì không? Chờ đứa bé một tuổi qua lễ Giáng Sinh thì chúng ta lại đi Tòa thành Vatican?”

Tòa thành Vatican? Trình Thất nhú đôi mày thanh tú, thấy người đàn ông vẫn không quên được chuyện lúc trước cô bỏ rơi anh, có khúc mắc, hi vọng một lần nữa sao? Vẫn một nhà ba người, nhún vai nói: “Em không có vấn đề, cứ quyết định như vậy đi, lần này em... Sẽ không như vậy nữa... lần trước xin lỗi nhé!”

Lạc Viêm Hành buông chén đũa xuống, cầm lên khăn ướt nhẹ lau sạch khóe môi: “Biết xin lỗi, đến lúc đó phải bồi thường cho tốt!” Đường đời còn dài, có thể cùng đi khắp các quốc gia, cũng xem như sống không uổng phí một lần: “Đúng rồi... anh... Thôi!”

Rõ ràng muốn nói lại thôi, Trình Thất cầm lấy bát đũa chất đống vào trong bồn, sau đó lau bàn cười: “Nói đi, có phải lại gặp phải vấn đề gì khó khăn hay không?”

“Lần trước hoa kiều giới thiệu bốn chuyên gia chế tạo vũ khí quân dụng cho Long Hồ hội, bọn họ có bốn căn cứ bí mật chế tạo, có lẽ do anh không đích thân trình diện cho nên đến nay cũng không chịu để cho Long Hồ hội đi vào thăm dò, sản lượng hàng năm đến nay cũng không hiểu rõ, và lại mấy ngày gần đây thật giống như đang gặp gỡ một tổ chức Mafia Italy mới quật khởi, mặc dù chúng ta không cần, cũng phải bóp chết kẻ địch từ trong trứng nước, cho nên năm nay anh chuẩn bị đi Los Angeles một chuyến!” Hơn nửa thời gian đứng vào lúc cô gái sinh nở, vừa qua không đi được, vì Trình Thất, trong bang hội tiếng oán than đã sớm nổi lên bốn phía, tại thời điểm này chỉ có thể đi vào tháng sau.

Lại là Los Angeles, Trình Thất rất muốn từ chối, dù sao lần trước người đàn ông đi Los Angeles mới xảy ra chuyện, không biết vì sao, sau khi nghe nói như thế, trong đáy lòng có một loại dự cảm chẳng lành, nhưng anh nói không sai, dung túng tổ chức không phục tùng nổi dậy, tương đương với thả hổ về rừng, nếu là cô, cũng sẽ không thờ ơ, Lạc Viêm Hành không phải của một mình cô, mà là của cả Long Hồ hội, nếu những người kia có quan tâm đến tương lai sắp tới của bản thân hay không...

“A Nam nói, đứa bé chào đời vào ngày rằm, có thể trở về sao? Gia đình chúng ta đón giao thừa lần đầu tiên, anh thường ở nước ngoài, không hiểu ý nghĩa lễ mừng năm mới của Trung Quốc, là lễ đoàn tụ gia đình!” Đây là cô nhượng bộ lớn nhất rồi.

Lạc Viêm Hành mừng rỡ nâng đầu cô gái yêu thương nói: “Anh hứa, nhất định chạy về xem con trai chúng ta ra đời, được không?”

“Lần này anh yên tâm, em sẽ không rời khỏi bệnh viện nửa bước, hơn nữa là bệnh viện tư của Long Hồ hội các người, bảo vệ chặt chẽ, không có việc gì!” Vì để cho anh yên tâm ra ngoài, cô cũng sẽ không chạy loạn, đã như vậy, vì sao trong lòng lo lắng như vậy? Là phụ nữ có thai thích buồn lo vô cớ sao? Trước kia lúc cha chết cũng không có loại cảm giác mãnh liệt thế này, bệnh viện sẽ bị vây công? Chuyện này không có khả năng, tuy Long Hồ hội là xã hội đen, nhưng bề ngoài làm buôn bán đường hoàng, cộng thêm còn có quốc gia che chở, cảnh sát không thể nào tìm phiền toái, nhất định là tự mình nghĩ quá nhiều.

Trước kia cũng không nhát gan như vậy, ở chung với nhau, tự nhiên dựa vào bên cạnh người đàn ông này mới là an toàn lớn nhất, giống như chỉ cần anh vừa rời đi, trong lòng liền lo sợ, xem ra phụ nữ cuối cùng vẫn là phụ nữ.

Chương 78: Chờ cười lên rồi nói 3

Hôm sau, Ma Tử đang xách theo bọc lớn đồ dùng trẻ nít đi ra đại sảnh liền thấy có một người vừa lạ vừa quen quanh quẩn ở ngoài cửa sắt, lông mày thanh tú, môi hồng răng trắng, cầm sáng bóng giống như thiếu cái gì, nhưng ánh mắt vui mừng nhìn chằm chằm vào người, cô nhận được, trong đầu chồng hai khuôn mặt vào nhau, đây là... Đây là Khúc Dị?

Ngoài cửa, người đàn ông vẫn mặc tây trang màu đen, cho dù tùy ý như thế nào, cũng luôn cẩn thận tỉ mỉ, không tìm ra một chút nếp gấp, tương đối chú trọng bề ngoài, một tay cầm vào túi quần, một tay nắm cái quanh quần hộp đen tinh xảo, qua lại, so với lúc trước, hình như da hơi ngăm đen, thân thể cũng hơi gầy gò, càng thêm nổi bật xuất chúng, vô cùng đẹp trai.

"Đó là Khúc Dị sao? Rất đẹp trai nha!"

"Chị Ma Tử, rốt cuộc anh ấy đã tới, đi nhanh đi!" Tiểu Lan đẩy mạnh một cái, đứng ngốc ở đó làm gì?

Ma Tử vội vàng chạy xuống lầu, sau khi đứng vững, thấy Khúc Dị đã chú ý tới bên này, đứng vậy, không có râu ria, thật tưởng như hai người, thích đẹp như vậy từ lúc nào? Có phải ở bên ngoài chơi chán rồi lại muốn nếm thức ăn tươi hay không? Siết chặt túi ném lên đầu vai, không thêm đề ý tới ai bỏ đi ra ngoài.

Khúc Dị khẩn trương siết chặt cái hộp, con người không dời đi chỗ khác, khóa lại khuôn mặt ngày nhớ đêm mong: "Tôi... Em làm sao vậy?" Thấy người không đề ý tới, có chút không hiểu đuôi theo: "Xin lỗi, tôi không ngờ thời gian qua nhanh như vậy, tôi..."

Ma Tử quay đầu lạnh lùng nói: "Không cần đi theo tôi!" Đi vài bước, thấy người đàn ông kiên nhẫn, lần nữa trợn mắt nhìn sang: "Anh không có gì có lỗi

với tôi, là tôi tự mình đa tình thôi!" Loại người giống như cô ngay cả giấy chứng minh cũng làm giả, sao có thể yêu cầu xa vời như vậy, có bao nhiêu châm chọc? Bên này cảm thấy một ngày dài như một năm, bên kia nói không ngờ thời gian trôi qua nhanh như vậy.

Thật buồn cười.

"Em nói nhăng nói cuội gì đó?" Khúc Dĩ bất mãn đi qua chặn cô gái: "Về sau không cho lại dùng vẻ mặt cười nhạo mình, cô nhóc, có phải em hiểu lầm điều gì hay không?"

"Tôi hiểu lầm?" Ma Tử vút bỏ bọc quần áo, chỉ vào chớp mũi của mình khàn khàn nói: "Tôi hiểu lầm cái gì? Anh cho tôi không gian hiểu lầm sao? Hơn hai trăm ngày, hoàn toàn không có tin tức, anh kêu tôi hiểu lầm cái gì? Khúc Dĩ, tôi cũng có tôn nghiêm, là anh nói cho tôi biết không cần quan tâm đến ánh mắt người ngoài, anh không để bụng là được, tôi làm được, nhưng anh thì sao? Không muốn cứ việc nói thẳng, tôi sẽ không dây dưa, cần gì nói nhiều lời dối trá như vậy?" Nghẹn ngào xoay người hung hăng lau nước mắt một cái, cũng tại cô quá ngu, tin tưởng tình yêu chân chính vẫn tồn tại, tin tưởng anh sẽ đối xử tốt với cô, tin tưởng một cô nhi cũng có thể có hạnh phúc, quá ngu rồi, quá ngu rồi. . . . .

Lần đầu tiên Khúc Dĩ thấy cô gái khóc ầm nức như vậy, không biết làm sao dụ dỗ cho người vui vẻ, lấy ra cái hộp mở ra, đưa tới một chiếc nhẫn kim cương lớn bằng ngón cái: "Mấy tháng này tôi ở tại quảng mộ Nam Phi tìm cái này, nó gọi là tâm kim cương !" Lại từ trong túi áo móc ra một túi ny lon trong suốt, bên trong chứa đầy viên kim cương lớn nhỏ bằng hạt đậu, gần cả trăm viên: "Những thứ này đều lấy được ở xung quanh, cũng tặng cho em !"

Nhìn thấy kim cương phát ra ánh sáng xanh biếc, theo phản xạ, Ma Tử đưa tay che miệng, dù sao lần đầu tiên thấy nhẫn cưới lớn như vậy, rất nhanh khôi phục lạnh lùng: "Vậy sao điện thoại không gọi được chứ?"

"Nơi đó hoàn toàn không có tín hiệu, hơn nữa tôi muốn tìm đồ chơi này, tôi muốn cho em thứ tốt nhất, tốn rất nhiều tâm tư mới tìm được, hơn nữa tôi . . tự mình điêu khắc, tôi nghĩ con gái bây giờ không thích vàng bạc mà thích dùng bạch kim, vật này rất khó điêu khắc, tôi theo sư phụ ở địa phương đó học thật lâu mới học được, không thể không thích!" Mạnh mẽ kéo tay của cô gái, nhét vào chiếc nhẫn.

Tự mình . . . điêu khắc, Ma Tử thật giống như lọt vào giữa hầm băng và núi lửa, trái tim tĩnh lặng bỗng nhiên sôi trào, kim cương đã ở tay, ngón trỏ của người đàn ông còn bao lấy băng keo cá nhân, ít nhiều vết cắt cũng nhìn ra, không cho phép cô không tin, lúc đối phương đang vất vả điêu khắc thì cô lại ở nơi này oán trách, nước mắt càng rơi dữ dội, kêu gào nói: "Vậy anh cạo râu làm gì? Ô ô ô ô có phải muốn gây sự chú ý của ai hay không? Anh nói đi, anh nói đi!" Quả đám nhỏ bắt đầu tấn công tới.

Đánh như gãi ngứa, Khúc Dĩ không để ý, thân thể anh mạnh khỏe cường tráng, bắp thịt chắc, sợ cô gái đánh đau tay, vội vàng đề lại, lúng túng nói: "Tôi . . . Không phải Trương Phi!"

Khúc Dĩ làm sao biết các anh em nói như vậy? Nếu không phải muốn làm cho cô gái nào chú ý, như vậy cô sẽ tha thứ cho anh, lòng tràn đầy vui mừng lấy ra chiếc nhẫn "Anh muốn hại tôi, tại sao có thể lớn hơn của chị Thất? Chị ấy nhìn thấy sẽ mất hứng!"

"Tôi mặc kệ cô ấy có vui hay không, em phải đeo vào!" Cây mạnh vô lý đoạt lấy, cứng rắn kéo tay cô gái đeo vào trên ngón vô danh, lúc này mới hài lòng nhếch môi nói: "Cuối cùng không nổi khổ tâm của người, mấy tháng không trở lại, Trình Thất cũng sắp sinh, có phải chúng ta cũng phải nỗ lực hay không?"

Ma Tử ho khan, hàm hồ nói: "Buổi tối . . . Rồi hãy nói, đúng rồi, cái này xem như anh cầu hôn với tôi rồi, vậy lúc nào chúng ta kết hôn? Chờ nào tôi dời đến nhà anh đây?"

"Thôi đi!" Khúc Dĩ khinh bỉ cầm túi xách đi đâu: "Em muốn tôi đi theo? Để xem, chờ tôi trở về nói với các anh em một chút, sau đó sẽ dọn tới đây!" Nhưng Trình gia trang này cũng quá không có đẳng cấp, phải nghĩ biện pháp để cô gái kia sửa lại mới được, không đủ đẳng cấp cũng muốn đưa ra trước? Biệt thự họ Trình còn đẳng cấp hơn.

"Ha ha, bị anh nhìn ra, được rồi, tôi muốn cùng mọi người ở chung một chỗ, anh chuyển tới rồi, phòng ốc tôi viết tên của anh, như thế nào?" Đưa tay kéo cánh tay người đàn ông, đây mới là cảm giác cô muốn.

Khúc Dĩ nghiêng đầu, một bên não nhẹ nhàng va vào đỉnh đầu cô gái một phát: "Tôi không phải là em sao? Viết tên người nào có khác nhau sao? Về sau đừng suy nghĩ lung tung nữa, trong lòng tôi, con nhóc em giỏi nhất, về chuyện kết hôn, thế nào cũng phải chờ đại ca làm xong tuần trăng mật đúng không?"

"Ừ, anh nói cái gì thì chính là cái đó!"

Bọn vệ sĩ đứng ngoài cửa hăm mộ thờ dài một hơi, kể từ sau khi Phi Vân Bang đến đây, nhìn thấy rất nhiều cặp đôi, ngay cả Đông Phương Minh gần đây cũng có người tìm, nhìn Phi Vân Bang tích cực, nhìn lại Long Hồ Hội một chút, gần giống Câu Lạc Bộ độc thân rồi, Hàn Dục cũng không cần nói, Bạch Diệp Thành cũng rất lâu không có treu hoa ghẹo nguyệt rồi, hai người này quyền cao chức trọng, lại không có ý niệm kết hôn, không biết còn tưởng rằng bọn họ đồng tính cơ đấy.

"Có thể được sao?"

Bên ngoài phòng làm việc, hơn hai mươi vị Đường chủ nhìn nhau, đại ca chán ghét nhất chính là bị người khác muốn thao túng, quả thật cũng bắt mất hành động việc làm của cô gái kia, gần tới có thể, còn dám có tư tưởng dòm ngó vị trí Hội trưởng bang hội, tự nhiên không thể giữ lại, nhưng chuyện này tương lai có thể làm cho chị dâu sinh lòng chán ghét hay không?

Hàn Dục giơ lên một xấp tài liệu cười tà nói: "Các người xem một chút đây là cái gì?"

“Trời ạ, tại sao bọn họ có thể chôn các người dưới đất?”

“Còn để cho các người làm nô lệ!”

“Nấu cơm gì cho đại ca?”

“Còn quơ tay múa chân với đại ca, ở trong mắt cô ấy cũng không có đại ca, vậy có phải đại biểu cũng coi rẻ cả bang hội chúng ta hay không?”

“Lần trước bốn người kia cũng đã đồng ý vào bang hội rồi, sau đó bởi vì cô ấy, hiện tại người ta cũng nhanh tìm đường khác!”

Tiếng oán thán nhất thời nổi lên bốn phía, cho dù đại ca nuông chiều cô ấy như thế nào, cũng phải đúng mực, chim khôn biết chọn cành mà đậu, nếu như đại ca vì cô gái này chẳng phân biệt được đúng sai, tập thể phải suy nghĩ gia nhập phe A Lãng Cách, không phải bọn họ xem thường Trình Thất, chủ yếu đó là phụ nữ, là phụ nữ thì không thể.

Đại ca không thể không cười cô ấy, nhưng cũng phải thu lại một chút, để xem anh ấy nói thế nào rồi.

Bạch Diệp Thành đẩy cửa vào trước, giả bộ vô cùng bất mãn đưa tài liệu lên trước: “Đại ca, cô gái này quá cuồng vọng, trong mắt không biết lớn nhỏ, làm cho thuộc hạ không phục lắm, tin đồn sớm muộn gì Phi Vân Bang sẽ chiếm đoạt Long Hồ Hội, anh thật sự bỏ mặc sao? Cô ấy cũng mau cười lên đầu anh rồi!” Trình Thất, xem sau này cô còn phách lối như thế nào, không phải lần nào đại ca cũng giữ được cô.

Mặc kệ như thế nào, lần này đại ca cũng cười hồ khó xuống, không thể không nghe theo.

Sau khi Lạc Viêm Hành hiểu được nguyên nhân, để bút xuống cẩn thận suy nghĩ, ý tứ không hề qua loa, xem ra bình thường anh quá dung túng bọn họ, nếu không phải niệm tình tay chân, không đánh cho bọn họ rơi vào tầng dưới chót nhất là không thể, một lúc sau nhàn nhạt nhíu mày: “Cậu nói cũng ‘nhanh’ cười lên, vậy thì chờ cười lên rồi nói!” Hình như đã hiểu rõ ràng vì sao Hòa Thân tham ô nhận hối lộ, Càn Long hoảng để vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, quả nhiên lời khen tặng dễ nghe nhất.

Mà bên cạnh anh lại không một người thân thiết để giữ yên được lòng người.

“Đại ca, anh không thể nuông chiều cô ấy như vậy!” Hàn Dục không tin đối phương lại có thủ đoạn cao như thế.

“Các người rất rồi rành sao? Lại không kiên nhẫn nghiên cứu chuyện nhà của tôi, có muốn tôi tự mình sắp xếp cuộc sống cho các người hay không?” Cô gái của anh, anh há có thể không biết? Hùng tâm tráng trí đi nữa, cũng sẽ không có lòng chiếm đoạt, tặng không cho cô, người ta còn chẳng thêm ngó tới đây.

Hàn Dục đứng dậy sai bước ra ngoài, xem đi, cô gái kia luôn dùng thủ đoạn, không trở thành Vô Tắc thiên là không thể, anh mới không cảm thấy Phi Vân Bang không thêm thường Long Hồ Hội, nói không chừng gã cho đại ca cũng là nhìn tới bang hội, xong rồi, xong rồi, chuyện này như thế nào mới tốt?

“Ha ha, tôi còn có chuyện, anh bận rộn!” Bạch Diệp Thành sờ sờ mái tóc thật vất vả mới dài được, cũng không muốn một lần nữa: “Nhìn cái gì? Đi ra ngoài!”

Lạc Viêm Hành tức giận, hai người thủ hạ này cái gì cũng tốt, trừ suy nghĩ biến thái, xuống chức thì tài lớn dùng việc nhỏ, vừa mới bị giáo huấn chỉ được mấy ngày? Vết thương lành đã quên đau, thông báo quyết định không đi Los Angeles, tiếp tục ồn ào đi, anh không có cách thu thập bọn họ, Trình Thất tuyệt đối có, phải thường xuyên đập chuột, bọn họ mới đang hoảng!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 79: Không xa không rời

"Cái này là bình sữa cho đứa bé, còn có sữa bột cùng tã giấy, đều chuẩn bị xong!"

"Ừm, cái này để ở chỗ này, chụp ảnh làm kỷ niệm!"

Tiểu Lan cầm máy quay phim, từ cửa phòng bệnh đi vào: "Nào, mọi người nhìn nơi này, chị Thất và anh rể nhìn vào đây, Tiểu Hải chưa chào đời, đây chính là ba mẹ của cháu, hiện tại cháu vẫn còn ở trong bụng, chẳng mấy chốc sẽ ra đời, xem bụng của mẹ cháu, có phải rất lớn hay không? Đó chính là cháu!"

Ma Tử lắc lắc bình sữa, nhìn ống kính cười nói: "Cháu xem cháu rất hạnh phúc, nhiều người chờ cháu như vậy, có phải cha của cháu rất đẹp trai hay không? Có phải mẹ cưng rất đẹp hay không? Còn có di, di là di Ma Tử của cháu!"

"Còn có cậu, là cậu Lộ Băng! Đây là cậu Đông Phương Minh của cháu !"

Trình Thất bất đắc dĩ nhìn về phía chồng: "Bọn họ yêu đến hồ đồ!"

Lạc Viêm Hành nhủ thầm: "Anh cảm thấy rất tốt!" Bàn tay không nỡ rời đi, vuốt ve cái bụng nhô lên, quá đáng tiếc nhìn anh không thấy, nhưng cảm nhận được sinh mạng đứa bé.

"Em tin có một ngày anh sẽ nhìn thấy được đấy!" Một cô gái nào đó dè dặt tay của người đàn ông, chờ đứa bé ra đời, cô sẽ dẫn anh đi gặp sư bá, cô không thể ích kỷ như vậy, mất là cửa sổ tâm hồn, nếu thương anh thì phải thỏa mãn tất cả ước mong của anh, nhưng lúc đó còn có dũng khí đi với anh sao?

Thật ra cô không có đẹp như vậy, là cô gái rất bình thường, nhưng nếu anh nhìn thấy, anh sẽ biết mình hơn người đường nào, không ai bằng.

Mỗi lần cùng anh nói đến màu sắc thì cũng vô cùng đau lòng, cô quyết định, không tiếc bất cứ giá nào cũng muốn cho anh được thấy ánh sáng, tự mình phân biệt được màu sắc của hoa, cấu trúc ngôi nhà, hình dáng đứa bé. . . . .

Lạc Viêm Hành trở tay cầm bàn tay nhỏ bé của cô gái, kê vào lỗ tai nói: "Nếu như không nhìn thấy mới có thể ở chung một chỗ với em, anh tình nguyện trọn đời cũng không mở mắt!"

Cô gái áy náy cắn chặt môi dưới, anh đối xử với cô tốt như vậy, mà cô lại vì ham muốn của bản thân. . . . . Không nói thêm nữa, cười nhìn về phía bọn thủ hạ ở cuối giường liền thoáng không ngừng, đúng vậy, con trai thật hạnh phúc, nhiều người như vì sao vậy quanh trăng sáng, cô tin tưởng nó sẽ là đứa bé vui vẻ nhất trên thế giới, chờ quay phim xong, kéo người đàn ông về phía sau nói: "Không phải anh muốn đi Los Angeles sao? Còn không đi?"

"Đợi chút nữa!"

Cô biết anh không nỡ, cũng không nói toạc ra: "Đi sớm về sớm, còn chừng mười ngày nữa đã sang năm mới rồi, nhất định phải bình an trở về, em và con chờ anh, nhất định phải bình an, em và con cũng không thể không có anh!"

Lạc Viêm Hành cung chiêu siết chặt chóp mũi cô gái: "Giống bà mẹ già lúc nào vậy? Vậy thì tốt, anh đi đây!" Khom lưng đặt nụ hôn ở trên trán người yêu, lúc này mới xoay người đi.

"Chồng à!"

Trình Thất đột nhiên ngồi dậy, từ lúc cầm giấy kết hôn đến nay, lần đầu tiên gọi như vậy, cô cũng không biết vì sao có phản ứng này, nhìn bóng lưng đứng lại, cười nói: "Em cũng yêu anh, sẽ không chạy loạn nữa, anh có thể yên tâm!"

Một khi người đàn ông nào đó không quay đầu lại, anh sợ một khi quay đầu lại, sẽ thật muốn vứt bỏ bang hội, không để ý, chỉ thỏa mãn gặt đầu một cái, sau đó biến mất khỏi phòng.

"Thật buồn nôn!" Trình Thất vén tóc qua vai, hoàn hảo trong phòng không ai, nếu không mắc cỡ chết, chờ chị tới, còn sống thật tốt, không giống phòng bệnh bình thường, là cha nuôi nói bố trí theo phòng ngủ trong nhà, ngược lại không giống như nằm viện mà giống như nghỉ phép, chỉ là sinh đứa bé, cần phải như vậy sao?

Thời gian trôi thật giống như cát chảy qua đầu ngón tay, mới thoáng đó đã qua mười ngày, mắt thấy bên ngoài khắp nơi dán câu đối năm mới, thỉnh thoảng vang lên tiếng pháo, mà đến nay người đàn ông cũng chưa trở về, bên ngoài phòng đêm lạnh như băng, mặt đất phủ lên một tầng tuyết dày đặc, thỉnh thoảng một cơn gió lạnh thổi qua, trên cây đại thụ rơi xuống từng đồng cỏ tuyết.

Bên trong phòng bệnh ánh đèn sáng rực rỡ, cô gái lấy điện thoại di động, không biết tại sao ba ngày trước đã mất đi liên lạc, không phải nói hai ngày sẽ trở về sao? Cũng ba ngày rồi, Lạc Viêm Hành, anh không thể thất hứa, đã nói cùng nhau chờ đứa bé ra đời, cảm thấy bụng mơ hồ đau đốn, không hề để ý, bác sĩ nói chưa thấy dấu hiệu sắp sinh, trừ khi thật rất đau.

Ở một đầu khác thế giới, Lạc Viêm Hành nóng lòng trở về, trong đầu đều là tiếng trẻ con khóc, ra khỏi khu vực không cách nào liên lạc, điện thoại cũng không kịp gọi, bước lên máy bay trực thăng, không đợi máy bay bay cao, lấy điện thoại di động ra muốn gọi thì thân máy bay giống như bị mất không chế, bắt đầu rơi xuống: "Xảy ra chuyện gì?"

Đi theo chỉ có Bạch Diệp Thành, đã nhận ra có cái gì không đúng, đứng dậy nắm một khẩu súng giận dữ hét: "Giờ trò quỷ gì?" Mà người ở phòng lái lại không quay đầu lại, tiếp tục bình tĩnh điều khiển.

Trong căn phòng bí mật, Khâu Hạo Vũ nhìn camera, khẽ nhủ thầm: "Là anh ta đang giờ trò quỷ!"

"Ông già, ông ở đây làm gì?" Bạch Diệp Thành vô cùng hoảng sợ xông tới bắt được tay của người đàn ông, sau khi nhìn gương mặt quen thuộc trở nên xa lạ, biết bên trong nhất định có ẩn tình, nhanh chóng rút súng nhắm ngay cái ót kia: "Ông là ai?"

Mặc dù máy bay chạm đất, cũng không có tổn thất bao lớn, cách mặt đất cũng không quá cao, nhưng ông ta muốn làm gì?

Ông già không thêm để ý chút nào bị súng chỉ vào đỉnh đầu, tiếp tục lái, thậm chí lộ ra chút khinh thường: "Không muốn chết, tốt nhất hãy tôn trọng một chút!"

Ông ta nói không sai, nơi này, không người nào có thể không chế đồ chơi này: “Rốt cuộc ông là ai?”

“Ha ha, tôi là ai? Tôi cũng không biết tôi là ai, Long Hồ Hội các người thật là có bản lĩnh, mười hai năm rồi, đợi ở Long Hồ Hội mười hai năm rồi, vẫn vô ích!” Mắt mắt lắc đầu, thấy đối phương không hiểu, ánh mắt sắc bén lên: “Tôi và các người không oán không thù!”

“Vậy ông đang làm gì?” Bạch Diệp Thành buộc chặt đôi tay, càng đề thấp hòng súng, bởi vì anh ta thấy máy bay tiến vào một khe núi, cứ rơi xuống như vậy, nhất định tan xương nát thịt.

Dường như ông già cũng không quan tâm đến sống chết, khổ sở nói: “Nghe nói đến tổ chức Lam Diễm chưa?”

Khâu Hạo Vũ nghĩ đến cái gì, từ trong ngăn kéo lấy ra một xấp tài liệu bốn người kia tiếp xúc trong thời gian trước!”

Lạc Viêm Hành cũng không biết máy bay tới nơi nào, anh chỉ biết nguy hiểm đang đến gần, còi dấy an toàn, nắm tay vịn ghế nằm, chuẩn bị nhảy ra thân máy bay bất cứ lúc nào.

“Ông chính là người tổ chức Mafia Italia mà bọn họ cố gắng muốn hợp tác?” Làm sao có thể? Lão Chu cũng làm cơ trưởng phi hành đoàn gần mười năm, vẫn bình an vô sự, cũng bởi vì không có đào được góc tường? Hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía thủ hạ ngủ say ở ghế lái phụ: “Đứng lên!”

“Vô dụng, cậu ta đã chết! Ông già cười tà một tiếng, cũng không có ý định lái nữa, có chút thích thú lắc đầu cười nói: “Mười hai năm, lại tìm không ra một chút cơ hội, cuối cùng còn phải rơi vào cảnh cùng hủy diệt, không sai, tôi chính là người của tổ chức Lam Diễm, em trai tôi là kẻ đứng đầu trong tổ chức, nhưng Long Hồ Hội các người quá ích kỷ, ăn thịt ngay cả canh cũng không chịu bỏ lại cho chúng tôi, hôm nay có bao nhiêu bang hội muốn diệt trừ các người? Tôi tính toán, ít nhất không dưới một ngàn chứ? Muốn sinh tồn, nhất định phải hợp tác cùng các người? Quá buồn cười, đã nói rõ ràng, hàng năm không chiếm được lợi ích, còn phải không ngừng đưa tiền mồ hôi nước mắt cho các người, tại sao?”

Bạch Diệp Thành gắt gao nhìn chăm chăm bàn điều khiển, anh ta phải dùng thời gian ngắn nhất tìm hiểu vật này, làm thế nào? Anh ta không có học lái máy bay, không biết có khác với xe ở chỗ nào, một tay nắm giữ tay điều khiển, không dài dòng: “Tôi không cần biết ông là ai, không muốn dòng họ của ông chôn theo cùng ông, lập tức quay lại!”

Ông già cười nhạo một tiếng: “Tôi cũng chết rồi, bọn họ có chết hay không, có quan hệ gì với tôi? Hơn nữa giết chết các người rồi, bọn họ sẽ gia nhập Lam Diễm, những bang hội khác cũng vì chúng tôi mà vơ vãng!”

“Ông quả thật chính là người điên!” Bạch Diệp Thành vô cùng tức giận níu cổ áo người đàn ông, giận dữ hét: “Lập tức quay lại cho tôi!”

“Xem đi, chết đã đến nơi còn lớn lối như thế, không có ích lợi gì, trước khi xuất phát cũng đã bị phá hư rồi, không ngờ Long Hồ Hội lại hủy ở trong tay tôi, ha ha ha ha!”. Vô cùng hưng phấn điên cuồng vỗ ngực ông ta hết cách rồi, mặc kệ ông ta làm như thế nào cũng không thể thoát thân, lần trước muốn giữa đường đẩy Lạc Viêm Hành xuống, nhưng ông ta cũng không muốn trốn thoát liên quan, Long Hồ sẽ không bỏ qua cho ông ta, mười hai năm rồi, mỗi lần đều có cơ hội chôn theo, nếu như chịu nhường cho một chút canh mà không phải lựa chọn bóp chết Lam Diễm, có lẽ ông ta còn muốn chờ đợi thời cơ, sau đó hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Nhưng bọn họ lại bóp chết cơ hội vùng lên của tổ chức, là ông ta quá ngây thơ, cảm giác Lạc Viêm Hành vừa chết, thì sẽ có một trận phong ba nổi lên, ẩn nấp mười hai năm, đến nay cũng không thu hoạch được gì, không sao, cùng chết thì cùng chết, dù thế nào đi nữa ông ta cũng không vướng víu, em trai chỉ là cùng mẹ khác cha, không như Lạc Viêm Hành, hiện tại anh sợ nhất chính là chết, còn chưa kịp nhìn đứa bé chưa chào đời, nghĩ như thế, thắng bằng không ít, thì ra chết cũng không phải kinh khủng như vậy, thậm chí có chút mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Không xa không rời (Đại Kết Cục 2)

Bạch Diệp Thành căn bản không khống chế được máy bay tránh chỉ chừng roi, dưới tình thế cấp bách, thu hồi súng, khẩn cầu ông già: “Tôi đồng ý với ông, chỉ cần máy bay bình yên đáp xuống đất, tuyệt đối không truy cứu chuyện này, cũng sẽ không chèn ép tổ chức Lam Diễm, như thế nào?” Đại ca không thể chết được, anh cũng không thể chết, nhiều năm cố gắng như vậy, tuyệt không thể thất bại trong gang tấc, tuyệt đối không thể!

Ông già thật giống như nghe được chuyện cười lớn, vỗ bảp đùi nói: “Ha ha ha cậu nói một chút, mỗi lần đến lúc sắp chết các người mới biết hối hận, tại sao không nói sớm? Tôi nói, không có ích lợi gì, rất nhiều linh kiện đã bị phá hư, cậu nhìn bàn quay, không còn hiệu quả nữa!” Hưng phấn chỉ vào bàn điều khiển giải thích.

“Muốn chết đúng không? Được!” Bạch Diệp Thành đẩy cửa sổ ra, mặc cho gió vỗ gò má, gương mặt tàn nhẫn lạnh lùng nắm người sống sờ sờ ném xuống, dĩ nhiên, không có buông ra hoàn toàn, còn đang nắm cổ áo người đàn ông: “Hỏi ông một lần cuối cùng quay lại hay không?”

Ông già treo ở bên ngoài thân máy bay, quả thật có chút sợ hãi, ngửa đầu tuyệt vọng nói: “Không được. . . . . A a a!”

Không tới chốc lát biến mất ở trong ánh mặt trời buổi sớm, nhìn thấy máy bay cách vách đá nơi xa càng ngày càng gần, Bạch Diệp Thành mắt bình tĩnh,

con vội vã nhìn xung quanh tìm kiếm, vội tới bên cạnh Lạc Viêm Hành: "Đại ca, tất cả đều giao cho tôi!" Lại không dám dừng lại lâu hơn, ở bên trong buồng máy bay tìm kiếm khắp nơi cái gì đó tương tự như dù để nhảy, thật đáng buồn đối phương sớm có chuẩn bị, không có gì cả.

Lạc Viêm Hành nắm chặt tay ghế, ổn định thân thể, bình tĩnh hỏi "Cách mặt đất cao bao nhiêu? Phía dưới có con sông nào không?"

Bạch Diệp Thành chợt tỉnh táo, nằm ở cửa sổ nhếch miệng cười to nói: "Không cao lắm, nhưng không thấp, có nước, phía dưới có nước, đại ca, không còn kịp rồi, không có dù để nhảy, tôi đếm một hai ba, mở cửa, cùng nhau nhảy!" Đưa ra bàn tay.

Lạc Viêm Hành nắm chặt năm ngón tay của thủ hạ, mặc dù có thể truyền tin cho Hạo Vũ, nhưng không thể gọi điện thoại di động, để lại máy trợ thính thật trọng dặn dò: "Nếu tôi có việc không hay xảy ra, cậu nói cho cô ấy biết, nhất định phải nuôi con khôn lớn, tôi sẽ ở bên cạnh với cô ấy!"

"Không còn kịp rồi, đại ca, nhảy!"

Bạch Diệp Thành dùng hết toàn lực kéo cửa thoát hiểm ra, nhất thời gió gào thét đập vào mặt, thổi vạt áo bay phấp phất, trong lúc nguy cấp, lôi kéo Lạc Viêm Hành nhảy xuống.

"Đại ca!" Khâu Hạo Vũ để lại mấy vi tính nhảy đánh lên, kính hải nhìn hình ảnh rơi xuống thật nhanh, dừng.....

Thân thể bay lên không, Lạc Viêm Hành ném mùi vị sợ hãi từ trước tới nay, để lại máy trợ thính hét lớn: "Giúp tôi.....Chăm sóc cô ấy thật tốt, nghe được.....không?"

Khâu Hạo Vũ chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày này, chưa bao giờ nghĩ tới, anh nên làm cái gì? Tại sao cao như vậy? Gần năm phút đồng hồ thì mới nghe được tiếng nổ, mấy vi tính trong nháy mắt bị hư hỏng, cho dù anh cố thế nào cũng nhìn không được tình trạng của người đàn ông: "Đại ca? Đại ca nghe được không?" Đáng chết, ném xuống tai nghe chạy ra khỏi căn phòng bí mật: "Này? Đưa điện thoại cho Trình Thất!"

"A.....đau quá.....Ma Tử, có phải Lạc Viêm Hành hay không....." Trình Thất dè búng thật chặt, bị người mang ra trước, bắt đầu giãy dụa đưa tay về phía thủ hạ: "Có phải anh ấy hay không?"

Ma Tử cảm thấy đã xảy ra chuyện, cười nói: "Không phải, không phải, là Hạo Vũ, anh ấy nói anh sẽ sắp xuống máy bay rồi, chị Thất, chị đi cùng bác sĩ trước, chờ anh ấy đến, tôi dẫn anh ấy vào phòng giải phẫu, thật mà!"

Trình Thất khổ sở không chịu nổi, kéo ra nụ cười mừng rỡ, sau đó ngoan ngoãn theo các bác sĩ đi về phòng giải phẫu, anh trở về, thật trở về, cô cũng biết anh nhất định sẽ trở về, tất cả thất vọng cũng biến mất, anh yên tâm, con của chúng ta sẽ ra đời thuận lợi.

Mặc dù rất muốn chờ người đàn ông đến sau đó sẽ đi vào, nhưng cô không chờ được rồi, đứa bé không chờ được, đã cảm thấy thẳng thóc không thể chờ đợi muốn đến thế giới này, ai tới nói cho cô biết, tại sao sanh con đau như thế này?

"Còn bao lâu thì tới?" A Nam cầm lấy điện thoại từ tay Ma Tử hỏi

Khâu Hạo Vũ choáng váng, anh nghe tiếng kêu đau của Trình Thất, nức nở nói: "Đại ca đã xảy ra chuyện, sống chết chưa biết, có thể đã.....cậu không cần nói cho Trình Thất, bên này giao cho tôi!"

A Nam lùi lại một bước, điện thoại di động 'bóp' một tiếng rơi xuống, lúc này đương nhiên anh không thể nói cho chị dâu, thu hồi cảm xúc, anh cũng không phải bác sĩ trưởng khoa phụ sản, nhưng nghiên cứu kỹ lưỡng thân thể Trình Thất, đã sớm nhìn thấy, không có đại ca ở bên cạnh, anh đi cũng giống vậy.

"Thế nào?" Tiểu Lan thấy Ma Tử ngồi bệch trên mặt đất, đi theo ngồi xổm xuống: "Chị đừng làm tôi sợ!"

Sắc mặt Ma Tử tái nhợt, cánh môi run rẩy dần dần nói: "Lạc Viêm Hành sống chết chưa biết.....Sống chết chưa biết....."

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Lộ Băng choáng váng níu lấy cô gái: "Cô nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Tôi không biết, Khâu Hạo Vũ nói gì, anh ta nói Lạc Viêm Hành xảy ra chuyện, làm thế nào? Chị Thất còn đang chờ anh ấy, ô ô ô làm thế nào?"

Đông Phương Minh nhìn phòng giải phẫu một chút, trấn an: "Nếu sống chết chưa biết, nói rõ không biết sống chết, trước tiên mọi người không nên gấp gáp, tôi tin tưởng Long Hồ Hội có năng lực tìm người trở lại, mọi người nhớ kỹ, không tìm được người, ngàn vạn lần không được nói cho chị Thất!" Sau khi chạy đến cửa phòng mổ ngồi xổm xuống, nghe bên trong từng tiếng kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng, lần đầu người đàn ông rơi lệ.

Salsa ôm lấy Tiểu Lan kêu gào nói: "Ô ô ô, chị nhất định sẽ rất khổ sở, ô ô ô làm thế nào bây giờ? Chị nhất định sẽ rất khổ sở ô ô ô!"

Rất nhiều người ôm đầu khóc, hình ảnh khiến cho y tá không hiểu ra sao, những người này cũng quá khoa trương chứ? Người nào sanh con không đau?

Vốn là khoảnh khắc vui sướng nhất của Phi Văn Bang lại biến thành hình ảnh khóc rống nước mắt chảy xối xả, tất cả mọi người lọt vào hầm băng, trái tim lạnh lẽo đến phát run.

"A a a.....đáng chết, thật là đau.....!" Trình Thất nắm chặt gối đầu, giữa đầu lộ ra cái cổ bị mồ hôi thấm ướt, không đến mười phút, trán đã tuôn mồ hôi như mưa, hỏi hận tại sao không chọn sinh mổ? Cô đã hết hơi sức rồi, mà đứa bé còn chưa ra, tên khốn Lạc Viêm Hành không tới, về sau vĩnh viễn đừng trở lại nữa.

“Thấy đầu rồi, Trình Thất, bây giờ bình tĩnh một chút, hít thở, đứng rồi, há miệng hít, nín thở, dùng sức!” A Nam tận lực buông lỏng mình, ngược lại quá trình không thành vấn đề, cũng giống như sản phụ khác, chỉ sợ cô gái không tiếp tục kiên trì được.

Dù sao Trình Thất cũng là người luyện võ, sự nhẫn nại cực mạnh, cắn khấn vài ý tá đưa tới, bóp quyền hết sức phối hợp: “Ừm. ....!” Cô quyết định, về sau tuyệt đối không thêm trai gái gì nữa, cũng mau muốn nửa cái mạng của cô.

“Đừng nghĩ những thứ khác, tiếp tục dùng sức, đầu đã ra rồi!”

Không biết đã trải qua bao lâu, sau đó tiếng ‘oa oa oa’ càng lên, lúc này toàn thân Trình Thất mềm nhũn, không còn hơi sức nhìn ra cửa, không phải nói đang chạy tới sao? Đứa bé cũng sanh xong rồi, Lạc Viêm Hành, anh chờ đó cho em.

A Nam nâng đứa trẻ nhăn nhúm, cười nói: “Đứa bé rất có sức sống!”

Trình Thất rũ mí mắt, nhìn thấy đứa bé khê khua tay chân thì đột nhiên cảm thấy tất cả khổ sở đều đáng giá, đây là con trai của cô, nó gọi là Lạc Văn Hải, ha ha, cô có con trai rồi, vất vả mang thai mười tháng, rốt cuộc làm mẹ, nếu không phải vô cùng suy yếu, thật muốn hung ác hôn một cái.

“Hôm nay, đứa bé do y tá chuyên nghiệp của chúng tôi chăm sóc, ngày mai sẽ trả cho cô, không cần sữa, hiện tại nó chỉ có thể uống nước, tốt nhất cô nên nghỉ ngơi!” A Nam không đành lòng đối mặt với cô gái, dẫn đầu đi ra ngoài.

Trình Thất không suy nghĩ chuyện khác, chỉ muốn nhắm mắt nghỉ ngơi thật tốt, lần trước sau khi giải phẫu cũng không mệt như vậy, đều cảm giác như muốn chết.

Hôm sau.

Trong Long Hồ Hội đã rối loạn, ở tầng lầu khác cùng một bệnh viện, một gian phòng bệnh bên ngoài bị vậy nước chảy không lớt, một đám người già ngồi ở trên ghế, lắc đầu. Tôn Kế Trung lệ già tuôn chảy, trải qua gió sương bão táp, cánh môi run rẩy mở ra: “Vừa mới làm cha. ....Mới vừa làm cha!”

Hai bệnh nhân chia ra hai cái giường, mang chụp dưỡng khí, so ra, thương thế của Lạc Viêm Hành rõ ràng nặng hơn, mọi người tiếc hận nhìn anh.

A Nam báo cáo: “Chức năng vỏ não bộ của đại ca bị tổn hại nghiêm trọng, không thể chống đỡ, đang trong trạng thái hôn mê sâu, mất ý thức hoạt động, tình huống như thế, 99% đều biết. ....Vĩnh viễn không thể cứu chữa, hơn nữa trong máu của anh ấy giống như. ....Giống như có loại độc tố nào đó, 100% sẽ không tỉnh lại nữa!”

“Cái gì độc tố? Ở đâu ra độc tố? Không phải máu đứa bé bình thường sao?” Ma Từ lau nước mắt, kích động nắm A Nam không tha, cô không tin, không tin.

“Loại độc tố này cũng sẽ không di truyền!”

“Nhưng anh ấy còn có nhịp tim, còn hơi thở, anh ấy không có chết! Anh mau cứu tình anh ấy, ô ô ô ô chị Thất vẫn chờ anh ấy, anh ấy còn chưa nhìn đứa bé!”

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 81: Không xa không rời (Đại Kết Cục 3)

Con người A Nam đỏ ngầu vỏ vỏ bả vai cô gái: "Tuy nói đã mất ý thức, nhưng vỏ não vẫn giữ vận động hô hấp và nhịp tim, loại trạng thái này gọi là ‘sống thực vật!’, dĩ nhiên, trước mắt y học phát triển như vậy, tôi tin tưởng vẫn có thể thức tỉnh!" Chỉ là đã từng gặp phải loại bệnh nhân này cuối cùng cũng bị người nhà bỏ qua, có thể nằm tới mấy năm, mấy chục năm, nếu như chăm sóc tốt, có thể sống lâu hơn. Người sống thực vật. ....

Người sống thực vật. .... Ma Từ rút vào trong ngực Lộ Băng, tại sao? Một phần hạnh phúc có khó khăn như vậy sao?

Tiểu Lan đã sớm khóc không thành tiếng, sau này Chị Thất làm sao thế nào?

Tôn Kế Trung bác bỏ nói: "Đi, đi tìm tất cả bác sĩ có năng lực trên thế giới cho tôi, chuyện này tạm không được tiết lộ!"

"Nhưng đại ca vẫn nằm như vậy, chắc chắn sẽ có người gây chuyện!"

"Đúng vậy, nếu không trước tiên suy tính thay đổi người?"

Hàn Dục lập tức phản đối: "Tôi tin đại ca nhất định có thể đứng lên, gió to sóng lớn gì không có trải qua? Các người chớ có thừa lúc vắng mà vào!" Đại

ca vì bang hội làm nhiều như vậy, tuyệt đối không thể bỏ dỡ nửa chừng, xem như thật vĩnh viễn không đứng nổi, anh cũng không cần A Lăng Cách tới thế chỗ, nơi này có không ít tâm huyết của Hàn Dục anh đấy.

"Nhớ kỹ, mặc kệ đội như thế nào, cũng không thể tiết lộ!"

Trong phòng, Trình Thất nghi ngờ nhủ mảy, mặc dù không có hơi sức rời giường, nhưng đại não cô rất tỉnh táo, cái gì không thể tiết lộ? Hơn nữa một ngày rồi, Lạc Viêm Hành chưa xuất hiện, trong đó tất nhiên có nguyên nhân, cũng không phải nói người đàn ông kia đã trở về sao? Chẳng lẽ mang về một cô gái nào đó? Đang ở cùng Tiểu Tam, cho nên phải gạt cô?

Không đúng, Lạc Viêm Hành không phải là loại người như thế, dù vậy, cũng tới xem đứa bé một chút chứ?

‘Phịch!’

"Chị Thất, chị đã tỉnh rồi? Có khó chịu chỗ nào hay không?" Ma Từ miễn cưỡng cười cười tiến lên: "Y tá nói với tôi, sinh con tự nhiên, buổi chiều có thể đi vài bước, tôi tự mình hầm cách thủy, ăn một chút!"

Trình Thất không lộ vẻ gì, quay đầu lại, thất vọng nhìn cửa sổ thủy tinh nói: "Ma Từ, chúng ta quen biết đã bao lâu rồi?"

"Tại sao đột nhiên hỏi chuyện này?" Không phải Chị Thất biết cái gì chứ?

"Nhiều năm làm chị em như vậy, cô còn lừa gạt tôi, nói, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Ma Từ cũng không quá biết nói dối, ô ô a nửa ngày, giống như không có chuyện gì, cùng mọi người hai mặt nhìn nhau, cười nói: "Sắp bước sang năm mới rồi, chúng tôi muốn cho chị một niềm vui bất ngờ, cùng nhau đón giao thừa vui vẻ, chị xem, những đồ tết này đều do chúng tôi đặt mua, đến lúc đó cùng Tiểu Hải đón mùa xuân đầu tiên trong đời của nó!"

Đứa nhỏ này ra đời vào ngày thật tốt, ngày 25 tháng 12, ngày chuẩn bị đón xuân, những ngày cuối năm, thật đáng buồn chính là khi nó ra đời, cùng một ngày, cha trở thành người sống thực vật.....

Nếu không biết Lạc Viêm Hành chắc chắn Trình Thất vô cùng mong đợi đến tiết mục cuối năm, nhưng hôm nay là ngày thứ hai cô sanh đứa bé xong, không thấy người đàn ông kia, chồng của cô, đối với bất kỳ vui sướng nào cũng không hứng thú, dùng hết toàn lực lật ngroi dậy, vừa muốn nhổ hết ống truyền dịch liền bị mấy anh em đè lại: "Các người không nói cho tôi không sao, tự tôi đi thăm dò! Tránh ra!"

Thấy cảm xúc của cô gái vô cùng xúc động, Ma Từ bò lên giường ôm lấy hai vai kia khóc lớn nói: "Ô ô ô ô, chị Thất chị bình tĩnh một chút, đừng làm khó chúng tôi ô ô ô ô!"

Trình Thất thở nặng nề, hốc mắt từ từ đỏ lên: "Có phải Lạc Viêm Hành xảy ra chuyện hay không?"

Đông Phương Minh biết giấy không thể gói được lửa, anh không ngờ Trình Thất hành động lại quá khích như thế, khàn khàn nói: "Ừm! Anh ấy.....đang ở phòng bệnh trên lầu, bọn họ nói não bộ anh ấy bị thương, có thể sẽ hôn mê vĩnh viễn!"

"Chính là ngroi sống đời sống thực vật!" Tiểu Lan bỏ sung xong liền vọt tới phòng tắm che mặt nước nỏ.

"Người sống đời sống thực vật....." Trình Thất đưa tay chống trán, choáng váng, ha ha, người sống đời sống thực vật.....Bọn họ đang nói đùa với cô sao? Lắc đầu nói: "Chuyện này đùa tuyệt đối không buồn cười, thật!"

"Chị Thất, là thật, ô ô ô! Trở về nước thì người lái máy bay làm phản, máy bay mất không chế, từ trời cao rơi vào trong nước, đụng phải tảng đá!"

Trình Thất vẫn không tin: "Không thể nào, Bạch Diệp Thành đâu? Không phải anh ta cũng đi sao?"

"Anh ta cũng ở trong phòng bệnh, bác sĩ nói anh ta sẽ tỉnh lại rất nhanh, chỉ là xương đùi bị trật khớp!" Lộ Băng thật sự không đành lòng nói ra những thứ này, nhưng theo tính khí của chị Thất, chắc chắn truy hỏi kỹ càng sự việc.

Hơi thở Trình Thất càng ngày càng khó khăn, mở to miệng cố gắng hít không khí, nước mắt đã sớm theo khóe mắt trượt xuống, sau đó giống như đứa bé nắm Ma Từ khóc lớn nói: "Sẽ không ô ô ô sẽ không.....Anh ấy nói sẽ bình an trở về ô ô ô tôi muốn gặp anh ấy, tôi muốn gặp anh ấy....." Rất muốn vọt thẳng đi lên lầu, nhưng cô tin bọn họ nói, đứa bé mới chào đời, chồng đã bị tuyên bố không cách nào thức tỉnh, cô không thể có chuyện.

Ma Từ vội vàng xuống giường, an ủi: "Tôi sẽ bảo bọn họ đẩy anh ấy tới, các người nhanh đi lấy cái giường, đặt bên kia!" Chỉ chỗ trống sát vách giường bệnh.

"Được, được, được!" Rất sợ Trình Thất lại muốn nổi điên, hể khả năng an ủi, sanh xong đứa bé khóc quá nhiều đôi mắt không tốt.

Hơn mười phút sau, Trình Thất ngừng thở, nhìn chằm chằm cánh cửa bị đẩy ra, nhưng thất vọng, hầu như người đàn ông thật không còn sinh khí nằm ở trên băng ca, đầu bị lụa trắng bao kín, trong lỗ mũi cắm ống dưỡng khí, cùng một chai dịch dinh dưỡng, trước kia chỉ nghe nói đến người sống đời sống thực vật, nhưng cho tới bây giờ chưa từng thấy qua, thậm chí còn tò mò, người sống đời sống thực vật phải sống như thế nào? Không ăn không uống gì, căn bản nằm một chỗ, hôm nay ông trời thỏa mãn lòng tò mò của cô, nhân vật chính lại là chồng của mình.

“Ô ô ô chị, em nên làm như thế nào?” Bất lực ôm lấy Mạc Băng, ai tới giúp cô một chút, tại sao ông trời tàn nhẫn như vậy? Đã mất đi đôi mắt, còn phải mất đi ý thức, cả đời phải dựa vào dịch dinh dưỡng vượt qua sao?

Mạc Băng giống nhau bó tay hết cách, chỉ có thể vỗ nhẹ lưng em gái đang run rẩy, hít hít lỗ mũi, khổ sở nói: “Em đừng quá khổ sở, ngày ở cữ không được khóc, nếu không sẽ bị mù!”

Trình Thất mặc kệ mù cũng tốt, để cho cô hiểu được cuộc sống thường ngày của người đàn ông cô yêu một chút, không có ai có thể giúp cô, quay đầu kéo tay của hắn, đã không còn hơi sức ngồi dậy, chỉ có thể nằm ngang nhìn nhau: “Anh là một tên lừa gạt, ô ô ô, tên lừa gạt, nói gì xem đứa bé chào đời, cùng nhau đón năm mới, cùng đi Tòa thành Vatican vào lễ Giáng Sinh, đều là gạt người, anh tỉnh lại ô ô ô anh tỉnh lại đi.....” Cuồng loạn lắc lắc cánh tay không còn hơi sức, tại sao bộ dạng để mặc người chém giết? Đây không phải là Lạc Viêm Hành của cô, tuyệt đối không phải.

“Chị Thất, chị bình tĩnh một chút, hiện tại không thể đánh anh ấy, ô ô ô trên người còn có vết thương!” Ma Từ đoạt lại cánh tay Lạc Viêm Hành, nhét vào trong chăn bông, cô có thể làm chính là để cho hai cái giường có thể ở chung một chỗ, nếu như trên thế giới có thật Tàn Tiên thì tốt biết bao? Không quan tâm ở nơi nào, bắt cô quý đi tìm cũng không sao.

Trái tim Mạc Băng như bị dao cắt, em gái bị thất lạc nhiều năm khóc đến vỡ tan, người chị này lại không giúp được gì: “Thất thất, em không thể khóc nữa, nghe lời của chị.....Đừng khóc nữa, đứa bé mới ra đời một ngày, em còn phải nuôi dưỡng nó!”

“Anh Hành đã nói với tôi, nếu như anh ấy xảy ra chuyện, cô phải nuôi dưỡng con lớn lên, anh ấy sẽ luôn ở bên cạnh cô!” Lúc này Khâu Hạo Vũ đẩy cửa vào, sau đó đi tới bên cạnh Lạc Viêm Hành, nước mắt chưa xớt rơi như bão tố, đã nói cùng nhau đi qua nửa đời, tại sao có thể nằm xuống như vậy? Lau nước mắt tự giễu nói: “Còn nói chờ già rồi cùng nhau nhớ lại những ngày gian khổ, nếu không có anh, tôi nghĩ tôi cũng đã sớm theo cha rồi, những năm này thật rất mệt mỏi nhưng tôi cũng không oán trách, bởi vì nhìn thấy anh từng bước từng bước tiến lên đỉnh cao, tôi thấy thỏa mãn, cũng giống như chính tôi cố gắng, anh họ, anh như vậy, tôi phải làm sao? Nỗ lực của chúng ta làm thế nào bây giờ? Anh cho tôi hi vọng, hiện tại lại để cho tôi tuyệt vọng vì anh sao?”

A Nam có chút hơi khó xử nhìn mọi người, gỡ xuống bình dịch dinh dưỡng, dặn dò: “Trong lúc vết thương nào bộ khép lại, chúng ta phải đích thân chăm sóc, nếu như hai tháng sau vẫn không tỉnh lại, thật ra cá nhân tôi đề nghị để cho ah ấy an tâm ra đi, dù sao đối với anh ấy như vậy là một loại hạnh hạ, đối với Trình Thất cũng là một gánh nặng!”

Trình Thất không lên tiếng, khóc cũng mệt, hai mắt trống rỗng nằm ở trong ngực Mạc Băng không nhúc nhích.

“Nói vậy, người sống đòi thực vật chỉ không có tri giác và ý thức mà thôi, hơn nữa cũng sẽ có kỳ tích xảy ra, chỉ cần chăm sóc tốt, làm sao lại là hạnh hạ?” Ma Từ cũng không muốn chị Thất bị kích thích nữa, lập tức phản bác.

“Dĩ nhiên, cô phải có sức để chăm sóc anh ấy, cũng không phải là không thể, sau khi lành vết thương, tốt nhất mỗi ngày xoa bóp cho anh ấy, giúp anh lật người, thỉnh thoảng có thể ngồi lên xe lăn đẩy anh ấy ra ngoài đi dạo, phải thường xuyên thay ống truyền dạ dày, nếu như có thể giúp anh ấy đi vệ sinh đúng lúc, cũng không cần dă đường ống tiểu! Nếu không sẽ bài tiết ở trên giường”.

“Đủ rồi, những thứ này về sau tự chúng ta sẽ chú ý, anh đi ra ngoài đi!” Lâm nhâm, bây giờ là lúc nói chuyện này sao?

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thủ Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Không xa không rời (Đại Kết Cục 4)

Trình Thất vô tình đã ngắt xi, chờ tỉnh lại lần nữa thì trời đã tối, ngoài phòng tuyết vẫn chưa tan, trong phòng ẩm áp, hơn nữa bên cạnh không biết có thêm một cái giường nhỏ từ lúc nào, đứa bé đang an ổn ngủ ở bên trong, Ma Từ và Salsa cũng nằm ở trên ghế sa lon tiến vào mộng đẹp, cắn răng ngồi dậy, không hề khóc rống nữa, đi xuống đất đến ghế sa lon ngồi ở đầu giường, lẳng lặng nhìn chồng mất đi ý thức, nhìn một lúc, kéo cánh tay của đôi phu nhân bắt đầu nhẹ nhàng vuốt ve. "Em . . . ." Âm thanh trở nên khàn khàn như vậy từ lúc nào? Nín nhịn kích động muốn khóc, mỉm cười nói:

"Em sẽ không để cho anh một mình, anh muốn giải thoát, em cho anh biết, không thể nào, bắt đầu từ hôm nay, anh phải cố gắng tỉnh lại cho em, nếu không em vẫn tiếp tục dây dưa, xem ai dây dưa hơn ai, anh yên tâm, em sẽ chăm sóc anh thật tốt, em sẽ giúp anh quản lý bang hội, em có thể làm được, đợi ngày nào đó anh tỉnh lại tiếp tục làm lão đại của anh, nói không chừng có thể tốt hơn so với hiện tại, em sẽ không lấy tâm huyết của anh làm của riêng, anh có thể an tâm, về sau em đi đâu, anh cũng phải theo em, không muốn cũng không được, ai bảo anh không đứng nổi? Lam Diễm đúng không? Em sẽ để cho bọn họ chết không được từ tế !"

Có lẽ người đàn ông thật không nghe được, không chút nào phản ứng. "

Vô tình chúng ta cũng đã quen biết lâu như vậy, thật sự rất hoài niệm thời gian trước anh lừa tôi gạt, khi nào chúng ta đấu lại một lần nữa? Xem ai đấu thắng ai, quên đi, cũng không hy vọng anh có thể trả lời, chờ anh khỏe rồi, em xuất viện, đi về nhà, biết không? Đứa bé ngay tại bên cạnh, nó rất khỏe mạnh, lúc thức dậy khóc ồn ào chết được..., hơn nữa đáng đặc biệt giống anh, trưởng thành, nhất định có thể làm mê đảo ngàn vạn thiếu nữ, còn có thật nhiều chuyện chưa làm, kết hôn quan trọng nhất rồi, em thật sự rất muốn mặc áo cưới, anh ôm em tiến nhà, chờ anh tỉnh lại, em lập tức cử hành hôn lễ!"

Ma Tử mở mắt ra, vẫn giữ tư thế ngủ say, rất sợ quấy rầy, cô tin chị Thất thật sự yêu Lạc Viêm Hành, yêu đến nỗi không nỡ bỏ, tạo hóa trên người.

Bóp hết cánh tay, bóp hai chân: "Hiện tại anh vẫn không thể lật người, mấy ngày nữa, mặc dù không có vết thương lớn, nhưng nội thương cũng rất nghiêm trọng!"

Một ngày kia, trong phòng bệnh vô cùng náo nhiệt, toàn bộ chen chúc chung một chỗ nhìn chăm chăm TV không chớp mắt, Trình Thất ôm đứa bé ngồi dựa vào đầu giường cùng mọi người nói chuyện, một tay siết thật chặt tay Lạc Viêm Hành vuốt vuốt, những ngày qua đã học xong chăm sóc người như thế nào, thật ra không có kinh khủng như vậy, đúng hạn dứt dịch dinh dưỡng, rút ống dịch dạ dày, đi vệ sinh, xoa bóp, lật người, thỉnh thoảng đẩy xe lăn ra ngoài đi dạo, cũng không nhiều phiền toái.

Đúng là gia đình ba người cùng nhau đón năm mới, điều này đã rất tốt, so với nằm xuống lòng đất tốt hơn nhiều, chờ đứa bé được hai tháng,

Liên mừng theo anh đi tìm sư bá, bất cứ cơ hội nào cũng không thể bỏ qua cho, mặc dù cũng không có ôm bao nhiêu hi vọng.

Hai tháng sau...

“Xấu hổ!”

Hơn mười vị giáo sư bác sĩ đồng thời lắc đầu, Trình Thất đã sớm đoán được kết quả này rồi, cho nên không hề thất vọng, thấy Tôn Kế Trung gần như thẹn quá thành giận, khuyên nhủ: “Cha nuôi, con có biết một vị Trung y có y thuật rất giỏi, ngày mai sẽ dẫn anh ấy đi gặp ông ta, nếu vẫn không được, cha yên tâm, trước khi anh ấy tỉnh lại, con sẽ giúp anh ấy quản lý bang hội, điều kiện là không để cho người biết là con làm, nếu không bọn họ sẽ không tin phục, con nghĩ con có thể!”

Tôn Kế Trung thờ dài: “Aiz! Cũng chỉ có như vậy thôi, nếu như cha trẻ lại hai mươi năm, cũng không để cho con lo lắng, Trình Thất, thật vất vả cho con, dẫn nó đi đi, đứa bé chúng ta sẽ chăm sóc thật tốt, trước hết tìm bà vú thay thế!”

“Vâng!” không yên lòng nhất là đứa bé, hôm nay đứa bé có người chăm sóc, tránh cho cô lo âu về sau rồi.

Ánh mặt trời mới vừa ló dạng, trong sân nhà họ Lạc người đã bắt đầu khởi hành, Trình Thất ôm con trai nhẹ nhàng hôn một cái mới đưa đến trong ngực Ma Tử: “Giúp tôi chăm sóc nó thật tốt, tôi sẽ sớm trở về, làm phiền!”

“Chị Thất đến đó, đi sớm về sớm!” Nhiều giáo sư bác sĩ như vậy cũng không có biện pháp, cô cũng không cảm thấy một thầy lang băm có thể chữa trị được, nhưng chị Thất muốn đi thì cứ đi, người sống cần có hi vọng chống đỡ.

Khâu Hạo Vũ tự mình hộ tống, đi theo chỉ có chừng mười vệ sĩ, ngồi ở trong xe, Trình Thất ôm lấy nửa người trên người đàn ông, tiếp tục xoa bóp tĩnh mạch cho anh, cô tin nhất định có kỳ tích, nhất định có.

Thôn Thanh Thủy là nơi hoang vu hẻo lánh, bốn bề toàn núi, con sông vây bọc, được xem là ở nơi thế ngoại đảo nguyên, dĩ nhiên, muốn sinh sống ở nơi đây cũng có chút khó khăn, dù sao không có đường cái, mọi người mang băng ca vượt núi băng đèo, sau đó đến một hộ nông dân, nhìn bài biện trong sân, Trình Thất khẳng định có thể chính là chỗ này, sư phụ đã nói, rất có thể sư bá ở chỗ này.

Khắp nơi đều là thảo dược, hít sâu mấy cái, quay đầu nói: “Tôi đi vào trước, mọi người ở chỗ này chờ!”

“Dạ!”

Chừng mười người cung kính khom lưng, Trình Thất mỉm cười, có phải kỳ quái không? Nhưng thật ra nửa tháng trước, cô giúp Lạc Viêm Hành giải quyết rất nhiều bang hội, ngay ngắn rõ ràng, sau khi người phía dưới nhìn thấy, cũng không có phản ứng, thật giống như đó chính là Lạc Viêm Hành xử lý, hơn nữa cũng bắt chước chữ viết của Lạc Viêm Hành rất thần kì, thậm chí có cách nhìn hơn so với Lạc Viêm Hành.

Kết quả là Hàn Dục và Bạch Diệp Thành đồng ý để cô đảm đương bóng dáng đại ca, phái mười lăm vệ sĩ siêu cấp cho cô, bảo vệ 24h xem như nhận được một số người tán thành, bên ngoài, cô chính là người phát ngôn đại diện của Lạc Viêm Hành, không cần nhân vật chính ra mặt, cho nên chuyện Lạc Viêm Hành bị bệnh cũng sẽ không có người biết được, còn có thể bảo vệ địa vị của anh, người làm vợ như cô, không lý do buông tay mặc kệ.

Cô tin người nằm là cô, anh cũng sẽ chăm sóc Phi Vân Bang như vậy.

“Cô là ai?”

Đang muốn vào nhà, thấy một ông già râu bạc đứng trước cửa nhà, vui vẻ nói: “Sư bá, thật sự là ông, con là Trình Thất, ông quên rồi sao? Con là Trình Thất! Sư phụ con là sư huynh của ông!”

Lương Sách nghe vậy, lập tức bắt mắt nói: “Cô tới làm gì?”

“Sư bá... con... Chuyện kia, xin lỗi, con thật sự không biết ông không chữa trị người bệnh tiểu đường, con biết sai rồi!” Thấy sắc mặt của ông già càng thêm khó coi, tuy nói tuổi đã hơn sáu mươi nhưng con người lại sắc bén vô cùng khiến người giải thích: “Trong lòng con, sư bá vẫn là thần y giỏi nhất trên thế giới, cho nên lúc đó mới dẫn cô ấy đến!”

Lương Sách sờ sờ râu ria, liếc người đàn ông nằm trên băng ca ngoài cửa lớn, cười lạnh nói: “Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì?”

Trình Thất có chút khó có thể mở miệng, bình thường không đến thăm, thời khắc máu chốt nước tới chân mới nhảy, nhưng cô thật sự không có thời gian đến nơi hẻo lánh này, suy nghĩ một chút, quỳ xuống: “Sur bá, anh ấy là chồng của con, hơn hai tháng trước, não bộ bị thương nghiêm trọng, vẫn hôn mê bất tỉnh, tất cả mọi người nói đời này anh cũng sẽ không tỉnh nữa, nhưng con biết ông nhất định có biện pháp!”

Khâu Hạo Vũ thật đứng là ở trên người ông già thấy được mùi vị tiên phong đạo cốt, thần y sao? Đứng vậy, thần y cũng thích ẩn cư rừng núi, ông già cũng có thói quen thường tập võ, bước đi nhẹ như chim yến, không chút thờ ơ, hơn nữa kỳ quái chính là còn chấy tóc dài, để chòm râu dê, mặc trường bào màu xám, không biết còn tưởng rằng là hiện trường đóng phim truyền hình đấy.

Lương Sách không có lấy lễ đón tiếp, thậm chí không muốn để ý tới, dáng vẻ đi thẳng tới trước trở thảo được: “Nếu đã nói không thể cứu được, cô không chon cậu ta đi, còn tôi tìm tôi làm gì?”

Ông già tóc bạc này nói chuyện cũng quá tổn thương chứ? Chôn cái gì? Người còn sống sờ sờ, Khâu Hạo Vũ nhin lửa giận, cười tiến lên cúi người chào nói: “Cầu xin ông!”

“Xã hội đen, tôi không dám trêu chọc, các người đi đi!” Lương Sách không chút nào nề tình sai bước trở về nhà.

Trình Thất phiền muộn đứng dậy, nhìn theo bóng lưng gầy gò nói: “Sur bá, con nhớ ông đã từng nói với con, tấm lòng thầy thuốc như cha mẹ, cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp...”

“Ha ha, tôi cứu cậu ta, cậu ta lại đi hại nhiều người hơn, vậy tôi cứu người sao?” Lương Sách buồn cười lắc đầu.

“Thầy thuốc cũng xem người tốt thành xấu sao?” Quả nhiên, Lương Sách không hề đi về phía trước nữa, vẻ mặt không nóng không lạnh chuyển thành âm trầm, đi qua chỉ vào Trình Thất, nổi giận nói: “Từ nhỏ đứa bé này cũng không học hành, nếu không phải nhìn thấy cô còn nhỏ tuổi không cha không mẹ, sư huynh mới không để ý tới cô, hiện tại đã có tiền đồ rồi, đứng chung với xã hội đen...”

“Sur bá, ông hiểu lầm rồi!” Trình Thất như đứa trẻ nhận lỗi, cúi đầu nhìn chằm chằm mặt đất bất đắc dĩ nói: “Con cũng chẳng còn cách nào khác, cha của con chính là làm chuyện này, tâm nguyện lớn nhất cả đời ông ấy chính là đưa Phi Vân Bang vurun ra Châu Á, con muốn giúp ông ấy hoàn thành nguyện vọng này, sau khi ông rời đi, mỗi ngày con đều bị người đánh, ông cũng biết, tính khí của con cũng không phải loại người dễ người ta lăng nhục như vậy, nhưng một khi đánh trả, sẽ không còn đường rút lui, bọn họ sẽ tìm tới càng nhiều người, con không muốn bị đánh chết, chỉ có thể kéo bè kết phái, chuyện này không liên quan đến chồng của con, mặc dù thân phận của anh ấy cũng là xã hội đen, cũng là bất đắc dĩ mà!”

“Lòng dạ không đành hoàng còn có gì bất đắc dĩ sao?” Ông già khẳng khẳng suy nghĩ của mình.

Dĩ nhiên, có thể tức giận, chứng tỏ trong lòng ông ta còn có cô, Trình Thất rất cảm động, cười khổ nói: “Mẹ của anh ấy bị hại chết, em gái bị người ném vào trong biển, bị ngược đãi, những thù hận này làm anh ấy có ý niệm trả thù mới đi vào xã hội đen”

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Không xa không rời (Đại Kết Cục 5)

Lương Sách càng nghe càng nổi giận: “Trình Tiểu Bày, không phải sư bá xen vào việc của người khác, lấy oán báo oán khi nào mới dứt? Hôm nay cô hại người ta, ngày mai người ta tới hại cô, cậu ta bị người hại? Cho nên nói nơi có người thì có phân tranh, còn không bằng cô tới đây sống cùng tôi, rất thông dong vui vẻ?”

“Sư bá, ông sai rồi, chỗ nhiều người cũng có chỗ tốt của nó, ít ra không tịch mịch, không phải sao?” Cô cũng không tin sư bá một mình ẩn cư rừng núi không tịch mịch, hơn nữa cũng không còn thấy có quần áo phụ nữ, vẫn độc thân sao?

“Cô luôn có rất nhiều lý lẽ, làm xã hội đen còn lý luận, tình huống cậu ta thế nào?” Chỉ chỉ người hôn mê ngoài nhà, mặc kệ nói thế nào, Trình Tiểu Bày cũng coi là một nửa con gái của ông ta, tuy nói từng có va chạm, nhưng cha và con gái làm sao có thể mang thù? Nhiều năm như vậy, sớm quên đi, hơn nữa người ta có thể ngăn dậm xa xôi dẫn người tới, chứng rõ coi trọng ông.

Dĩ nhiên, nếu như không phải là chồng của cô, ông ta cũng sẽ không nhúng vào nước đục, đây chính là xã hội đen, tội ác tày trời.

Trình Thất nhanh chóng nói rõ từng nguyên nhân, thấy sư bá vẫn gật đầu liền hỏi: “Có hi vọng tỉnh lại không?”

“Theo lý thuyết là không có!” Lương Sách nghi ngờ ngoắc ngoắc, đợi bệnh nhân đến bên cạnh mới nửa ngồi xuống bắt đầu kiểm tra, não bộ bị thương, tại sao có thể 100% xác định không cách nào thức tỉnh? Sau khi mở mí mắt bệnh nhân, càng không hiểu, cũng không phải con người màu xanh lục khác với người thường mà là... Một đại ca xã hội đen, không thể nào là người mù chứ?

Hơn nữa mắt cũng không có dấu hiệu bị tổn thương, duy nhất có khả năng là được vật dẫn đến, lấy ra một ống kim tiến hành rút máu.

Khâu Hạo Vũ kỳ quái, giống như ở trên thân ông già thấy được đồ vật hiện đại như vậy, vô cùng kinh ngạc.

"Trình Tiểu Bầy, vào đây cùng tôi!"

Sau khi ngửi máu và bắt mạch xong, dường như ông già biết cái gì, đứng dậy đi về phía phòng lớn: "Đứng rồi, đỡ cậu ta vào thôi, bên ngoài lạnh!"

Trình Thất biết có hy vọng rồi, hấp tấp theo vào nhà: "Sur bá, có phải có thể cứu hay không?"

Lương Sách không thể làm gì, lắc đầu một cái: "Nếu như những bác sĩ kia đều nói hết cách rồi, chỗ này của tôi cũng được không nói được, cô bớt đau buồn đi, dĩ nhiên, cô có thể tìm đến sư bá, sư bá cũng sẽ không để cô tay không mà về, tôi nghĩ nguyên nhân làm cho cậu ta không cách nào thức tỉnh là do có một phần nhỏ độc tố bên trong thân thể tạo thành, cậu ta là người mù có đúng không? Cơ bản cũng xem như là trời sinh, lúc còn rất nhỏ đã bị trúng độc!"

"Oa, sư phụ, ông nói quá chính xác rồi, đúng vậy đúng vậy, vẫn không nhìn thấy!" Thần y chính là thần y, rất giỏi, không cần dụng cụ cũng có thể tra ra bệnh nhân, lợi hại.

"Loại độc này là pha trộn gần hơn bốn mươi loại đông trùng hạ thảo, rất nhiều thứ Tương Sanh Tương Khắc, một cùng ăn vào, mặc dù vô hại, cũng đủ lấy tánh mạng con người, nhưng giống như cậu ta tuyệt đối không phải ăn nhầm, người hạ độc có lòng giết cậu ta, chỉ cần thêm một chút cao cua, cậu ta hẳn phải chết không thể nghi ngờ!" Ném xuống ống kim, ngồi trên ghế gỗ cũ kỹ trầm tư.

Ngay cả độc được gì cũng đoán ra, quá trâu bò, giống như thấy được hi vọng: "Sư bá, ông nhất định phải cứu anh ấy, con của chúng con mới có hai tháng, ông cũng không hy vọng đứa bé từ nhỏ đã không có cha chứ?"

Lương Sách lắc đầu: "Tôi chỉ có thể nâng cao tỷ lệ thức tỉnh của cậu ta, hôm nay có thể giải loại độc chất này tôi nghĩ quả thật chỉ có Trung y, Trung y quen thuộc các loại đông trùng hạ thảo, từ nhỏ đã bắt đầu nghiên cứu sách các loại thảo dược, quả thật có thể hiểu loại chất độc này, nhưng tỷ lệ thức tỉnh của cậu ta chỉ có 10%, hơn nữa còn không biết chờ đến lúc nào, có lẽ là một năm, cũng có khả năng là cả đời vẫn chưa tỉnh lại!"

"Không sao, chỉ cần có tỷ lệ là tốt rồi!" Chỉ cần trong lòng anh có cô và đứa bé, nhất định có thể tỉnh lại: "Đợi chút, ý của ông là một khi giải trừ độc tố, nếu anh tỉnh lại có thể thấy được ánh sáng?"

"Dĩ nhiên, quá trình tương đối thống khổ, nhưng cậu ta cũng không cảm nhận được, cần ngâm rượu thuốc một tháng và châm cứu giải độc từng chút!"

"Lâu như vậy à?"

"Độc tố đã sớm hòa tan vào trong máu của cậu ta, một ngày hay hai ngày dĩ nhiên là không thể nào, cô tìm đến tôi, coi như tìm đúng người!"

Trình Thất hiểu rõ gật đầu, một tháng, không sao, cô ở cùng anh, 10% dù sao cũng hơn không có.

Lương Sách rất không hiểu nhún mày:

"Trình Thất, cô có nghe rõ lời của tôi không? Có thể cả đời cậu ta cũng không tỉnh lại, cô thật muốn cả đời cứ đi theo cậu ta như vậy?"

"Nếu như người bị thương là con, anh ấy cũng sẽ làm như vậy, sư bá, đây mới là vợ chồng, chỉ cần không phản bội, vĩnh viễn không xa không rời!" Cô và anh, có lẽ đã sớm hòa làm một thể, chuyện đứng núi này trông núi nọ, cô làm không được, nếu thật cả đời không tỉnh, cô cũng theo anh cả đời, dù sao sống cũng mấy chục năm, tại sao không lựa chọn theo lương tâm của mình?

"Không ngờ đứa bé này rất có tình nghĩa, được rồi, chỉ vicon trai hai tháng của cô, tôi sẽ cố hết sức, hiện tại tôi đi chuẩn bị một chút dược thảo, trước tiên cô giúp cậu ta nắn gân cốt, gọi mấy người kia đi vào trong thị trấn tìm bác sĩ phụ trách vấn đề ăn uống của cậu ta!"

Trình Thất tự hào vỗ vỗ lồng ngực: "Những thứ này con đã sớm học được rồi, sư bá yên tâm, dịch dinh dưỡng mang theo rất nhiều, hơn nữa bình thường bây giờ anh ấy tiêu một lần, mỗi ngày năm giờ xế chiều đi ngoài, sư bá an tâm giải độc cho anh ấy, hơn nữa giao cho người khác con cũng không yên lòng!"

Ông già thật sự tin tưởng đứa nhỏ này có tình nghĩa rồi, cứ như vậy, cứu tỉnh lại cũng xem như không thua thiệt.

Mỗi lần Khâu Hạo Vũ núp ở ngoài cửa sổ nhìn Trình Thất coi quần đại ca xuống, cảm lấy bồn nhỏ đặt ở dưới móng, sau đó chờ bài tiết dơ bẩn, bộ dáng cũng lộ vẻ rất xúc động, có lúc đợi nửa giờ, một giờ... Lấy điện thoại di động ra quay lại toàn bộ quá trình.

Sau khi Trình Thất dọn dẹp sạch sẽ cho người đàn ông, không quên dùng nước nóng và khăn long ướt rửa sạch một lần, lúc này mới cầm bút ghi chép thời gian đại tiện, giống như chăm sóc một đứa bé, không cảm thấy ghê tởm, chưa bao giờ ghét bỏ cái gì, ngược lại rất chăm chỉ.

Sau khi chờ cô gái bùng dơ bẩn rồi khỏi, Khâu Hạo Vũ mới tắt điện thoại di động, đúng vậy, anh chấp nhận cô gái này rồi, có lẽ thực sự chỉ có hoạn nạn mới có thể thấy được chân tình, rất ít bị người ngoài cảm động, đây là lần đầu tiên, cảm giác trên thế giới đều vô cùng hiếm ác, không dễ dàng tin tưởng người nào, nhưng Trình Thất làm được, có vài người nói cô biểu diễn ngoài mặt, làm như vậy để muốn thu tóm Long Hồ Hội, nhưng nơi này không có ai, biểu diễn cho ai nhìn?

Nếu thật sự như vậy, cần gì phiền toái như thế? Vì cầu được ông già đồng ý, không tiếc quỳ xuống, quan tâm Phi Vân Bang như vậy, từ lúc sanh xong đứa bé, gần như chưa từng hỏi tới, hôm nay trong đầu cô chỉ có đại ca, cảm giác cô gái này tùy tiện, nôn nóng, ngay chính cô cũng nói như vậy, vậy mà

đối với đại ca lại có thể tỉ mỉ như vậy.

Nếu bạn Hàn Dục nhìn thấy cảnh tượng này, không biết sẽ nghĩ như thế nào, hối hận chứ? Dứt khoát trực tiếp phát video gửi đi.

Trong Long Hồ Hội, Bạch Diệp Thành và Hàn Dục chờ tin tức của mọi người, nhìn chăm chăm video lần nữa đỏ mắt, Trình Thất này còn có một mặt tình tẻ tỉ mỉ như vậy, chỉ có tình yêu chân chính mới không vứt bỏ, không ngại, làm cho bọn họ cũng muốn tìm cô gái mơ mộng một lần, loại vợ con như thế này đi nơi nào tìm?

Hai tháng, chẳng những chăm sóc đại ca không oán không than, còn phải giúp đại ca làm việc, được rồi, trên thế giới này cô gái có năng lực lại khéo léo hiểu lòng người như vậy đã tuyệt chủng, hình như càng nhìn càng thấy Trình Thất rất đẹp, so với bọn họ luôn miệng nói lời nghĩa khí cô còn xuất sắc hơn.

Bên này, Trình Thất thật không nghĩ nhiều như vậy, đối với cô mà nói, chăm sóc chồng chính là trách nhiệm của cô, là chuyện đương nhiên, nếu cô không chăm sóc anh thì ai chăm sóc anh? Thử thăm dò nhiệt độ rượu: "Su bà, cái này có thể đốt nóng sao?" Quá nóng, cô sợ Lạc Viêm Hành không chịu nổi.

"Ừm, có thể, hơi ấm là được, được rồi, cô đi cho cậu ta ăn, phải ngâm lúc cậu ta không có bài tiết, mỗi ngày sáu giờ, tôi đi chuẩn bị kim châm!"

"Chị... Chị dâu!"

Đang chuẩn bị cho Lạc Viêm Hành ăn uống, Trình Thất hơi sững sốt, cũng không ít người gọi cô là chị dâu, nhưng Khâu Hạo Vũ lớn hơn cô mấy tuổi vẫn là lần đầu gọi cô như vậy, tuy nói trước kia quả thật rất đáng ghét, nhưng lúc này vì tiếng "chị dâu" phát ra từ đáy lòng, không khỏi vui mừng: "Chuyện gì?"

Thật ra được mọi người chấp nhận, cô thật rất vui mừng.

Khâu Hạo Vũ đưa lên một chén mì trứng gà: "Cả một ngày chị chưa ăn gì rồi, tôi mới làm, chị ăn đi..." Không được, nhìn dáng vẻ này, nhất định sẽ từ chối, giờ ngón tay cái lên: "Không phải tôi khoe khoang, từ nhỏ đã quanh quẩn trong phòng bếp, đến đây, ném thử một chút tài nấu nướng của tôi như thế nào, cho nhận xét!" Mạnh mẽ kéo người đến trước bàn, nhét đôi đũa vào tay.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen* "Cầm Thú Tình Khiết" được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 84: Không xa không rời (Đại Kết Cục 6)

Quả thật Trình Thất muốn từ chối, nhưng đối phương mong đợi như thế, cộng thêm tiếng chị dâu lúc này, gạt đầu nói: "Tốt!" Ném thử một chút, lập tức hai mắt sáng lên: "Không tệ, về sau Salsa có lộc ăn rồi!" Sau đó bắt đầu ăn như hổ đói, quên mất bụng của mình cũng đói đến mức này, nghĩ đến cái gì, vừa há to miệng ăn vừa nói: "Hạo Vũ, tôi nhớ người xưa có nói cái gì hoa đến giờ phải hái, đừng chờ đến lúc cuối hoa tàn cành gãy, trong bụng tôi không có nhiều chữ nghĩa, nhưng tôi tin cậu hiểu, về sau chăm sóc Salsa thật tốt, cô ấy là cô gái tốt, đừng giống như tôi, hiểu chưa?"

Không hề cả ngày khóc sụt sùi, ngược lại cả ngày vẻ mặt sáng láng.

Thấy cô gái mặt mày hơn hờ, Khâu Hạo Vũ nặc cảm, nín hồi lâu mới nói: "Chị... Thật không khó chịu sao?" Đến bây giờ cũng không nhìn thấy cô khóc mặt mũi trời đất, đối lại những cô gái khác, đã sớm chết đi sống lại.

Trình Thất bật cười: "Tôi đương nhiên khổ sở, nhưng khổ sở có ích lợi gì? Khổ sở anh ấy có thể tỉnh lại sao? Ngược lại còn làm cho người bên cạnh lo lắng, biết không? Năm đó cha của tôi chết, ngày thứ hai, các ông chú, bác liền đưa tôi đến thành phố F rồi, một mình đưa mất nơi xa lạ, nhưng tôi chỉ khóc có một ngày, sau đó bắt đầu trộm đồ ăn của người khác, người ta đuổi theo, tôi liền chạy, chỉ biết khóc sẽ chết đói!" Đó là tác phong của kẻ yếu.

Mặc dù chị dâu đang cười, nhưng Khâu Hạo Vũ lại cảm thấy sau nụ cười kia cất giấu bi thương, đột nhiên cảm thấy cô gái này thật rất đáng gờm, mạnh hơn anh, cho dù gọi một tiếng chị cũng không mất mát gì, cô gánh vác nổi.

Có lẽ cô đã trải đời nhiều hơn anh.

Cô gái cũng có thể phản chấn, anh có tư cách gì trầm luân? Cũng cười đứng lên: "Vay mau ăn đi, chút nữa cùng nhau cho đại ca ăn!" Muốn nhìn thấu một người, nhìn như rất khó, kỳ thật cũng không khó, chẳng qua không có cơ hội, nhưng nếu đại ca thật sự có thể tỉnh lại, như vậy anh ấy sẽ cảm thấy tai nạn lần này rất đáng giá.

"Ừ, thật ra có thể mọi người không hiểu tôi, xem như mọi người bị thương, tôi cũng có thể như vậy, làm người nhà phải nghĩ đến tấm lòng, cậu đối với người ta không tốt, tại sao hy vọng người ta đối tốt với cậu? Đừng luôn nghi ngờ tấm lòng của người khác, không phải tất cả mọi người giống như mẹ kế của Lạc Viêm Hành!" húp sùm súp hết một chén mì to, nhanh chóng bước tới phòng ngủ.

Khâu Hạo Vũ theo sát: "Trước kia là chúng tôi không đúng, nói xấu ở sau lưng chị, hi vọng chị bỏ qua cho, so với chị, chúng tôi giống như đứa bé không hiểu chuyện!"

“Thông qua chuyện này, tôi tin lời xin lỗi của cậu!” Trước kia cô cũng không cảm thấy bọn Hàn Dục quan tâm đến Lạc Viêm Hành được bao nhiêu, cho đến khi biết bọn họ cũng biết Lạc Viêm Hành là người mù, trước sau trung thành, hơn nữa cũng hết sức phối hợp với cô xử lý công việc cho Lạc Viêm Hành, giúp cô che giấu, có thể nhìn ra, bọn họ thật sự rất kính trọng chồng mình, cái này đáng giá cô thật lòng chờ đợi.

Mười ngày sau. . .

“Trời ạ, rượu thật sự đổi màu rồi!” Một cô gái nào đó nhìn chăm chăm vào nước rượu màu vàng trong thùng gỗ, hít khí lạnh, rốt cuộc trong thân thể có bao nhiêu độc tố? Cũng may không di truyền, bọn họ nói con người của Tiểu Hải có thể di động, nếu không, thật không biết cuộc sống sau này phải sống như thế nào, một người bị hại dù sao cũng tốt hơn hai cha con đều là người mù.

Lương Sách cũng mặt mày hớn hở gật đầu: “Thành công, tiếp tục nữa, trong vòng một tháng nhất định có thể giải hết!”

Khâu Hạo Vũ thờ dài nói: “Thần y, bác Lương, ông thật là Hoa Đà trên đời, lợi hại, đến lúc đó có muốn theo chúng tôi trở về Long Hồ Hội hay không? Tuyệt đối trọng dụng!”

“Tôi à, quen sống tự do, nhưng không thích bỏ dở nửa chừng, nếu tiếp nhận, cũng sẽ không buông tha, đến lúc đó tôi sẽ đi với các người, cho đến khi cậu ta tỉnh lại!” Ông phải nghiên cứu sách thuốc thật tốt, như vậy cũng có thể sống, nói rõ mạng chưa hết.

“Vậy thì cảm ơn bác Lương rồi!”

Cứ như vậy, rất nhanh đến cuối tháng, độc tố bên trong thân thể đã hoàn toàn giải xong, nhưng người đàn ông vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, Trình Thất chán chường cúi đầu đỡ cái trán người đàn ông, thật sẽ cả đời sao? Sư bá nói, anh có thể nghe được tiếng nói, không muốn tăng thêm gánh nặng, lắc đầu nói: “Không sao, em biết rõ anh nhất định rất muốn tỉnh lại, em tin anh nhất định làm được, sư bá nói anh có thể nghe được chúng tôi nói chuyện, mặc kệ anh có nghe được hay không, cho dù là cả đời, em cũng sẽ không buông tha, chồng à, chỉ cần anh còn hơi thở, mà không phải một thi thể lạnh lẽo, em cũng rất thỏa mãn, nếu không có anh ở bên cạnh, em nghĩ em sẽ rất hoang mang, sẽ mất đi phương hướng, cho nên mặc kệ khổ sở thế nào, vì em và con trai, anh cũng phải cố gắng, chúng tôi đều đang chờ anh, có được không?”

Lạc Viêm Hành không đáp lại, giống như thật muốn vĩnh viễn ngủ say như vậy, lông mi cũng chưa từng rung động, bởi vì được chăm sóc chu đáo, vẻ mặt ngủ vô cùng bình thản, lồng ngực nhẹ nhàng phập phồng, mặc dù cô gái rất trông mong anh có thể động đậy ngón tay, nhưng đành chịu.

“Cốc cốc!”

Trình Thất xoay người, xoa lưng tung trên mặt một chút, sau đó cười đứng dậy: “Được rồi, thời gian không sớm rồi, chúng ta trở về đi thôi!”

Khâu Hạo Vũ nhìn nước mắt lau còn chưa khô, đáy lòng co rút đau đớn, nhưng cũng không vạch trần: “Tốt!”

Ở cửa Trình gia trang sớm bị vậy tới giọt nước chảy không lọt, mười ông già chống gậy ngóng nhìn những người khác có thể chết đi sống lại, bình an trở về, sau khi thấy Trình Thất lắc đầu, mọi người cúi thấp đầu xuống, Tiểu Lan đưa đứa bé tới: “Nó rất nhớ chị!”

Một cô gái nào đó nhận lấy đứa bé, mới có ba tháng, đã trắng trẻo mập mạp rồi, sau khi trở lại phòng ngủ, đặt đứa bé ở bên cạnh người đàn ông: “Anh xem, đây chính là con trai của chúng ta, có phải rất đẹp hay không? Lúc vừa chào đời rất khó coi, nhăn nhúm, da đỏ đỏ, hiện tại thì tốt rồi, khuôn mặt nhỏ bé trắng như tuyết, không bao lâu, nó sẽ mọc răng, sau đó bắt đầu gọi mẹ, kêu cha, anh sẽ tỉnh lại để nghe nó gọi cha đúng không?”

Đứa bé mở mắt to tròn vo nhìn chăm chăm Trình Thất vẫn không nhúc nhích, ngoài trừ mặt mũi, hình dáng giống cha, con người đen tuyền vô cùng giống mẹ, sợi tóc đen nhánh mềm mại, hơi xoắn tự nhiên, không khóc không làm khó, le lưỡi nhìn mẹ.

A Nhiêm chậm rãi bò đến đầu giường, nhìn chủ nhân thường ngày mất đi sinh khí, rất đau thương chống đỡ cảm ở cạnh gối, đầu lưỡi quét qua khuôn mặt nhỏ bé của đứa bé, thật giống như đang nói nó sẽ giúp anh chăm sóc đứa bé.

Trình Thất không thấy người đàn ông đáp lại, thờ dài nói: “Không tỉnh dậy cũng không sao, em sẽ dạy dỗ nó!” Thấy bộ dáng A Nhiêm không còn hơi sức, tiến lên đẩy thân thể nó ra: “Mày đi ngủ đi, không cần ở đây, tao cũng sẽ không quấy rầy mày! Đi ngủ đi, ngoan!”

Quả thật A Nhiêm rất mệt mỏi, ngoan ngoãn xoay người bò lên lầu ba, xem ra sau này chủ nhân nhà này phải thay đổi người, không đúng, phải có ba chủ nhân.

Sắp xếp cho Lương Sách xong, Trình Thất cũng không có nghỉ ngơi, ngày thứ hai liền đến phòng làm việc của Lạc Viêm Hành, đối với bên ngoài tuyên bố Lạc Viêm Hành bị trọng thương, đi đứng hành động bất tiện, tất cả do người vợ cô toàn quyền phụ trách, người bên ngoài nghe được quyền to vẫn do Lạc Viêm Hành nắm giữ, liền không có ý khác.

“A Lăng Cách, tại sao bác ở chỗ này?” Vừa tới phòng làm việc, nhìn thấy người nghe nói vẫn muốn lật đổ chồng mình đứng ở bên trong, đột nhiên có chút khản trương, bởi vì ông ấy biết rõ Lạc Viêm Hành đã thật sự bị bệnh.

A Lăng Cách không nói thêm gì, vì công việc chung, lấy ra một xấp tài liệu nói: “Cô không cần đề phòng, tôi không phải loại người bỏ đá xuống giếng, xem qua tài liệu thời gian trước cô đã xử lý, đề nghị của cô rất tốt, nhưng dù sao cô cũng không biết cấu trúc tổng thể của Long Hồ Hội, cho nên cũng bị bác bỏ, cô phải biết Long Hồ Hội không giống với Phi Vân Bang, thế lực gần như có thể nói trải rộng khắp các quốc gia, đề nghị của cô quá thu hẹp, cô chỉ đề nghị cần tăng cường một số sông bạc ở Macao, nhưng Long Hồ Hội thật sự kiếm tiền cũng không phải song bạc ở Macao, mà là súng ống đạn dược!”

Trình Thất thở phào nhẹ nhõm, khiêm tốn học hỏi: “Tôi biết rõ là súng ống đạn dược, tôi đã xem ghi chép giao dịch của các người lúc trước kia, hàng năm phải giao dịch sáu trăm ngày khẩu súng ở Trung Quốc...”

“Sai rồi, không riêng gì Trung Quốc, còn có Đức, Australia, Mỹ và bảy quốc gia lớn khác, chúng ta cũng không phải làm ăn với xã hội đen, việc cô cần làm là thu mua toàn bộ số lượng súng ống đạn dược, càng nhiều càng tốt, dĩ nhiên, Trung Quốc là chủ yếu, chỉ cần có hàng, nhất định muốn thu mua, Long Hồ Hội tuyệt đối không sợ bán không được!”

Trời ạ, cần nhiều như vậy: “Nếu như là vậy, vậy căn cứ lưu trữ hàng của chúng ta có thể quá nhỏ hay không?”

“Cô xem cái này!” A Lăng Cách đẩy tài liệu liên quan đến Ấn Độ tới trước: “Tôi có suy nghĩ qua, tuy Ấn Độ nhiều người, diện tích rộng nhưng so với những quốc gia khác, tương đối nghèo khổ, chọn địa phương này làm căn cứ trữ hàng, bảo đảm an toàn, hơn nữa có thể trữ hàng và giao dịch với các nước khác, về phần Trung Quốc, tôi đề nghị ở Tân Cương khai thác một nơi hẻo lánh làm căn cứ, thu mua chỗ đó, cô cảm thấy thế nào?”

Trình Thất không ngờ đối phương đề nghị như vậy, lập tức cười nói: “Tân Cương diện tích quả thật không nhỏ, hơn nữa dân số không nhiều, cơ hội kiểm tra cũng nhỏ, tôi đồng ý!” Xem ra A Lăng Cách không phải chuẩn bị lật đổ cô, ngược lại ông ta còn nghĩ tài hoa của cô, là chuẩn bị tiếp nhận cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Không xa không rời (Đại Kết Cục 7)

"Trong vòng một tháng, cô phải quen thuộc cấu trúc tổng thể của Long Hồ Hội thật căn kẽ, ví dụ như nước nào có sản nghiệp của chúng ta, những thứ này bọn Hàn Dục bọn họ giúp cô, về phần tôi. . . ." Ông già lấy ra một cái hộp chi phiếu "Nơi này là tôi giữ lại để dành gần hơn mười năm, vốn là cũng thuộc về Long Hồ Hội, hiện tại trả lại cho Bang hội, Trình Thất, hi vọng cô đừng để cho tôi thất vọng, tôi tin tưởng cô !"

"Chuyện này. . . . . Cảm ơn bác, cảm ơn!" Trình Thất nuốt nước miếng, nhiều tiền như vậy, trời ạ, cũng gần nghìn tỷ, trước kia quả thật A Lăng Cách có bản lĩnh độc lập làm vua, mặc dù không biết tại sao ông ta muốn làm như vậy, nhưng cô biết ông ta thật lòng đối với Long Hồ Hội.

A Lăng Cách thở dài: "Cũng không phải cho cô, cô cảm ơn tôi làm chi? Thật không ngờ sẽ gặp phải chuyện như vậy, chúng tôi cũng sẽ giúp cô, làm rất tốt!"

Cô tuyệt đối không thể để cho chồng sau khi tỉnh lại sẽ hai bàn tay trắng, có thể sẽ rất mệt mỏi, nhưng đủ thời gian, không có lời oán than, cô cũng muốn nhìn một chút không có mình, bọn Ma Tử có thể chống đỡ cho Phi Vân Bang hay không, quản lý Long Hồ Hội có thể có rất nhiều chỗ tốt, ví dụ như thỉnh thoảng kéo Phi Vân Bang một chút, đưa qua một chút vụ buôn bán Phi Vân Bang có thể làm được, xem như là Lạc Viêm Hành đưa thù lao cho cô rồi.

Hôm nay mục tiêu chính là người đàn ông tỉnh lại, Phi Vân Bang nhất định ngồi ngang hàng cùng Long Hồ Hội, có kinh nghiệm quản lý Long Hồ Hội, tương lai giải quyết việc mở rộng Phi Vân Bang cũng thành thạo, nói không chừng đây là trời cao tặng cho cô cơ hội, thấy A Lăng Cách muốn đi, vội vàng đứng dậy kêu: "A Lăng Cách!"

"Hả? Còn có việc?" Ông già không hiểu quay đầu.

Trình Thất rất cảm động nhếch miệng cười nói: "Con sẽ không để cho bác thất vọng!"

A Lăng Cách nghe vậy gật đầu một cái, sau đó cười phát tay đi.

Một cô gái nào đó ôm chặt cái hộp, vẫn nhìn phòng làm việc, lần đầu tiên có phòng làm việc riêng lớn như vậy, bên trong còn có mùi vị của chồng, cho cô khích lệ lớn lao, mấy ông già này tuy là thù hạ của Lạc Viêm Hành, ở trong mắt cô, đã xem bọn họ là cha, đều là người ơn đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Giả vờ cầm lên mắt kính mang vào, soi gương, mặc tây trang, tóc ngắn đuôi sam, thật có mấy phần phong cách tinh anh thương trường, thậm chí có chút không quen, nhưng Long Hồ không phải là Phi Vân Bang, tham gia các loại hội nghị lớn, chẳng lẽ muốn mặc quần cộc, áo T-shirt, mang dép lê sao? Dĩ nhiên không thể, sẽ không có sức thuyết phục.

Trừ khi chính mình tạo dựng lên, những người này đã quen với vẻ ngoài đạo mạo, đi tới bàn làm việc, vừa muốn mở ra tài liệu trên bàn, nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Hàn Dục nhìn cô: “Có chuyện gì sao?”

Hàn Dục chớp mắt mấy cái, đây là Trình Thất sao? Quả thật khác nhau một trời một vực, cho đến khi cô gái có động tác vén chân, anh mới xác định đây là Trình Thất, rõ ràng là không quen mặc như thế, tội gì làm khó mình? Đại ca đáng để cho cô làm như vậy sao? Gật đầu nói: “Nếu muốn thay thế đại ca, vậy chị nhất định phải học thuộc tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Nga, muốn ở Ấn Độ khai thác, thì phải hiểu tiếng Ấn Độ! Những thứ này tôi sẽ tìm thầy dạy cho chị!”

“Được!” Không có khoa trương từ chối, ngược lại bộ dáng học rất tốt, sống đến già học đến già nha, những thứ này đều giúp cô quản lý Phi Vân Bang

trong tương lai.

“Có thể sẽ rất mệt mỏi, ngày mai có bốn cuộc hội nghị, gặp gỡ bảy khách hàng, sau đó sẽ mời bốn khách hàng ăn cơm, mười giờ tối mời vị tiên sinh này đi hộp đêm, đều phải tự mình đi!” Mở ra một loạt thông tin của khách hàng: “Mười hai giờ khuya bắt đầu học tiếng Anh hai giờ, chị không có nhiều kiến thức nền tảng, sợ dĩ phải tốn sức hơn một chút, nhưng tôi tin có công mài sắt, có ngày nên kim, sáng ngày mốt năm giờ phải Macao kiểm tra...”

Gần như nói ra lộ trình công việc bảy ngày, mỗi ngày cũng chỉ có ba giờ nghỉ ngơi, không hiểu nói: “Về sau cũng phải như vậy?”

“Một tháng có một ngày nghỉ phép!”

Chuyện này có muốn để cho người ta sống hay không: “Trước kia Lạc Viêm Hành đều như vậy?” Không đúng, dường như mỗi ngày Lạc Viêm Hành đều đáng về rất rồi rãnh.

Hàn Dục lắc đầu: “Không phải, nhưng chị thay thế anh ấy, hơn nữa không phải chị cũng muốn nâng cao bang hội sao? Đại ca anh ấy... Trước kia không nhìn thấy, cho nên lượng công việc tương đối nhỏ, nếu không Long Hồ Hội đã sớm nổi tiếng khắp nơi rồi!”

Thì ra là như vậy, nhún vai nói: “Không sai, tôi muốn làm tốt hơn anh ấy, không thành vấn đề!” Không phải một ngày ngủ ba giờ sao? Chỉ cần người đàn ông kia tỉnh lại, cô có thể giải thoát, vấn đề là cậu phải an bài cho tôi chút thời gian quản lý Phi Vân Bang chứ? Chẳng lẽ vẫn còn lo lắng cô sẽ tóm đầu Long Hồ Hội? Có ý không để cho cô nhúng tay Phi Vân Bang.

Cho dù nguyên nhân gì, cô cũng không có quyền phản đối, không sao cả, cô tin tưởng bọn Ma Tử.

Ngày thứ nhất tan việc là sau hai giờ, về đến nhà, thấy Tiểu Lan đang dỗ con trai khóc đến thất thanh, đau lòng đi qua an ủi: “Thế nào? Tại sao khóc lợi hại như vậy?”

“Không biết vì sao, một tháng trước nó không bú sữa mẹ, nhưng kể từ lúc chị chăm sóc nó một đêm, không phải vô cùng bắt đầu dĩ nó sẽ không bú sữa của bà vú, chị mau cho nó bú đi!”

Sức cùng lực kiệt, Trình Thất yêu thương nhận lấy: “Cô đi nghỉ ngơi đi, ngày mai năm giờ nhớ tới đón, vất vả cho cô rồi!”

Tiểu Lan khoát tay: “Chuyện này có gì vất vả đâu? Cũng coi là nửa con trai của tôi rồi, sau này chị yên tâm xử lý công việc của chị, tôi sẽ chăm sóc nó, tôi đi đây!” Mệt mỏi quá.

Trong phòng ngủ yên tĩnh, chỉ có tiếng trẻ nít bú sữa mẹ, Trình Thất ôm đứa bé đã ngủ mê man ngồi ở trên sô pha, người đàn ông nằm ngủ yên trên giường, sau khi đứa bé ăn no cũng không khóc nữa, cũng ngủ theo mẹ.

“Reng reng reng!”

“Ừm!”

Cô gái mở con người khô khóc, năm giờ sao? Vẫn hâm mộ những người đứng ở tầng cao nhất, thì ra không hề tốt như trong tưởng tượng nhỉ, đặt đứa bé ở trong xe nôi, đi tới đầu giường xoa bóp toàn thân cho chồng mười phút, trở mình mấy lần, sau đó kiểm tra như lúc trước, cầm lấy cái bộ tiến lên chờ đợi đối phương bài tiết: “Em phải đi công ty, hôm nay còn phải gặp rất nhiều khách hàng, buổi chiều sẽ trở về giúp anh đi ngoài, sẽ không để cho người khác nhúng tay làm đâu!”

Lạc Viêm Hành là người rất sợ mất mặt, khẳng định không muốn người khác nhìn thấy anh bài tiết như thế nào, nói không chừng vì chuyện này cũng không muốn tỉnh lại, cô loại bỏ bất kỳ nguyên nhân nào khiến anh không muốn thức tỉnh.

Trước khi đi, khom lưng ấn lên một nụ hôn trên môi mỏng: “Em đi đây, chín giờ trở về dứt dịch dinh dưỡng cho anh, nhớ nghĩ tới em!” Không ngờ mình cũng không hề xúc động, hay là cô đã trưởng thành?

Thời gian qua mau, thấm thoát đã nửa năm, vào đầu mùa hè, ngoài nhà tiếng ve sầu đã nổi lên bốn phía, so với ngày trước, người giúp việc trong nhà tăng thêm rất nhiều, hơn nữa mọi người đều giỏi đang hiếm có, phụ nữ chiếm đa số, ngay cả người quét sân cũng hai ba người, bốn phía nhà trồng đầy hoa cỏ, mấy cây hòe, tươi tốt ẩn nấp rất nhiều côn trùng, làm không gian tĩnh lặng sống động không ít.

Trong phòng lớn không chỉ có một mà có mười mấy chiếc xe nôi em bé, đồ dùng trẻ nít có thể tùy ý nhìn thấy, đứa bé chín tháng đã có thể bò xung quanh, thỉnh thoảng còn có thể gọi mẹ mơ hồ không rõ, trừ những món đồ chơi, A Nhiệm trở thành bạn bè duy nhất của con trai anh, cha không thể nói chuyện, mẹ không thể gặp thường xuyên, mặc dù có thể nhìn thấy, cũng chỉ có vào ban đêm.

Để tránh cho đứa bé gây tổn thương đến người đàn ông, đã có phòng trẻ độc lập, mẹ là một người phụ nữ rất thành công, vô cùng lợi hại, nhưng nó biết, mỗi ngày đều rất mệt mỏi, di Tiểu Lan nói, từ trước đến nay mẹ không trang điểm, nhưng vì che giấu mắt quầng thâm, mỗi ngày mẹ đều phải trang điểm.

Nhìn cha nằm ở trên giường, tại sao cha vẫn thích ngủ? Nó không hiểu, chỉ biết cha vẫn như vậy, cũng may nó có thể nhìn thấy anh mỗi ngày.

A Nhiệm thấy đứa bé ị ra, vội vàng ngoáy cái đuôi lên kéo tới ngoài cửa, tránh để thối khắp nơi.

“A Nhiệm thật ngoan!”

Tiểu Lan vỗ vỗ đầu A Nhiêm giống như khen ngợi, sau đó bắt đầu dọn dẹp, bắt đầu nhìn người đàn ông vẫn còn ngủ say, rốt cuộc lúc nào mới có thể tỉnh lại? Chị Thất bảo cô tránh nói chuyện với Lạc Viêm Hành, chỉ sợ cô nói sai cái gì, làm cho người đàn ông này không muốn tỉnh lại, nếu quả thật như vậy, cô sẽ rất thất vọng, mỗi ngày chị Thất làm việc rất mệt mỏi, mặc kệ như thế nào cũng nên tỉnh dậy chứ?

Đưa bé ôm thân thể tròn tròn của A Nhiêm, lắc lư giầy xéo, mặc kệ nó làm cái gì, A Nhiêm cũng sẽ không trách nó, bàn tay nhỏ bé dùng sức nắm da con trăn, có lúc không cẩn thận đâm chọt vào mắt, A Nhiêm cũng sẽ không để ý, món đồ chơi tốt như vậy đi chỗ nào tìm?

A Nhiêm lắc đầu một cái, tại sao đâm ánh mắt của nó? Rất đau, trông chừng tên quý nhỏ này vô cùng tiêu hao thể lực, hơi không chú ý cũng không biết chạy đi đâu, dĩ nhiên, nó cũng không oán trách, là bọn họ cho nó sinh mạng, cho nó thức ăn, cho nó sống trông không gian tốt đẹp, nơi này chính là nhà của nó.

Mỗi người đều là người nhà của nó, hơn nữa nữ chủ nhân nói lá gan của nó càng lúc càng lớn đấy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tình Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Không xa không rời (Đại Kết Cục 8)

Ở một nơi khác, trong phòng họp Long Hồ Hội, Trình Thất lạnh lùng nhìn người đàn ông ngồi đối diện, ngồi không đúng tư thế, đứng không đúng tư thế, nói lên yêu cầu rất vô lễ, khẽ cười một tiếng, một tay ném bút ra, giữa đầu đưa tay thô lỗ giật cúc áo sơ mi, cởi áo khoác xuống, xắn ống quần, bắt chéo chân, dựa vào thành ghế, cười tà nói: "Ông chủ Hách có thể quá làm khó người khác hay không?" Lưu manh, người nào chưa làm qua.

Người đàn ông không thể tin được cô gái này thoát nhìn rất đúng đắn cũng có dáng vẻ lưu manh như thế, thật đúng là ngu tầm ngu, mã tầm mã: "Tôi cũng không có ý gì khác, chỉ muốn tự làm tự ăn, không muốn chịu ràng buộc của Long Hồ Hội các người, hơn nữa tại sao các người nhất định mỗi tháng chúng tôi trích ra hai phần mười thành quả cho các người?"

Trình Thất đứng đưa chân nhỏ, nhún vai nói: "Chúng tôi có năng lực này, Ông chủ Hách, ông suy nghĩ một chút, nếu tất cả bang hội cũng dựa vào chúng tôi, chỉ có ông ngoại lệ, như vậy những người khác sẽ đồng ý sao? chẳng phải Bọn họ cũng muốn tự làm tự ăn?"

"Nhưng tôi không biết tại sao các người muốn làm như vậy? Không cảm thấy rất ngang ngược sao?"

Hàn Dục buồn cười, Trình Thất này, thật là đi với Bút mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy, hơn nữa đầu óc vô cùng thông minh, rất kiên nhẫn, nếu là đại ca, nhất định không được thì trực tiếp dẹp luôn, nhưng Trình Thất không giống, cô sẽ nghĩ hết mọi biện pháp thuyết phục, lấy đức thu phục người, nửa năm qua, thật sự sắp xếp bang hội ngay ngắn rõ ràng, thỉnh thoảng xảy ra mấy lần sơ sót, cũng bị bọn họ khắc phục lại, cái này rất không dễ dàng.

"Ngang ngược? Ông chủ Hách, đây không phải là tác phong giặc cướp, Long Hồ Hội là bang phái lớn đứng đầu trên thế giới, duy trì đứng đầu không phải dễ dàng như vậy, nếu muốn giữ được danh hiệu này, đầu tiên tuyệt đối diệt sạch người có tham vọng, bao nhiêu người cố gắng lật đổ chúng tôi? Nhưng bọn họ làm được sao? Có câu nói, người nên có tâm phòng bị, biện pháp duy nhất của chúng tôi chính là từ chối khác bang muốn tăng cường thực lực!"

"Ha ha, vô cùng buồn cười! Tôi có thể hiểu thành đây là biểu hiện tự phụ của các người không? Nếu quả thật có bản lĩnh, còn sợ bị người khác lật đổ?"

Trình Thất giận quá hóa cười: "Vậy ông cứ xem như chúng tôi tự phụ là được rồi!"

"Cô. . . . . Vô lại!" Người đàn ông hung hăng nện cái búa trên bàn, nổi trận lôi đình.

"Ông chủ Hách, tôi có thể trực tiếp nói cho ông biết, không gia nhập, xem như chống đối với Long Hồ Hội, dĩ nhiên cũng sẽ khiến cho bang hội khác sinh lòng đố kỵ, không cần chúng tôi ra tay, bọn họ cũng sẽ để không cho ông còn đường đi, hơn nữa trở thành đồng bọn của chúng tôi đối với ông không hề không có chỗ tốt gì, nhưng ít ra các bang phái khác không dám ngay mặt lần áp ông, tôi có thể cam đoan với ông, một khi bên ông xảy ra chuyện hoặc không tuân thủ pháp luật, Long Hồ Hội tuyệt đối cũng không thể thấy chết mà không cứu, dĩ nhiên, ông muốn tìm chết, chúng tôi cũng đành chịu, anh em nào bị bắt, hoặc đắc tội với bọn có, chúng tôi nắm chắc 100% giúp ông giải quyết, mỗi tháng chỉ muốn hai phần mười thu hoạch của các người, rất có lợi không phải sao?"

Người đàn ông vô cùng tức giận, vốn đang cố gắng thuyết phục cô gái này, xem ra không làm được rồi, hơn nữa cô nói không sai, dựa vào núi lớn này, vấn đề là ông ta căn bản không có chỗ dùng Long Hồ Hội, mỗi tháng đưa tiền vô ích, nghĩ thế nào cũng cảm thấy uất ức: "Các người muốn không nói lý lẽ?"

Trình Thất lắc đầu: "Chúng tôi không có cách nào nói lý lẽ với ông, dung túng một nhà ông, hôm nay bang hội phụ thuộc vào Long Hồ Hội cũng muốn tạo phản, ông nói chúng tôi có thể dung túng sao?" Thấy người đàn ông vẫn không đồng ý, Trình Thất cũng cảm thấy Long Hồ Hội làm như vậy quá thiếu đạo đức, không biết có bao nhiêu bang hội tìm đến gây phiền toái, nhưng hiện tại Lạc Viêm Hành làm như vậy, cô không có lựa chọn khác.

Cuối cùng người đàn ông vẫn khuất phục: "Được, chẳng qua tôi muốn nói cho các người biết, làm như vậy hoàn toàn không có ý nghĩa, tuy nói các người vô duyên vô cớ ép buộc đóng phí, tiếng oán nổi lên bốn phía, phải biết những đồng tiền này đều do chúng tôi dùng mạng đổi lấy, sớm muộn gì có một

ngày tất cả bang hội sẽ liên hợp lại, đến lúc đó để tôi xem các người làm thế nào!”

Đúng vậy, ngày đó tương đối đáng sợ, Trình Thất sờ sờ cằm, có lẽ cô phải phá vỡ tiền lệ, sửa đổi chính sách một chút, sau khi chờ người đàn ông đi khỏi, mới nhìn đám người Hàn Dục nói: “Ông ta nói không phải không có lý, có lẽ chúng ta phải suy tính đổi lại cách giải quyết vấn đề này!”

“Cách gì?” Bạch Diệp Thành giờ tay hời đầu tiên.

“Các người nhìn trước mắt là như vậy, những bang hội bị buộc gia nhập Long Hồ Hội, trong lòng đã tích lũy không ít thù oán, thật ra chúng ta có thể hoá giải không vui trong lòng bọn họ!” Sau khi mọi người đều nhìn tới, sửa sang lại quần áo một chút, nói tiếp: “Chúng ta có thể thả bọn họ, để cho bọn họ tự duy trì chính mình đi!”

“Cái này không thể nào chứ? Là ý của Hội trưởng sao?”

“Ngộ nhớ bọn họ liên hợp lại thì làm thế nào?”

“Đúng vậy, tuyệt đối không thể thả hổ về rừng!”

Trình Thất đã tính trước, lúc đầu một cái: “Các người nghe không hiểu ý của tôi, trước tiên để mặc cho bọn họ, chúng ta có thể để cho bọn họ ném thù một chút không có Long Hồ Hội che chở sẽ có hậu quả gì, để cho bọn họ cam tâm tình nguyện gia nhập!”

Một ông già vỗ bàn: “Đúng vậy, những năm này Long Hồ Hội luôn bị chửi bới, trên mặt cũng không còn vinh quang, trước tiên thả bọn họ, sau đó tìm người đả kích bọn họ, Long Hồ Hội không giải quyết đả kích, để cho bọn họ tới cầu xin chúng ta, về sau bang hội thành lập không muốn gia nhập, cũng có thể dùng cách công kích bọn họ, để cho mọi người biết, Long Hồ Hội là bên cạnh an toàn nhất cho bọn họ, kiếm vốn là phải mất tiền, hai phần mười mua một một phần an toàn, nếu là tôi... Tôi cũng nguyện ý!”

“Không sai, nhưng không phải sau khi bọn họ gia nhập liền thuận buồm xuôi gió, phải có đả kích lại, các người muốn ăn không, cũng phải bỏ ra chút hành động, mặc kệ gia nhập hay không gia nhập, thỉnh thoảng cũng phải đi chèn ép, sau đó do Long Hồ Hội ra mặt giải quyết, như vậy bọn họ mới có thể càng thêm tin tưởng những người đó cũng không phải do chúng ta phái ra!” Càng ngày Trình Thất càng nỗ lực mình rồi, cái đầu này thật tốt.

“Nhưng làm như vậy có thể quá thiếu đạo đức hay không?” Bạch Diệp Thành mở miệng.

Trình Thất khinh bỉ nói: “Vừa muốn lấy tiền người ta, vừa muốn không bị chửi bới, không thiếu đạo đức hơn sao? Như vậy ít ra bọn họ cũng sẽ không nể chúng ta nữa, sẽ không thường xuyên tìm đến gây phiền toái, còn phải đối ca công tụng đức của chúng ta, danh tiếng Long Hồ Hội cũng sẽ tăng nhiều; các người phải biết, trên thế giới không có chuyện tuyệt đối, ngộ nhớ ngày nào đó Long Hồ Hội gặp phải nguy cơ, theo tình hình hiện tại, các người nói bọn họ sẽ ra tay cứu giúp sao? Tôi nói cho các người biết, không thể nào, ngược lại còn có thể cùng người đẩy tường sập, nhưng làm theo lời tôi, bọn họ sẽ sợ Long Hồ Hội ngã xuống, không có cạnh cho bọn họ tránh gió, lòng người bàng hoàng, như thế nào cũng sẽ kéo tới!”

“Các người cảm thấy ý định này như thế nào?”

“Tôi cảm thấy rất tốt, cô nói đúng!”

“Chúng tôi cũng đồng ý!”

Mọi người nhất trí tán thành, Hàn Dục nói: “Nếu không có ý kiến, vậy tôi sẽ thương lượng với quân sự các nơi khác, nếu bọn họ cũng đồng ý, cứ dựa theo biện pháp của Trình đại diện thực hiện!”

Lần đầu tiên Trình Thất lật đổ chính sách trước kia của Long Hồ Hội, hơn nữa được sự đồng ý, điều này nói rõ cái gì? Cô có thể làm tốt hơn so với Lạc Viêm Hành chứ, thật thoải mái hừ vinh trong lòng, ngày hôm nay tâm tình không tệ, về đến nhà liền không kịp chờ đợi ngồi vào đầu giường, thuật lại buổi hội nghị không sót một chữ: “Hơn mười bang hội nhỏ phái Ông chủ Hách đại diện đến đòi công đạo, kết quả thế nào? Còn không phải bị em đánh về nguyên hình? Dĩ nhiên, làm như vậy đúng là một loại biểu hiện tự phụ, cho nên em lật đổ đề nghị của anh, chỉnh đốn Long Hồ Hội lần nữa, hơn nữa bọn họ cũng đón nhận ý kiến của em, em biết bây giờ anh nhất định rất tức giận, ai bảo anh không có bản lĩnh phản đối? Không muốn Long Hồ Hội bị thay đổi hoàn toàn, em đề nghị anh sớm tỉnh lại thì tốt hơn!”

“Hôm nay tâm tình chị Thất không tệ nha!” Tiểu Lan ôm đứa bé đi tới đi lui.

“Ừ, tạm được, Tiểu Lan, hôm nay thẳng thắn thối có ngoan không?” Nói xong cũng hào hứng ôm tâm can bảo bối vào trong ngực, hung hăng hôn một cái: “Bảo bối của mẹ, hôm nay có nhớ mẹ không? Hôm nay có ngoan hay không? Nói cho mẹ biết, có ngoan hay không?”

Đứa bé hươ tay múa chân nhếch môi: “Ng Sloan!”

“Ha ha, sao lại mặt dày như thế? Tự mình khen mình, kêu cha mau dậy đi, cục cưng, gọi đi con!” Đưa đứa bé bỏ đến bên gối đầu người đàn ông.

Thật giống như đứa bé cũng đã quen rồi, vênh cái mông bọc tã giấy thật to vỗ mặt cha: “Hi hi!”

Trình Thất vội vàng ngăn cản: “Không cho khi dễ cha, gọi cha, học theo mẹ, cha!”

Đùa hơn mười phút, đứa bé mới ý tứ gọi một tiếng, phát âm rất không chính xác, nhưng Trình Thất nghe hiểu được, nâng đầu chồng lên, cổ nén lỗ mũi ề ề, vui mừng nói: “Nó đã gọi cha rồi, anh còn muốn ngủ bao lâu? Nằm như vậy, anh cũng không khó chịu sao? Em nhìn cũng phát chán, con trai còn

chưa có nghe được giọng nói của anh, rất lâu em cũng chưa nghe qua, sắp quên rồi!”

“Cha..... Cha.....” Đứa bé cũng nắm sợi tóc người đàn ông, có lần đầu tiên, thì có lần thứ hai, giống như gọi thành nguyền, vừa cười to ha ha ha vừa gọi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Không xa không rời (Đại Kết Cục 9)

Tiểu Lan đưa ra che miệng lại nhanh chóng chạy ra khỏi phòng ngủ, sau đó đứng ở cửa cầu thang nén tiếng khóc, cô chưa từng nhìn thấy chị Thất khóc ở trước mặt Lạc Viêm Hành, lúc nào cũng vui vẻ, thật giống như nhìn về phía một người bình thường, mà chị Thất càng như vậy thì chị càng khó vượt qua, cho dù thỉnh thoảng phát tiết mấy câu cũng được, nhìn rất đau lòng.

Bác Lương cũng nói có thể cả đời, mấy lần yêu cầu Chị Thất buông tha, để cho anh yên ổn xuống mồ, chị đều từ chối, mọi người nói Chị Thất rất ích kỷ, động lòng người nhà, làm sao không ích kỷ? Có lẽ ở trong lòng Chị Thất, thật sự không tiếp nhận nỗi Lạc Viêm Hành chết đi? Cho nên vẫn phản kháng, rõ ràng mệt mỏi như vậy, lại biểu hiện không có sao với người khác.

Chị Thất thay đổi bọn họ đều nhìn thấy, vì giúp Lạc Viêm Hành giữ gìn địa vị, vẫn ép buộc mình tự làm chuyện không muốn làm, tình yêu chân thành tha thiết như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Xuân đi thu đến, khắp núi đồi trở nên vàng rực, bên cạnh mặt hồ trong veo thấy đáy, cô gái tóc dài xoắn vai, mặc đồ công sở tay ngắn màu xám tro đơn giản, so với lúc ban đầu, gương mặt thịt rõ ràng đã lồi không ít, gầy gò đến nỗi gió thổi bay bất cứ lúc nào, không còn xinh đẹp nữa, thậm chí sắp ba mươi tuổi, thật ra chưa tới hai mươi tám tuổi, gầy như que củi, chỉ có ánh mắt kia luôn toát ra thông minh.

Bãi sậy thỉnh thoảng điên cuồng vỗ vào nhau, đứa bé mập mạp một tuổi lẻ năm tháng đã có thể đi lại một mình.

Trình Thất ôm con trai, ngồi ở bên cạnh xe lăn, cảm thụ gió mát ngày mùa thu quạt vào mặt, nghiêng đầu tựa vào trên bả vai người đàn ông: "Trời chiều có phải rất đẹp hay không? Đáng tiếc bọn họ nói em đã thay đổi rồi, không sao, chỉ cần về sau ăn nhiều là được, chồng à, chúng ta còn chưa có xem trời chiều cùng nhau đây? Anh xem, mặt trời sắp xuống núi rồi, chung quanh sườn núi lá cây đã đỏ, nơi này là vùng ngoại ô, còn có mấy con Bạch Hạc, bọn chúng đứng ở nơi đó đã lâu rồi, có phải rất hâm mộ gia đình ba người chúng ta hay không? Tiểu Hải đã biết đi, biết gọi được rất nhiều người, ông nội, mẹ, cha, dì, chú, cậu, bác, sẽ rất nhanh nói chuyện được với chúng ta rồi, có phải rất vui hay không?"

Người đàn ông ngồi yên tĩnh, vóc dáng vẫn giống như trước kia, có thể thấy được chăm sóc rất tốt.

"Sur bá nói chỉ cần anh có thể tỉnh lại là có thể nhìn thấy được, bầu trời màu xanh dương, áng mây màu trắng, màn đêm màu đen, máu màu đỏ, rèm cửa sổ trong nhà màu tím, anh sẽ phát hiện màu sắc rất kỳ diệu, kết hợp lại với nhau, thật rất đẹp, hiện tại bang hội rất ổn định, không có ai đến gây phiền toái nữa, bọn họ cũng không thể chờ đợi muốn gia nhập vào chúng ta, đề nghị của em rất thành công, hiện tại Phi Vân Bang cũng không ngừng phát triển, đã vươn ra Châu Á rồi, hiện tại mở rộng đến Nhật Bản và nước Pháp rồi, bọn họ đã xem kỹ mấy vùng đất ở Pháp, quyết định thu mua, còn nữa, em cũng muốn con gái, chúng ta cũng sẽ rất thương nó, Tiểu Hải sẽ là bảo vệ nó, công chúa nhỏ của chúng ta nhất định sẽ vô cùng xinh đẹp, tất cả mọi người hâm mộ, con bé muốn cái gì, chúng ta cho nó cái đó, anh nói có được không?" Không có nhìn anh, nhìn chăm chăm mấy con hạc tự lăm lăm.

Mọi người nói, kỳ tích sẽ xảy ra vào lúc bất ngờ, buồn ngủ quá, có lẽ trong núi thật sự có Thần Tiên, chỉ cần cô vừa thức giấc, người đàn ông đã đưa tay ôm cô, nghĩ như thế, đã nhắm mắt ngủ.

Không biết đã trải qua bao lâu, tiếng động trong ngực đánh thức cô, khẽ mở mắt, thì ra là đứa bé muốn ị, quay đầu nhìn về phía người chồng vẫn không có nhúc nhích, cười tự giễu: "Anh xem em rất ngốc, lại còn tin tưởng chuyện hoang đường trong núi có thần tiên! Không cần gấp gáp, đợi lúc nào anh có thể tỉnh lại, em đi đâu cũng sẽ mang theo anh, lễ Giáng Sinh này chúng ta không thể đi Toà thánh Vatican, vậy tháng sau cùng đi nhé? Tháng sau vừa đúng đến Italy làm việc, em xin nghỉ mười ngày xả stress một chút, được không? Không nói chính là chấp nhận!"

Lại một tháng nữa trôi qua, cả gia đình vui vẻ lên đường đi Toà thánh Vatican, lần đầu tiên Tiểu Hải đi xa nhà, đặc biệt hưng phấn, trên đường đi theo rất nhiều người, Phi Vân Bang cũng chỉ có một mình Tiểu Lan ở không, mọi người thận trọng mang người đàn ông đang ngủ mê man lên máy bay, đã như vậy còn du lịch cái gì?

Ban đầu Lương Sách không đồng ý nhưng thấy Trình Thất rất khát vọng cũng phải đồng ý, ông ta phải tự mình đi trước mới yên tâm.

Toà thánh Vatican vẫn như cũ không hề thay đổi, sau khi Trình Thất đặt chân đến lần nữa, rất hoài niệm, mang theo chồng và con trai bố trí vào trong phòng khách sạn đã từng ở, sau đó đi nói chuyện làm ăn với người khác, dọc theo đường đi đều rất bình thường, từ La Mã trở lại khách sạn, cũng không có gì khác thường, nhất định phải giữ bình tĩnh.

Đứa bé đã được Tiểu Lan ôm đi, vuốt ve bày trí quen thuộc, sau đó đến bên cạnh người đàn ông, từ từ ngồi xuống, cởi áo khoác ném lung tung xuống sàn, có chút chán chường, cầm thuốc lá đốt đã lâu, lười biếng nói: "Trên đường về, có một ông bác kéo em lại, ông ta nói ông ta biết anh, ông ta muốn em nói cho anh biết, ông ta đã mở một viện dưỡng lão, buôn bán rất tốt, ông ta nói muốn gặp anh!" Không giống với mấy ngày trước, hôm nay dường

như Trình Thất có gì đó không đúng, vẻ mặt rất lạnh lùng.

“Hôm nay đi nói chuyện làm ăn rồi, những người đó nói muốn sang tên hơn hai mươi khu đất bên này cho chúng ta, nhưng thấy em là phụ nữ, bọn họ đã từ chối, em nói em đại diện cho anh, bọn họ nói chúng ta không có thành ý, ha ha, em là ai? Em là Trình Thất, có uốn ba tấc lưỡi, cho nên em đã thuyết phục được bọn họ, có phải rất lợi hại hay không?”

“Vốn nên vui mừng, nhưng em không vui mừng nổi, tại sao? Em vẫn thầm hỏi bản thân mình, đột nhiên phát hiện, đã lâu không có vui vẻ, lâu đến nỗi em cũng quên cười là thứ gì, trước kia ở trong gian phòng này, em thừa dịp lúc anh tắm trộm con dấu của anh, lúc ở Toà thánh Vatican, em bỏ rơi anh, chuyện này em rất hối hận, lần này tới đây, trong lòng rất phức tạp, nếu như lúc ấy em không bỏ lại anh, sẽ như thế nào? Người ta nói có hiệu ứng cánh bướm, có thể sẽ không gặp chuyện không may chứ? Anh xem, em đang nói cái gì? Anh nghe được sao? Con mẹ nó, xem như anh nghe được thì có ích lợi gì?” Hai hàng nước mắt lăn lăn rơi xuống đất, chậm rãi ngược mắt nhìn về phía người đàn ông nửa chết nửa sống, sau đó vút tàn thuốc, bò lên giường nằm bả vai người đàn ông lắc mạnh, hét lớn: “Tĩnh lại đi, con mẹ nó, rốt cuộc anh muốn ngủ đến lúc nào, anh tĩnh lại cho em, Lạc Viêm Hành, tên khốn kiếp này, rốt cuộc anh có ý gì? Là anh tự nói muốn nắm tay nhau cùng sống đến bạc đầu, ô ô ô em mệt quá, thật sự rất mệt mỏi, anh tĩnh lại cho em. ....”

Người đàn ông không có chút hơi sức, mặc cho người muốn làm gì thì làm, mặc kệ đối phương kêu gọi thế nào vẫn không mở mắt.

Trình Thất gần như điên cuồng, cô đã chịu đựng đủ loại tự nói một mình, hận trong phòng luôn lạnh lẽo, giống như ngủ cùng thi thể, tất cả uỷ khuất trong khoảnh khắc bùng phát: “Anh thật muốn ngủ cả đời sao, ô ô ô em van cầu anh tĩnh lại, em sắp không kiên trì nổi, ô ô ô em không muốn anh chết, anh có hiểu không? Anh khổ sở? Anh có khổ sở hơn em sao? Nói chuyện với anh đó, chỉ vì anh, em sắp hỏng mất rồi, ô ô ô tại sao lại muốn đối xử với em như vậy? Tại sao?”

Ông trời ơi, rốt cuộc đến lúc nào mới để cho anh ấy tĩnh lại? Thật không có thuốc nào cứu được nữa sao?

Dần dần, trong lỗ mũi người đàn ông bắt đầu chảy máu tươi, hiển nhiên là động tác quá lớn, mà Trình Thất lại làm như không thấy, tiếp tục dùng sức đánh lồng ngực kia, khóc đến mệt mỏi: “Anh muốn chết phải không? Không có cửa đâu, anh là tên lương gạt, ô ô ô anh lừa tình cảm của em, gạt em đi cùng anh, gạt em sinh con cho anh, lừa gạt xong rồi cứ nằm như vậy, tại sao tất cả khổ sở đều muốn một mình em chịu đựng, ô ô ô anh nói đi, tại sao?” Đánh mệt, giọng nói cũng tắc nghẽn, mới nằm ở trong ngực người đàn ông nghẹn ngào.

Không biết do tiếng khóc cô gái thức tỉnh người ngủ mê, hay máu mũi càng lúc càng nhiều làm cho anh không thể không thức tỉnh, vẫn không có nhúc nhích, mười ngón tay bắt đầu cử động mạnh.

Trình Thất nhảy bèn ngồi dậy, kinh ngạc nắm tay của người đàn ông, lại nhìn gương mặt kia một chút, hai mắt nhắm nghiền, nhưng ngón tay thật đang cử động, thật sự có kỳ tích, thật sự có kỳ tích, xuống giường vọt tới cửa, sau đó đến một gian phòng dùng sức vỗ vào cửa gỗ: “Sur bá, sur bá, ngón tay của anh ấy chuyển động, sur bá....”

Nửa giờ sau. ....

“Kỳ tích. ....” Lương Sách không thể tin được, cảm máu cho người đàn ông, sau khi chuẩn bị xong xuôi tất cả, kéo tay phải người đàn ông nói: “Trình Tiểu Bầy, dường như cậu ta có ý thức rồi!”

Trình Thất che ngực, nín khóc cười: “Có thật không? Sur bá, ông đừng gạt tôi!”

“Ừm, các người đều đi ra ngoài!” Sau khi căn dặn mọi người, Lương Sách mới giật mình vô cùng vui mừng bảo đảm “Không tới mười ngày, tôi nghĩ cậu ta nhất định có thể tỉnh lại, hiện tại chúng ta lập tức trở về nước!”

“Sur bá, anh ấy tỉnh lại sẽ nhìn thấy đúng không?”

“Đúng vậy!” Thành công, lại một lần thành công, kỳ tích y học.

Sau một lúc, trong phòng lại rơi vào yên tĩnh, chưa bao giờ Trình Thất luống cuống tay chân như vậy, cô cũng biết nhất định có thể, theo lý thì nên vui mừng, trong lòng cô lại không vui, sur bá nói có thể tỉnh thì nhất định có thể tỉnh, nếu như anh tỉnh lại, phát hiện cô không hoàn hảo, ngược lại rất xấu xí thì làm thế nào?

Phát hiện cô hoàn toàn không xứng với anh thì làm thế nào? Hơn nữa chính cô cũng cảm thấy không xứng với người ta, anh yêu là lúc không nhìn thấy Trình Thất, không phải Trình Thất bây giờ, có lẽ anh sẽ vì lương tâm sống với cô cả đời sao? Nhưng đó là tình yêu sao? Là cô muốn sao?

Vòng vây hồi lâu, mới khổ sở cười lắc đầu, đứng dậy đi tới bên giường, nhìn gương mặt đẹp trai đủ làm người ta loạn tâm thần, nói: “Em yêu anh, trước kia cũng yêu, về sau cũng yêu!”

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tình Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Không xa không rời (Đại Kết Cục 10)

‘Cốc cốc! ’

"Chị Thất, thế nào?" Tiểu Lan vừa đỡ đứa bé ngủ xong, còn chưa kịp để xuống.

Trình Thất chà xát lỗ mũi, đi vào phòng nói: "Không có gì, không phải nghe nói anh ấy sắp tỉnh lại sao? Tôi vui mừng không ngủ được, muốn nhìn Tiểu Hải một chút!"

"Ha ha, được, chị xem đi, vừa lúc tôi muốn đi ra ngoài mua chút bữa ăn khuya, thuận tiện cũng mang cho chị một chút!" Đặt đứa bé vào trong ngực Trình Thất, cầm lấy túi xách đóng cửa đi khỏi.

Một cô gái nào đó run rẩy, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng chạm khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé, hiền hòa cười nói: "Về sau phải nghe lời của cha, không được nghịch ngợm nữa, mẹ hơi mệt, mấy năm này xảy ra rất nhiều chuyện, muốn một mình yên lặng nghỉ ngơi thật tốt, chờ cho mẹ ăn trở về vóc dáng lúc trước sẽ trở lại có được không? Nếu như khi đó cha bảo con đi tìm mẹ, như vậy thì mẹ đã nhìn lầm cha rồi!"

Đúng vậy, cô quyết định cho anh một khoảng thời gian thích nghỉ, nếu nhiều năm sau anh vẫn kiên trì tìm cô, như vậy cô sẽ tin tưởng trong mắt anh, cô là vợ của anh, nếu như anh thích cô gái xinh đẹp, cô sẽ chúc phúc cho anh, dù sao Phi Vân Bang cũng có người xử lý, mệt mỏi hơn một năm, vừa vặn khi nghỉ phép rồi.

Chờ đến lúc Tiểu Lan trở về, Trình Thất đã đi khỏi mất dạng, chỉ để lại một phong thư, tại sao chị Thất không trực tiếp gọi điện thoại nói với cô? Sau khi mở lá thư đã hiểu.

‘Tiểu Lan, trước hết không cần nói cho mọi người chuyện này, hiện tại đầu óc tôi rất loạn, muốn một mình đi nghỉ ngơi một chút, xem như tôi thử thách anh ấy đi, cô đừng nói cho anh ấy biết, tôi nghĩ anh ấy sẽ tìm tôi, cũng không biết anh ấy có thể tìm bao lâu, cô yên tâm, sau khi tôi đã thông suốt sẽ trở về, trong lúc này nếu anh ấy tìm cô gái khác, các người cũng đừng ngăn cản anh ấy, dù sao trước kia anh ấy không nhìn thấy được tôi, mặc kệ anh ấy có tìm tôi hay không, đến lúc đó tôi cũng sẽ trở về, dĩ nhiên, nếu tôi phát hiện Phi Vân Bang không có vui vẻ hơn, có khả năng cả đời cũng sẽ không trở lại, nhiều năm đánh đánh giết giết như vậy, nói thật có chút mệt mỏi, sau này làm phiền cô giúp tôi chăm sóc đứa bé, tha thứ cho tôi ích kỷ, mệt mỏi quá, cảm ơn nhiều!’

Tiểu Lan ngồi co quắp, có nên nói cho bọn họ biết đi tìm người hay không? Chị Thất làm cái gì vậy? Anh rề thật vất vả có thể tỉnh lại, chị lại đi, nhưng cô cũng không xác định Lạc Viêm Hành sẽ không mê luyện thể giới phồn hoa, ngộ nhớ đúng như lời chị Thất đã nói, anh ấy sẽ thích cô gái khác, đến lúc đó chị Thất làm sao chịu nổi? Đi như vậy, lúc trở lại mặc dù người đàn ông kia thật vui vẻ với người mới, cũng sẽ không mất tôn nghiêm.

Nhưng ngày mai bọn họ nhất định sẽ phát hiện không thấy người, nói chị Thất đã đi về nhà? Trước tiên xem Lạc Viêm Hành nói thế nào?

Tại sao ngay cả biện pháp liên lạc cũng không cho cô? Gọi điện thoại mấy lần đều tắt máy, chị Thất, chị thật nhẫn tâm, đứa bé mới một tuổi rưỡi. . . . . Được rồi, ai kêu cô là thuộc hạ của người ta chứ? Chỉ đành phải nghe lệnh thôi.

Trong ngoài ba tầng, bọn thủ hạ vây kín bệnh viện, nghênh đón vị thần trong lòng bọn họ tỉnh lại, hơn hai mươi bác sĩ rồi rít bắt tay Lương Sách, bày tỏ khen ngợi, Trung y quả nhiên rộng lớn.

Tôn Kế Trung đang chờ con nuôi sắp tỉnh lại, cũng cúi người thật sâu chào Lương Sách.

Trần Vĩnh Bình cũng không lo lắng chuyện này, kéo Ma Tử đến một bên hỏi thăm: "Tất cả đều tốt, sao lại không thấy bang chủ của các người?"

"Tôi cũng không biết, Tiểu Lan nói chị Thất đã sớm trở về nhà nhưng vẫn không có liên lạc với chúng tôi, điện thoại di động cũng không gọi được, có thể đã xảy ra chuyện hay không?" Theo lý thuyết là không có.

Tiểu Lan áy náy đưa lên phong thư: "Chị Thất nói muốn đi ra ngoài giải sầu, chị ấy. . . . . sợ Lạc Viêm Hành sáng mắt, sau đó thích cô gái khác. . . . ."

"À? Con bé này tại sao không nói sớm?" Ma Tử vội vàng mở phong thư, là chữ của chị Thất, cho dù là ai cũng không cách nào bắt chước, là lo lắng sau khi Lạc Viêm Hành nhìn thấy sẽ đứng núi này trông núi nọ? Nếu như anh dám, cô sẽ để cho anh nằm 180 năm, hơn nữa, Lạc Viêm Hành không phải là loại người ấy, dĩ nhiên, cũng không xác định, rõ ràng chị Thất cũng đã nói rất mệt mỏi, có lẽ đã mệt mỏi thật, một năm rưỡi này gần như tiêu hao hết tinh lực cả đời cô.

Tại sao ngay cả phương thức liên lạc cũng không để lại? Đến lúc đó làm sao tìm được cô? Hay là cô đang đợi Lạc Viêm Hành tìm cô? Tất cả cũng không biết, trước mắt chờ chồng chị Thất tỉnh lại rồi nói.

Trong phòng bệnh, chỉ có ba người Khâu Hạo Vũ,

Hàn Dục và Bạch Diệp Thành, nhìn người đàn ông ngủ mê không chớp mắt, Lương Sách nói anh có thể nhìn thấy được ánh sáng, cũng không biết khi đại ca nhìn thấy bọn họ, lúc ấy về mặt sẽ như thế nào?

Sau một tiếng, Lạc Viêm Hành từ từ có ý thức, nhưng không thể mở mắt ngay, giống như bị con ác mộng quấn lấy, đỉnh đầu ngo ngoáy, dường như rất khổ sở.

“Trên đường về, có một ông bác kéo em lại, ông ta nói ông ta biết anh, ông ta muốn em nói cho anh biết, ông ta đã mở một viện dưỡng lão...”

“Tĩnh lại đi, con mẹ nó, rốt cuộc anh muốn ngủ đến lúc nào, anh tỉnh lại cho em, Lạc Viêm Hành, tên khốn kiếp này, rốt cuộc anh có ý gì? Là anh tự nói muốn nắm tay nhau cùng sống đến bạc đầu, ô ô ô ô em mệt quá, thật sự rất mệt mỏi, anh tỉnh lại cho em...”

“Trình Thất... Trình Thất... Trình...” Phảng phất che đậy một thế kỷ mí mắt chợt mở ra, mặc cho đồ vật chưa bao giờ xuất hiện thu hết vào mắt, giống như đã xâm nhập vào một không gian chưa bao giờ tiếp xúc qua, khiến cho người đàn ông khẽ nheo mắt lại, kỳ quái nhìn trần nhà, địa ngục sao?

“Tĩnh rồi, đại ca tỉnh rồi!” Hàn Dục lên tiếng kinh hô, khom lưng rút ngắn khoảng cách, nâng tay của người đàn ông vui vẻ nói: “Đại ca, tôi là Hàn Dục.”

Lạc Viêm Hành nghe vậy khẽ nghiêng đầu, đầu tiên là nhủ mảy, sau đó hít một hơi lạnh, giống như đang suy nghĩ đây là người nào? Hình như khác xa trong tưởng tượng, có chút không thể nào tiếp nhận được, sau đó tránh khỏi, nâng đôi tay, cong mười ngón tay, đây chính là tay của anh?

“Đại ca ánh mắt anh có ý gì? Tôi rất đẹp trai đấy!” Tại sao về mặt đại ca tràn đầy ghét bỏ?

Không biết ở trong mắt người đàn ông nào đấy, tất cả mọi vật đều khác thường? Bầu trời màu xanh dương... nhìn bầu trời xanh biếc ngoài cửa sổ, người ta nói bầu trời rất bao la, quả nhiên là vậy, âm thanh bên tai càng lúc càng mờ hồ, mười phút sau, có lẽ nhìn rõ bộ dáng của từng người, sau đó nhìn chăm chăm vào Khâu Hạo Vũ chưa nói tiếng nào: “Trình Thất?”

Khâu Hạo Vũ cười lắc đầu: “Đại ca, tôi không phải Trình Thất!”

“Trình Thất?” Lạc Viêm Hành muốn tìm tòi tất cả các góc phòng bệnh một lần, chỉ có ba sinh vật đang nhúc nhích, như vậy Trình Thất đâu? Trình Thất của anh đâu?

Bạch Diệp Thành cười khò: “Chị ấy không có tới!”

Cô không có tới... Lạc Viêm Hành rất không hiểu, không thể nào, rõ ràng anh nghe được tiếng Trình Thất gọi anh tỉnh lại, mới vừa ngồi dậy, đầu óc thấy đau, đề chặt ót: “Tôi ngủ bao lâu?” Giống như thật lâu, trong mộng vẫn có giọng nói bồi bên cạnh cùng anh mỗi ngày, làm cho anh không thấy cô đơn, giọng nói kia là của cô gái của anh, Trình Thất của anh.

Mặc dù biết hình dáng loài người rất quái dị, cũng mặc kệ cô có bao nhiêu quái dị, bao nhiêu xấu xí, anh cũng tiếp nhận, bởi vì cô là Trình Thất của anh.

“Suốt cả một năm rồi, đại ca, anh ngủ một năm rồi!” Khâu Hạo Vũ vui mừng vuốt ve đôi mắt người đàn ông, thật nhìn thấy được rồi, không có bất kỳ trợ giúp nào, đại ca có thể nhìn vào anh mắt của anh rồi, ha ha, thật lòng cảm ơn bác Lương.

Một năm rồi, lâu như vậy? Không phải Trình Thất rất khổ sở? Đúng rồi, run giọng hỏi: “Tiểu Hải, Tiểu Hải đâu?”

Lúc này, cửa bị đẩy ra, một nhóm người chen chúc đi vào, Tiểu Lan đưa đứa bé vào trong ngực người đàn ông: “Nó là Tiểu Hải!”

Lạc Viêm Hành nửa tin nửa ngờ nhận lấy, ngưng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của con trai, anh nhớ cái mùi này, nhớ vật nhỏ này luôn bò qua bò lại ở đầu giường của anh, lúc bàn tay nhỏ bé sờ về phía khuôn mặt của mình thì cảm giác cũng quen thuộc thế này.

Đứa bé nắm lỗ mũi cha, vui sướng sôi nổi: “Cha... Cha...”

Con trai cũng lớn như vậy rồi, ôn hòa cười nói: “Cha là cha của con! Mẹ đâu?”

“Mẹ...” Đứa bé đột nhiên cong miệng lên, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, chỉ chớp lát giữa đầu há mồm khóc lớn nói: “Mẹ... Oa oa oa oa mẹ...” Mẹ không thấy, mẹ không thấy.

Tiểu Lan vội vàng nói: “Chị Thất nói về nhà trước, nhưng sau khi chúng tôi trở lại, không nhìn thấy chị ấy!”

Lạc Viêm Hành nhìn chăm chăm người phụ nữ một lúc, dựa theo chiều cao, đây chính là phụ nữ: “Cái gì gọi là không nhìn thấy cô ấy? Cô ấy ở nơi nào?” Đột nhiên sinh ra một dự cảm xấu: “Có phải đã xảy ra chuyện hay không?”

“Không có, có lẽ chị ấy ra đi vì mắt của anh, chị ấy đi rồi!” Ma Từ rất muốn nói rõ sự thật cho anh nhưng chị Thất không muốn, cô cũng tin chị Thất sẽ không bỏ Phi Vân Bang, chị ấy sẽ trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Không xa không rời (Đại Kết Cục 11)

Người đàn ông cúi đầu rơi vào trầm tư, vẫn không hiểu lời của đối phương, ánh mắt của anh không phải tốt rồi sao? Đi? Trình Thất, em có thể đi tới nơi

nào? Ôm chặt đứa bé xuống giường nói: "Cô ấy nhất định ở nhà chờ tôi! Hàn Dục, chuẩn bị xe!" Nhất định ở nhà, nhất định ở nhà.

Tôn Kế Trung thở dài một tiếng, gật gù, những người tuổi trẻ này, quá không hiểu chuyện, rốt cuộc con dâu đang suy nghĩ gì?

Về đến trong nhà, Lạc Viêm Hành nhìn thấy một sinh vật đáng dấp thật dài đang quanh quẩn ở tại cửa ra vào chờ đợi cái gì, Trình Thất không ở nhà sao? Tiến lên hỏi "Trình Thất đâu?"

A Nhiễm bò tới bên cạnh người đàn ông, chứng tỏ cô gái kia cũng không về nhà.

Nhìn đồ dùng trẻ nít và bài biện trong phòng lớn, đây chính là chỗ anh ở? Nhìn thế nào cũng cảm giác là lạ, nhưng nhắm mắt lại, không có gì khác, chờ sau khi quen thuộc, phát hiện thế giới đúng là tốt đẹp, muôn màu muôn sắc, không còn khoảng không gian đen kịt, mây màu trắng, cỏ màu xanh, Trình Thất, tại sao em không nói với anh một lời nào?

Đi tới phòng ngủ, bên trong thật giống như còn lưu lại mùi hương của cô gái kia, nhưng người đã đi khỏi, mở tủ treo quần áo, cũng có rất nhiều đồ dùng của cô gái, trong phòng tắm còn có mỹ phẩm, một năm rưỡi này cô vẫn ở cùng với anh, tại sao sau khi tỉnh lại không thấy người? Trình Thất, rốt cuộc em có ý gì?

Một tháng sau. . . . .

"Đại ca, đã tìm khắp tất cả các nơi, không có!"

"Đã phát động tất cả người của Long Hồ, vẫn không có tin tức, lúc đầu chị ấy từ La Mã bay đến Bắc Kinh Trung Quốc, nhưng sắp lật tung Bắc Kinh rồi, cũng đã tìm khắp tất cả thành thị xung quanh, cameras cũng không phát hiện bóng dáng của chị ấy, tôi nghĩ chị ấy có ý không để cho chúng ta tìm được, hóa trang rồi, xe lửa Bắc Kinh đi thông các nơi trong cả nước, tìm tương đối phiền toái, nhưng duy nhất có thể để xác định chị ấy đang ở tại Trung quốc!"

Lần thứ hai trở lại con phố phồn hoa, anh nhớ nơi này đã từng có một căn nhà phá bỏ và dời đi nơi khác, tại nơi này quen biết với cô gái kia, đã hai mươi năm rồi, vuốt ve một bồn hoa, cau mày nói: "Hiện tại hệ thống xe lửa đã yêu cầu đăng ký tên thật, mua vé cần phải có giấy chứng minh!"

"Tuy nói như thế, nhưng có thể tra được cũng không chính xác, tùy tiện lấy trộm một tấm hình có khuôn mặt gần giống là có thể lừa dối vượt qua kiểm tra!"

Hàn Dục trực tiếp nói ra làm cho người đàn ông rơi vào vực sâu vạn trượng, anh không biết tại sao cô gái muốn rời đi, càng không biết khi nào cô trở lại, suy nghĩ lại lời của bọn thủ hạ, một năm rưỡi này cô gái kia chịu đựng vất vả và đề cùng cô tất cả thuộc về anh, chưa từng có một câu oán hận, thậm chí làm tốt hơn so với anh, lại còn phải chăm sóc anh và đứa bé, mỗi lần nghe, cổ họng cũng giống như bị kim bén nhọn đâm vào, trái tim cũng bị người ta không ngừng cắt thành từng mảnh vụn, rất đau rất đau.

Nói cho anh biết, rốt cuộc em đi nơi nào? Bởi vì đôi mắt của anh sao? Bởi vì anh nhìn thấy được, sẽ cảm thấy hứng thú đối với cô gái khác? Anh biết cô nhất định nghĩ như vậy, Trình Thất, tại sao em có thể ích kỷ như vậy?"

"Mẹ ô ô ô oa oa oa, mẹ..."

Về đến nhà, con trai đang lăn lộn trên đất, khóc kêu tìm mẹ, Trình Thất, em thấy được sao? Nó mới một tuổi rưỡi, em nhẫn tâm sao?

Đưa ra hai cánh tay ấm áp, ôm chặt đứa bé trong ngực, sau đó từng bước từng bước bước lên lầu hai, trở lại phòng ngủ, cầm lấy khung hình để trên đầu giường, đó là khoảnh khắc cô gái ôm đứa bé hôn môi, nụ cười rực rỡ, so với bất kỳ cô gái nào nhìn thấy trong một tháng này đều muốn xinh đẹp hơn, dĩ nhiên, so với người đẹp trên TV vẫn kém một chút, nhưng anh không thêm để ý, làm sao nói cho cô biết đây?

Cô không tin anh, anh hiểu, mà đó là điều duy nhất anh phải làm để cho cô hiểu.

A Nhiễm bắt đầu buồn buồn không vui, ăn không vô không ngủ được, mỗi ngày đều quanh quẩn ở cửa lớn nhìn về phương xa, không ai biết nó đang suy nghĩ gì, đã qua ba tháng, bà chủ vẫn không có trở lại, trong nhà giống như thiếu đi cái gì, là vui vẻ sao? Mỗi ngày ông chủ về đến nhà liền ôm một đồng hình, cậu chủ nhỏ ngoại trừ khóc chính là khóc, cũng không chơi với nó.

Phi Vân Bang cũng phải mọi người tra tìm các nơi, không biết do bọn họ quá vô dụng, hay cô gái ẩn nấp đủ sâu, đến nay một chút tin tức cũng không có, tất cả nơi có thể tìm đã tìm khắp nơi, thậm chí dán thông báo tìm người, cũng đăng tìm người trên radio, nhưng chị Thất không muốn trở lại, cho dù thấy được, cũng sẽ không để ý chứ?

Một năm sau. . .

"Cha, cha!"

"Đừng động!"

Người đàn ông bắt mất đề hai tay của đứa bé xuống, sau đó tiếp tục nghiêm túc xử lý công việc, đứa bé không vui, ở trên đùi cha lăn lộn qua lại, nghe được tiếng cưa mở, lộp tộp ghé đầu nhìn qua.

Ông chủ mang con đi làm, cũng không phải là ngày một ngày hai rồi, Hàn Dục không hề để ý: "Đại ca, đây là tập thể chúng ta đề nghị, ở biên giới Tân

Cương, Mạc Hà thành lập căn cứ chế tạo vũ khí, vì Mạc Hà và Tân Cương là vùng đất vắng vẻ nhất, hệ số an toàn đạt tới 80%. Anh xem trước một chút!”

“Đi xuống đi!” Lạc Viêm Hành thu nhận tài liệu, sau đó hạ lệnh đuổi khách, khuôn mặt đẹp trai không còn như trước, rất tiêu tụy, nhưng không có bỏ lỡ công việc, càng kiên trì không làm lơ tìm người.

Hàn Dục lấy điện thoại di động đưa qua: “Cái này là trước kia chị dâu chăm sóc anh từng ly từng tý!” Hi vọng có thể nhờ vào đó giảm bớt một chút nỗi khổ tương tư, Trình Thất quá nhẩn tâm, đi đã hơn một năm, cô cũng không nhớ nhưng đại ca và đứa bé sao?

Lạc Viêm Hành để bút xuống, vẻ mặt nặng nề lấy di động mở ra, quả thật có không ít video, có cái nhìn về phía anh tự nói, có cái đây anh đi ra ngoài tản bộ, cuối cùng ngừng ở trên tấm hình giải quyết vệ sinh cho anh, ngay cả anh xem cũng cảm thấy phát nôn, mà trên mặt cô gái nở nụ cười, không chút nào ghét bỏ, động tác thành thạo khác thường, giống như một người mẹ hiền chăm sóc đứa bé, lúc nhìn đến cô dùng nước sạch lau cho anh thì trong nháy mắt nước mắt như vỡ òa, chỉ có Trình Thất mới có thể đối với anh như vậy.

Chỉ có Trình Thất vĩnh viễn cũng sẽ không ghét bỏ anh, mọi chuyện suy nghĩ cho anh, khổ sở mệt mỏi đi nữa cũng sẽ không lùi bước, giống như chỉ cần anh khỏe liền có thể thỏa mãn.

Anh muốn tìm đến cô, mặc kệ trả giá bao nhiêu cũng phải tìm đến cô, nghĩ đến cái gì, cầm điện thoại lên nói: “Gần đây không phải đài truyền hình có một tiết mục giải trí rất nóng sao? Giúp tôi sắp xếp, tôi muốn tham gia! Căn dặn người phía dưới, không cần tìm nữa.” Có lẽ anh đã đoán được cô ở nơi nào.

“Đến bây giờ chồng chị Thất cũng vẫn tìm người, các người nói chị Thất sẽ trở về sao?”

Trên khán đài Truyền Hình, Ma Tử nhỏ giọng hỏi Lộ Băng, hơn nửa hôm nay thật náo nhiệt, tới thật nhiều người, sảnh phòng cũng ngồi đầy, dĩ nhiên, Lạc Viêm Hành cũng không bại lộ thân phận, đại đa số người đều vì thân phận thần bí và diện mạo của anh mà đến, không biết Lạc Viêm Hành muốn biểu diễn cái gì chứ?

Người chủ trì hưng phấn khác thường, nhìn khán phòng nói: “Kể từ khi chương trình xây dựng tới nay, vẫn lần đầu tiên đối mặt với hiện trường có nhiều người xem như vậy, nguyên nhân nha, dĩ nhiên có một vị khách vô cùng thần bí tới bản đài, thân phận của anh ấy tương đối hiển hách, có câu nói là giàu có có thể sánh với một quốc gia, quyền thế che trời, nhân vật như vậy tại sao lại ở chỗ này? Mà vì sao chuyên mục tiếp anh ấy? Chắc hẳn mọi người đã sớm quen thuộc vị khách này, nửa tháng trước, anh ấy đến các khu vực gặp nạn của Trung Quốc tặng món tiền khổng lồ gần chín tỷ rưỡi, vì chính là có thể bước lên khán đài này, anh ấy nói, hơn một năm trước vợ của anh ấy rời khỏi anh ấy, anh ấy rất yêu vợ mình, anh ấy muốn thông qua chương trình tìm kiếm vợ mình, có phải rất muốn hiểu rõ chuyện xưa của họ hay không? Vậy thì do vị khách của chúng ta đích thân đến hiện trường giải đáp trước khán giả xem truyền hình! Xin mời Lạc tiên sinh!”

“Bóp bóp bóp!”

Trong nháy mắt tiếng vỗ tay vang lên, tiếng reo hò liên tiếp, mặc kệ đối phương tới làm gì, dựa vào món tiền khổng lồ kia cũng một tình yêu hết sức chân thành cũng phải cho tiếng vỗ tay.

Người đàn ông xuất hiện với hai mắt bịt kín rất quái dị, đi tới chính giữa khán đài mới cầm microphone nói: “Trước tiên cảm ơn mọi người cho tôi cơ hội này, cũng hi vọng lúc này cô ấy có thể ngồi xem trước TV.”

“Lạc tiên sinh ngài yên tâm, cho dù cô ấy không có xem nhưng tôi tin tưởng chuyện này cũng lan rộng cả nước, một đồn mười, mười đồn trăm, cô ấy nhất định có thể nghe thấy, hay là nói trước một chút chuyện xưa của các vị đi, để cho chúng tôi nghe một chút về mối tình khắc cốt ghi tâm! Còn có vì sao ngài phải bịt kín đôi mắt?” Rốt cuộc là cô gái như thế nào lại có thể khiến cho một người con lai dịu dàng đầy phong độ mê muội như thế? Không tiếc bỏ ra gần trăm tỷ tìm kiếm?

Lạc Viêm Hành không cười, ngược lại có chút ưu thương, sau một hồi khổ sở giải bày nói: “Thật ra hơn hai năm trước, tôi vẫn còn là người mù, dĩ nhiên, điều bí mật này tôi nghĩ ngay cả cha nuôi tôi cũng không biết, năm tôi sáu tuổi đã bị mù rồi, cũng bởi vì chuyện này nên lúc còn nhỏ đã quen biết vợ tôi, cô ấy là một đứa trẻ không cha không mẹ, tự lo không xong, nhưng vẫn lựa chọn cứu tôi bị thương, khi đó cô ấy mới chín tuổi, luôn xin ăn ở đầu đường, vì tìm kiếm thức ăn cho tôi, thậm chí bị người khác đâm bị thương, khi đó chúng tôi sống chung được hai tháng, tôi rời khỏi Trung Quốc, lúc trở về đã là mười bảy năm sau, chúng tôi lại gặp nhau, tuy nhiên có lúc cô ấy rất vô lại, thích đầu cơ trục lợi, nhưng tôi biết cô ấy là một cô gái hiền lành, không tới một năm, chúng tôi đăng kí kết hôn trở thành vợ chồng hợp pháp, cô ấy biết tôi không nhìn thấy, cho nên những lúc rảnh rỗi sẽ miêu tả cho tôi nghe một số đồ vật tôi không cách nào tưởng tượng ra, đó là thời gian trước kia tôi sống vui sướng nhất, khi đó cô đang mang thai con của chúng tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tình Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 90: Không xa không rời (Đại Kết Cục 12)

Người chủ trì nghe say mê, không có quấy nhiễu, bởi vì miếng vải đen trên mặt người đàn ông đã bị nước mắt thấm ướt nhẹp.

"Một ngày kia, cũng là một ngày cuối cùng chúng tôi ly biệt, cô ấy ở bệnh viện sinh con, mà tôi khẩn cấp cần đi ra nước ngoài một chuyến, cô nói với tôi,

nhất định phải trở về cùng cô ấy nhìn đứa bé ra đời, sau đó cùng nhau đón năm mới, tôi đã hứa với cô ấy, nhưng sau khi tôi xử lý xong tất cả công việc, không kịp chờ đợi đi lên máy bay, đã gặp phải tai nạn máy bay, nào bộ bị thương nghiêm trọng, rơi vào tình trạng sống thực vật, nhưng vợ tôi không oán giận, cô ấy rất giỏi, không muốn sau khi tôi tỉnh lại không giữ được địa vị, một mực giúp tôi xử lý công việc, sợ có một ngày tôi tỉnh lại sẽ hai bàn tay trắng, tất cả mọi người bảo cô ấy nên buông tha, tôi không tỉnh lại nữa, nhưng cô vẫn kiên trì, mặc dù đang ngủ say, nhưng tôi có thể cảm nhận cô ấy đang ở bên cạnh tôi, kể chuyện xưa, kể chuyện cười cho tôi nghe, cô nói cho dù cả đời, cô cũng không sao cả, chỉ cần tôi có thể ở cùng với cô ấy là tốt rồi, cứ như vậy ngày qua ngày, hơn một năm rưỡi, rốt cuộc chờ đến khi tôi tỉnh lại, cô ấy lại bỏ đi!"

"Tại sao cô ấy bỏ đi?"

Lạc Viêm Hành hít sâu một hơi, lắc đầu nói: "Tôi không biết, có lẽ cô nghe nói sau khi tôi tỉnh lại sẽ hồi phục thị lực, cô ấy không tin tôi, sợ chồng của mình sẽ mê luyến nơi phồn hoa, sẽ yêu cô gái khác! Đã hơn một năm, tôi không tìm được cô ấy, rất mê man, rất vô dụng, rất nhớ cô ấy."

Người chủ trì bưng tỉnh: "Thì ra là như vậy, Lạc tiên sinh, tôi có thể hiểu tâm tình của ngài lúc này, ngài yên tâm, cô ấy nhất định sẽ trở về! Nghe nói ngài vì cô ấy mang đến một phần quà tặng, như vậy nơi này giao cho ngài, hi vọng vợ của ngài nghe được, sẽ lập tức trở lại bên cạnh ngài."

Khán giả nghe xong tròn mắt hốc mồm, cuối cùng lệ rơi thành sông, tình yêu cảm động như thế thật sự là khó có được.

Long Hồ Hội, hơn phân nửa số người lọt vào trạng thái không thể tưởng tượng nổi, trước kia đại ca không nhìn thấy? Chuyện cười.

Giai điệu quen thuộc vang lên, mọi người hiểu rõ gât đầu, quơ múa đèn dạ quang nhún nhủ lời chúc phúc.

"Nếu như đôi mắt anh được bình thường như bao người, thì anh có thể dễ dàng phân biệt ngày và đêm,

Cũng có thể tự tin dắt tay em hòa vào đám đông,

Nếu như đôi mắt anh được bình thường như bao người, có thể lái xe đưa em ngao du khắp nơi,

Có thể bất ngờ ôm chặt em từ phía sau lưng,

Nếu như anh có thể nhìn thấy, thì cuộc đời anh sẽ khác,

Những gì anh yêu thích, những việc anh muốn làm, sẽ không thành ra thế này!"

Tiếng hát vô cùng nguyên sơ hoàn toàn chiếm được đồng cảm của tất cả mọi người, âm luật vững vàng, có lẽ trong lòng anh, vợ của anh cũng giống như đôi mắt của anh, không có cô, mặc dù có thể nhìn thấy, cũng không bắt kỳ màu sắc nào, bọn họ nhìn ra được anh rất yêu rất yêu vợ của anh, một tình yêu đơn thuần.

Về mặt Lạc Viêm Hành bàng hoàng, đưa tay chặn ngực, thật giống như đôi mắt cũng không phải người xem, mà là người đang tưởng nhớ, miếng vải đen sớm bị nước mắt thấm ướt, một chút chất lỏng theo sống mũi trượt vào trong miệng, nhưng không chút nào biết: "Màng trời đen trước mắt anh không phải màu đen, Thứ màu trắng em nói là như thế nào hả em? Bầu trời xanh mà người khác vẫn nói tới, thì trong tâm trí anh, đó là một phong nền màu xanh, phía sau là những cụm mây trắng, Anh hướng mắt về gương mặt em, nhưng chẳng thể nhìn thấy được gì!"

‘Anh và con đều sẽ chờ em trở về!’

‘Chồng à, em cũng yêu anh, sẽ không chạy loạn nữa, anh có thể yên tâm!’

Anh tin tưởng tình cảm là trời ban cho anh, tại sao lại muốn thu hồi? Mặc dù anh biết cô ở nơi nào, nhưng cô không muốn trở lại, anh không thể ép buộc, nếu như chỉ vì anh có thể nhìn thấy, như vậy anh hi vọng nhất định giữ nguyên hiện trạng cũ:

"Có phải Thượng Đế che mắt anh ở trước mắt anh rồi ngài lại quên vén lên,

Em là đôi mắt của anh, giúp anh biết bốn mùa thay đổi,

Em là đôi mắt của anh, giúp anh xuyên qua sóng người chật chội,

Em là đôi mắt của anh, giúp anh đọc kho tàng tri thức bao la,

Bởi vì em là đôi mắt của anh, cho anh nhìn thấy thế giới,

Đang ở trước mắt anh..."

Một bài hát thôi, người ở dưới khán đài quên mất vỗ tay, như đắm chìm trong hình ảnh tưởng tượng xuyên qua ca khúc, Lạc Viêm Hành đưa tay đè lại cặp mắt bị che kín, giương đôi môi tự giễu nói: "Nếu như có thể lựa chọn, tôi hi vọng tôi vĩnh viễn cũng không nhìn thấy, bởi vì nó làm cho tình cảm của chúng ta không chịu được thử thách, bởi vì nó làm cho em rời bỏ anh, anh đã từng ảo tưởng nếu như ngày nào đó có thể nhìn thấy thế giới này thì tốt biết bao? Nhưng bây giờ anh căm hận đôi mắt này, mặc kệ em có tin hay không, anh cũng sẽ một mực ở nhà chờ em, khi nào em cảm thấy nghĩ thông suốt rồi thì nhanh trở lại, dĩ nhiên, cả đời cũng được, rất nhớ con trai chứ? Anh mang nó tới rồi, nó cũng rất nhớ em, mỗi ngày đòi muốn mẹ!" Nhận lấy đứa bé từ tay thủ hạ đưa tới, đưa microphone nhắm ngay môi đứa bé, dụ dỗ: "Gọi mẹ nhanh trở về!"

Đứa bé bắt được ông nói, ngoan ngoãn gọi: “Mẹ, con nhớ mẹ, nhanh trở về đi!”

Âm thanh non nớt của đứa trẻ thơ lại làm cho dưới khán đài bật tiếng khóc.

Hai cha con một lần nữa cảm kích nhìn vào máy quay khom lưng cúi chào, bởi vì anh biết rõ, cô nhất định nhìn thấy, sau đó xoay người đi ra phía sau khán đài.

Tin tức người đàn ông giàu có hàng tỷ tìm kiếm vợ không tới một ngày mọi nhà đều biết, mặc dù không biết thân phận của người đàn ông, nhưng bọn họ biết anh thật lòng muốn tìm cô gái yêu mến trở về, cho nên gần như vừa thấy mặt đã thảo luận đề tài này, dù sao người này không giống những người khác, thân phận quá đắt giá, càng thêm hâm mộ cô gái được anh tìm kiếm.

Mà người trong cuộc lại đang ngồi ở trước máy truyền hình xem tin tức phát đi phát lại, đầu ngón tay chạm vào màn ảnh vuốt ve qua lại, con trai cũng lớn rồi, dường như Lạc Viêm Hành gầy đi.

“Chị dâu, chị xem anh trai em cũng sắp phát điên rồi, nếu không chúng ta trở về nha?”

Bên trong căn nhà dân đơn sơ chất phác, một cô gái có gương mặt tương tự Lạc Viêm Hành, mặc váy liền áo, vô cùng xinh đẹp tiến lên ôm chặt Trình Thất không thả.

Trình Thất xoay người, yêu thương vòng chắt eo cô gái: “Cô nhìn anh của cô đi, xuất sắc như vậy, mà chị. ....” Nếu như cô có vẻ ngoài của Salsa thì tốt biết bao? Mặc dù có mập lên một chút nhưng chỉ là một chút xíu, gương mặt vẫn nhìn thấy xương nhô ra, cho dù khôi phục thành bộ dáng lúc trước thì sao? Mình cũng cảm thấy rất xấu xí.

Vân Tâm chớp chớp mắt to: “Anh của em làm cho chị không có cảm giác an toàn như vậy sao?”

“Aiz! Đợi thêm hai tháng nữa đi?” Cô còn chưa có đủ dũng khí đứng ở trước mặt anh, cũng không biết anh nhìn thấy cô có thất vọng hay không?

Lạc Vân Tâm bắt đầu đi lắc đầu, không sai, cô chính là em gái ruột của Lạc Viêm Hành, người đã từng thiếu chút nữa chết chìm, về phần tại sao cô tìm được Trình Thất, vào thời điểm đó, cô sống cùng chồng ở một ngôi làng xa xôi ở tại Anh quốc, chồng là nhà thực vật học, nơi đó không cách nào liên lạc, chờ một lần chính là ba năm, khi trở về, liền nghe nói đến chuyện anh trai thờ thành người sống thực vật, cũng nghe nói đến chuyện đã tỉnh lại, lúc anh trai gặp nạn không có ở bên cạnh cho nên rất đau lòng, thay vì trở về cùng với anh, không bằng làm một chút chuyện có ý nghĩa, cho nên cô bắt đầu trăm phương ngàn kế do thám tin tức của Trình Thất.

Là phụ nữ nên hiểu rõ suy nghĩ của phụ nữ, địa phương Trình Thất đi qua cô cũng đã đi tìm, từ Bắc Kinh một đường tìm được thành phố F, sau đó nghĩ đến Trình Thất đã từng sống với cha ở một thôn xóm nhỏ, không ngờ thật đúng là ở chỗ này, thật ra tìm một người cũng không quá khó.

Chị dâu đối với cô rất tốt, ở chung một chỗ cũng hơn nửa năm rồi, cô thích người chị dâu này, để tránh ngày nào đó nữa mất đi liên lạc, cô quyết định chờ đến khi chị dâu và anh trai hợp lại mới ra đi, anh à, tại sao anh đàn vậy? Không biết chị ấy ở Bích Vân thôn sao? Không biết Trình lão cừu đã từng nghèo túng, mang theo con gái ẩn cư ở thôn xóm nhỏ?

Tin tức trên TV và các phương tiện radio đã phát hình hơn một tháng, mà từ đầu đến cuối cô gái không có xuất hiện, người đàn ông vẫn ở trong nhà chờ đợi càng ngày càng chán chường, là anh dự đoán sai rồi sao? Cô vẫn không chịu tin anh, hay là cô căn bản không ở chỗ đó? Mà ở nơi rừng núi hoang vắng ngăn cách với bên ngoài?

Cho dù là nơi nào, anh cũng không đợi nổi nữa rồi, ôm lấy đứa bé chui vào trong xe, hát bụi đi.

“Đại ca!” Hàn Dực thấy thế, lập tức báo cho các anh em theo sát.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Không xa không rời (Đại Kết Cục 13)

Thôn Bích Vân là một thôn nhỏ xa xôi ở thành phố B, kế núi gần sông, thế ngoại đảo nguyên, khắp nơi chìm hót hoa thơm, bốn mùa như xuân, thôn do 60 gia đình tạo thành, sau giờ rồi rã cũng sẽ tụ tập tại cửa thôn nói chuyện trời đất, cửa thôn đột nhiên xuất hiện hơn mười chiếc xe hơi, khơi dậy lòng hiếu kỳ của mọi người.

"Quấy rầy một chút, xin hỏi nơi này có phải có một người tên Trình Thất, chính là người này !" Bạch Diệp Thành lấy hình ra.

"Đây không phải là Trình Tiểu Bẩy sao? Có có có, các người thấy con đường kia chưa? đi vào, ngã ba đường quẹo trái, nơi treo cái chăn màu đỏ chính là nhà cô ấy!"

Bạch Diệp Thành thờ một hơi, tròn to mắt bên trong xe: "Đại ca, chị ấy thật sự ở nơi này, đổi tên là Trình Tiểu Bẩy, căn nhà phía trên kia chính là nhà chị

ấy!"

Lạc Viêm Hành lập tức nhìn về phía một bóng dáng nhỏ nhắn đang giữ cái chăn, đó không phải là Trình Thất, nhưng rất quen thuộc: "Đi!" Trình Thất, lần này xem em còn trốn ở chỗ nào, sẽ không bao giờ để cho em chạy ra ngoài nữa, cúi đầu cười nhìn con trai: "Lập tức có thể gặp mẹ rồi!"

Lạc Vân Tâm thấy cửa bị đá văng, lập tức đề phòng, lui ra sau nói: "Các người là. . . . . Ừm. . . . . Anh trai?"

Không trách được rất quen thuộc, Lạc Viêm Hành lạnh lùng khiển trách: "Không ngại em ở chỗ này? Tại sao không nói cho anh?"

"Anh trai, em. . . . . Chị dâu nói nhất định để chính anh tìm đến, em không thể phản bội chị ấy. . . . ." Vân Tâm chợt dạ xoa đôi tay, chỉ chỉ gian phòng: "Đang ở bên trong!"

Lạc Viêm Hành đưa đứa bé đến trong ngực Hàn Dục, để lại trái tim đập cuồng loạn, khe khẽ đẩy cửa gỗ, nghe được bên trong truyền đến tiếng hát của mình, còn có một giọng nữ đang hát theo âm điệu của anh, giọng nữ quen thuộc không thể quen thuộc hơn nữa, thả nhẹ bước chân chậm rãi rút ngắn khoảng cách, đến cửa mới dừng lại, nhìn cô gái bóc đậu phộng đưa lưng về phía anh, môi mím chặt.

Trình Thất vẫn không bỏ thói quen cũ, mặc quần cộc rộng, mang dép lê, áo vải bông rộng thùng thình che lưng, một chân đạp cái băng ngồi, một chân gát lên không ngừng lắc lư, huyết gió theo tiếng hát trong máy vi tính phát ra, tóc dài qua vai dùng một cây đũa gỗ tùy ý, thỉnh thoảng hung hăng vỗ vào bắp chân, đập chết con muỗi.

"Là em sao?"

Cô gái nghe thấy giật mình một, phần lưng cứng còng, không quay đầu lại ngay, động tác bóc đậu phộng vẫn còn kéo dài, sau ba giây mới vứt bỏ xác đậu phộng, đứng dậy cười, nhìn về phía người đàn ông: "Vị tiền sinh này, anh tìm ai?"

"Trình Thất, thật sự là em!" Trong mắt Lạc Viêm Hành hiện đầy tia máu, tay nắm khung cửa càng ngày càng chặt, ngón tay trắng bệch, chỉ chốc lát không kìm nén được, nước mắt từng viên lớn lăn xuống, khàn khàn nói: "Anh tìm được em rồi!"

Trình Thất cả lợ phát phờ đạp cái ghế xoa xoa mắt cá chân, cười nhạo nói: "Anh tìm nhầm người rồi!" Không biết vì sao, cô không dám đối mặt đối với anh.

Lạc Viêm Hành lắc đầu: "Không biết, hóa thành tro anh cũng nhận được em!"

Giỏi nhỉ, nguyên rùa cô chết đứng không? Thấy người đàn ông muốn đi qua, vội vàng xoay người, cũng nhìn không được nữa, cúi đầu hút hút lỗ mũi: "Anh tìm em làm gì?"

"Em là vợ anh, anh đương nhiên phải tìm, Trình Thất, em có biết một năm nay anh vẫn một mực tìm em hay không? Anh không biết mình làm gì sai, em muốn trốn tránh anh, em nói cho anh biết, rốt cuộc anh đã làm sai điều gì?" Dùng sức xoay người cô gái, bức bách mặt đối mặt, lúc này mới có thể tỉ mỉ thấy rõ gương mặt của cô gái.

Trình Thất nhanh chóng đưa tay che nửa gương mặt, cúi đầu: "Em không có tốt như anh nghĩ. . . . . Căn bản không phải là người xinh đẹp! Những lời nói đó là em lừa gạt anh. . . . ."

Lạc Viêm Hành từ từ kéo bàn tay nhỏ bé cản trở tầm mắt, nâng khuôn mặt đã mất tìm lại được, lần đầu tiên luồng cuống khóc thành tiếng: "Anh không quan tâm, anh chỉ muốn em, chỉ cần Trình Thất, Trình Thất lúc anh bị người tuyên bố vĩnh viễn không có cách nào tỉnh nhưng vẫn không xa không rời, Trình Thất sinh con cho anh, Trình Thất đi tới chỗ nào cũng mang theo anh, Trình Thất không chút ngại phục vụ anh, cho dù cô ấy là người ngoài hình tỉnh, chỉ cần cô ấy là Trình Thất, ba chân cũng tốt, không có lỗ mũi cũng được, đều là Trình Thất của anh, em hiểu chưa?"

Một cô gái nào đó không ngờ người đàn ông sẽ nói ra những lời này, không ngừng lắc đầu: "Em không có tốt như vậy, ô ô ô thật không có!"

"Nếu vì đôi mắt này, vậy anh đi vứt bỏ giác mạc!" người đàn ông đẩy cô gái ra, xoay người muốn đi.

"Đại ca, chị dâu!" Khâu Hạo Vũ ngăn ở cửa, từ xa nhìn người nào đó: "Chị dâu, chị rất tốt, thật mà, không có ai quan tâm Đại ca hơn chị, trở về đi!"

Trình Thất khóc không thành tiếng, từ phía sau ôm chặt lấy người đàn ông: "Xin lỗi, ô ô ô xin lỗi. . . ."

Hàn Dục cũng lau lệ một cái, cười khuyên nhủ: "Đại ca, anh ấy không thể không có chị, chúng tôi cũng không thể không có chị, đừng trốn tránh nữa, Tiểu Hải cũng cần chị!" Ôm đứa bé đi tới.

Đứa bé nhìn gương mặt xa lạ tương đối giống trong trí nhớ, sau đó cười nhào tới: "Mẹ!"

Trình Thất lau nước mắt lung tung, khom lưng ôm lấy đứa bé: "Con cũng đã lớn, mẹ không phải là người mẹ tốt có đúng không?"

Lạc Viêm Hành yêu thương ôm vợ và đứa bé vào lòng: "Em là người mẹ tốt nhất trên thế giới, người vợ tốt nhất, có một không hai!" Một đoạn video, bị phát hình bao nhiêu lần? Cô nhất định rất nhớ nhưng đứa bé, ngàn sai vạn sai cũng là lỗi của anh, không cho cô tin tưởng hoàn toàn.

Ngoài phòng, tiếng cười vui vẻ của Hàn Dục đang truyền ghẹo Vân Tâm xông vào: "Chân ngoài dài hơn chân trong!"

“Đúng vậy, nhìn chúng tôi tìm kiếm khắp nơi rất vui về sao?”

Lạc Vân Tâm buông tay, “So với các người, tôi cảm thấy chị dâu quan trọng hơn, hơn nữa nếu không phải do tôi ở nơi này trông chừng chị ấy, sớm không biết chạy đi đâu, các người nên cảm ơn tôi! Được rồi, đừng tô đen nữa, mau giúp tôi nấu cơm, ăn xong rồi đi!” Rốt cuộc có thể đi tìm chồng thân ái.

“Hừ!” Mấy người đàn ông cùng khinh bỉ, cũng may hôm nay tìm được người rồi, nếu không Đại ca không ngã xuống mới là lạ, tìm kiếm Trình Thất là lý do duy nhất chống đỡ lấy anh sống tiếp, lý do này không có, người cũng sụp đổ.

Bên trong phòng, lò sưởi đặt gần đầu giường, Trình Thất đau lòng dự dõ đưa bé ngủ, lần nữa rúc vào trong ngực chồng thật tốt: “Anh thật không cảm thấy em rất xấu xí?”

Khoé miệng Lạc Viêm Hành giật giật, gõ đầu cô gái một cái: “Tại sao lại suy nghĩ chuyện này? Anh đã nói rồi, ở trong mắt anh, em luôn đẹp mắt nhất, vớ!” Buồn nồn đưa gương mặt đẹp trai vào bên trong cổ cô gái: “Không cho rời khỏi anh nữa, không chịu nổi kích thích này!”

“Ha ha, được rồi, em tin tưởng anh, em thật sự tốt như vậy sao? Đáng để anh bỏ ra hơn chín tỷ? Tiền của anh là gió lớn thổi tới sao?” Còn không bằng cho cô, sớm biết vậy cũng không đi, có thể có nhiều tiền như vậy.

“Không có em, anh cũng sẽ sống tiếp không có ý nghĩa, em biết không? Trước khi biết em, anh không tin tưởng bất cứ ai sẽ đối xử tốt với anh, bởi vì hai tay của anh dính đầy máu người thân, bọn họ đều cảm thấy anh là ma quỷ, chỉ có em là không sợ anh, thật lòng lui tới với anh, làm cho thế giới của anh tăng thêm rất nhiều màu sắc, làm cho anh xúc động muốn cười muốn khóc, muốn suốt đời, khi phát hiện em biến mất thì anh thật sự rất sợ, rất khổ sở, rốt cuộc nhìn thấy được thế giới này, lại mất đi em, trong hai chọn một, anh chọn em!” Dù sao không có đôi mắt, anh cũng sống đến bây giờ.

“Nói cái gì đó?” Trình Thất bất mãn quay đầu, “Em thật vất vả mới cầu được sư bá hồi phục thị lực cho anh, không cho nói bậy!”

Lạc Viêm Hành giống như nhìn không đủ, chăm chú nhìn vào mắt người yêu: “Thật ra đôi mắt của em rất đẹp, lỗ mũi cũng dễ nhìn, đôi môi cũng dễ nhìn, nơi nào nhìn cũng đẹp!”

Trình Thất lơ đãng, qua loa, quá miễn cưỡng, theo cách nói của anh, xem như cô là đầu heo, anh cũng cảm thấy đẹp mắt, chẳng lẽ trong mắt người tình là Tây Thi là thật? Ừ, là thật, cô không cần người khác khen cô, có Lạc Viêm Hành thì đồng nghĩa có cả thế giới: “Lúc rời đi một phần là vì thử thách anh, một phần thật sự quá mệt mỏi, anh cũng không biết, một năm rưỡi, phải bay tới bay lui các quốc gia, mỗi ngày chỉ có ba giờ để nghỉ ngơi, bình thường còn phải trở về vệ sinh cho anh, cho con trai ăn, tinh thần cực độ bị tổn thương, nếu khi đó anh kích thích em một lần nữa, em sẽ chết, vì mạng sống, em không thể không nghỉ ngơi thật tốt cho một năm rưỡi này, thật!”

“Anh tin em!” người đàn ông cười nói xong cũng cúi đầu hôn lên miệng nhỏ nhắn khát khao đã lâu, bao lâu không có loại cảm giác này? Khẽ hôn mà thôi, khơi dậy dự niệm đã ngủ say thật lâu.

“Này, bên ngoài còn có người!”

“Bọn họ không dám vào!”

“Bây giờ là ban ngày!”

“Nhắm mắt lại không phải là buổi tối sao? Cảm miệng, là ai nói muốn có con gái? Không cố gắng, ở đâu ra con gái?”

“..... Được rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 92: Không xa không rời (Đại Kết Cục 14)

Trở về nhà đã lâu, Trình Thất không muốn ngừng nhìn nơi này một chút, nhìn nơi kia một chút, phát hiện phòng ngủ vẫn còn giữ nguyên hiện trạng, đầu giường đều là tất cả hình của mình trước kia, thật ra người đàn ông đã sớm biết ngoại hình của cô thế nào rồi, vẫn không có ghét bỏ đi tìm kiếm khắp nơi, nói không cảm động là giả, ngay cả đáng về A Nhiệm cũng không thay đổi, ôm lấy hung hăng hôn một cái: “A Nhiệm càng ngày càng đẹp!”

A Nhiệm buồn cười chết đi được, bày tư thế ở trong khắp đại sảnh, mặc kệ có người nhìn hay không, nó vui vẻ, nó biểu diễn.

Đám người Ma Tử và Tiểu Lan vọt tới phòng ngủ ôm Trình Thất khóc rống, nước mắt xối, cuối cùng trở lại rồi, về sau cũng không tách ra nữa.

Một nhà ba người họp lại sau nửa năm, mọi người bắt đầu bàn bạc việc tổ chức hôn lễ, ồn ào không nghỉ, cuối cùng quyết định cử hành cùng một lúc, Long Hồ Hội chuẩn bị mấy cuộc hôn lễ, toàn bộ chi tiêu còn dư lại đưa vào quỹ của Phi Vân Bang, một ngày này, Trình Thất ôm áo cưới, mang theo con trai và A Nhiệm nghênh ngang đi dạo hẻm nhỏ, Tiểu Hải mặc tây trang màu đen, thắt nơ bướm bướm, đội chiếc mũ Newsboy, vô cùng đẹp trai.

A Nhiệm kiểm tra chung quanh, đột nhiên nghiêng đầu, hung ác le lưỡi.

"Thế nào?" Trình Thất không hiểu nhìn sang, mẹ nó, ở đâu ra hai tên cướp nhỏ? Đang ngửa tay, vừa muốn siết tay, đối phương lại móc ra mã tấu, lập tức ỉu xiu.

Đứa bé lập tức rúc vào trong ngực Trình Thất.

Hai người đàn ông này hung thần ác sát, ba mươi tuổi đầu, mặc quần áo cũ rách, vừa nhìn thì không phải là người trả thù, ngược lại càng giống như. . . .

Quả nhiên, một người trong đó hét to lên nói: "Ít nói nhảm, lấy tiền ra!"

Trình Thất đột nhiên thở nhẹ một hơi, không phải xã hội đen, như vậy cũng chứng minh không có căn cơ võ thuật, một tay là có thể giải quyết, nhưng cô muốn huấn luyện sự can đảm của A Nhiệm, đẩy đẩy A Nhiệm ở phía sau: "Đã tới lúc mày bày tỏ lòng trung thành, nhanh căn bọn họ!"

"Má ơi, anh, con rắn thật lớn !" Sau khi tên cướp A nhìn thấy con vật màu vàng óng ánh, lập tức lui ra sau một bước.

Tên cướp B đã sớm nhìn thấy, nhìn kỹ một hồi, lắc đầu nói: "Không sợ, đây chỉ là con thú cưng, không cắn người, cô, mau đưa tiền ra đây, nếu không giết chết cô và đứa bé!"

"Ôi trời, A Nhiệm, nhanh lên !" Trình Thất đá A Nhiệm một cái.

A Nhiệm bị sợ đến choáng váng, đừng tới đây, đừng tới đây, tới nữa tôi chạy. . . . . Dĩ nhiên, phía sau không có đường lui, mắt thấy hai người kia càng đi càng gần, lúc Trình Thất chuẩn bị buông con trai để ra tay, A Nhiệm đột nhiên nghĩ ra, bắt đầu hung hăng lắc cái đầu như trống bỏi.

Hai tên cướp ngây ngốc, nó làm gì? Rắn cũng bị giật kinh phong?

A Nhiệm dùng hết sức lắc lư, giống như uống thuốc kích thích.

Trình Thất một tay chống nạnh, một tay hung hăng vỗ ót, sau đó ôm cổ của A Nhiệm kéo đến góc, nhỏ giọng giáo dục: "Mày là tên nhát gan, giả bộ Rắn Đuôi Chuông còn lắc lư sai chỗ, đồ vô dụng!"

A Nhiệm mắt nỏ đom đóm, tại sao đầu rất choáng váng? Trời ơi, lắc lư sai chỗ rồi, lập tức tránh thoát Trình Thất, bò trở về, hung ác nhìn chăm chăm hai kẻ địch, nhếch lên cái đuôi nhỏ, giống như quạt máy đung đưa ‘suru suru’, tánh mạng chủ nhân nằm trong tay của nó, mặc kệ như thế nào cũng phải cứu người.

"Anh, nó nó nó là Rắn Đuôi Chuông!"

Trình Thất cố làm ra vẻ bình tĩnh: "Không sai, chính là Rắn Đuôi Chuông, độc tính rất mạnh, phun một ngụm nước miếng cũng đủ lấy mạng các người!"

Tên lưu manh anh lập tức quát em trai một tiếng: "Nói bậy, có Rắn Đuôi Chuông lớn như vậy sao?"

"Em cũng chưa từng thấy con rắn lớn như vậy. . . . . Nhưng. . . . . Nhưng cái đuôi của nó. . . . ." Đứa em chỉ vào cái đuôi của A Nhiệm, liên tục lùi về phía sau.

Anh trai cũng nhìn sang, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, thật sự đúng rồi, lập tức xoay người nói: "Xem như các người may mắn!"

Trình Thất còn chưa có thi triển quyền cước, không phải đâu? Cứ chạy như vậy sao? Ngủ ngốc sao? Rắn Đuôi Chuông sẽ có âm thanh.

A Nhiệm thở ra một hơi, hù chết nó, cũng không có tinh lực đòi khen thưởng, giống như không có sinh mạng nằm trên mặt đất cũng không nhúc nhích, cũng đừng trở lại hù dọa nó.

Đối với lần này, một cô gái nào đó ngoại trừ thờ dài chính là thờ dài, con rắn có lá gan nhỏ như vậy, trước không có, sau cũng không có !

Thì ra có thể lừa gạt mấy tên đó, dừng lại được rồi !

Mười lăm tháng tám, ngày trung thu trăng tròn, một trăm chiếc xe hoa nối đuôi nhau đi dạo cả thành phố, mấy cô dâu đứng lên, nửa người lộ ra mui xe, áo cưới tung bay theo gió, vui vui cầm bó hoa trong tay ném vào đám người.

Salsa và Ma Tử cùng Trình Thất và Tiểu Lan, bốn vai nữ chính bắt mắt nhất, làm các cô dâu khác ao ước.

Hôm nay là ngày vui sướng nhất của hai bang hội lớn, cuộc sống vui vẻ không có gì hơn là kết thành đôi lứa, hôm nay bang hội phát triển không ngừng, bang hội kết thân, hoàn thành một đoạn giai thoại từ trước tới nay, bốn chú rể vượt hẳn muôn người, vô cùng đẹp trai, cô dâu nhà, ngoại trừ một người giống như tiên nữ, mấy người còn lại cũng xem như vừa đủ, nhưng ở trong mắt các chú rể, bọn họ vĩnh viễn là ánh sáng sáng nhất.

Giăng co một ngày, tiếp đãi tân khách, đi khắp thành phố, náo động phòng, đến cuối cùng mấy vị chú rể đã sức cùng lực kiệt, vẫn kiên trì động phòng tân hôn, Salsa vuốt bụng bất mãn nói: "Tại sao còn chưa có đứa bé?"

Khâu Hạo Vũ không quan tâm đến câu hỏi của cô, bộ dạng gấp gáp cời áo cưới, sau đó nhào tới.

Ma Tử nhìn chiếc nhẫn kim cương sáng ngời yêu thích không buông tay: "Chồng à, sau này vật này sẽ là bảo vật gia truyền của nhà họ Khúc chúng ta, tương lai đồ cưới cho con gái, nếu không thì cho con dâu!"

"Em nói cái gì chính là cái đó!" Khúc Dĩ thường thức rượu đỏ, tùy tiện ngồi ở đầu giường, đưa tay nói: "Những thứ này nói còn quá sớm, chuyện trước tiên là phải có người nối nghiệp, tới đây!"

Ở bên này Tiểu Lan đã sớm thân nhau, chỉ có phòng ngủ của Trình Thất là yên tĩnh nhất, hai người không có nóng lòng, ngồi ở trước cửa sổ sát đất nhìn pháo bay hoa đầy trời vô cùng cảm khái, Lạc Viêm Hành ôm người yêu thỏa mãn nói: "Cuối cùng chờ đợi được ngày này!"

"Đúng vậy, giày vò lâu như vậy, bởi vì chúng ta cao ngạo, lãng phí quá nhiều thời gian, bắt đầu từ bây giờ, chúng ta phải biết quý trọng, chồng à, cảm ơn người!" Cảm ơn anh biến tất cả mọi thứ mà em đã từng mong mỏi trở thành sự thực, nghĩ đến cái gì, nghiêng đầu nói: "Hôm nay Kỳ Dịch nói với em rất nhiều lời kỳ lạ, không biết anh ta có ý gì?"

Người đàn ông cũng chau mày vuốt tóc: "Anh ta nói gì?"

"Anh ta nói chúng ta vĩnh viễn là bạn bè, đời này, chỉ cần Trình Thất em làm bạn bè của tôi, chúc em hạnh phúc...anh nói có kỳ lạ hay không? Bạn của anh ta rất dối trá sao?"

"Cái này. . . . . Có lẽ em là bạn bè quan trọng nhất của anh ta !" Trình Thất không hiểu, nhưng anh biết, người đàn ông kia yêu Trình Thất, bạn bè mà anh ta nói là bạn bè trai gái, hừ, không tự lượng sức.

Hai người cứ nhìn bầu trời tâm sự đến ánh mặt trời ló dạng mới cùng nhau đi ngủ, trời ban duyên đẹp, tự nhiên phải cảm tạ trời xanh, không có gì báo đáp, vậy thì cho anh một đêm quan trọng nhất.

Lời cuối sách. . . . .

"Trình Thất, chị cũng thái quá phận rồi? Cái gì mà buôn bán với Trần Vĩnh Bình sau này do chị phụ trách?" Hàn Dục cầm tờ giấy tức giận ném trước mặt của cô gái, thật đúng là lên mặt mũi.

Trình Thất lại cười vỗ vỗ tờ giấy: "Người tài sẽ được, các người nên bi thương đi!" Thật ra Trần Vĩnh Bình mình tìm đến cô, nói chỉ cần cô có thể nguồn hàng cung cấp, về sau sẽ trực tiếp giao dịch với Phi Vân Bang, một chiêu rút củi dưới đáy nồi này áp dụng không tệ, không phải sợ Lạc Viêm Hành trở về Anh quốc sao? Chắc là sợ Lạc Viêm Hành không thiếu gì chút tiền này, nhưng Trình Thất cô cần, cho nên anh ta dùng lợi tới dụ cô, mặc dù cô không có hàng, nhưng Lạc Viêm Hành là chồng cô, chế tạo ra súng ống tự nhiên sẽ bán giá thấp cho cô.

Kể từ đó, mình vì chuyện buôn bán lớn này mà quyết định sẽ không rời khỏi Trung Quốc, ôi trời ơi, Trần Vĩnh Bình này còn tinh hơn khi, trước kia giúp Long Hồ Hội xử lý công việc thì cô cũng có giao dịch mấy lần với Trần Vĩnh Bình vẫn rất thành công, Trần Vĩnh Bình cũng đánh giá cô làm việc chừng chặc mới ra hạ sách này.

Lạc Viêm Hành đã sớm lấy vợ theo vợ, anh ta không phải bắt được điểm này sao? Thông minh! Thật ra anh ta quá lo lắng, mặc dù không có những thứ này, cô cũng sẽ không rời khỏi quê hương, uống công gây dựng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tinh Khiết”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 93: Không xa không rời (Đại Kết Cục 15)

Bạch Diệp Thành vô cùng tức giận khinh bỉ uy hiếp: "Bây giờ chị có thể kiếm được nhiều súng ống đạn dược như vậy sao? Không có Long Hồ Hội cung cấp, tôi xem lấy gì giao cho anh ta !" Hơn nữa chuyện này đại ca còn chưa biết, anh ta tin tưởng đại ca sẽ không đồng ý.

Trình Thất không sao cả nhún vai: "Chúng tôi không mua, các người trữ hàng nhiều như vậy hàng cũng bán không được phải không? Không bán đúng không? Được thôi, ngày mai tôi sẽ tiết lộ căn cứ lưu trữ hàng và căn cứ chế tạo súng ống đạn dược của các người!"

"Vậy sao, chị dám làm như vậy?" Bạch Diệp Thành khinh bỉ nhún vai.

"Tại sao tôi không dám? Các người không có tình, đừng trách tôi không nghĩa, xem như Long Hồ Hội của các người ngã, không sao, chị nuôi các người!" Nhìn cô rất hào phóng phải không? Biết đủ đi các em.

Chừng mười người ngã gục hít một hơi lạnh, chị được đẩy Trình Thất, sớm biết ban đầu cũng không giúp đại ca đi tìm chị, đáng giận.

Phòng làm việc Long Hồ Hội, Lạc Viêm Hành cũng không thể tin được nhìn bọn thủ hạ: "Xác định Trần Vĩnh Bình đã đồng ý với cô ấy?"

"Đại ca, anh xem đi, đây là hợp đồng giải ước giữa Trần Vĩnh Bình và chúng ta, cũng ký tên, lúc ấy anh không đồng hợp tác mười năm với ý anh ta, lần này được rồi, trực tiếp dời mục tiêu, Trình Thất này cũng quá hung hăng ngang ngược, ngay cả buôn bán của chúng ta cũng giành!"

Lạc Viêm Hành cẩn thận suy nghĩ một lúc, Trình Thất làm như vậy tuyệt đối sẽ làm cho Long Hồ Hội nổi lên tiếng oán một lần nữa, cô muốn tiền, anh có thể cho cô, hôm nay là Trần Vĩnh Bình, ngày mai không phải muốn cướp hết tất cả tiếng tăm của Long Hồ Hội? Vậy anh em ăn cái gì? Cô tương đối quen thuộc tất cả khách hàng của Long Hồ Hội, còn đã từng quen biết bọn họ, lúc muốn đi tìm cô gái lý luận . . . . .

Trình Thất hai tay nhét vào túi nghênh ngang vào nhà: "Hắc, đều ở đây à? Các người đi ra ngoài, tôi có lời muốn nói với lão đại các người!"

"Chị chờ bị thu thập đi!" Bạch Diệp Thành chọc chọc bên đầu Trình Thất.

Nếu là trước kia, một cô gái nào đó khẳng định trực tiếp một ném qua vai, nhưng hôm nay tâm tình tốt khó được, tha cho anh ta, chờ mọi người đều đi, thấy mặt chồng sa sầm, lấy lòng nở nụ cười: "Nóng giận hại đến thân thể, đến đây uống chút trà nhân sâm!"

Lạc Viêm Hành bỏ qua một bên, chọc hợp đồng trên bàn: "Em xem một chút đây là cái gì? Trình Thất, em có quá kiêu ngạo hay không? À? Có suy nghĩ vì anh hay không, bảo anh làm sao nói với thuộc hạ. . . . . Umh, này, nơi này là phòng làm việc!"

Trình Thất im re, ngồi ở trên đùi người đàn ông tự nhiên còi dây lưng ra, đàn ông mà, rất dễ dụ, dùng trúng thuốc, bảo đảm ngoan ngoãn, còn có thể thỏa mãn nhu cầu của mình, nhưng hôm nay cô không cần sinh lý, nhiệm vụ chính là không để chuyện này ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng, dùng tất cả vốn liếng phục vụ.

Một người đàn ông nào đó bị cô gái lớn mật làm cho mặt đỏ tới mang tai, nhưng không thể không nói rất sáng khoái.

‘Bóp bóp !’

Sau khi xong chuyện, Trình Thất vỗ vỗ đôi tay, đứng lên nói: "Chồng à, anh kiểm tiền và em kiểm khác nhau ở chỗ nào? Tiền của em không phải là tiền của anh sao? Hơn nữa em cũng sẽ không lấy không hàng của anh, là muốn trả tiền đảng hoàng, anh nói xem anh trừ nhiều hàng như vậy bán không được có ích lợi gì? Hay là một đồng bom hẹn giờ, không nên cảm thấy thất vọng, ai bảo năm đó anh mất ý thức? Trần Vĩnh Bình đánh giá cao em mới buôn bán với em, chứng tỏ đã thất vọng với anh, em lại từ chối, xem như anh ta sẽ tới tìm anh, nhưng anh có thể đồng ý không? Anh ta xem Long Hồ Hội là cái gì? Chợ bán thức ăn sao? Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi? Anh không mất mặt mũi? Em sẽ xem thường anh!"

Lạc Viêm Hành kéo quần xong, được tiện nghi còn ra vẻ, cười khổ một tiếng: "Cũng được, nhưng mỗi một lần giao dịch em đều phải báo cáo với anh !" Xây ra chuyện còn có thể kịp thời khắc phục.

Trình Thất cười như hoa nở, đi qua nắn đầu vai người đàn ông: "Tốt, tốt, đương nhiên là không có vấn đề, em đi sắp xếp ngày giao dịch, trước tiên anh có thể chuẩn bị cung cấp cho em hai trăm ngàn khẩu súng!" Trang điểm lộng lẫy mở cửa ra, thấy trong hành lang đứng một đám người chờ đợi chế giễu, đi tới trước mặt của Hàn Dục, hừ lạnh một tiếng, ngửa đầu cao ngạo bước đi.

"Tại sao có thể như vậy?"

"Đại ca cũng quá không có tiền đồ chứ?"

Bạch Diệp Thành lại sờ cằm vui vẻ nói: "Còn nhớ rõ năm đó chúng ta đã nói cái gì không? Đại ca nói chờ cười lên rồi nói ... chuyện này có phải chứng tỏ thời cơ đã chín muồi rồi không?"

"Chuyện này không tính là bị cười lên đầu thì cái gì mới tính?"

Mọi người nhao nhao gật đầu, Hàn Dục lại xung phong đi đầu, âm hiểm cười nói: "Đại ca, chị ấy đã cười lên đầu anh rồi !" Lời do chính anh nói, không lý do gì phản bác chứ?

Lạc Viêm Hành nhìn thấy tất cả gương mặt hả hê, những người này cả ngày không có chuyện làm sao? Cứ nghĩ làm thế nào phá hư gia đình của anh, nhưu này nhìn một hồi, sau đó khẽ cười nói: "Tôi biết rõ nhưng đã quen rồi !"

Mọi người hóa đá, Bạch Diệp Thành ghen nửa ngày không ra được một chữ: "Nhưng năm đó chính anh nói. . . . ."

"Tiếp tục, nói đi, tại sao không nói?" Lạc Viêm Hành có chút hăng hái để bút xuống, khoanh hai tay, chờ thủ hạ nói tiếp.

Bạch Diệp Thành nuốt nước miếng, rõ ràng nên vô cùng tức giận, tại sao vẫn còn cười? Hơn nữa nụ cười làm cho người ta rợn cả tóc gáy, gãi gãi cái ót chỉ ra phía ngoài nói: "Tôi còn có chuyện, đi trước!" Được rồi, bọn họ thua.

Thậm chí Lạc Viêm Hành dùng lý lẽ phục người, giận tái mặt lạnh nhạt nói: "Súng ống đạn dược chỉ là mua bán nhỏ, hôm nay hoa kiều đã nghiên cứu ra vũ khí to lớn, tôi nghĩ Trung Quốc không lý do từ chối cuộc mua bán này chứ?" So với tên lửa của hoa kiều, súng đạn có được coi là gì?

Hàn Dục như ở trong mộng mới tỉnh: "Ồ! Đại ca muốn bỏ mua bán súng ống đạn dược, chẳng những có thể thuận nước đẩy thuyền lấy lòng chị dâu, còn có thể làm buôn bán lớn hơn, một mũi tên hạ hai chim !" Chỉ cần trong lòng đại ca còn có Long Hồ Hội, anh ta an tâm.

Ban đêm, Lạc Viêm Hành về đến nhà, nhìn thấy Trình Thất vì cảm ơn anh đã chuẩn bị cho anh một bàn sơn hào hải vị, thậm chí còn nịnh nọt giúp anh

xoa bóp, ăn cơm nước xong cũng không để cho anh làm gì, chỉ xem ti vi cùng đứa bé, trước lúc ngủ tự mình tắm cho anh, đúng vậy, một mũi tên hạ hai chim, anh tin tưởng từ nay về sau, Trình Thất sẽ phục vụ anh giống như người giúp việc, thoải mái!

Giống như kết hôn nhiều năm, cuối cùng người đàn ông tìm về được tôn nghiêm, vô cùng tùy tiện.

Dĩ nhiên, anh yêu cô, tự nhiên sẽ không quá phận, sau khi hô mưa gọi gió, không quên xoa nắn vai cho vợ, không chú ý liền trượt đến bên eo cô gái, ngón cái không ngừng ma sát nơi đó vẫn còn vết thương nhô ra, yêu càng sâu, đau càng nhiều, giọng nói khêu gọi hơi có vẻ khàn khàn: "Lúc đầu có phải rất đau không?"

Khi đó tại sao không nói cho anh? Không cách nào tưởng tượng một đứa bé chín tuổi một mình chịu đựng khổ sở này như thế nào, trong lúc đó vẫn không quên chăm sóc cho anh, mỗi lần nghĩ đến chuyện này đều cảm thấy cô gái làm chuyện quá đáng cũng nên tha thứ, cho nên nhẫn nhịn mọi cách, đây là anh nợ cô.

Trình Thất liếc nhìn điện thoại di động, tùy ý nói: "Chích thuốc tê, dĩ nhiên không đau!" Salsa nói muốn có con gái, Khâu Hạo Vũ nói muốn có con trai, chắc, chắc, chắc, ông trời dứt khoát cho bọn họ mỗi người một đứa là được rồi, có trai có gái.

Lạc Viêm Hành kinh ngạc cúi đầu: "Trước khi em bị ông ta đâm, tại sao còn chích thuốc tê cho em?" Hình như đã nghĩ tới điều gì, không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

Một cô gái nào đó không nhìn được lật người lên, kỳ quái hỏi ngược lại: "Lúc anh cắt ruột thừa không chích thuốc tê sao?" Vậy còn không phải đau chết?

"Hả !"

Người đàn ông hít một ngụm khí lạnh, khỏe mắt co giật, nhe răng nói: "Em giỏi nhỉ Trình Thất, lừa anh rất nhiều năm, em nói xem, rốt cuộc còn gạt anh chuyện gì nữa?"

Lúc này Trình Thất hung hăng và miệng mình một cái, lập tức cười nói: "Không có, không có, chỉ có một chuyện này, em thề!" Cô tuyệt đối sẽ không nói cho anh biết hoa kiều nghiên cứu chế tạo đã bị thất bại, thật sự cho rằng cô không biết chút suy nghĩ kia sao? Cho rằng một hòn đá hạ hai con chim sao? Nhưng thật ra là tiền mất tật mang, dù sao cô đã ân cần dâng hiến, xem như sau này anh biết cũng không còn mặt mũi tới yêu cầu uy hiếp Trần Vĩnh Bình.

Muốn đấu với cô? Hừ!

"Thật?"

Cô gái vô cùng chân thành gật đầu: "Đương nhiên là thật, anh nghĩ xem, em yêu anh thật lòng, nếu không làm sao lúc trước có thể ngậm đắng nuốt cay phục vụ anh bao lâu sao? Chồng à, sắc trời không còn sớm, chúng ta ngủ đi!" Hô! Cái miệng rách, về sau phải nghĩ biện pháp vá lại, tránh cho ngày nào đó lại nói sai.

Trong lòng Lạc Viêm Hành còn có chút bất mãn: "Sinh con gái cho anh, anh sẽ tha thứ cho em !" Nói xong ném điện thoại trong tay cô gái xuống cuối giường, dù sao con tức phải có nơi phát tiết mới được.

"Ngộ nhớ là con trai thì làm thế nào?"

"Câm miệng!"

"Em nói nghiêm túc!"

"Vậy thì sinh tiếp, có con gái mới thôi!"

"Anh là heo hủ ?"

Cô gái đáng chết này, một người đàn ông nào đó vén chăn lên, gằn nhẹ nói: "Có thể đừng nói nhảm được không?"

Trình Thất ho khan quệt lỗ mũi, hôm nay thật vô cùng mệt mỏi nha, lấy lòng cười, lật gương mặt có chút tức giận của chồng: "Em không nói gì nữa, được không?" Sau khi chủ động hôn, cũng không phải là không nuôi nổi, thêm mấy con trai không tồi, huống chi cô cũng muốn con gái, cái nhà này mới tính là hạnh phúc.

Có chồng, có con trai, có con gái, còn có một con trần nhát gan, cha mẹ có thể an tâm nhắm mắt.

TRUYỆN ĐÃ HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Xã Hội Đen “Cầm Thú Tình Khiết”* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

